

Giới thiệu Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng

Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng là truyện ngôn tình của tác giả Nguyên Cảnh Chi với những diễn biến đầy kịch tính và thú vị.

Nữ chính là một cô nàng hoàn hảo từ nhan sắc đến trí tuệ, bởi vậy nên cô càng cầu toàn hơn trong mọi việc, nhất là đối với người sẽ cùng cô gánh vác chuyện tương lai.

Nhưng trên hết thì cô cũng chỉ cầu mong sao cho mình có một người thương yêu thật lòng, không dối trá, không dụng lợi điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hình khiêu dâm 1

Cô giờ ly rượu lên cao, nhẹ nhàng lắc lắc chất lỏng màu đỏ trong ly, ngón tay nhẹ nhàng đưa bờn tóc của mình, cô đứng ở nơi cao nhất trong thành phố, để có thể quan sát toàn bộ thành phố này.

3 năm, không dài, nhưng đủ để thay đổi một chuyện, một người, thậm chí là cả một đời.

Ba năm trước đây, tất cả mọi chuyện hiện lên rõ mồn một trước mắt, cô giống như là một đóa hoa Độc Lang, lấy máu tươi để làm chất dinh dưỡng, so với hoa Anh Tú chỉ có hơn chứ không kém.

Cô không đau, cũng không hận, nhưng cô lại độc.

Nhân Chi Sơ, tính bốn thiện, không có ai vừa sinh ra đã là như vậy, có một số việc là vì bị hoàn cảnh bắt buộc.

Những vết thương kia, những đau khổ kia, những thứ đau đớn kia, những thứ hối hận kia, những thứ oán hận kia, tất cả đều là một chất xúc tác.

Cô nhớ lại người phụ nữ nằm hôn mê bất tỉnh ở trên giường bệnh từ ngày đó đến giờ.

Cô hy vọng đến đường nào, ngay lúc này đây người phụ nữ đó đang đứng ở trước mặt của cô, sau đó bá đạo lấy đi ly rượu của cô, bủi môi nhìn cô.

Cô nhớ lại người thanh niên lớn lên cùng với cô.

Lúc cô sắp trở nên nghèo túng, anh lại chìa tay ra giúp đỡ cô;

Lúc cô mất hết ý chí chiến đấu, anh ấy cứ như vậy mà nghiêm khắc huấn luyện cô.

Lúc cô. . . . .

Mới đây đã ba năm, anh có khỏe không? Khẽ vuốt trái tim của mình, nơi đó lại giống như có một vết thương rất nặng không ngừng nhói lên.

Lần này, cô tuyệt đối sẽ không bỏ chạy nữa.

"Tổng giám đốc, hội triển lãm sắp bắt đầu rồi!" Thư ký đi bên cạnh nhắc nhở hành trình của cô.

Cảnh Tô nâng ly rượu đỏ lên uống sạch sẽ chỉ trong một hơi, trong ánh mắt thoáng qua một tia bén nhọn, bắt đầu, cô thật sự rất muốn nhìn xem màn kịch vui này sẽ mở màn như thế nào .

—— lời dẫn

【Chính Văn】

Ba năm trước.

Khi hừng đông, tiếng chim hót véo von thật tốt đẹp, khi mặt trời nghịch ngợm nhô lên bên ngoài cửa đem những người đang chìm trong giấc ngủ đánh thức, chứng tỏ một ngày mới đã đến gần. Mỗi người lại nghênh đón một cuộc sống hoàn toàn mới, nhưng cũng không phải cuộc sống của ai cũng đều tốt đẹp như vậy.

Bốp, bốp, âm

Trong phòng ăn là một mớ đầy hỗn độn, khuôn mặt người con gái ngã trên mặt đất đỏ lên, năm ngón tay in rất rõ ràng trên khuôn mặt của cô. Mà người

ngồi ở bên bàn chính là mẹ cùng với chị gái của cô cũng không hề nói câu gì, vẫn thong thả, ung dung ăn bữa sáng, đáy mắt thậm chí còn có chút hờ hững.

Ngồi ở vị trí chủ nhà chính là một người đàn ông tóc đen, sắc mặt cũng rất đen. Trong đôi mắt ấy hận không thể phun ra lửa.

"Ba!" Mắt của người con gái đầy nước mắt, trong mắt tràn đầy quật cường, cô thật sự rất muốn hỏi người đàn ông mà cô gọi là ba này, rốt cuộc cô đã làm sai điều gì?

"Đừng có gọi tao là ba! Tao không có đứa con gái không biết xấu hổ như mày!" Cảnh Thái Sinh quăng tờ báo vào trong mặt của cô, làm cho nó rơi xuống mặt đất, tựa đề bài báo rất lớn đập vào trong mắt của cô, hình khiêu dâm của nhị tiểu thư của nhà họ Cảnh cùng với Ngu Lang!

Mặt Cảnh Tô lập tức trở nên trắng bệch, nhìn xuống tờ báo, chỉ thấy một người phụ nữ trần truồng đang theo Ngu Lang vào trong hộp đêm làm chuyện bất chính, không có chút chừng mực.

"Không, ba, đây không phải là do con làm, con chưa từng làm!" Cảnh Tô quỳ trên mặt đất nhìn cha đang tức giận, vội vàng giải thích. Cảnh Tô chính là một đại tiểu thư trẻ người non dạ, làm gì có kinh nghiệm làm chuyện đó, nhưng cô cũng không phải là người dễ dàng bị người ta gây khó dễ, chuyện này nhất định là có người hãm hại mình.

"Khóc, mày cũng biết khóc! Mày đúng là một phế vật!" Nước mắt của cô chẳng những không tìm được một sự đồng tình nào, mà ngược lại còn bị mắng chửi!

"Cảnh Linh, chuyện này giao cho con đi xử lý!"

"Dạ, ba!" Cảnh Linh ở một bên ngoan ngoãn đồng ý. Cảnh Thái Sinh rút cái chân đang bị Cảnh Tô ôm về, lúc gần rút ra còn không quên đá vào ngực cô một cái, cô không kịp phản ứng, lập tức bị đá ngã xuống đất, đau đớn từ trên ngực lan ra toàn cơ thể, mất hết hơi sức.

Nhìn chị hai đến gần, thân thể của cô co rụt lại, đôi giày cao gót bén nhọn của Cảnh Linh đập vào tay của cô một cái, nó nhỏ và dài, đâm xuyên qua da của cô. Máu đỏ từ kẽ tay chảy ra, chảy xuống sàn nhà.

Cô đem hy vọng duy nhất gửi vào người mẹ mình, thế nhưng, khi cô tiếp xúc với ánh mắt lạnh lùng, vô tình của bà thì không khỏi tự giễu mình một tiếng, người mẹ lúc nào cũng không hoan nghênh sự hiện diện của mình, thì làm sao có thể giúp đỡ mình đây? Điều nói, hồ dữ không ăn thịt con, vậy mà người cô gọi là mẹ trong suốt hai mươi một năm, lại rất căm hận cô. Cô tìm cách thân thiện với chị, ai cũng đều nói mẹ kế thì rất độc ác, nhưng tại sao mẹ kế của một gia tộc trung lưu lại không như vậy, đối tốt với con gái lớn của chồng suốt mấy chục năm qua, Cảnh Tô nở nụ cười u tối, tại sao mình lại không phải là con kế? Như vậy trong lòng của cô còn có thể dễ chịu hơn một chút chứ?

"Di Chu, dọn bữa sáng xuống đi!" Giọng nói dịu dàng của bà vang lên, ngay sau đó lập tức đi lên lầu trở về phòng của mình.

"Dạ, phu nhân!" Di Chu nhìn Cảnh Tô đang ngồi trên mặt đất, không đành lòng, liền đỡ cô lên ghế, rút cho cô vài miếng sữa tươi, phục hồi lại sức lực, bình thường nhị tiểu thư rất tốt với bà, nhưng bà cũng chỉ có thể ghi nhớ ở trong lòng mà thôi.

"Cám ơn dì, dì Chu!"

"Nhị tiểu thư, cô đi ra ngoài tránh nạn đi!" Di Chu luôn nhìn thấy được, nhị tiểu thư không được cưng chiều, cha ruột không đau, mẹ ruột không thương, chị gái thì lại không thân!

Cảnh Tô trầm mặc, di Chu thấy cô không nói lời nào liền quay đi dọn dẹp.

Thật ra thì Cảnh Tô đang chìm trong suy tư của mình, người trong bức hình khiêu dâm đó không phải là mình, chắc chắn là có người hãm hại mình, rốt cuộc là ai muốn hãm hại mình? Người đó có thể kiếm được lợi ích gì? Di Chu nói rất đúng, cô thật sự đang muốn đi ra ngoài tránh nạn đây, dựa vào cú đá của ba, cũng đủ làm cô phải nghĩ đường sức mấy ngày.

"Nha Nha, tới nhà đón mình đi! Ừ, được, lát nữa gặp ~" không biết cô phải mất bao nhiêu nhiệt tình mới kể xong tất cả việc này. Cô che ngực, mồ hôi trên trán không ngừng toát ra ngoài, cha của cô quả thật không nể tình chút nào.

Kết, một tiếng thắng xe dồn dập kéo đến, một chiếc xe Bentley màu đỏ dừng lại trước cửa nhà họ Cảnh, chẳng được bao lâu liền thấy một cô gái hấp tấp xông vào.

"Tô Tô, " Chưa kịp thấy người đã nghe thấy tiếng, chẳng phải là Giang Phi Á sao, người duy nhất có thể giúp đỡ cô lúc này sao?

Khi thấy cô ngồi trên bàn ăn, sắc mặt trắng bệch, một cái tay che ngực, một cái tay rũ xuống, trên mu bàn tay còn có máu tươi đã ngừng chảy. Nước mắt của Giang Phi Á liền rơi xuống, đây đã là lần thứ mấy rồi, cô phải vì Cảnh Tô mà dọn dẹp cục diện rồi rầm rây. Cho nên vừa nhận được điện thoại của cô ấy, cô liền lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới nhà họ Cảnh. Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, nhất định là chị cô ấy đã gặp rất mạnh.

Nhưng vừa nghĩ tới tờ báo sáng sớm ngày hôm nay, cô vẫn có chút lo lắng nhìn người con gái trước mặt này, Cảnh Tô luôn luôn ngoan ngoãn, chưa từng đi hộp đêm lần nào, có đánh chết cô cũng không tin người kia chính là Cảnh Tô. Cũng không biết chị gái của cô ấy, đã phải tốn bao nhiêu công sức vào chuyện này nữa rồi.

Còn chưa hết trầm tư, thì Giang Phi Á đã đỡ Cảnh Tô dậy, thật ra thì giữa các cô cũng không cần phải nói nhiều lời, có một số việc chỉ cần một ánh mắt thì đã có thể nhận ra ngay. Cảnh Tô ngoan ngoãn để Giang Phi Á đỡ lên xe.

Mà ở trên ban công lầu hai, Thẩm Xuân Linh nhếch miệng lên mỉm cười một cái, cầm điện thoại lên, thoáng qua một tia âm hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Hình khiêu dâm 2

Trong đám người, nếu chỉ nhìn thoáng qua, thì cũng có thể biết được nguyên nhân sâu xa ở bên trong! Nếu không phải là do vội vã thoáng nhìn, có lẽ, trong bề người, chắc phải hơn cả trăm người! Đang lúc Cảnh Tô mới vừa mở cửa ra, liền có vô số ký giả ủa lên. Người đứng ở trên ban công, tâm trạng hình như đang rất tốt, ngồi ở trên ghế, vừa uống cà phê vừa thưởng thức màn kịch hay này.

Những ánh đèn flash, micro đều chia vào hai người họ, một đám ký giả bao vây làm họ không còn đường để đi nữa.

"Cảnh Tô tiểu thư, xin hỏi đây thật sự là hình khiêu dâm của cô phải không?"

"Tôi, "

"Cảnh Tô tiểu thư, xin hỏi cô có ý kiến gì với những hình khiêu dâm này không?"

"Tôi, "

"Cảnh Tô tiểu thư, nghe nói cha cô rất tức giận về việc này, xin hỏi ông ấy đánh giá chuyện này như thế nào?"

"Tôi, "

"Mời mấy người tránh ra cho!" Giang Phi Á liêu mạng ngăn cản, hai người họ thật sự rất muốn lái xe ra khỏi chỗ này. Nhưng Giang Phi Á đang mang một đôi giày cao gót, lại còn phải chen lấn với đám đông nên chân cô đã bị trật.

"Cảnh Tô tiểu thư, xin hỏi cô nghĩ sao về chuyện này?" Một mạng ký giả đội nón lưỡi trai đột ngột ném quả bom vào cô.

Cảnh Tô đột nhiên ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch, trên mặt vẫn còn in năm dấu tay, mái tóc dài mượt của cô cũng vì đám hỗn loạn này mà rối tung lên. Đôi mắt vốn đã mất đi ánh hào quang đột nhiên nhìn chằm chằm người phóng viên kia, trong mắt của cô thậm chí có hơi quật cường. Cô giờ cánh tay bị thương lên, vuốt vuốt mái tóc đang nằm tán loạn trên mặt ra. Cô cười càn rỡ, rốt cuộc chuyện này vẫn phải đi tới bước này, không phải sao? Chỉ có thể dựa vào mình mà thôi, trên cái thế giới này, người hiền thì sẽ bị bắt nạt. Mình chỉ không muốn bị ép buộc, Cảnh Tô cô tuy không phải là người lương thiện, nhưng cô luôn muốn sống một cuộc sống giản dị, khinh thường cái cuộc sống mất tự chủ của mình. Chẳng lẽ muốn cô để mặc cho người ta an bài cuộc sống của mình, sau đó chỉ biết làm theo những gì họ sắp đặt? Cô cảm thấy cuộc sống 21 năm qua của cô, việc làm đúng đắn nhất của cô chính là ở cùng một chỗ với Hàn Tử Dương.

"Không phải các người rất muốn biết chuyện của mấy tám hình khiêu dâm này sao?" Ánh mắt của cô sắc bén, giống như có thể nhìn thấu suy nghĩ của người khác. Những thứ đó ép cả đám ký giả phải lùi về phía sau một bước.

"Một tuần sau, sẽ tổ chức họp báo ở ‘ Vạn Đình ’, tôi tự nhiên sẽ nói rõ tất cả!" Cảnh Tô đỡ Giang Phi Á đang bị thương dậy, đi ra khỏi đám người.

Đám người đó đột nhiên im lặng, không còn ai dám đi tới chất vấn người con gái này nữa, không ai dám cản đường của hai cô nữa, cô giống một nữ vương kiêu ngạo, mặc dù trong ánh mắt để lộ ra sự bất lực, không giống với người sở hữu nó. Không thêm để ý đến những ánh mắt tìm tòi nghiên cứu kia nữa, cô đi cực nhanh, mặc dù không bị ai cản trở, nhưng cô vẫn cảm thấy ở sau lưng giống như có một bầy dã thú đang đuổi theo cô. Cô bước nhanh hơn, vết thương như đang xé rách lòng của cô. Cô đau đến nổi mồ hôi hột đầm đìa, một khắc kia, khi cô đưa lưng về phía những người đó, sự kiên cường cũng không còn nữa, chỉ có lúc này, cô mới không cần làm ra vẻ kiên cường. Giang Phi Á vội vàng mở cửa xe, đem cảnh Tô vào trong xe.

"Mau đuổi theo!" Không biết là người nào đã kêu lên một câu như vậy, đám ký giả lại bắt đầu rối rít hành động.

Trong xe, nhìn thấy Cảnh Tô đột nhiên không có chút huyết sắc nào, ngồi tựa vào phía sau, trong mắt Giang Phi Á đều là lo lắng.

"Tô Tô, vết thương của cậu còn đau không?" Cảnh Tô bật cười, những giọt nước mắt giống như bầu trời bị há hủi, lại giống như ống nước bị vỡ, làm cho nó không ngừng chảy ra. Lau mặt một cái, cô nhớ lại lời mà ba cô đã nói lúc sáng, "Khóc khóc, mày chỉ biết khóc! Mày đúng là một phế vật!" Nước mắt đúng là thứ vô dụng nhất trên đời này.

"Nha Nha, đưa mình tới ‘ Minh Nguyệt Tiểu Uyển đi ’!" Minh Nguyệt Tiểu Uyển, cô chỉ còn có nơi này để về thôi.

Lúc cô rời khỏi nhà, chỉ lấy theo có một cái điện thoại, màn hình vẫn tối đen, anh ấy vẫn lạnh lùng với cô như vậy, vẫn giống như khi anh theo đuổi mình, lạnh như vậy cũng là chuyện đương nhiên. Cô cười khổ, nếu như bạn gái mình làm ra những việc như thế này, người ta còn lo không kịp chất vấn nữa là, vậy mà anh vẫn không có chút tin tức gì. Cô có nên vui mừng vì anh tin tưởng mình không?

Giang Phi Á lái xe rời đi, chạy ngang qua một chiếc xe Ferrari dừng sát ở ven đường, ánh mắt giống như bị người đàn ông trong đó kiềm hãm lại. Một đôi chân dài bước xuống xe, cơ thể thon dài chặn tất cả đám côn trùng ở phía sau lại, ánh mắt đầy cơ trí giống như một con chim ưng, nhờ vào tài lãnh đạo bẩm sinh nên trong bất cứ trường hợp nào cũng có thể tỏa sáng.

Chỉ thấy anh vùng tay lên, đám ký giả vốn đang phách lối, liền giống như Quần Long Vô Thủ, người anh hùng quốc dân ở trước mắt bọn họ, nếu tin tức Thiếu tướng trẻ tuổi được tung ra thì không biết sẽ đáng giá hơn cái tin gièm pha này bao nhiêu lần, phải biết rằng Thiếu tướng Tư chưa từng lên bất cứ tạp chí nào. Bọn họ phải nắm chặt tất cả thời gian này để chụp hình lại nói được.

Ở trên sân thượng, sắc mặt của Thẩm Xuân Linh đen xuống, tức giận ném cái ly xuống đất, cả phê văng khắp nơi. Không ngờ giữa đường lại xuất hiện cái tên Tư Mộ Thần này, dám phá hư tất cả kế hoạch của cô.

Ở Minh Nguyệt Tiểu Uyển, hai người con gái bị thương lão đảo nghiêng ngã đi vào trong.

Lúc cửa vừa mở ra, thì cũng là lúc Cảnh Tô không chịu nổi sự đau đớn phát ra từ thân thể mình nữa, cô giống như đã trở về nơi an toàn của mình, liền ngã cái ầm xuống đất. Cái điện thoại di động màu trắng cũng vì vậy mà rơi theo xuống đất.

Giang Phi Á nhập mật mã để mở cửa, lão đảo kéo Cảnh Tô vào trong, để cô ấy ngồi trên ghế sa lon. Cô vừa gấp gáp vừa tức giận, vội vàng lấy điện thoại di động ra tìm người tới khám bệnh cho Cảnh Tô.

"Anh trai, anh gọi một bác sĩ tư giỏi nhất đến Minh Nguyệt Tiểu Uyển có được hay không?"

"Tô Tô đã xảy ra chuyện, một mình em không biết phải làm sao làm?"

"Không biết đường? Không có việc gì, em sẽ tới đón anh!"

"Ừ, được, cứ quyết định như vậy!"

"A, đúng rồi, mang một ít thức ăn tới đây nữa nha!"

Không biết Cảnh Tô đã nằm mơ thấy cái gì, mà lại cực kỳ lo lắng đến như vậy, còn ở trên ghế sofa cuộn thành một đoàn.

Trong mơ, chỉ xuất hiện một hình ảnh duy nhất, đó là cảnh tượng lúc Hàn Tử Dương theo đuổi cô.

Lúc mới quen, anh nói, "Anh tên là Hàn Tử Dương!"

Lần thứ 2, anh vô lễ ôm cô vào lòng, "Cảnh Tô, em là của anh!"

Lần thứ 3, anh tặng hoa rồi còn tỏ tình với cô, "Cảnh Tô, làm bạn gái của anh đi!"

Sau khi mua Minh Nguyệt Tiểu Uyển, anh liền hứa hẹn cả đời với cô, "Cảnh Tô, chúng ta kết hôn đi!"

Nhưng mà, anh vẫn lạnh lùng như cũ, không để cho cô cảm nhận được tình yêu của anh. Hai năm rồi, Cảnh Tô yêu người đàn ông lạnh lùng này suốt hai năm, cô tin tưởng rằng dù là tảng đá thì cũng sẽ bị thời gian làm cho nóng lên, cô sẵn sàng vì anh mà từ bỏ chức vị cao ở Cảnh Thái Lam, chấp nhận làm một nhân viên nhỏ, để có nhiều thời gian ở bên cạnh anh hơn.

"Cảnh Tô, chúng ta chia tay đi!" Anh rời đi, hóa thành sương trắng.

Cảnh Tô bừng tỉnh, tại sao giấc mơ lại có thể chân thật đến như thế?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chia tay 1

Con người ta luôn muốn hướng đến một tình yêu như vậy, nhưng cho dù tình yêu đó có kiên cố đến đâu thì cũng không thể nào chống lại được Tiểu Tam, rốt cuộc là do Tiểu Tam hay là do người đàn ông đó không đủ kiên định đây? Điện thoại trong phòng khách vang lên, cúp điện thoại, sắc mặt Cảnh Tô tái nhợt, thật lâu vẫn không động đậy, đó là điện thoại của chị cả.

Mở ti vi lên, một cặp tuấn nam mỹ nữ xuất hiện trên màn ảnh, người nam một thân tây trang màu đen, mặt như được điêu khắc, bề ngoài lạnh lùng, là đối tượng của tất cả mọi phụ nữ trên đời này, người con gái bên cạnh mặc một bộ váy công sở, đáng vẻ của cô ấy dịu dàng đến động lòng người, khóe miệng hơi cười cười, rúc vào trong ngực của người đàn ông. Hai người đó thật là xứng đôi!

Xứng đôi? Cảnh Tô bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ, dịu dàng cũng chỉ là bề ngoài của cô ấy mà thôi, còn nội tâm thì lại xấu đến không chịu nổi.

Ngực của Cảnh Tô phập phà phập phồng, cô cời chiếc nhẫn trên ngón vô danh xuống, đặt lên bàn trà, thật lâu, ngược nhìn gương mặt ở trong TV. Tin bất quá nói, anh muốn kết hôn, đối tượng lại chính là chị của mình, người đàn ông mà cách đây không lâu đã cầu hôn với cô. Chuyện xưa như vậy cũng không phải là chưa từng xảy ra, nhưng lúc này nó lại xảy ra trên người của mình, xoa xoa ngực trái, thì ra đau đớn là như thế này, so với chuyện hồi sáng cái này lại càng kịch liệt hơn, sắc mặt lại càng khó nhìn hơn.

Thua thật rồi! Nhìn vẻ mặt đắc ý của chị, cô đã thua thật rồi sao?

Điện thoại trong phòng khách lại không ngừng vang lên. Người gọi điện thoại hình như là không muốn buông tha, không ngừng gọi đi gọi lại. Hết cuộc này đến cuộc khác, quấy nhiễu thần kinh của cô.

Mới vừa cầm điện thoại lên, giọng nam quen thuộc từ trong điện thoại truyền đến, giống như mang theo điểm không vui mừng, "Sao lâu như vậy mới nghe điện thoại?"

Cô cau mày, chắc chắn lúc này trên mặt của anh là vẻ giận dữ, tức giận, thậm chí là lạnh lẽo.

"Vừa rồi đang xem TV!" Cô đột nhiên mở miệng nói giọng đùa bỡn.

"Em đã thấy cái gì?" Giọng nói kia giống như đang tức giận, lại giống như có chút lo lắng.

Cô kéo khóe miệng lên, anh không muốn để cho cô biết chuyện này? Đã có thông báo rồi, vậy cô có nên giả vờ không biết không?

"Em đang xem phim thần tượng!" Biết mình vẫn có thói quen như thế, nên cô cũng thuận nước đẩy thuyền lấy nó làm lý do.

"Buổi tối anh sẽ trở lại ‘ Minh Nguyệt Tiểu Uyển ’, em bảo người giúp việc tới chuẩn bị thức ăn đi!" Giọng nói cũng nhẹ nhõm đi không ít.

"Được, em biết rồi!" Cúp điện thoại, suy nghĩ của hai người cũng không hề giống nhau.

Cô vẫn luôn khéo léo như vậy, cắt điện thoại vào, Hàn Tử Dương cười thầm, để người phụ nữ này ở bên cạnh làm tình nhân là tốt nhất.

Anh coi đây là chuyện đương nhiên, cô muốn làm một con rùa đen, chôn mình ở trong mai rùa cũng được.

**

Cửa mở ra, một bóng người cao lớn đứng lặng, cầm cái điện thoại màu trắng trong tay, là điện thoại di động loại đắt tiền, nhưng đã được sai cũng lâu lắm rồi. Anh muốn đi vào trong, cửa còn chưa đóng lại, thì đã nghe cô đang nói chuyện điện thoại, anh hơi do dự. Anh âm thầm ảo não, Từ Mộ Thần từ lúc nào lại trở nên yếu bóng vía như vậy chứ, mới vừa bước vào một bước, xe đã tới rồi, nha đầu điên nhà họ Giang lại tới nữa rồi, không thể để cho cô ta phá vỡ kế hoạch của mình được, anh phải nhanh chóng đi ngay mới được. Nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước.

Gặp thoáng qua Giang Phi Á, chỉ một cái liếc mắt, Giang Phi Á liền nhận ra anh ngay, còn chưa kịp đợi cô ta mở miệng, anh sớm đã đi rất xa.

Nhìn Giang Phi Á ngẩn người, Giang Phi Thiên lên tiếng nhắc nhở, "Nha Nha, Cảnh Tô đang chờ đấy!"

"Đứng nha, Tô Tô, " đợi sau khi cô bước vào cửa, thấy Cảnh Tô đang bận rộn trong phòng bếp. Tay của cô ấy không ngừng động, cô ấy đang gọt khoai tây, trên tay vẫn còn đọng lại vết máu chảy ra từ vết thương, cả khoai tây cũng đều ngấm trong máu.

"Tô Tô, cậu có biết mình đang làm cái gì không hả?" Giang Phi Á đau lòng hỏi.

"Mình...mình biết, tối nay Từ Dương sẽ trở lại dùng cơm, mình muốn chuẩn bị cơm tối! Anh ấy rất thích ăn khoai tây đó~" Ánh mắt của Cảnh Tô không chút lo lắng, đang rất bận rộn.

Giang Phi Á người này rất quật cường, đồng thời cũng nhớ tới việc TV vừa đăng xi căng đan của Hàn Tử Dương cùng Cảnh Linh, cô nhìn TV trong phòng khách, cô ấy đã biết chuyện này chưa? Cô liền quay sang nháy nháy mắt với anh mình.

"Cảnh Tô!" Giọng nói dịu dàng của Giang Phi Thiên vang lên bên tai cô.

"Giang đại ca, " rót cuộc ánh mắt của cô cũng có chút tinh táo, từ nhỏ đến lớn, họ rất thích nghe giọng nói của Giang đại ca.

"Cảnh Tô, ngoan đi, chúng ta khám bệnh trước cái đã! Có được hay không?" Giọng nói của Giang Phi Thiên thật sự rất êm tai, khiến Cảnh Tô nhớ lại hồi còn nhỏ. Cô ngoắc ngoắc ngón út của mình, cười hề hề, "Được!"

Thật làm cho người ta dở khóc dở cười mà.

"Giang thiếu gia, bệnh nhân có hơi phát sốt, vết thương bị nhiễm trùng, nhịp tim ổn định, không hề tổn thương đến nội tạng, nhớ chú ý ăn uống, mỗi bữa ăn ít một chút nhưng chia thành nhiều bữa ăn, kị cay và ăn uống đồ đã nguội, thức ăn có bị mốc trắng, nhớ chườm bụng bằng túi nóng!" Bác sĩ công thức hóa lời nói cho hai anh em đang lo lắng này nghe.

"Tốt, chúng tôi sẽ chú ý!"

"Nha Nha, em chăm sóc cho Cảnh Tô, anh tiễn bác sĩ về!"

"Biết rồi, anh trai!"

"Tô Tô, , uống thuốc!"

"Nha Nha, cậu gọi người giúp việc đến giúp mình có được hay không? Tôi nay Từ Dương trở lại dùng cơm!" Cảnh Tô vươn tay ra, bắt lấy cái ly trong tay Giang Phi Á.

Nhìn ánh mắt của Cảnh Tô, cô luôn không có cách nào đành lòng cự tuyệt nó được, "Được, Tô Tô, mình đỡ cậu vào phòng nghỉ ngơi trước nhé!"

Giang Phi Á Cảnh Tô đi vào phòng khách, cô cũng không biết đó lại là phòng ngủ chính của bọn họ.

"Đúng rồi, Tô Tô, cậu quen Từ Mộ Thần sao?" Giang Phi Á quay đầu lại đi hỏi cô, lại phát hiện người này thật sự rất mệt mỏi, găng co cả một ngày trời.

"Nha Nha, ba tìm chúng ta có chuyện, chúng ta trở về đi thôi ~" Giang Phi Thiên cầm điện thoại di động trong tay, mày nhú lại . Nhà họ Giang xảy ra chuyện gì?

"Anh, trong nhà xảy ra chuyện gì sao?"

"Ừm!"

Sau khi phân phó cho người giúp việc xong, hai anh em Giang Phi Á liền rời đi.

Người giúp việc vào phòng khách Cảnh Tô vì tác dụng của thuốc mà ngủ mê man, nên cũng không chào tạm biệt, tự động rời đi, chỉ để lại bữa tối nóng hổi ở trên bàn.

**

"Đến đây nào, Từ Dương, anh cẩn thận một chút ~" Người phụ nữ đỡ lấy người đàn ông đang say khướt mở cửa nhà ra.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: chia tay 2

"Đến đây nào, Từ Dương, anh ngồi xuống đi, em đi rót nước cho anh!" Âm thanh của đôi giày cao gót của Cảnh Linh vang lên trong căn hộ yên tĩnh, vang lên những tiếng cộc cộc.

"Nào, Từ Dương, uống nước đi!" Đỡ cơ thể của Hàn Từ Dương dậy, cô dịu dàng đưa ly nước tới miệng anh. Hàn Từ Dương nằm có chút không yên.

"Cảnh Linh, đỡ anh vào phòng đi!" Hàn Từ Dương dè dặt của mình, muốn đi nghỉ ngơi!

"Được!"

Cảnh Linh nghe lời đi vào phòng ngủ chính của Hàn Từ Dương, lúc thả anh nằm xuống giường, chân của cô cùng Hàn Từ Dương bắt chéo lấy nhau, vì vậy nên cùng nhau ngã xuống giường. Hai người bốn mắt nhìn nhau, hơi thở nóng rực pha lẫn với mùi rượu của Hàn Từ Dương phả ra, Cảnh Linh cười xinh đẹp, hai tay quần lên cổ anh ta, chủ động hôn một cái.

Mùi rượu và kích động hỗn tạp vào nhau, cuối cùng Hàn Từ Dương không thể chiến thắng **.

Không biết có phải là do tác dụng của thuốc giảm đi hay không, Cảnh Tô xoa xoa tóc của mình, từ từ tỉnh lại, ‘ khát quá ’!

Cô vừa mới mở cửa ra, liền nghe được tiếng động khác thường.

"Là trộm sao?" Trong miệng cô lẩm bẩm.

"Có phải là Từ Dương về không?" Cô lại bắt đầu suy đoán khác, nhất định là Từ Dương trở lại, nhà trọ này ăn trộm không thể nào vào dễ dàng như vậy.

Cô cúi lưng xuống, khoe miệng nâng lên một nụ cười, mặc kệ tin bất quái nói anh như thế nào, chỉ cần cô tin tưởng anh là được rồi, không phải sao? Cô nhẹ nhàng mở cửa, cô định nhẹ nhàng trèo lên giường tạo bất ngờ cho anh. Nhưng là,

"Ừm, Tử Dương, không cần, nhẹ một chút ~" những tiếng cầu xin kiều mỵ vang lên, làm cho cô đứng bất động tại chỗ.

Cảnh tượng ở trên giường, làm cô không thể nào mà tin được. Hai thân thể quấn lấy nhau, thậm chí cô không cần nhìn cũng biết, biết đó là vị hôn phu cùng với chị của mình, thì ra tin bất quái không hề nói bậy, mà là do mình quá ngây thơ.

Cảnh Tô nhìn hai người bọn họ, mặt xấu hổ, cô chưa từng xảy ra bất cứ quan hệ gì với Hàn Tử Dương, ngay cả hôn, cô cũng chưa từng làm cùng với Hàn Tử Dương. Cảnh Tô rất biết điều, ngoan đến mức làm cho người ta hoài nghi cô mang theo tư tưởng của người phong kiến, Hàn Tử Dương không chịu nổi Cảnh Tô như vậy, cho dù vẻ ngoài của Cảnh Tô có xinh đẹp như thế nào đi chăng nữa.

Không đóng cửa, âm thanh trong phòng ngủ lan ra khắp căn phòng tĩnh mịch. Giọng nói kiều mỵ của cô gái càng lúc càng cao hơn trước kia, nhiều tiếng gây chấn động đến màng nhĩ của Cảnh Tô, dẫn tới thần kinh của cô.

Là may mắn sao? Đàn ông đều là động vật sống nhờ vào nửa thân dưới.

Mở đèn phòng khách lên, cô nhìn thấy bàn thức ăn do người giúp việc chuẩn bị cho bọn họ. Cô cầm ly rượu đỏ lên không ngừng trút vào miệng.

Ly rượu từ trên bàn rơi xuống dưới đất, cô đã say, hình như cô đã quên là mình không thể uống rượu. Bên trong phòng vẫn không ngừng vang lên tiếng động.

Rượu đỏ không thể lau đi đau đớn trong lòng của cô, chất lỏng màu đỏ thấm chảy ra sàn nhà, làm tôn thêm màu trắng tinh của nó, cô thích màu đỏ, nó là màu sắc vô cùng khoe khoang.

Chợt, cô nở nụ cười. Uống hết rượu còn sót lại, rồi lao đảo đi.

Ngã ngời trên mặt đất, vốn định dựa người vào cửa vậy mà cơ thể lại trượt xuống, va vào trong cửa, phát ra âm thanh rất lớn làm kinh động đôi nam nữ đang phát hỏa ở bên trong.

Không biết là cô lấy lá gan ở đâu ra, cô đổ số rượu đỏ còn lại lên trên giường của hai người bọn họ.

Hàn Tử Dương lấy chăn che kín hai người lại, trong đôi mắt tràn đầy lửa giận.

Giương mặt của Cảnh Linh vô cùng hốt hoảng, liền tranh thủ vùi người vào trong ngực Hàn Tử Dương, trong mắt không lưu lại bất cứ dấu vết gì, ngược lại còn đang chờ mong xem kịch hay.

"Cô điên rồi hả?" Hàn Tử Dương đen mặt, cuống quýt mặc quần áo.

Rốt cuộc, bọn họ cũng ngừng lại rồi. Cảnh Tô cười cảm động.

Hàn Tử Dương kéo Cảnh Tô một cái, quật cô ngã xuống đất.

"Cảnh Tô, chúng ta kết thúc!"

Cảnh Tô vỗ ngực, lại càng thêm đau, nước mắt không ngừng rơi xuống.

"Không!" Cô đau đớn hét lên! Tại sao người đàn ông này lại có thể tàn nhẫn như vậy? Cô có thể chịu đựng sự lạnh lùng của anh, cô có thể chịu đựng sự đa tình của anh, đặc biệt, có thể chấp nhận việc anh phản bội mình. Chỉ vì tình yêu hai năm của bọn họ, cô chấp nhận tất cả.

"Cảnh Tô, chị xin lỗi em, em đừng gây rối nữa, được không? Chị hi vọng em có thể chúc phúc cho chị!" Cảnh Linh mặc cái áo sơ mi của Hàn Tử Dương đi ra ngoài.

Cảnh Linh ngồi xổm xuống muốn đỡ cô dậy, quay đầu lại nhìn Hàn Tử Dương, chỉ thấy khuôn mặt cô ửng hồng, dưới ánh đèn càng thêm mê người, mặt nhẵn như tờ, nhỏ nhẹ khuyên bảo, lẩm bẩm vài câu tiếng anh, càng thêm quyến rũ tâm hồn đàn ông. Trong mắt Hàn Tử Dương xuất hiện một loại gọi là rung động, Cảnh Linh nhìn vào trong mắt của Cảnh Tô tỏ ra hài lòng.

Không hề báo trước, Cảnh Tô tát vào mặt Cảnh Linh một cái. Cảnh Linh là muốn kích thích phản ứng của Cảnh Tô, nhưng lại không ngờ cô ta lại đánh mình, theo tính tình trước đây của cô mà nói đã sớm đánh trả lại rồi, nhưng cô muốn mượn đao giết người, còn là mượn đao của người cô ta yêu không phải hoàn mỹ hơn sao?

Cảnh Tô rat ay rất mạnh, nhưng sức lực lại không lớn, Cảnh Linh ngã xuống, ngã vào trong đồng thủy tinh bể, cánh tay vốn trắng nõn, giờ đã đầy máu tươi.

"Cảnh Tô, sao cô có thể ác như vậy? Cô cút ngay cho tôi!" Hàn Tử Dương cực kỳ tức giận, bây giờ tất cả tinh thần của anh ta đều tập trung hết vào người phụ nữ trước mặt này rồi.

Cảnh Tô cũng rất luống cuống, từ nhỏ đến lớn, cô đã từng làm người khác bị thương sao?

"Chị, em không cố ý, chị...chị không có sao chứ! Em...Em sai rồi!" Cảnh Tô cúi đầu ảo não, Hàn Tử Dương cũng có chút hối hận, Cảnh Tô luôn luôn

thiện lương như vậy mà .

"Cảnh Tô, chị biết em không phải cố ý, chị biết em cũng không cố ý làm vỡ ly rượu chỗ này!" Lời nói này một lần nữa đem mũi nhọn đẩy vào người Cảnh Tô, rất đáng thương, cô than thở khóc lóc, chộc cho Hàn Tử Dương không khỏi thương yêu. Hàn Tử Dương đặt Cảnh Linh lên ghế salon. Quay đầu lại nhìn Cảnh Tô, không có bất kỳ cảm xúc gì.

"Cảnh Tô, từ lúc nào mà cô lại trở thành người có tâm cơ như vậy hả ? Cảnh Tô, trước kia ngay cả một con kiến nhỏ cô cũng không dám giết!" Hàn Tử Dương rất là đau lòng.

"Tử Dương, em...em không cố ý!"

"Cô cút đi cho tôi!"

Cảnh Tô nhìn người đàn ông xa lại trước mắt, mở cửa rồi đi, chung quy cũng không phải là chồng của cô, cô trượt chân, ngã ở trước cửa, mặt của cô vô cùng mờ mịt.

Cảnh Linh, tại sao chị lại cướp đi ta tất cả của tôi, ngay cả người cuối cùng chị cũng cướp đi?

Năm cô tám tuổi, mẹ dẫn theo cô tới nhà họ Cảnh, cô gái nhỏ mặc áo đầm ngạo mạn tự nói với mình, ‘ mẹ của mày, chỉ có thể là mẹ của tao! ’, về sau tất cả đều đã thay đổi .

Năm cô 13 tuổi, một bạn học cùng lớp đưa cô một món đồ tùy thân, cô còn nhớ rất rõ, Cảnh Linh đã lấy đi món đồ tùy thân đó, lúc ấy cũng không quên nở nụ cười tà ác.

Năm cô 18 tuổi, vốn nên vì bản thân mà ăn mừng lễ trưởng thành, lại đổi thành cô cùng bạn bè ăn liên hoan.

Cô vĩnh viễn cũng không quên được, câu mà Cảnh Linh từng nói, "Cảnh Tô, chỉ cần là thứ mà mày có, tao nhất định sẽ đoạt lấy, mày nhất định sẽ chỉ có hai bàn tay trắng!"

Cảnh Linh, chị đã làm được rồi.

Một bóng dáng che đi ánh sáng, cô ngẩng đầu, thấy một cặp mắt đang nhìn cô.

"Đi theo tôi!" Giọng nói không hề dịu dàng, nhưng lại có thể đầu độc trái tim của cô. Cảnh Tô không biết bị ma xui quỷ khiến sao mà lại giang hai tay, mặc cho người đàn ông đó ôm cô vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chung gôi

Hàn Tử Dương quay lại nhìn vết máu trên sàn nhà màu trắng, anh có chút hối hận, vội vàng đi ra ngoài, lại thấy một người đàn ông đang ôm Cảnh Tô rồi đi. Anh ta cau mày, Cảnh Tô quen người đàn ông khác từ lúc nào? Tại sao mình lại không biết?

Trên thực tế, Cảnh Tô quả thật không biết anh ta là ai.

Dọc theo đường đi, gió thổi tới, Cảnh Tô tỉnh táo lại không ít , cô lẳng lặng nhìn gương mặt cương nghị kia đến mất hồn, cảm thấy anh ta có chút quen thuộc.

"Tur Mộ Thần!" Anh tốt bụng lên tiếng nói cho cô gái nhỏ đang mất hồn này biết tên mình, nhìn vẻ mặt nghi ngờ của cô, đoán chừng là đang suy đoán thân phận của anh đây mà.

Tất nhiên là Cảnh Tô biết Tur Mộ Thần , cô vô cùng ngạc nhiên, nhưng làm sao anh lại biết cô?

Điều làm Cảnh Tô càng thêm kinh ngạc chính là, phòng của Tur Mộ Thần lại là ở đối diện ‘ Minh Nguyệt Tiểu Uyển ’, chẳng qua là cách nhau một cái hồ. Cô nhớ hình như nơi này gọi là ‘ Nguyệt Nha Tiểu Uyển ’, đây là nơi mà Hàn Tử Dương chê vì lối thiết kế của căn biệt thự này.

Đặt cô ở trên ghế sofa, nghe thấy được mùi rượu trên người của cô, hình như là uống không ít? Tur Mộ Thần vào nhà bếp pha cho cô một ly trà giải rượu.

"Anh biết tôi?" Giọng nói của Cảnh Tô có hơi khàn khàn, lồng ngực chấn động làm cô ho khan một trận.

Trên mặt Tur Mộ Thần thoáng qua một tia mắt tự nhiên rồi đồ ửng lên. Muốn anh nói thế nào với cô đây?

Ba tháng trước, anh mua ‘ Nguyệt Nha Tiểu Uyển ’, biệt thự ở khu này nằm ở giữa sườn núi, so với những chỗ khác rất là an tĩnh, mỗi khi anh thì hành nhiệm vụ xong cần có chỗ để nghỉ ngơi, nhưng anh chỉ có một mình, cho nên vừa về nước, anh liền mua căn nhà này.

Thói quen lâu năm của một quân nhân chính là điều tra khu vực này, anh cầm ống nhòm quân sự nhìn ngắm xung quanh liền phát hiện ra cô ở phía đối diện.

Anh không phải là một người đàn ông không nhìn được sự cảm dỗ, nhưng mỗi khi nhìn dãy nhà trọ thì anh lại không nhìn được mà cầm Ống Nhòm lên quan sát.

Anh luôn nghĩ là có phải mình đã trúng độc của cô gái kia hay không? Rõ ràng không phải cô cố ý, nhưng dưới Ống Nhòm của anh thì nụ cười của cô sao lại cứ nở rộ mỗi khi nhìn anh đến như vậy. Đây là Ống Nhòm công nghệ cao có thể thấy tất cả sự vật, thậm chí là những đồ rất nhỏ.

Mỗi khi kéo ống kính gần hơn, anh liền nhìn thấy, làn da trắng mịn màng ở cổ của cô, giống như là muốn mời gọi người khác đến thưởng thức vậy. Buổi sáng lúc rời giường, anh nhìn thấy một đôi môi anh đào rực lửa, làm nổi bật hàm răng trắng sáng, làm cho anh không khỏi giật mình, anh thật ghen tị với ly trà mà cô đang uống, lúc này nó lại có thể thưởng thức được đôi môi ngọt ngào của cô. Lườn cánh cửa đang muốn khép lại kia một cái, nó đang muốn che đi cái miệng nhỏ làm cho anh kích động đây mà.

Tóc dài đến eo, không hề khiêu gợi hay hấp dẫn gì, có cần một động tác, hay chỉ là một bóng lưng, cũng đủ làm cho anh mơ tưởng viễn vong rồi, hình như cơ thể của anh đang rất nóng, không thể đợi được mà muốn ôm người con gái này vào trong lòng. Nhưng anh chỉ biết cười khổ, anh chơi gì không chơi, cứ nhiên lại để mình rơi vào cảnh yêu thầm.

Anh biết tên cô là Cảnh Tô, anh luôn xem tin tức trên TV thấy cô và người đàn ông khác xảy ra xích mích, trong lòng rất là ảo não, anh lấy ô-tô chạy thẳng về phía nhà họ Cảnh liền nhìn thấy một cô nàng bướng bỉnh bước ra từ trong đám ký giả.

Trong cửa sổ xe, anh nhìn thấy cặp mắt ưu thương kia, trong lòng của anh rất đau. Nên anh xuống xe ngăn đám ký giả đó lại giúp cô.

Biết cô có Giang Phi Á chăm sóc, những vẫn không nhìn được mà đi theo, cửa không khóa, anh âm thầm tức giận, cái này cô Giang Phi Á này làm việc thật sự quá qua loa mà, nếu như lúc này có ký giả hoặc người muốn gây bất lợi cho Cảnh Tô thì phải làm sao đây?

Nhưng như vậy thật là may mắn, như vậy anh có thể ở gần mà quan sát Cảnh Tô rồi, trên thực tế, cô rất kiên cường y như những gì anh nghĩ.

Nghe tiếng xe chạy đến, anh vội vàng dán máy theo dõi vào tường rồi nhanh chóng rời đi. May là nó còn hoạt động, vẫn có thể sử dụng để theo dõi được.

Anh biết cô bị thương, thật muốn ở lại bên cạnh chăm sóc cô quá đi.

Anh biết cô đang nghỉ ngơi, cũng cảm thấy an lòng đi phần nào.

Cô tỉnh lại, thần kinh của anh giống như đã hồi phục trở lại, trong màn hình, cô uống rượu, anh tức giận; cô cầm chai rượu rồi đi, anh nóng nảy; cô bị một người đàn ông khác đẩy ra ngoài, anh tức giận; cô đánh người, lòng anh đau; cô rời đi, anh đi mở cửa! Đời này anh chưa từng có nhiều cảm xúc đến như vậy, lúc giải cứu con tin ở Xyri, anh cũng chưa hề dùng cái tốc độ như cái tốc độ mà anh dùng để chạy đến trước mặt cô như lúc này đâu.

"Thiếu tướng?" Lời nói khéo léo của Cảnh Tô kéo anh trở về hiện thực.

"Từng gặp mặt một lần." Anh vốn không phải là người nói nhiều. Cô không biết đâu, lúc này anh đang rất là bối rối đó, quân nhân mà lại đi nói dối sao?

Nghe được trả lời đơn giản như vậy, Cảnh Tô cũng không hỏi thêm gì nữa. Cô cũng không muốn đào gốc bới rễ danh tính của người ta lên, trong tính cách, cô rất cố chấp, giống như người ta hay nói, nếu muốn nói thì người ta nhất định sẽ nói cho bạn biết thôi, còn khi đã không muốn cho bạn biết, dù bạn có gò ép như thế nào đi chăng nữa, dưa hấu xanh sẽ không ngọt, cưỡng ép thì chân tướng sẽ không thom.

Đang suy nghĩ, cô cảm thấy cơ thể mình được nâng lên, lần thứ hai nằm trong bộ ngực này nhưng cô vẫn không tránh khỏi việc khản trương.

Sự bối rối của cô không thoát khỏi được mắt của Mộ Tư Thần, anh không nhìn được mà nhếch miệng lên. Đặt cô lên giường, anh bắt đầu cởi quần áo của mình ra.

Cô không khỏi khản trương, tay không tự giác nắm lấy cổ áo.

"Ngủ đi!" Trong khẩu khí mang theo ý trách cứ nhẹ nhàng. Đúng, anh đang trách cứ người phụ nữ không biết tự chăm sóc mình này, rõ ràng không được khỏe, vậy mà còn uống rượu.

Anh tắt đèn nằm xuống, không có đoạn sau, Cảnh Tô âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cô nhìn trần nhà, không buồn ngủ chút nào. Trong bóng tối mùi hương lữ lượt bay tới, Cảnh Tô chỉ cảm thấy cô từ từ nhắm mắt lại.

Hồi lâu, nghe thấy tiếng hít thở đều đều bên cạnh truyền tới, Tư Mộ Thần mở đèn bóp tắt hương nến.

Anh đi lấy hòm thuốc cùng khăn lông nóng lại, lời của bác sĩ nói, anh đều nghe được.

Nhẹ nhàng bôi thuốc vào vết thương trên mu bàn tay của cô, sau đó lại dùng băng gạc quấn lên.

Anh nhắc áo của Cảnh Tô lên, chỗ xương sườn bị bầm đen, tay của anh ohu3 lên vết bầm, cơ thể của Cảnh Tô run lên, nhưng ắt nhanh lại buông lỏng, Tư Mộ Thần nhẹ nhàng xoa xoa chỗ bầm đen đó. Sau khi chà sát chỗ sưng xong, anh lấy khăn nóng đắp lên phía trên.

"Đã tỉnh rồi hả?"

Thật ra thì Tư Mộ Thần vẫn rất bội phục tính cảnh giác của Cảnh Tô Dịch, loại hương ngủ này uy lực rất lớn, vậy mà cô nhanh như vậy đã tỉnh lại rồi.

Cảnh Tô thấy anh đã biết, liền không giả bộ ngủ nữa, thật ra thì lúc anh xử lý vết thương cho cô, thì cô đã tỉnh rồi. Trong ánh mắt của cô có phản ngưng ngưng, gương mặt ửng đỏ.

"Cám ơn anh!"

Sau khi đắp khăn nóng cho cô xong, liền dán thuốc vào đó, làm xong tất cả mọi việc, anh lại nằm xuống giường lần nữa.

"Ngủ đi ~" lần này giọng điệu mang theo chút dịu dàng.

Lần này, không cần hương ngủ, Cảnh Tô cũng ngủ rất nhanh, rất an lòng.

Ngày thứ hai, bên cạnh cô trống tuếch, cả căn phòng không có một bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: hôn sự

Nếu không phải bây giờ cô đang nằm ở một chỗ hoàn toàn xa lạ, thì cô nhất định sẽ cho rằng tất cả những chuyện tối hôm qua đều chỉ là mơ. Cô cẩn thận dò xét căn nhà, thật ngoài sự đoán mà, nội thất trong căn hộ không kém ‘Minh Nguyệt Tiểu Uyển’ là bao nhiêu. Trong tất cả thì ‘Minh Nguyệt Tiểu Uyển’ là nơi được bày bố tỉ mỉ nhất mà.

Nghĩ tới đây, trong lòng của cô lại thấy khó chịu, căn nhà nhỏ được bố trí tỉ mỉ đó, cũng chỉ để nhìn anh và chị của mình làm cái chuyện đó, nghĩ vậy cô không còn hăng hái mà quan sát căn nhà nữa.

Từ trong phòng đi ra ngoài, cô rất bất ngờ vì trên bàn đã chuẩn bị sẵn bữa sáng, bàn ăn ở đây hoàn toàn trái ngược với cách bài trí của cô, cô thích sắp bàn ăn ở gần phòng khách, không biết vì sao cô lại thích kiểu bài trí như vậy nữa, chỉ cảm thấy cách bài trí đó rất ấm áp, mà bàn ăn và nhà bếp là một thể thống nhất, chẳng khác nào như kiểu phòng bếp mở. Trên bàn để một tờ giấy.,

"Cảnh Tô, bữa ăn sáng đã làm xong, em ăn một chút trước đi. Quân khu có chuyện, tài xế đang ở lâu dưới chờ em, em muốn đi đâu thì cứ nói tài xế chở em đi nhé!"

Le que mấy chữ, chữ viết rõ ràng, sạch sẽ, rất có khí thế lại không mất phong độ, đúng như con người của Tư Mộ Thần? Nho nhã nhưng không hề mất đi phong độ của một quân nhân. Anh ấy biết tên của mình? Thật sự chỉ mới gặp mặt sơ một lần sao? Cảnh Tô nghĩ ngợi, đem giấy tờ cất vào thật cẩn thận.

Lúc này ở quân khu người đàn ông nào đó không khỏi vui mừng, người luôn luôn tiết kiệm nụ cười như Tư Mộ Thần hôm nay lại cười toe toét, cấp dưới cảm thấy điều này thật sự rất kỳ quái.

"Đường Tuấn, hôm nay, đầu lão đại bị nứt hả? Hay là lão đại đã mất rồi?" Người đàn ông bên cạnh khẽ hỏi người kế bên.

"Lục Phạm, anh thấy chú đang muốn đi Iraq hả?" Đường Tuấn khinh bỉ nói.

"Chẳng lẽ anh không muốn biết sao?" Anh ta tiếp tục giựt giấy.

"Anh muốn biết, nhưng mà anh sợ bị đi Iraq!" Chuyện cười, nếu đi Iraq rồi, đảm bảo bối của anh phải làm sao đây? Bảo bối của anh, Bối Bối của anh, tâm can của anh ~ ~ ~

Nhìn bộ dạng hoa si của Đường Tuấn, chắc chắn lại đang nghĩ đến ba con chó nhà mình nữa rồi.

"Được rồi, được rồi, anh đừng có ghé tòm như vậy, đường đường là một đảng mầy râu mà lại đi nuôi ba con chó, nhìn bộ dạng si mê của anh, còn tưởng anh đang nuôi ba mỹ nhân ở nhà đó. Haizz, haizz, Đường tuần, anh nói xem năm nay anh cũng hai mươi lăm tuổi rồi, vậy mà vẫn chưa mất, ai tin hả? Có phải anh ở nhà chơi nhàn thú không hả ~ ~ ~"

Câu tiếp theo còn chưa kịp thốt ra, đã bị đánh đứt. "Cầm mồm! Lục Phạm, xem anh giáo huấn chú như thế nào!" Xong rồi, xong rồi, anh lại quên mất Đường Tuấn không cho phép bất kỳ ai nói xấu ba bảo bối của mình.

"È hèm!" Cái ho khan của Tư Mộ Thần đã kịp thời cuộc chiến sắp diễn ra này.

"Nói chính sự!" Giọng nói của không lớn, nhưng khi xuyên thấu lỗ tai của người khác, đánh tới tận đáy lòng, sự tôn kính tự nhiên mà phát ra.

"Dạ, Thiếu tướng!" Bọn họ hành lễ, ngồi xuống. Bắt đầu chuyện của ngày hôm nay.

Dùng xong bữa sáng cô mở cửa phòng ra, liền có người xuất hiện trước mặt cô, bộ dạng lạnh lùng, là vệ sĩ của Tư thiếu tướng sao?

"Cảnh Tô tiểu thư, xin hỏi cô muốn đi đâu vậy?"

"Đưa tôi trở về nhà họ Cảnh đi!"

Mất Cảnh Tô tối sầm lại, thật sự là không còn chỗ nào để đi nữa rồi. Hay là lại muốn trở về căn nhà kia.

Xe ngừng lại, Cảnh Tô xuống xe, ngực của cô đau dữ dội. Người đàn ông lãnh khốc đó vội vàng xuống xe, đỡ cô vào cửa.

Di Chu nhìn thấy nhị tiểu thư nhà bọn họ được một người đàn ông xa lạ đỡ vào, vội vàng đi tới diu lấy.

"Lão già, nhị tiểu thư về rồi!"

Vừa lúc Cảnh Thái Sinh đang ngồi đang xem báo, bữa sáng còn ở trên bàn.

"Ba!"

"Ừm!" Ông không yên lòng ừ một tiếng, mới vừa để xuống tờ báo, ông nhìn thấy có người ngoài ở đây, ông chăm chú nhìn người đàn ông này, trong mắt lóe lên một tia nghi ngờ.

"Di Chu, đỡ nhị tiểu thư trở về phòng!" Cảnh Tô nhìn ba mình một chút, hình như có chút kỳ quái.

Di Chu diu Cảnh Tô lên lầu, qua khúc quanh, Cảnh Tô thấy ba cô có thái độ cung kính với người đã đưa cô về. Người của nhà họ Tư, ba cô đang kiêng kỵ gì vậy.

"Di Chu, đi rót cho con ly nước đi!"

"Dạ, được!"

Cảnh Tô mới vừa uống hết nước, thì nhìn thấy bộ dạng câu di Chu như đang muốn nói gì đó, nhưng mà lại do dự không dám mở miệng, trong bụng tò mò một hồi.

"Di Chu, sao vậy?"

"Nhị tiểu thư ~ có chuyện rồi, tôi không biết có nên nói với cô hay không nữa!" Áp a ập ứng, là có việc khó gì sao? Cảnh Tô suy đoán.

"Thì sao, đi cứ nói!"

"Nhị tiểu thư, cô xem, hôn sự của cô mà cũng mua được, buổi tối đại tiểu thư sẽ dẫn bạn trai trở về, cô xem, cô cứ an tâm đi, cậu ta cũng chỉ là một người đàn ông, đi rồi sẽ qua thôi, nếu cậu ta thích đại tiểu thư, cô cũng không cần khổ sở đâu!"

Trong đầu Cảnh Tô chỉ có một câu, hôn sự của cô mà cũng mua được, câu nói kế tiếp, Cảnh Tô đang sững sốt nên không hề nghe thấy gì.

Bị bán? Đây là chuyện sớm hay muộn, không phải sao? Con gái đối với ba cô mà mà nói, chính là lợi thế để buôn bán.

Đột nhiên cô có chút hối hận, lúc đầu tại sao cô lại không vào Cảnh Thái Lam, nói như vậy, hôn sự của mình còn có thể do mình tự làm chủ?

Trước đây không lâu cô vừa đọc một quyển sách, một cô gái mười sáu mười bảy tuổi để mặc cho ba mình bán đi, trở thành gái hồng lâu. Cô đưa tay lau lau cái tút da, bây giờ ba cho cô cho mình lựa chọn đối tượng đính hôn cũng chỉ vì muốn được tiếng tốt mà thôi.

"Nhị tiểu thư, cô đừng buồn nữa!" Di Chu nhìn gương mặt đầy tâm sự của Cảnh Tô, cho là cô vì chuyện buổi tối mà khổ sở.

"Di Chu, con không sao!" Cảnh Tô nhìn di Chu, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

"Nhị tiểu thư, tốt nhất cô nên nghỉ ngơi thật tốt đi! Tôi đi xuống làm việc đây!" Di Chu nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng Cảnh Tô.

‘ Mình phải làm gì đây? ’ Cảnh Tô vô lực hỏi.

Nằm trên giường cho tới trưa, Cảnh Tô nghĩ đến nát óc cũng không biết nên làm thế nào? ‘ Tìm mẹ sao? ’

Cô xuống giường, định đi tìm mẹ của mình.

Đúng lúc đi ngang qua thư phòng, bên trong truyền đến giọng nói.

"Mẹ, hôn sự của Cảnh Tô, đã được an bài rồi!"

"Ba con làm chủ là tốt rồi!"

"Mẹ không hỏi thăm thử sao, nó gả cho nào?"

"Gả cho ai, thì là do phúc phần của nó!"

"Mẹ, Cảnh Tô là con gái của mẹ mà”

"Nói bậy, con gái của mẹ chỉ có mình con!"

Vốn không nên ôm hy vọng gì , không phải sao? Cô xoay người rồi đi, bóng lưng cô rồi đi vừa lúc bị Cảnh Linh đi ra ngoài thấy, chị ta vội vàng tiến vào thư phòng.

"Mẹ, mới vừa rồi con thấy Cảnh Tô ở ngoài, không phải là nó đã nghe được chuyện chúng ta nói rồi chứ?"

"Đừng lo lắng, nó chẳng nghe được gì đâu? Nhiều lắm thì nghe được chuyện hôn sự của nó, sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta đâu!"

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt!"

"Con đó nha, buổi tối đem Tử Dương về gặp ba con là tốt rồi!"

"Ừm!"

Đối với Hàn Tử Dương, Cảnh Linh là thích thật. Không nói đến việc cô thích bề ngoài của Hàn Tử Dương, gia thế cũng là thượng thừa. Ai mà không biết, nhà họ Hàn có bất động sản ở Hải Thiên là có thêm một nửa gian sơn này rồi. Kết thân với nhà họ Hàn là có thể củng cố địa vị của mình ở nhà họ Cảnh này, còn có thể tống cổ Cảnh Tô ra khỏi nhà họ Cảnh này, tối nay chắc sẽ có màn kịch hay lắm đây.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Dạ tiệc

Màn đêm rơi xuống, lại là lúc nhà họ Cảnh gia bắt đầu lên đèn.

Hàn Tử Dương tới, đi cùng với ba mẹ anh ta.

"Tổng giám đốc Hàn, ông đã đến rồi, hoan nghênh, hoan nghênh!"

"Tổng giám đốc Cảnh, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!"

"Ái chà, vẫn khách khí như thế, qua tối nay đều là người nhà cả rồi !" Thẩm Xuân Linh ở một bên dịu dàng cười nói.

Những lời này khiến cho Cảnh Tô vừa mới xuống lầu liền đứng khựng lại, lùi bước sao? Cô khẽ nhún mày một cái, dù sao cũng nên đối mặt. Nhẹ nhàng thở ra một hơi, cô tiếp tục xuống lầu.

Tối nay, Cảnh Tô mặc một cái váy dài màu trắng, chiều cao 165cm làm lộ cái váy ra ngoài. Mái tóc dài của cô được vấn đến sau ót, cô không thích trang điểm, luôn xuất hiện trước mọi người với dáng vẻ tự nhiên như vậy.

Cô nhanh chóng đi tới phòng khách, mắt cha Hàn liền tỏa sáng.

"Đây chính là Cảnh Linh phải không?" Ngón tay của ông ấy chỉ vào Cảnh Tô, làm Cảnh Thái sinh có chút lúng túng.

" Xin chào, Bác trai, con là Cảnh Linh!" Từ ngoài cửa tiến vào Cảnh Linh thấy cha Hàn hỏi như thế, trong bụng một hồi khó chịu. Nắm lấy tay cha hàn, tự giới thiệu về mình .

Không biết sao, cha Hàn vì hành động đó mà vẫn luôn canh cánh trong lòng.

"Ừm!" cha Hàn chỉ nhàn nhạt gật đầu, lúc này cha Hàn mới nhướng mày lên. Hôm nay, Cảnh Linh mặc một bộ váy đỏ chót, trang điểm xinh đẹp, ấn tượng đầu tiên của cha Hàn về người con dâu này là không hề thích chút nào.

Nhưng người đang vui vẻ như Cảnh Linh thì làm gì chú thấy chuyện này? Nắm chặt lấy tay của cha Hàn, cô ta quay lại kéo Hàn Từ Dương qua.

"Ba, đây là Từ Dương ~" lúc này Cảnh Linh ngược lại không có chút nhuệ khí như lúc ở trên thương trường, là là bộ dạng thiếu nữ thẹn thùng.

"Tốt tốt, Từ Dương quả nhiên là nhân tài mà!" Cảnh Thái sinh quan sát Hàn Từ Dương một phen, trong lòng hết sức khen ngợi, người đàn ông này rất xứng với nhà họ Cảnh cũng như rất xứng với Cảnh Linh.

"Quân gia, phân phó mọi người, khai tiệc đi!"

"Dạ, lão gia!"

Một đoàn người tiến vào, nhưng không có ai để ý tới Cảnh Tô, xem cô như trong suốt. Mẹ Hàn và Thẩm Xuân Linh nắm lấy tay cầu nhau, Cảnh Linh khéo léo đi theo bên cạnh.

"Người con dâu này, tôi càng nhìn càng thích đó nha!" Mẹ Hàn vui mừng khen ngợi.

Cha Hàn quay đầu lại liếc mắt nhìn Cảnh Tô, chỉ thấy cô ấy lẳng lặng đi theo sau lưng mọi người, cô gái này thật hiền lành! Cha Hàn nhìn Hàn Từ Dương, khe khẽ thở dài một hơi, con trai ông thật không hiểu chính mình mà, chỉ có nhị tiểu thư nhà họ Cảnh mới thích hợp với con trai nhà ông thôi. Cuộc hôn nhân này, ông bắt đầu muốn cản rồi đây.

Mọi người ngồi vào vị trí, Cảnh Tô cũng yên lặng ngồi xuống cùng.

Tối nay cô vốn không muốn ra ngoài, nhưng mẹ cô lại bắt cô phải có mặt ở đây, vì muốn cô hoàn toàn buông tay Hàn Từ Dương, không phải sao? Cho nên cô tới đây, mang theo lời chúc phúc tốt nhất.

"Ồ kìa, Anh Cảnh, anh đúng là có phúc lớn mà!"

"Anh Hàn, xin chỉ giáo cho?"

"Anh nhìn đi, có hai đứa con gái, đứa lớn thì chinh chiến trên thương trường, là Thường Thắng Tướng quân trong thương giới; còn đứa thứ hai thì, hết sức xinh đẹp, thật đúng là một bông hoa tinh tế mà!"

"Ha ha, anh Hàn cứ nói đùa! Đến đây, anh Hàn, chúng ta uống một chén!"

"Được!"

Cảnh Tô yên lặng ngồi ở bàn cuối cùng ăn cơm, thật giống với câu, náo nhiệt là của người ta, tôi cái gì cũng không có. Không, cô có bữa ăn tối. Khỏe miệng của cô giờ lên, thoáng ním cười.

Nhưng là, lúc cô ngước đầu lên, thì thấy một ánh mắt nóng rực đang nhìn mình.

Ánh mắt của Hàn Từ Dương chứa đầy tức giận, anh đang rất muốn hỏi người phụ nữ này, cái tên đưa cô đi ngày hôm qua là ai? Thấy nụ cười của cô, Hàn Từ Dương giống như là đang nuốt một con ruồi vậy, thịt bò bít tết thượng hạng, anh thật sự không nuốt trôi được.

Hé miệng uống một hớp rượu đỏ, Cảnh Linh đang nói chuyện hăng say quay đầu lại gọi Hàn Từ Dương, làm anh ta mới vừa nuốt rượu đỏ vừa sặc. Mặt Hàn Từ Dương kìm nén đến đỏ bừng.

Bên này, Cảnh Tô vẫn đang yên lặng ngồi ăn cơm, anh ta ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Tô một cái, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

"Từ Dương, vừa rồi ba mới hỏi chúng ta tính chuyện hôn nhân như thế nào đó?"

"À, cứ đính hôn trước đi!" Anh tùy ý nói.

"Nhìn này, ba, con cũng có ý này đó!" Cảnh Linh hình như vì có cùng suy nghĩ với Hàn Từ Dương mà vui mừng.

"Được, vậy trước cứ cho bọn nhỏ đính hôn trước đi! Anh Hàn, anh thấy thế nào?"

"Đính hôn? Cũng tốt, trước cứ để cho hai đứa làm quen trước đi!" Cha Hàn không hề coi trọng đoạn hôn nhân này, Hàn Từ Dương đề nghị đính hôn cũng vừa đúng ý của ông, ông tin rằng một ngày nào đó Từ Dương sẽ nhìn thấy mặt tốt của Cảnh Tô. Cha Hàn vừa đồng ý, vừa quan sát phản ứng của Cảnh Tô.

Chú ý đến phản ứng của Cảnh Tô, chỉ có mình cha Hàn thôi sao? Thật ra thì chuyện tình cảm của cô cùng Hàn Từ Dương, trên bàn cơm này ai mà

không biết, chẳng qua là đang già vờ không biết mà thôi.

Cảnh Tô nghe được tin tức này, dừng nữa lại, trong đôi mắt hiện lên chút ưu thương, sương mù xông lên, cô không ngẩng đầu, không phải là do cô không có dũng khí để ngẩng đầu, mà là cô không muốn anh ta nhìn thấy vẻ mặt yếu ớt mình mà thôi. Cô cho là mình sẽ không thấy khó chịu, tên đàn ông cạnh bà này, là chuyện đã qua rồi, thật sự đã qua rồi, ai xem anh ta như bảo vật thì cứ lấy đi. Hơi ngẩng đầu lên, cô vẫn nhẹ nhàng như vậy, cô tự nói với mình như vậy là đủ rồi, nước mắt cũng chỉ là đồ vô dụng!

Trên bàn cơm đều là vui mừng, duy chỉ có mình cô, không vui không buồn, làm người ta không thể hiểu được.

"Không xong rồi, lão gia!" Quán gia vội vội vàng vàng chạy vào.

"Chuyện gì? Không thấy có khách sao?"

"Lão gia, bên ngoài có rất nhiều ký giả ạ!"

"Ký giả? Ông đuổi bọn họ đi thì được rồi!"

"Nhưng mà, bọn họ nói, bọn họ nói ~"

"Nói gì?"

"Nói, bọn họ là do nhị tiểu thư mời tới!"

Nghe được câu này, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người Cảnh Tô.

Nói thật, lúc mới vừa nghe thấy lời này của quán gia, trong lòng cô cả kinh, cô quả thật có nói qua, nhưng địa điểm là ở ‘ Vạn Đình ’, trong này rất cuộc có cái gì mình không biết đây?

"Cảnh Tô, chuyện gì xảy ra?" Sắc Mặt Cảnh Thái sinh tái xanh, đưa con gái nhỏ này, đúng là đưa con riêng làm cho ông mất mặt, nuôi dạy nhiều năm như vậy, vẫn không thể biến thành một người hào phóng.

"Ba, là do con gọi, nhưng địa điểm không phải con chọn!" Cảnh Tô nhẹ nhàng dao nĩa trong tay xuống, không chút sợ hãi chút nhìn Cảnh Thái sinh.

"Nếu đã tới, vậy thì mời vào đi!"

Cảnh Thái Lam vẫn luôn là cự phách trong thương giới, trước mặt giới truyền thông thì vẫn luôn giữ hình tượng là trên hết, xem như chưa xảy ra việc gì.

"Nếu là do con mời tới, thỉnh Thần đến thì dễ, đưa thần đi thì phải xem con làm như thế nào!" Cảnh Thái sinh nhìn cảnh cáo Cảnh Tô, vừa dứt lời, đám ký giả đã vào tới.

Ngược lại cha Hàn lại rất xem trọng nhà đầu này, tin tưởng cô có năng lực xử lý tốt chuyện này.

"Nhà đầu, bác trai đi cùng con!"

Cảnh Tô nhìn cha Hàn kinh ngạc, trong mắt Cảnh Linh thì thoáng qua một tia ghen ghét, từ lúc bước vào cửa đến giờ, thái độ của cha Hàn đối với cô là lúc lạnh lúc nóng, cô thật sự không hiểu nổi, nhưng thái độ của ông ấy đối với Tô Địch làm cho cô cảm thấy được sắp có chuyện không như mong đợi xảy ra rồi.

Chỉ là rất nhanh, cô liền cười, tối nay chỉ là món ăn khai vị cô dành cho Cảnh Tô, khiến Cảnh Tô hoàn toàn Thân Bại Danh Liệt, chuyện lần trước có ba đứng ra đề lại, làm cô phải ra mặt cho nã, nhưng mà lần này nó nhất định sẽ chết chắc, trời muốn đổ mưa, mẹ kết hôn, chính cô đem chuyện xấu này truyền ra ngoài, ai có thể cản trở được chứ? Chuyện cô làm lần này thật sự không chèn vào đâu được, trừ phi là có quan chức cấp cao điều tra, nếu không, cô chắc chắn sẽ không ai biết được việc này.

"Lão gia, ký giả ở sảnh ngoài!"

"Ba. con sẽ xử lý tốt chuyện này, các người cứ việc dùng bữa ăn đi! Bác Hàn, cảm ơn ý tốt của bác, Cảnh Tô xin ghi nhận!" Cô khẽ vuốt cằm, nhấc váy lên đi ra sảnh ngoài.

Thật ra thì trong lòng cô đang rất thấp thỏm, chuyện phát sinh ngày hôm qua, mà hôm nay muốn cô ra mặt giải thích thật là chuyện không thể nào, cô nên làm cái gì đây? Không được phải kéo dài mới được! Đang rầu rĩ, đình đầu liền truyền đến tiếng thờ, trong miệng còn nói lầm bầm.

"Không có tới trẻ!"

"Quả thật không có tới trẻ!"

Người vừa tới nội tâm có hơi bất ổn, anh ta giao cho Cảnh Tô một thứ rồi rời đi, Cảnh Tô lớn tiếng gọi lại, người nọ lại càng chạy nhanh hơn. Cảnh Tô cảm thấy kỳ quái, thế nhưng khi cô nhìn thấy vật bên trong thì không khỏi mừng rỡ!

Là ai giúp đỡ cô vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: giải thích

"Lão đại, nhiệm vụ hoàn thành!" Anh ta đi vào trong xe, đóng kỹ cửa xe lại cười hả hê.

Người đàn ông thở dài một hơi, cũng may, cái mạng nhỏ của anh được bảo vệ rồi, nhưng anh vẫn cứ cảm thấy mình đang ở rất gần nhà giam.

Trong xe

"Lục Phạm, có ai nói cho chú biết việc này chưa, năm nay, bên Tây Bắc thiếu người?" Trong ánh mắt của người đàn ông đầy Nhu Tinh, nhàm chán nói chuyện với người ngồi kế bên vị trí tài xế.

"Lão đại! Em không làm cho Cảnh nhị tiểu thư tổn thương!"

"Đường Tuấn, nói cho cậu ta biết, lúc 7 giờ 58 phút 42 giây, cậu ta đang làm gì?" 7 giờ 58 phút 42 giây, là lúc ký giả bước vào cửa.

"7 giờ 58 phút 42 giây, một người phụ nữ xx gọi điện thoại cho Lục Phạm, nội dung cụ thể là ~"

"Ngừng! Lão đại, em sai rồi, phải đẩy đi chỗ nào gần một chút chứ?"

"Cũng được, đi Xyri nhìn ngó ủng hộ cấp dưới được chứ?"

"Lão đại, em nguyện ý đi Tây Bắc, em vô cùng nguyện ý đi Tây Bắc!" nụ cười trên mặt cứ như một Hoa đoá Cúc bị bóp nát, đặc biệt làm cho người ta không muốn dùng lại.

Mắt của Tư Mộ Thần đầy quang đấng, người phụ nữ của anh sao có thể chịu đựng uất ức được chứ.

Cảnh Tô, chúng ta đã gặp mặt một lần, anh tin tưởng có thể trở thành duyên phận một đời.

Nhà họ Cảnh.

"Cảnh Tô tiểu thư, cô nói tổ chức cuộc họp ký giả, cho nên chúng tôi tới đây!"

Vẫn là tên ký giả cầm đầu đó, vẫn là cái mũi lưỡi trai đó, vẫn khuôn mặt đó, tại sao anh ta lại cố ý che giấu mình? Cảnh Tô nổi lên lòng nghi ngờ, vậy ra người ký giả này mới chính là mấu chốt.

"Thật xin lỗi, để mọi người đợi lâu rồi!" Cảnh Tô trực tiếp coi thường vị phóng viên kia. Không có người dẫn đầu gây chuyện, bọn họ dám đến sao? nhị tiểu thư Cảnh Thái Lam, dù có nói gì vẫn phải có chút phân lượng.

"Xin cho tôi mượn lại tờ báo!" Giọng nói của Cảnh Tô rất êm tai, nhưng dù có êm ái đến mấy vẫn mang theo chút uy nghiêm, nhìn về mặt của cô, khuôn mặt nhỏ bé bởi vì kiên định mà tự tin đến mê người, làm cho người ta thần phục dưới sự xinh đẹp của nó.

Một ký giả cung kính cầm tờ báo đưa lên, cũng chính là bởi bộ dạng này, mà người phóng viên đó nhiều năm sau khi nhớ tới lúc này, cảm giác mình là may mắn nhất.

"Không phải các người muốn biết chân tướng chuyện này sao?" Cô ngừng một chút, ánh mắt quét qua bọn họ.

"Chân tướng đúng là, đầu của ta rất đáng tiền."

Lời của cô vừa ra, vẻ mặt của người phóng viên kia hiển nhiên có biến, cô không thể nào biết chuyện này.

"Cảnh Tô tiểu thư, cô có chứng cứ gì sao?" Ký giả đẩy mắt kiếng, tiếp tục đặt câu hỏi.

"Các người nhìn xem, cuộn phim này chính là chứng cứ!"

"Một cuộn phim không thể nói rõ vấn đề gì!"

"Trên đó có lưu ảnh góc của tấm hình trên báo! Ngày mai, ở ‘vạn đình’, tôi sẽ sắp đặt thiết bị tốt nhất! Chúng ta cùng rửa cuộn phim này!"

Lời này vừa nói ra, ký giả có chút sững sờ, ngộ nhờ thật sự không phải là nhị tiểu thư của nhà họ Cảnh, vậy là chén com của bọn họ sẽ không giữ được rồi, hay là cứ lấy lòng trước cái đã.

"Cậu xem, dù sao tin này cũng sẽ không bán chạy, chúng ta về thôi?"

"Cũng được, bận rộn suốt hai ngày nay rồi ! Cũng không bằng hai ngày nay!"

.....

Phía dưới ký giả rồi rít nghị luận, hình như là nhất trí quyết định có thể kéo thêm hai ngày.

"Quản gia, chiều đãi các bạn ký giả, sau đó đưa bọn họ rời đi đi!"

"Dạ, nhị tiểu thư!"

Quản gia nhìn bóng lưng rời đi, trong mắt thoáng qua từng tia nước mắt, nhị tiểu thư của ông rốt cuộc cũng trưởng thành rồi!

Thật ra thì cô cảm thấy thật sự là cực kỳ ngây thơ, nếu không phải là do bắt buộc dĩ bị ép, cô cũng sẽ không cần theo chân bọn họ mà giải thích, sự trong sạch tất nhiên là quan trọng, nhưng cô còn xem trọng cuộc sống tự tại của mình hơn. Mặc dù là nhị tiểu thư của nhà họ Cảnh, không lo ăn mặc, nhưng tình thân lạnh lùng này làm trái tim cô băng giá.

Nhìn không khí hòa thuận trong phòng khách, trong lòng cô đưa ra một quyết định quan trọng.

"Xử lý tốt chưa?"

"Dạ, ba!"

"Sẽ không có chuyện gì nữa chứ ?"

"Sẽ không!" Không phải sẽ không, mà là cô tuyệt đối không cho phép.

"Tô Tô, không phải mẹ nói con chứ, con gái một mình chạy đến hộp đêm làm gì? Con gái thì nên theo quy củ ở nhà, nếu mà con nghe lời mẹ, thì hôm nay sao có thể có mấy cái hình khiêu dâm này chứ?"

"Cái gì?" Hình như Hàn Từ Dương không biết gì nhìn Cảnh Tô, mắt trừng lớn, người như Cảnh Tô mà lại đi hộp đêm? Hình khiêu dâm? Tin tức này tới có chút làm cho anh khó có thể tiêu hóa.

Ấn tượng của mẹ Hàn với Cảnh Tô cũng không kém, nhưng đến lúc này, trong đôi mắt đều là khi dễ, khinh thường, chán ghét. Phản ứng của cha Hàn thì ngược lại hoàn toàn.

Cảnh Linh vỗ vỗ tay Hàn Từ Dương, cười giải thích, "Từ Dương, Cảnh Tô vẫn không thành thực, đi tới những chỗ kia chơi cũng không có gì đáng nói, nhưng mà lại cùng cái loại Ngưu Lang kia ở chung một chỗ thì thật là không đúng! Có phải hay không? Cảnh Tô?"

"Ngưu Lang?" Hàn Từ Dương nắm tay thành nắm đấm, việc này đang khiêu chiến sự tôn nghiêm của anh ta!

"Thật xin lỗi, tôi có việc muốn thỉnh giáo Cảnh Tô tiểu thư một chút!" Tay anh ta vừa vịn lời Cảnh Tô đang ngồi trên ghế lên, đi ra ngoài cửa!

"Ba mẹ, bác trai bác gái, con đi xem xem xảy ra chuyện gì!" Cô không cho phép, người đàn ông của Cảnh Linh cô tuyệt đối không thể bị bất kỳ người phụ nữ nào nhúng chàm.

Không đợi đến mọi người nói chuyện, Cảnh Linh cũng đã đi ra ngoài!

Mới vừa tới cửa, tên ký giả đội nón lười trai đã chặn Cảnh Linh lại.

"Đại tiểu thư!"

"Là cậu? Chuyện gì?"

"Kiếm chỗ nào nói chuyện đi!"

Cảnh Linh thu hồi bước chân, "Tốt!" Cô biết chuyện không thuận lợi!

"Thế nào?"

"Đại tiểu thư, tôi cảm thấy được người phụ nữ Cảnh Tô đó không đơn giản!"

"Nói thế nào?"

"Trong tay cô ta có cuộn phim!"

"Cậu yên tâm, cuộn phim trong tay cô ta tính là gì? Chỉ là giả! Cuộn phim thật đã bị tôi khóa ở một chỗ an toàn!"

"Đại tiểu thư, tôi không hiểu, tại sao muốn dùng thủ đoạn hình khiêu dân này đi đối phó với Cảnh Tô?"

"Hừ, Cảnh Tô, tôi chính là muốn ép nó bước lên con đường này, ai mà muốn lấy loại phụ nữ này chứ! Bây giờ hình khiêu dân chẳng chỉ là cái nhánh cây âm thôi, trong cuộc sống tương lai, hình trên báo chí chắc chắn sẽ là hình thật!" Cảnh Linh hận, cắn răng nghiêng lợi! Dung nhan vốn mỹ lệ, nhưng lúc này lại vô cùng dữ tợn.

Hai ngày sau, 'ký giả xuất hiện ở 'Vạn Đình' để xem tình hình.

Kết quả không cần nói cũng biết, Cảnh Tô đi tới 'Vạn Đình', ngẩng đầu nhìn bầu trời, tất cả đều bắt đầu lại từ đầu rồi.

Cảnh Linh mở kết bảo hiểm trống không ra, giận đến xanh mặt, rốt cuộc là ai có bản lĩnh lớn đến như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: đính hôn, say rượu

"Cuộn phim!"

"Cuộn phim gì?" Hàn Tử Dương mặt mờ mịt nhìn Cảnh Linh.

"A, Tử Dương, không có, không có gì!" Trong đôi mắt của Cảnh Linh thoáng qua một chút hoảng hốt. "Tử Dương, anh tìm em có chuyện gì sao?" CÔ lập tức thay một khuôn mặt tươi cười.

"Cảnh Linh, anh dẫn em đi thử lễ phục, tối nay có bữa tiệc đính hôn!" Hàn Tử Dương cũng không rời rắm về vấn đề kia nữa.

"Cái gì?" Cảnh Linh giống như bị nện một cái không thể tin được, "Thật?"

"Thật!"

"Thật tốt quá! Vậy chúng ta nhanh đi!" Cảnh Linh vui vẻ lôi kéo Hàn Tử Dương đi 'Mau lên'.

'Mau Lên', Cảnh Tô bị Giang Phi Á kéo lên phía trước lựa dạ phục, bạn thân Điều Mộng Lan của hai cô đã trở lại, nên bọn họ định mở một bữa party nho nhỏ.

"Cảnh Tô, nhìn rất đẹp mắt, cái này!"

"Có thật không?"

"Ừ, ừ, nhìn mình xem, "

"Mình vẫn cảm thấy màu hồng thích hợp với cậu hơn!"

"Ừ, được, mình đi thay!"

"Cảnh Tô?" Hàn Tử Dương kêu.

Cô quay đầu lại thấy Cảnh Linh kéo Hàn Tử Dương đi vào trong tiệm, tâm tình vốn đang tung tăng lập tức tuột xuống! Nụ cười trên mặt không còn nữa.

"Cảnh Tô, em cũng biết tối nay là bữa tiệc đính hôn của bọn chị sao? Chị thật vui, bộ lễ phục này là em vì chị chọn sao?" Cảnh Linh bước đến kéo tay Cảnh Tô, trong đôi mắt hiện lên vẻ hài lòng. Cô chính là không chịu nổi việc Cảnh Tô vui vẻ, cô lấy sự đau khổ của nó để xây dựng niềm vui cho mình!

"Chị thích thì cứ lấy, Cảnh Tô dĩ nhiên là muốn chúc mừng chị, Cảnh Tô tin thứ gì của mình thì sẽ là của mình, dài chân cũng sẽ không chạy!" Cảnh Tô nhìn Hàn Tử Dương nói câu này!

Buổi tối hai ngày trước, Hàn Tử Dương run vai Cảnh Tô hỏi, "Cảnh Tô, con đàn bà hạ tiện này cô dám đi tìm tên đàn ông khác? CÔ dám đội nón xanh lên đầu của tôi!"

"Hàn Tử Dương, vậy lúc anh nằm trên chiếc giường do tôi trải, cùng chị tôi lăn lộn, anh có nghĩ đến việc tôi cũng bị cấm sừng không?"

"Tôi là nam nhân, tôi làm sao cũng được, cô thì sao? Còn tên đàn ông kia đâu? Chính là cái tên đã ôm cô đi!"

"Hàn Tử Dương, nếu như có thể quay trở lại ngày đó, tôi tình nguyện đi đường vòng!" Anh biết Cảnh Tô là đang nói lúc anh đang thô lỗ.

Cảnh Tô đi thẳng đến chỗ thay đồ.

Hàn Tử Dương cũng không tiện nói nữa, kéo Cảnh Linh đi xem lễ phục. Cảnh Tô cời lễ phục ra, Cảnh Linh cầm chiến lợi phẩm của rồi đi.

"Cảnh Tô, lễ phục của cậu!"

"Thanks, thật đúng lúc!"

"Còn khách khí như thế?"

"Tô Tô, cậu thật là hư a!" Giang Phi Á nhìn Cảnh Tô cười trộm.

‘ Mau lên ’ là nơi ra vào của những quý tộc nổi tiếng, nhân viên phục vụ đã sớm nghe tin Cảnh Linh đến. Cho nên đã chọn sẵn một cái thích hợp với cô, mặc lên người, cô không phải rất thích giặt đồ của người khác sao? Làn da của Cảnh Linh ngăm đen, nên họ chọn một bộ màu vàng nhạt, đến nay nhất định có thể nhìn thấy một người ‘ xinh đẹp ’ hoàn toàn mới rồi!

‘Vạn Đình’, nơi danh lưu tụ tập.

"Cảnh đồng, chúc mừng ngài nha!"

"Khách khí, khách khí!"

"Chúc mừng, chúc mừng!"

"Ai, mau nhìn cô dâu mới đi, thật là đẹp quá ~"

"Đúng vậy, cô dâu rất đẹp!"

Nghe những lời này, nụ cười miễn cưỡng, Cảnh Linh có chút không thoải mái, cô biết bộ lễ phục màu vàng nhạt này không thích hợp với mình, vừa rồi ở phích sau kháng đài, Hàn Tử Dương cứ một mực tự trách mình.

Bữa tiệc vui, đầy nụ cười, ít nhiều tràn đầy chúc phúc, nhưng là thật thật giả giả có ai biết đây? Trường hợp như vậy thật không thích hợp với mình.

Quay đầu nhìn lại Giang Phi Á đang đến gần, cô ấy liền kéo cô đi, nhấc váy trở vào trong nhà.

Nhìn hành lý của mình, thật ra thì cũng không có đồ gì đáng giá cần mang đi, không hề lưu luyến, cô thừa dịp tất cả mọi người đang tham gia bữa tiệc, rời khỏi Cảnh gia.

"Đi đâu?"

"Đưa mình đến khách sạn trước đi!"

"Đúng rồi, Tô Tô, điện thoại di động của cậu đâu?"

"Điện thoại di động? Đúng rồi, điện thoại di động của mình không thấy đâu nữa!"

"Đại tiểu thư của tôi ơi, bây giờ cậu mới phát hiện hả?"

"Chắc là rớt ở đâu đó rồi! Không có việc gì, dù sao, "

"Cậu xác định không có chuyện gì sao? Tô Tô, đây chính là, "

"Nha Nha, nhưng cũng đâu có tìm về được!" Trong mắt Cảnh Tô không muốn. Điện thoại di động là quà bà nội tặng cô trước khi qua đời, là vật mà cô thích nhất.

Trong mắt Cảnh Tô đầy nước mắt, cô không phải là đứa nhỏ nhà họ Cảnh, nhưng người duy nhất coi nàng là đứa trẻ của nhà họ Cảnh thì chỉ có mình bà. Cô không biết trước khi lâm chung bà đã nói gì với cha, làm cho ông thay đổi cái nhìn với mình lớn đến hư vậy.

Cha trước đó luôn lạnh lùng với chị thì bây giờ ngược lại đem hết sản nghiệp cho chị quản lý, thậm chí lúc học lớp mười hai còn bắt ngờ đem Cảnh Linh sang nước ngoài du học, khi trở về thì đưa Cảnh Linh đến Cảnh Thái Lam làm.

"Tô Tô, mình nghi ngờ có người lượm được điện thoại của cậu!" Giang Phi Á không biết vì sao lại chột lóe lên gương mặt của Tư Mộ Thần.

"Nha Nha, cậu biết?"

"Chính là trực giác! Ai, đúng rồi, điện thoại của cậu vẫn có thể liên lạc được, nếu có người nhặt được, chúng ta dùng tiền đổi lại!"

"Ý hay!" Cảnh Tô cầm điện thoại di động lên gọi vào điện thoại của cô.

Khải Việt, Tư Mộ Thần nhận được điện thoại của Lục Phạm.

"Lão đại, đại tẩu đi rồi!"

Tư Mộ Thần vừa lúc nghịch điện thoại di động trong tay, không biết đang suy tư việc gì.

"Nha Nha, chúng ta đi uống một chén đi!" Cảnh Tô ít khi đề nghị như vậy.

Nhưng Giang Phi Á lại nổi nóng rồi, "Tô Tô, vì cái tên cặn bã đó, mà cậu phải đi uống rượu?"

"Nha Nha, cậu nghĩ nhiều rồi, mình chỉ muốn thư giãn một chút, cuối cùng cũng đã rời khỏi căn nhà đó, cũng nên đi ăn mừng chứ!"

"Tô Tô, cậu làm mình sợ muốn chết!"

"Được rồi! Đi đi, chỉ là ăn mừng thôi!"

Trước từng có dạy dỗ, tự nhiên sẽ không đi đến bar, ‘ Lam Nguyệt ’ là nơi tụ tập của các cô gái, cấm tất cả đàn ông bước vào.

Hai cô gái say khướt uống đến tận hai giờ sáng, mới vừa bước ra khỏi ‘ Lam Nguyệt ’, họ liền bị kéo lên xe.

----- lời Tác Giả -----

Thân gửi cả nhà, chương sau có cảnh “đùa giỡn trên giường” ~ mong đợi quá ~ ta là người xấu ~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

"Thả bọn tôi ra!" Giang Phi Á đã say đến bất tỉnh nhân sự bị Lục Phạm ôm đi, chỉ có Cảnh Tô đang giằng giàng.

"Đừng làm loạn, là tôi!" Tư Mộ Thần buồn cười nhìn cô.

Mặt Cảnh Tô đỏ rực , cũng không biết là bởi vì say rượu mà đỏ, hay là bởi vì bị nhìn thấy trong bộ dạng như thế này nên mới xấu hổ.

"Sao anh lại, " lời của cô còn chưa nói ra miệng, miệng liền bị dán lại.

Nụ hôn của Tư Mộ Thần rất bá đạo, rất dồn dập, Cảnh Tô cảm thấy hít thở không thông, một đôi tay nhỏ bé đánh lên ngực của anh. Tư Mộ Thần đưa tay giữ đầu cô lại, nụ hôn dần trở nên dịu dàng, hai người bọn họ cũng đắm chìm trong đó. Cảnh Tô không giãy giụa nữa, mà trở nên luống cuống, đặt ở trên lồng ngực của anh làm điều xấu, không ngừng ma sát ngực của anh.

"Ôm anh!" Giọng nói khàn khàn từ trong cổ họng phát ra.

"Ừm ~" không đợi Cảnh Tô kháng nghị, nụ hôn lại rơi xuống thêm lần nữa. Nhìn ánh mắt của Tư Mộ Thần, Cảnh Tô ngoan ngoãn tuân lệnh, dưới tác dụng của cồn , bọn họ đem nhiệt độ ở trong xe thăng lên cực cao.

Tư Mộ Thần vốn định trừng phạt cô gái nhỏ này, nhưng môi của cô, nụ hôn của cô thật ngây ngon, có hơi không thuần thực, làm cho anh muốn chinh phục!

"Tuấn Tuấn, cậu có cảm thấy nhiệt sao đang tăng lên không?"

"Lục Phạm, Xyri!"

"Thật là không có tình thú, Tuấn Tuấncậu có cảm thấy hứng thú với ba con chó nhà cậu không?"

"Lục Phạm, Iraq!"

"Tốt lắm! Mình không nói! Chỉ là nha đầu đáng chết thật là chìm! Chơi chung từ nhỏ tới lớn, chưa từng thấy cô ấy uống rượu bao giờ, tởm lượng thật kém!" Lục Phạm đang câu nhậu, Giang Phi Á liền ới ra, hơn phân nửa là ới lên trên người Lục Phạm.

"Dừng xe!" Lục Phạm, rốt cuộc cũng không chịu nổi ~ anh là người bị bệnh nghiện sạch sẽ đó.

Thăng gặp, đôi nam nữ đang hôn hít bị buộc tách ra, Tư Mộ Thần đánh bị Lục Phạm làm gián đoạn chuyện tốt nên bất mãn, không biết phía trước đang xảy ra chuyện gì.

"Mang theo cô ấy!"

"Tuấn Tuấn ~"

"Phụ nữ và nhân yêu* không được đi vào ~"

*Nhân yêu: là nam giả nữ

Đường Tuấn không thể mang theo phụ nữ về nhà, cũng không biết là tại sao, anh rất ghét phụ nữ.

"Tốt! Mình mang theo!" Ai bảo chức vụ của anh thấp hơn Đường Tuấn chứ?

"Nha Nha đâu?" Sau khi tách ra, gió lạnh thổi vào làm Cảnh Tô tỉnh táo lại không ít, Cảnh Tô quay mặt, nhìn ngoài cửa sổ.

"Cô ấy rất tốt!"

"Muốn dẫn tôi đi đâu?"

"“ Nguyệt Nha Tiểu Uyển ”!"

"Tôi ở ‘ Khai Việt ’!"

"Đường Tuấn, đi ‘ Nguyệt Nha Tiểu Uyển ’!"

"Dạ, Thiếu tướng!"

Cảnh Tô có chút tức giận, người đàn ông trước mắt này tại sao có thể bá đạo như vậy chứ, cô dứt khoát không thêm đề ý tới Tư Mộ Thần nữa.

Mặt khác, Lục Phạm cực kỳ tức, cũng không thể mang Giang Phi Á đang say rượu về nhà được, không biết mấy người già trong nhà sẽ loạn thành cái gì nữa. Đi đến khách sạn gần đó, bọn họ liền ở lại.

"Này, Giang Phi Á, cô muốn tự tắm, hay là tôi rửa cho cô?"

"Đúng rồi, quên mất là cô đang say ! Tôi đi tìm nhân viên phục vụ cho cô!"

"Anh trai, đừng đi!"

Lúc Lục Phạm để Giang Phi Á xuống, vừa mới rời đi đã nhanh chóng bị cơ thể của cô tóm lại.

"Đừng bỏ Nha Nha lại!"

"Ngaoan, tôi không đi, cô buông tay ra trước đi, có được hay không?"

"Không được, buông tay ra, anh liền chạy đi mất! Nha Nha không buông tay!" Lục Phạm lần nữa cảm thấy buồn bực, mình lại cùng người say nói chuyện đạo lý, anh đẩy Giang Phi Á ra toan rời đi.

"Anh, đừng bỏ Nha Nha lại, đừng bỏ Nha Nha lại!" Giang Phi Á giống như một đứa bé bình thường khóc rống lên, Lục Phạm vừa mới mở cửa phòng ra, người qua lại liền dùng ánh mắt kỳ dị nhìn anh.

"Ai, thật là sợ cô rồi!" Anh đỡ Giang Phi Á dậy đi vào phòng tắm, cởi quần áo của cô ra từng cái một, đem cô ngâm mình ở trong bồn tắm.

Dầu gì thì anh cũng là một người đàn ông bình thường, Giang Phi Á lại là mỹ nữ, Lục Phạm chỉ cảm thấy một dòng khí nóng xông thẳng lên óc, anh vội vã bỏ quần áo ra, dùng nước lạnh để làm mát đi khí nóng ở trong người.

"Anh, em nóng quá, em nóng quá!" Trong bồn tắm, Giang Phi Á cũng không đang hoảng, cơ thể của cô không ngừng đập nước. Đồ không nên nhìn đồ như ả như hiện lên, mắt thấy cơ thể Giang Phi Á không có vào trong bồn tắm, đầu của cô sắp xuyên qua .

Anh cũng chỉ có vì cô mà tắm, hai người trần trụi từ phòng tắm ra ngoài.

Cơ thể Giang Phi Á quần lên người Lục Phạm, miệng lẩm bẩm.

Lục Phạm không để ý cô nói gì, anh là quân nhân không sai nha, anh muốn giữ nghiêm kỷ luật cũng không sai, anh muốn cảm sự hấp dẫn cũng đúng, nhưng là, thứ nhất là không mặc quần áo, hơn nữa còn có một người phụ nữ say khướt, rốt cuộc sự ham muốn cô, vẫn mạnh hơn, đây là một vấn đề rất nghiêm trọng.

"Anh, em muốn!" Giang Phi Á một tay đẩy ngã Lục Phạm, nằm trên người của anh.

Anh buồn bã, mình bị mạnh.

"Đến đây đi, đối với em dịu dàng một chút ~" ngón tay Lục Phạm không ngừng thất lại.

Giang Phi Á ở trên người anh lại bắt gặm, không chút dịu dàng nào, cô đang điên cuồng.

Mặc dù như thế, Lục Phạm vẫn rất hưởng thụ, anh rất mong đợi thời khắc kết hợp này.

Vậy mà, Giang Phi Á lại cứ nhiên nằm ở trên người của anh, ngủ thiếp đi ~

Lục Phạm nổi giận, mình bị đẩy ngã còn chưa tính, nhưng là tại sao có thể đẩy ngã xong lại không phụ trách đây? Nếu là như vậy, anh trai đây sẽ thật tốt với em ha?

Thân thể khê hợp, trong giấc mơ, Giang Phi Á không ngừng phối hợp.

Giang Phi Á ở trong mơ thấy anh trai đối với cô rất dịu dàng, cô biết là cô đã giao mình cho anh trai rồi, mệt mỏi, cô ở anh trong khuỷu tay ngủ thật say.

Cả đêm, một đêm hoang đường giống như vậy đã xảy ra.

‘ Nguyệt Nha Tiểu Uyển ’, Cảnh Tô cũng không khác gì Giang Phi Á là mấy. Cảnh Tô ở trên xe đột nhiên hôn mê khiến Tư Mộ Thần lo lắng không thôi.

"Thế nào? Đường Tuấn?"

"Thiếu tướng, đoán chừng là bị trúng thuốc mê rồi!"

"Làm sao giải được?"

"Cách thứ nhất, chính là cái kia đó, lão đại cũng có thể sớm được ôm mỹ nhân về!" Đường Tuấn nhìn bộ mặt mập mờ của Tư Mộ Thần.

"Cách thứ hai!" Anh mặt đen lại cắt đứt YY của Đường Tuấn.

"Cách thứ hai, chính là biện pháp xưa nhất ——tắm nước lạnh, cho đến khi được tỉnh mất đi!"

"Cậu về đi!" Tư lão đại hạ lệnh đuổi khách rồi, Đường Tuấn chỉ có thể ảo não rồi đi.

Đem rèm cửa sổ kéo lại hết, anh ôm Cảnh Tô vào phòng tắm. Thật nhanh cởi bỏ quần áo của cô, sau đó cũng cởi bỏ luôn quần áo của mình.

Nếu để một mình cô ngâm nước, nước lạnh sẽ ngấm vào cơ thể làm cô bị cảm, cho nên Tư Mộ Thần ôm cô cùng xuống nước.

Nhưng rất nhanh anh liền hối hận, cách một cái quần lót, anh biết huynh đệ mình ở trước Cảnh Tô không ngừng kích động.

Một tiếng sau, hai giờ, ba giờ sau, người phụ nữ trong lòng anh cuối cùng cũng chịu yên tĩnh lại, lau khô cơ thể của cô, ôm cô đi vào phòng ngủ.

Mới vừa đặt lên giường, hai mắt Cảnh Tô liền mở ra, nhìn cơ thể trần truồng của bọn họ, khuôn mặt của cô không tin được.

"Làm phiền anh đi ra ngoài!" Giọng nói của Cảnh Tô rất lạnh.

----- lời ngoài mặt -----

Được rồi ~ để cho mọi người thất vọng rồi~ Đây là Nha Nha đây!

Tô Tô muốn giữ lại đến khi hai người yêu nhau nha ~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương11

“Chúng tôi không có gì!” Tư Mộ Thần cảm thấy phản ứng của người phụ nữ nhỏ này thật đáng yêu, “Cô tốt nhất nên nghỉ ngơi!” Tư Mộ Thần nhìn cô một cái, đi vào phòng ngủ cách vách.

Cảnh Tô kiểm tra thân thể của mình một chút, thở dài một hơi, không biết vì sao nhớ tới gương mặt vừa rồi, cô thế nhưng không có cách nào liên hệ với hai người bọn họ trần trườg.

Cô thừa nhận Tư Mộ Thần thật sự rất đẹp mắt, khuôn mặt cắt gọt, ánh mắt sắc bén, thân hình kiêu ngạo, còn có lúc mới gặp gỡ anh mặc một bộ áo sơ mi trắng và một cái quần lính, tựa hồ trên người anh còn có thể thấy thành phần nho nhả, cũng không như quân nhân bình thường thiết huyết*.

*thiết huyết: ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh

Bọc ga giường, đi tới cửa phòng tắm nhặt quần áo của mình lên, điện thoại Giang Phi Á rút ra từ trong túi áo cô.

Ồ, điện thoại ở chỗ cô, không biết hiện tại cô ấy như thế nào? Mở điện thoại di động ra, cô nhìn thấy một tin nhắn gửi tới trong điện thoại.

“Tiểu thư, tôi không muốn tiền, chỉ cần thỏa mãn một điều kiện của tôi!”

Trái tim Cảnh Tô đập thật nhanh, điện thoại di động của cô có thể lấy lại.

“Điều kiện gì, anh nói xem?” Cô dùng ngón đầu ngón tay ấn thật nhanh đoạn lời nói này.

Phòng ngoài, Tư Mộ Thần xem sách, điện thoại di động rung rung. Thấy tin nhắn đáp lại, anh hiếm khi bỏ qua quyền sách trên tay.

“Đói không?”

Hỏi một đằng, trả lời một nẻo, Cảnh Tô không biết ý tứ trong lời của anh. Hình như từ sáng sớm? Quả thật hơi đói.

“Đói!”

Đói bụng? Tư Mộ Thần cười, đi vào phòng bếp, anh định úp hai tô mì.

“Vậy thì đi ăn!”

Nhìn cửa đang đóng, muốn đi ra ngoài sao? Mặc dù chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì, nhưng đã bị thấy hết, không xấu hổ?

“Không ăn đấy!” Trong lời nói có chút giận dỗi, Cảnh Tô cũng không biết tại sao cư nhiên làm nũng với người xa lạ? Nói xong, cô liền hối hận không thôi.

“Đi ra ngoài đi! Bảo đảm có đồ ăn!”

Đúng, đi ra ngoài nhất định là có đồ ăn, Tư Mộ Thần mới vừa trở về phòng, cô nên đi ra tìm một chút.

“Vậy điều kiện của anh là gì?” Mặc dù được anh nhắc nhở có ăn, nhưng vẫn muốn biết điều kiện.

“Chờ cô ăn xong sẽ nói cho cô biết!”

Thái độ đối phương hình như kiên quyết. Cảnh Tô chau chau mày, trước giải quyết bữa ăn.

Cảnh Tô mặc quần áo của mình đi ra ngoài, cô không ngờ, Tư Mộ Thần đang ngồi ở trên bàn, hơn nữa để hai bát mì nóng hổi.

“Đói bụng? Ăn mì!” Người hai mặt, cái từ này dùng ở trên người Tư Mộ Thần không có quá đáng chút nào.

Cảnh Tô mắc cỡ ngại ngùng, hình như không muốn qua.

“Tới đây!” Giọng nói nghiêm túc trước nay chưa có.

Cảnh Tô cảm giác mình chính là lính của anh, cô bước nhanh đến, ngồi ở trước mặt của anh.

“Ăn mì!” Hình như có chút tức giận.

Cầm đũa lên, cô lăm lăm.

“Tôi cũng không phải là lính của anh!”

“Không muốn làm lính của tôi, vậy làm vợ tôi!” Ánh mắt Tư Mộ Thần lấp lánh, vừa vịn chống lại ánh mắt của Cảnh Tô ngẩng đầu nhìn anh.

“Khụ khụ ~” Cảnh Tô mới vừa uống xong một ngụm canh liền bị sặc.

“Thiếu tướng Tư nói đùa!” Cảnh Tô tiếp tục vui đầu ăn mì, không biết cô đang suy nghĩ gì.

“Tôi ăn no rồi!” Cô nhẹ nhàng để chiếc đũa xuống, chờ đợi anh phát hiệu lệnh. Không biết vì sao ở trước mặt của anh Cảnh Tô luôn có cảm giác bị áp bức.

“Đi nghỉ ngơi đi!” Âm thanh này hình như là mây nổi giận, để tìm Cảnh Tô ở giữa không trung không hạ xuống mặt đất được.

Trở về phòng, tay phải của cô vuốt tim mình, nơi đó đập rất nhanh.

Cảnh Tô, mày đang nghĩ cái gì.

Bò lên giường, cô không kịp chờ đợi cầm điện thoại di động lên.

Tô: “Tôi ăn no rồi! Anh nói đi!”

Tư: “Cô nghỉ ngơi đi!”

Tô: “Tôi muốn biết điều kiện của anh!”

Tư: “Điều kiện gì cũng có thể?”

Tô: “Miễn tôi có thể làm được!”

Tư: “Ồ chung thì sao?”

Cảnh Tô hít sâu một hơi, đây là người nào, nói điều kiện như vậy? Cô khẽ cắn răng, lại cầm điện thoại di động lên.

Tô: “Còn có điều kiện khác không?”

Tư: “Không có!”

Cảnh Tô lọt vào khốn cảnh*, người khác có lẽ sẽ nói, một cái điện thoại di động thật không có gì, nhưng đối với một người cô đơn như cô mà nói thì cô nguyện ý coi chừng. Cô vừa định gửi tin, đối phương lại gửi tin nhắn tới.

*khốn cảnh: tình cảnh khốn cùng, khốn khó

“Trừ cái này, cô có thể nói ra điều kiện!”

Tô: “Anh là người như thế nào?”

Tư: “Coi như là một người chính trực!”

Người chính trực? Người chính trực sẽ yêu cầu người xa lạ ở chung với mình? Cảnh Tô tắc lưỡi, đây đều là do hệ thống giáo dục, quả thật chính là đồ bỏ đi, những lời này nếu để cho lão Tổng tư lệnh Tư biết, đoán chừng là muốn chọc giận ra máu rồi.

Tô: “Anh là nam hay nữ?”

Tư: “Nam!”

Tô: “Kết hôn chưa?”

Tư: “Chưa!”

Tô: “Những người khác trong nhà?”

Tư: “Không ở cùng chỗ!”

Tô: “Tôi đồng ý! Nhưng, không được xảy ra bất kỳ hành vi tình dục nào!”

Tư: “Được!”

Tô: “Trong thời gian bao lâu?”

Tư: “Một năm!”

Tô: “Lúc nào thì gặp mặt?”

Tư: “Tám giờ tối nay, Vạn Đình!”

Vì điện thoại di động mà ở chung? Cho đến nay thì cô là người đầu tiên nhỉ? Nhưng mình cũng tạm thời không có chỗ đi, không phải sao? Người không có đồng nào, cũng không thể dựa vào Nha Nha sống? Hiện tại có một trụ sở miễn phí không tồi, thích ứng trong mọi tình cảnh, để điện thoại di động xuống, Cảnh Tô ngủ.

“Đường Tuấn, đưa hành lý của Cảnh Tô ở ‘Khải Việt’ đến nơi này, mặt khác giúp tôi đặt phòng chữ Thiên ở ‘Vạn Đình!’” Khép lại điện thoại di động, anh cảm thấy có thể nghỉ ngơi.

Tư Mộ Thần mở cửa phòng vừa nhìn, nhếch miệng lên.

Một cánh tay Tư Mộ Thần kéo Cảnh Tô qua, để cho cô vui ở trong ngực của mình, hình như là cảm thấy bên cạnh thật ấm áp, cô càng thêm dựa vào, hai thân thể cô đơn hòa hợp.

Để nguyên quần áo ngủ ở bên cạnh Cảnh Tô, rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng làm cho người ta quên mất ban ngày hay là đêm tối.

Ngủ thẳng trời đất mù mịt, chuông báo thức thúc giục hai người tỉnh.

Cảnh Tô mở mắt nhìn người đàn ông đang nằm ở bên cạnh mình, tâm tình không cả kinh sợ hãi giống như trước kia, ngược lại cô cảm thấy ~

Rất hòa hài!

Trong đầu Cảnh Tô nhảy ra ba chữ này, cô định vội vàng xuống giường, không muốn chờ anh tỉnh lại thì hai người cùng nhau lúng túng.

Không đợi Cảnh Tô vui vẻ rời vòng ôm, cô đã bị vòng chặt lần nữa.

“Nhìn đủ rồi, phải đi?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Đến nơi hẹn

Tư Mộ Thần nhìn người phụ nữ muốn thoát đi, mặt tươi cười.

"Anh...anh!"

"Vừa lòng về tôi chứ?"

Oanh, lỗ tai Cảnh Tô biến thành màu hồng. Mắt lơ lửng bất định, không biết nên nhìn chỗ nào mới phải!

Xem quen Cảnh Tô lạnh lùng không có cảm tình, anh cảm thấy Cảnh Tô như vậy vẫn rất có mùi vị.

"Đứng lên đi!" Không trêu chọc cô nữa.

"Quần áo, tôi bảo người mang tới từ khách sạn!"

Cảnh Tô kinh ngạc, mặc dù biết anh là Thiếu tướng, nhưng làm sao khách sạn sẽ để cho anh tùy tiện lấy đồ?

"Làm sao anh có thể?" Cô lúng túng mở miệng.

"Cô nhóc, chỉ cần là chuyện tôi muốn làm, cũng chưa có chuyện không làm được!" Anh đi ra ngoài lấy va li vào.

"Có lẽ phục chứ?"

Lẽ phục? Cảnh Tô lắc đầu một cái, lẽ phục ở nhà họ Cảnh, cô không có lấy tới một cái. Món đồ tối hôm qua nhất định là đầy mùi rượu.

"Thời gian không còn sớm, vậy chúng ta đi ‘kéo’ đi!"

"Tại sao?"

"Tối nay chúng ta phải đi ăn cơm! Chẳng lẽ cô không muốn cảm ơn tôi đã giúp cô sao?"

"Không được, tôi có hẹn ở 'Vạn Đình'!"

"Vậy thì tốt, cô muốn mặc quần áo gì đây?"

"Không phải người rất quan trọng, mặc tùy tiện là được rồi!"

"Thật sao? Cô muốn thất lễ với người ta ở nơi như 'Vạn Đình'?"

"Tôi"

"Cho cô mười lăm phút nữa mặt!" Lúc này quan niệm thời gian của quân nhân lại phát huy.

Mười lăm phút sau, Cảnh Tô miễn cưỡng bị nhét vào trong xe.

Khó được, hôm nay Tư Mộ Thần mặc một bộ tây trang đen, mặc dù là ngồi, vẫn cảm thấy tôn quý, trong tay cầm tờ báo, chân mày nhíu thật chặt, cô thoáng nhìn phía trên, thì ra là quyền sự kiện đảo, xem ra là thắng cấp. Làm quân nhân anh nhất định là tinh thần không dút? Đang suy nghĩ, đầu ngón tay của cô vuốt trán anh, nhẹ nhàng ma sát.

"Cô nhóc, để ý tôi rồi?" Anh trêu chọc, xấu xa nhếch miệng lên, đây là Tư Mộ

Thần? Không tin! Đây chính là một côn đồ.

"Ngươi hai mặt!" Cảnh Tô nhẹ nhàng nói thầm, vội vàng thu hồi bàn tay không kiểm hãm được.

'Kéo', Cảnh Tô thay đổi thực ra là phong cách, cô chọn lựa một bộ dạ phục màu đỏ chót. Mặt bên áo ngực, váy ngắn lộ ra cặp đùi tuyết trắng thẳng đẹp, đi bộ như ẩn như hiện, phía sau, vải sợi tơ thật dài lệt quệt ở trên sàn nhà. Kiểu cách công chúa, trang dung nhan nhạt, ngũ quan xinh xắn, khuôn mặt như thiên sứ, vóc người như ma quỷ, đầy đủ mọi thứ.

"Hài lòng không?"

"Rất hài lòng, nghi ngờ thật! Cảm ơn anh!"

"Cảnh Tô, còn khách khí với tôi thế?"

"Hi hi~"

Cô không biết tại sao mình muốn giả trang như vậy, cô đột nhiên muốn thử phong cách một lần.

Tư Mộ Thần nhìn cô đi ra từ gian thay đồ, trong mắt đều là tán thưởng, nhưng luôn là cảm thấy thiếu cái gì đó!

"Tôi cần một sợi dây chuyền!" Anh quay đầu lại nói với nhân viên phục vụ.

"Tiên sinh, xin mời đi theo tôi."

Lôi kéo Cảnh Tô đi tới quầy chuyên dây chuyền, anh liền chọn trúng một sợi dây chuyền kim cương hình chiếc thuyền.

"Tôi không muốn!"

"Cô nhóc! Cô biết kết quả sau khi cự tuyệt một người sẽ xảy ra tai họa đến những người khác không?"

Đây là suy luận gì? Mặc dù không tình nguyện, cô vẫn còn đeo lên, bởi vì cô nhân viên cửa hàng nhìn cô bằng ánh mắt cầu khẩn.

"Lòng mềm yếu!" Tư Mộ Thần bước đến 'kéo' thì ghé vào lỗ tai của cô nói một câu thế này. "Lão đại, đến Vạn Đình!"

"Ừ, anh mang theo tiểu thư Cảnh Tô lên đi!"

"Không cần, tự tôi có thể!" không đợi anh nói chuyện, cô liền vội vàng mở cửa xe đi ra ngoài!

Tư Mộ Thần nhìn người phụ nữ nhếch nhác rời đi, chân mày nhíu thật sâu.

"Đường Tuấn, tôi giống như con cọp sao?"

"Không giống!"

"Bộ dáng tôi xấu xí sao?"

"Làm sao lại như vậy? Đệ nhất mỹ nam quân khu chúng ta!"

“Cô nhóc kia nhìn thấy tôi, tại sao giống như là con cừu nhỏ nhìn thấy sói xám lớn?”

Đường Tuấn tròn mắt nhìn người ở trước, có ai sẽ giống như người kia, tiểu thư Cảnh Tô người ta biết anh trước sau cộng lại cũng chưa tới một tuần lễ, nhìn anh xum xoe, có thể không dọa sợ sao?

“Tại sao không nói chuyện? Thôi, hỏi anh có thể hỏi ra gì chứ, chỉ biết nói chuyện yêu đương cùng ba con chó nhà anh, ngược lại đã hai ngày không gặp thẳng nhóc Lục Phạm này rồi!”

“Lão đại, không thể nói tìm gan bảo bối nhà chúng ta”

“Được rồi, đừng nói cho tôi biết! Tôi đi trước đây!” Tư Mộ Thần khinh bỉ nhìn mặt Đường Tuấn đen lại đưa lão đại nhà bọn họ rời đi. Lòng anh ta nghĩ, tiếp theo hạ quyết tâm lái xe đi!

Bấm nhắc nhở trên điện thoại di động, cô bảo nhân viên phục vụ mang cô đi tới gian phòng bao, còn chưa có ngồi xuống, anh liền tiến vào.

“Làm sao anh đi theo?”

“Cái này vốn không phải hỏi.”

“Anh...anh, anh chính là người kia?”

“Ừm!”

“Tư Mộ Thần! Cái người này, tại sao anh có thể như vậy?”

“Rốt cuộc không làm con cừu nhỏ?” Tư Mộ Thần nhìn người phụ nữ ngẹn ở trước mặt anh, hiện tại bốc phát, trái lại rất thú vị.

“Tốt lắm, không nên ồn ào, dẫn anh đi đến chỗ này!”

“Tôi không muốn đi!”

“Thật? Xem thử điện thoại của cô?”

Cảnh Tô mở điện thoại di động ra vừa nhìn lại là tin nhắn của Diêu Mộng Lan, hồngбет quên mất, hôm nay là party của cô ấy! Bạn trai mình thì làm thế nào?

“Đừng nóng vội! Đi thôi! Còn có mười lăm phút mới chính thức bắt đầu!” Tư Mộ Thần nâng tay anh lên, ý bảo cô khoác tay mình.

Cô kinh ngạc, không phải cho tới nay Tư Mộ Thần đều không xuất hiện ở bất kỳ hoạt động nào sao? Đây là người nào nói?

Tầng chót ‘Vạn Đình’, nhân vật nổi tiếng tụ tập, Cảnh Tô cau mày, không phải nói chỉ có mấy chị em tốt mang theo bạn trai có mặt sao? Đây là chuyện gì?

“Tô Tô, cậu đã đến rồi!” Một người phụ nữ mặc bộ váy màu tím xếp lớp ngay trước mắt, thiết kế phía sau hình chữ V lộ ra phần lưng tuyệt đẹp, vô cùng phong lưu.

“Đây là bạn trai Tô Tô?” Hàng năm Diêu Mộng Lan ở nước ngoài dĩ nhiên là không biết thân phận của Tư Mộ Thần, chỉ cảm thấy người đàn ông ở trước mắt tuấn mỹ và mang theo cương nghị.

“Ừm” Cảnh Tô chỉ ứng một tiếng, “Đúng rồi, Nha Nha tới chưa?”

“Tới, ừ, là ở chỗ đó!”

“Vậy tớ đi tìm cậu ấy trước!” Cảnh Tô bỏ lại Tư Mộ Thần một mình rời đi.

Đối mặt với Diêu Mộng Lan thì Tư Mộ Thần cũng không có khách khí, trực tiếp rời đi, lưu lại Diêu Mộng Lan đứng tại chỗ cắn răng nghiêng lợi, người đàn ông nhìn thấy mình mà không phải cúi người chào nịnh bợ mình? Hoặc là vì sắc đẹp của mình, hoặc là vì tài sản nhà mình, người đàn ông trước mắt khiến cô cảm thấy căm tức.

“Mộng Lan!”

“Chị Cảnh Linh, em còn tưởng sẽ không đến chứ!”

“Làm sao lại như vậy?”

“Đây là~” Đôi mắt xinh đẹp của Diêu Mộng Lan lưu luyến dừng lại trên người đàn ông bên cạnh Cảnh Linh.

“Đây là anh rể của em!”

“A~ anh rể, chào anh! Em là Mộng Lan!”

“Chào em!” Hàn Tử Dương khẽ chào.

Bên này hàn huyền, bên kia~

Thân thể Cảnh Tô bị người ta va chạm, cô theo thói quen nhìn lại phía sau, sắc mặt trắng bệch!

“Cẩn thận!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Nửa cánh

Tư Mộ Thần tiến lên che chở cô vào trong ngực, cả tháp rượu thuận thế đổ xuống, toàn bộ rượu đổ xuống trên quần áo Tư Mộ Thần.

Cảnh Tô nhìn Tư Mộ Thần, cho đến khi cả tháp rượu đổ xuống, Cảnh Tô mới phản ứng được, "Tư Mộ Thần, anh có sao không?"

"Cô nhóc, vài thứ này mà tôi đã có chuyện, không phải là em đang sỉ nhục quân nhân sao?" Tiếng cười của Tư Mộ Thần rất sáng khoải, khiến Cảnh Tô Tùng thờ ra một hơi, nhoen miệng cười.

Cảnh Linh tức giận, cô ta vừa vươn tay ra kéo tay Hàn Tử Dương đang muốn xông về phía trước, nếu không phải mình kéo, bây giờ người che chở Cảnh Tô không phải là vị hôn phu của mình ư?

"Tư Dương, anh xem, Cảnh Tô nhà chúng ta được hoan nghênh dường nào, hiện tại Thiếu tướng nhà họ Tư cũng nhìn trúng Cảnh Tô nhà chúng ta! Xem ra chuyện tốt sắp đến gần!"

"Em đừng nói bậy, Cảnh Tô sẽ không coi trọng người thô bạo như Tư Mộ Thần!" Hàn Tử Dương bỏ rơi Cảnh Linh đi tới chỗ Cảnh Tô.

"Ha ha, chị Cảnh Linh, em đi trước mời khách khác!"

"Ừ, được!" Cảnh Linh cho Mộng Lan nụ cười dịu dàng.

Điều Mộng Lan xoay người, thoáng qua một tia tính toán.

"Tô Tô, cậu không sao chứ!" Động tĩnh bên này lớn như vậy khiến mọi người đều biết rõ, Giang Phi Á vội vàng tới đây.

"Nha Nha, tớ không sao, đứng rồi, cậu tốt chứ!"

"Tớ" Tay Giang Phi Á không tự chủ lời kéo tây trang anh trai cô, "Tớ không sao, Tô Tô!" Ánh mắt Giang Phi Á có né tránh, nhưng mà Cảnh Tô còn đang quan tâm Tư Mộ Thần nên không có nhìn kỹ.

"Tư Mộ Thần, chúng ta đi thay quần áo đi!"

"Ừm!"

"Nha Nha, em ở cùng Tô Tô đi, anh dẫn Thiếu tướng Tư đi thay quần áo!" Anh Giang Phi Á lễ phép ra hiệu cho Tư Mộ Thần.

"Ừ, được, anh trai, các anh đi đi!"

"Tô Tô, tối hôm qua cậu ở nơi nào?"

"A, tối hôm qua tớ ở trong nhà Tư Mộ Thần!"

"Tô Tô, cậu"

"Nha Nha, tớ không sao!"

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt!" Vẻ mặt Giang Phi Á hốt hoảng.

Lúc này, giọng người điều khiển chương trình trên đài vang lên.

"Các nữ sĩ, các tiền sinh, chúc mọi người buổi tối tốt lành! Đúng như mọi người biết, đây là lần đầu Diêu tiểu thư trở về nước lộ diện, cô ấy muốn thông qua bữa tiệc lần này nói cho mọi người, cô ấy quyết định ở lại nước phát triển, tin tức tốt này có đáng giá ăn mừng hay không nào?"

Tiếng vỗ tay của người phía dưới chấn động, Diêu Mộng Lan là siêu sao quốc tế, nếu phát triển trong nước, đây dĩ nhiên là một chuyện đáng chúc mừng đối với giới văn nghệ sỹ.

"Được, được, xem đã biết người đến hoan nghênh cỡ nào! Vậy, tiếp theo sẽ để cho chúng tôi làm việc chính, thật ra thì, tối nay còn là buổi đấu giá từ thiện! Các ngài cũng biết gần đây xảy ra nhiều tai nạn, những người trong xã hội như chúng ta chính là trụ cột vững vàng nên đương nhiên phải trợ giúp họ!" Người chủ trì cười nhìn tình hình dưới đài, nhìn về mặt tán thành của các nhân sĩ thành công, anh ta lớn gan nói.

"Không nói lời vô ích nhiều, tiếp theo cho mời tặng phẩm thứ nhất! Ngọc Phật, tặng phẩm này là do mẹ nữ sĩ Diêu Mộng Lan quyên tặng, giá khởi đầu, 2 vạn!"

"2 vạn 5!"

"3 vạn!"

"7 vạn!"

"Oa, lập tức đến 7 vạn, có ai cao hơn 7 vạn hay không? 7 vạn lần một, 7 Vạn lần hai, 7 vạn lần ba! Tốt! Đồng ý!"

"Tiếp đến cho mời tặng phẩm thứ hai, đây chuyên trên châu đen! Giá khởi đầu 1 vạn!"

.....

Các loại tặng phẩm bị bán đấu giá, cũng đã lần lượt tìm được chủ nhân!

"Tiếp đó, chúng ta hoan nghênh tặng phẩm cuối cùng—— nửa cánh!" Áp trực ra sân!

"Cái gì? Nửa cánh, đây không phải là thứ phu nhân Lạp Thiết Nhĩ dành tâm huyết cả đời sao?"

"Đúng vậy, chẳng lẽ hôm nay có đời sau phu nhân Lạp Thiết Nhĩ ở đây?"

"Không biết, xem thử đi!"

"Được, hiện tại giá tặng phẩm không có thấp, do chính các ngài ra giá, nhưng tặng phẩm này rốt cuộc rơi vào nhà nào, phải do chủ nhà tôi tuyên bố!" Người ủng hộ quay đầu lại nhìn màn che, sau khi lấy được chỉ thị, tâm tình của anh ta kích động, "Được, bắt đầu bán đấu giá!"

"Từ Dương, em muốn cái nửa cánh kia!" Ánh mắt Cảnh Linh lưu luyến, thật vất vả trở lại trên người người đàn ông bên cạnh.

Truyền thuyết về nửa cánh, cô ta không phải là không biết, năm xưa phu nhân Lạp Thiết Nhĩ để tang chồng và kỷ niệm chồng mất, thiết kế tác phẩm nửa cánh, đại biểu tình cảm chân thành cả đời, nửa cánh độc nhất vô nhị này làm vô số người đổ xô vào, nhưng cô nói chờ đợi người có duyên.

"Em muốn sợi dây chuyền kia, anh sẽ lấy được cho em!" Vì để người phụ nữ được vui, mua sợi dây chuyền vẫn đáng giá.

Các loại giá khác nhau vang lên ở phòng khách.

"Năm trăm vạn!" Hàn Từ Dương đưa bốn ly rượu trên tay thuận miệng kêu.

"600 vạn!"

"650 vạn!"

Các loại giá tiền được Hàn Từ Dương tùy tiện mở miệng tự nhiên mà đến, từng cái đều cao lên.

"1314520 đồng!" Nói năng có khí phách, Tư Mộ Thần mới vừa thay quần áo xong liền nhìn thấy một màn đặc sắc như vậy, nửa cánh, đây không phải là quà tặng tốt nhất mình đưa cho cô nhóc kia sao?

"Cái gì? Đây không phải là Thiếu tướng Tư sao? Anh làm sao sẽ người có địa vị cao lại nhân nhượng trước người có địa vị thấp hơn chứ?"

"Đúng vậy, đúng vậy, hơn nữa còn đến mua sợi dây chuyền này!"

"Đúng vậy, cái giá tiền này cũng không cao! Dựa vào nội tình nhà họ Tư coi như nói vài tỷ cũng không quá đáng!"

"Đúng vậy, cái giá tiền này thật sự là quá hẹp hòi!"

Quần chúng bàn tán, cảm thấy Tư Mộ Thần tới quấy rối!

"Được, các vị khách, các ngài đều báo giá tiền rồi, chúng tôi đã ghi chép xong! Mà đời sau của phu nhân Lạp Thiết Nhĩ sẽ cho kết quả! Chúng ta hãy vỗ tay cho mời Phi Bác Nhã tiên sinh!"

"Hello, everybody!"

"Hello, mr, you speakas?"

"Dạ, tôi, có thể ~" Mặc dù không phải nói tiếng Trung rất chuẩn, mang theo các loại giọng, nhưng vẫn có thể phân biệt ra được.

"Phi Bác Nhã tiên sinh, bây giờ ngài đã quyết định được chưa? Sợi dây chuyện này nên thuộc về ai?"

"Ừ, tôi nghĩ, hỏi hai vị này, tiên sinh, hai vấn đề ~" Phi Bác Nhã cố gắng nói tiếng Trung cầm lấy danh sách ghi chép trong tay trợ lý.

"Một vị là 'Hán' tiên sinh! Một vị khác là Tư tiên sinh!"

"Một vị là Hàn Tử Dương tiên sinh? Còn có một vị là Thiếu tướng Tư Mộ Thần đúng không?"

"A my god! Thì ra là Thiếu tướng Tư tiên sinh! So great!" Phi Bác Nhã không dám tin, Thiếu tướng trẻ tuổi nhất Trung Quốc thế nhưng lại gặp mặt ở chỗ này, đối với bọn họ mà nói, Tư Mộ Thần chính là một truyền thuyết, một truyền thuyết đáng sợ!

"Đúng, điều này thật sự là vinh hạnh của chúng tôi, có thể nhìn thấy bộ mặt thật của Thiếu tướng!"

"Đầu tiên, 'Hán' tiên sinh, anh ra năm trăm vạn, là vì cái gì?"

"Là bởi vì tôi cảm thấy sợi dây chuyện này đáng giá tiền này!"

Nghe Hàn Tử Dương trả lời, Phi Bác Nhã lắc đầu!

"Now, Thiếu tướng tiên sinh, hàm nghĩa giá tiền của anh, tôi vô cùng rõ, nhưng mà người ngồi ở đây có thể không rõ, anh có thể giải thích chứ?"

"Tình cảm chân thành cả đời, một đời một thế, 1314520, chính là cái giá tiền này!" Trong đôi mắt Phi Bác Nhã tràn đầy tán thưởng đối với vị Thiếu tướng này, anh rất có dũng khí!

"Vậy người anh yêu đang ở đây sao?"

"Ở đây!" Ánh mắt Tư Mộ Thần khóa trên bóng dáng màu đỏ.

"A ~ hoá ra là như vậy, Thiếu tướng tiên sinh, sợi dây chuyện này là của anh, chỉ là, tôi có điều kiện nho nhỏ, tôi muốn nhìn xem đồ trang sức mẹ tôi thiết kế được đeo vào trên người vị tiểu thư xinh đẹp nào!"

"Đi thôi!" Tư Mộ Thần đi tới trước mặt Cảnh Tô, đưa hai tay ra, làm ra dấu tay mời!

"Tôi" Cảnh Tô không muốn đi, nhưng nhìn ánh mắt y hệt cảnh cáo, cô thỏa hiệp.

Một đen một đỏ, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, chậm rãi đi lên đài, ở đèn flash chiếu rọi xuống, sắc mặt Cảnh Tô ửng hồng, hình như là xấu hổ.

Cảnh Linh cắn răng nghiêng lợi, sợi giây chuyện kia phải là của mình, cô ta liếc Hàn Tử Dương mấy lần, nói một câu, "Thật vô dụng, ngay cả sợi dây chuyện cũng không thể lấy được!"

"Em có bản lĩnh, em đi giành đi!" Hàn Tử Dương tức giận, người phụ nữ này thật không làm được việc lớn, lưu lại Cảnh Linh tro mắt nhìn Cảnh Tô đeo sợi giây chuyện kia lên.

"Tại sao?" Tiệc rượu tan, Cảnh Tô nhìn Tư Mộ Thần, muốn tháo sợi giây chuyện kia.

"Đưa cho em thì đeo, nói là yêu em, thì cứ nhận đi! Không có nguyên nhân gì, chính là muốn đối tốt với cô! Không cho phép chịu khổ!"

"Anh!" Lúc này Cảnh Tô cảm thấy tim đập rộn lên, máu có khuynh hướng chảy ngược.

"Tốt lắm, trở về đi thôi!"

"Đường Tuấn, anh đem xe dừng ở nơi nào rồi hả?"

"Ha ha, lão đại, tôi lái xe về nhà!"

"Anh không biết, khoảng giờ này ngày mai, anh sẽ đi Tây bộ ư?"

"Lão đại, tôi sai rồi, nhất thời vui mừng quá! Anh chờ chút, tôi lập tức đến đón anh!" Đường Tuấn hết sức khẩn cấp, cơ hồ là xông tắt cả đèn xanh đèn đỏ, nhưng anh ta cũng không sợ, mới vừa thông đồng tốt cùng Lục Phạm, đại đội giao thông, dĩ nhiên có người chống đỡ.

"Lạnh cũng đừng gượng chống!" Tư Mộ Thần kéo Cảnh Tô qua!

Một màn kia bị chó săn đuổi theo chớp mắt, nhưng cư nhiên nhiều hơn một người ở trong màn ảnh!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thành tiêu điểm lần nữa

Nhìn qua người phụ nữ trước mắt, mặt Tư Mộ Thần chán ghét.

"Thế nào? Có đàn ông liền quên chị gái này hả? Quả nhiên vẫn là Thiếu tướng có sức quyến rũ lớn!" Cảnh Linh dùng giọng điệu châm chọc nói.

"Thật sao? Chị gái, em sợ rằng, anh rể em còn không có lực hút bằng sợi dây chuyền này!" Cô xoay người lại nhìn Hàn Tử Dương đi từ phía xa tới, cười rúc rỏ, Hàn Tử Dương, anh thấy được không, người phụ nữ này không thương anh, chỉ bởi vì anh là đồ của Cảnh Tô thôi mà thôi!

"Hàn Tử Dương sao? Trên đời có bao nhiêu Hàn Tử Dương, còn sợi dây chuyền cũng chỉ có một cái! Cảnh Tô, em đừng quá đắc ý, vật của em sớm muộn sẽ là của chị đấy!"

Mới vừa đi được một nửa, Hàn Tử Dương nghe được câu này, bước chân ngừng lại một chút, anh ta không có nghĩ tới mình lại là nhân vật như vậy đối với vị hôn thê của mình. Vứt bỏ đầu thuốc lá trong tay, anh ta lái xe rời đi. Người phụ nữ này, thật sự không đáng để anh ta vì cô ta mà trở mặt cùng với ông cụ!

"Em" Cảnh Tô còn muốn nói điều gì, bị Đường Tuấn vội vã mà đến cắt đứt!

"Lão đại, tôi tới đây!" Đường Tuấn vội vàng dừng xe!

"Cô nhóc, lên xe!" Không để ý Cảnh Linh, bọn họ đều rời đi.

Cảnh Linh nhìn tất cả đều rời đi, trong đôi mắt nóng như lửa, Cảnh Tô, một ngày nào đó người đàn ông này sẽ rời bỏ cô! Cô ta lấy điện thoại di động ra ảo não, không thấy bóng dáng Hàn Tử Dương, chỉ đành phải tự mình lái xe rời đi.

Trong bóng tối, hai nam một nữ đi ra từ góc tường.

"Như thế nào? Chút chuyện tình này làm tốt lắm chứ?"

"Làm tốt lắm, ngài cứ yên tâm đi, Điều tiểu thư!"

"Vậy thì tốt!" Ngày hôm sau, trên trang đầu của tất

cả các tờ báo giải trí đều là Thiếu tướng Tư và hai người đẹp nhà họ Cảnh có cuộc tình tay ba! Cảnh Thái tức giận lỗ mũi bốc khói, hai đứa con gái này thật là đầu cả đời.

"Cái gì? Giả cổ phiếu tụt xuống? Chuyện gì xảy ra?" Thì ra là tối hôm qua báo vừa ra, thiên kim nhà họ Cảnh đi quyến rũ nhà họ Tư, bên ngoài rồi rít suy đoán có phải Cảnh Thái Lam xảy ra vấn đề gì hay không, khiến giá cổ phiếu của Cảnh Thái Lam lập tức tụt xuống.

"Khốn kiếp!"

"Quản gia!"

"Dạ, Lão gia!"

"Ông gọi tiểu thư xuống cho tôi!"

"Lão gia, này..."

"Thế nào?"

"Nhị tiểu thư đã rời khỏi nhà họ Cảnh hai ngày rồi!"

“Cái gì? Tại sao chuyện lớn như vậy lại không ai nói với tôi!”

“Dạ, lão gia, là sơ sót của chúng tôi!”

“Còn đứng ở nơi này làm gì? Nhanh đi tìm nhị tiểu thư trở về cho tôi!”

“Dạ!”

Quản gia gọi thông cho Cảnh Tô, ông đang không biết mở miệng thế nào, Cảnh Tô liền vượt lên trả lời trước.

“Quản gia, ông nói với cha cháu, hẹn gặp nhau ở ‘Giang Tâm’!”

“Nhị tiểu thư, cô aish... tôi sẽ nói với lão gia, chỉ là cô phải chung đụng tốt với lão gia đấy!”

Cảnh Tô đương nhiên thấy được bài báo này, chỉ là cô rất tò mò, người đưa tin lần này là ai đây? Tuyệt đối không thể nào là Cảnh Linh. Chị ta sẽ không dám làm những chuyện bất lợi đối với công ty, nếu để Cảnh Linh biết, không chừng giận điên lên.”

Quả nhiên, Cảnh Tô nhìn mã số điện tới.

“Tại sao phải làm như vậy?”

“Thanh giả tự thanh!” Cảnh Tô liền cúp điện thoại.

Cầm túi xách, cô đi ra cửa.

Lúc đóng cửa lại, Tư Mộ Thần từ phòng ngủ đi ra ngoài, nhìn thấy không kịp tắt tivi.

Đi ô tô theo Cảnh Tô tới ‘Giang Tâm’, khi anh thấy đối tượng Cảnh Tô hẹn gặp lại là cha cô thì trong lòng anh cảnh giác, anh tìm một chỗ gần đó ngồi xuống.

“Cảnh Tô, hãy cắt đứt với Tư Mộ Thần!”

“Tại sao?”

“Con lui tới với ai cũng được, nhưng không thể lui tới với nhà họ Tư!”

“Cha, cha đang sợ cái gì!”

“Nói không cho phép chính là không cho phép, nếu con tiếp tục lui tới với cậu ta, chúng ta liền đoạn tuyệt quan hệ cha con!”

“Con nguyện ý thoát khỏi quan hệ cùng nhà họ Cảnh!”

“Con!”

“Cha à, xin cho phép con gọi một tiếng cha cuối cùng, cảm ơn cha đã dưỡng dục con 13 năm! Có cơ hội, con sẽ báo đáp cha!”

Cô không có ngần đầu, cô sợ nhìn gương mặt đó, gương mặt giả nhân giả nghĩa lúc này, cô sẽ thật coi ông là người cha hiền từ. Đi ở đầu đường huyên náo, hiện tại cô thật sự không có nhà để về, không lâu sau, với tình tình của cha, lập tức sẽ đăng báo từ cha con với mình, lại một cột đèn xanh đèn đỏ, cô dừng lại, vội vàng không kịp chuẩn bị, cô bị kéo vào một vòm ngực.

“Sao lại đi ra ngoài?” Tư Mộ Thần nhìn gương mặt hai mắt đăm đăm, mặt tràn đầy đau lòng.

“Tư Mộ Thần, tôi muốn đi khu vui chơi!” Cảnh Tô chu miệng lên, giống như là đang làm nũng.

“Được!”

Lái xe, bọn họ đi tới khu vui chơi.

“Cô nhóc, cô ở nơi này đợi tôi đi mua phiếu!”

“Ừ!”

Cô nhìn khu vui chơi, cười vui vẻ, lần này rốt cuộc không phải đi một mình tới khu vui chơi, còn có một người nữa, Tư Mộ Thần!

“Đi thôi! Cô nhóc!”

“Tư Mộ Thần, tại sao anh nguyện ý theo tôi tới?” Cô nhớ ngày trước yêu cầu Hàn Từ Dương tới nơi này, luôn bị cự tuyệt.

“Cô nhóc, tôi đã già rồi, đúng lúc có hứng thú như trẻ nhỏ!”

“Gạt người! Đi, chúng ta đi chơi ngựa gỗ xoay tròn đi!” Cô sai bước đi đến phía trước, nhưng nước mắt cũng càng ngày càng nhiều.

“Aish, chàng thanh niên, mua một que kem đi! Bạn gái của cậu đang khóc, mua một que kem đi dụ dỗ!” Một người phụ nữ đi tới bán kem que.

Từ Mộ Thần cau mày, cô khóc, là vì người đàn ông kia sao?

“Khóc?” Cầm một que kem, anh kéo tay cô.

“Àn, sẽ không buồn!”

“Cô nói không khóc sẽ không khổ sở!”

“Đừng!” Nhìn cặp mắt thành khẩn kia, Cảnh Tô cư nhiên ngây ngốc nguyện ý tin tưởng.

Đi tới một ao nước, cô lôi kéo anh ngồi xuống, làm như làm bầm lầy bầu, vừa tựa như oán giận.

“Chơi trò chơi mới không cô đơn. Chỉ có khu vui chơi sẽ không bị bỏ quên. Khi còn bé ảo tưởng rằng cha sẽ dẫn tới chơi, trưởng thành, chẳng qua là cảm thấy cô đơn, hiện tại tôi không có nhà để về, tôi lại thành một mình!” Cảnh Tô hình như sa vào trong thế giới của bản thân.

“Cô nhóc, qua ngựa gỗ xoay tròn!” Anh nhìn Cảnh Tô đau lòng, lôi kéo cô đi tới ngựa gỗ xoay tròn.

“Hôm nay, tôi chính là cha cô!”

“Thật!” Con mắt Cảnh Tô lóe sáng, rất kích động.

“Thật, mau ngồi lên!”

Một ngày này, bọn họ chơi thỏa thích, mấy ngày nay thân thể Cảnh Tô vẫn không có được nghỉ ngơi tốt, ở trên xe, cô nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Từ Mộ Thần cẩn trọng ôm cô lên, đặt lên giường, sau đó xử lý vết thương cho cô, mặc dù mấy ngày nay đều là thừa dịp thời điểm cô ngủ say xử lý vết thương, nhưng đối mặt với thân thể cô vẫn có chút xao động, thật là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Cả đêm ngủ ngon, cô không nhớ được mình trở lại thế nào, thân thể hình như cũng thoải mái. Mờ mắt còn chưa có bao lâu, điện thoại lại vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Một màn ầm áp

"Tô Tô"

"Nha Nha, thế nào?"

"Tô Tô, một tháng sau là đại thọ 50 của cha tó, cậu có sẵn lòng tới không?"

"Sẵn lòng, tó đương nhiên sẵn lòng! Chỉ là Nha Nha, không phải cậu muốn nói cái này với tó thôi chứ?"

"Tô Tô, tó đã xem báo, bác trai và cậu đã từ bỏ quan hệ!"

Mặc dù biết kết quả như thế, trong lòng Cảnh Tô vẫn hơi khổ sở.

"Tó biết rõ!"

"Tô Tô, vậy không phải cậu thất nghiệp sao?" Trước đây không lâu mới vừa vào Cảnh Thái Lam làm việc, chẳng bao lâu đã phải đổi công tác.

"Đúng vậy, tó thất nghiệp, chỉ có thể đi chỗ khác tìm việc làm! Chỉ là, tó sợ không có chỗ nào nguyện ý muốn tó thôi!"

"Tô Tô, cậu nguyện ý đi ‘Thịnh Thế’ sao?"

"‘Thịnh Thế’? Bọn họ sẽ nguyện ý muốn tó sao?"

"Chỉ cần cậu nguyện ý đi, tớ bảo đảm có thể đi vào!"

"Tớ đương nhiên nguyện ý đi, hiện tại trong ví tớ chỉ còn lại bốn con số để chống đỡ!"

"Đúng rồi, Tô Tô, cậu qua đây ở cùng tớ đi! Bây giờ cậu cũng không có chỗ ở!"

"Nha Nha, tớ có chỗ ở, cậu không phải lo lắng!"

"Thật? Không gạt tớ?"

"Không lừa cậu! Về phần chỗ cậu nói, hôm nay tớ sẽ đi xem thử một chút!"

"Tốt! Vậy tớ cúp đây! 88~"

"Ừm! 88~"

Cảnh Tô cúp điện thoại đi tới toilet, cô đang buồn bực, đồ rửa mặt làm thế nào? Mới phát hiện đặt ở trước mặt cô là khăn lông cùng với đồ dùng mới tinh các loại, Tư Mộ Thần sớm có âm mưu, nhưng cô rất rối rắm, tại sao muốn mình ở chung với anh?

Trên thực tế, ở phòng khách, Tư Mộ Thần cũng đang suy tư cái vấn đề này!

"Cô nhóc, đi ra ăn cơm!" Anh gõ cửa phòng.

"Tư Mộ Thần, tôi muốn hỏi anh một vấn đề!" Cô cầm bát lên, nhìn bát cháo sừng sờ hỏi.

"Hỏi!" Anh trả lời ngắn gọn rồi ăn bữa sáng.

"Tại sao muốn tôi ở chung? Thật hoang đường!"

Tư Mộ Thần buông bát xuống, chăm chú nhìn Cảnh Tô.

"Nếu như mà tôi nói, tôi muốn xem chừng cô, không bị người đàn ông khác lừa chạy, cô tin không?"

"Không tin!"

"Vậy thì ăn cơm!"

"Tôi đi rửa bát!"

Sau khi Cảnh Tô ăn xong chủ động nhận thầu công việc rửa bát, mà Tư Mộ Thần đang ở trong phòng khách xem ti vi, một màn này thấy thế nào đều hài.

"Tư Mộ Thần, hôm nay tôi phải đi ra ngoài một chuyến!"

"Ừ, đi đi, lái xe của tôi đi, đúng rồi! Trong ngăn kéo để đi động, bên trong là đồ của cô, cô tạm thời dùng trước!"

"Ừm!"

Trước cửa ‘Thịnh Thế’, Cảnh Tô ôm hồ sơ xin việc đã chuẩn bị xong, chần chờ.

Nên tới cuối cùng phải tới, đây là cuộc sống mới của mình, nên bắt đầu phấn đấu.

"Xin chào, tiểu thư, xin hỏi cô có hẹn trước không?"

"Ừ, là như vậy, tôi tới phỏng vấn công việc!"

"Ừ, giao hồ sơ xin việc cho tôi là được rồi!"

"Ừ, được, tôi chờ tin tức của bên công ty!"

Tiểu thư lễ tân vẫn còn vô cùng khách khí, nhưng trong đôi mắt vẫn có ghen ghét, một người đến đây xinh đẹp hơn so với mình, vậy không phải mình lại thêm một đối thủ cạnh tranh tổng giám đốc rồi ư! Sau đó cô ta ném một cái, phần hồ sơ xin việc kia liền tiến vào trong thùng rác.

Mới vừa về đến nhà, Cảnh Tô liền bị Tư Mộ Thần gọi lại.

"Cô nhóc, đánh ván cờ với tôi!"

"Tôi sẽ không!"

"Cô nhóc, nói dối xử lý theo như quân kỹ, rất nghiêm trọng đấy! Nhị tiểu thư nhà họ Cảnh, ngũ tuyệt, cảm kỳ thi họa mạo*!"

*ý chỉ tài năng về năm mặt: đàn, cò, thơ, vẽ, tướng mạo

"Tôi không có tâm trạng!" Đối mặt với tên ghê tởm này, ai còn đánh cò cùng anh! Cảnh Tô âm thầm nghĩ trong lòng.

"Không cần mắng tôi ở trong lòng, tôi đều nghe thấy! Tôi đây!"

"Điều kiện!"

"Không ngờ đến đánh cò với tôi cũng còn nói điều kiện chứ? Được, thắng tôi, giảm kỳ một năm!"

"Thật?"

"Thật!"

"Vậy thì tốt, chúng ta bắt đầu đi!"

"Cô không muốn gặp tôi đến thế?"

"Cũng không phải, nói hơn nói thiệt, ở nơi này không cần trả tiền cơm nước và tiền thuê phòng!"

"Cô chỉ có ngần ấy tiền đồ?"

"Tôi rất ít tiền đồ, người ít tiền đồ như vậy sao anh còn muốn dụ dỗ lừa gạt tôi tới nơi này!"

"Cô nhóc, cô dám cãi lại tôi? Nhìn chút tiền đồ này của cô! Đợi lát nữa sẽ để cho cô quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!"

"Anh chờ xem tôi giết anh không chừa mảnh giáp!"

Hai người ở trên bàn cờ giết chém đến trời đất u ám, Đường Tuấn ở một bên nhìn mà sững sờ, chẳng trách mình nhấn chuông cửa lâu như vậy cũng không người mở cửa, thật may là mình biết mật mã khóa cửa.

"Thả cò đừng hối hận!"

"Người nào hối hận, tôi chính là muốn hạ nơi này, chỉ là hạ sai!"

"Thật, cô có thể tưởng tượng, tốt lắm, cô nhóc!"

"Nghĩ xong!"

"Nhìn, giết một mảnh giang sơn của cô!"

"Hạ một quân nữa, đẩy vào tuyệt cảnh!"

"Một quân cuối cùng, hoàn mỹ thu quan! Như thế nào?"

"Ván này không tính, làm lại!"

"Cô nhóc, đây chính là ván thứ ba rồi! Cô luôn thua, cô nói xem, tôi thắng, có ích lợi gì?"

"Đây mới là chiêu của anh chứ gì? Đem quân cò dụ tôi nghiệm, rồi xuống, chờ tôi đây!"

"Thế nào, cô muốn hạ hay không? Gia* đây cứ như vậy!" Từ Mộ Thần vô si ngồi trên ghế sa lon.

*gia: cách gọi ông lớn của thời xưa.

"Phốc ~" Đường Tuấn bên cạnh phun toàn bộ nước mới vừa uống vào ra ngoài, đây là lão đại của anh ta? Quả thật như côn đồ hạng nhất, "Khụ khụ!"

"Đường Tuấn, sao cậu ở chỗ này?"

"Lão đại, là các người mãi đánh cò không nhìn tôi, được không? Đây đã là bát nước thứ năm tôi uống rồi!"

"Vậy sao cậu không nhấn chuông cửa? Ngộ nhờ có chuyện gì lúng túng thì sao!"

"Khụ khụ!" Cảnh Tô bị người đàn ông này làm cho ghen, sắc mặt cô đỏ bừng.

"Gấp gấp cái gì, phải nói thật, trong phòng này thêm một người phụ nữ dĩ nhiên là phải cấm kỵ một chút!" Anh hung ác cảnh cáo anh chàng trước mắt phá hư chuyện tốt của mình.

"Đường Tuấn, tôi đây đánh cò với chị dâu cậu! Tôi đi nấu cơm!"

"Thật, lão đại, anh thật sự xuống bếp sao?"

"Cậu còn chưa cút tới đây!"

"Dạ, dạ!"

"Thật là CMN, gặp phải Đường Tuấn cậu, tôi liền phải đem tất cả bộ chửi thô tục trong bộ đội ra dùng mà cũng không đủ! Thật là phá hủy hình tượng nho nhã của ông đây!"

Cảnh Tô tắc lưỡi hít hà, người đàn ông này thật là tự kỷ.

"Chị dâu, em chơi cò với chị!"

"Ai, đừng kêu loạn, tôi không phải là chị dâu của cậu!"

"Đây không phải là chuyện sớm hay muộn sao ~" Đường Tuấn ai oán nhìn Cảnh Tô, khiến Cảnh Tô rợn cả tóc gáy, xưng hô mà thôi, không cần so đo!

"Cậu có bệnh đúng không? Một chiều này tại sao có thể hạ xuống đây? Nên hạ xuống chỗ này, như vậy cô nhóc này sẽ không có đường đi!"

"Ai, cô nhóc, không phải cô giỏi cò sao? Quân này hẳn nên hạ ở chỗ này để bao vây chặn đánh!"

"Tur Mộ Thần, anh xong chưa hả? Bằng không anh tới chơi! Chơi cò không nói cách đi quân!"

"Được, được, tôi không nói, tôi xem!" Tur Mộ Thần thỏa hiệp.

"Mùi gì?" Đường Tuấn lấy lỗ mũi bén nhảy như chó phản ứng nhanh chóng.

"Đó không phải là món ăn rán bị cháy à!" Tur Mộ Thần nhìn bàn cờ, thuận miệng nói.

"Món ăn rán, tôi đi!"

Một bàn món ăn, như cắt chuột rán, hư một bàn!

‘King kong’, chuông cửa vang lên, lúc này ai sẽ đến? Ba người suy đoán.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Gặp chuyện không may

Mở cửa, liền nhìn thấy Lục Phạm nhếch nhác xuất hiện tại trước mặt bọn họ, quần áo anh ta tả tơi, mặt anh ta dính đầy máu, xem ra là trải qua cuộc chạy trốn sinh tử.

Cảnh Tô nhìn người đàn ông này cảm thấy khá quen, nhưng lại không nhớ ra.

Tur Mộ Thần ra hiệu bằng mắt cho Đường Tuấn, Đường Tuấn đỡ người đàn ông bị thương vào thư phòng.

"Cô nhóc, đói bụng, ăn cơm trước, chúng tôi có chuyện!" Tur Mộ Thần vỗ vỗ bả vai Cảnh Tô.

"Tốt!" Cảnh Tô dĩ nhiên biết mức độ nặng nhẹ của việc này, cô không an lòng bắt đầu ăn cơm của mình, mình không nên quan tâm chuyện này phải đúng mực một chút.

Bên trong thư phòng.

"Lão đại, nhiệm vụ thất bại!"

"Bị phát hiện?"

"Dạ!"

"005, cô ấy bị bắt!"

"Chúng tôi đi vào liền bị vồ, 005 vì bảo vệ tôi mới bị bắt!"

"Xem ra là có nội gián!"

"Đường Tuấn, cậu đi chuẩn bị một chút, tôi định tự mình ra tay!"

"Không được, lão đại, anh làm vậy sẽ rất nguy hiểm! Rất dễ đứt dây động rừng!"

"Không có việc gì, có điều các cậu phải chăm sóc Cảnh Tô thật tốt, hiểu chưa? Tạm thời không thể để cho cô ấy biết chuyện này!"

"Lão đại, tôi đi với anh, giao chị dâu cho Lục Phạm!"

"Cũng tốt, Lục Phạm, không thành vấn đề chứ?"

"Dạ! Lão đại!"

Cầm áo khoác lên, Tư Mộ Thần và Đường Tuấn vội vã đi ra, Tư Mộ Thần chỉ hướng Cảnh Tô nói một câu, ‘tự chăm sóc tốt cho mình!’, Cảnh Tô thậm chí cũng không kịp nói chuyện.

Trong lao tối tăm, người phụ nữ bị giày vò thương tích khắp người.

"Nói, rốt cuộc là ai phải cô tôi?"

"Mây mơ đi!"

Người đàn ông ngược lại có chút bội phục khí phách của cô gái này, đến lúc này còn không chịu mở miệng.

"Dù cô buồn binh thế nào, phụ nữ vẫn luôn đề ý thân thể của mình chứ nhỉ?"

"Mấy có bản lĩnh thì tới đây, nhần nhần nhó nhó như một mụ đàn bà thì tính là gì!"

"Cô, cô đừng quá buồn binh! Rất nhanh thôi, cô sẽ biết khổ! Vào đi!"

Nhìn từng người đàn ông vạm vỡ, trong ánh mắt của cô gái thoáng qua một tia sợ, nhưng rất nhanh, cô liền bình thường trở lại, mặc dù chưa từng trải qua, nhưng lúc huấn luyện, cô vẫn biết có kết quả này.

Người đàn ông nhìn người phụ nữ lạnh nhạt ngược lại có chút hứng thú, anh ta muốn nhìn xem người phụ nữ này cuối cùng sẽ như thế nào?

Nhưng khiến anh ta thất vọng, cho đến khi những người đàn ông như lang như hổ lột hết quần áo của cô chỉ còn lại một mảnh che đậy cuối cùng, cô vẫn là biểu cảm kia, anh ta quên mất, cô là đặc công.

"Tất cả cút xuống! Toàn bộ đều đi ra ngoài cho tôi!" Người đàn ông ảo não, anh ta nhìn người đàn ông khác cởi quần áo của cô ra thì trong lòng phiền não không nói được.

"Đừng hy vọng tôi sẽ bỏ qua cho cô!" Người phụ nữ đã bị dày vò không có động tác nữa, anh ta xé nát mảnh vải cuối cùng.

"Cô đã không sợ, vậy hãy để cho tôi tự mình đến dạy dỗ cô, cô không chịu nói? Không sao, tôi nghĩ thông suốt rồi, tôi cũng thiếu một bạn trên giường, cô em, tôi tin tưởng thân thể của cô sẽ yêu tôi đấy!"

Ở dưới kỹ thuật cao siêu của người đàn ông, người phụ nữ ở dưới người anh ta sẽ dịu dàng như nước.

"Như thế nào?"

"Nếu không tròn được thì hưởng thụ, không có như thế nào? Đàn ông đều giống nhau cả thôi!"

"Cô đã thử qua?"

"A!" Người đàn ông động thân, cô ứng phó không kịp, đáng chết, ai nói làm chuyện này là chuyện vui sướng nhất.

"Nơi này? Thật tươi! Còn mạnh mẽ!"

"Phi, đàn ông cạn bã, anh có bản lĩnh đổi chiêu khác!"

"Ha ha, tôi lại thích cái chiêu này, nhất định khiến cô cầu xin tha thứ liên tục!"

"Đừng mơ tưởng!"

"Gọi đi, không phải cô nói muốn hưởng thụ sao?"

"Không cần thiết!"

"Người phụ nữ này, xem ra là tôi không đủ ra sức!"

Trong phòng giam có các loại tiếng vang vọng lại, thỉnh thoảng truyền đến âm thanh thỏa mãn của người đàn ông, còn có tiếng rút khí cùng tiếng thở dốc của người phụ nữ.

Trong phòng giam cảnh xuân của hai người kích thích nhìn trộm.

"Lão đại, không nên manh động!" Đường Tuấn giữ Tư Mộ Thần đang muốn hành động, rất nhanh Tư Mộ Thần liền tỉnh táo lại, không thể hành động theo cảm tính, anh nhìn 005, trong lòng chỉ có thể khẩn cầu cô ấy uất ức đoạn thời gian nữa.

"Lão đại, chúng ta đi về trước đi! Xem ra tạm thời 005 không có nguy hiểm gì!"

"Ừm!"

Dọc theo đường đi trăm mặc không thôi, Tư Mộ Thần tự trách, trong đầu anh chợt nghĩ đến Cảnh Tô, nếu lúc ấy mình không có ra tay, khi đó không có cứu cô, bây giờ có phải cô cũng có kết quả giống như 005 hay không?

"Lão đại, không cần nghĩ nữa, chị dâu đang ở nhà chờ!"

"Ừ, Đường Tuấn, triệu tập đặc công, ngày mai bắt đầu sắp xếp giải cứu 005, không thể mất đi 005!"

"Dạ, Thiếu tướng!" Lúc này bọn họ là cấp trên cấp dưới.

"Mặt khác, thời điểm thu lưới, phải bắt được kẻ nội gián kia!"

"Không được, lão đại, làm sao anh có thể lấy mình làm mồi?"

"Được rồi, Đường Tuấn, đi theo tôi lâu như vậy, cũng không phải là không biết tính khí của tôi! Cứ quyết định như vậy đi!"

Tư Mộ Thần về đến nhà, cây kim trên tường chỉ 11 giờ, thấy Cảnh Tô đang nằm ở trên ghế sa lon, xem ra là ngủ thiếp đi.

Anh đi lên phía trước nhẹ nhàng kêu Cảnh Tô, "Cô nhóc, cô nhóc, tỉnh ~"

"Cô nhóc, đứng lên trở về phòng ngủ!"

Cảnh Tô mơ hồ nhìn Tư Mộ Thần, "Phòng của tôi cho cậu ta ngủ!"

"Cậu ta? Lục Phạm? Sao cô không để cho cậu ta ngủ phòng tôi?"

"Cậu ta không dám!"

Tư Mộ Thần nghe xong thì gương mặt đầy vạch đen, anh đáng sợ như thế sao? Nếu để cho Lục Phạm biết cái ý nghĩ này sợ rằng hồng mắt, trời mới biết, một chiêu lợi hại nhất của Tư Mộ Thần chính là đưa bọn họ đi đây ở trời nam đất bắc.

"Tốt lắm, đi phòng tôi ngủ đi!"

"Vậy còn anh?"

"Không phải lo lắng cho tôi!"

Cô gái đang ngủ đến thèm cũng không có khách khí, lục lọi vào cửa phòng ngã xuống giường liền bắt đầu ngủ.

Cho đến, ỏ chán, một bàn tay khổng lồ nhốt mình, cô giật mình.

Mở mắt, Tư Mộ Thần đang nhắm mắt lại.

"Cô nhóc, tôi mệt mỏi, ngủ đi!" Trong khẩu khí thật sự mệt mỏi.

Cảnh Tô ở trong ngực anh không nhúc nhích, mơ mơ màng màng, không biết bao lâu, cô ngủ thiếp đi.

Buổi sáng khi tỉnh lại, trên giường đã sớm trống không, Cảnh Tô thở phào một cái, nhưng trong lòng giống như có cảm giác mất mát.

Uống sữa tươi, cô mở điện thoại di động lên, đọc tin nhắn.

Tư Mộ Thần bảo cô chăm sóc người bị thương kia thật tốt, cô nhủ mày, đúng là, nhưng có người nói cho anh biết, tài nấu nướng của cô không tốt hay không.

Số xa lạ? Cảnh Tô mở tin nhắn, cảm giác hưng phấn không lời nào có thể miêu tả được.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Thư ký

Cô được trúng tuyển!

Cô vội vàng gọi điện thoại cho Giang Phi Á để chia sẻ tin tức tốt này.

"Nha Nha, tớ trúng tuyển vào Thịnh Thế rồi!" Giương mặt Cảnh Tô hưng phấn, cũng may nhờ có Nha Nha.

"Thật, thật sao?" Giang Phi Á nghe được tin tức này thì lo lắng trùng trùng, "Tô Tô, cậu...cậu vào trong đó hãy cẩn thận một chút!"

"Nha Nha, cậu không vui mừng cho tớ sao?"

"Không phải, không phải, tớ sợ cậu chịu uất ức trong công ty!" Cô ta lo lắng biện hộ.

"Nha Nha, vài chục năm uất ức đều đã đối diện được, còn sợ chút uất ức này sao?"

"Tô Tô, chúng ta là bạn tốt nhất, phải không?" Giang Phi Á hỏi một câu không giải thích được.

"Nha Nha, ừ, chúng ta là bạn tốt nhất, Nha Nha, nếu như không có cậu, tớ sẽ không tin tưởng trên thế giới này còn có người nguyện ý quan tâm tới Cảnh Tô!"

"Tô Tô, cậu phải nhớ kỹ Nha Nha vẫn là bạn tốt của cậu, cậu...cậu mau thay quần áo đến công ty đi!" Giang Phi Á nghẹn ngào ở trong điện thoại.

Tô Tô, thật xin lỗi, thật xin lỗi, Giang Phi Á cúp điện thoại, mặt đầy nước mắt.

"A lô? A lô?" Bên này Cảnh Tô còn chưa kịp nói 88, Nha Nha đã cúp điện thoại rồi, tính tình Nha Nha nóng nảy lúc nào thì thay đổi rồi!

"Nha Nha, đừng khóc, là anh trai quá vô dụng!" Giang Phi Thiên ôm cô ta vào trong ngực.

"Không, không, anh trai, cái này không liên quan đến anh, là Nha Nha liên lụy nhà họ Giang!"

"Em gái ngốc! Về sau có chuyện gì đều có anh trai!" Giang Phi Thiên vỗ nhẹ tay lên lưng Nha Nha.

"Anh, anh nói xem, sau này Tô Tô sẽ tha thứ cho em không?"

"Sẽ, Tô Tô khéo hiểu lòng người như vậy, nhất định sẽ tha thứ cho Nha Nha!"

"Có thật không?" Khuôn mặt Giang Phi Á đều là nghi ngờ.

"Thật!"

Thật ra thì Giang Phi Thiên cũng không biết, bọn họ làm như vậy chính là tổn thương Cảnh Tô.

Cảnh Tô đem bữa ăn sáng đặt ở trong phòng, sau đó nhẹ nhàng xách theo túi xách của mình định đi phòng của Tư Mộ Thần.

"Chị, chị dâu, chị định đi đâu à?" Lục Phạm bị động tĩnh nho nhỏ làm tỉnh lại, nhìn Cảnh Tô định đi, ngộ nhờ người phụ nữ này mất tích, hạnh phúc đời này của anh ta coi như xong.

Nhìn ánh mắt u oán của người đàn ông này, Cảnh Tô cảm thấy tội ác vô cùng, là mình đánh thức anh ta?

"Cái đó, tôi à, ha, tôi định đi thay quần áo!" Mặc dù thẹn thùng, nhưng là sự thật.

"Chị dâu, đây là chị nấu bữa ăn sáng cho em sao?" Nhìn cháo nóng hổi trên đầu giường, vô cùng cảm động.

"Ừ, ha, cậu đừng trước đi! Tôi đi ra ngoài trước!"

Được rồi, anh ta thừa nhận anh ta bị bát cháo thu mua, cho nên đối với chuyện cô thay quần áo đi nơi nào cũng ngậm miệng không hỏi, chỉ an tâm ăn bát cháo kia, chỉ là sao mùi vị lại giống lão đại nấu như đút? Không hổ là chị dâu, lại có thể nấu cháo giống lão đại như đút, anh ta nghĩ như vậy.

Cửa Thịnh Thế, ngày hôm qua cô vẫn còn sợ sẽ không trúng tuyển, hôm nay lại đứng ở chỗ này, trong lòng cảm thấy thấp thòm.

Đi vào công ty, cô nhìn thấy một cô gái khác đứng trước quầy, trí nhớ của cô cũng không kém chứ? Người trước quầy hiển nhiên có khí chất hơn so với cô gái hôm qua.

"Tiểu thư, chào cô, xin hỏi cô có hẹn trước không?"

"Ừ, tôi tới trình diện!"

"Ừ, xin hỏi tiểu thư họ gì?"

"Tôi họ Cảnh! Cảnh Tô!"

Trong đôi mắt tiểu thư đại sảnh có một tia cảnh giác, không có buông lỏng như lúc trước, cô ta lập tức đứng lên.

"Tiểu thư Cảnh Tô, chào cô, tôi dẫn cô đi chỗ làm việc của cô!" Tiểu thư đại sảnh dẫn đường ở phía trước, giày cao gót vang lên cộc cộc, tiếng bước chân nghe có chút gấp.

"Tiểu thư Cảnh Tô, tôi dẫn cô tới đây, hiện tại cô chỉ cần đi thang máy đến tầng chót sẽ có người phụ trách đón tiếp!"

"Được, làm phiền cô rồi!" Cảnh Tô Tiểu nhìn cô gái trước mắt, khẽ gật đầu.

Người phụ nữ nhìn Cảnh Tô rời đi, vội vàng gọi điện thoại cho phía trên, ngồi vào trên ghế, cô ta mới thở dài một hơi, bát cơm được bảo vệ.

Tầng chót, mới vừa đi ra khỏi thang máy, một người đàn ông trung niên đi tới trước mặt.

"Xin chào, xin hỏi"

"Cô là tiểu thư Cảnh Tô?"

"Đúng!" Cảnh Tô hơi kinh ngạc.

"Mời đi theo tôi!"

Thời điểm đi tới phòng làm việc, Cảnh Tô càng thêm kinh ngạc.

"Đây là?"

"Tiểu thư Cảnh Tô, bắt đầu từ hôm nay, cô chính là thư ký của tổng giám đốc chúng tôi!"

"Thư ký? Tôi ư?" Cô hình như không có đáp ứng lệnh triệu tập này chứ?

"A, là như vậy, ngày cô tới đáp ứng lệnh triệu tập, vừa lúc được tổng giám đốc của chúng tôi chấp thuận, anh ấy vừa hay thiếu thư ký, hơn nữa nhìn trình độ học vấn bởi cảnh của tiểu thư Cảnh Tô, vừa hay thích hợp đảm nhiệm phần công tác này!"

Cảnh Tô nửa tin nửa ngờ, trình độ học vấn? Đi công ty nộp đơn không phải cần chính là kinh nghiệm sao? Cô là sinh viên đại học mới vừa tốt nghiệp ra trường, cô có thể không cần bất kỳ phỏng vấn nào liền làm thư ký? Không thể tưởng tượng nổi.

"Ừ, tốt, vậy xin hỏi, hàng ngày công việc tôi cần phải làm là những việc gì, hoặc là có cái gì cần chú ý?"

"Cái này chờ tổng giám đốc trở lại, anh ấy sẽ dặn dò cô! Mặt khác, trước khi tổng giám đốc rời đi bảo cô sửa sang lại những tài liệu này, mỗi ngày hoàn thành nhiệm vụ là có thể tan việc!"

"Tốt, vất vả cho anh rồi!" Cảnh Tô nhận lấy một tập tài liệu trong tay người đàn ông, sức nặng khiến cho cô lui về phía sau lão đảo một cái.

Nhìn người đàn ông mang mình tiến vào rồi khỏi đây, Cảnh Tô đặt mông ngồi ở trên ghế, cũng tốt, phần công tác này của thư ký này được đãi ngộ tương đối tốt.

"A lô, tổng giám đốc, nhiệm vụ anh giao cho tôi đã hoàn thành rồi, bây giờ tiểu thư Cảnh Tô đang đi làm!"

"Làm rất tốt, tháng sau bắt đầu tăng lương cho anh!" Bên đầu kia điện thoại, một giọng nam êm tai truyền đến.

"Cám ơn tổng giám đốc! Cám ơn tổng giám đốc!"

Chỉ là tương lai trên cương vị công tác vị dẫn thư ký tới rồi được tăng lương này sẽ cực kỳ khủng khiếp, quả thực là trời sập!

Cảnh Tô nghiêm túc bắt đầu sắp xếp tư liệu, đem mỗi một phần tài liệu làm xong, chuẩn bị phân loại chỉnh tề trong cặp hồ sơ.

Cô vận vẹo uốn éo cổ đau nhức, thật hoài nghi tổng giám đốc kia có ý hành hạ mình, còn nói cái gì sửa sang xong tài liệu là có thể tan việc.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay hẳn là chín giờ, phải nhanh chóng trở về, trong nhà còn có một bệnh nhân, nếu Tư Mộ Thần chưa có về nhà, cô còn không biết bệnh nhân giải quyết cơm trưa thế nào. Cô càng nghĩ càng cảm thấy áy náy.

Trên thực tế, Lục Phạm quả thật chưa ăn, dựa vào bát cháo buổi sáng vẫn chống đỡ được đến buổi tối, anh ta số khổ còn phải uống sữa lót dạ.

Nắm chặt chìa khóa xe trong tay, cô đi nhà hàng mua chút thức ăn, tăng hết tốc độ trở về.

Mới vừa dừng xe ở nhà để xe đi lên, cô liền bị một cái ôm quen thuộc ôm vào trong ngực.

Nhưng xông vào mùi, còn có mùi máu tươi thoang thoảng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bị thương

"Cô nhóc, đi đâu vậy?" Tư Mộ Thần dán vào lỗ tai của cô, nhỏ giọng hỏi.

"Tôi, Tư Mộ Thần!" Cô muốn trả lời, nhưng ngửi thấy mùi máu tươi trên người anh, cô nhanh chóng hỏi, chuyện công việc có thể từ từ nói.

"Hả?"

"Anh bị thương?"

"Không cần đổi chủ đề, mau trả lời tôi!"

"Chúng ta trở về nói, được không?" Nguyên nhân không phải cái gì khác mà là cô cảm thấy có chất lỏng nóng bỏng nhỏ giọt trên mặt cô làm cô đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

"Ừ, cô nhóc, nếu dám nói láo thì xem tôi có nhốt cô ở trong nhà hay không? Tôi muốn đem cô..."

"Chớ nói chuyện, chúng ta đi vào trước!" Cảnh Tô ngăn không để người đàn ông lại nhai.

Cho đến khi cô mở cửa, đỡ Tư Mộ Thần đến ghế sa lon, Tư Mộ Thần rầm rầm ngã xuống, tất cả lực chống đỡ của anh đều tan rã toàn bộ. Nhưng đôi tay dính đầy máu tươi vẫn nắm thật chặt tay cô, ngay cả ngắt đi cũng không muốn buông tay.

Cảnh Tô nhìn mặt của anh thì lộ vẻ xúc động, cô không phải người vô tình, có điều cô không muốn tin tưởng tất cả thứ trên thế giới này đối đãi với cô đều không cần trả giá cao, nếu mình không chấp nhận được cái giá này, như vậy mình tình nguyện lần tránh. Tư Mộ Thần, rốt cuộc anh là một người như thế nào, rốt cuộc giữa chúng ta từng có giao thiệp gì?

Cô dùng một cái tay khác dùng sức cạy mở bàn tay kia ra, đi vào phòng tắm lấy khăn lông cùng chậu nước rửa mặt, cẩn thận lau chùi cho anh, ở phòng ngủ tìm được áo sơ mi sạch sẽ thay cho anh, nhưng nhìn cái quần bẩn thỉu, cô lập tức không biết làm sao, nên làm cái gì đây?

Đi tới phòng khách, thấy một bệnh nhân khác đang tập trung tinh thần xem Anime, trên tủ đầu giường chất đầy lon sữa, gương mặt cô buồn bực, tay đeo băng kia thì thay quần áo thế nào đây? Cô áy náy.

Nghe tiếng mở cửa, Lục Phạm cũng không quay đầu lại tiếp tục nhìn chăm chăm tivi, sau đó gọi.

"Chị dâu, chị trở lại!" Tuy nhiên, ngay sau đó gương mặt quay tới quả là buồn bã chết rồi.

Cảnh Tô phản ứng kịp, nhìn đồ trong tay một chút, đi nhanh đến bên giường.

"A, a, đúng rồi, đây là thức ăn, cậu ăn trước đi!" Cô đặt thức ăn ở trên tủ.

"Chị dâu, chị có thể cho em cái muống không?"

"Được, cậu chờ một chút!"

Đưa cái muống xong ra ngoài lại nhìn người đàn ông nằm trên ghế sa lon, trong mắt đều là do dự.

Tay Cảnh Tô từ từ tháo quần dài của anh ra, nhưng khi chạm đến cái quần lót, bàn tay cô thu lại.

Chết thì chết đi, tay của cô mới vừa đặt lên quần lót, một âm thanh quý dị vang lên ở bên tai cô.

"Chị dâu, làm sao chị còn chưa ra tay?" Quay đầu lại, cô nhìn gương mặt lo lắng của Đường Tuấn, cô vội vàng thu hồi tay của mình, chỉ có thể làm bộ ho khan để che giấu vẻ bối rối của mình.

"Cái đó, cậu...cậu"

"Gọi em là Đường Tuấn là được!"

"Đường Tuấn, cậu thay quần cho lão đại của cậu đi!"

"Đừng mà, chị dâu, chị tiếp tục, em không thấy cái gì hết!"

"Tôi nói cậu tới thì cậu tới đi!" Cảnh Tô then quá hoá giận, quay đầu lại rống ngất trời, mặt đỏ bừng trốn trở về phòng.

"Phụ nữ thật là đáng sợ, quả nhiên không thể nói lý với sinh vật như phụ nữ! Thật không rõ vì sao lão đại lại thích phụ nữ? Nhưng mà rất giống lão đại, không phải lão đại cũng thích rống sao? Hắc hắc ~" Đường Tuấn lẩm bẩm, nhưng nhìn thấy người anh em của lão đại, anh ta cúi đầu nghiên cứu, tại sao to lớn cao ngạo như vậy?

Chờ Lục Phạm cầm cái muống đi ra, nhìn Đường Tuấn cúi đầu, ánh mắt si mê, còn tiết lộ ra cổ quái thì lòng hiếu kỳ thúc giục anh ta tiến lên tham dự cuộc vui.

"Tuấn à, cậu xem cái gì đấy?"

"Lão đại nhất định oai phong!"

"Thích không?"

"Thích! Cũng không biết lão đại khai trai chưa?"

"Cậu muốn chờ lão đại tỉnh lại rồi hỏi một chút hay không?"

"Được!"

Đường Tuấn quay đầu lại nhìn gương mặt phóng đại của Lục Phạm, hét thảm trong phòng!

Cảnh Tô nhúc nhủ, ra ngoài nhìn hai người đàn ông nửa ngồi nhìn lẫn nhau găm to, chẳng lẽ Tư Mộ Thần đã xảy ra chuyện?

Cô bước nhanh tới!

"Chị dâu, chị đừng tới đây!" Lục Phạm lên tiếng ngăn cản Cảnh Tô đi về phía trước.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Không có việc gì!"

"Chị dâu, chị trở về phòng trước, đợi chút là ổn!" Nói xong, bọn họ vội vàng mặc quần lót vào cho Tư Mộ Thần. Quả thực là làm liền một mạch.

Cảnh Tô tiếp tục đến gần, "Tư Mộ Thần thế nào?"

"Lão đại không có việc gì! Không có việc gì!"

"Tôi hỏi vì sao anh ấy bị thương?"

"Chị dâu, là như vậy, nội bộ chúng em có nội gián, cho nên lão đại lấy mình là mồi, muốn dụ nội gián ra, sau đó như thế này, nhưng vẫn không ngờ kẻ xấu tương đối đáng ghét, cuối cùng chạy trốn ngay trước mặt, chờ chúng em lần theo dấu vết đến khu vực này, đã không thấy tăm hơi hắt đầu cả, lão đại sợ chị gặp nguy hiểm, vội vàng trở lại thông báo với chị, ai ngờ chị lại không ở nhà, Lục Phạm là đồ ngu như heo hỏi gì cũng không biết."

"Chị dâu, chị cũng thiệt là, đi ra ngoài cũng không nói, lão đại cho rằng chị đã xảy ra chuyện, không để ý thân thể bị thương lật tung biệt thự ở núi . . . ."

Câu nói kế tiếp, Cảnh Tô đã không nghe được, cô nhìn gương mặt bởi vì ngã nhào bị thương, nghĩ dáng vẻ anh ngã xuống, cô đột nhiên nhớ lại, đã từng có một người như vậy đối với mình, đó là anh trai nhỏ trong thôn lớn hơn mình ba tuổi, mỗi khi mình tránh mèo, anh ấy đều sẽ lo lắng tìm mình, sợ mình bị sói ăn. Đó là chuyện xưa mẹ anh trai nhỏ nói cho chị Tường Lâm, nghĩ tới gương mặt đó đã càng lúc càng xa rồi.

Cảnh Tô hồi hồn, nhìn hai người đang nhìn cô chăm chăm, cô xoa đôi mắt không cẩn thận chảy ra nước mắt, đỡ người Tư Mộ Thần dậy.

"Đường Tuấn, các cậu có thể giúp tôi ôm anh ấy đi phòng ngủ chứ?"

"Không thành vấn đề, chị dâu!"

Nhận được mệnh lệnh, anh bị đưa đi phòng ngủ, cô bỏ chiếc áo sơ mi nhuộm máu mới vừa bị thay ra, cẩn thận xử lý miệng vết thương cùng với vết dao lưu lại trên người anh, cẩn thận quấn băng lên, tránh vết thương thay áo ngủ cho anh.

"Chị dâu, tối nay em sẽ ở lại nơi này!"

"Cậu muốn ở lại nơi này? Nhưng ~"

"Em ngủ với đầu heo! Đúng không?"

"Không, tôi, được rồi! Ngủ cùng tôi!" Ở dưới ánh mắt uy hiếp của Đường Tuấn, Lục Phạm cúi đầu thỏa hiệp.

Nửa đêm, Cảnh Tô ngủ rất không an ổn.

Cô đưa tay sờ sờ người đàn ông bên cạnh, phát hiện thân thể anh nóng dọa người, không phải sốt lên chứ?

"Nước, tôi muốn nước!" Người đàn ông yếu ớt nói.

Cảnh Tô vội vàng, cô không biết cô thuận tay tìm được hòm thuốc vì cái chỗ này được cô bố trí như ‘Mình Nguyệt Tiểu Uyển’.

"Tư Mộ Thần, uống nước!"

Nhưng cho uống nước thì nước gần như chảy ra bên ngoài, trong tiềm thức anh muốn uống nước, ý thức cũng không tỉnh táo. Tình huống này, thuốc cũng không thể dùng.

Làm thế nào? Nếu sốt cao không giảm, thân thể của anh sẽ không chịu nổi.

Không hề nghĩ ngợi, cô hoà tan thuốc vào trong nước, tiện tay đem thuốc còn dư lại đặt ở trong túi quần áo ngủ của mình, sau đó từng miếng từng miếng đem nước thuốc vào trong miệng Tư Mộ Thần. Một giọt không dư thừa, dưới tình huống thanh tỉnh, cô hẳn là không chống cự nộ hôn tương tự.

Từ phòng ngủ ra ngoài để cái ly, còn chưa kịp đi tới phòng bếp, một tiếng gõ cửa hấp dẫn cô đi đến cạnh cửa.

Đã trễ thế này, có thể là ai?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bắt cóc

‘Choang’

Ly thủy tinh rơi xuống đất vỡ tan, thức tỉnh hai người đàn ông bên trong phòng khác.

Đường Tuấn vẫn chưa kịp mặc quần áo liền nhìn thấy cửa mở, còn có cái ly vỡ tan trên đất.

"Chị dâu, chị dâu!" Anh ta mở cửa phòng ngủ của Tư Mộ Thần, nhìn trong phòng trừ lão đại hôn mê ra, không có bóng dáng khác.

"Phạm, đã xảy ra chuyện rồi! Chị dâu bị bắt cóc!" Đường Tuấn lập tức phản ứng, không thể để Tư Mộ Thần biết, thân thể của anh không ổn.

"Tuấn, chuyện này không thể kinh động lão đại, triệu tập anh em tin được trong quân đội tới đây!"

"Ừ, tôi với cậu cùng đi!"

"Không được, cậu ở lại chăm sóc đại ca, nhớ chó đẻ bại lộ bí mật!" Đường Tuấn không yên lòng về Lục Phạm, cái người thần kinh không ổn định này

luôn sẽ nhớ làm chuyện không nên nói và nên nói, đến lúc đó lại để lão đại thông minh nhìn ra được.

"Được, chia ra hành động!"

Trong giấc mộng, Tư Mộ Thần cảm thấy có một thứ mềm mại dán lên môi mình, mặc dù chất lỏng đắng chát, nhưng trong lòng lại ngọt ngào. Anh tiếp tục trở về trong giấc mộng đẹp này, ánh mặt buổi sáng nghịch ngợm chiếu vào, lưu luyến không rời rồi mở mắt ra.

"Cô nhóc?" Tỉnh lại, chuyện đầu tiên chính là tìm kiếm Cảnh Tô.

Cô nhóc đi nơi nào?

"Lão đại, anh đã tỉnh? Uống ly sữa tươi đi!"

"Lục Phạm? Cô nhóc đâu?" Tư Mộ Thần nhận lấy sữa tươi thuận miệng hỏi.

"Chị dâu à? Chị dâu đi chơi!" Anh ta không chút để ý nói xong thì mắt nhìn lung tung.

"Thật sao? Đi đâu vậy?"

"Nhà họ Giang. Buổi sáng cô nhóc Giang Phi Á gọi điện thoại tìm đến chị ấy!" Ánh mắt của anh ta nhìn cửa, nhưng tay chỉ vị trí cửa sổ.

"Lục Phạm, không phải nhà họ Giang loạn trong giấc ngoài sao? Làm sao sẽ tìm cô nhóc, lúc này, cô nhóc Giang Phi Á kia nên dọn dẹp cục diện rồi rầm chứ?"

"Lão đại, là thật!"

"Lục Phạm, khóa huấn luyện đặc công bậc nhất chính là: thời điểm nói láo động tác không nhất trí sẽ bán đứng cậu! Mới vừa rồi ngón tay và ánh mắt cậu nhìn không đồng nhất, chính cậu cũng biết động tác này thể hiện gì."

"Lão, lão đại, tôi thật không có gạt anh!"

"Còn dám nói, cô nhóc rốt cuộc thế nào?"

"Lão đại, tôi không thể nói cho anh rằng tối hôm qua chị dâu bị bắt cóc được."

"Khôn kiếp, dám lừa gạt ông đây!" Tư Mộ Thần vén chăn lên, bởi vì động tác quá mạnh, áo ngủ rộng rơi xuống, trên băng vốn trắng như tuyết nhuộm màu đỏ.

"Lão đại, chị dâu vừa bị mang đi thì Đường Tuấn liền mang theo các anh em đi tìm, không chừng Đường Tuấn đã tìm được người, anh đợi chút, tôi xử lý lại miệng vết thương cho anh!"

"Xử lý cái rầm, tay của cậu có thể xử lý cái gì cho tôi, đi lấy cái hòm cho tôi!"

"Lục Phạm, lúc cô nhóc bị ép buộc, có tình trạng gì?" Anh cầm băng từ sau lưng chuyển qua, quần thật chặt vết thương của mình.

"Lúc tôi và Tuấn đi ra liền nhìn thấy cửa mở, cửa có đóng mảnh thủy tinh!"

"Cô nhóc thật sự rất kỹ tính, các cậu nói với cô ấy nguy hiểm chưa?"

"Nói rồi, A Tuấn đem tất cả chuyện của anh nói ra!"

Tư Mộ Thần dừng tay lại, hồi lâu, anh hỏi một câu.

"Cô nhóc phản ứng gì?"

"Chị dâu khóc!"

Nét mặt Tư Mộ Thần giống như là vui mừng, rốt cuộc khiến cô nhóc nóng lên, anh cho là cô nhóc sẽ lạnh nhạt. Nhưng cô nhóc mới vừa nóng lên đã bị người ta bắt cóc, thật sự là đáng hận đáng căt!

"Lục Phạm, cậu ở nhà chờ, tôi đi xem một chút, trở lại gọi điện thoại cho tôi!" Anh cầm quần áo lên mặc thật nhanh.

"Lão đại, anh không thể đi, chờ A Tuấn trở lại hãy nói!" Lục Phạm ngăn cản Tư Mộ Thần rời đi.

"Thằng nhóc này, cậu dám chống đối tôi sao?" Anh muốn quật ngã Lục Phạm, nhưng thân thể đó kiên định đứng vững bất động.

"Lão đại, Đường Tuấn là cấp trên của tôi, tôi theo quân lệnh!"

"Khôn kiếp, tôi là cấp trên cao nhất của cậu! Cậu tránh ra cho tôi!"

"Trống ở bên ngoài quân mệnh có thể không nhận!"

"Tránh ra, Lục Phạm, cậu còn dám cản trở, tôi lập tức đưa cậu đến chỗ ông nội cậu đó!"

"Tư Mộ Thần! Anh cho rằng hôm nay anh ra khỏi cánh cửa này sao? Chuyện gì đều do anh thay gánh vác thay các anh em, cũng nên để cho các anh em giúp anh gánh vác!"

"Thật xin lỗi, lão đại!" Lục Phạm nhìn Tư Mộ Thần lão đạo, biết là có công hiệu.

"Cậu bỏ thuốc tôi?"

"Lão đại, anh ngủ một giấc, nếu Đường Tuấn vẫn không dẫn người trở lại, các anh em tuyệt đối không ngăn anh!"

Anh còn có thể nói gì? Thuốc đã hạ rồi, để nguyên quần áo, ngoan ngoãn nằm lại trên giường.

Trong hang núi

Cánh Tô lạnh run lấy bầy, cô nhìn người mang mặt nạ đối diện, cảm thấy rất kỳ quái. Anh ta không có làm hại mình, cũng không có rời đi, giống như là đang chờ người nào đó.

"Không hỏi vì sao tôi bắt cóc cô à?"

"Anh muốn nói thì đã sớm nói!"

"Uất ức cô rồi, chỉ cần tôi an toàn rồi đi sẽ tuyệt đối không tổn thương cô nửa phần!"

"Tại sao?" Cánh Tô cảm thấy rất tò mò, bắt cóc cô có thể có được chỗ tốt gì?

"Bởi vì cô là một miếng mồi ngon khối người muốn lấy!"

"Tôi" Người đàn ông bắt cóc đột nhiên chỉ đầu mình, Cánh Tô lập tức cảm thấy ý nghĩ trước đó cực kỳ sai lầm, người đàn ông này không phải không làm hại cô!

"Đừng nói chuyện! Có người đến rồi!"

"Xi xào ~ xi xào ~"

"Cô cô cô ~ cô cô cô ~"

Nhìn người đàn ông thâm thi kêu, cô lập tức hiểu đây là người đến bàn bạc, bọn họ rốt cuộc là ai?

Không được, mình nhất định phải thừa dịp chạy trốn trước khi bọn họ giao dịch, hiện tại chỉ có thể ổn định người đàn ông này.

Có lẽ là tìm theo tiếng mà đến, có bao nhiêu người bị mặt xuất hiện trước mặt cô.

"Người anh muốn, tôi đã mang tới cho anh, mau giúp tôi rồi đi!"

"Được, nơi này là tiền của anh, nhìn trên bầu trời, là máy bay trực thăng phải đến cho anh!"

Người đàn ông đi ra cửa hang nhìn lên bầu trời, người bị mặt cảm đầu khác giờ súng lục lên, nhanh chóng nổ súng.

Vào lúc Cánh Tô mới vừa hô lên 'không cần', phút chốc kia đạn đã ghim vào lồng ngực anh ta, một người sống sờ sờ ngã xuống, cô lại trải qua cảm giác tử vong lần nữa.

"Sợ?" Người đàn ông nổ súng cẩn thận lau chùi súng, "Sợ là được rồi, bởi vì không cảm giác là hình dung chết người! Đi, xuống núi!"

Ngay sau đó, mấy người đi theo sau lưng Cánh Tô, ép cô đi, thời điểm đi xuống hoàn toàn không phải đường người đàn ông kia mang cô tới.

Cô nên làm cái gì? Tư Mộ Thần nhất định sẽ tìm mình, cô phải lưu lại đầu mối gì.

Cô vuốt túi quần của mình, có rồi.

Cô quan sát mấy người bị mặt, bọn họ gần như là thị sát hoàn cảnh chung quanh, không có quá để ý động tác của cô.

Nhìn như thế, cô yên tâm to gan bắt đầu động tác của mình.

Một mặt khác, núi lớn như vậy, Đường Tuấn giống như là con ruồi không đầu di chuyển loạn.

Không biết có phải là trời cao giúp một tay hay không, thời điểm kẻ xấu nổ súng, bọn họ đang ở gần đó, mà súng giảm thanh lại có khói, bọn họ dọc theo khói thuốc tìm đến, cư nhiên chỉ nhìn thấy thi thể nội gián.

Đường Tuấn bắt đầu lo âu, làm thế nào? Lục Phạm không ngăn được lão đại rồi.

Anh ta đặt mông ngồi xuống dưới đất, không ngừng nắm quả đấm.

"Thủ lĩnh, nhìn xem!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lăn theo dấu vết

Đường Tuấn dọc theo hướng ngón tay thuốc hạ chỉ nhìn, thì ra là có bột màu trắng. Mặc dù cực ít, nhưng vẫn có thể lưu lại dấu chân truy lùng.

Đường Tuấn âm thầm ảo não, đều do mình quá nóng lòng, hoàn toàn quên mất nên dọc theo dấu vết tìm kiếm.

"Truyền lệnh xuống, dọc theo những bột màu trắng này tìm kiếm, một số người khác ở lại nghiên cứu dấu chân!"

Hừng đông, rừng núi vẫn ẩm ướt, sương mù mịt mờ, nếu những kẻ cấp đi đường bộ nhất định sẽ lưu lại dấu chân, đến lúc đó dù không có bột màu trắng cũng có thể tìm được người.

Một mặt khác, Tư Mộ Thần nhìn Lục Phạm trở lại trong phòng của mình, anh rời giường, anh có thể chống đỡ thuốc mê này một đoạn thời gian, nhưng sau này sẽ hao tổn tất cả năng lượng của thân thể mình, chẳng khác gì là đem tất cả năng lượng của thân thể ra sử dụng trước.

Mặc đồ vào, lấy súng lục ra, anh cẩn thận rời khỏi phòng.

Lấy máy định vị, anh rất nhanh sẽ biết được vị trí của đám Đường Tuấn, trên người bọn họ chứa một loại sóng thu vô tuyến chỉ có mấy người bọn anh thu được, dựa vào cái này liên lạc với người hành động, đồng thời cũng có thể trợ giúp.

Anh nhìn vị trí, điều này hiển nhiên là dưới núi, anh thường lục lọi ở nơi này, nhìn tốc độ của đám Đường Tuấn sợ là đuổi theo người có chút khó khăn.

Đích xác là như vậy, đến nửa đường, không có bột màu trắng, mà dấu chân chia làm hai nhóm, anh ta chỉ có thể lúc lên lúc xuống.

Theo như Tư Mộ Thần phân tích, anh cảm thấy đám người này hiển nhiên không phải xuống núi, ngẩng đầu nhìn trời, máy bay trực thăng vẫn lẩn quẩn, hồng bét, nếu để cho bọn họ nhanh chóng đến đỉnh núi, cô nhóc sẽ bị bọn họ mang đi.

"Gọi 001, gọi 001!"

Đường Tuấn chợt nhớ tới bộ đàm, giọng lão đại truyền đến, đây không thể nghi ngờ là gây áp lực cho Đường Tuấn, hơn nữa gọi danh hiệu của mình, xem ra là muốn tác chiến, đang lo lắng, tâm tình anh ta kích động hơn, rất lâu không có cùng nhau tác chiến với lão đại.

"001 nhận được, xin chỉ thị!"

"001 mang theo mọi người chạy tới trên núi, chia nhau đi vòng tập kích địch, nhất định chặn lại trước khi bọn chúng đưa người lên núi."

"001 nhận được, chờ chỉ thị tiếp theo của cấp trên!"

"Xong!"

"Tất cả các đồng chí nghe đây, hiện tại bằng tốc độ nhanh nhất lên núi, 002 mang theo năm đồng chí lên núi từ bên trái, 003 mang theo sáu đồng chí lên núi từ bên phải, còn dư lại đi cùng tôi!"

"Dạ! Cấp trên!"

"004, 004, nhận được xin trả lời!"

"Nhận được, nhận được!"

"Không biết dùng biện pháp gì, nhanh chóng trèo lên đỉnh!"

"Nhận được!"

"Xong!"

Cảnh Tô đi dép lại nên quá trình đi đường chật vật không chịu nổi, đôi chân bị mài đến vết máu loang lổ, mấy lần cô dừng lại đều bị người buộc đi.

Rốt cuộc cô ngã xuống ở ven đường, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

"Phó bang chủ, cô ta không đi nổi!"

"Mấy người công cô ta tiếp tục đi!"

Cảnh Tô bị người ta công lên, cô rất không cam lòng, thật ra thì cô còn hơi sức đi về phía trước, nhưng hiện tại phải đợi thời cơ tập kích, cô muốn giữ thể lực. Thật ra thì ngay từ lúc tự mình dùng hết thuốc trong túi, cô liền muốn chạy trốn, nhưng khu vực kia đều trống trải, không có cơ hội chạy trốn.

Cơ hội tới, bọn họ đi một lối nhỏ, ven đường đều là trúc nhỏ, nhìn dáng dấp hẳn là một khu rừng nhỏ rậm rạp, chỉ cần có thể lên vào trong đó là tốt, nhưng ngộ nhờ chạy trốn không thành công, mình cũng chỉ có thể bị mang đi. Mặc kệ như thế nào đều phải thử một lần, cho dù là chạy không thoát, cô cũng tin tưởng đám người này tạm thời không dám tổn hại mình.

Cô nhìn mấy người đi về phía trước hình như không có quan tâm người phía sau, cô hé miệng cắn lưng người đàn ông công mình, thật sự hung ác, cơ hồ cắn rớt một miếng thịt.

"A!" Người đàn ông hét thảm thiết, Cảnh Tô bị vứt ra ngoài.

Lực ngã quật không lớn, nhưng Cảnh Tô bị vứt ra chui nhanh vào trong rừng trúc nhỏ.

Như Cảnh Tô đoán, chính là một khu rừng nhỏ, còn là một sườn dốc, bị vứt mặc dù có chuẩn bị, nhưng thân thể vẫn bị trượt, tay của cô không ngừng nắm cành cây, nhưng đều bị bẻ gãy.

Nhìn cây nhỏ duy nhất phía trước mặt, cô dùng sức, mạng nhỏ được bảo đảm. Sườn dốc không phải rất dốc, một khi bầu vịu được, thân thể cũng ổn định.

Nhưng cô vẫn mơ hồ nghe được tiếng hô của người cầm đầu, thậm chí âm thanh có người muốn xuống. Hiện tại cô không thể cử động, vừa động sẽ té xuống, sườn dốc này, cô không biết sâu nhường nào.

"Phó bang chủ, rút lui đi, đám người kia tìm tới rồi!"

Xác thực, Đường Tuấn mang người rất nhanh sẽ vượt qua bọn họ, hơn nữa còn là không xa.

"Mẹ, thất bại trong gang tấc! Trở về sẽ tính sổ với các người! Đi!"

Bọn họ không thể bị bắt, một khi bại lộ, vậy kế hoạch cùng hành động của bọn họ đồng nghĩa với việc hiện ra ở trước mặt người đời, hơn nữa người nhà của bọn họ còn ở trong tay bang chủ.

Không có Cảnh Tô làm gánh nặng, bọn họ trèo lên đỉnh thật nhanh, mà đám Đường Tuấn đã trải qua một đêm tác chiến, tinh lực dĩ nhiên không bằng bọn họ. Rất nhanh bị bọn họ bỏ lại đằng sau.

Đường Tuấn nhìn mấy bay trực thăng lái đi mà mặt xám như tro tàn, nhiệm vụ thất bại!

Mà Tư Mộ Thần đi đường nhận được tin tức của Đường Tuấn, trong nháy mắt chính là cảm thấy tuyệt vọng, nhưng không biết có phải trực giác hay không, anh tin tưởng cô nhóc sẽ tự cứu mình. Ôm cái ý nghĩ này, anh dọc theo dấu vết tìm kiếm.

Tại vị trí kia, Cảnh Tô rơi xuống, Tư Mộ Thần ngồi chồm hổm, thân thể của anh có chút không chịu nổi.

Mà bóng dáng của anh khiến Cảnh Tô vốn muốn bò lên trên lại không dám tiếp tục, cô hạ quyết tâm tiếp tục thối lui xuống phía dưới sườn dốc.

Anh ngồi xồm xuống, mắt nhìn phía trước, khu rừng nhỏ trước mặt làm anh hận không thể chém sạch.

Nhưng bột màu trắng tại sao chói mắt như vậy.

Hoá ra đó là dép Cảnh Tô rơi xuống, đưa tay tìm tòi, giày bị cầm ở trong tay, bên trong hình như còn có chút ấm áp.

"Gọi 001, gọi 001!"

"001 nhận được!"

"Cấp tốc tìm khu rừng nhỏ, tôi ở nơi này chờ các cậu!"

"Nhận được!"

"Xong!"

Thời điểm Đường Tuấn mang người chạy tới, Tư Mộ Thần đã té xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Người trên núi

“Lão đại, lão đại, anh không sao chứ?” Đường Tuấn nhảy nhanh tới đỡ Tư Mộ Thần dậy.

“Tuấn, tôi không sao, đây là giày của cô nhóc, tôi cảm thấy cô nhóc đã xảy ra chuyện ở đây, cậu mau đi xem!”

“Được, em đi xem một chút!”

Đường Tuấn rút lưỡi kiếm của Thụy Sĩ ra, chém khu rừng trúc trước mắt, nhìn theo ánh sáng, dường như có một chút dấu vết giằng co. Tiếp tục tìm thì lại tìm được một ít mảnh nhỏ từ quần áo.

Nhưng sau đó, có rất nhiều dấu vết ở các hướng, rốt cuộc đâu là hướng chị dâu đi?

“Các anh em, tiếp tục nỗ lực tìm kiếm, chúng ta phải tìm ra chị dâu!”

“Được!” Một đám người phân công nhau bắt đầu tìm kiếm.

“Lão đại, hẳn là chị dâu đã tự mình trốn thoát, em đưa anh về trước!”

“Không được, tôi muốn tìm được cô nhóc!”

Tư Mộ Thần từ trên mặt đất đứng lên, Đường Tuấn không đành lòng, lấy cán dao đánh ngất Tư Mộ Thần từ phía sau.

“002, cậu đưa thiếu tướng xuống núi!”

“Nhất định hoàn thành nhiệm vụ!”

Cảnh Tô dựa vào nghị lực đi vào trong rừng trúc, dấu chân của cô đặt ở rất nhiều nơi, sau đó cô mới đi sâu vào tận cùng rừng trúc. Bộ quần áo vốn có màu trắng giờ đây dính đầy bùn đất, mái tóc rối bù do vướng phải cành cây.

Đi sâu vào trong là một bãi đất bằng phẳng, có chút cỏ, còn có một con suối nhỏ.

Cô sờ sờ cái bụng, đi tới bên con suối định uống nước.

Nhìn nước khá là bẩn, cô cũng không kịp nghĩ nhiều mà vội vàng uống nước rồi đi.

Cô biết ở trong núi cô không thể đi loạn, nếu như cô lạc đường thì cho dù những người đó không đuổi theo cô thì cô cũng chỉ còn đường chết.

Ngoại trừ biện pháp đi dọc theo dòng suối nhỏ ra, không còn biện pháp nào khác.

Bên cạnh dòng suối có một tảng đá bằng, cô liền đi qua bên đó, không có tảng đá thì cô sẽ đi chiếc giày còn sót lại trên chân đi tiếp, thỉnh thoảng đổi bên chân đi.

Cô không biết là bản thân đã đi bao lâu, hình như cô nhìn thấy một con đường, một người công nhân đang đào trên con đường đó.

Một bước, hai bước, ba bước, tay cô vừa chạm đến phiến đá, thì cô đã ngã đi trên đường.

Cô có một giấc mơ rất dài, trong mơ cô thấy mình bị bắt cóc, còn bị người mang đi, cô đang liều mạng lẩn trốn, còn phải sống trong rừng trúc.

Cuối cùng cô lại bị bắt? Cô vùng ai tay lên kháng nghị!

“Không cần!” Cô quát to một tiếng, cô cũng tỉnh dậy.

Những vết thương trên người cô nhắc nhở cô những chuyện xảy ra là thật, cô nhìn xung quanh, không phải là chỗ quen thuộc của cô, chẳng lẽ cô thật sự bị bắt rồi?

Cô vội vàng xuống giường, nhưng nghe thấy tiếng bước chân, cô cảnh giác, cầm bình hoa, trốn phía sau cánh cửa.

Cửa được mở ra, bình hoa trong tay Cảnh Tô cũng được ném tới, không biết có phải do lực ném hay không mà người đàn ông né một chút, bình hoa rơi xuống chân anh ta, người đàn ông nhú mồm, trong ánh mắt tràn đầy ý cười.

“Cô đối xử như vậy với ân nhân cứu mạng sao?” Người đàn ông hỏi, vô cùng ôn nhu.

“Anh là ai?”

“Tiểu thư không cần khăn trương, tôi, tôi không có ác ý!”

“Nếu đã vậy thì thả tôi ra!”

“Không vội!”

“Anh cùng một loại với những người đó?”

“Người nào?”

“Anh đừng có giả bộ hồ đồ, bây giờ tôi phải rời khỏi đây, lập tức!”

“Tiểu thư, cô xác định cô có thể ra ngoài với bộ dạng này sao?”

Cảnh Tô cúi đầu nhìn bản thân, cô đang mặc một áo sơ mi nam, cô sờ sờ trên người mình, may mà toàn bộ nội y vẫn còn.

“Yên tâm đi, quần áo của cô là người làm thay! Đây là một chút đồ ăn, cô ăn trước đi, quần áo sẽ được lấy ra!”

Lúc nói chuyện, Cảnh Tô thấy người làm đã cầm quần áo tới.

Người đàn ông đó nhận quần áo từ tay người làm, cẩn thận chọn cho cô một cái váy màu xanh.

“Đổi quần áo rồi tôi đưa cô về nhà!” Người đàn ông lui ra khỏi phòng.

Cảnh Tô ngây người, người đàn ông này rất ôn nhu, nhưng mà ôn nhu quá đáng. Cô cảm thấy, mình nên cách xa người đàn ông này.

Thôi, vẫn là đi về nhanh, nhìn trời chiều ngoài cửa sổ, cô không thể tưởng tượng được, cô đã mất tích một ngày thì Tư Mộ Thần sẽ như thế nào!

Trên thực tế, đến khi mấy người Đường Tuấn tay không trở về, trong ánh mắt Tư Mộ Thần không phải là tuyệt vọng, mà bọn họ chỉ thấy trong ánh mắt đó tràn đầy sát khí.

Lão đại của bọn họ, núi lửa đã bộc phát.

“001, bắt đầu bố trí, toàn lực giải cứu 005! Phải bắt sống được người đàn ông đó!”

“002, tôi cho cậu nghỉ ngơi ba tiếng, sau đó xuất toàn bộ năng lực tìm khắp ngọn núi, không thể bỏ qua một chút dấu vết nào! Cẩn thận nghiên cứu dấu vết của những người đó, nhớ thu thập mẫu bản!”

“003, liên hệ với bộ phận điều tra trên không, điều phi cơ trực thăng về phía đó! Hủy diệt!”

“004, triệu tập người, bắt đầu tìm xe khắp thành phố, nhất định phải tìm được cô nhóc!”

“006, nhiệm vụ cậu là người bị thương, dẫn người đi sân bay kiểm tra người xuất cảnh xem có ai khả nghi không!”

“007, điều tra ở hải cảng!”

“Mọi người tập hợp xuất phát ở giáo trường, ai vi phạm xử lý theo kỷ luật quân đội!”

“Vâng, thiếu tướng!”

Đợi đến khi bọn họ đã xuất phát, Tư Mộ Thần lấy điện thoại ra gọi điện.

“Ông nội, cháu muốn mượn bộ đội tình nguyện của nhà họ Tư!”

“Cháu xác định muốn bại lộ thực lực vào lúc này? Như vậy những kế hoạch cháu bố trí trước đây đều bị hủy hoại trong chốc lát rồi!”

“Ông nội, mất cô ấy, cho dù phải hủy diệt cả thế giới cháu cũng không tiếc!”

“Có phải cô bé năm đó?”

“Thôi, cũng là nhà họ Tư có lỗi với cô bé đó! Ông sẽ nói lão Trần đưa người qua!”

Lão tư lệnh gác điện thoại cười to vài tiếng. Ông rống to với lão Trần vừa đi vào.

“Lão Trần, rốt cuộc tôi cũng nhìn thấy được loại cảm xúc thứ ba của Mộ Thần nhà chúng ta rồi!”

Gương mặt lão Trần nổi vạch đen!

“Lão Trần, đưa người dưới của ông đến trợ giúp Mộ Thần đi, nếu không thì thằng nhóc đó sẽ lật tung quả núi đó mất!”

“Vâng, lão tư lệnh!”

Ở trên xe, Cảnh Tô nhìn người đàn ông bên cạnh ngăn người.

“Cô lại nhìn tiếp, thấy vừa lòng sao?”

“Từ dung mạo đến tài phú đều rất vừa lòng!”

“Có phải coi trọng tôi rồi không?”

“Tôi không tin nhất kiến chung tình!”

“Cô mặc màu xanh rất đẹp!”

“Đó là anh thấy vậy!”

“Cô cứ phải nhanh mồm nhanh miệng như vậy sao?”

“Này, anh là ai? Vì sao lại cứu tôi?”

“Tôi chỉ là một người trên núi!”

Cô vừa định nói cái gì đó, người đàn ông đã dừng lại, cô chưa kịp phản ứng thì hai người đã bị ép xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Hôn một cái

Cảnh Tô nhìn hàng loạt binh lính, đây là muốn làm gì? Muốn chiến tranh rồi hả?

Sao đoán được?

Trước mặt cô đột nhiên xuất hiện một người đàn ông không biểu cảm, hô lớn với cô, “Bảo cáo chị dâu, em là 004! Đại tẩu, thiếu tướng mời chị dâu về nhà”.

Khuôn mặt Cảnh Tô đen lại, có phải Tư Mộ Thần phóng đại việc này quá rồi không?

“Tôi chỉ đưa cô đến đây thôi”.

“Thật xin lỗi!”. Cảnh Tô xin lỗi người đàn ông vì hành vi lỗ mãng lúc này, “Ngoài ra tôi cũng cảm ơn anh, anh có thể cho tôi cách liên hệ với anh được không?”.

“Không cần”, anh ta đi vào trong xe, nói vọng qua cửa xe, “Chúng ta sẽ sớm gặp lại!”.

Chiếc xe màu trắng nhanh chóng biến mất trước mặt mọi người, Cảnh Tô cũng xoay người ngồi lên ô tô quân dụng.

Hơn mười chiếc ô tô quân dụng xếp hàng trên đường cái, sau đó xuất phát chạy về cùng một phía! Cảnh tượng trên cả hùng vĩ!

Tư Mộ Thần ở bên này vừa nhận được thành viên của đội quân tinh nhuệ mà lão Trần đưa tới thì lại nhận được tin tức 004 gửi tới. Anh lập tức giải tán mọi người, vậy thì thế lực này có thể che giấu thêm một thời gian nữa.

“Bé con, sau này đừng làm anh sợ nữa!”. Cảnh Tô vừa xuống xe đã bị Tư Mộ Thần ôm vào trong ngực!

“A~, a~, lão đại, hôn một cái ~”. Người xung quanh ồn ào nhìn hai người bọn họ, còn huyết sáo.

Cảnh Tô bị nói đỏ bừng khuôn mặt, đúng là nói kiểu gì cũng nói được, cái gì mà hành động ngay tại chỗ linh tinh.

“Mấy thằng nhóc này, còn không mau trở về!”.

“001, lệnh cho cậu đưa mọi người về! Có chuyện gì chờ tôi về quân khu sẽ tự do nói ra!”.

“Vâng, thiếu tướng!”.

Sau khi nhìn từng chiếc xe rời khỏi, Tư Mộ Thần ngồi sụp xuống đất, ngay cả sức nâng tay lên cũng không có.

“Tư Mộ Thần, Tư Mộ Thần, anh làm sao vậy? Anh đừng làm tôi sợ!”.

“Bé con, em hôn anh một cái, anh, sẽ không sao cả!”. Tư Mộ Thần nói xong nhắm hai mắt lại, hơi thở của anh mỏng manh, môi bắt đầu chuyển sang màu tím.

“Không tốt, Tư Mộ Thần, anh tỉnh dậy được không? Tỉnh lại tôi sẽ hôn anh!”. Cảnh Tô lay lay người Tư Mộ Thần, có lẽ nước mắt của cô rơi vì anh nhiều nhất rồi.

“Chị dâu, chị dâu, lão đại thế nào rồi?”. Đúng lúc này Lục Phạm đuổi kịp tới.

“Lục Phạm, mau đưa anh ấy tới bệnh viện! Tôi sợ là anh ấy không được!”. Cảnh Tô rơi vào trong trí nhớ của bản thân, cô rất sợ sẽ có người quan tâm cô bị chết, cô còn nhớ rõ anh nhỏ cũng vậy, anh ấy bị nhiễm bệnh, sau khi đi bệnh viện không tỉnh lại.

“Không cần, không cần, tôi không muốn anh chết, được không?”. Cảnh Tô giống như bị bóng đè, “Lục Phạm, không cần đi bệnh viện, không cần đi bệnh viện! Đi bệnh viện sẽ không sống nổi!”.

“Chị dâu, chị bình tĩnh lại, bình tĩnh, lão đại sẽ không có việc gì, chúng ta đi bệnh viện!”.

Lục Phạm nhìn Cảnh Tô ôm chặt lấy lão đại nhà bọn họ không buông, lo lắng, nhìn lão đại như vậy nhất định phải gặp bác sĩ!

“Chị dâu, trước tiên chị đưa lão đại cho em được không? Em và bọn họ sẽ đưa lão đại về nhà, ngoan!”.

“Thật sự? Không lừa tôi chứ?”.

“Không lừa, ngoan, để lão đại cho em!”.

Lục Phạm đón lấy Tư Mộ Thần trong tay Cảnh Tô, ngồi lên xe, quát lớn, “Về quân khu tìm lão Trần! Nhanh lên!”.

“Không, các anh không thể đưa anh ấy đi!”.

“Chị dâu, lão đại sẽ không có chuyện gì, tin tưởng em! Chị cứ về trước đợi tin tốt của anh em!”.

Bên trong biệt thự, Cảnh Tô mờ mịt, cô không biết mình về bằng cách nào, cô cuộn mình nằm trên sofa, tựa đầu trên ghế sofa.

Không biết là đã bao lâu, cảm giác được bản thân lại về với cái ôm quen thuộc, cô tự nhiên ôm chặt lấy.

Sau khi tỉnh dậy ở quân khu, nghe được lời Lục Phạm nói, anh lập tức chạy về nhà. Tư Mộ Thần hối hận, bản thân ngủ hai ngày hai đêm mới tỉnh dậy, cả người mới dịu đi thì lại bị người đẹp trong ngực tra tấn.

Nhìn bộ dạng của Cảnh Tô, anh thật sự rất đau lòng, đây là người vợ tương lai mà anh muốn dùng cả tính mạng để bảo vệ, làm sao có thể nhẫn tâm để cô chịu khổ sở?

Cảnh Tô lần lượt khiêu chiến thần kinh của bản thân, nhưng mà cũng chỉ có anh mới có tư cách có được cô, nếu ngay cả bảo vệ cho cô cũng không làm được, thì tương lai khi người kia đến, không phải là anh sẽ không chịu nổi một kích sao?

“Anh ơi, anh ơi!”. Cảnh Tô thì thảo nói, nhưng Tư Mộ Thần nghe rõ ràng.

“Bé con, là người anh nhỏ làm cho em thấy khổ sở sao? Không có việc gì, chỉ cần trong lòng Tư Mộ Thần tôi có em thì bầu trời sẽ luôn quang đãng!”.
Con người rắn rỏi cũng có nhu tình.

“Ôm em một cái!”. Dường như nghe được lời nói ầm áp, trong tâm cũng được xoa dịu, cô nói mê.

“Tur Mộ Thần!”. Buổi sáng mở to mắt, cô nhìn thấy anh, không có kích động và bất an trước đó, cô chỉ cảm thấy rất vui vẻ.

Nhưng rất nhanh, cô dùng tay véo má mình, kết quả người đàn ông nào đó cầm tay cô đặt lên mặt anh, tay cô vung lên, hai người bị đau.

“Tin chưa?”.

Cánh Tô nhẹ nhàng tựa vào người anh, “Anh không có việc gì là tốt rồi!”.

“Bé con, chỉ cần em không có việc gì thì Tur Mộ Thần nhất định sẽ không bỏ cuộc!”.

“Đói bụng!”.

“Anh cũng thế!”.

“Tôi đi nấu cơm!”.

“Bé con, đừng, để anh làm! Em ngủ tiếp một lát, mới có sáu giờ!”.

Lúc nói chuyện, Tur Mộ Thần đã rời giường ra ngoài.

Cánh Tô an tâm khép mắt lại, không biết có phải do quá đói hay không, khi cô ngủ thấy mùi thơm từ phòng bếp bay ra, cô không muốn ngủ thêm một phút đồng hồ nào nữa, lập tức bật dậy đánh răng rửa mặt.

“Anh nấu cái gì thế?”.

“Em đoán!”.

“Cháo bí đỏ?”.

“Ừ”.

“Tôi thích món này nhất! Mộ Thần, anh tốt quá!”.

Bởi vì Cánh Tô đã thay đổi xưng hô, bàn tay đang cầm nắp vung dừng lại một chút, bé con, có lẽ em chưa phát hiện anh đã tiến vào trong lòng em rồi? Anh thật sự rất mong chờ bộ dạng muốn yêu lại không dám yêu của em. Tur Mộ Thần suy nghĩ gian trá.

“Mộ Thần, tôi có thể ăn chưa?”.

“Có thể ăn!”.

“Hồng bát rồi!”. Cánh Tô vừa ăn được một nửa, đột nhiên dừng đĩa.

“Hả?”.

“Tôi tìm việc làm”.

“Cho nên?”.

“Tôi bỏ việc không lý do đã ba ngày rồi!”.

“Vậy thì không cần đi làm! Yên tâm ở nhà là được rồi”.

“Tur Mộ Thần, tôi chỉ bị ép ở chỗ này, bây giờ chẳng lẽ ngay cả tự do làm việc của tôi anh cũng muốn cướp?”. Tính khí ngang ngược của Cánh Tô nổi lên, lấy việc anh uy hiếp cô nói ra.

“Anh nói không được, em nhìn xem, vết thương trên người còn chưa lành, còn dám nói đi làm sao?”.

“Tur Mộ Thần, tôi có thể không đi làm, tôi cũng có thể lựa chọn rời đi, cho dù cái đó quan trọng đối với tôi, nhưng vì tự do của tôi thì cần gì phải cố!”. Cánh Tô ném đĩa trong tay xuống, bày ra bộ dạng thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lành.

Tur Mộ Thần đau đầu, tính khí của cô bé này thật là, uy hiếp cô không phải vì muốn cô ngoan ngoãn nghe lời sao! Thôi, vì kế hoạch lớn của bản thân còn nhiều thời gian, bây giờ có thể thả cho cô ấy.

Tur Mộ Thần buông đĩa xuống, nghiêm túc nhìn cô!

“Bé con, em muốn đi làm, anh không cản, nhưng nếu công ty đó không cần em nữa, em phải ngoan ngoãn trở về!”.

“Thật sao?”.

“Thật! Nhưng mà anh có điều kiện!”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Gặp lại Cảnh Linh

“Điều kiện gì?”. Cảnh Tô trừng mắt nhìn.

“Hôn anh một cái!”.

“Mặc kệ!”.

“Em đừng quên em đã nói, chỉ cần anh tỉnh lại thì em sẽ hôn anh một cái, anh có nhân chứng, để anh gọi bọn họ đến!”. Anh làm bộ cảm điện thoại lên.

“Tur Mộ Thần, anh là tên vô lại, tôi hôn!”. Tính khí của Cảnh Tô cũng bị Tur Mộ Thần bức ra.

Tur Mộ Thần nhìn cô nổi trận lôi đình, cảm thấy cô thật đáng yêu. Ở trước mặt anh, cô không cần làm nhĩ tiểu thư nhà họ Cảnh?

“Cô bé, em mau hôn!”. Em phải nhanh!

“Đợi một chút sẽ chết sao!”. Cảnh Tô nói xong thì nhanh chóng che miệng lại, trời ạ, cô nói cái gì đó? Cô không phải là Y Y miệng ở ngoài, trước kia cô còn luôn nói cô ấy. Lỗ tai nhỏ của cô đỏ bừng.

“Cô bé, em đang nghĩ chuyện xấu gì sao?”. Thừa dịp cô ngây người, Tur Mộ Thần đã đứng ở phía sau người cô rồi.

Cảnh Tô then quá hóa giận một tay đẩy Tur Mộ Thần ngã xuống đất, ghé vào treen người anh, hôn lên bờ môi anh một cái. Sau đó cầm lấy túi đi thẳng không quay đầu lại.

“Cô bé, chìa khóa xe!”.

Cảnh Tô vừa mới đi tới cửa, bất đắc dĩ quay lại, đưa lưng về phía Tur Mộ Thần, nắm chìa khóa rồi đóng sầm cửa lại.

Tur Mộ Thần bất đắc dĩ, chặt vật bò từ đất lên, xem ra anh phải thay băng rồi.

Đi đến gara, Cảnh Tô sờ sờ môi mình, vỗ vỗ tay lái.

Cảnh Tô ơi, Cảnh Tô, người ta bảo mày hôn một cái, làm sao mày lại hôn miệng? Không được, cô sắp thành người tính cách phân liệt trước mặt Tur Mộ Thần rồi, con người cô đi chỗ nào rồi hả? Con người bình tĩnh của cô?

Đúng rồi, anh bị cô đẩy ngã, miệng vết thương thế nào? Nhắn cho anh một tin được không?

Cô lấy điện thoại ra, nhắn cho Tur Mộ Thần một tin.

Tô: “Tôi không cố ý đẩy ngã anh, miệng vết thương của anh thế nào rồi?”.

Tur: “Không sao, anh thích sự không cố ý của em”.

Tô: “Anh, tên vô lại!”.

Tur: “Anh chỉ vô lại với em!”.

Nhìn những tin nhắn đùa giỡn, Cảnh Tô cầm chìa khóa xe vào, chạy thẳng đến công ty.

Sau khi dừng xe lại, cô gặp phải một người không muốn gặp.

“Cảnh Tô, làm sao mày lại tới nơi này?”. Trong giọng nói mang theo chất vấn.

“Tôi làm ở trong này!”. Cảnh Tô đi lướt qua Cảnh Linh, tiếp tục đi về phía trước, có lẽ trước kia, bản thân cô vẫn sẽ gọi cô ta một tiếng chị gái, nhưng trước khác, nay khác.

“Mày”. Cảnh Linh vừa muốn nói gì thì Cảnh Tô đã nhanh chân đi xa rồi.

“Chanh cái gì mà chanh, rất nhanh thôi, tao sẽ khiến mày không ở trong đây được!”. Cảnh Linh ngoan độc nhìn bóng lưng kia, dường như bức cô ta ra khỏi nhà họ Cảnh cũng không khiến cô ta khổ sở!

Khi Cảnh Tô đi làm, mỗi người đều nhìn cô, mặt cô ửng đỏ.

Cô nhìn người đàn ông trung niên trước đó đưa cô vào làm, sắc mặt khê biến thành xấu hổ. Cô vô cớ bỏ bê công việc, sợ là bị người ta khai trừ rồi! Cô nhắm mắt lại.

“Thực xin lỗi, tôi....”.

“Cảnh Tô, đây là nhiệm vụ hôm nay của cô, một lúc nữa tổng giám đốc sẽ trở lại”.

“Vâng, vâng, tôi đã biết!”. Cảnh Tô ôm chồng văn kiện nặng cũng không oán thán, thật tốt quá, vậy mà có thể giữ lại được công việc. Nếu tổng giám đốc trở lại, cô phải đền đáp anh ta thật tốt!

Đẩy cửa văn phòng ra, cô an tâm sửa sang văn kiện.

“Xin chào, xin hỏi Tổng giám đốc của Thịnh Thế có ở đây không?”. Cảnh Linh dựa vào thân phận là Tổng giám đốc của Cảnh Thái Lam xông thẳng lên tầng trên cùng.

“Xin hỏi cô tới đây có chuyện gì sao?”.

“Tôi?”. Cảnh Linh chỉ vào cái mũi của mình, con ngươi trừng mắt nhìn nhân viên trước mặt, cô ta không biết mình? Mình là thiên kim của Cảnh Thái Lam mà.

“Tôi là người của Cảnh Thái Lam”.

“Tôi biết, cô là thiên kim của Cảnh Thái Lam phải không?”.

“Cô biết thân phận của tôi?”. Thật ra thì cô ta muốn nói, cô biết thân phận của tôi mà còn đối với tôi như vậy?

“Chỉ là ra đời tốt số mà thôi! Ở trong mắt tôi ai cũng như nhau!”. Những lời này được Cảnh Tô ra ngoài pha cả phê nghe thấy, nhìn cô gái kia, trong lòng Cảnh Tô cảm thấy có ấn tượng tốt, cô thấy nhân viên đó nhìn mình, cô nở nụ cười.

Nhân viên cũng lễ phép định đáp lại, nhìn theo ánh mắt của người nhân viên, Cảnh Linh thấy được Cảnh Tô, cô ta sai bước đi về phía Cảnh Tô.

“Cảnh Tô, chị muốn gặp Tổng giám đốc của các em?”. Cảnh Tô có thể làm việc ở tầng cao nhất, nhất định chức vị không thấp.

“Ngài ấy không có ở đây, đúng rồi, không phải muốn gặp Tổng giám đốc của Thịnh Thế cũng phải hẹn trước sao? Xin hỏi Cảnh tiểu thư có hẹn trước không?”.

“Mày, mày chỉ là một nhân viên, làm sao có thể quản được?”.

“Xin lỗi, bây giờ tôi là thư ký của tổng giám đốc Thịnh Thế!”. Ý muốn nói toàn bộ lời hẹn đều do cô an bài, không phải đó là trách nhiệm của thư ký sao?

“Cảnh Tô, mày, không nên phân biệt quá mức! Ân oán giữa chúng ta thì tự xử lý, bây giờ chị thay mặt cho công ty tôi”.

Cảnh Linh nhìn về mặt Cảnh Tô cuối cùng cũng có chút nóng nảy, Cảnh Thái Lam cần đơn buôn bán này. Cô ta muốn Thịnh Thế cùng hùn vốn để nhận được đơn buôn bán này, đây là hy vọng duy nhất của cô ta, gần đây Từ Dương không quan tâm tới cô ta, mà bây giờ toàn bộ tiền bạc đều nằm trong tay của ông già, cô ta hoàn toàn không thể quay vòng vốn.

“Cảnh Linh, tôi không phải chị, nếu Cảnh Thái Lam làm tốt, đương nhiên Thịnh Thế sẽ có cơ hội hợp tác với Cảnh Thái Lam!”.

“Tốt tốt tốt, Cảnh Tô ‘lấy tay bắt cá’, có phải không? Mày đừng quên, mày cũng là một phần của Cảnh Thái Lam”.

“Thế sao? Tại sao tôi lại nhớ, nhà họ Cảnh đã đăng báo chấm dứt quan hệ với tôi?”. Cảnh Tô nói xong những lời này, cũng không quay đầu lại, đi về phía phòng pha cà phê.

Cảnh Linh tức giận. Cô ta ngẩng đầu lên thấy được biển chữ “Thư ký”, cô ta sai bước đi vào, cô ta muốn ở đây chờ Tổng giám đốc của Thịnh Thế, cô ta không tin là không đợi được.

Lúc Cảnh Tô tiến vào thì thấy Cảnh Linh đang ngồi trên ghế làm việc của cô, về mặt cổ quái.

“Làm gì đấy?”.

“Chờ em đây, em gái tốt, chỉ là tới xem một chút hoàn cảnh làm việc của em có tốt không? Trở về cũng có thể nói lại một chút, cho mẹ an tâm!”.

Cảnh Tô hờ hững, để cả phê xuống, “Con gái của mẹ chỉ có mình con!”, những lời này lại một lần nữa vang lên bên tai cô, con gái của bà chỉ có mình Cảnh Linh.

“Đi ra ngoài! Nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ!”.

“Mày, được, Cảnh Tô, mày cứ chờ xem vị trí này mày có thể ngồi bao lâu!”. Cảnh Linh sập cửa đi.

Ngồi lại trên xe, Cảnh Linh lấy văn kiện từ túi sách ra, gương mặt sáng rõ, ngày mai cạnh tranh, tình thế bắt buộc!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cô ấy không thuộc về anh.

Cảnh Linh đắc ý rời đi, sau khi trở lại công ty, cô ta lập tức bắt đầu nghiên cứu định giá cao nhất và định giá thấp nhất của Thịnh Thế, có phần tài liệu này, cô ta có thể hùng hồn lên tiếng với Từ Dương.

Cô ta mang theo số liệu mới nhất đến công ty của Hàn Từ Dương.

“Tiểu thư, xin hỏi cô tới tìm ai?”.

“Tôi đến tìm thiếu đồng của các cô”.

(*Thiếu đồng: Là thiếu gia làm giám đốc, nghĩa gần như vậy)

“Xin hỏi tiểu thư có hẹn trước không?”.

“Tôi? Cô nói tôi sao? Tôi mà cần phải hẹn trước sao?”.

“Giám đốc đã phân phó, cho dù là người nào đều cần phải hẹn trước”.

“Cô cứ ngay cho tôi, tôi là vị hôn thê của Hàn Từ Dương, cần cái gì mà hẹn trước! Tôi cho cô biết, ngày mai cô đừng có làm ở chỗ này nữa!”.

“Có chuyện gì?”. Hàn Từ Dương xuống đúng lúc, anh ta đang định đi ăn đồ ăn Trung Quốc, anh không vui nhìn một màn trước mắt.

Nhưng sau khi Cảnh Linh thấy Hàn Từ Dương, gương mặt cô ta âm u, bởi vì bên người Hàn Từ Dương có một mỹ nữ.

“Cô ta là ai?”. Ánh mắt Cảnh Linh ác độc, nếu như ánh mắt có thể giết người thì cô bé xinh đẹp kia đã chết cả ngàn lần.

“Trác Lâm, chào chị Cảnh Linh của em đi!”.

“Cái gì mà chị Cảnh Linh? Hàn Từ Dương, em là vị hôn thê của anh, cô ấy dù sao cũng phải gọi em một tiếng chị dâu chứ?”.

“Ha ha, em chào chị dâu!”.

Đáng tiếc Cảnh Linh cũng không biết ơn, dùng tay kéo cánh tay của Hàn Từ Dương.

“Em, nhiều người nhìn như vậy, em đúng là không có chừng mực!”. Hàn Từ Dương nhìn gương mặt trang điểm dày đặc, vẻ mặt không vui, không hiểu sao anh ta lại nhớ tới Cảnh Tô, cô gái đó chưa bao giờ trang điểm.

“Từ Dương, người ta chỉ nóng lòng chứ sao ~ chúng ta tìm một nơi ăn cơm, em có chuyện muốn nói với anh, anh nhất định sẽ cảm thấy hứng thú!”. Cô ta đem ngực mình dán vào cánh tay Hàn Từ Dương, ra sức làm nũng.

“A, là cái gì?”. Hàn Từ Dương hơi rút tay mình, vẻ mặt ứng phó.

“Đất xây dựng!”. Nhưng người phụ nữ đang đắm chìm trong thế giới tốt đẹp không phát hiện ra điều đó.

“Được rồi, chúng ta đi, Trác Lâm cũng đi thôi!”.

“Vâng, anh!”.

Bất kể Cảnh Linh phản đối, Hàn Tử Dương vẫn đưa Trác Lâm theo.

Cảnh Tô đang sửa sang lại văn kiện của mình, sắc trời còn sớm, cô đang không biết có nên mua ít đồ về nhà, không ngờ Tư Mộ Thần lại chủ động gọi điện thoại cho cô.

“Bé con, em tan sở chưa?”.

“Ừm, sắp rồi, em đang sửa lại tài liệu!”. Cảnh Tô cầm chén cà phê lên, định làm nhuận môi.

“Bé con, chúng ta hẹn hò đi!”. Cảnh Tô uống không được suôn sẻ, bị sặc cà phê, nước mắt chảy ròng ròng.

“Phù phù, Tư Mộ Thần, anh, anh nói cái gì? Hẹn hò?”.

“Đừng vậy, địa điểm anh cũng đã chọn rồi!”. Tư Mộ Thần không tin, cô bé này còn không bị anh bắt lại, anh còn chuẩn bị cả màu lam yêu cơ, không phải con gái đều thích hoa sao?

“Lục Phạm đâu?”.

“Cậu ấy đến nhà Đường Tuấn”.

“Vây cũng được, chúng ta đi ăn ngoài đi!”. Thật ra Cảnh Tô muốn nói ăn bữa cơm coi như cảm ơn Tư Mộ Thần, sau ngày mai, cô có thể đi trả tiền rồi.

“Bé con, anh đang ở cửa Thịnh Thế, mau xuống đây!”.

Cảnh Tô ghé vào cửa nhìn xuống, anh thật sự đang đứng dưới lầu chờ cô. Lúc trước, khi cô đi làm ở Cảnh Thái Lam muốn nhất một chuyện, đó là Hàn Tử Dương có thể ở dưới lầu công ty đợi cô, sau đó hai người cùng đi ăn cơm. Cô vội vàng lác lác đầu, cô bị dính ma chướng rồi sao? Tự đứng lại nhớ tới tên đàn ông cận bã đó!

Cô hơi vội vã, nếu như chân không bị thương thì cô đã chạy nhanh tới trước mặt Tư Mộ Thần rồi. Cô vừa dừng lại trước mặt anh, nghiêng người một cái, cô tựa vào trong ngực của người đàn ông.

“Bé con, thật ra thì anh mong đợi em ôm ấp yêu thương vào buổi tối hơn!”.

“Tư Mộ Thần, đã có ai nói cho anh biết, thật ra thì anh không giống một thiếu tướng, mà chính là tên du công không!”.

“Không có, bản tướng vô cùng nho nhã!”.

“Để anh lái xe, vết thương ở chân em còn chưa khỏe!”.

Đạp chân ga, bọn họ nhanh chóng đến nhà hàng “Ti Lạc Hoa”, nhưng vừa xuống xe Cảnh Tô đã gặp hai người cô không muốn gặp lại, không, chính xác là ba người.

“Cảnh Tô”. Hàn Tử Dương nhìn Cảnh Tô, anh ta đi về phía trước, tiếc là bên cạnh người có hai tôn thần bám anh ta rất chặt.

“Bé con, có đổi nơi khác không?”. Tư Mộ Thần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không biểu tình, trong đôi mắt đều là đau lòng.

“Mộ Thần, chúng ta không đổi, cứ ăn ở chỗ này đi!”. Cô chủ động kéo tay lấy lòng Tư Mộ Thần, giọng nói mềm mại, mang theo sự khẩn cầu, khiến đàn ông đều không thể từ chối được.

“Được, chỉ cần bé con không để ý là tốt rồi!”. Anh vuốt vuốt chóp mũi Cảnh Tô, trong sự kinh ngạc của Cảnh Tô, đưa cô đi vào.

“Nhìn xem, em đã nói từ sớm là Cảnh Tô có ý với thiếu tướng Tư, hai người còn thân mật đi ăn cơm như vậy, em xem, nhất định là Cảnh Tô có mảnh khóa gì người ta không biết!”. Từ ngữ độc ác lại thêm vẻ mặt vụn vặt, đúng là “Dì Tuyết” sống lại!

“Em đừng có nói bậy cho anh, Cảnh Tô không phải là người như vậy!”. Anh ta bỏ rơi Cảnh Linh, mang theo Trác Lâm đi vào phòng ăn. Cảnh Linh quên mất, người đàn ông càng không có được thì càng muốn lấy được. Trong lời nói của Hàn Tử Dương lại khơi lên khát vọng với Cảnh Tô.

Cảnh Linh giậm chân một cái, cô ta rất muốn quay đầu đi, chờ Hàn Tử Dương tới dụ dỗ mình nhưng nhìn đồ trên tay, cô ta không thể đợi nên đành mặt dày đi theo.

Ở trong hai phòng ăn khác nhau, một là bức tức kỳ lạ, hai người phụ nữ một người đàn ông trình diễn cảnh “Tranh thủ tình cảm”. Một căn phòng một nam một nữ, nam nhiệt tình, nữ lạnh nhạt.

“Bé con, thức ăn không hợp khẩu vị sao?”.

“Mộ Thần, chỉ là tôi không ăn cà rốt!”.

Trong đĩa tôm có cả cà rốt, nhưng mà Cảnh Tô lại cực kỳ thích ăn tôm, biết được điểm này cho nên Tư Mộ Thần mới đến “Ti Lạc Hoa”.

Không đợi Cảnh Tô, cái đĩa của cô không cánh mà bay, gần như là không tưởng. Tư Mộ Thần lấy tốc độ nhanh nhất nhét toàn bộ cà rốt vào trong miệng anh. Còn lại trên đĩa là từng viên tôm đẹp mắt.

“Bé con, em ăn trước đi, anh đi phòng rửa tay một chuyến!”.

Cũng đến phòng rửa tay còn có Hàn Tử Dương, Hàn Tử Dương nhìn bộ tây trang bản của mình thì cực kỳ ảo não. Ăn cơm với hai người phụ nữ chỉ sợ thiên hạ không loạn đó, nhưng mà Cảnh Tô sẽ không như vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, anh ta lại thấy Tư Mộ Thần đang nôn trong phòng rửa tay, thì ra là Tư Mộ Thần rất miễn cảm với cà rốt.

“Có khỏe không?”. Hàn Tử Dương nhìn Tư Mộ Thần, giọng nói không tốt hỏi.

“Ừ!”. Tư Mộ Thần lúc này khác hẳn với lúc ở với Cảnh Tô, cả người anh lạnh như băng, nhất là khi đối với kẻ địch.

(Tác giả vô lương: Tình địch có được coi là kẻ địch không? Tư Mộ Thần: Vô vị, vợ cũng mất, kẻ địch cái gì! Lăn đi Syria đi!)

“Anh là một người thô kệch, không xứng ở một chỗ với Cảnh Tô, Cảnh Tô là của tôi!”. Hàn Tử Dương vừa thấy anh ta (Tư Mộ Thần) sẽ tức giận, anh nhớ đến Cảnh Tô, bây giờ anh điên cuồng muốn có Cảnh Tô.

“Cô ấy chưa bao giờ thuộc về anh, trước đó không, tương lai lại càng không! Cô ấy sẽ chỉ là vợ của Tư Mộ Thần tôi, là chủ nhân của nhà họ Tư!”. Tư Mộ Thần nhìn Hàn Tử Dương, chỉ so khí thế, anh ta đã bị Tư Mộ Thần đánh bại.

“Tư Mộ Thần, anh dựa vào cái gì mà tự tin như vậy!”. Hàn Tử Dương từng bước ép sát.

“Mỗi đêm ngủ trên cùng một giường có tính không?”. Anh lạnh lùng nhếch miệng.

“Anh!”. Hàn Tử Dương định đánh Tư Mộ Thần trong lúc anh đang suy yếu, nhưng khả năng quân nhân làm sao có thể bị khiêu khích? Tư Mộ Thần đỡ được quả đấm của anh ta, quăng anh ta ra, Hàn Tử Dương ngã nhào trên đất.

“Mộ Thần, anh làm sao vậy?”. Cảnh Tô lo lắng cho Tư Mộ Thần nên chạy tới, nhưng cuối cùng lại thấy Tư Mộ Thần đánh Hàn Tử Dương? Về mặt cô phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Đấu thần thất bại?

“Tư Mộ Thần, vết thương của anh tốt lắm rồi hả?”. Cảnh Tô tức giận nhìn anh.

Gương mặt Tư Mộ Thần vui vẻ, “Bé con, không sao cả, một chút này anh vẫn ứng phó được!”.

“Anh ta đánh anh rồi hả?”. Cô tiếp tục ép hỏi.

“Ừ, ừ, anh ta định đánh anh!”.

“Anh đánh trả rồi hả?”.

“Chẳng lẽ lại để bị đánh?”.

“Chuyện mất sức như vậy sao không gọi tôi?”. Cảnh Tô nở nụ cười rục rờ nhưng Tư Mộ Thần cảm thấy sau lưng anh rất lạnh.

“Có vết thương thì để những cái lộn xộn cho tôi, còn anh ngoan ngoãn đứng cho tôi!”. Lúc này Tư Mộ Thần làm gì còn bộ dạng lúc trước, giống như một người bị vợ quản nghiêm. (Tác giả: khụ, còn chưa phải là vợ, ha ha~)

Khóe miệng Hàn Tử Dương toét ra, bởi vì anh ta thấy Cảnh Tô đi về phía anh ta, hơn nữa còn đưa tay ra với anh ta.

Cảnh Tô kéo Hàn Tử Dương đứng dậy, tát cho anh ta một cái! Sau đó kéo Tư Mộ Thần bỏ đi.

“Tư Mộ Thần, trở về ăn tiếp!”. Cô giống như nữ vương, đưa Tư Mộ Thần ra ngoài, để mặc cho Hàn Tử Dương ở tại chỗ kinh ngạc.

Người vừa đánh anh ta là Cảnh Tô? Là Cảnh Tô vẫn luôn dịu dàng chăm sóc anh ta? Đến khi anh ta kịp phản ứng với điều vô cùng nhục nhã này, bọn họ đã đi xa. Anh ta không còn hứng thú ăn cơm nữa, mang theo tài liệu vừa rồi Cảnh Linh nói, không gọi hai người phụ nữ kia, tự mình bỏ về.

Cảnh Tô, một ngày nào đó anh sẽ khiến em phải trở lại bên cạnh anh.

Bên trong phòng ăn, hai người phụ nữ không đợi được Hàn Tử Dương nên cụt hứng bỏ về.

Trác Lâm lấy điện thoại di động ra gọi điện cho Hàn Tử Dương: “Anh, em thật không hiểu, vì sao anh lại chọn người như vậy làm vị hôn thê của anh, cô gái này còn không tốt bằng một nửa người trước kia đâu!”.

“Được rồi, em đừng có nói giống như cha! Trong lòng anh có tính toán!”. Hàn Tử Dương phiền não cúp điện thoại, con bé này cũng không phải là người khiến người ta bết lo.

Trong buổi đấu thầu, các công ty xuất tất cả vốn liếng muốn mua được mảnh đất kia, nhìn thế nào thì đó cũng là một mảnh đất quý, quan trọng nhất là Chính phủ sẽ đầu tư một lượng vốn lớn vào mảnh đất đó, đối với Hàn thị mà nói, không thể nghi ngờ đây là một khoản hóa đơn lớn. Nhưng mà, những công ty khác cảm giác không phải là nhìn chằm chằm sao?

Cảnh Tô cũng ở trong đoàn của công ty, bọn họ tự tin chính mình ra giá có thể lấy được mảnh đất, nhưng mà Hàn thị và Cảnh Thái Lam tranh ra giá gần như giống với bọn họ. Nói như vậy, bọn họ không có ưu thế gì. Trên phương diện ưu thế, bọn họ hoàn toàn vô vọng.

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Cảnh Tô, Cảnh Tô cảm thấy trong lòng hoảng hốt, ngày đó Cảnh Linh ở trong phòng làm việc của mình sắc mặt không đúng, chẳng lẽ ~

“Không phải là bị nhà họ Cảnh đuổi rồi sao? Còn cảm đồ của công ty giúp, muốn lấy lòng nhà họ Cảnh sao?”. Người nói không phải ai khác mà chính là Tổng giám đốc bộ phận sáng ý – Vương Tiêu, anh ta thật không hiểu có một gián điệp như vậy có lợi ích gì.

“Sao thế? Không nói lời nào nghĩa là chấp nhận?”. Người đàn ông gây sự, nhưng về mặt Cảnh Tô khiến bọn họ không nhìn ra cô đang suy nghĩ gì.

Mặc dù thoáng qua trong ánh mắt của người đàn ông có sự thương thức, nhưng vẫn cực kỳ tức giận.

Đối mặt với sự lên án, Cảnh Tô đứng dậy rồi đi, cô muốn yên tĩnh suy nghĩ một chút có biện pháp nào để xoay chuyển. Cô không ngờ Vương Tiêu vẫn đi theo phía sau cô, đến một nơi không người, cô bị bắt được.

“Buông ra!”. Ánh mắt Cảnh Tô bén nhọn, nhìn Vương Tiêu, trong lòng không thoải mái.

“Cô!”.

Anh ta vừa nâng bàn tay anh ta lên, liền bị người khác chặn lại.

Wang Xiao quay đầu lại, về mặt tôn kính, “Tổng giám đốc!”.

Cảnh Tô quay người lại nhìn, là anh ta!

“Tôi đã nói, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại!”. Người đàn ông tà mị mở miệng, đôi mắt đẹp hơi xé lên, không biết là đôi mắt này đã chọc bao nhiêu hoa đào.

“Tổng giám đốc!”. Cảnh Tô phản ứng kịp, khẽ gọi một tiếng.

“Đi thôi, buổi đấu giá cũng bắt đầu rồi!”. Không để ý tới chuyện gì xảy ra, anh kéo Cảnh Tô đi về phía trước. Vương Tiêu nghi ngờ, chẳng lẽ tổng giám đốc có mưu kế gì hay? Nghĩ như vậy, anh ta cũng vội vàng hơn.

“Anh không hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì sao?”. Khi đang đi, Cảnh Tô hỏi Tổng giám đốc ở bên cạnh.

“Đợi lát nữa sẽ có người nói tất cả cho tôi!”. Ánh mắt hoa đào của hắn khẽ chuyển một cái.

Cảnh Tô cúi đầu thờ dài, ai nói cô là hồ ly tinh? Đôi mắt cô nhìn thế nào cũng kém so với người đàn ông này, người đàn ông này mới xứng đáng là hồ ly tinh.

Đúng lúc đến lượt Thịnh Thế ra giá, đoàn người ở trong tình trạng nguy nan, Dung Thiệu Tước giơ tay lên, báo giá tiền của mình.

“Tổng giám đốc!”. Cả đoàn người của Thịnh Thế nhìn thần trong lòng bọn họ đã trở lại, hoan hô một trận, rốt cuộc thịnh thế lại có thể lấy được mảnh đất này rồi. Dĩ nhiên không bao gồm hai người, một người là Cảnh Tô, còn một người là nhân viên đó – Lê Tinh.

“Tổng giám đốc, số liệu của chúng ta bị tiết lộ!”. Vương Tiêu đuổi theo, vừa nói chuyện, ánh mắt vừa nhìn vào Cảnh Tô.

Ánh mắt Dung Thiệu Tước phức tạp, số liệu đó là giả, anh ta biết, anh ta muốn Lê Tinh cố ý tiết lộ bí mật, không ngờ mọi chuyện lại phát triển ngoài dự liệu của anh ta.

“Tôi, tin tưởng cô ấy!”. Ánh mắt Dung Thiệu Tước vẫn ôn nhu như vậy, giống như đang nói một sự thật.

Cánh Tô hơi thả lỏng, người đàn ông này vậy mà lại tin tưởng cô, cô có cảm giác được khích lệ.

“Mọi người không cần lo lắng, đây là giá mới nhất của công ty chúng ta, hãy căn cứ vào những cái này mà ra giá, tôi tin tưởng có thể nắm được mảnh đất này! Vương Tiêu, chuyện tiếp theo ở đây giao cho anh!”.

“Vâng! Tổng giám đốc!”.

Dung Thiều Tước còn chưa ngồi xuống, đã định rời đi.

“Còn không đi theo!”. Anh ta quay đầu lại nhìn Cánh Tô đang sững sờ tại chỗ, Cánh Tô không hiểu ý trong lời của anh ta, “Cô là thư ký của tôi!”. Người đàn ông tức giận giải thích.

Cánh Tô khó khăn di chuyển chân của mình, mặc dù chuyện ngày hôm nay không phải do cô làm nhưng cô không tránh được có quan hệ, dọc đường đi cô rất trầm lặng.

“Tại sao anh lại tin tưởng tôi?”.

“Dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người không dùng người!”. Thật ra thì khi nói những lời này, Dung Thiều Tước cũng tự hỏi trong lòng, lần đánh cuộc này của anh ta có đáng giá không?

“Cho dù thế nào, cảm ơn anh!”.

“Chỉ là cảm ơn? Cô không bày tỏ chút gì sao?”.

“Anh muốn cái gì?”.

“Đi, đưa tôi đi ăn cơm!”.

Ngoài dự đoán của Cánh Tô đó là, anh ta không đưa cô đến một nhà hàng xa hoa để ăn cơm, mà đi tới quán cơm nhỏ trước kia cô thích tới một mình.

“Anh cũng biết chỗ này?”.

“Ừ!”. Mặc dù Dung Thiều Tước đến chỗ này không dưới mười lần, nhưng trong mắt anh ta vẫn không vui, nhưng tất cả những điều đó Cánh Tô không thấy được.

Bà chủ nhiệt tình đón khách, “Ài, không phải cô bé sao? Sao, tốt nghiệp đại học rồi còn chịu trở lại hả?”.

“Hi hi, dĩ nhiên là muốn về xem một chút! Bà chủ, cháu phải ăn món ăn ngon nhất của tiệm mình!”.

“Được, được! Tự cháu gọi đi!”.

“Tổng giám đốc, anh ở đây chờ tôi, tôi đi bung thức ăn!”.

Trước khi tốt nghiệp đại học, Cánh Tô thích đi làm ở chỗ này, dùng sức lao động của mình kiếm tiền khiến cô cảm thấy rất vui vẻ.

Dung Thiều Tước nhìn Cánh Tô đi vào theo bà chủ, cau mày, cô gái này, dường như không giống với những người bên ngoài đã nói, nhưng mà điều này không ảnh hưởng tới kế hoạch của anh ta.

“Cô bé, người đàn ông kia là bạn trai của cháu hả?”.

“Không phải, bà chủ, đó là ông chủ của cháu!”.

“Cô bé, người đàn ông kia không dễ học, cháu cách xa anh ta một chút! Người đàn ông này nhìn như hồ ly!”.

“Bà chủ, không đâu!”. Cánh Tô cười khổ, kể từ sau chuyện của Hàn Tử Dương, cô cũng không muốn nghĩ đến chuyện tình yêu, thuận theo tự nhiên là được rồi.

Chỉ một lúc, cô bung thức ăn lên, cô không biết nấu ăn, nhưng lại có kỹ thuật dao rất tốt, vừa vặn làm trợ thủ.

Nhưng mà, Cánh Tô không thể nghĩ tới lúc này lại gặp Cảnh Linh đỡ Hàn Tử Dương say khướt từ trong phòng ăn của quán cơm ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Thấy Cảnh Tô, trong lòng Cảnh Linh cảm thấy ghen ghét, sau khi Hàn Tử Dương đầu thầu thất bại còn âm ỉ với cô ta một trận, do những số liệu do chính cô ta tìm, anh ta lại còn nói là phải ăn com ở đây.

Chỗ này là lúc Hàn Tử Dương còn đi học thường xuyên đến, cũng ở chỗ này anh ta ngấm trúng Cảnh Tô, tối nay anh ta chỉ muốn đến chỗ này, nghĩ tới cô gái có dung nhan thanh tú đó, anh ta chỉ muốn đem mình chuốc say.

Cảnh Linh vừa nghĩ tới vừa rồi trong miệng Hàn Tử Dương chỉ gọi tên Cảnh Tô, cô ta muốn phá hủy cô gái trước mắt.

“Đừng là nhớ tình cũ, vậy mà lại chạy tới chỗ này, có phải Cảnh Tô mày chỉ có mấy chiêu như vậy, qua lại không ngớt với đàn ông, thật tự cho mình là gái hồng lâu? Mày quả thật làm mất mặt nhà họ Cảnh!” Lúc đi qua bọn họ, về mặt Cảnh Linh khinh thường. Đương nhiên cô ta thấy được Dung Thiệu Tước, nhưng trong mắt cô ta, Thịnh Thế chẳng qua chỉ nổi như Hàn thị và Cảnh Thái Lam mà thôi, bây giờ cô ta có cả Cảnh Thái Lam và Hàn thị, đương nhiên không để Thịnh Thế trong mắt.

“Nếu như Cảnh Tô có sức quyến rũ qua lại không ngớt với đàn ông, đó cũng là bản lĩnh của Cảnh Tô, không giống như chị gái leo lên giường bạn trai của em gái! Xem ra thủ đoạn của chị gái cao hơn rồi!”

“Mày!” Cảnh Linh không phản bác được, cô ta đỏ mặt, rống lên, “Mày, đồ tiện nhân, nếu không phải mày có hình khiêu dâm, làm sao Tử Dương lại có thể nhớ đến mày!”

Cảnh Tô rất bội phục sức thuyết phục của chị ta, có lẽ Hàn Tử Dương còn không biết chuyện hình khiêu dâm đâu.

Lúc này, bộ dạng Hàn Tử Dương say khướt, dường như muốn nôn. Cảnh Linh vội vàng diu hấn đi.

Cảnh Linh đặt hấn ta ngồi sau xe, lấy điện thoại di động ra.

“Là tôi!”

“Tôi muốn anh mau chóng tới quán com nhỏ ở đại học Nam bên này, chụp đúng góc độ, ngày mai đưa trang đầu, tôi muốn thấy điều đó!”

Sau khi phân phó xong, cô ta tâm tình vui sướng! Cảnh Tô, mày nói xem, Thịnh Thế còn có thể chứa chấp mày được sao? Không nói đến Thịnh Thế chứa chấp mày, thì bà già của Thịnh Thế cũng sẽ không tha cho mày”.

Hàn Tử Dương vốn đang say rượu, sau khi nghe điện thoại của cô ta, hai mắt sáng lên, khoe miệng hơi nhếch. Có lẽ khi Cảnh Tô cùng đường, anh ta tự mình ra tay, cô ấy sẽ lập tức về bên cạnh mình.

“Tại sao lại thích chỗ này?” Cảnh Tô ngẩng đầu hỏi, giống như bọn họ thường không thích chỗ này.

“Chẳng qua chỉ là ăn thức ăn mà thôi!”

Thật ra thì Cảnh Tô càng muốn hỏi tại sao lại chọn chỗ này để ăn, nhưng mà cuối cùng cô không hỏi những lời này, điều này có liên quan gì đến cô đâu?

“Tĩnh tĩnh tĩnh tĩnh~”

Cảnh Tô lấy điện thoại di động ra nhìn, là tin nhắn Tư Mộ Thần gửi đến.

“Bé con, em mau trở lại, lưng của anh rất đau!”. Cảnh Tô bật cười, cắn môi, cô nhấn lại cho anh.

Dung Thiệu Tước giật mình vì nhìn thấy nụ cười của Cảnh Tô, theo bản năng lấy khăn tay lau khoe miệng còn dính nước sốt lúc dùng bữa.

Bóng đèn loang loáng nắm chặt thời gian sáng lên, đợi đến khi bọn họ đuổi ra ngoài, người này đã trốn xa, nhưng Cảnh Tô nhớ rõ được bóng dáng này, không phải chuyện hình khiêu dâm hấn ta cũng có mặt sao. Tại sao lại trùng hợp như vậy, hôm nay gặp được Cảnh Linh thì lại thấy được tên ký giả này, nói vậy thì việc kia cũng là do Cảnh Linh bày ra. Cảnh Tô nắm chặt tay thành quả đấm nhỏ, xem ra chính mình không đánh, chẳng qua cô bị động chờ thời cơ để ra tay.

“Không đuổi theo sao?”. Dung Thiệu Tước nhử mi hỏi, đôi mắt hoa đào nheo lại theo thói quen, không thể không nói, di truyền của anh ta rất tốt, tối nay anh ta mặc một quần trắng thường, phía trên mà bộ tây trang màu lam, trên cổ đeo cả vạt màu xám tro, anh ta không nên là một thương nhân, anh ta nên là một minh tinh nổi tiếng.

“Vâng, tổng giám đốc!”

“Dung Thiệu Tước!”

“Tổng giám đốc Dung!”

“Dung Thiệu Tước!”. Dưới sự kiên trì của người đàn ông, rốt cuộc cô cũng sửa miệng.

“Được rồi, Dung Thiều Tước tiên sinh, tôi đi về! Anh, ...”.

“Tôi không có lái xe!”.

“Anh có thể gọi taxi!”. Nói xong, cô bỏ mặc anh ta, cô lo lắng cho vết thương của Tư Mộ Thần, muốn trở về nhanh một chút.

Dung Thiều Tước cười nhìn cô rồi đi, nhưng nắm đấm trong túi quần anh ta xuong kêu răng rắc!

“Lái xe tới đón tôi!”.

Mười lăm phút sau, một bóng dáng thon dài đeo mắt kính xuống xe.

Sao buổi tối cần phải đeo kính? Bởi vì người đó không phải ai khác mà là Diêu Mộng Lan!

“Sao rồi?”. Bên trong xe, người đàn ông hút một điếu thuốc, khiến người ta không thể nhìn rõ tâm tình anh ta.

“Đang tiến hành theo kế hoạch!”.

“Thiều Tước, tối nay đến chỗ em đi ~ đã lâu rồi em chưa cùng với anh, em rất nhớ anh, tối nay anh ở với em đi!”.

Dưới sự cầu khẩn của người phụ nữ, đôi mắt đào hoa kia mỉm cười nói: “Được, tối nay tôi sẽ thỏa mãn em!”.

Nguyệt Nha Tiểu Uyển, Cảnh Tô vừa cởi giày đổi lại dép, trong phòng ngủ vang lên tiếng kêu rên, nghe còn đau khổ hơn là heo bị giết?

Đến khi cô đi vào nhìn, Đường Tuấn bị Lục Phạm đè ép, còn người đàn ông xấu xa lại dùng lông chim gãi lòng bàn chân Đường Tuấn.

“Mộ Thần, đây là có chuyện gì?”.

“Khụ, bé con, đây là chuyện của đàn ông chúng ta, tốt nhất em đi ra ngoài kia ngồi, cũng đừng đi vào nữa!”.

Thì ra Tư Mộ Thần ở nhà dưỡng thương quá nhàm chán nên kêu Lục Phạm tới, mà Lục Phạm luôn là người không giữ được mồm mép, cậu ta nói ra chuyện tình đôi quần ngày đó, cho nên mới có một màn như thế này.

“Đường Tuấn, thằng nhóc này, không muốn sống đúng không, cậu còn không buông tay?”.

“Không buông, a ha ha ha, a ha, em không thả, a ha ~”. Gãi cho Đường Tuấn vừa kêu vừa cười, Cảnh Tô thật sự tò mò, cô bắt đầu ngồi góc tường nghe lén.

“Lục Phạm, cậu bắt tay vào làm, lão tử không tin không thể lột quần của tiểu tử này xuống!”. Cảnh Tô nghe đến đó, người hơi nghiêng, thì ra là cửa chưa đóng lại bị cô mở ra, mà cảnh tượng bên trong khiến Cảnh Tô đỏ mặt tới mang tai

Đường Tuấn đang nằm trên mặt đất, một cái tay nắm cái chân trên tay Lục Phạm, quần bị cởi một nửa, còn Tư Mộ Thần đang ngồi trên người của anh ta.

“Mọi người tiếp tục, tôi không thấy cái gì!”. Cảnh Tô kêu lên một tiếng, rốt cuộc cô biết vì sao Tư Mộ Thần muốn cô đến đây, thì ra Tư Mộ Thần có chuyện, tìm cô đến chỉ để che giấu!

“Lão đại, vừa rồi chị dâu nói chúng ta tiếp tục, em còn tiếp tục nữa sao?”.

“Tiếp tục cái đầu cậu, chẳng lẽ để lão tử thượng Đường Tuấn? Các cậu thích vậy nhưng lão tử không thích! Lão tử chỉ cần bé con! Cho cậu một phút để mặc quần áo!”. Tư Mộ Thần lạnh lùng rời đi, để lại hai người đàn ông trừng lớn đôi mắt ti hí.

“Hi hi hi, bé con ~”. Thật bỉ ổi!

“Khụ, mọi người xong rồi sao?”. Cảnh Tô thật sự là ngượng ngùng không muốn nói ra miệng.

Mà Tư Mộ Thần cũng không nghĩ nhiều, “Ừ, chơi xong rồi!”.

Anh vừa nói vậy, sắc mặt Cảnh Tô càng thêm quái dị.

“Bé con, em ăn cơm chưa?”.

“Ăn rồi!”.

“Vậy thì tốt, em mau bôi thuốc cho anh!”.

Thì ra Tư Mộ Thần chỉ đợi Cảnh Tô về để bôi thuốc cho anh, Cảnh Tô bĩu môi, vừa rồi còn chơi với bọn họ, sao không bảo bọn họ bôi thuốc cho.

Bôi thuốc xong, Cảnh Tô trở lại phòng ngủ của mình, khóa trái cửa. Tư Mộ Thần về mặt buồn bã, không biết tại sao Cảnh Tô lại mất ngủ.

Nửa đêm,

“Cứu mạng! Lão đại!”. Trong phòng ngủ gào thét một trận.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Bà cụ nhà họ Dung

Cảnh Tô mở cửa phòng thì thấy Tư Mộ Thần quần áo xốc xếch đang đứng ngoài cửa phòng mình. Ở dưới ánh đèn, dường như cô thấy khuôn mặt Tư Mộ Thần bầm đen một khối.

“Bé con~”. Ánh mắt Tư Mộ Thần buồn bã.

“Hả?”.

“Anh muốn ngủ cùng với em”. Tư Mộ Thần than thở khóc lóc chuyện tàn sát huynh đệ trong phòng.

“Tại sao?”. Về mặt Cảnh Tô buồn bực, mặc dù trên miệng hỏi như thế nhưng trong lòng cô nghĩ hay là ba người họ phân phối không hợp lý? Dẫn đến phát sinh đánh nhau? (Cảnh Tô còn đang nhớ việc Tư Mộ Thần cười lên người Đường Tuấn~)

“Bọn họ đánh anh~”.

“Vậy bọn họ đâu?”.

“Khụ, cái này, tự em đi xem thôi!”.

Cảnh Tô nghi ngờ, nhưng bị lòng hiếu kì sai khiến, cô lại đi xem một chút.

Mở cửa phòng, mặt Cảnh Tô hồng lên, hai người đàn ông trần truồng đang lăn trên giường. Cô nhanh chóng kéo tay Tư Mộ Thần trở về phòng ngủ. Nếu như buổi tối cô chỉ phỏng đoán thì bây giờ đã xác nhận.

Trước khi rời đi, Tư Mộ Thần hài lòng nhìn hai người trong phòng, hạnh phúc bỏ đi. Trời mới biết, ngày hôm qua không ngủ cùng Cảnh Tô, anh đã bị mất ngủ.

“Khụ, Cảnh Tô, để anh đóng cửa cho bọn họ!”.

Lúc đóng cửa đó, Đường Tuấn và Lục Phạm bật ra thật xa. Lão đại thật là độc ác, để Lục Phạm đánh vào mặt của cậu ấy để có được sự đồng tình của Cảnh Tô, lại còn để cho hai anh em bọn họ diễn đồng cung cho Cảnh Tô nhìn, mục đích chỉ có một —— ôm được người đẹp vào lòng!

“Tuấn Tuấn, cậu không sao chứ?”.

“Cút ngay!”. Đường Tuấn ủy khuất, anh luôn bị áp bức, mặc quần áo tử tế, anh che đầu ngủ.

“Bé con, chúng ta mau đi ngủ, anh mệt quá!”.

“Chơi mệt rồi hả?”.

“Ừ”. Vừa nằm xuống, Tư Mộ Thần đã bắt đầu mơ màng, an tâm ngủ.

Theo thói quen, tay anh vòng lên eo của Cảnh Tô. Cảnh Tô cũng không quản anh, yên tĩnh ngủ. Đã hơn nửa đêm, cô cũng không muốn giăng co.

Công ty, hôm nay Cảnh Tô lên làm thư ký chính thức, nhưng tại sao cô lại ngồi ngẩn người?

Cô nhớ tới cảnh tối hôm qua, cảm thấy rất ấm áp, mặc dù bọn họ không có liên hệ máu mủ nhưng quan hệ vẫn rất tốt. Ở nhà của Tư Mộ Thần nhiều ngày như vậy, lòng của cô giống như sống trong lòng biển ấm áp.

Nếu như Tư Mộ Thần biết, nhất định anh sẽ cao hứng hồng người mất, mục đích bây giờ của anh là khiến cô yêu anh, sau đó lừa cô đến nhà thờ.

Cô vừa mới đứng dậy, cửa phòng làm việc bị đẩy mạnh ra.

Cảnh Tô thấy mấy người tới đây hung hăng, trong bụng nghĩ người đến không có ý tốt, xem ra lại có trận đánh ác liệt!

“Xin hỏi mấy vị muốn làm gì?”.

“Thật không có lễ phép!”. Mở miệng là một bà cụ!

“Cô không biết đây là bà nội của Tổng giám đốc Dung sao?”. Người phụ đi cùng vênh vác nói, vẻ mặt khinh thường nhìn Cảnh Tô.

“Chào cụ!”.

“Cô chính là người phụ nữ ăn cơm với cháu tôi? Quả nhiên là bộ dạng quyến rũ, dám quyến rũ người nhà họ Dung chúng ta, vậy thì cô phải hỏi xem tôi có đáp ứng hay không?”.

“Tôi?”.

“Tôi nói cho cô biết, cô không cần giải thích tôi cũng biết, không phải các cô đều dùng thủ đoạn để leo lên giường Thiếu Tước sao? Tôi nói cho cô biết, hôm nay cô rút khỏi Thịnh Thế cho tôi!”.

Cảnh Tô nhìn cũng hiểu, hôm nay cho dù cô nói cái gì, bà cụ trước mắt này cũng không có ý định bỏ qua cho cô, vậy thì thà rằng không nói, ngồi vào chỗ ngồi của mình bắt đầu thu xếp đồ đạc.

“Coi như cô thức thối, hiểu được mình nên rời đi!”. Bà cụ bắt chéo hai chân, nhìn Cảnh Tô thu xếp đồ đạc.

“Bà à, tôi nói cho bà biết, đây đều là những việc mà thư ký phải làm!”.

“Cô! Cô dám nói chuyện với tôi như vậy?”.

Cảnh Tô thật sự mất hứng, những người có thân phận cao quý hoặc những người có tiền đều nói như vậy, cô dám nói chuyện với tôi như vậy? Chẳng lẽ những người này không nói được những lời khác?

“Vậy là bà không hy vọng có ‘người’ nói với bà như vậy hả?”.

“Đó là đương nhiên?”.

“Bà à, xin lỗi vì không tiễn xa được!”. Cảnh Tô chỉ về phía cửa.

“Cô, cô!”.

“Đừng nói cô là con gái thứ nhà họ Cảnh, lúc đầu cho cô mặt mũi cô lại không biết xấu hổ, huống chi bây giờ cô chỉ là một thư ký nho nhỏ! Mấy người lập tức đuổi cô ta ra khỏi công ty cho tôi!”. Bà cụ tức giận.

“Bà nội, bà lại hồ đồ rồi!”. Dung Thiếu Tước không thể làm gì nhìn bà cụ, áy náy cười với Cảnh Tô một tiếng.

“Thiếu Tước, chuyện của các cháu bà đều thấy được, bây giờ bà không muốn nhìn thấy người phụ nữ này!”.

“Bà nội, trước tiên bà tới phòng làm việc của con, con có lời muốn nói với bà!”. Nhìn Dung Thiếu Tước, bà cụ cũng không hàm hồ, nói vậy là cháu bà có việc muốn thương lượng.

Không lâu sau, bà cụ cười rời đi, trong ánh mắt nhìn Cảnh Tô lại có dụng ý khác khiến Cảnh Tô rợn cả tóc gáy.

Dung Thiếu Tước tựa trên cửa, cười, “Lá gan của cô rất lớn nhì? Cô không sợ mất phần công việc này sao?”.

“Tổng giám đốc, tôi có làm gì sai sao?”. Cảnh Tô giương tôi mắt sáng trong suốt nhìn Dung Thiếu Tước, vẻ mặt nghi ngờ.

“Cô dám châm chọc bà nội tôi không phải ‘người’. Cô nói xem, cô còn muốn làm nữa không?”.

Xi, Cảnh Tô cười ra tiếng, hóa ra là anh ta nghe được.

“Nhưng mà tổng giám đốc, bà cụ hình như không biết điều đó, hơn nữa nếu tổng giám đốc nói như thế, chẳng phải cuối cùng là không có người? Cảnh Tô cũng đâu nói như vậy?”.

“Đúng là nhanh mồm nhanh miệng, cô tiếp tục làm việc đi!”.

Cảnh Tô thở dài một hơi, những người nhà này thật khó đối phó, giả thì là người chanh chua, trẻ thì như người thành tình, nếu không phải vì cơm ăn, cô không cần ở lại bên cạnh loại người này, cô phải nhanh chóng tìm đường ra khác.

Reng reng ~

“Alo, xin chào, đây là thư ký tổng giám đốc!”.

“Thư ký Cảnh, cho tôi ly cà phê!”. Giọng nói của hồ ly vang lên từ đầu dây bên kia!

Cô bụng cà phê tới phòng làm việc, lại thấy Dung Thiệu Tước đang lấy tay ôm bụng, có lẽ là không thoải mái. Cô quyết định thay cà phê thành trà.

“Tôi cần cà phê”. Mặc dù anh ta có thể thả lỏng cho người phụ nữ này, nhưng mà anh ta không thích người không nghe anh ta nói.

“Tổng giám đốc, trong cà phê có chất kích thích không tốt cho việc hấp thu, anh vẫn là uống chút trà đi!”.

Dung Thiệu Tước giật mình, cô đang quan tâm anh ta sao? Đường như anh ta không thích loại quan tâm này, bên cạnh anh ta có mấy người thật sự quan tâm đến anh ta?

“Cô để đó đi!”. Về mặt anh ta hơi hòa hoãn, “Tôi chỉ hơi đau dạ dày, đợi lát nữa đổi cà phê đi!”.

“Tổng giám đốc, đây là thuốc dạ dày, trước tiên anh phải chịu khó, nói gì thì tôi cũng sẽ không chuẩn bị cà phê cho anh, tôi đi làm việc!”. Cảnh Tô cảm thấy cô không muốn nhìn người ta ngã bệnh, theo cô nghĩ vừa bệnh đã đi bệnh viện, đi bệnh viện thì một đi sẽ không trở lại.

Dung Thiệu Tước nhướn mày, đây là cô đang lấy lòng mình? Con cá nhỏ đã mắc câu rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiệu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Theo đuổi

Buổi trưa, các đồng nghiệp rời rít đi dùng cơm, Cảnh Tô mới tới không lâu, không quen thuộc lắm với khu này, cô chuẩn bị úp bát mì ăn liền là coi như xong.

“Thư ký Cảnh, theo tôi đi ăn cơm!”.

“Tổng giám đốc, tôi đã úp mì ăn liền rồi!”.

Dung Thiệu Tước cầm cốc mì ăn liền ném vào thùng rác.

“Như vậy?”.

“Tổng giám đốc, chúng ta đi thôi!”. Cảnh Tô không phải là người ngại ngùng, nếu không từ chối được thì phải thân nhiên tiếp nhận thôi.

Mà Dung Thiệu Tước vẫn còn đang rối rắm vì đột nhiên cô chuyển biến thái độ, rốt cuộc Cảnh Tô là người như thế nào?

Nếu như thời gian cô ở nhà họ Cảnh, cô cần là một tiểu thư cao quý vậy thì bây giờ Cảnh Tô không có bất kỳ gông xiềng gì, đây mới là Cảnh Tô chân thật nhất, mỗi tiếng nói cử động đều chân thật như vậy. Cô mẫu thuẫn, cô thiện lương, có lúc cô sẽ mơ hồ, còn có thể tức giận, nhưng mà cô cũng sẽ giả bộ là một tiểu thư cao quý thực nữ.

“Cảnh Tô, rốt cuộc cô là người như thế nào?”.

“Tôi hả? Tôi là người quái dị”.

Hỏi một đấng cô trả lời một nẻo, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chân thật như vậy, so với mặt bài tú lơ khơ còn mỹ lệ hơn nhiều, ai nói Cảnh Tô là mỹ nhân lạnh lùng? Mấy ngày nay anh ta nhìn thấy không ít nụ cười trên mặt cô, trong mắt anh ta có cảm xúc khác thường, hơn nữa cô còn không trong lòng bàn tay anh ta, tạm thời anh ta vẫn chưa thể phân tích.

“Tôi dẫn cô đi ăn!”. Ít nhất vào lúc này, Dung Thiệu Tước thật sự muốn mời Cảnh Tô đi ăn cơm, vui vẻ ăn cơm, coi như là anh ta cảm ơn cô đã đưa thuốc dạ dày cho anh ta! Trong lòng Dung Thiệu Tước kiểm soát.

“Quán hải sản?”. Cảnh Tô ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn Dung Thiệu Tước, “Anh cũng thích ăn hải sản?”.

“Tôi biết cô thích!”.

Cảnh Tô cúi đầu không nói gì, cấp trên lấy lòng cấp dưới, cái này... không tinh khiết lắm? Cô không phải là cô gái nhỏ, quan hệ lợi hại trong này, đương nhiên cô vẫn biết. Cảnh Tô nghĩ sau này không có việc gì, vẫn nên cách xa người đàn ông này một chút.

Bọn họ vừa mới ngồi xuống, di động của Cảnh Tô vang lên, cô mở ra là Tư Mộ Thần.

“Bé con, em đã ăn cơm chưa?”. Giọng nói dịu dàng của Tư Mộ Thần truyền đến, tim Cảnh Tô đập nhanh hơn.

“Tôi vừa đến quán cơm!”. Cô dịu dàng nhỏ nhẹ, tay không tự chủ sờ lên tai, vuốt lọn tóc thừa ra sau ót.

Dung Thiều Tước nhìn cô giống như nhặt được bảo bối, nhìn lúc này Cảnh Tô nói chuyện khác hẳn.

“Bé con, anh đang ở dưới lầu của công ty em!”. Tư Mộ Thần không bình tĩnh, nếu bé con đang bị theo đuổi, trực giác nói cho anh biết, cô đi ăn cơm với một người đàn ông.

“Nhưng mà, tôi đang đi ăn với người khác mất rồi!”. Nghe giọng nói không tình nguyện của Cảnh Tô, anh càng tin chắc như vậy. Hơn nữa, hai người bọn họ còn đi dưới mí mắt anh!

Thì ra Tư Mộ Thần cũng muốn đưa Cảnh Tô tới chỗ này ăn cơm, cho nên đã điều tra hoàn cảnh phụ cận, sớm chờ ở đây.

“Bé con, em ngừng đầu nhìn xem!”.

Cảnh Tô ngừng đầu nhìn thấy Tư Mộ Thần mặt đen thui, trong lòng hốt hoảng, cô trở mắt nhìn Tư Mộ Thần đẩy cửa ra, đi tới trước mặt bọn họ, sau đó thông thả ung dung ngồi bên cạnh Cảnh Tô.

Hai người đàn ông này đều không phải người dễ chọc, Tư Mộ Thần gọi một phần thức ăn cho anh và Cảnh Tô theo sở thích của anh, mà Dung Thiều Tước cũng gọi một phần thức ăn cho anh ta và Cảnh Tô theo sở thích của anh ta. Cảnh Tô bắt đầu đi, bọn họ cũng chẳng hỏi ý kiến của cô.

“Bé con, ăn trứng tôm!”. Dưới con mắt nhìn trùng trùng của mọi người (thật ra chỉ có hai người), Tư Mộ Thần xử lý sạch sẽ trứng tôm sau đó nhét vào trong miệng Cảnh Tô, dưới ánh mắt uy hiếp của ai đó, Cảnh Tô ngoan ngoãn há mồm.

Dung Thiều Tước khoe miệng run run, nhận được ánh mắt khiêu khích của Tư Mộ Thần, anh ta kinh ngạc, đây là Thiều tướng Diêm La khiến người trong nước quỳ lạy, khiến kẻ địch vừa nghe tên đã sợ mất mật sao? Ngay sau đó anh ta cười vãn đạm phong khinh, có ý tứ, trò chơi này càng ngày chơi càng hay.

Lúc này anh ta bắt đầu ra tay, xử lý cua, đem miếng thịt ngon nhất thả vào trong đĩa của cô.

Về mặt Cảnh Tô khó xử, cô không thích ăn cua, cô nhìn Tư Mộ Thần với ánh mắt cầu cứu.

Tâm tình Tư Mộ Thần rất tốt, “Bé con, nghe nói em mãi cầm với cua, vậy thì để anh nhận ý tốt của tổng giám đốc Dung giúp em!”.

Lần đầu tiên, Cảnh Tô gạt đầu còn nhanh hơn đánh trống, sau đó tiếp tục ăn trứng tôm, cả ba đĩa trứng tôm đều là một mình cô ăn. Hai người đàn ông chỉ chú ý bóc vỏ cho cô, một màn này khiến không ít cô gái đỏ mặt ghen tị.

Khoa trương hơn chính là, một cô gái ở bàn bên cạnh lúc đi qua bên người Dung Thiều Tước làm đổ ly rượu đỏ lên người anh ta, áo sơ mi trắng đỏ một vùng, nhìn anh ta giận dữ nhưng vẫn cố gắng giữ bộ dạng lễ độ, Tư Mộ Thần cười ha ha, Cảnh Tô cũng nghe rằng lộ hàm răng trắng như tuyết.

“Bé con, anh cá là cô gái kia muốn làm quen với anh ta!”. Trên đường trở về, Tư Mộ Thần nói với Cảnh Tô, lại cười một màn kia.

Cảnh Tô cười mà không nói, về mặt Dung Thiều Tước âm u, vừa rồi người phụ nữ kia đổ một ly rượu lên người anh ta không nói, lại còn quần lấy anh ta, anh ta tiện tay ném cách liên lạc với người phụ nữ kia vào thùng rác.

“Bé con, em nhanh chóng về công ty, nhớ bảo vệ mình tốt, buổi tối anh đón em đi ăn tối, đừng có đi theo người khác!”. Tư Mộ Thần nhìn Dung Thiều Tước đầy ý đối địch, người khác không phải để chỉ người đàn ông trước mặt sao?

Cảnh Tô gạt đầu một cái, tâm tình Tư Mộ Thần rất tốt, nhưng mà sớm muộn gì anh cũng phải để cô bé rời khỏi Thịnh Thế.

“Cảnh Tô”.

“Tổng giám đốc có gì phân phó!”.

“Bắt đầu từ hôm nay tôi muốn theo đuổi cô!”. Dung Thiều Tước không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của Cảnh Tô, bước qua cô trở lại phòng làm việc.

Tâm tình Cảnh Tô thấp thòm, cô có cảm giác như rơi vào bẫy.

“Y Y, có lẽ tớ phải rời khỏi Thịnh Thế rồi!”. Cảnh Tô cầm điện thoại nói chuyện với chị em tốt.

Giang Phi Á nghe được tin này, sợ hết hồn hết vía, cô không thể để cho Cảnh Tô rời đi.

“Tô Tô, tại sao vậy? Ở Thịnh Thế làm thư ký không tốt sao?”. Giọng nói của cô gấp gáp.

“Y Y, tại sao cậu biết tớ làm thư ký ở Thịnh Thế?”. Cảnh Tô nghi ngờ hỏi, cô chưa nói cho Y Y biết cô làm thư ký.

“A, a, Thịnh Thế, à, tớ có quen người ở Thịnh Thế, sau khi nghe ngóng thì biết!”.

“Y Y, tạm thời tớ sẽ không đi, chờ đến khi tớ tìm được việc tớ sẽ rời đi!”.

“Tô Tô, cậu quên rồi sao, bây giờ công ty nào sẽ muốn cậu?”.

“Y Y, thật ra thì tớ quên không nói cho cậu, lần trước ‘Hoàng Đình’ cũng thông qua lý lịch của tớ!”.

“Cái, cái gì! ‘Hoàng Đình’, đó không phải công ty của nhà họ Tư sao?”. Mặc dù câu sau cô chỉ nói thầm nhưng Cảnh Tô ở bên kia vẫn nghe rõ. Theo bản năng, Cảnh Tô không muốn đi công ty nhà họ Tư.

“Cảnh Tô, tổng giám đốc muốn cô sửa sang phần văn kiện này cho ngài ấy!”.

“Y Y, không nói nữa, tớ làm việc đây”.

“Ừ, được!”.

....

“Cảnh Tô tiểu thư, đây là hoa của cô, mời ký nhận!”.

Một bó hoa to màu lam được gửi vào phòng làm việc của Cảnh Tô, gương mặt Cảnh Tô uất ức, ai đến nói cho cô biết là đang có chuyện gì xảy ra? Vừa cầm thẻ lên nhìn, ký tên người theo đuổi! Cô tiện tay ném bó hoa vào thùng rác.

Đồng nghiệp nữ trong công ty ghen tị hăm mộ, đồng thời cũng cảm thán, tại sao dáng dấp của các cô không được đẹp như Cảnh Tô, vóc người cũng kém người ta!

“Cảnh Tô tiểu thư, đây là hoa của cô, xin ký nhận!”. Mười phút sau, anh chàng đưa hoa lại ôm tới một bó hoa hồng đỏ, Cảnh Tô vẫn xử lý như cũ!

“Cảnh Tô tiểu thư, đây là hoa của cô, xin ký nhận!”. Lại là một bó hoa hồng trắng!

.....

Cô không biết đây là lần thứ mấy cô phải ký nhận hoa, dường như cả tiệm bán hoa cũng muốn đòi đến phòng làm việc của cô, cô bắt đầu đi.

“Cái đó, Cảnh Tô!”.

“Ừ, anh có chuyện gì sao?”.

“Tôi muốn nói, ở chỗ này của cô nhiều hoa như vậy, tôi có thể lấy một bó không?”.

“Ừ, có thể, anh cứ cầm lấy”.

Người đàn ông hưng phấn cầm một bó hoa hồng đỏ, những người khác thấy vậy cũng rối rít cầm đi! Nhiều hoa như vậy, vừa đắt, vừa đẹp mắt, cầm đi lấy lòng bạn gái ai mà biết được!

Vương Tiêu nhìn Cảnh Tô để cho những người khác cầm hoa tươi vui vẻ rời đi, nếu cô ấy không phải người nhà họ Cảnh, sợ là tim mình cũng lồi nhịp? Chỉ tiếc cô mang họ Cảnh, liên quan đến cái họ này, cho dù cô ấy có tốt đẹp hơn nữa, cũng vẫn bị người ta tiêu diệt.

Ở trong một phòng làm việc khác, có người nhìn tình huống bên Cảnh Tô mà mặt mày xanh mét, nhưng hết lần này tới lần khác anh ta không thể phát tác, anh ta muốn giữ hình tượng tốt đẹp trước mọi người! Anh ta không thể đi tìm cô, chẳng lẽ không thể để cô đến gặp anh ta sao?

“Cảnh Tô, tới phòng làm việc của tôi một chuyến!”. Dung Thiếu Trúc cúp điện thoại, vui vẻ hí hóp mắt lại.

“Tổng giám đốc!”. Cảnh Tô vừa đi vào, cô liền nghe thấy sau lưng vang lên tiếng “cạch”, cô giật mình.

“Thư ký Cảnh, làm việc trong phòng hoa rất vui vẻ chứ?”.

“Tổng giám đốc, cái đó có thể là có người đưa cho công ty chúng ta, cho nên tôi đã thay anh gửi đi!”.

“Là vậy sao? Sao tôi không biết?”.

Anh ta bước từng bước về phía Cảnh Tô, Cảnh Tô bị buộc phải lui về phía sau, đến khi lưng cô dựa vào trên cửa, cô mới có chỗ dựa, lúc đó mới có cảm giác an toàn. Nhưng không được bao lâu, cô bị vây bên trong hai vòng tay.

“Thư ký Cảnh, cô không biết những bó hoa đó là do Tổng giám đốc tôi đây mua cho cô sao?”.

“Cái?”. Cảnh Tô nhìn Dung Thiều Tước như quái vật, nhưng khi nhìn thấy trong ánh mắt anh ta có nguy hiểm, cô rụt cổ lại, không nói được một câu nào. Cô cảm thấy bây giờ cô như thịt cá trên thớt, lúc nào cũng có thể bị cắt.

Cô tro mắt nhìn cái đầu của anh ta càng ngày cúi càng thấp, không biết sao bỗng nhiên cô nhớ tới nụ hôn của Tư Mộ Thần, cô quay đầu đi, cảm thấy nếu người đàn ông này hôn cô, đúng là ghê tởm.

Dung Thiều Tước không vui, anh ta chỉ định hù dọa Cảnh Tô, nhưng khi nhìn thấy vẻ ghét bỏ trên mặt cô, anh ta lại cứ muốn hôn. Nhưng một loạt tiếng gõ cửa vang lên cắt đứt động tác của Dung Thiều Tước, anh ta chỉ hôn phớt qua trán cô, đương nhiên là môi đối môi, hôn lưỡi kịch liệt thì càng thêm mỹ vị.

Anh ta sửa sang lại quần áo của mình, kéo cô đứng nghiêm một bên, coi như chuyện vừa rồi không xảy ra, tuy nhiên không khí lại quý dị như vậy.

“Vào đi!”. Cửa được mở ra, đi vào là một cô nàng đeo mắt kính hấp dẫn, mặc trang phục nghề nghiệp càng đôn vốc người của cô ta.

“Tổng giám đốc ~ văn kiện của ngài”. Khi đưa văn kiện cho Dung Thiều Tước, cô ta còn cố ý khom người, lộ ra bộ ngực tròn. Cảnh Tô đứng thẳng bất an, đây không phải là sắc dụ trần trụi sao?

“Đi ra ngoài!”. Dung Thiều Tước không vui gầm nhẹ!

Cô gái lùm lùm Cảnh Tô một cái, dường như đổ mọi tội lỗi lên đầu Cảnh Tô.

“Tới đây!”. Người đàn ông nhìn Cảnh Tô, trong miệng nói ra hai chữ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Ba người đi

Cảnh Tô phản thái, trốn khỏi phòng làm việc, chẳng lẽ thư ký chính là người tình bí mật? Cái suy nghĩ này dâng lên từ đáy lòng, không được, không được, cô phải tránh khỏi cái nhà tù này.

Dung Thiều Tước nhìn cái tên hiện trên điện thoại di động, trong mắt dâng lên vẻ nhu tình, “Nhớ anh rồi hả?”.

“Dung Tước, anh muốn dọa cô gái kia chạy sao?”. Cô gái lại không dịu dàng như anh, tại sao con gái không thể ngoan một chút?

“Lan, anh biết mình đang làm gì, đứng rồi, hôn sự của chúng ta ~”.

“Không, Thiều Tước, anh biết đấy, em vừa trở lại trong nước, sự nghiệp của em vừa mới có khởi đầu, em...”.

“Được rồi, anh biết, anh sẽ không bức em”.

“Thiều Tước, em biết anh tốt nhất, chỉ cần sự nghiệp em có khởi sắc, chúng ta sẽ kết hôn!”.

Dung Thiều Tước lọt vào suy nghĩ của mình, từ nhỏ đáng đáp của anh ta đã rất tốt. Anh ta nhớ rõ năm đó anh ta bị một đám đàn ông bắt đi, lúc anh ta bị áp dưới thân thể khi dễ, cô ấy giống như một thiên sứ xuất hiện trước mặt anh ta, cô ấy nói với anh ta, anh ta là thiên sứ nhìn đẹp nhất mà cô ấy từng gặp.

Nhiều năm như vậy, cho dù là anh ta nghèo túng hay giàu có, cô ấy vẫn ở bên cạnh anh ta, phần ân tình này, trong lòng Dung Thiều Tước vẫn ghi nhớ cảm ơn.

“Thiều Tước?”. Giọng của Điều Mộng Lan hơi nâng lên, gọi anh ta về với thực tế.

“Em nói gì cũng theo em!”.

“Thiều Tước, buổi tối đừng tới, em còn bận rộn ở ngoài!”.

“Được, anh biết rồi, em ở ngoài chơi vui vẻ!”.

Điều Mộng Lan cúp điện thoại, sau đó là tiếng thở gấp liên tiếp.

“Tổng giám đốc”.

“Tại sao không gõ cửa?”. Dung Thiều Tước không vui nhìn Vương Tiêu.

“Khụ, Thiếu Tước, là chính cậu không yên lòng thì phải? Tôi đã gõ cửa một lúc lâu”.

“Được rồi, tìm tôi có chuyện gì?”. Thật ra thì anh ta và Vương Tiêu là cấp trên cấp dưới, nhưng trên một ý nào đó, thời điểm anh ta khó khăn nhất Vương Tiêu đã cùng anh ta chống đỡ nên mới có “Thịnh Thế” hôm nay!

“Thiếu Tước, đây là sản phẩm thiết kế tháng tới, cậu xem qua một chút”.

“Vương Tiêu, cái này có thể xem sau, tôi hỏi anh chuyện này!”.

“Cậu nói xem, rốt cuộc là chuyện gì khiến Dung thiếu của chúng ta bó tay?”.

“Làm sao để theo đuổi con gái?”.

“Cái gì?”.

“Theo đuổi con gái? Ài?”. Anh ta nghe không lầm chứ? Điều Mộng Lan hả?

“Chỉ là gặp dịp thì chơi, để cho vài cô gái thần phục tôi mà thôi!”.

“Làm tôi sợ muốn chết, rốt cuộc Dung thiếu luôn giữ mình trong sạch cũng đã nghĩ thông suốt?”.

“Ít nói nhảm! Nói mau!”.

“Vậy thì phải xem là dạng con gái nào!”.

“Giống như Cảnh Tô thì sao?”.

“Cái cô gái đó? Có vẻ khó khăn! Cô gái đó không phải là tâm lành mà là vô tâm!”.

“Không phải anh là giám đốc bộ phận sáng tạo sao? Anh nghĩ kế đi!”.

“Không phải chứ? Tổng giám đốc của tôi, cậu thật sự muốn theo đuổi cô gái đó?”.

“Chẳng lẽ là giả sao?”.

“Được rồi, tôi dạy cậu một chiêu!”. Vương Tiêu vẽ mặt bí hiểm nhìn Dung Thiếu Tước, mặt âm hiểm!

“Ra vẽ cái gì, nói mau!”.

“Quần chặt lấy!”.

Nghe thấy đáp án này, lòng Dung Thiếu Tước như rớt xuống.

“Tôi nghĩ là”.

“Cậu nghĩ là cái gì? Gạo nấu thành cơm? Thiếu Tước, nếu cậu làm như thế thật, cả đời này cậu cũng không theo đuổi được cô gái đó”.

“Biết rồi”.

“Chén trà này uống ngon!”. Không biết từ lúc nào, Vương Tiêu đã cầm ly trà lên uống.

“Còn chưa cút ra ngoài!”. Chén trà này, anh ta còn chưa kịp uống.

“Được được, trả lại trà cho tổng giám đốc!”. Vương Tiêu nhét cái ly vào trong tay anh ta, vội vàng ra ngoài.

Nước trà đã nguội, cúi đầu còn ngửi được hương trà lưu lại nơi chóp mũi, thấm vào ruột gan, coi như, Cảnh Tô là người thứ hai quan tâm đến anh ta khi anh ta ngã bệnh.

Cầm cái ly lên, anh ta uống một hớp, nước trà hình như tốt hơn cà phê, cảm giác ở đầu lưỡi cũng khác. Nếu thư ký có thể pha trà ngon, không nên lãng phí đúng không? Có lẽ sau này chuyển sang uống trà cũng không tồi, anh ta nghĩ vậy.

Đèn mới lên, trong phòng làm việc của Cảnh Tô, hai người đàn ông đang “tỷ thí”.

Cảnh Tô nhìn hai người, buồn bực, cô an vị ngồi trên ghế nhìn hai người bọn họ “liếc mắt đưa tình”.

Vóc dáng Dung Thiếu Tước thấp hơn Tư Mộ Thần một chút, cơ thể anh ta cũng không được kiên cường như quân nhân, hơn nữa gương mặt tuấn tú, đôi mắt hồ ly như đang nhìn trộm Tư Mộ Thần; Tư Mộ Thần mặc quần bộ đội, phía dưới là gậy đen của quân nhân, áo sơ mi trắng khiến vóc người to lớn

của anh lộ ra hoàn toàn, gương mặt cương nghị, ánh mắt sắc bén như muốn chinh phục đối phương!

Tư Mộ Thần ở bên ngoài nhiều năm làn da ngăm đen, Dung Thiều Tước ngồi làm việc trong phòng làn da trắng nõn, một đen một trắng, đây không phải là “Hắc Bạch kết hợp” đang lưu hành sao?

Trong xương Cảnh Tô cũng là hủ nữ, cô không chỉ một lần đem Tư Mộ Thần trở thành người đàn ông kích tình bốn phía.

“Haiz ~”. Cảnh Tô khề thờ dài một cái, ngay sau đó cũng ngáp một cái.

“Bé con, em không thể ngủ, hôm nay lão tử muốn em thấy tên mặt trắng nhỏ này thua dưới tay lão tử thế nào!”. Tư Mộ Thần muốn thể hiện chí khí đàn ông và sự uy phong của anh, đúng là trẻ con!

“Này này, anh trực tiếp đùng ngã anh ta, xem anh ta có thể đẩy anh ngã được không, vậy thì phân thắng bại!”. Cảnh Tô vừa ngáp vừa nói, bộ dạng mơ hồ khiến cho hai người đàn ông nhìn thấy, dường như sẽ nguyện ý làm bất cứ chuyện gì vì cô.

“Bé con, em nói đúng”. Tư Mộ Thần tiến gần từng bước, Dung Thiều Tước lui về phía sau.

“Tư Mộ Thần”.

Dung Thiều Tước gọi tên lên, Tư Mộ Thần đến trước mặt Cảnh Tô nheo nheo gương mặt cô, “Bé con, em đào sẵn hố để anh nhảy xuống sao?”.

“Tư Mộ Thần, đối!”. Cảnh Tô ngáp một cái, đôi mắt lóe sáng, hai bàn tay nhỏ bé của cô nắm bàn tay Tư Mộ Thần đang nheo mặt cô, bộ dạng này khiến Tư Mộ Thần nhộn nhạo trong lòng. Làm sao bây giờ? Bé con của anh càng ngày càng xinh đẹp quyến rũ, anh sắp không chịu được rồi.

“Bé con, bé con, chúng ta đi ăn vịt nướng đi?”. Thật ra thì anh càng muốn nói, bé con, để anh ăn em đi? Tư Mộ Thần ơi Tư Mộ Thần, từ từ đi, mày vẫn còn thời gian để ăn cả xương cốt của cô bé cừu nhỏ giả trang con cọp này.

“Tư Mộ Thần, có người nào nói với anh, anh là một con sói xám không?”.

“Bé con, có ai nói cho em biết, thật ra con sói xám thăm mền con cừu nhỏ không?”.

Dung Thiều Tước nhìn tình cảm ấm áp trước mắt, cảm thấy rất hâm mộ, trong một khắc đó anh ta muốn buông tha cho tất cả, trong thế giới vô hình của họ không chứa được người thứ ba.

“Ba hoa, Tư Mộ Thần, đi ăn thịt đi, đã lâu rồi chưa ăn thịt!”.

“Được!”. Tư Mộ Thần vội vàng dẫn đường, Cảnh Tô theo sát phía sau, phía sau còn có Dung Thiều Tước yên lặng.

“Này này, hồ ly, sao anh vẫn còn ở đây?”. Tư Mộ Thần đã sớm nhìn không vừa mắt tên mặt trắng này, nhìn cậu ta đáng đáp tốt như vậy, rõ ràng là tới quyến rũ bé con của anh! “Lão tử mà biết anh nhìn được như vậy sẽ không để cho bé con đi làm! Bây giờ còn cùng đi theo, muốn ăn chùa của lão tử!”. Tư Mộ Thần lăm lăm, giống như ông cụ non buồn bã, lời này mặc dù là nói thầm nhưng vẫn lọt vào tai của hai người.

Cảnh Tô liếc Tư Mộ Thần một cái, khoe miệng Dung Thiều Tước nhướn lên, những lời này mặc dù không phải là không tốt, nhưng mà những lời này không phải nói Dung Thiều Tước dùng mỹ nam kế muốn ăn quịt?

“Thiếu tướng Tư, ngưỡng mộ anh đã lâu, hay là nhân cơ hội này để tôi đứng ra mời anh và Cảnh Tô ăn một bữa cơm!”. Dung Thiều Tước dẫn hai người vào một nhà hàng vịt quay nổi tiếng!

“Này, bé con, anh ta nói vậy, chúng ta đi thôi!”. Tư Mộ Thần kéo tay của cô, Cảnh Tô dường như cũng bị anh lây nhiễm, lúm đồng tiền bên má phải lúm sâu hơn! Dưới ánh đèn loang loáng, Tư Mộ Thần cười nhìn cô.

“Bé con, em càng ngày càng cười nhiều!”. Anh xoa xoa đầu Cảnh Tô vui mừng, trong lòng Cảnh Tô cảm thấy ấm áp.

“Mộ Thần!”. Tay cô khoác lên Cảnh Tô anh, cô phải may mắn thế nào mới gặp được người tốt như Tư Mộ Thần, người đàn ông được tôn là như tiên nhân.

Tư Mộ Thần càng vui vẻ hơn, trước cửa hàng vịt nướng, Cảnh Tô động lòng, nhưng hai người bọn họ không biết là, nhịp tim một người vào giờ khắc này cũng lạc nhịp.

“Dùng hồ ly, đây là do anh muốn mời, lão tử không ép anh!”.

“Đúng rồi, không có!”. Dung Thiều Tước cười híp mắt.

“bé con, trước tiên gọi một đĩa vịt quay Bắc Kinh lót bụng? Sau đó gọi vịt nướng và bia để nhắm rượu, xem vịt tẩm không tẻ. Vậy thì gọi luôn một bàn vịt đi? Ăn không hết thì để anh xách mang về!”.

“Mộ Thần, ý kiến này không tồi, không phải trong nhà còn hai người hay vận động sao?”

Tư Mộ Thần đang uống một hóp nước, sừng sốt phun xuống đất, “khự”, hai người vận động, nếu Cảnh Tô biết tối qua chỉ là thiết kế cô, thì cô sẽ phản ứng thế nào? Dù sao, quyết định chuyện này không thể để cô biết, chỉ có thể ủy khuất hai anh em đóng kịch.

“Bé con, người ta là bạn bè tốt, chúng ta mang gà nướng về, vịt nướng chúng ta giữ lại! Một lát nữa bảo hồ ly cho chúng ta vài con gà nướng mang về là tốt rồi!”.

“Ừ, là bạn bè tốt!”.

“Không cho uống rượu!”.

“Vậy sao anh còn uống!”.

“Lão tử là đàn ông! Đàn ông!”.

“Hà?”.

“Bé con, em là lớn nhất!”. Tư Mộ Thần đành phải bỏ ly rượu xuống.

Dung Thiều Tước nhìn hai người, trong lòng phiền não, anh ta uống một hóp rượu ghen đỏ cả mang tai.

“Tôi đi phòng rửa tay!”. Dung Thiều Tước lúng túng, từ nhỏ anh ta đã được yêu cầu không được phạm sai lầm, hôm nay lại như vậy quả là thất bại.

Anh ta đi tới phòng rửa tay, vừa uống một ly rượu khiến dạ dày anh ta như đang có lửa đốt. Anh ta nhớ lại thuốc dạ dày Cảnh Tô đưa, nhưng anh ta càng muốn nghe sự quan tâm của người yêu, anh ta nói với cô anh ta ngã bệnh, cô sẽ có phản ứng gì? Anh ta rất mong đợi!

“Alo”.

“Anh, hơi không khỏe!”. Anh ta không biết giọng mình đang run run.

“Em sẽ gọi bác sĩ đến nhà anh! Em cúp trước!”. Bây giờ Diêu Mộng Lan không có tâm tư trông nom điều này, cô ta nhìn người đàn ông bên cạnh, nụ cười chói lọi.

“Lạc đạo diễn, anh xem, tôi đóng nhân vật đó, được không?”. Cô ta đặt bàn tay mập mập của người đàn ông lên bộ ngực của mình.

Người đàn ông tham lam trước sắc đẹp, gật đầu liên tục, trong đôi mắt Diêu Mộng Lan thoáng qua một tia sắc bén. Một ngày nào đó, tất cả sẽ biến đổi. Cô ta nắm chặt quả đấm cho người đàn ông muốn làm gì thì làm.

Lúc Dung Thiều Tước ra ngoài, sắc mặt tái nhợt. Mà không biết Tư Mộ Thần đã đi đâu, chỉ có mình Cảnh Tô đang ngồi ở đó ăn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

“Cảnh Tô, Tư Mộ Thần đâu?”. Ánh mắt Dung Thiều Tước sáng quắc nhìn Cảnh Tô đang ăn vui vẻ, trên khuôn mặt trắng bệch hiện lên vẻ tươi cười.

“Này, cho anh thuốc dạ dày!”. Cảnh Tô không ngẩng đầu, đặt gói thuốc lên bàn, tiếp tục ăn vịt.

“Làm sao cô biết?”.

“Anh uống rượu rồi!”.

“Cảm ơn cô!”. Trong mắt Dung Thiều Tước lộ vẻ xúc động, anh ta kích động, đặt tay lên bàn tay nhỏ bé đang chăm chỉ làm việc (xé thịt).

“Bà nội nhà anh, thừa dịp lão tử không ở đây, định cưa cô gái của lão tử! Dung hồ ly, anh chán sống rồi đúng không?”. Tư Mộ Thần vừa trở lại thì thấy bàn tay nhỏ bé của bé con nhà anh bị Dung hồ ly nắm lấy, anh giật dử.

“Không phải như anh nghĩ, cho anh một miếng, ăn mau đi!”. Cảnh Tô chăm tương, nhét một miếng thịt vịt vào trong miệng Tư Mộ Thần.

Tư Mộ Thần vui như hoa nở, “Tôi cho anh biết, Dung hồ ly, nếu anh mà mơ ước bé con nhà tôi, tôi sẽ đưa anh sang Syria!”.

“Là sao? Xin hỏi thiếu tướng, tôi chỉ là người dân đã phạm phải lỗi gì?”.

“Dung hồ ly, anh là người dân tốt, nhưng cũng là chủ một xí nghiệp, chẳng lẽ phải anh đến Syria ủng hộ cho người dân Syria mà cần anh phải phạm lỗi gì mới cho đi sao? Bản tướng quân quá thất vọng với anh, người đàn ông không có lòng trách nhiệm!”. Lượn một vòng, không ngờ lại nói vậy.

“Bé con, chúng ta nên tìm một người đàn ông yêu nhà yêu nước, thân thể khỏe mạnh, vóc dáng cao lớn, địa vị gia đình hiển hách một chút, quan trọng hơn là biết nấu cháo bí đỏ!”.

Cảnh Tô bịt miệng, không phải đang nói chính anh sao?

“Nhưng mà tôi không thích người đàn ông lớn tuổi, làm sao bây giờ?”. Cảnh Tô đùa tmt, hai mắt tràn đầy vui vẻ.

“Cái gì? Lớn tuổi? Em đợi chút về tôi xử lý em thế nào? Anh sẽ”.

“Khụ, có người đấy!”. Cảnh Tô đỏ bừng cả khuôn mặt, cô không muốn người khác biết chuyện cô ở chung với Tư Mộ Thần, kịp thời cắt đứt lời nói hùng hồn của anh.

Nhưng không ngờ, trong lòng Dung Thiếu Tước lo lắng, “xử lý” trong miệng Tư Mộ Thần là gì? Người đàn ông thường thích về phía phương diện kia.

“Người đàn ông lớn tuổi, KFC đâu?”.

“Đã phân phó gửi về nhà, chắc là hai tên đó đang ăn vui vẻ rồi”.

“Người đàn ông lớn tuổi, tôi muốn ăn món đó”.

“Để anh đi mua!”. Hai người đàn ông trầm miệng một lời, dường như cùng lúc đó, bọn họ cùng đi ra ngoài mua.

Cảnh Tô giật mình, không phải lại có mình cô ngồi ăn vẹt sao, đúng là không thú vị! Hay là gọi Mộng Lan đi? Gần đây Y Y đều nói không rảnh, gọi Mộng Lan ra ngoài vui một chút, Mộng Lan ở nước ngoài sống lâu như vậy, cũng phải đưa cô ấy tới những nơi đồ ăn Trung Quốc đặc sắc.

“Alo, Mộng Lan, bây giờ cậu có rảnh không?”.

“Ừ, Tô Tô, hiện tại tớ đang rảnh, sao thế?”.

“Vậy cậu đã ăn gì chưa? Bây giờ tớ đang ở nhà hàng vịt nướng”.

“Được, ở chỗ nào thế?”.

“Bên đường Phú Dân”.

“Được, tớ sẽ qua luôn”.

Mặc dù nói như vậy, nhưng Diêu Mộng Lan không ngờ Dung Thiếu Tước lại ở cùng với cô ấy.

Hai người đàn ông mỗi người cầm một đĩa trở lại, nhìn Cảnh Tô ăn ngon, Tư Mộ Thần cảm thấy thỏa mãn.

Đợi đến khi Diêu Mộng Lan tới, thấy Dung Thiếu Tước thì ngẩn ra.

“Đây là?”. Diêu Mộng Lan vô tội nhìn Dung Thiếu Tước, vẻ mặt nghi hoặc.

Dung Thiếu Tước không ngờ Diêu Mộng Lan sẽ đến. Nhìn kỹ thuật diễn trò cao siêu của Diêu Mộng Lan, lại giả vờ không biết Dung Thiếu Tước, khoe miệng Tư Mộ Thần nhếch lên khinh thường, theo như anh biết thì quan hệ của anh người này tốt đến mức trên giường cũng không rời? Rốt cuộc thì bọn họ đang có chủ ý gì với bé con?

“A, đây là tổng giám đốc của công ty mình, Dung Thiếu Tước tiên sinh”.

“Dung thiếu, chào anh!”. Chào hỏi xong, cô chủ động ngồi đối diện với Cảnh Tô, mà tay của cô ta cố ý chạm vào người Dung Thiếu Tước. Tư Mộ Thần nhìn cô bé đang ngồi ăn vui vẻ, tràn đầy lo lắng. Cô bé này, đến lúc nào thì mới biết để ý đến tâm tư người khác?

“Mộng Lan cậu ném thử một chút đi, vịt này ngon lắm!”. Cảnh Tô nhiệt tình, Tư Mộ Thần dịu dàng lau dầu mỡ trên miệng cho Cảnh Tô, ánh mắt nhìn Dung Thiếu Tước không vui!

“Tôi nói, Dung hồ ly, sau này anh đừng đánh chủ ý lên người bé con nhà tôi nữa, anh nhìn Diêu tiểu thư kia, siêu sao quốc tế, cô ấy với anh đúng là trời sinh một đôi. Bé con, em thấy thế nào?”.

“Đúng vậy, Mộng Lan vẫn còn độc thân, tổng giám đốc, anh và Mộng Lan tuyệt đối hợp nhau!”.

“Cảnh Tô, lòng tôi mà cô còn không rõ sao?”. Dung Thiếu Tước mệt mỏi nói, mặc dù biết là giả, nhưng trong lòng Diêu Mộng Lan vẫn thấy đau nhói. Tại sao cô ta lại cảm thấy người đàn ông này càng ngày càng cách mình rất xa.

“Tô Tô, cậu đừng nói giỡn như vậy!”. Diêu Mộng Lan hờn dỗi nói một tiếng, nhưng trong mắt lại dâng lên sự vui vẻ.

“Bé con, chúng ta về đi!”.

“Tur Mộ Thần, gà đâu?”.

“Yên tâm, còn mang theo đây! Dung hồ ly, người đẹp Diêu giao lại cho anh!”.

“Ừ, hai người cứ đi đi!”. Diêu Mộng Lan cười cáo biệt.

Trong phòng ăn chỉ còn cô ta và Dung Thiệu Tước, Dung Thiệu Tước yên lặng ngồi uống rượu.

“Thiệu Tước, chúng ta đi thôi! Em sợ có chó săn!”. Mặc dù bây giờ cô ta mang mắt kính đen lớn che khuôn mặt nhưng vẫn sợ bị người ta nhận ra. Thật ra cô ta không sợ scandal, scandal còn có thể tạo đà cho phim của cô ta, nhưng scandal với Dung Thiệu Tước thì cô ta không làm được. Dù sao chuyện này cũng không thể đưa ra ngoài ánh sáng.

“Ừ, chúng ta đi thôi! Lan, hôm nay đến nhà anh đi!”.

“Không, không được!”. Theo bản năng, cô ta vượt vượt về phía cổ, trên đó có vết hôn, cô ta không biết phải giải thích thế nào?

“Vậy thì em đưa anh về, hôm nay anh uống rượu!”. Về mặt Dung Thiệu Tước cô đơn, Diêu Mộng Lan há miệng, nhưng cuối cùng không nói gì, lái xe đưa Dung Thiệu Tước về nhà.

“Mộ Thần”.

“Sao thế?”.

“Em muốn đi mua bánh Orion”.

“Nhanh thế đã đói bụng rồi sao?”.

“Không phải, anh không cảm thấy, Orion = đồng tính sao?”.

“Bé con, em có thể không làm hủ nữ được không?”. Tur Mộ Thần nghe thấy câu này, thật sự hồi hận!

“Được rồi, được rồi, đi về!”.

Cảnh Tô giống như đứa bé làm sai chuyện, lắc lắc cánh tay Tur Mộ Thần, bộ dạng khờ khạo chọc cho Tur Mộ Thần cười ha ha trên lối đi bộ, “Đồ ngốc, đồ ngốc!”.

“Người đàn ông lớn tuổi, người đàn ông lớn tuổi!”

“Em còn nói nữa, em nói trên lối đi bộ này, người ta còn không nói chúng ta là kẻ điên sao?”.

Cảnh Tô mở cửa, về mặt ủ rũ khuất.

“Bé con, ai dạy em gọi là người đàn ông lớn tuổi, em nói đi?”.

Khi mở cửa ra, hai người nhìn thấy hai người đàn ông đang ra đầu, bộ dạng kia không tức giận không được!

Trên ghế salon bày đầy KFC, hai người đang nằm gặm, bàn tay còn bôi lên ghế salon.

“Hai người thật là giỏi?”. Giọng nói u ám của Tur Mộ Thần vang lên bên tai.

“Hi hi, lão đại, anh đứng là tri kỷ của cấp dưới, còn nhớ rõ mua KFC cho bọn tôi! Ăn rất ngon, đúng không? Tuấn Tuấn?”. Lục Phạm vừa ăn vừa kêu khiến Cảnh Tô rợn cả tóc gáy.

Tur Mộ Thần liếc mắt nhìn Cảnh Tô, thỉnh thoảng ném ra một quả bom.

“Hai cậu biết tại sao lại mua KFC cho các cậu không?”.

Hai cái đầu cùng lắc lắc.

“Bé con nói, các cậu làm “vận động” quá mệt mỏi nên mua ít “gà” về bồi bổ cho các cậu!”.

“Sặc!”. Gương mặt Đường Tuấn đen thui, Lục Phạm không ngừng lau cổ, cả khuôn mặt lại đỏ bừng, nhưng mắt lại nháy nháy, chẳng lẽ bị hóc xương rồi.

Tur Mộ Thần ác ý vỗ một cái thật mạnh vào lưng Lục Phạm, cậu ta liền khạc xương ra, “Này, này là xương gà của hai người”.

“Bé con, có mệt không? Tắm một cái rồi lên giường ngủ thôi”.

“Ừ, được!”. Cảnh Tô nhìn ba người kỳ quái, không muốn nhúng tay vào đó.

Đuổi Cảnh Tô đi, Tư Mộ Thần nghiêm túc nhìn hai người.

“Nói đi, vừa mới tiến vào đã ra hiệu”.

“Lão đại, đã cứu được 005 nhưng mà....”. Đường Tuấn mở miệng nói cho Tư Mộ Thần, nhưng rồi không biết phải nói thế nào.

“Nhì nheo cái gì, quân nhân mà cứ như đàn bà!”.

“Nhưng mà 005 mang thai!”.

“Cái gì?”. Lần này Tư Mộ Thần không còn bình tĩnh được, 005 mang thai, đứa bé này phải làm sao?

“005, tự cô ấy nói thế nào?”.

“005 đang hôn mê, đứa bé cũng trong giai đoạn nguy hiểm, chúng ta cứu hay không cứu?”.

Tư Mộ Thần đột nhiên nghĩ đến Cảnh Tô, anh quyết định, “Cứu!”.

“Lão đại, mặt khác, quân khu cũng quyết định xử phạt với anh rồi!”. Lục Phạm nhìn Tư Mộ Thần, gương mặt khó xử.

“Nói đi, là xử phạt thế nào, cơ thể tôi cũng đã khỏe lại, lạm dụng chức quyền như vậy là tôi không phải!”.

“Cấp trên quyết định phải anh đi đóng ở đảo DY một tuần!”.

“Không được, bảo tôi phải rời khỏi bé con thì vạn lần không đồng ý, trước kia còn chưa tìm được bé con, bảo tôi đi đâu cũng được, bây giờ nói gì thì lão tử cũng không đi! Vì bé con, vị trí thiếu tướng này tôi không làm cũng được! Huống chi, lão tử không tin bọn họ dám động đến lão tử!”. Tư Mộ Thần cuồn cuộn nói.

“Lão đại, vậy ý của anh là?”.

“Tướng ở bên ngoài, điều quân mệnh không từ! Không phải những lời này đều do hai cậu dạy tôi sao? Bản tướng không có ở đây, thế nào? Các anh em tự nguyện giúp lão tử, lão tử giẫm chân một cái, các anh em không quản doanh đám không giúp lão tử? Trờ lại vấn đề chính, chuyện này giao cho hai cậu đi làm! Lão tử không đi!”.

“Lão đại, kẻ địch đã tiến tới gần đảo DY rồi!”.

“Lão tử là loại người không phụ trách vậy à? Tôi đã sớm nghiên cứu chiến thuật, chỉ chờ người ta tới cửa mà thôi, nhưng vấn đề là người ta không dám! Các cậu yên tâm, chờ đến ngày tôi cưới chị dâu các cậu, đám người kia cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ!”.

“Nhưng mà....”.

“Không có nhưng mà, nếu đám người kia tới, Tư Mộ Thần tôi nhất định sẽ là người thứ nhất đi! Tắm một cái rồi ngủ đi!”.

Thấy Tư Mộ Thần quyết định như vậy, hai người cũng bỏ qua!

Cảnh Tô nhìn vẻ mặt suy tư của Tư Mộ Thần, nhưng cô vẫn nhìn tạp chí trong tay, xem phong cách thiết kế của người ta.

“Bé con, nếu anh đi, em có buồn không?”. Ánh mắt Tư Mộ Thần sáng quắc, anh mong đợi câu trả lời của Cảnh Tô

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Không phải là Cảnh Tô thì tốt biết bao?

Cảnh Tô khẽ nhấc tay lật tạp chí, suy nghĩ liên tục xoay chuyển, cuối cùng, cô thở dài một hơi.

"Nếu anh đi, thì đương nhiên em cũng sẽ đi cùng với anh rồi!" Cảnh Tô mỉm cười nhìn Tư Mộ Thần, đáy mắt hiện lên một loại tình cảm dịu dàng.

"Cô bé, ngủ đi! Có những lời này của em, anh cũng không dám tự tiện rời đi, để cho em phải chịu nỗi khổ xót này đâu." Miệng Tư Mộ Thần phả ra hơi ấm chạm vào mặt Cảnh Tô, đồng thời cũng xuyên vào đáy lòng cô.

Lần đầu tiên Cảnh Tô chủ động tựa vào lồng ngực của anh, nhắm mắt lại, an tâm ngủ.

Ngày thứ hai Cảnh Tô ở công ty rất phấn chấn, cả ngày cong khoe miệng lên, đây không phải là tỏ rõ, đại mỹ nhân Cảnh Tô của bọn họ đang yêu sao, trong phòng làm việc có không ít tiếng còi lòng tan nát rơi trên đất.

"Không biết người trong lòng mỹ nhân Cảnh Tô là ai đây?"

"Còn có thể là ai nữa? Tôi thấy người này chính là tổng giám đốc của chúng ta đó!"

"Sao cô biết vậy?"

"Tôi còn có thể không biết sao, bó hoa này chính là tôi đi đặt đó!"

"Thật à! Thì ra chủ nhân của hoa đẹp lại là tổng giám đốc!"

"Thật, là tổng giám đốc!" Nhìn thấy Dung Thiệu Tước bước tới, mọi người vội ngậm miệng không nói bất quái nữa, cúi đầu làm việc.

Nghe mấy lời đồn của cấp dưới, Dung Thiệu Tước theo thói quen hơi híp mắt lại, nhắm tới kế hoạch lại tiến lên phía trước một bước, nhưng mà vì sao cánh tay mở cửa của anh ta lại hơi dừng lại? Thoáng chuyến bước chân một cái, vừa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười, anh ta đứng là không thể buông tay được. Dung Thiệu Tước anh thế mà cũng có lòng dạ đàn bà rồi sao? Anh ta tự giễu cười một tiếng, nhưng mà một khi kế hoạch đã khởi động đương nhiên là không thể dừng lại, chuyện này coi như không phải do anh ta tới xử lý, người nọ cũng sẽ để cho những người khác tới trước.

"Cảnh Tô, đừng trách tôi!" Trước khi quay đầu rời đi, anh ta có tâm ý khác thoáng nhìn lướt qua, đặt Cảnh Tô vào trong tầm mắt, vừa đứng lúc, hình như cô cũng có chút chuyện muốn nói với anh ta.

"Tổng giám đốc, tôi có việc muốn nói với anh!" Cảnh Tô vội vàng gọi Dung Thiệu Tước sắp mở cửa lại, ánh mắt của mọi người trong văn phòng đều tràn đầy mập mờ. Dung Thiệu Tước quét mắt nhìn, mọi người rồi rít cúi đầu.

"Vào trong rồi nói!"

Đây cũng không phải lần đầu tiên vào phòng làm việc, lần này cô cực kỳ an tâm.

"Chuyện gì?" Anh ta không chút để ý, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn.

"Tinh thần của tổng giám đốc không tệ!" Cảnh Tô nhìn cũng thật vui vẻ, cô thuận miệng nói như vậy.

"Thư ký Cảnh, tôi có thể hiểu là em đang quyến rũ tôi không?"

"Khụ khụ, tổng giám đốc, tôi...!"

"Được rồi, rốt cuộc thì tìm tôi có chuyện gì?"

"À, là như vậy, hôm qua lúc tôi dọn dẹp lại bàn làm việc của anh, nhìn thấy bản thiết kế trên bàn của anh!" Ngón tay của Dung Thiệu Tước dừng lại, vậy mà cô ấy lại thấy được bản thiết kế, là do mình quá sơ sót rồi. Chưa tính là cơ mật gì đó, nhưng mà một khi bị truyền ra ngoài thì sẽ có ảnh hưởng lớn đối với sản phẩm đưa ra thị trường của mình.

"Em có ý kiến gì với bản thiết kế không?" Anh ta làm bộ hỏi thăm, nếu như anh ta đã dám để quả bom này ở bên cạnh mình, thì cũng cần phải chuẩn bị thật tốt.

"Tổng giám đốc, tôi cảm thấy bản thiết kế không đủ linh khí! Cho nên, tôi đã tự chủ trương sửa lại!" Cảnh Tô đưa bản thảo lên: "Đây là bản thiết kế sau khi tôi sửa lại!"

"Hả?" Ánh mắt của Dung Thiệu Tước híp lại không thể nhìn ra bất kỳ cảm xúc gì, nhưng mà người biết anh ta thì đều biết tay của anh ta chính là toàn bộ cảm xúc của anh ta.

Trong nháy mắt nhìn thấy bản thảo, ngón tay của Dung Thiệu Tước hơi giãn ra. Nếu như nói tác phẩm của Vương Tiêu là chế tác có một không hai, thì nét vẽ cuối cùng của Cảnh Tô có tác dụng tuyệt đối trong việc vẽ rồng điểm mắt. Ánh mắt của anh ta lần đầu tiên mở to, tràn đầy thương thức.

"Tổng giám đốc?"

"Cảnh Tô, tôi quyết định, giao đề án này cho em phụ trách!"

"Cái gì?" Cảnh Tô kinh ngạc nhìn Dung Thiệu Tước, đề án này không nhỏ, cô chỉ là một người mới, có thể có được cơ hội lần này thật sự là hiếm thấy!

"Cứ như vậy đi, em mau đi ra ngoài làm việc, đợi lát nữa tổng giám Vương sẽ tới tìm em!" Dung Thiệu Tước nhìn Cảnh Tô rời đi, lập tức gọi Vương Tiêu

mơ mơ màng màng vào phòng làm việc.

"Tổng giám đốc Dung của tôi ơi, mới sáng sớm đã giày vò tôi làm gì?" Vương Tiêu liên tục ngáp ngủ, Dung Thiếu Tước yên tĩnh nhìn anh ta.

"A Tiêu, đề án này của cậu để cho Cảnh Tô phụ trách nhé?" Vương Tiêu ngẩn người, giống hệt như là nhìn thấy quái vật, con buồn ngủ lập tức biến mất.

"Thiếu Tước, cậu đang nói đùa sao?" Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc hiem thấy của Dung Thiếu Tước, anh bỗng thấy thất vọng.

"Cho tôi một lý do!" Vương Tiêu biết mình có kiên trì cũng không thể giành được thắng lợi, nhưng mà anh cũng muốn biết nguyên nhân là gì? Thiết kế ở tổ thiết kế lâu như vậy, đề án do chính mình theo lâu như vậy nói buông liền buông, anh đương nhiên là không cam tâm.

"Tự cậu nhìn đi!" Anh ta đưa bản thảo đã được Cảnh Tô sửa lại ra.

"Này, này, Thiếu Tước, đây là cao nhân phương nào? Tôi vẫn luôn cảm thấy trong bản thiết kế thiếu hụt linh hồn, giờ phút rốt cuộc cũng thể hiện được hoàn mỹ như vậy! Người này là ai?" Vương Tiêu kích động, anh có một loại cảm giác giống như uống rượu gặp được tri kỷ ngàn chén vẫn thấy ít vậy.

"Cậu tự đoán đi?"

"Tôi không đoán được, mau nói đi!" Mặc dù ánh mắt Vương Tiêu chột lóe, nhưng mà anh vẫn muốn nghe được đáp án từ trong miệng của Thiếu Tước.

"Kỳ thật không phải A Tiêu đã biết người kia là ai rồi sao? Tôi cần gì phải nói lại đáp án?" Thật hiếm khi thấy được dáng vẻ quần bách của Vương đại tài tử.

"Nếu như người kia là Cảnh Tô, thì tôi đồng ý thay đổi người phụ trách, nhưng mà tôi muốn cùng phụ trách đề án này với cô ấy! Đề án này vẫn là do chính tôi theo dõi, tôi có thể trợ giúp cho cô ấy!"

"Được, cứ quyết định như vậy đi!"

"Cậu đi hạ lệnh với những người ở bên kia đi!"

Trên dưới công ty đều bị khiếp sợ bởi cái quyết định này, ngay cả Cảnh Tô cũng thụ sủng nhược kinh. Tất cả mọi người đều nói là tài hoa của cô đã được thừa nhận, còn Cảnh Tô chỉ hơi cau mày. Kết quả như vậy không phải là điều cô muốn, đây không phải là tự đẩy mình lên đầu sóng ngọn gió sao?

"Tổng giám đốc, tôi không thích hợp làm người phụ trách!" Sắc mặt của cô rất bình tĩnh, không nóng không vội, chuyện này chính cô trước hết phải kiên định.

"Tôi chỉ là không muốn uất ức tài hoa của em thôi!" Anh ta thực sự muốn để cho cô làm việc mà mình muốn làm, anh ta tính toán cô khắp nơi, lần này coi như là thật lòng, người phụ nữ này cũng quá không biết thức thời rồi.

"Cảnh Tô, cô nhận chức người phụ trách này chứ? Tôi thay phòng thiết kế năn nỉ cô đó!" Chẳng biết từ lúc nào Vương Tiêu đã đi vào.

"Tổng giám Vương, Cảnh Tô không thể đảm nhiệm. Hơn nữa trong nhà Cảnh Tô có bệnh nhân, không thể ở lại công ty cùng phần đầu với mọi người được!" Quả thật, nếu như cô nhận đề án này, thì sẽ phải thức đêm làm thêm giờ, như vậy tới buổi tối ai sẽ bồi thuốc cho Tư Mộ Thần?

"Cảnh Tô, chỉ cần cô đồng ý, chỉ cần cô nói rõ phần cô sẽ phụ trách, những cái khác đều giao cho tôi!" Vương Tiêu tha thiết nhìn cô.

"Thư ký Cảnh, chỉ cần cô đồng ý, tiền lương sẽ tăng gấp ba!" Lời của anh ta thành công khiến cho Cảnh Tô lùi bước, trong mắt của cô hơi do dự, cắn răng một cái, cô quyết định không uất ức bản thân. Tại sao ư? Mở miệng, nhắc tay một chút mà có thể lấy được tiền lương trên ba vạn, cô không muốn cho nó chạy đi, rèn luyện năng lực để ra quyết sách cũng là chuyện tốt.

"Tôi đồng ý làm người phụ trách, nhưng mà tôi chỉ phụ trách ra các quyết sách và bản thiết kế, còn việc thi hành gì gì đó, tôi đều mặc kệ!" Vung tay chỉ huy có thể làm rất sáng khoái?

"Cảnh Tô, chỉ cần cô đồng ý là tốt rồi!" Bây giờ Vương Tiêu chỉ hận là không thể độc chiếm Cảnh Tô thời thời khắc khắc ở chung, đây chính là cái gọi là sự điên cuồng của nhà nghệ thuật. Ở trong định nghĩa của Vương Tiêu, anh chính là một trong những nhà nghệ thuật.

"Cảnh Tô, Cảnh Tô..." Vương Tiêu đi theo phía sau Cảnh Tô, một mực gọi Cảnh Tô, đáng tiếc là từ sau khi Cảnh Tô nhận đề án, thái độ đối của cô với anh càng thêm lạnh nhạt.

"Thư ký Cảnh, đây là kế hoạch chúng tôi mới làm xong, mời xem qua!"

Cảnh Tô tùy tiện xem qua, nhưng mà có điều những kế hoạch này người khác cũng đã dùng qua rồi, sau đó lại lấy ra chỉnh sửa.

"Làm lại, lúc các người làm kế hoạch, chẳng lẽ cũng chỉ biết tham khảo, chứ không biết đưa ra kế hoạch mới sao?" Cảnh Tô thể hiện khí phách nữ vương rõ ràng. Vương Tiêu sững sờ nhìn cô, cô ấy còn có một dáng vẻ khác như vậy sao?

"Thư ký Cảnh, chúng tôi vẫn luôn làm như vậy, nếu như thư ký Cảnh không hài lòng đại khái có thể tự mình đi làm lại." Người được cử đến khinh thường nhìn Cảnh Tô, bất quá không phải cô ta cũng chỉ là nhờ bò lên giường của tổng giám đốc, nên mới có thể phụ trách đề án này sao? Cô cảm thấy

không đáng giá thay cho tổng giám Vương của bọn họ.

"Thật sao? Tổng giám Vương, nếu như tôi tới phụ trách đề án này, tôi có toàn quyền xử lý chuyện này hay không?"

"Được, Cảnh Tô, cô tự xem rồi xử lý là được!" Vương Tiêu thấy người phụ nữ không biết điều ở trước mặt thật là chướng mắt. Bây giờ ở trong mắt anh, Cảnh Tô nói gì cũng có lý. Thật ra thì anh cũng có lòng riêng, bộ phận sáng tạo và phòng thiết kế đã nên sớm khai trừ người rồi, nhưng mà vì ngại mặt mũi, anh không thể làm.

"Vậy thì tốt! Cô tới bộ phận nhân sự lãnh tiền rồi đi đi!" Cảnh Tô không hề lưu tình nhìn người phụ nữ này, hạ lệnh thay đổi nhân sự, ai nói là không thể? Người phụ trách đề án? Tổng giám đốc của bọn họ nói cô đuổi người làm rất tốt!

"Cái gì? Tổng giám, anh cũng đồng ý sao?" Người phụ nữ kia giống như là không thể tin được nhìn Vương Tiêu.

Cho đến khi Vương Tiêu nặng nề gật đầu, thì sắc mặt cô ta xám như tro tàn.

"Hài lòng không?" Cảnh Tô cười khê, nhìn sắc mặt lúng túng của Vương Tiêu.

"Khụ khụ, tôi không hiểu ý của Cảnh Tô!" Anh ho khan mấy tiếng muốn che giấu sự bối rối của mình.

"Chẳng lẽ không phải là tổng giám Vương Tiêu đây muốn mượn tôi tới thay anh khai đao sao?" Cô cũng không tin một nhân viên cấp dưới nhỏ bé làm xong bản kế hoạch lại không đưa cho một tổng giám như anh ta xem qua, bản kế hoạch này rõ ràng cho thấy vẫn còn tồn tại sơ suất.

"Cảnh Tô, cô không thể giả bộ hồ đồ một chút sao?" Vương Tiêu tán thưởng sự thông minh của Cảnh Tô, giống như ở trước mặt người phụ nữ này mình có thể sống tương đối thân nhiên.

"Anh cũng đã nói như thế rồi, vậy tôi sẽ giúp anh tới cùng!" Cảnh Tô dừng lại một chút, nhìn vào ánh mắt của anh thành khẩn nói: "Vương Tiêu, tôi thích người thành thật, chỉ cần lừa gạt tôi một lần, thì tôi sẽ vứt bỏ người đó lại phía sau!"

Cảnh Tô đi xa, để lại Vương Tiêu đứng nguyên tại chỗ với sắc mặt phức tạp.

Cảnh Tô, lòng của cô đã phải chịu bao nhiêu tổn thương? Mà khiến cho cô ngay cả một lần bị lừa gạt cũng không thể chịu được? Cô thật sự vô tâm sao? Dung Thiệu Tước, cậu không xứng theo đuổi Cảnh Tô.

"Thiệu Tước, không thể buông tha cho Cảnh Tô sao?" Trong phòng làm việc, anh hướng về phía bóng lưng của Dung Thiệu Tước nói hết những lời này, giọng điệu rất gấp, dường như còn có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của anh.

"Aiz, A Tiêu, cậu động lòng rồi phải không? Một khi kế hoạch đã khởi động, còn dừng lại được sao?" Anh ta nhìn về phía cửa sổ, vừa giống như đang nói chuyện với người trong phòng, vừa giống như đang tự hỏi mình.

"Thiệu Tước, cậu không hối hận là được rồi, cậu muốn làm gì với cô ấy tôi cũng mặc kệ, tôi chỉ hy vọng cô ấy không bị tổn thương!" Vương Tiêu tức giận đi ra khỏi phòng làm việc.

"A Tiêu, rốt cuộc thì cậu cũng lún sâu vào!" Dần dần, anh ta cũng không phát hiện Cảnh Tô đã đi tới bên cạnh anh ta.

"Tổng giám đốc!" Cảnh Tô nhẹ giọng gọi.

"Tại sao vào mà không gõ cửa?"

"Tôi đã gõ cửa rồi, là anh không nghe thấy thôi, tổng giám Vương bảo tôi trực tiếp đi vào!" Cảnh Tô cầm bản tài liệu chuyên môn đã được xử lý tốt trong tay giao cho anh ta.

Dung Thiệu Tước liếc nhìn từng tờ một, qua mỗi một tờ, độ hài lòng trên sắc mặt của anh ta càng ngày càng cao.

"Cảnh Tô, nếu như cô không phải là Cảnh Tô thì tốt biết bao." Giọng điệu của anh ta tràn đầy bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiệu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Bỏ lại cô sao?

"Thật sao? Nhưng Cảnh Tô chính là Cảnh Tô, chuyện này dường như cũng không thể thay đổi, nếu như có thể thì Cảnh Tô cũng không mong muốn đeo lên người chữ Cảnh này!" Ánh mắt của Cảnh Tô lộ vẻ đau buồn, cô nhìn Dung Thiệu Tước, đột nhiên cảm thấy người như vậy có lẽ là loại người cùng một thể giới với cô.

"Tổng giám đốc, đã có ai từng nói với anh, người muốn dùng nụ cười để nguy trang cho nội tâm của mình chính là người bi thảm nhất trên cái thế giới này hay chưa?"

Thân hình cao lớn của Dung Thiều Tước chấn động, Cảnh Tô nói tiếp: "Bất luận là buồn phiền hay là khổ sở hoặc là vui vẻ, anh cũng chỉ có thể mỉm cười, không phải sao?"

Mùi vị bị người khác nhìn thấu quả thật là không tốt chút nào: "Từ khi nào thì thư ký Cảnh bắt đầu nghiên cứu lòng người vậy? Hay là coi trọng bản thiếu...". Dung Thiều Tước che giấu cảm xúc thật rất tốt, chỉ là một cái thoáng qua. Cái dáng vẻ du côn kia, Cảnh Tô nhìn rất không thoải mái, cô cảm thấy cái dáng vẻ này chỉ có Tư Mộ Thần làm là đẹp mắt nhất.

Bỗng nhiên, lỗ tai của cô đỏ bừng, Cảnh Tô cảm thấy dường như gần đây cô đã bị trúng độc, mỗi một người đàn ông cô nhìn thấy chỉ cần có bóng dáng của Tư Mộ Thần, cô đều không nhịn được đem ra so sánh.

"Thư ký Cảnh, lỗ tai đỏ của cô sắp rớt xuống rồi kìa!" Trong khẩu khí tràn ngập chế nhạo. Cảnh Tô nhanh chân rời khỏi phòng làm việc, nếu như cô bị anh ta biết được bây giờ từng giây từng phút cô đều nhớ tới một người đàn ông, thì còn không biết anh ta sẽ chế cười cô như thế nào nữa. Cảnh Tô không thích bị người khác dòm ngó nội tâm.

Xoa xoa cái cổ đau nhức, khuôn mặt Cảnh Tô đầy thỏa mãn, hiện tại cô muốn thực hiện cho xong cái đề án này, lại cho Vương Tiêu nhìn xem còn kém không nhiều lắm.

"Cảnh Tô, tôi...". Vương Tiêu muốn nói lại thôi.

"Thực hiện kế hoạch có vấn đề gì sao?" Cảnh Tô không hiểu, vì sao anh phải áp a áp ứng như vậy?

"Cảnh Tô, sau này bất luận làm chuyện gì đều phải nhớ tôi luôn đứng ở bên cạnh cô!" Vương Tiêu đột nhiên nắm chặt bàn tay của Cảnh Tô, cô cảm thấy anh đang run rẩy.

"A Tiêu, cảm ơn anh!" Cảnh Tô biết cô lại có thêm một người bạn thật lòng với cô.

"Cảnh Tô, đề án này của em anh sẽ xem thật kỹ, một lát sẽ nói với em những chỗ cần chỉnh sửa, chúng ta có thể thương lượng thật tốt một chút."

"Tốt, cứ quyết định như vậy đi! Vậy tôi tan việc trước nhé?"

"Anh đưa em về nhé?"

"Không cần, tôi có xe riêng rồi!"

Đợi đến khi Cảnh Tô mở cửa ra, trong nhà đã không có một bóng người. Trong lòng của cô rất gấp gáp.

"Mộ Thần? Tư Mộ Thần?" Trả lời cô chỉ là tiếng vọng trống rỗng.

Cô lấy điện thoại di động ra, nhưng lại truyền tới một giọng nữ máy móc: "Số điện thoại quý khách vừa gọi đã khóa!" Trái tim của Cảnh Tô đập loạn không có quy luật.

Trong tủ lạnh ở dưới phòng bếp, có đồ ăn anh đã làm sẵn. Trong phòng ngủ, cô nhìn chiếc chăn đã được gấp lại chỉnh tề, trong lòng bỗng đau xót, thì ra mỗi lần bọn họ ngủ, đều là anh đã trải sẵn chăn, sau khi rời giường, anh lại gấp chăn lại thật gọn gàng.

Cô vươn tay vuốt nhẹ chiếc chăn trắng ngần, phía trên dường như còn lưu lại hơi thở của anh. Không tự chủ, cô đã an tâm ngủ thiếp đi ở trong hơi thở trên chiếc chăn này. Lúc tỉnh dậy, đã là nửa đêm: "Tư Mộ Thần! Tư Mộ Thần!" Cô hét to giống như nổi điên, nhưng chỉ có tiếng vọng, chỉ có tiếng vọng.

Có một chút động tĩnh, cô cho là Tư Mộ Thần trở lại, nhưng mà thì ra chỉ là một trận gió mà thôi.

"Anh cũng bỏ em lại sao? Không phải là anh đã nói, sẽ không rời đi sao?" Cô rơi nước mắt rồi lại không ngừng tự nói với mình, nước mắt quả thật rất vô dụng, nước mắt thật sự là rất vô dụng.

Trong công ty, Cảnh Tô chỉ làm việc một cách máy móc. Lời đồn bắt quắt lại nổi lên khắp xung quanh.

"Nha Nha. Ông đây mặc kệ!" Tư Mộ Thần nhìn Cảnh Tô ở trong màn hình đang liếc mạng gạt nước mắt: "Quốc gia thiên hạ chó má gì đó, ông đây ngay cả một người phụ nữ cũng không thể chăm sóc tốt, còn phải đi tranh đoạt cái đảo nhỏ này!"

"Lão đại, lão đại, đừng kích động, kích động còn đáng sợ hơn so với ma quỷ!" Lời nói của Lục Phạm không mạch lạc, trong lòng cũng bất ổn.

"Lão đại, nhiệm vụ lần này rất khẩn cấp không thể nào rút lui!" Trong con ngươi của Đường Tuấn đều là ý ngăn cản, tất cả tướng sĩ đều ôm lòng yêu nước trong người đi lên đảo nhỏ. Nhưng nếu như lão đại nhất quyết rút lui như vậy, lòng quân sẽ tan rã.

"Lục Phạm, Đường Tuấn!"

"Có mặt!"

"Lục Phạm, hiện tại bản tướng ra lệnh, hãy chăm sóc Cảnh Tô thật tốt, nếu không sẽ xử lý theo kỷ luật quân đội!" Bọn họ không biết, nhưng mà anh ba của bọn họ biết, lão đại bọn họ tin tưởng bọn họ!

"Hạ cấp liên cấp bộ trưởng, Lục Phạm cần tuân quân lệnh!"

"Chào!"

"Lục Phạm, cậu phải biết, cô nhóc đó chính là mạng của tôi!"

"Lão đại, mạng của anh chính là mạng của các anh em chúng tôi!" Lục Phạm lắc đầu một cái rồi đi, thật ra thì cậu cũng muốn chiến đấu cùng với các anh em biết bao.

"Lục Phạm, hãy tha thứ cho lòng riêng của Tư Mộ Thần tôi!" Quân nhân chính là khát vọng được kiến công lập nghiệp trên chiến trường: "Đường Tuấn, sắp xếp cho Lục Phạm trở về nước đi!"

Chờ tới khi Lục Phạm trở về nước, cậu nhìn thấy một Cảnh Tô đang chán chường, giống hệt như đã mất đi linh hồn, giống như lại trở về dáng vẻ của cô lúc mới tới đây.

"Chị dâu, chị dâu, chị chờ tôi một chút, chờ tôi một chút!" Cảnh Tô nhìn thấy cậu, bước chân không tự chủ tăng nhanh hơn, cô sợ, sợ nghe thấy bất kỳ tin tức gì về Tư Mộ Thần.

"Chị dâu, chị dâu, lão đại có đồ muốn giao cho chị!" Lục Phạm không nhanh không chậm đuổi theo ở phía sau, nếu như chị dâu có ý muốn tránh cậu cũng không được, lão đại đã nói không thể ép quá nóng vội.

Cảnh Tô nghe thấy lời này lập tức dừng bước lại trong nháy mắt, hai mắt giống như lại có sức sống một lần nữa: "Là cái gì?" Có trời mới biết, đây là câu nói đầu tiên mà cô mở miệng trong mấy ngày qua. Ngoại trừ liều mạng làm việc, cô đều dùng tất cả thời gian để làm tê dại chính mình.

"Chị dâu, chính là tôi đó!" Lục Phạm mỉm cười rạng rỡ. Trái tim của Cảnh Tô lại treo lơ lửng một lần nữa.

"Đi về rồi nói!" Một lúc sau, Cảnh Tô bắt đầu dĩ nhiên nói lời này.

"Anh ấy đi đâu rồi hả?"

"Chị dâu, lão đại chỉ là đi ra ngoài mà thôi. Lão đại đã dặn tôi chăm sóc cho chị thật tốt!" Lục Phạm nhìn chiếc vali đã đặt ở phòng khách, trong lòng nghĩ mà sợ, nếu như chị dâu đi thật, thì lão đại không phải là sẽ bỏ mặc tất cả vọt tới trước mặt chị dâu sao?

"Lục Phạm, mọi người trên thế giới này đều là lừa gạt lẫn nhau sống qua ngày sao? Một lời nói dối sẽ phải cần dùng rất nhiều lời nói dối, tôi không muốn sống ở trong một đồng lời nói dối." Giây phút nhìn thấy buồn phiền, khổ sở trong mắt Cảnh Tô khiến cho lòng cậu bỗng cảm động.

"Chị dâu, lão đại đi tới đảo Quyển Quyển rồi!" Tiếng nói của Lục Phạm rất nhỏ, nhưng mà trong khẩu khí lại lộ rõ sự bất đắc dĩ.

"Cậu không nên nói cho tôi biết!" Cảnh Tô nhìn chằm chằm ánh mắt của Lục Phạm có chút kỳ lạ, thậm chí có chút kích động.

"Chị dâu, chị..."

"Mang tôi đi!" Cảnh Tô kiên định không dời ánh mắt khiến cho Lục Phạm kinh hồn bạt vía.

"Chị dâu! Không, tôi có quân lệnh trong người!" Hiện tại, rốt cuộc cậu cũng đã hiểu tại sao lão đại lại dặn dò ngàn lần vạn lần lúc quay về không được tiết lộ hành tung của anh rồi.

"Lục Phạm, tôi nói rồi, nhất định sẽ theo sát ở bên cạnh anh ấy!" Giọng nói của Cảnh Tô rất mềm mại, nghe rất dễ nín, giống như là tổ cáo, hoặc như là phải chịu uất ức rất lớn!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Bắt sống

"Lục Phạm! Tư Mộ Thần vứt bỏ tôi rồi ra đi như vậy, con mẹ nó vậy lúc đầu anh ấy còn tới trêu chọc tôi làm gì? Hoặc là tôi đi, hoặc là anh mang tôi đi!"

Lục Phạm không biết phải nói gì: "Chị dâu, tôi dẫn chị đi!" Nhìn dáng vẻ Cảnh Tô tỏ rõ không đi không được, trong lòng cậu rất cảm động. Quả nhiên là

người phụ nữ của lão đại, ngay cả tức giận cũng khí phách như vậy.

"A Tiêu, đề án kia tôi giao lại toàn bộ cho anh, bây giờ tôi phải đi đảo Quyền Quyền!" Cuối cùng Cảnh Tô khẽ thở dài một cái, ở đầu điện thoại bên kia rất lâu sau vẫn không có âm thanh.

"A Tiêu?"

"Cảnh Tô, không đi không được sao?" Vương Tiêu dường như cảm thấy nếu như cô đi rồi, thì anh sẽ vĩnh viễn mất đi cô.

"A Tiêu, bên phía công ty nhớ xin nghỉ giúp tôi!" Cô sợ nghe thấy những câu nín giữ, còn chưa đợi Vương Tiêu trả lời, cô đã trực tiếp tắt điện thoại.

"Lục Phạm, đi thôi!"

"Chị dâu, nghỉ ngơi một đêm đã được không?"

"Không, đi thôi!" Kéo theo vali cô đã sớm chuẩn bị xong mở cửa đi ra ngoài.

"Đường Tuấn, triệu tập đội ngũ, tối nay ngồi chờ giặc ngoại xâm lên bờ, dẫn theo các anh em tới các bến cảng chặn đường." Ánh mắt của Tư Mộ Thần đỏ tươi, vì nghiên cứu kế hoạch tác chiến, anh đã không ngủ không nghỉ mấy ngày rồi.

"Dạ, thiếu tướng!"

"Báo cáo thiếu tướng, ngoại trừ số thứ tự 005 và 006, những người khác đã tập hợp xong!"

"001"

"Có mặt!"

"Cậu dẫn người đi tới phía đông đổ bộ lên bờ Hải Cảng, bên bờ biển hãy lập đặt hải lôi, chỉ cần xe của kẻ địch vừa tới gần thì lập tức khởi động hải lôi, để cho bọn họ có đi không có về."

"Dạ!"

"002"

"Có mặt!"

"Dẫn theo anh em đi tới phía tây bến cảng, bên kia là vách núi vách đá, chỉ cần có người đi lên, các cậu biết nên làm gì đúng không?"

"Dạ, lão đại, cảm hòa đạn tiếp đón! Khiến cho bọn giặc xâm lược bị đốt mông phải quay về!" Tư Mộ Thần gạt đầu một cái, trong ánh mắt và nét mặt tràn đầy hăng hái.

"003"

"Có mặt!"

"Phía nam sẽ do cậu phụ trách, cậu tương đối cẩn thận, địa hình ở phía nam phức tạp, hiện tại cậu phải đi chọn lựa những anh em cậu muốn rồi lập tức đi qua bố trí để bắn địa lôi cản quét ngay bây giờ!"

"Dạ!"

"004". Tư Mộ Thần nhìn Đường Tuấn, sắc mặt phức tạp, phía bắc là nơi đổ bộ lớn nhất, cũng là chỗ nguy hiểm nhất.

"Có mặt!"

"Tình thế ở phía bắc nguy hiểm nhất, cậu đã chuẩn bị xong chưa?"

"Lão đại, anh thì sao? Anh cũng chuẩn bị tốt rồi chứ?" Đường Tuấn không tin là anh sẽ không đi theo!

"Thằng nhóc này! Tốt lắm, đều đi chuẩn bị đi, căn cứ vào thông tin thì ngày mai kẻ địch chuẩn bị lên đảo rồi. Muốn tới tuyên bố chủ quyền, cũng phải xem Tư Mộ Thần tôi có đồng ý hay không!"

"Thiếu tướng Tư, thiếu tướng Tư!" Một lính do thám hốt hoảng đi vào, về mặt có biến.

"Lên đảo trước thời gian rồi phải không?"

"Vâng, hơn nữa còn là toàn bộ đổ bộ lên bến cảng phía nam!"

"Mặc kệ bọn họ đổ bộ lên hướng nào, thì cũng làm theo sự bố trí vừa rồi của tôi, nhớ bắt sống bọn họ. Lập tức lên đường!"

"Lão đại, nhưng mà..."

"Đường Tuấn, cứ làm theo lời tôi nói, các cậu còn có bất kỳ dị nghị gì thì lập tức xử lý theo kỷ luật quân đội!" Tư Mộ Thần ngăn cản lời Đường Tuấn muốn nói!

Đọc theo đường đi, Đường Tuấn muốn nói lại thôi.

"Tôi biết rõ cậu muốn nói gì, nhưng mà nếu như bọn họ dám đánh bất ngờ, thì cũng không có khả năng chọn một địa phương phức tạp như vậy để đổ bộ, chẳng qua là bọn họ muốn thử nước mà thôi!"

"Nhưng mà, lão đại, ngộ nhờ thì sao?"

"Không có ngộ nhờ!" Sự tự tin mạnh mẽ của Tư Mộ Thần, luôn làm cho người ta có cảm giác yên tâm.

"Báo cáo!" Chẳng bao lâu sau, lính do thám lại tới báo cáo!

"Thiếu tướng Tư, phía đông và phía bắc cũng chia ra có người đổ bộ lên đất liền, nhưng mà số người rất ít, hiện tại người cũng đã bị chúng ta bắt sống!"

"Tốt!"

"Đường Tuấn kết thúc công việc thôi!"

"Nhưng mà, lão đại, nơi này..."

"Nơi này giao lại cho các anh em, mọi người phải vất vả rồi!"

"Lão đại!"

"Đi theo tôi, tôi hiểu rõ cậu luôn luôn có một nguyện vọng!" Đường Tuấn máy móc xoay thân thể lại, trong mắt dường như có nước mắt. Điều nói người đàn ông không dễ dàng rơi nước mắt, nhưng mà phải chứng kiến ba mẹ chết ở trước mắt của mình, nhưng lại vô năng vô lực, nước mắt thù hận này đã ăn sâu vào cậu mọi giây mọi phút, dự định ở trên chùy thủ.

"Đi đi!" Giọng điệu của Tư Mộ Thần rất êm ái: "Tên kia cũng là một trong những kẻ hôm nay tới thử nước!"

Chờ tới khi xông vào căn phòng nhỏ ở giữa phòng giam, thì ánh mắt Đường Tuấn bỗng đỏ bừng, cậu kéo một người đàn ông có mái tóc hoa râm, xem ra mấy năm nay, lão ta bảo dưỡng không tệ!

"Cung Bồn Kỳ Tuấn, ông còn nhớ rõ tôi chứ?" Đường Tuấn nói một câu ngoại ngữ lưu loát, ánh mắt người nọ lộ vẻ nham hiểm, không nói câu nào.

"Nếu ông đã không nhớ rõ tôi là ai, vậy thì tôi cũng không ngại làm cho ông nhớ lại thật kỹ!" Kéo một chiếc ghế tới gần, Đường Tuấn cột Cung Bồn Kỳ Tuấn vào trên ghế.

Ba lần hai lượt, Đường Tuấn đã dùng dao găm cắt nát quần áo của lão già kia. Nhìn bộ phận ghê tởm dưới thân Cung Bồn Kỳ Tuấn thể nhưng vẫn còn khá linh hoạt, thứ ghê tởm này đã làm hại biết bao nhiêu người phụ nữ vô tội?

"Cung Bồn Kỳ Tuấn, ông nói xem, nếu tôi xử lý người anh em này của ông, thì liệu ông có nhớ lại được chút gì hay không?"

"Cần rõ, mày dám! Chẳng lẽ mày không sợ sẽ gây ra chiến tranh sao?" Cung Bồn Kỳ Tuấn nổi nóng, đối với một người đàn ông mà nói, hình phạt như vậy còn không bằng cái chết!

"Ha ha ha, chiến tranh?" Đường Tuấn cười nhạt nhìn Cung Bồn Kỳ Tuấn: "Không phải là các ông đã sớm chuẩn bị phát động chiến tranh rồi sao? Tôi không ngại phát động biến cố trước giống như các ông đã làm năm đó! Huống chi là tiêu diệt các ông ở ngay trên quốc thổ của chính mình thì đã sao?"

"Ha ha, những tên ngu xuẩn này, quân đội của đế quốc chúng tao đã sắp đổ bộ lên mảnh đất này rồi, bọn mày sẽ nhanh chóng nhận được cái chết! Ha ha! Thiên hoàng bệ hạ, ngài ở trên trời có linh xin hãy phù hộ cho chúng tôi đi!"

"Ha ha, mụ cười! Thiên hoàng của các ông còn có thể tới bảo vệ cho các ông sao? Tôi cho ông biết, mỗi một người chết thảm trong trận đại đồ sát năm đó chỉ cần dùng một ngụm nước miếng cũng có thể khiến cho linh hồn của thiên hoàng các ông chết đuối rồi, ông ta ở trong địa ngục còn không tự bảo vệ được chính mình ấy chứ. Ông muốn ông ta tới bảo vệ, bảo vệ các ông bị diệt quốc thật tốt sao?" Lúc Đường Tuấn đang nói chuyện, đồng thời cũng hung hăng đâm một nhát dao xuống đùi của lão ta.

"A!" Tiếng kêu la của lão ta khiến cho những tên giặc vốn đang bị giam giữ cũng phải xôn xao một hồi, bọn họ rối rít muốn chạy khỏi nơi này.

Tư Mộ Thần nhìn Cung Bồn Kỳ Tuấn toàn thân trần truồng, ánh mắt trở nên sắc lạnh: "Cung Bồn Kỳ Tuấn, ông cho rằng có Tư Mộ Thần tôi ở chỗ này, các ông còn có thể lên đảo sao? Đã từng có ai nói với các ông chưa? Chúng tôi có một chiến hạm tàng hình siêu cấp, vẫn luôn mai phục ở vùng phụ cận đảo Quyền Quyền, chỉ cần thuyền bè chở quân xâm lược tới gần thì đều lập tức bị đánh chìm. Hơn nữa, uy lực của chiếc chiến hạm này đủ để hủy diệt

cả hòn đảo của các ông!" Tiếng nói của anh rất lạnh, khí lạnh đâm sâu vào trong lòng của mỗi người.

"Những tên ngu xuẩn này, khoa học kỹ thuật của đế quốc bọn tao rất tiên tiến, làm sao lại không biết chứ? Chúng tao có thể tới gần cái hòn đảo này, thì quân đội ở phía sau cũng có thể!"

"Cho ông biết, nếu không phải là tôi ra lệnh để cho các ông tiến vào, thì bây giờ các ông đã sớm ở dưới đáy biển làm mồi cho cá mập rồi!"

"Mày, hèn hạ!" Cung Bồn Kỳ Tuấn giầy giụa muốn đứng lên, đá mạnh hai chân: "Những tên khốn nạn này, bọn mày muốn để cho tướng sĩ của chúng tao tới đây chịu chết sao? Tại sao bọn mày lại có thể tàn nhẫn như vậy chứ?"

"Tàn nhẫn? Vậy tại sao lại không để cho ông trông thấy những chuyện tàn nhẫn hơn nữa nhỉ?" Tư Mộ Thần sờ sờ bội đao đeo ở bên hông, đã rất lâu rồi không cho nó uống máu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Hoàn trả từng món một

"001! Mang một đám mười mấy người ở bên kia ra đây cho tôi!" Tư Mộ Thần xoa xoa bội đao, trong con ngươi đều tràn ngập tia sáng khát máu.

"Không phải là trên hòn đảo này có lưới đánh cá sao? Đi tìm cho tôi một cái lưới có lỗ lớn một chút!"

"Năm đó, không phải là các ông thích giết người bằng cách thi đấu sao? Tôi cũng muốn để cho các ông nếm thử cảm giác nhìn người thân chết ở trước mặt của mình nhưng không làm gì được. Cung Bồn Kỳ Tuấn, ông cũng cần phải nếm thử một chút mới biết được!" Tư Mộ Thần khát máu, giống như là điên cuồng muốn thấy máu.

"Lão đại, anh thật sự muốn làm như vậy sao? Như vậy là trái với kỷ luật của quân đội!" Đường Tuấn nghẹn ngào, cậu biết Tư Mộ Thần làm như vậy một nửa là bởi vì mình.

"A Tuấn, nỗi hận năm đó, lão đại vẫn còn nhớ!"

Năm ấy, Đường Tuấn là con út, đi theo ba mẹ và chị cả vẫn luôn ở tại bên kia. Ba của Đường Tuấn, Đường Thiên là đại sứ, mẹ cũng là đại sứ hình ảnh, chị cả Đường Nhụy cũng là quan chức ngoại giao của bộ ngoại giao.

Vốn dĩ Đường Tuấn cho rằng mình sẽ không bao giờ tiếp bước đi lên con đường chính trị này, nhưng mà...

Tết âm lịch năm ấy, Cung Bồn Kỳ Tuấn thân là đại sứ Trung Hoa, để tỏ lòng hữu nghị đã mời ba mẹ và chị cả của cậu tới khách sạn ăn cơm. Nhưng mà không nghĩ tới từ đó một đi không trở lại. Cậu đã qua lại rất nhiều nơi, đồng thời cũng sai người đi tìm, nhưng mà đều không tìm được người.

Cho đến một ngày, cậu đi ngang qua một chỗ tương tự như kỹ viện, cậu đã nhìn thấy một cô gái bị hũy dung đang bị mười người đàn ông làm nhục ở trước mặt mọi người. Cô ấy thật vất vả mới có thể trốn thoát, nhưng vì không biết phương hướng, nên cô ấy lại bị những gã đàn ông kia túm đầu lại lần nữa và bắt đầu lượt kẻ tiếp.

Đường Tuấn vừa nhìn một cái đã nhận ra đó là chị cả của mình, nhưng mà trước mặt không ai thân thích, cậu không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Cũng chính vào lúc đó, cậu đã gặp được Tư Mộ Thần đang dẫn theo Lục Phạm đi tới đó. Đêm hôm ấy, cậu đã cứu được chị cả ra ngoài, đồng thời tiễn mấy người anh em nhỏ của những gã đàn ông kia về tây thiên, vào lúc đó cậu không thể gây chuyện.

Chị cả lấy một con Chip từ trong hàm răng ra, trong đó đã ghi lại toàn bộ quá trình ba mẹ họ bị giết hại. Từng hình ảnh một, từ từ hiện rõ ở trong mắt cậu.

"Cung Bồn Kỳ Tuấn!" Ở giữa bầu trời của hòn đảo Quyển Quyển, Đường Tuấn hét lên một tiếng cuối cùng giống như một con sư tử đang bị bao vây. Chỉ cần nhớ tới những chuyện kia, thì Đường Tuấn lại muốn nổi điên, cậu rút một cây mã tấu của tên tù binh đã bị bắt ra, chém ngang qua người nọ một nhát.

"Cung Bồn Kỳ Tuấn, ngày đó ông đã làm những gì trên người ba mẹ Đường Tuấn, tôi sẽ lần lượt thực hiện cho ông xem, thực hiện ở ngay trên người những tên đệ tử của ông. Theo tôi được biết, những người mà ông dẫn theo đều là đồ đệ của ông có đúng không? Không phải là ông có thể sử dụng nhẫn thuật sao? Tôi cũng rất muốn xem thử đồ đệ của ông dùng nhẫn thuật như thế nào!"

Nghe lời này, trong lòng Cung Bồn Kỳ Tuấn dâng lên một tia hi vọng. Chỉ cần mình có thể dùng nhẫn thuật đánh thắng bọn họ, lúc đó, người Trung Quốc cũng sẽ bỏ qua cho tù binh, có phải là có thể trở về rồi hay không? Nhưng mà, lời nói tiếp theo của Tư Mộ Thần đã hoàn toàn đánh vỡ mọi hi vọng của hắn.

"Ông nói xem, nếu như bọn họ thắng, tôi sẽ trực tiếp để cho bọn họ chết toàn thây, còn nếu như không thắng, vậy thì hãy để cho tôi dùng những hình phạt kia thử qua một lần, có được không?" Anh đang hỏi thăm, nhưng lại cần phải trải qua sự đồng ý của ai đây? "Chiêu một!"

Tù binh bị cỡi dây trói cầm dao tiến lên phía trước, một nhát dao, dao rơi, sắc mặt tù binh xám như tro tàn.

"001, treo lên lưới đánh cá!" Khi lưới đánh cá được kéo xuống, người nọ bị treo lên.

Tư Mộ Thần cỡi một tấm vải đỏ xuống, nhìn người nọ một lần cuối cùng. Người này cũng là một trong những tên đã lãng nhục chị Đường Nhụy. Che hai mắt của mình lại: "Thật sự là không muốn làm bẩn hai mắt của mình!" Từng nhát dao sạch sẽ lưu loát, anh dựa vào chút ánh sáng còn sót lại quan sát nhưng chỗ anh còn có thể nhìn thấy.

Từng miếng thịt bị cắt rời, chó nghiệp vụ ngửi thấy mùi ở phía trước, nhưng mà vừa ngửi xong thì lắc đầu một cái rồi rời đi. Khiến cho các tướng sĩ đều phải vui vẻ cười to, ngay cả chó nghiệp vụ cũng khinh thường ngoảnh lại nhìn bọn chúng.

"Chích thuốc tê chưa?"

"Lão đại, đã bỏ thêm vào trong đồ ăn của bọn chúng rồi!"

"Vậy thì tốt!" Cái mà anh muốn chính là cảm giác này, không biết đau.

"Nghe nói ở trên đảo có một hồ nước, trong đó chỉ toàn là cá ăn thịt người đúng không? Cái hồ đó cách chỗ này rất gần phải không?" Tư Mộ Thần tốt bụng hỏi thăm, giống như là rất lo lắng.

"Đúng vậy, lão đại, "

"002, 003 mang theo người anh em này đi gặp cá ăn thịt người đi!" Người Nhật Bản nghe không hiểu tiếng Trung, hẳn ta chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể không hề cảm thấy đau đớn của chính mình máu thịt be bét, bị người ta khiêng đi.

"Cung Bồn Kỳ Tuấn, ông nói xem hẳn ta sẽ bị khiêng tới chỗ nào?" Đường Tuấn buồn cười nhìn đôi tay đang run rẩy của lão ta, đây cũng chỉ là một bước trong kế hoạch. Dĩ nhiên, Cung Bồn Kỳ Tuấn chính là loại người nhẫn tâm khiến cho ba mẹ của mình bị mất đi hai chân.

"Mày... mày.. chúng mày..." Bây giờ, Cung Bồn Kỳ Tuấn cũng đã nhìn ra được, hiện nay người Trung Quốc không còn dễ nói chuyện như ngày trước. Hiện tại bọn họ có khác nào đang ngồi nhờ lưng trên lưng cọt chứ?

"Người tiếp theo!" Mỗi một người đều là dựa theo trình tự ba mẹ Đường Tuấn bị hại, bọn họ cũng quay lại thành một video clip thật chi tiết. Hơn nữa còn là từng máy quay phim lần lượt quay lại.

Khi máy bay trinh sát bay qua đảo Quyển Quyển thì người trên máy bay vẫn còn đang nói giỡn, người Trung quốc này thật là buồn cười, lúc này mà vẫn còn có tâm trạng đi quay phim ở trên đảo.

Một người khác lại vui vẻ nói, sắp tới đã không còn thuộc về bọn họ nữa, đương nhiên là bọn họ muốn quay phim lại cho thật tốt rồi.

Người điều khiển cứ tôi nhìn anh, anh nhìn tôi như vậy cuối cùng cảm thấy người Trung Quốc có bệnh, đã tối khuya còn quay phim, dù sao ngày mai người Nhật Bản cũng lên đảo rồi, chúng ta quay về thôi!

Được.

"Lão đại, máy bay trinh sát vừa mới bay qua!" Sắc mặt 001 lộ vẻ hốt hoảng.

"Vội cái gì? Ông đây đang làm gì hả?"

"À, à, không có, chúng ta chỉ đang quay phim, rồi xem xét địa hình một chút thôi!"

"Đừng vậy! Tiếp tục!"

"Mọi thứ đều tốt chứ?" Nhìn thất lưng được giao đến, ánh mắt Tư Mộ Thần khẽ liếc ngang một cái.

Đường Tuấn và Tư Mộ Thần còn có cả Cung Bồn Kỳ Tuấn đều ở trong một căn phòng nhỏ, không ai biết được bọn họ đang làm gì ở trong đó.

Bọn họ chỉ biết là sau khi đi ra, Cung Bồn Kỳ Tuấn quay về, nhưng mà ngày thứ hai sau khi trở về Nhật Bản thì hẳn ta đã tự sát. Nhưng mà những người Cung Bồn Kỳ Tuấn đã mang đi thì không một ai còn sống, ngày đó lúc trở về chỉ biết là Cung Bồn Kỳ Tuấn vẫn luôn lầm bầm nói ‘ quái vật ’!

"Lão đại, con mẹ nó, thật là không cam lòng!" Đường Tuấn đập mạnh xuống mặt bàn.

"A Tuấn, đợi khi về nước tôi sẽ tặng cho cậu một món quà lớn!" Tư Mộ Thần vỗ vỗ bả vai của Đường Tuấn, thần bí nói như vậy.

"Tốt lắm! Mặc dù có chiến hạm siêu cấp, nhưng mà mấy năm này khoa học kỹ thuật của bọn giặc ngoại xâm kia cũng không kém, nếu như muốn khai chiến với chúng ta ở khoảng cách xa, thì chúng ta cũng sẽ chịu thiệt."

"Lão đại, ngộ nhờ không thể lấy lại hòn đảo này, thật sự phải hủy diệt sao?"

"Cấp trên đã hạ mệnh lệnh cuối cùng!" Tư Mộ Thần có chút bi thương: "Người anh em, chúng ta có thể sẽ chết ở chỗ này!"

"Lão đại, chúng ta là quân nhân, chuẩn bị lâu như vậy không phải là vì ngày này sao?"

"Nhưng tôi không bỏ được cô nhóc kia."

"Lão đại..." Đường Tuấn nhìn lính do thám đang hốt hoảng tiến lại, vẻ mặt lập tức nghiêm túc.

"Thiếu tướng Tư, có một chiếc thuyền bất minh đang tới gần bờ bắc!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chị dâu đốt phòng bếp!

"Cho đi!" Thật lâu sau: "Cho đi đi!"

"Lão đại, lão đại!" Thật xa đã nghe thấy tiếng gọi của Lục Phạm, Tư Mộ Thần lập tức bày ra mặt thối.

"Các anh em, Lục Hán Tam tôi đã quay về rồi!" Lục Phạm nhìn về phía người vừa đứng đó, nói ra một câu cực kỳ phấn khởi.

"Thằng nhóc nhà cậu, quay về chịu phạt sao?" Ánh mắt của Tư Mộ Thần chính là một con dao sắc bén, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng của Lục Phạm.

"Chị dâu, chị phải làm chủ cho tôi!" Lục Phạm quay lại sau lưng lớn tiếng gào thét, chẳng được bao lâu, một người nữa xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Một bộ quân trang màu xanh lá cây, một chiếc dây nịt thắt lưng, một đôi ủng quân nhân cổ cao màu đen, tóc cột cao thành một đuôi ngựa. Cô nhóc của anh, đang cắn răng nghiền lợi nhìn anh.

"A Tuấn, cậu hãy nhéo tôi một cái đi, xem thử tôi có thấy đau không?" Sắc mặt Đường Tuấn cứng đờ: "Quên đi, vẫn là anh tự nhéo mình đi!" Đường Tuấn yên lặng xoay người, sau đó đập mạnh Tư Mộ Thần một cái.

Thân thể Tư Mộ Thần bỏ nhào về phía trước, lao về phía Cảnh Tô. Cảnh Tô vội vàng đỡ lấy anh. Hai người bốn mắt đối diện nhau, khuôn mặt Cảnh Tô khẽ ửng đỏ, cảnh đẹp như vậy thật là không muốn chia sẻ với người khác. Tư Mộ Thần quay đầu lại, cực kỳ ảo não: "Nhìn cái gì vậy, tất cả đều giải tán ngay cho tôi!"

"Hai người các cậu, đợi tôi quay lại tìm các cậu tính sổ sau!"

"Còn em thì sao?" Cảnh Tô nghiền răng nghiền lợi hỏi anh.

"Em? Em theo anh vào đây, xem anh có trừng phạt em thật tốt không?" Tư Mộ Thần vội vàng kéo cô đi về phía lều của mình.

"Nhóc con, anh đưa em quay về nhé!" Cô không biết lúc nhìn thấy bọn họ, anh đã lo lắng biết bao nhiêu đâu. Anh thật sự rất sợ hãi, nếu như mới vừa rồi anh không ra lệnh thả cho đi, thì có phải con thuyền chở Cảnh Tô đã bị đánh chìm, nhóc con của anh cũng sẽ không còn nữa hay không.

"Đã đến đây rồi, em cũng không thể nào quay về nữa!"

"Nhóc con, đừng cố chấp!" Anh muốn ôm chặt cô vào lòng, nhưng Cảnh Tô lại một mực tránh né.

"Anh muốn đánh em ngất xỉu từ phía sau, rồi đưa em đi phải không?"

"Em cho anh biết, không thể nào!" Cảnh Tô tiến lên nắm chặt tay của Tư Mộ Thần, từng bước từng bước ép sát. Tư Mộ Thần lập tức hốt hoảng, mắt đi trợn tròn, cả hai cùng đồng thời ngã xuống giường.

Đợi đến khi anh kịp phản ứng lại, thì bắt đầu nghĩ cách thoát khỏi bàn tay của Cảnh Tô: "Nhóc... "

Cảnh Tô đang nằm ở trên người Tư Mộ Thần không hề nghĩ ngợi gì, lập tức cúi đầu xuống chặn miệng của anh lại, ngăn chặn tất cả những lời mà anh sắp nói ra.

Đối với sự chủ động của Cảnh Tô, Tư Mộ Thần hoàn toàn chìm đắm trong hương vị ngọt ngào của người đẹp, cả hai người cùng đắm chìm trong nụ hôn

này. Kỹ thuật hôn mới lạ này của Cảnh Tô, khiến cho Tư Mộ Thần hơi bất mãn. Anh vừa mới tìm được quyền chủ động, thì tiếng xôn xao ầm ỹ trong lều đã cắt đứt chuyện tốt của bọn họ.

Sắc mặt của Cảnh Tô đỏ bừng, tư thế nữ trên nam dưới của hai người thật dễ khiến cho người ta nghĩ tới chuyện không đứng đắn, hơn nữa họ còn say sưa nhìn hai người diễn xuân cung sống ngay trước cửa lều.

"Cái đám nhóc ranh này, có phải là muốn ông đây ném tất cả các cậu vào trong hồ nuôi cá ăn thịt người hay không?" Cái đám nhóc thối tha này, lều của anh mà cũng dám tùy tiện ra vào như vậy.

"Hít đất một trăm cái cộng thêm kéo xà hai trăm cái, bắt đầu ngay bây giờ!"

"Lão đại!" Từng trận kêu la inh ỏi.

"Vẫn chưa đủ à? Được, chạy vòng quanh vùng phụ cận cho tôi đến khi đến trời tối mới được quay về!"

"Lão đại, anh tha cho chúng tôi đi, được không?"

"Tất cả đứng lên chạy cho tôi, nhất là sau người các cậu, dám dẫn đầu xem lén, Đường Tuấn phạt thêm một vòng, Lục Phạm phạt thêm hai vòng!"

"Cảnh Tô phạt thêm ba vòng!" Một giọng nữ vang dội vang lên giữa bọn họ.

"Nhóc con, đừng quấy rối!" Tư Mộ Thần kéo nhẹ vạt áo của Cảnh Tô, vẫn mỉm cười nhìn mọi người như cũ.

"Nếu đã tới đây rồi, thì em chính là lính của anh!"

"Nhóc con, em cũng đừng trách anh huấn luyện binh lính quá hung dữ nhé!"

"Đã có bao giờ em từng nói là sợ anh chưa?" Cảnh Tô khiêu khích nhìn Tư Mộ Thần, tràn đầy khinh thường.

"Tất cả các cậu nghe rõ cho tôi, đây chính là chị dâu của các cậu tự nói đấy nhé!" Tư Mộ Thần bình thản tuyên bố thân phận của Cảnh Tô.

"Ai là chị dâu của bọn họ?" Cảnh Tô đập anh một cái rồi đi vào lều.

"Cô nhóc này, cũng không chịu cho anh một chút thể diện nào cả!" Sắc mặt của Tư Mộ Thần xám như tro tàn.

Chạy bền, huấn luyện thể năng. Dưới sự giám sát của Tư Mộ Thần, Cảnh Tô càng ngày càng lên tay. Cảm giác giống như trời sinh cô vốn có khiếu làm lính vậy. Cảnh Tô cũng không biết, tại sao trong xương cốt của cô lại cảm thấy quen thuộc với những chuyện này như vậy. Trong đầu cô thoáng qua rất nhiều rất nhiều hình ảnh, nhưng lại vĩnh viễn không thể bắt được nó.

Từ xa, Tư Mộ Thần nhìn thấy Cảnh Tô ôm đầu kêu đau, cũng thấy đau lòng không thôi, nhóc con, em đang muốn nhớ lại sao? Phải không?

"Lão đại, anh đang làm gì vậy? Tôi thấy chị dâu xảy ra chuyện rồi!" Đường Tuấn lo lắng trùng trùng, nhìn sắc mặt Cảnh Tô trắng bệch, rồi lại nhìn nhìn lão đại đang thất hồn lạc phách, nghĩ xem đã xảy ra chuyện gì.

"A Tuấn, cậu dẫn theo các anh em bắt đầu đi chuẩn bị đi! Ngày mai là trận đánh cuối cùng rồi, hòn đảo này, nói sao đi nữa cũng không thể rơi vào tay bọn giặc lùn*."

*Giặc lùn: Bọn hải tặc người Oa Nhật Bản, thường quấy phá vùng ven biển Triều Tiên, Trung Quốc, thế kỷ XIV – XVI.

"Lão đại, chị dâu...!"

"Ngày mai, lúc vừa mới khai chiến, cậu dẫn theo một số anh em rút lui trước, đến lúc đó tôi sẽ giao nhóc con cho cậu! Hãy chăm sóc tốt cho cô ấy!" Đoạn đối thoại của bọn họ, vừa vặn bị Cảnh Tô đang cúi lưng đi tới gần đó nghe được.

Tư Mộ Thần, anh được lắm! Lại muốn vứt bỏ em một lần nữa sao? Trên khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Cảnh Tô thoáng qua một tia căm hận.

Cô lập tức quay đầu chui vào phòng bếp. Dáng vẻ đầy khí thế lao tới như vậy khiến cho Tiểu Quách và Tiểu Lý đang bung đồ ăn từ phòng bếp ra ngoài bị dọa sợ.

"Chị, chị dâu, chị...chị đây là?"

"Các anh đang nấu cơm à?"

"Không, không phải, chúng tôi đã nấu cơm xong rồi. Những thứ này chỉ cần dọn ra là có thể ăn, ăn cơm!" Sắc mặt Tiểu Lý sung huyết đỏ bừng, nói chuyện cũng lắp bắp. Cậu chưa bao giờ nhìn thấy cô gái nào xinh đẹp như vậy, còn có thể mặc quân trang mà mang lại cảm giác giống như tiên nữ, đây chính là người đầu tiên. Tiểu Lý đang ở đây tưởng tượng, thì Cảnh Tô đã hạ lệnh đuổi khách.

"Này, như vậy nhé, các cậu đi ra ngoài đi, tôi muốn ở lại chỗ này! Nhớ là không thể nói cho người khác biết tôi đang ở chỗ này đó!" Mỹ nhân kế, mỹ nhân kế trần trụi, hai bạn đồng chí nhỏ cứ như vậy bị khuất phục. Cho đến khi ~

"Lão đại, không xong rồi, không xong rồi, chị dâu đốt phòng bếp rồi!" Tiểu Quách hốt ha hốt hoảng chạy vào bẩm báo.

"Không sao, có thể xây lại một cái khác!" Tư Mộ Thần nhấc tờ báo lên, rất không dễ dàng, nhưng mà anh đã kịp phản ứng lại.

"Cái gì? Đốt phòng bếp? Còn không nhanh chóng đi cứu chị dâu của các cậu đi!" Tư Mộ Thần hấp tấp chạy đi.

"Lão đại, lão đại, aiz, lão đại!" Tiểu Quách nhìn Tư Mộ Thần vội vàng rời đi, than thở một tiếng, chị dâu của bọn họ ở đó có chuyện gì đâu, còn đang vui vẻ lắm!

Cảnh Tô nhìn phòng bếp bốc cháy, thật sự rất vui, cô lại có thể lợi dụng nguyên liệu trong phòng bếp để làm thành thuốc nổ.

"Em đang cười cái gì?"

"Em à, em đang rất vui vì phòng bếp bốc cháy rồi!" Cảnh Tô hậu tri hậu giác đáp lại.

"Cảnh Tô!" Vào lúc này, quả thật là lửa giận của Tư Mộ Thần đang cháy bùng bùng.

"Sao em có thể đem tính mạng của mình ra nói đùa như thế chứ? Anh thấy em đúng là không trừng phạt thì không được phải không?" Tư Mộ Thần ôm ngang người của Cảnh Tô lên đi về phía lầu của mình.

Anh thuận tay ném một cái, đã ném Cảnh Tô vào trên giường, chỉ nghe thấy một tiếng ‘rầm’, âm thanh kia khiến cho đáy lòng của Tư Mộ Thần thắt chặt đau nhói. Anh thật sự rất muốn hỏi cô có đau không, nhưng anh không thể mềm lòng. Anh thật sự rất muốn nói, nhóc con, anh thật sự không muốn em bị đau dù chỉ là một chút xiu, nhưng mà bây giờ anh thật là con mẹ nó khôn kiếp.

"Nhìn xem em đã làm những chuyện gì? Cảnh Tô, lý trí trước đây của em đi đâu rồi? Tại sao mấy ngày nay em luôn làm chuyện ấu trĩ như vậy? Ở nhà đợi anh về không được sao? Ngoan ngoãn ở trong lầu đợi anh không được sao? Tại sao em cứ phải khiến cho anh luôn luôn lo lắng như vậy?"

"Nhóc con, anh rất sợ sẽ phải mất em!"

"Tư Mộ Thần, vậy anh đã từng suy nghĩ cho em chưa? So với mất đi, em lại càng sợ sẽ không thể đi cùng với anh hơn!" Giọng nói của Cảnh Tô cực kỳ bình tĩnh, một câu nói như vậy đâm thẳng vào trong lòng của Tư Mộ Thần. Nhóc con của anh, cuối cùng cũng yêu anh, nhưng mà bây giờ anh làm sao khiến cho cô yên lòng đây.

Cô bò dậy từ trên giường, sửa sang lại quần áo định đi ra ngoài, nhưng mà tay trái lại bị người kia nắm lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Kế hoạch lớn thành công

"Không phải là em muốn đi cùng với anh sao? Như vậy tại sao bây giờ lại gấp gấp rời đi vậy?" Bàn tay to lớn kéo một cái, thân thể của cô chạm vào lồng ngực của anh.

Nhắm ngay môi của cô, nhanh chóng ngậm chặt. Đầu lưỡi bá đạo chiếm lĩnh lãnh địa của mình. Quăng người một cái, bọn họ đã cùng ngã lên trên chiếc giường mà họ đã cùng nhau ngủ một đêm. Khi Tư Mộ Thần cúi đến chiếc cúc thứ ba trên quần áo, thì Cảnh Tô lập tức nắm tay anh lại.

"Nhất định muốn dùng cách này để ép em rời đi sao? Mộ Thần?" Trong giọng điệu của Cảnh Tô mang theo một tia ảo tưởng, nhưng mà Tư Mộ Thần kiên định lắc đầu một cái.

"Được, em sẽ rời đi!" Đây Tư Mộ Thần đang ở trên người cô ra, trong lòng Cảnh Tô rất khó chịu.

"Lục Phạm, dẫn chị dâu của cậu rời khỏi đây!" Sau khi Tư Mộ Thần rời khỏi lầu, thì ảo não nhìn mặt Lục Phạm.

"Lão đại, chắc là anh chưa thỏa mãn dục vọng phải không?"

"Cút, cậu còn không đi nhanh đi!"

"Lão đại, cho dù chúng tôi muốn rút lui, thì phải đi nơi nào đây?"

"Hải Lục Không, còn không mau lên đường!"

"Lão đại, ngộ nhờ gặp phải bọn quý xâm lược thì sao? Còn có bọn giặc tây nữa!"

"Yên tâm, đến lúc đó nếu như thật sự bị bắt được, cậu hãy dùng phần tình báo này để đổi chác là được!"

"Bán tình báo? Tôi không làm! Lão đại, tôi thật sự không ngờ anh lại là hán gian, muốn hại chết nhiều anh em của chúng ta như vậy!"

"Lục Phạm, tên nhóc thối nhà cậu đang làm phản đúng không? Bảo cậu đi làm thì cứ đi làm, ông đây giống hán gian sao? Tôi thấy dù nhìn thế nào thì cậu cũng tương đối giống hán gian hơn, mau cắt cho tôi!" Thật là làm cho anh tức chết mà, làm bộ bán phần tình báo này không phải là vì muốn dẫn dụ giặc xâm lược sập bẫy sao?

"Tên nhóc thối này không đáng tin, vẫn là phải nói cho nhóc con biết!" Tư Mộ Thần nhìn khuôn mặt đen căng cứng này, trong lòng run sợ.

"Hi hi, hi hi, nhóc con à ~". Tại sao vẻ mặt đó của Tư Mộ Thần lại đáng đánh đòn như vậy chứ?

"Êo là!" Quả thật là đáng đáp của Tư Mộ Thần rất dễ nhìn, nhưng mà đáng về lấy lòng cô hiện tại của anh nhìn thế nào cũng giống như đang lấy lòng mẹ.

"Nhóc con, anh muốn thương lượng với em chuyện này!"

"Nói!"

"Nhóc con, lá thư này để ở trên người em, nhóc con, đây chỉ là đề đề phòng chuyện vạn nhất !"

Cánh Tô nhìn bức thư trên tay: "Mộ Thần, đây là thư tình báo sao? Hơn nữa còn vô cùng quan trọng!"

"Đúng vậy, nhóc con, em phải đưa nó đến chỗ ông nội của chúng ta!"

"Mộ Thần, em sẽ rời khỏi đây, em sẽ giữ lá thư này thật cẩn thận!"

Bọn họ dõi mắt nhìn Cánh Tô lên máy bay trực thăng rồi đi, tảng đá trong lòng Tư Mộ Thần cũng rơi xuống. Nhưng mà, dù thế nào bọn họ cũng sẽ không nghĩ đến, Cánh Tô ở trên máy bay lại hủy lá thư này, sau đó quả quyết cho máy bay hạ cánh.

Phải nói, cô xuống máy bay bằng cách nào? Chính là, vác một chiếc dù nhảy rồi mở cửa cabin ra đứng ở đó, nếu không hạ máy bay xuống, tôi sẽ nhảy xuống, sống chết không biết. Bọn họ còn có thể làm sao nữa, đương nhiên là phải cẩn thận hầu hạ bà cô tính tình bướng bỉnh này rồi.

"Chị dâu của tôi ơi! Tôi thành thật nói với chị, cái đó chỉ là tình báo giả thôi."

"Giả thì tốt, tôi sẽ bán nó cho quân địch!" Cánh Tô mỉm cười vô hại: "Lục Phạm, cậu nghĩ cách truyền lá thư này đến cho bọn chúng đi."

"Chị dâu, đây là giả, đừng làm vậy, nó chỉ dùng để lừa gạt quân địch thôi!"

"Không phải là lão đại của các cậu ước gì cái này bị truyền ra ngoài sao?"

"Đúng vậy, đó là đợi lúc chúng ta gặp nạn!"

"Nhất định phải gặp nạn sao? Chúng ta không thể làm ‘ giặc bán nước ’ sao?"

"Chị dâu, ý của chị là...?"

"Đúng vậy, chính là ý đó, mau đi phát sóng vô tuyến, tốt nhất là mã hóa luôn!"

"Đã rồi! Quả thật là kỹ thuật của chị dâu rất lão luyện."

"Nói nhảm gì đó, mau làm đi!" Đi theo Tư Mộ Thần đã lâu, tính khí nóng nảy này cũng học theo Tư Mộ Thần không ít!

"Lão đại, trời sập rồi! Chị dâu bán tình báo của chúng ta cho quân địch!" Đường Tuấn nhìn tình báo đã bị mã hóa, trong lòng nổi lên sợ hãi.

"Không có việc gì, cái tình báo đó không đáng bao nhiêu tiền, bảo các anh em rút lui là được!" Tư Mộ Thần bình tĩnh gõ gõ mặt bàn. Tại sao cô nhóc này lại thông minh như vậy chứ? Nếu như để cho anh biết được em không quay về, thì hãy chờ anh đánh nát cái mõng nhỏ của em đi!

Trời vừa rạng sáng, bên phía giặc xâm lược đột nhiên cảm ứng được một làn sóng điện mạnh mẽ, trải qua quá trình giải mật, nội dung của bức thư như sau:

Tất cả tướng sĩ trên đảo Quyển Quyển đều bị một sinh vật không rõ lai lịch tấn công bất ngờ, bị chết và bị thương nghiêm trọng, đề nghị xin trợ giúp! Hiện tại, chúng tôi đang ở trong tầng hầm ngầm dưới một căn nhà gỗ nhỏ của dân cư chờ cứu viện! Cấp dưới, Tư Mộ Thần đề nghị xin trợ giúp!

Thủ lĩnh nước R vừa nhận được tin tức này thì vỗ bàn vui mừng. Trước đây lúc Cung Bồn Kỳ Tuấn quay về cũng là bởi vì bị một sinh vật không rõ lai lịch tập kích, đây chính là trời cao đang trợ giúp bọn họ. Hẳn xưa tan tất cả nghi ngờ, phát động tất cả người ngựa quyết định tiến công vào đảo DY.

Hải không vào lực quân đồng thời tiến công, không quân chỉ chiếm số ít. Nhanh chóng tiến tới một mục tiêu duy nhất chính là nhà gỗ nhỏ.

Nhưng dù thế nào bọn họ cũng sẽ không nghĩ ra được, tại sao lần này lên đường toàn quân đều bị tiêu diệt.

Trong lúc bọn họ đang đến gần đảo Quyển Quyển, khi còn cách đảo không tới một trăm dặm, một cơn sóng biển khổng lồ đột nhiên dâng lên. Đây là chiến hạm, chỗ sóng biển đột nhiên dâng lên không báo trước, thế nhưng lại có một vật khổng lồ màu đen rất kỳ lạ đột nhiên nổi lên.

Một đội quân chiếm hạm trầm lặng đậu ở đó, quân địch đông như vậy nhưng chỉ trong vòng một giờ toàn bộ đều chìm sâu vào đáy biển, trên khắp mặt biển nổi lên chất lỏng màu đỏ, một vùng biển bốc mùi tanh hôi. Thấp thoáng, còn có thể nhìn thấy cá mập đang cắn xé cái gì đó.

Lại nói một chút về tình hình sau khi không quân hạ cánh an toàn. Lúc bọn họ tiến vào căn nhà gỗ nhỏ, chỉ cảm thấy hết sức kỳ quái. Tầng hầm ngầm không phải là nên ở dưới căn phòng này sao? Nhưng tại sao căn phòng này lại được xây dựng trên mặt nước?

Chẳng lẽ tầng hầm ngầm ở dưới nước? Những người nước R này thật sự là cực kỳ ngu xuẩn, tất cả đều ở trong sự khống chế của Tư Mộ Thần, bọn họ vừa mở sàn nhà ra, thì lập tức rơi vào trong giếng nước.

Giếng nước này là do Tư Mộ Thần vô tình phát hiện được, cho nên vừa tới đây, Tư Mộ Thần đã bắt đầu chuẩn bị cho kế hoạch này. Anh xây một căn nhà gỗ nhỏ ngay trên giếng nước, mà bên trong giếng nước lại cất giấu một bảo bối thượng hạng. Một đàn cá ăn thịt người, được vớt lên ở hồ nước lúc bọn anh rút lui trước khi bị đưa vào.

Nhìn một nhóm người đã bị tiêu diệt, còn lại một nhóm người khác, Tư Mộ Thần chờ thời cơ xuất hiện, những tên ngu ngốc cảm thấy xa lạ với địa hình nơi đây đương nhiên là không thể đánh lại đội quân đã hoạt động ở vùng này suốt nửa tháng qua rồi.

"A Tuấn, đánh nhanh thắng nhanh, bọn họ giỏi về dùng khí độc, phải tiêu diệt sạch bọn họ trước khi bọn họ dùng khí độc!"

"Vâng, lão đại!"

Tùng khẩu súng ống giấu ở trong bụi cỏ được nhắc lên, từng viên đạn xuyên qua lồng ngực của quân địch, đánh ngã bọn họ một cách yên lặng không một tiếng động, hơn nữa còn không tìm được bất kỳ miếng vết thương nào. Bọn họ cúi đầu nhìn chính mình, ngay lúc bọn họ thống nhất muốn ném đạn khí độc, thì bọn họ cũng đã cùng nhau ngã xuống rồi.

"Hoàn hảo, không mất một người nào, kìa những xác chết đó ném cho những tướng sĩ cá ăn thịt người của chúng ta được ăn một bữa no nê đi!"

"Vâng, lão đại!" Hào khí trên đảo DY vang xa vạn trượng, tiếng kèn vang lên lạnh lạnh.

Tư Mộ Thần đứng lên từ trên sườn núi nhỏ, lớn tiếng thổi kèn!

Trong lúc bọn họ đang hả hê, ai cũng không ngờ được còn có một tên địch sống sót, hắn đang móc một khẩu súng ra. Trong đám người chỉ có Cảnh Tô phát hiện hành động này, thân hình nhỏ nhắn của cô lập tức xuyên nhanh qua đám người Tư Mộ Thần.

"Mộ Thần, cẩn thận!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Bị thương, rút lui

"Nhóc con..." Tư Mộ Thần nhìn Cảnh Tô đột nhiên té xuống trước người anh, trên tay anh còn dính máu tươi của cô. Anh giờ tay bắn một phát đạn.

"Nhóc con, em ráng chịu đựng! A Tuấn, mau rút lui!" Tư Mộ Thần lo lắng ôm Cảnh Tô rời khỏi đó: "Nhóc con, em đừng ngủ, hãy nói chuyện với anh đi!"

"Lão đại, máy bay trực thăng tới rồi, mau lên đi!"

"A Tuấn, xử lý sạch sẽ mọi thứ trên đảo, rồi dẫn theo các anh em rút lui!"

"Được, lão đại, anh yên tâm rời khỏi đây trước đi!"

"Đúng rồi, 001 và Lục Phạm đâu?"

"Trung đoàn trưởng Đường, trung đội trưởng Lục đã bị hôn mê, hiện tại ngay cả một liên trưởng cũng đang bị trọng thương!"

"Cái gì? Sao có thể như vậy?" Đường Tuấn nhìn thì phát hiện hai người đó là lính do thám của bọn họ, trong lòng cảm thấy rất sốt ruột.

Mặc dù bọn họ không sợ khai chiến, nhưng mà trong chuyện này cấp trên đã yêu cầu phải làm gọn gàng sạch sẽ, không thể lưu lại nhược điểm gì, chuyện còn lại phía trên sẽ tự mình đàm phán.

"Là do ai làm?"

"Trung đoàn trưởng Đường, vẫn chưa biết là ai làm, nhưng mà có thể khẳng định không phải là người của nước R phải tới, mà là do nhóm người lần trước đã dẫn chị dâu đi!"

"Cứ rút lui trước đã, tôi tin bọn họ sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này đâu!"

Vào bốn giờ sáng, toàn bộ tướng sĩ đã rút lui khỏi đảo Quyển Quyển. Nghe nói là trên đảo có thứ gì đó rất kỳ quái, cho nên vẫn không có ai lên đảo thành công, căn cứ vào một ít thông tin của mấy người còn sống sót, mọi người rút lui đều mang theo xác chết rời đi.

Bệnh viện Nhân dân giải phóng quân

Cảnh Tô mặc một bộ đồng phục bệnh nhân, nhìn người đàn ông ở bên cạnh không lúc nào ngừng tay, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

"Nhóc con, há miệng, đây là táo!"

"Nhóc con, há miệng, đây là đào!"

"Nhóc con, há miệng, đây là nho!"

"Nhóc con. . . "

"Lão đại, tôi cũng há miệng!" Lục Phạm nhìn hai người ở bên cạnh anh em em, vừa mở miệng là từng miếng từng miếng trái cây dâng tới tận miệng. Mà những thứ trái cây này, lão đại nhà bọn họ cũng không biết cho bọn họ ăn một miếng.

"Sao vậy? Ngay từ đầu cũng đã nói các cậu lẫn qua phòng bệnh sát vách rồi, là do các cậu cứ nhất định phải ở chỗ này mà!"

"Lão đại, anh hãy mở rộng lòng tốt, cho chúng tôi cùng ăn một chút đi!" Dáng vẻ đáng thương này của Lục Phạm, khiến cho Cảnh Tô nhớ tới ba con chó nhỏ trên tấm hình của Đường Tuấn!

"Ông đây mới không cho cậu ăn, cậu nhìn 001 kia, cậu ta yên tĩnh biết bao, chỉ có cậu là om sòm nhất!" Mặc dù Tư Mộ Thần nói như vậy, nhưng mà anh vẫn gọt vỏ trái cây đưa cho bọn họ ăn.

"Kỹ thuật dùng dao không tệ!" 001 luôn luôn ít lời, quan trọng nhất là cậu có một tuyệt kỹ, đó chính là lên núi đao, cho nên có thể luyện được kỹ thuật dùng dao tới xuất quỷ nhập thần. Thấy cậu ta khen ngợi mình như vậy, sắc mặt Tư Mộ Thần cũng lộ vẻ hài lòng.

"Nhóc con, em xem!" Cảnh Tô khinh bỉ nhìn Tư Mộ Thần, vẻ mặt khinh thường.

"Tiểu nhân đắc chí!"

"Nhóc con, em xem thường ông đây phải không? Lục Phạm, cậu hãy tới nói cho nhóc con biết ông đây là người như thế nào?"

"Tôi sao? Lão đại. . ." Lục Phạm không thể tin nổi hỏi lại Tư Mộ Thần, cậu cho là anh sẽ hỏi 001, thật sự là cậu không hề biết chút gì về kỹ thuật dùng dao.

"Ừm!"

"Chị dâu, tôi nói cho chị biết, tài nấu nướng của lão đại thật không hay ho gì!"

"Phi, thì ra đây chính là kỹ thuật dùng dao tốt!" Cảnh Tô cười như không cười liếc nhìn Tư Mộ Thần, dáng vẻ cam chịu của Tư Mộ Thần, quả thật là cực kỳ đáng yêu.

"Thằng nhóc này, trước đây cậu thiếu mấy lần đi Xyri rồi hả? Tôi thấy lần này sau khi hết bệnh, cậu hãy tới đó đi!"

"Lão đại, anh đang nói đùa à?"

"Cậu nói xem, như vậy có còn là nói đùa nữa không?" Tư Mộ Thần rút một tờ giấy nhập học từ trong túi áo ra, phía trên rõ ràng có ghi tên của Lục Phạm.

"Lão đại, cho dù tôi có hóa thành ác quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho anh!"

"Cám ơn, nhưng mà ác quỷ thì không thể trôi nổi vượt biển được đâu!"

Cánh Tô nhìn hai người cấp trên cấp dưới thích đầu võ mồm này, thỉnh thoảng lại tham gia vào trong đó, chọc tức Tư Mộ Thần, ngay cả 001 cũng tham gia vào.

Nhưng mà cái không khí này bị hai người ở trước mặt làm cho không còn sót lại chút gì.

"Cánh Tô!" Dung Thiệu Tước và Vương Tiêu xuất hiện ở trong phòng bệnh, trên tay còn mang theo một bó hoa hồng màu đỏ chói. Tư Mộ Thần không bình tĩnh nổi, điều này rõ ràng chứng tỏ là tới giành phụ nữ của anh mà! Anh đứng ở trước giường bệnh, đáng vẻ tỏ rõ người lạ đừng tiến vào.

Nhìn Cánh Tô bị quần băng vải, khuôn mặt mặt thanh tú dường như cũng gầy đi một chút, nhưng mà vẻ đẹp vẫn không hề giảm đi chút nào.

"Tôi rất nhớ em!" Chỉ nghe thấy trong phòng bệnh vang lên một tiếng hút khí, còn phát ra cả tiếng răng rắc của xương cốt do nắm chặt tay.

Dung Thiệu Tước vừa nói ra lời này thì lập tức cảm thấy hối hận, anh ta bị làm sao vậy? Trước giờ anh ta vẫn luôn che giấu bản thân cực kỳ tốt vậy mà lần này anh ta thể nhưng lại để lộ cảm xúc của bản thân.

Bàn tay nhỏ bé của Cánh Tô phủ lên bàn tay to lớn đang nắm chặt kia, kéo kéo anh ý bảo anh hãy ngồi xuống. Sau đó mới nhìn Dung Thiệu Tước: "Tổng giám đốc, tôi cũng rất nhớ anh!" Bàn tay nhỏ bé của Cánh Tô bị bàn tay to lớn kia túm ngược lại, xiết chặt trong tay: "Nhưng mà, anh đánh đổ bình dấm chua của nhà chúng tôi rồi!"

Tâm tình của Tư Mộ Thần rất tốt, vội vàng vuốt ve bàn tay nhỏ bé của cô, giống như muốn lau cho bàn tay của Cánh Tô sáng bóng luôn vậy.

"Vậy Cánh Tô à, nếu như hết bệnh, thì nhớ quay lại làm việc, thời kỳ không có thư ký Cánh, A Tiêu quả thật là rất cực khổ!" Dung Thiệu Tước liếc nhìn A Tiêu, giống như là đang nói: nếu Cánh Tô còn không quay lại thì Vương Tiêu sẽ mệt chết mất.

"A Tiêu, thành thật xin lỗi nhé! Đợi tôi hết bệnh rồi sẽ quay lại làm việc!" Cánh Tô nhìn Vương Tiêu, trong mắt tràn đầy áy náy.

Vương Tiêu xóa tan nét chán chường trên mặt, sắc mặt nhanh chóng sáng lên: "Không mệt! Cánh Tô, tôi rất nhớ cô, chúng tôi rất cần cô!" Anh nhìn thấy trong mắt Cánh Tô có hình bóng của mình, ý nghĩ này khiến cho anh hưng phấn không ngừng.

"A Tiêu, chúng ta về thôi!" Dung Thiệu Tước chán nản đau khổ. Trong mắt của Cánh Tô, ai cũng là người tốt, nhưng mà nhất định là không có anh ta.

"A Tiêu, tôi hối hận rồi! A Tiêu, chúng ta đừng kế hoạch lại đi! A Tiêu..." Vương Tiêu tiến lên nắm lấy một cái.

"Dung Thiệu Tước, kế hoạch này là do các cậu khởi động, cậu có hối hận cũng vô dụng. Dừng lại? Nếu cậu dừng lại thì sẽ mang đến cho Cánh Tô biết bao nhiêu là rắc rối. Tôi mặc kệ, nếu các cậu đã dám làm, thì cậu phải có gan gánh chịu hậu quả, cho dù các cậu có làm cái gì, thì Cánh Tô cũng đã có tôi bảo vệ cho cô ấy rồi!" Vương Tiêu nhìn Dung Thiệu Tước, trong lòng có tức giận, có khổ sở, cũng có không đành lòng.

"A Tiêu, tôi sẽ không để cho cô ấy bị tổn thương!"

"Thiệu Tước, cậu quên rồi sao? Cậu còn có Mộng Lan!" Một câu nói này, khiến cho anh ta sững sờ. Anh ta yêu cánh tô, nhưng lại muốn cầu hôn Điều Mộng Lan! Sờ sờ chiếc nhẫn trong túi áo tây trang, một Dung Thiệu Tước luôn mang khuôn mặt tươi cười cũng thoáng hiện lên vẻ mặt khổ qua hiếm thấy.

"Thiệu Tước, kể từ khi cậu gặp phải Cánh Tô, cậu cũng đã bán đứng cảm xúc, cậu cũng đã lún sâu vào, không phải sao?"

"A Tiêu, A Tiêu, mặc kệ là cái gì, tôi cũng muốn có được Cánh Tô, cứ tiến hành kế hoạch theo đúng hạn. Người, tôi cũng phải chiếm được như cũ!" Lần đầu tiên, sắc mặt anh ta lộ vẻ hung ác như vậy.

Vương Tiêu nhìn đáng vẻ của anh ta, sắc mặt lộ vẻ phức tạp.

"Đi, về thôi!" Không biết là từ khi nào, giữa bọn họ đã xuất hiện một con sông nhỏ, theo sự biến đổi chiều rộng của dòng sông, tình cảm giữa bọn họ cũng từ từ xa cách.

"Nhóc con, ai cho em đi?" Tư Mộ Thần đeo tạp dề, sắc mặt tối sầm nhìn người phụ nữ đang len lén muốn trốn ra ngoài. Anh gờ cái muôi dùng để xào đồ ăn lên, có một loại kích động muốn đánh cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đơn xin từ chức

"Mộ Thần! Hôm nay em phải đi làm rồi !" Cánh Tô thật sự là rất bất đắc dĩ. Thật ra thì thương thế của cô chỉ ở trên cánh tay mà thôi, lấy đạn ra xong nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe rồi.

"Anh nói không được là không được! Nhóc con, anh muốn em ngoan ngoãn nằm nghỉ."

"Sau đó mỗi ngày uống canh do anh hầm sao?"

"Đúng đúng, đúng vậy!" Tư Mộ Thần liên tục gật đầu như gà con mổ thóc, đáng vẻ ngây ngốc, cực kỳ đáng yêu.

"Anh nghĩ rằng em đang ở cữ à?" Cảnh Tô trực tiếp mặc kệ anh, mở cửa rồi đi!

"Nhóc con, nếu như em muốn ở cữ, tối nay chúng ta sẽ sút thẳng vào gôn!"

Cảnh Tô vừa mới xoay người đi ra ngoài, đã lập tức quay ngựa lại, đỏ mặt: "Tư Mộ Thần, anh không biết xấu hổ! Anh là quân nhân đó!"

"Thì sao nào? Ông đây lại không hề làm trái kế hoạch hoá gia đình!" Anh ôm chặt chiếc eo thon nhỏ của Cảnh Tô, mặc sức trêu đùa.

"Được rồi! Đi làm giải buồn đi, nhớ là không được chạy theo tiểu bạch kiểm*!"

*Tiểu Bạch kiểm: Mặt trắng nhỏ - chỉ những người con trai chỉ được vẻ ngoài đẹp để còn bên trong không tài giỏi gì. Cũng có thể hiểu giống như là trai bao.

"Ừ, biết rồi! Em chỉ thích người lăm lờ thôi!"

"Hi hi, này, vậy thì hôn một cái được không?"

"Hừ, mặc kệ anh!"

"Thật sự mặc kệ sao?" Khuôn mặt tuấn tú của Tư Mộ Thần tiến tới trước mặt cô, khiến cho hô hấp của cô không tự chủ tăng lên dồn dập. Cặp lông mi dày quét vào trên mặt của cô, lần đầu tiên cô biết thì ra là lông mi của một người đàn ông cũng có thể đẹp như vậy.

"Nhóc con... " Hơi thở nam tính quấn quýt quanh chóp mũi của cô, miệng của cô, khiến cô muốn nạt không khí nhiều hơn, thế nhưng động tác lại theo ý anh, không thể nghi ngờ chính là đang mời anh tới thưởng thức.

"Ừm." Hai mắt của Cảnh Tô mở thật to, hôn lưỡi? Mấy lần trước, có hôn cũng chỉ là chuồn chuồn lướt nước, nếu không thì cũng là môi chạm môi, nhưng mà cô thế nhưng lại không hề bài xích chuyện này. Cô từng cho là, cả đời này cô cũng không thể tiếp nhận chuyện hôn lưỡi, nhưng thì ra cũng chỉ là bởi vì chưa gặp đúng người mà thôi. Hàn Tử Dương, tôi nên cảm ơn anh đã cho tôi thấy rõ được chính bản thân mình.

"Nhóc con, em không chuyên tâm!" Tư Mộ Thần dừng lại nhìn Cảnh Tô đang ngẩn người, cực kỳ không vui.

"Vậy như thế này thì sao?" Cảnh Tô đã nghĩ thông suốt nguyên nhân khiến mình vẫn kiên trì không muốn kiss Hàn Tử Dương, cho nên tâm tình rất tốt, hai tay vòng qua ôm chặt cổ của Tư Mộ Thần, chủ động dâng lên nụ hôn của mình.

Sau một phen triển miên, Tư Mộ Thần cực kỳ thỏa mãn: "Nhóc con, nếu em còn không mau đi làm, anh sẽ biến thành sói xám lớn mất thôi!"

"Nếu anh biến thành sói xám lớn, thì em chính là thợ săn! Ngoan ngoãn ở nhà đợi em về, em không muốn ăn canh, em muốn ăn cá nấu dấm đường!"

"Đi đi!" Đợi Cảnh Tô rời đi, anh vội vàng cầm cái muôi dùng để xào đồ ăn lên, quay lại phòng bếp tiếp tục chiến đấu.

"Thư ký Cảnh, cô đã quay lại rồi!"

"Đúng vậy!"

"Thư ký Cảnh, thân thể của cô khỏe lại rồi chứ?"

"Đúng đúng, rất tốt!"

"Thư ký Cảnh, nhìn thần sắc của cô rất tốt!"

"Cô cũng vậy!"

Cảnh Tô cười tủm tỉm bước vào phòng làm việc của mình, mọi người không khỏi hô to một tiếng. "Xong đời rồi! Người đẹp núi băng dịu dàng như nước, gió xuân nhộn nhạo!"

"Mấy người thì biết cái gì? Nếu như một người phụ nữ như thế chấp nhận rơi vào bẫy tình, thì sẽ còn yêu rất sâu đậm!" Một nhân viên nữ đẩy cái ghế của mình tới gần nhân viên nam ở bên cạnh để tán dóc.

"Tôi nhìn không thấy được, phụ nữ còn có một loại khác chính là mở rộng nội tâm, mở rộng tâm kết!" Một nhân viên nữ khác cũng xoay người lại bát quái.

"Này, vậy có từng nghe nói bối cảnh của thư kí Cảnh rất lớn chưa?" Lúc này một nhân viên nữ đã làm lâu năm hơi lớn tuổi xuất hiện, mấy nhân viên nữ đang tán dóc nhìn thấy chị ta ở chỗ này thì cũng ngẩn người một lúc lâu. Ở đây, tất cả mọi người thích gọi chị ta là chị K.

"Làm sao mà chị biết được vậy? Chị K."

"Cô bị ngốc à, người ta họ Cảnh đó! Nghe nói nhị tiểu thư của Cảnh Thái Lam vì chụp ảnh khiêu dâm nên mới bị trục xuất khỏi gia tộc đó! Nghe nói, nhị tiểu thư nhà họ Cảnh còn bỏ lên giường của anh rể mình nữa cơ!" Chị K nâng ánh mắt của mình lên, bày tỏ hoài nghi với chỉ số thông minh của người mới vừa hỏi mình.

"Ôi trời, chị K, cho nên ý của chị là, vị này chính là nhị tiểu thư nhà họ Cảnh trong truyền thuyết sao?" Đối với cái sự kiện chụp ảnh khiêu dâm đó, nhà họ Cảnh có lòng không muốn để cho phương tiện truyền thông đại chúng biết được, nhưng mà sau đó họ lại đứng ra giải thích. Mặc dù chuyện này đã trôi qua rồi, nhưng mà ở trong mắt bọn họ thật thật giả giả làm sao có thể đoán được đây? Bọn họ chỉ biết là một mình tinh nhỏ phàm cấp ba, và một thiên kim hào môn bị gièm pha mà thôi.

"Aiz, tôi cũng không hề nói như vậy nhé, là mấy người tự đoán đó!" Giấu đầu hờ đuôi

"Chao ôi, chị K à, chị có kiến thức rộng rãi, chị mau nói cho chúng tôi biết một chút đi!" Ở trong giới quản lí đặc tội với ai cũng không tốt. Ai cũng biết, ở trong ngành này những tin tức như thế sẽ dẫn tới phong ba bão táp như thế nào mà chẳng được.

"Được, vậy chị đây sẽ nói cho các cô nghe một chút! Nghe nói, cô ta không chỉ thích tới hộp đêm tìm ngưi lang, mà nhị tiểu thư nhà họ Cảnh còn là một kẻ thứ ba chính cống. Nghe nói là vào ngày đính hôn của chị cả cô ta, cô ta thậm chí không có mặt mũi đến tham dự tiệc rượu, nguyên nhân chính là bởi vì đêm hôm trước, cô ta đã bỏ lên giường của anh rể mình, nhưng lại bị anh rể của cô ta cự tuyệt!"

"Ôi trời, thật sự là không biết xấu hổ mà!"

"Còn không phải sao? Kể từ sau khi bị nhà họ Cảnh đuổi ra khỏi cửa, cô ta không được bất kỳ một công ty nào nhận vào làm, nhưng mà tổng giám đốc của chúng ta lại cố tình tuyển cô ta vào công ty. Các cô nói xem, rốt cuộc là cô ta đã dùng thủ đoạn gì để khiến cho tổng giám đốc luôn luôn giữ thân trong sạch của chúng ta phải điêu đảo thần hồn vì cô ta như thế chứ?"

"Đúng vậy đó, tổng giám đốc anh minh thần võ của chúng ta thật là đáng thương!"

"Này, chị K, vậy chị nói xem, để cứu vớt công ty của chúng ta, cứu vớt tổng giám đốc của chúng ta, chúng ta có nên viết một lá thư rồi ký tên tập thể để xử lý à hồ ly tinh đó không?"

"Nếu các cô muốn làm, thì đương nhiên là tôi sẽ ủng hộ rồi, ha ha ~"

"Vậy chúng ta mau tranh thủ đi huy động mọi người đi!" Rất có xu hướng muốn làm lớn chuyện. Những nhân viên nữ trong lòng đầy căm phẫn này phát huy trọn vẹn bản năng của người mẹ và sức mạnh của tình yêu, thế phải bảo vệ tổng giám đốc đẹp trai luôn luôn mỉm cười của bọn họ.

"Tất cả đều ở đây làm gì? Rảnh rồi lắm sao? Tất cả mau giải tán ngay!" Vương Tiêu nhìn một đám nhân viên nữ đang bát quái chuyện của Cảnh Tô, trong lòng rất khó chịu.

Chị K nhìn mọi người rời đi thì cảm thấy rất hài lòng. Không bao lâu nữa mình sẽ là trưởng bộ phận của Cảnh Thái Lam, cô sẽ không cần phải nhìn sắc mặt của bất kỳ kẻ nào nữa. Không sai, chuyện chụp ảnh khiêu dâm, chính là do Cảnh Linh mua chuộc cô, chính là vì muốn bức bách Cảnh Tô.

"Thư ký Cảnh, em hãy tới phòng làm việc của tôi một chuyến!" Dung Thiệu Tước đau đầu nhìn lá thư ký tên tập thể ở trên bàn, anh ta phức tạp nhìn Cảnh Tô. Cảnh Tô, rốt cuộc thì em là người như thế nào, chẳng lẽ em thật sự sẽ vì sinh tồn mà leo lên giường của người khác sao? Ngay cả tên Tư Mộ Thần kia cũng vậy sao?

"Tổng giám đốc, anh có chuyện gì?" Điều thật sự khiến cho Cảnh Tô cảm thấy không vui nhất khi quay lại công ty chính là phải thường xuyên đối mặt với ông chủ khẩu phật tâm xà này.

"Tại sao?" Ánh mắt của anh ta mỉm cười, nhưng là đôi môi lại mím chặt lại. Có thể thấy được sự phẫn nộ của anh ta lớn tới cỡ nào.

"Tổng giám đốc, anh muốn nói là...?" Cô thật sự không hiểu, sự phẫn nộ hiện tại của anh ta có nguồn gốc từ đâu.

"Cảnh Tô, bao nhiêu tiền? Bao nhiêu tiền mới đáng giá để em leo lên giường của người khác?"

"Là vậy sao?" Cảnh Tô đã hiểu, thì ra vẫn là chuyện này: "Anh muốn biết sao? Tổng giám đốc? Nhưng mà đã có người mua Cảnh Tô rồi!" Cảnh Tô châm chọc nhìn anh ta, người ông chủ này thật sự là khiến cho cô phải thất vọng rồi, hóa ra anh ta cũng chỉ là loại người nông cạn như vậy.

"Đúng rồi, tổng giám đốc, đây là thư từ chức của tôi!" Cô lấy đơn xin từ chức đã chuẩn bị từ rất lâu đưa cho anh ta!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chỉ là tôi thích em

"Cảnh Tô, thật xin lỗi, tôi..." Dung Thiều Tước nhìn thấy ánh mắt thất vọng kia, ngay cả một lời giải thích cũng không thể nói ra khỏi miệng.

"Cảnh Tô, chẳng qua chỉ là tôi thích em..."

"Dung Thiều Tước, đừng dùng lý do vì thích để làm lời biện bạch gì đó, vì thích nên có quyền làm tổn thương người kia sao?" Cảnh Tô rất đau lòng. Vốn dĩ cô cho rằng, ba mẹ cô không tốt với cô là vì hi vọng vào cô nên càng muốn nghiêm khắc với cô hơn nữa, tất cả là vì muốn tốt cho cô, nhưng mà dần dần cô biết cái loại tổn thương đó, cũng không thể mượn cớ là vì thích và yêu.

"Cảnh Tô, đừng đi, tôi sẽ bảo vệ em!"

"Tổng giám đốc, cảm ơn ý tốt của anh! Nhưng Cảnh Tô không tin, chỉ bằng đôi tay này, tôi lại không thể tự nuôi sống chính mình!" Quyết tâm rời khỏi Thịnh Thế của cô càng mạnh mẽ hơn trước đây, huống chi bây giờ là người khác không thể chấp nhận cô.

"Cảnh Tô, Cảnh Tô..." Cảnh Tô nghe thấy tiếng gọi của Dung Thiều Tước nhưng cũng không hề dừng lại.

Nhìn Cảnh Tô ở sát vách đang thu dọn này nọ, còn nói hôm nay dù thế nào đi nữa cô cũng muốn rời khỏi Thịnh Thế, thật không biết là đã phải chịu con bực tức gì!

"Tur Mộ Thần, bây giờ anh ở nhà có bận chuyện gì không?" Cô vội vàng gọi tới điện thoại của anh, giống như bây giờ chỉ cần xảy ra chuyện thì cô sẽ nghĩ đến anh đầu tiên.

"Không có! Nhóc con, em sao vậy? Anh đang nấu canh!" Vừa đúng lúc Tur Mộ Thần đang nêm nếm độ mặn nhạt của canh cho vừa miệng.

"Em đã từ chức rồi! Đang muốn khuôn đồ về, nhưng mà tay của em không khuôn nổi đồ!" Thật ra thì Cảnh Tô cũng không có nhiều đồ lắm, cô chỉ là muốn Tur Mộ Thần đến đón mình, cô cũng muốn kiểu cách một lần. Lúc tiến vào chỉ là một người, nhưng lúc ra đi lại có người đến đón.

"Từ chức? Đây là tin tức tốt nhất mà ông đây từng nghe thấy trong cuộc đời này!" Cảnh Tô dường như còn có thể nghe thấy được trong lúc vui mừng anh đã vội ném chiếc muối xào đồ ăn xuống đất.

"Này, nếu anh không tới được, thì em có thể tự mình về nhà."

"Này này, đừng mà! Nhóc con, em hãy ngoan ngoãn ở lại đó đợi bạch mã hoàng tử của em xuất hiện đi!" Tur Mộ Thần vừa nói xong thì vội vàng tắt điện thoại.

Cảnh Tô không giải thích được, bạch mã hoàng tử là sao? Có trời mới biết Tur Mộ Thần cho rằng Cảnh Tô là cô gái nhỏ, chính là bé gái luôn mơ mộng tới bạch mã hoàng tử, nhưng mà anh lại quên mất cô nhóc của anh sao có thể là người như vậy chứ?

Đợi tới lúc Tur Mộ Thần xuất hiện ở tầng cao nhất của Thịnh Thế, thì đã mê đảo một đám hủ nữ háo sắc.

Trên khuôn mặt màu đồng cổ được khắc một đôi mắt thâm thúy, mày rậm sắc bén giống như kiếm vừa xuất vỏ. Nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, quả thật chính là tác phẩm được điêu khắc dưới bàn tay của một nhà nghệ thuật, đường cong quá mức hoàn mỹ. Một bộ vest trắng, đeo cả vạt màu hồng, làm dịu đi nét cương nghị của anh, lộ ra một chút dịu dàng, trong lúc vô tình lại tăng thêm mấy phần phong lưu. Dưới chân là một đôi giày hươu nhân* màu trắng đen xen kẽ.

*Giày hươu nhân: là một loại giày được thiết kế đơn giản, thoải mái, thỏa mãn nhu cầu ăn mặc trong cuộc sống hằng ngày của mọi người.

Vừa nhìn qua, nào có chỗ nào giống thiếu tướng của bọn họ chứ, quả thật chính là một play boy chính hiệu. Nhưng tại sao vẻ mặt không chút biểu cảm của anh lại giống như là có sát khí, khiến cho một đám háo sắc chỉ có thể đứng nhìn từ xa chứ không dám tới gần trêu ghẹo.

Cảnh Tô chắc lưỡi. Nhìn thấy con bướm sắc sỡ này, trong lòng Cảnh Tô bỗng dâng lên một nỗi buồn bực.

"Nhóc con! Công chúa của anh, anh tới đón em rồi đây!"

"Tur Mộ Thần, cái con bướm sắc sỡ này, em không cần anh nữa!" Cảnh Tô hờn dỗi nặng một tiếng, tặng cho anh một ánh mắt lạnh lẽo, thì ra bạch mã hoàng tử của anh chính là như vậy à.

"Nhóc con, em nói thật sao?"

Cảnh Tô đang muốn nói gì đó thì Dung Thiều Tước đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

"Cảnh Tô, không đi không được sao? Tuần sau sẽ diễn ra buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới của chúng ta, đợi thêm một tuần nữa rồi đi không được sao? Đó cũng là tâm huyết của em mà!" Anh ta mỉm cười theo thói quen, trong ánh mắt cũng hiện lên sự chân thành hiếm có.

"Tổng giám đốc, tôi xin nhận ý tốt của anh, đây là đề án đầu tiên của tôi ở Thịnh Thế, tôi sẽ ghé qua xem, chỉ cần đến lúc đó tổng giám đốc không ngại là tốt rồi!" Lúc Cảnh Tô nói chuyện cũng lộ ra vài phần sắc bén. Cô nhìn thấy mỗi người ở đây đều tràn đầy địch ý với cô, chỉ ước gì cô mau rời khỏi đây.

"Tổng giám đốc, chúng tôi không đồng ý! Nếu ả hồ ly tinh này còn ở lại công ty của chúng ta, thì tới khi đó nếu những người đàn ông trẻ tuổi đã có gia đình ở trong công ty chúng ta bị cô ta quyến rũ thì phải làm sao đây? Chúng tôi thật sự lo lắng công ty của chúng ta sẽ bị người phụ nữ này làm cho churong khí mù mịt!" Người phụ nữ tên là chị K kia lên tiếng vì bảo vệ công ty, dẫn tới vô số tiếng đồng ý của mọi người.

"Tổng giám đốc, thịnh tình của anh cuối cùng cũng không chiến thắng được yêu cầu của quần chúng!" Lúc cô nói chuyện còn mơ hồ cất giấu ý giễu cợt.

"Cảnh Tô, tôi..." Dung Thiệu Tước vừa định nói chuyện, thì Tư Mộ Thần đã quăng qua một cái nhìn sắc bén như dao nhọn.

"Đừng vọng tưởng tới chuyện khiêu chiến với nhà họ Tư, ‘ Thịnh Thế ’ chẳng qua cũng chỉ làm một góc nhỏ của gia tộc Đàm Sơn mà thôi!" Thật ra thì Tư Mộ Thần vẫn chưa nói ra hết nửa câu phía sau. Đó chính là, hôm nay dám làm cho cô nhóc Cảnh Tô nhà bọn họ khổ sở, ngày khác Tư Mộ Thần anh sẽ hoàn trả gấp mười lần!

"Nhóc con, chúng ta đi thôi!" Tư Mộ Thần thấy trong mắt Cảnh Tô lộ vẻ khổ sở, thì vươn tay ôm chầm lấy cô, ánh mắt như cố tình lại như vô tình quét qua người phụ nữ tên là chị K kia. Người phụ nữ kia không tự chủ lui về phía sau một bước, trên lưng toát mồ hôi lạnh.

"Thật là may mắn, nếu như không có người đàn ông kia, thì hôm nay chúng ta cũng sẽ không thể khiến cái ả phụ nữ không biết xấu hổ kia mau mau rời khỏi ‘ Thịnh Thế ’!" Một người phụ nữ khác đang gặm dưa chuột, nước miếng văng tung tóe, cuồng đã la lên. Nhưng mà tới khi nhận được ánh mắt của Tư Mộ Thần, thì nửa khúc dưa chuột mà cô ta vừa mới gặm vẫn còn chưa kịp nhai đã bị hóc ở cổ họng, vội vàng bị đưa đi cấp cứu.

Trên xe, Cảnh Tô yên lặng dựa vào Tư Mộ Thần: "Dường như cho dù em muốn thay đổi vận mệnh của mình như thế nào, thì mỗi lần đều luôn nhận lại vết thương chồng chất. Người yêu vứt bỏ, người nhà vứt bỏ, đồng nghiệp vứt bỏ, tại sao anh vẫn còn muốn ở lại bên cạnh em? Đừng đối xử với em quá tốt như vậy. Tư Mộ Thần, nếu như Cảnh Tô rời khỏi đầm nước sâu mênh mông là anh thì sẽ phải sống tiếp như thế nào đây?" Trong giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ, đối diện với tiếng gào thét của thế tục, tiếng lòng của cô cũng sắp xõng ra ngoài rồi. Không phải là cô không biết chuyện ngày hôm nay là do Cảnh Linh giờ trở quý. Nhưng mà người đứng ở vị trí lãnh đạo phía trên chỉ có thể hy sinh cô để giảm bớt sự phẫn nộ của quần chúng.

"Nhóc con, em đúng là người không có tiền đồ! Em phải nhớ kỹ là em tự mình nộp đơn xin từ chức, từ ngày mai trở đi, em theo anh tới bộ đội huấn luyện đi!" Tư Mộ Thần cũng không biết rõ từ đâu lại có cái ý niệm này, vừa mở miệng nói ra anh đã lập tức hối hận, vội vàng thắng xe.

Trên giường, hai người cùng giường, hiếm khi cô lại phát cáu như vậy. Cô nhất định không thèm nhìn đến Tư Mộ Thần.

"Nhóc con, anh ra ngoài ngủ, em ngủ đi!" Nghe thấy tiếng lẩn qua lộn lại của cô, rốt cuộc Tư Mộ Thần cũng biết là hiện tại cô đang bực bội.

Ở trong mắt người khác, chuyện Cảnh Tô rời khỏi Thịnh Thế cũng chỉ là chuyển sang nơi khác, nhưng mà anh biết cô đang sợ bị vứt bỏ, cô đang trách anh không chịu an ủi mà còn ở đây bày đặt nói lời ác độc, nhưng mà nếu không làm như vậy thì sau này sao cô có thể đối mặt với sự thật tàn khốc hơn nữa? Đợi tới ngày chân tướng lộ ra ánh sáng, cô cần bản là sẽ không có đủ sức lực để chịu đựng.

Mây kiếm xinh đẹp của anh hiếm khi lại nhíu chặt một chỗ như vậy, trong ánh mắt sáng ngời hiện lên vẻ lo lắng, ở trong bóng tối nhìn giống như con thú bị vây khốn, hiện tại Tư Mộ Thần anh chính là một con sư tử bị vây khốn trong tình yêu.

"Nhóc con, chỉ là vì anh thích em, chỉ là vì anh không muốn em bị uất ức, chỉ là vì anh không muốn em bị tổn thương, nếu như có một ngày em phải rời đi, chiếc điện thoại di động kia đặt ở trong ngăn kéo thứ hai ở phòng ngủ của em!" Nói xong, Tư Mộ Thần liền rời khỏi phòng.

Cảnh Tô ôm trái tim bên ngực trái của mình, trong đôi mắt hiện lên vẻ rối rắm. Cô chưa bao giờ từng nghĩ tới mình sẽ yêu người ở phía trước, chân chân chính chính yêu anh, sẽ bởi vì một câu nói của anh mà khổ sở, sẽ bởi vì anh trách móc nặng nề mà đau lòng không nói chuyện. Cô biết là mình đang bực bội, nhưng nguyên nhân là cái gì? Không phải là bởi vì anh không an ủi cô đâu chứ?

Cô lẩn qua lộn lại, mở mắt rồi lại nhắm mắt, nửa tỉnh nửa thức. Trong mộng lung, dường như cô nghe thấy Tư Mộ Thần nói là anh phải tới quán khu, lại giống như là cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động của mình đang vang lên không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Y Y áp a áp ứng

Cô ngủ một giấc mê man không biết trời đất là gì. Gần tới buổi trưa, cô mới sờ sờ cái bụng phẳng lì của mình, nhật điện thoại di động lên, vừa liếc qua đã thấy có tới 28 cuộc gọi nhỡ.

Cô uể oải bấm điện thoại gọi lại: "Y Y, mới sáng sớm đã có chuyện gì thế?"

"Tô Tô, cậu, khụ khụ, rời khỏi ‘ Thịnh Thế ’ rồi sao?" Giang Phi Á cố nén cảm giác buồn nôn nói qua điện thoại.

"Y Y, thân thể của cậu không thoải mái à?" Cảnh Tô ân cần hỏi thăm, cô cũng không muốn thảo luận về chuyện từ chức.

"Tô Tô, tối nay chúng ta gặp mặt được không?" Mặc dù Giang Phi Á biết rõ tính khí của Cảnh Tô, nhưng cô vẫn muốn nói chuyện với Cảnh Tô. Cô muốn nói thật với Cảnh Tô, bây giờ tình hình nhà họ Giang đã rơi vào đường cùng rồi, nếu Dung Thiều Tước lại gấp áp lực một lần nữa, thì tập đoàn nhà họ Giang sẽ không còn trụ được nữa.

"Y Y, vậy tối nay gặp ở khách sạn nhỏ nhé!" Không biết vì sao Cảnh Tô lại cảm thấy quan hệ của cô và Y Y dường như càng ngày càng xa, hoặc là do Y Y từ đầu đến cuối vẫn đang trốn tránh cô. Lần này khó khăn lắm mới có thể ra ngoài, cô hi vọng hai người cũng có thể gỡ bỏ được nút thắt trong lòng.

Khách sạn nhỏ là chỗ mà năm đó Cảnh Tô và Giang Phi Á đã kết bạn với nhau, cô cũng hi vọng hôm nay hai người có thể quay lại thân thiết như xưa tại chỗ cũ.

"Được!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Cha của đứa bé?

"Mộ Thần, hiện tại là cậu muốn làm trái với quân lệnh sao?" Giọng nói trầm ổn của người đàn ông bên trong.

"Thủ trưởng, cháu kính trọng chú là chiến hữu của cha cháu nên cháu mới tôn kính chú như thế, nhưng mà cháu lại không nghĩ tới chú lại làm ra chuyện như vậy!" Giọng Tư Mộ Thần không cao nhưng lại mang theo tức giận nồng đậm.

"Mộ Thần, đây là do phía trên ra lệnh, trừ phi cháu nói ra cha của đứa bé, bằng không liền thi hành mệnh lệnh!" Lão Lý cũng vẫn là một bước không nhường, sống chết cũng phải chấp hành ra lệnh.

Trong đôi mắt của Tư Mộ Thần có tia đau đớn, 005 vẫn còn trong thời gian dưỡng thương, nhưng nhìn cô thích đứa nhỏ, nhất định là không muốn buông đứa nhỏ này ra, anh muốn bảo vệ 005. Nhưng ai là cha của nó?

"Thủ trưởng, cha của con 005, vâng, là cháu!" Lời nói của Tư Mộ Thần rung động hai người, lần thứ hai Cảnh Tô che miệng của mình, mặc cho nước mắt chảy xuống, chạy rồi khỏi nơi đó.

"Mộ Thần, điều này là thật?"

"Vâng!"

"Được, nếu là con của cháu. Vậy là chú đã có thể khai báo với cấp trên, như vậy là tốt rồi, Lão Tư cũng có chất trai để ôm, trở về có muốn báo cho chú Lý của cậu tin vui này hay không?" Lão Lý nhẹ nhàng vỗ bả vai Tư Mộ Thần, nụ cười tràn đầy trên mặt, cao hứng như chính là con trai nhà mình có người nối dõi vậy.

"Ha ha, chú Lý, điều này không cần chú phải phí tâm! Tin tức này cháu muốn tự mình nói cho người nhà!" Tư Mộ Thần vô cùng nhúc nhích nhìn lão Lý, tin tức này cũng có thể làm cho anh không xuống đài được.

"Được, được, Mộ Thần, vậy chú Lý đi ra ngoài ngay đây!" Lão Lý quay đầu lại liếc mắt nhìn Tư Mộ Thần: "Mộ Thần này, chăm sóc 005 thật tốt, chú đã khai trừ quân tịch của 005!"

Coi như là 005 đã tự do sao? Tư Mộ Thần cũng an lòng không ít, ngoài mặt bọn họ là người của doanh trại, nhưng thật ra là đặc công quốc gia đang bồi dưỡng, hiện tại không cần bán mạng vì quốc gia nữa, có thể trở về làm một người bình thường, hơn nữa còn là một người phụ nữ bình thường, nhưng con của cô? Nếu cô nhóc không ngại, anh nguyện ý làm người cha này! Nhưng Tư Mộ Thần thế nào cũng không nghĩ đến Cảnh Tô nghe được đoạn đối thoại này, khiến cho cô vốn lòng cực độ bất an nay lại lao đảo muốn ngã.

"Lão đại, lão đại, nghe nói chị dâu tới quân khu báo cáo!"

"Thật sao? Cô nhóc tới, người đâu?"

"Ah, không phải mình là người đưa tới nơi này sao! Sẽ không phải là lại lạc đường rồi chứ?" 007 hoài nghi.

"Tiểu Thất, cậu ở đây nói nhỏ gì vậy?" Tư Mộ Thần nhìn bộ dạng ngây ngốc của 007, tò mò lên tiếng hỏi thăm.

“Không có, lão đại, em chỉ là đang suy nghĩ chị dâu sẽ đi chỗ nào thôi!” Trên thực tế chính là cậu đang có ý nghĩ này, nhưng đồng thời cũng sợ lão đại biết cậu là người dẫn chị dâu tới đây nhưng lại mất người, cậu cũng không nên đi tới nơi một người cũng không có.

“Lão đại, tại sao chị dâu lại ở cửa quân khu?” Đường Tuấn vừa tới liền nhìn thấy bọn họ ngây ngô ở đây, như là đang nói chuyện gì đó.

“A, anh Tuấn, anh tới thật đúng lúc, lão đại không tìm thấy chị dâu!” Tầng đá lớn trong lòng 007 rơi xuống.

“Nhưng mà mất chị dâu đó lợi hại!” Đường Tuấn liếc về mặt không có gì của Tư Mộ Thần, trong mắt đều là ân cần thăm hỏi, mọi người theo tầm mắt của anh đều nhìn về phía Tư Mộ Thần.

“Ánh mắt của các cậu là gì vậy? Lão tử sao có thể để cho cô nhóc khóc được? Lo lắng làm gì? Còn không cùng tôi đi mang chị dâu các cậu về, ai ức hiếp chị dâu các cậu, đến ở nhà mà quý một tuần cho tôi!” Tư Mộ Thần hấp tấp đi ra ngoài, 006 lắc đầu một cái, xem ra lão đại của bọn họ trúng độc tình rồi.

-----tuyển phân cách-----

“Vị đồng chí này, hiện tại tôi không muốn ở lại quân khu nữa, tôi có thể hủy bỏ giấy thông hành không?” Cảnh Tô nhìn lão đồng chí làm thủ tục, gương mặt lo lắng.

“Vị đồng chí nữ này, đây chính là cô không đúng, doanh trại không phải là nơi cô muốn tới thì tôi muốn đi thì đi? Đây là điều không thể nào!” Vị lão đồng chí như là nhìn quái vật nhìn Cảnh Tô, nhân tiện còn nâng kính lão của mình lên!

“Nhưng đồng chí à, tôi, này, tôi trình trọng nói với đồng chí, giấy thông hành này không phải là của tôi, tôi chỉ là người tới thay!” Cảnh Tô dưới tình thế cấp bách nghĩ, giấy trình diện đó là do Tư Mộ Thần cấp, còn chưa có điền tên của mình lên trên đó, chỉ có thể nói bừa theo.

:Không ngờ nha, không ngờ nha, tuổi trẻ bây giờ mới có ít tuổi mà lại học làm chuyện như vậy! Ai, thật là bất hạnh của quốc gia, thật là bất hạnh của quân đội! Hừ!” Lão đồng chí tức giận thở mũi nặng nề, về mặt coi thường nhìn Cảnh Tô.

“Vâng, lão đồng chí, là tôi không đúng, lão đồng chí, chú xem, tôi có thể đi chưa?” Cảnh Tô dòi khỏi băng ghế mình đang ngồi, tùy thời chuẩn bị rời đi.

“Hừ, có thể rời đi, nhưng phải đợi tôi đi mời Tư Thiếu tướng tới xử lý! Tôi vẫn chưa có cái quyền lợi đó, cô ngồi yên cho tôi!” Cảnh Tô vừa nghe thấy cái tên này toàn thân lập tức cứng ngắc, lão đồng chí lắc đầu đi ra ngoài, Cảnh Tô cầm con dấu thông hành đóng lên giấy thông hành, vội vàng rời đi!

Chờ đến khi Tư Mộ Thần nhận được tin tức chạy đến, đâu còn có bóng người?

“Chuyện gì xảy ra?” Tư Mộ Thần mặt đen lại nhìn lão đồng chí, gương mặt lão đồng chí vô tội.

“Ai, vừa rồi cô bé kia vẫn còn ngồi ở đây mà? Luôn mồm muốn hủy giấy thông hành!” Lão đồng chí cũng thấy lý quái, vừa mới còn ở đây cơ mà.

“Ông nói cái gì? Cô ấy muốn hủy giấy thông hành? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Điều này, điều này, ông lão tôi làm sao có thể biết được, làm mười năm rồi mới đụng phải quân nhân muốn hủy giấy thông hành!” Lão đồng chí cũng vô cùng bối rối, chuyện này xử lý không tốt cô bé kia phải ăn com tù đấy!

“Chuyện này, tôi sẽ xử lý, không cho lộ ra!” Tư Mộ Thần không biết là chuyện gì đã xảy ra, theo lý mà nói Cảnh Tô không phải là người cố tình gây sự như vậy, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Vội vã vọt ra khỏi quân khu, gương mặt Cảnh Tô như đưa đám, nhưng ý tưởng duy nhất trong đầu cô chính là rời khỏi, rời khỏi, cô sẽ không làm tiểu tam

Tự thu thập hành lý xong, mang theo điện thoại di động, cô rời đi. Quay đầu lại nhìn nơi mà cô đã sinh sống trong ba tháng, suy nghĩ phức tạp, nắm chặt chi phiếu trong tay, bên trong có tiền lương kèch xù mà “thịnh thế” gửi tới, đủ cho cô sống một khoảng thời gian.

Chờ đến khi Tư Mộ Thần tìm xung quanh quân khu mà không tìm được Cảnh Tô, anh chạy đến chỗ người gác cổng hỏi mới biết Cảnh Tô đã rời đi rồi. Anh lái xe thật nhanh, tìm anh đập liên hồi, như là sắp mất đi vật trân quý.

Khi Cảnh Tô vừa bước ra khỏi “Tiểu Uyên Nguyệt Nha”, một chiếc xe Rolls-Royce dừng lại dưới chân cô, một đôi giày da đen bóng xuất hiện trong tầm mắt cúi đầu của cô.

Cảnh Tô ngẩng đầu lên nhìn, tràn đầy kinh ngạc: “Là anh!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Gặp lại Tổng Tường

“Cảnh Tô tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt!” Tổng Tường lấy mắt kính đang đeo xuống nhìn Cảnh Tô, làm dấu tay xin mời.

“Có ý tứ gì?” Cảnh Tô dừng tay đang kéo hành lý của mình lại, nghi ngờ nhìn người đàn ông tên gọi Tổng Tường này.

“Cảnh Tô tiểu thư không phải là đang muốn rời khỏi chỗ này hay sao? Tổng mỗ chỉ là tiến một đoạn đường thôi!” Tổng Tường mở cửa xe, chờ Cảnh Tô ngồi lên xe.

“Anh là người của Tư Mộ Thần?” Giọng Cảnh Tô khi nói chuyện có chút lạnh, cô không muốn có bất kỳ quan hệ nào với Tư Mộ Thần.

“Cảnh Tô tiểu thư hiểu lầm rồi, lần đó gặp cô ở phòng ăn là lần đầu tiên gặp mặt! Nhanh lên xe đi, Tổng mỗ không phải là người của Thiếu tướng!” Tổng Tường chủ động ngồi lên ghế lái.

Cảnh Tô bèn nhảy nghe được tiếng xe của Tư Mộ Thần đang lái đến, không do dự nữa, ít nhất phải rời khỏi chỗ này rồi nói tiếp.

“Không biết Cảnh Tô tiểu thư muốn đi đâu?”

“Có thể giúp tôi tìm khách sạn được không? Tốt nhất là vắng vẻ một chút.” Cảnh Tô nghĩ đến việc ngộ nhờ Tư Mộ Thần tìm tới, cô nên làm cái gì?

“Cảnh Tô tiểu thư, tôi có một căn nhà để trống, không có người ở, cô bằng lòng ở chỗ đó không?” Tổng Tường thông qua gương chiếu hậu nhìn Cảnh Tô đang lo lắng, tốt bụng đề nghị.

“Không cần, Tổng tiên sinh, anh chở tôi ra ngoài tôi đã vô cùng cảm tạ rồi!”

“Không phải Cảnh Tô tiểu thư đang tránh né Tư Mộ Thần hay sao?” Tổng Tường có thể thấy được rõ ràng thân thể của cô đang buông lỏng trở lên cứng ngắc, ánh mắt của anh ta cực kỳ dịu dàng, như là đã biết từ rất lâu vậy.

“Tôi...”

“Cảnh Tô tiểu thư, xin cô tin tưởng tôi, được không?” Anh ta xoay người, ánh mắt nhìn Cảnh Tô không có chút tà niệm, thuần khiết như vậy.

“Gọi tôi là Cảnh Tô đi!” Đường như tâm tình Tổng Tường rất tốt, cười toét miệng, xe giống như là tên bay nhanh chóng đi tới, mà Cảnh Tô nhìn gò má Tư Mộ Thần xẹt qua trước mặt mình, một giọt nước mắt nhỏ xuống trên cửa kính thủy tinh, lưu lại một giọt nước. Tổng Tường nắm chặt tay lái, trong lòng hạ quyết định.

“Cảnh Tô, để cô phải ủy khuất ở nơi này rồi!” Anh ta gỡ gỡ đầu của mình, có chút ngượng ngùng, bởi vì bụi bặm trong phòng rất nhiều, lúc tiến vào bọn họ bị sặc đến khó chịu. Gương mặt cười của anh ta có chút xấu hổ, so với bộ dạng lạnh lùng thì đáng yêu hơn nhiều!”

“Không có việc gì, tôi dọn dẹp một chút là được rồi”

“Vậy, vậy tôi đi mua chút đồ dùng hàng ngày giúp cô!” Nói xong, anh ta vội vã bước đi, Cảnh Tô cũng không kịp ngăn cản.

Tổng Tường không phải thật sự muốn đi mua đồ, mà là anh ta đang tức giận!

“Đầu heo, cậu chuẩn bị căn nhà như thế nào vậy, không phải tôi đã nói rồi sao? Muốn dọn cho sạch sẽ, có phải cậu không coi lời của tôi ra gì đúng không?” Giọng Tổng Tường u ám.

Người bị gọi là đầu heo liềm mạng nuốt nước miếng, còn thỉnh thoảng lấy tay vỗ vỗ ngực của mình, thật vất vả mới lấy được hơi.

“Thái, thái tử, đây không phải là vì nghĩ cho ngài hay sao? Nếu là, nếu là tiểu thư thấy căn nhà sạch như vậy dĩ nhiên sẽ không tin tưởng ngài! Để như vậy dễ dàng để cho ngài gần tiểu thư!” Đầu heo khúm núm nói.

“Cút nhanh lên!” Mặc dù cậu ta nói có đạo lý, nhưng Tổng Tường biết là bọn họ làm việc bất lợi, nếu không thể giữ lại Cảnh Tô, anh ta không bới da của bọn họ chắc.

--- ----tuyển phân cách-----

Bên này Tư Mộ Thần về đến nhà, đã là người đi nài trống, anh đánh một quyền vào trên cửa. Anh biết, từ khi Cảnh Tô khóc rời khỏi quân khu, anh lập tức nghĩ đến việc Cảnh Tô hiểu lầm rồi, cô nhóc không có cảm giác an toàn với anh, sao anh lại không thẳng thắn trước đó chứ? Tối hôm qua lạnh lùng với cô, bảo cô rời khỏi cũng chỉ là nhất thời nói nhảm, cô nhóc này, anh nên làm gì đây? Từng quyền từng quyền, vón vách tường màu trắng biến thành một mảnh máu đỏ.

“Lão đại, tìm chị dâu về đi, hiện tại chị ấy nguy cơ tứ phía, mới vừa nhận được tin tức, thái tử đến rồi!” Đường Tuấn cầm thư tình báo trên tay nói qua.

“Thái tử? Cậu nói là Tổng Tường sao?” Tư Mộ Thần mắt sung huyết đỏ bừng, thu hồi tay máu đang chảy đầm đề.

“A Tuấn, cậu nói vài năm này có phải tôi quá mức ảm nhẫn? Thủ lĩnh thổ phi này cũng tìm đến cửa rồi?”

“Lão đại, đúng là mấy năm này quá thái bình rồi!”

“Đàm Sơn Thị cũng muốn gió nổi mây phun, tên nội gian đó không phải còn chưa đi ra sao?” Bọn họ trao đổi ánh mắt, bởi vì hiện tại trừ hai người bọn họ ra còn lại đều là trong phạm vi hoà nghị, mà đám người 001 vừa lúc chạy tới! Những lời này bọn họ đều nghe được.

“Các cậu đều tới, vậy tôi cũng muốn nói cho các cậu một chuyện, trong khoảng thời gian này tôi muốn xin nghỉ với quân khu, tất cả mọi chuyện đều do Đường Tuấn phụ trách, các cậu có chuyện gì trực tiếp báo cáo cho Đường Tuấn!” Trong khoảng thời gian này anh muốn chỉnh tề lại tiểu phân đội cơ mật để chủ động xuất phát, ngộ nhờ thái tử mang cô nhóc đi, tình cảnh của cô nhóc càng thêm nguy hiểm.

Mặc dù có rất nhiều điều bọn họ muốn nói ra khỏi miệng nhưng nhìn ánh mắt kiên định của Tư Mộ Thần, bọn họ rồi rít rồi đi, đúng là bọn họ quá thái bình rồi, bọn họ biết thái tử tới, chính là một trận đánh ác liệt, sẽ không giống như là vòng tròn có thể đầu cơ trục lợi!

“Lão đại, vậy còn thủ trưởng...”

“Không cần lo lắng, tôi sẽ trực tiếp báo cáo với lão Tư lệnh!” Lão Tư lệnh không phải là lão tổ tông nhà bọn họ hay sao? Nếu tìm thủ trưởng thì có tác dụng gì!

“Còn nữa, bảo Lục Phạm chăm sóc 005 cho tốt, tiện thể nói cho cô ấy biết, hiện tại cô ấy đã tự do!” Tin tức của Tư Mộ Thần không khỏi khiến cho bọn họ hít sâu một hơi, rốt cuộc là cái gì có thể làm cho 005 thoát khỏi quân tịch? Cô ấy là người của quốc gia, cho đến thời khắc quốc gia muốn cô đi tìm chết, bất cứ lúc nào cô cũng phải chuẩn bị.

“Lão đại, người anh muốn, nhốt ở phòng tối!” Mặc dù 001 muốn nói cái gì, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Tư Mộ Thần, lời gì cũng không nói thành câu được.

Tư Mộ Thần nhìn 001 có thâm ý khác, ban đầu suy đoán nội gian vô cùng có khả năng chính là 001, ngay từ đầu anh đã nghĩ đến kiếm thuật của cậu ta, kiếm thuật này chỉ có gia tộc kia mới có. Mà khi 001 rời đi liếc nhìn lại, ánh mắt khát máu của Tư Mộ Thần xuất hiện lần nữa, đôi này anh thống hận nhất chính là phản bội.

Vung tay lên, anh hạ lệnh Đường Tuấn đuổi bắt tuyệt đường!

Trong phòng tối, không một tia ánh sáng, hoàn toàn là màu đen, thậm chí không khí để thở cũng khó khăn, mỗi gian phòng tối này đều khác với bình thường, đau nhất chính là không ai có thể mở những cửa tù này ra, trừ phi là vân tay đặc biệt của Tư Mộ Thần, vân tay đứt đoạn của Tư Mộ Thần.

“Nhận ra tôi không?” Đèn pin chiếu rọi xuống, mặt của Tư Mộ Thần có vẻ đẹp khác thường, trừ đi ánh mắt âm u.

“Là anh, là anh, Tư Thiếu tướng, là anh tới thả tôi ra sao? Nhanh, mau cứu tôi ra ngoài, tôi không muốn sống ở nơi này nữa!” Ánh mắt của người phụ nữ ảm đạm không có ánh sáng, tóc tai rối bời, nằm trên mặt đất, một bàn tay bẩn thỉu nắm lấy ống quần Tư Mộ Thần.

Người phụ nữ trên đất này rõ ràng chính là chị K, Tư Mộ Thần một cước đá văng cô ta ra.

“Dẫn cô ta ra!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Cho tôi thuê

“Cám ơn anh, cám ơn anh, Tư Thiếu tướng, anh thật là một anh hùng!” Chị K nói xong phong tình vạn chủng dính thân thể chặt vào trên người hai binh lính giữ cô ta, thỉnh thoảng liếc mắt đưa tình, khiến cho hai binh lính kia thiếu chút ới ra.

Sau khi đặt người đàn bà này xuống đất, bọn họ lập tức muốn quay đầu chạy.

“Trở lại, ai cho các cậu đi? Còn không trở lại?” Thật ra thì Tư Mộ Thần cũng không muốn gây khó khăn cho bọn họ, nhưng nghe nói, là nghe nói, chính tại anh nghe được bọn họ nói xấu Cảnh Tô, sau đó bị kịch bị phản tới phòng tối. Từ đó, bọn họ cũng không dám nói điều gì nữa.

“Ai ai, các anh làm gì vậy? Tư Thiếu tướng, không phải là anh muốn thả tôi ra khỏi hay sao?” Cô ta sốt ruột, nhìn tình thế này, tình thế này thật không đúng!

“Ai nói để cho cô rời khỏi?” ANh vuốt vuốt phi tiêu trong tay, đã lâu không chơi, không biết hiện tại tay nghề như thế nào: “Tôi chỉ muốn tìm một cái bia người sống!”

Nghe được lời này, mặt cô ta xám như tro tàn, cô ta không ngừng lặp lại tại sao tại sao.

“Muốn biết?” Trong khi nói chuyện, một chiếc phi tiêu xuất hiện trên mặt gỗ đang trôi cô ta. Cô ta bị sợ đến mặt xám như tro tàn, phía dưới hình như có chất lỏng gì đó chảy ra. Từ Mộ Thần nhìn thấy một màn này cười ha ha, người đàn bà này cũng chỉ là hạng rắn chuột.

Người đàn bà kia quần bách muốn tìm một cái lỗ chui xuống, đã không còn sợ như lúc đầu. Cô ta cho là chính như vậy mà kết thúc!

Nhưng, sự thật thì sao? Không phải kiểu này, trên thực tế giờ mới bắt đầu.

“Ai cho anh làm như vậy?” Người đàn bà này nhận định chính là đang hù dọa cô ta, cô ta liền giả bộ, hướng chỉ lúc này thật sự cô ta không biết Thiếu tướng đang nói chuyện gì, nhiều đêm không hết nữa.

“Ít lời đi, Thiếu tướng, tôi không biết rõ anh đang nói cái gì?”

“Không hiểu? Cảnh Tô thì sao?”

“Cảnh Tô, Cảnh Tô...” Mắt chị K mở rất lớn, Cảnh Tô không phải chỉ là một ả đàn bà dựa vào thủ đoạn để leo lên giường của anh ta hay sao? Không phải Cảnh Linh đại tiểu thư nói Từ Mộ Thần ước gì cô ta đi tìm chết hay sao? Tại sao? Tại sao có thể như vậy?

“Thiếu tướng, không phải anh ước gì người đàn bà kia đi tìm chết hay sao? Hiện tại tôi giúp anh xử lý! Tôi, a~” Cô ta không ngừng giùng giàng trên thập tự giá.

“Tôi còn không dám động vào một đầu ngón tay của bảo bối, các người lại dám khiến cho cô ấy chịu uất ức?” Từ Mộ Thần liên tục phi hai phi tiêu, đánh tay cô ta lên phía trên, máu tươi không ngừng nhỏ thành giọt, dù còn sống nhưng gân tay của cô ta cũng đã phé.

“Hừ, nhưng mà cũng chỉ là loại đàn bà dựa vào thủ đoạn bò lên giường không phải sao? Chính là loại đàn bà vô si nhất trong chúng ta đây!” Chị K giống nhưng tính toán vô dã mề vậy thì đập vỡ luôn!

Nghe lời nói độc ác, đột nhiên Từ Mộ Thần không muốn cô ta iten nghi quá, có lẽ còn có chuyện vui đùa hơn.

“Đưa cô ta xuống đi!” Anh ta rống lên một câu với hai tên lính sợ mềm cả đùi ra, Thiếu tướng của bọn họ đang dùng tư hình, hơn nữa, thật sự rất đáng sợ! Trong lòng bọn họ vẫn còn sợ hãi nghĩ, nhưng mà có biện pháp gì? Không chút khách khí nói, ở Đàm Sơn Thị, Nhà họ Từ là lớn nhất!

-----tuyển phân cách-----

Trong khi đó ở căn phòng nhỏ đầy bụi bặm, Cảnh Tô tạm thời ở lại, cô càng ngày càng thích một mình một người như vậy, mặc dù thỉnh thoảng cũng sẽ nghĩ tới Từ Mộ Thần.

Leng keng, chuông cửa vang lên, Tổng Tường tới, vì đã đến giờ cơm.

Ở cùng một chỗ với Từ Mộ Thần, tài nấu nướng của cô đã tiến bộ rất nhanh, mỗi ngày Tổng Tường đều mặt dày tới nơi này ăn chực.

“Em..Em...” Tổng Tường có chút bối rối, mặt đỏ ửng, xin lỗi gãi đầu.

“Vào đi.” Lúc đầu thái độ của Cảnh Tô có chút chán ghét, nhưng bây giờ đã từ từ tiếp nhận.

“Chị Cảnh Tô, hôm nay làm cái gì vậy? Tổng Tường nhỏ hơn Cảnh Tô một tuổi, Cảnh Tô tìm được cảm giác một người em trai trên người anh ta, chung đụng với Tổng Tường rất thoải mái vui vẻ.

“Hôm nay làm thịt xào khô, mấy ngày trước cậu mua thịt, tôi chỉ nghĩ xử lý thế nào thôi!”

“Ăn ngon thật, béo mà không ngấy!” Tổng Tường đã sớm không nhận được rồi, gấp lên một miếng đưa vào trong miệng.

“Ăn ngon thì ăn nhiều một chút, tôi đi lấy cơm cho cậu!” Cảnh Tô nhìn gương mặt đặc biệt thân thiết, thoải mái đó lập tức sinh ra cảm giác thân thiết.

“Chị Cảnh Tô, Chị cũng ăn đi!” Tổng Tường được tiện nghi thuận tiện ra sức ngoan ngoãn!

“Tổng Tường, tôi thương lượng chuyện này với cậu!”

“Ừ, chị Cảnh Tô, chị cứ nói!”

“Cậu có thể cho tôi thuê cái phòng này không?” Cảnh Tô mong đợi chờ đáp án.

“Không được!” Tổng Tường một hơi cự tuyệt, trong nháy mắt gương mặt Cảnh Tô âm đạm không có ánh sáng: “Nhưng có thể đưa cho chị Cảnh Tô!” Cảnh Tô không thể tưởng tượng nổi nhìn Tổng Tường, trong lòng phức tạp.

“Tổng Tường, tôi với cậu không quen biết, cậu cho tôi?”

“Ai nói không quen biết? Khụ khụ...” đột nhiên ý thức được mình nói cái gì, chỉ có thể dùng ho khan để che giấu: “Chị Cảnh Tô, phòng này của em chỉ chị thuê!” Vào lúc này đồng ý là sáng khoái rồi.

“Thật ư? Vậy cứ quyết định như vậy đi!” Cảnh Tô vui vẻ gấp thức ăn cho Tống Tường.

Sau khi ăn xong, Cảnh Tô xem tạp chí, nghĩ thầm nếu tiếp tục như vậy, mình không phải là không nuôi sống được mình? Tiền thuê phòng vừa mới thỏa thuận là ngàn một một tháng, căn nhà tốt như vậy, đoán chừng là Tống Tường tính rẻ cho mình!

“Chị Cảnh Tô, chị đang tìm việc làm?” Tống Tường nhìn từng tờ báo tìm người làm đề ở trên bàn trà, anh ta hỏi.

“Đúng vậy, nếu không làm sao nuôi sống mình?” Cảnh Tô bắt đầu kể, trong mắt đều là mệt mỏi, hiện tại công ty không cần cô nữa.

“Chị Cảnh Tô, chị xem, người mẫu ảnh chị có bằng lòng làm không?”

“Người mẫu ảnh?”

“Đúng vậy!” Chiều cao của Cảnh Tô mà đi làm người mẫu thì nhất định là không được, nhưng làm người mẫu ảnh thì có thừa gương mặt đẹp như vậy!

“Thật ra tôi có thể thử một lần, nhưng chính là không ai muốn!”

“Chỉ cần chờ chị Cảnh Tô gạt đầu thôi, hiện tại lập tức có thể đi phỏng vấn!” Tống Tường vui mừng lôi kéo Cảnh Tô chạy ra ngoài cửa, tâm tình của Cảnh Tô cũng chuyển biến tốt hơn, không hề chú ý tới tay của cô bị Tống Tường nắm.

Cảnh Tô nhìn nơi phỏng vấn, chừng trăm người, nhiều son dày phấn, hơi cau mày, cô không thích mùi nước hoa nồng đậm, trường hợp này cô chỉ muốn trốn tránh.

“Người tiếp theo, Cảnh Tô!” Người báo số nhìn cái tên còn hảo tâm liếc nhìn cô, chờ đón chính là ánh mắt xem thường.

“Thì ra cô chính là Cảnh Tô, dáng dấp cũng chả có gì đặc biệt? Còn tới phỏng vấn?”

“Khó coi? Cô ấy so với cô mỹ nữ ‘sữa sang’ còn đẹp hơn!” Một người phụ nữ ăn không được nho thì nói nho còn xanh, tràn đầy khinh thường!

Các lời bịa đặt truyền vào trong tai cô, Cảnh Tô tự giễu cười một tiếng, thật may là mình luyện được cái vỏ bọc thiết bố sam! Nếu không thì không phải là chết dưới trận chiến nước miếng hay sao?

“Các vị giám khảo mạnh khỏe, tôi là thí sinh số 082, Cảnh Tô!” Cảnh Tô vừa mới cúi người chào giới thiệu về mình xong, khi ngẩng đầu nhìn ban giám khảo, nụ cười cứng đờ, cô làm thế nào cũng không nghĩ tới người phỏng vấn lại là anh ta!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Gặp lại Hàn Tử Dương

Bất ngờ người nọ chính là Hàn Tử Dương, từ lần từ biệt trước Hàn Tử Dương đã rất lâu không nhìn thấy Cảnh Tô, thấy cô tới phỏng vấn, trong tim của anh ta hưng phấn khó có thể nói lên lời.

Nhìn sắc mặt của Hàn Tử Dương, dĩ nhiên cả nhóm giám khảo đã biết, trực tiếp thông qua Cảnh Tô.

“Chờ anh!” Nhìn khẩu miệng của Hàn Tử Dương, gương mặt Cảnh Tô phức tạp, nhưng cô cảm thấy mình cần thiết phải nói gì đó cho anh ta biết. Tình cảm nồng đượm trong mắt anh ta khiến cô cảm thấy sợ, cô không cần về sau anh ta kết hôn với người phụ nữ kia còn tới đây đưa với cô.

Tống Tường đang theo dõi toàn bộ cuộc phỏng vấn, tay trái gõ lên mặt bàn, không ngờ anh ta sẽ đến.

“Thái tử, tiểu thư ở dưới tầng!”

“Ada, đi bảo vệ tiểu thư cho tốt, khi chưa cần thiết không cần phải ra tay, có một số việc tiểu thư cần tự mình giải quyết!”

“Vâng!”

“Mặc khác phong tỏa tin tức của tiểu thư ở bên ngoài, không được cho Tư Mộ Thần nhanh chóng tìm được tiểu thư, ít nhất phải đợi đến lúc chúng ta an bài xong tất cả!”

“Dạ! Em sẽ đi làm!”

Ada đi xuống, Tổng Trưởng rơi vào trầm tư, rốt cuộc như thế nào mới có thể mang Cảnh Tô đi đây? Cảnh Tô rời khỏi Tư Mộ Thần là bởi vì hiểu lầm? Nghe nói Tư Mộ Thần coi Cảnh Tô như là miếng thịt nơi đầu quả tim, đứt bỏ rồi, sẽ đau sâu tận nội tâm chứ?

Mà cảm giác của Cảnh Tô thì sao đây? Miếng thịt nơi đầu quả tim, một khi bị cắt đi, thịt cũng sẽ đau, chỉ là hành hạ lẫn nhau. Thật ra thì Tổng Trưởng coi trọng cả hai người bọn họ, nhưng biết làm sao khi trong nhà có lệnh mang Cảnh Tô trở về.

Lần đầu tiên Tổng Trưởng khó có thể lựa chọn, mặc dù trước kia nói nhà họ Tư đúng là có lỗi đối với Cảnh Tô, nhưng ít nhất tình cảm của Tư Mộ Thần là thực lòng, cũng không hiểu mấy lão già ngoan cố trong nhà nghĩ thế nào

Nhà.

Trong quán cà phê nhỏ tầng dưới, Cảnh Tô an tĩnh uống trà, Hàn Tử Dương nhìn đồ trên bàn, trong mắt loé lên ánh sáng.

“Trước kia em không uống trà!” Hàn Tử Dương cảm cả phê của mình lên, khẽ nhấp một cái.

“Khẩu vị của người sẽ biến đổi! Thật ra thì ngay từ đầu em đã thích uống trà xanh!” Nhìn xuyên qua người đàn ông trước mắt cô như là thấy được Tư Mộ Thần, cũng chỉ có người đàn ông kia hiểu mình, mỗi sáng đều chuẩn bị một chén trà nóng cho mình.

“Cảnh Tô, Cảnh Tô!” Hình như Hàn Tử Dương không vui, Cảnh Tô lại thất thần ở trước mặt mình, trước kia cô sẽ vây quanh chuyển động quanh mình, chỉ cần mình vừa mở miệng, cô sẽ nhìn mình chăm chăm sau đó an tĩnh nghe mình nói chuyện, nói đến chỗ vui, cô sẽ vui vẻ cùng, nói đến chuyện khó vượt qua, cô sẽ đưa đám theo.

“Cảnh Tô, từ trước đến nay em sẽ không thất thần ở trước mặt anh!”

“Hàn Tử Dương, anh cũng nói là lúc trước rồi!” Cảnh Tô đặt tách trà xuống hơi mạnh, nước trà văng vài giọt nhỏ lên áo khoác tay trang màu lam nhạt của cô.

Trước khi Hàn Tử Dương có hành động, một cánh tay màu trắng mộc mạc bắt đầu lau áo cho Cảnh Tô, Cảnh Tô cũng có chút kinh ngạc với sự xuất hiện của anh ta.

“Dung Thiếu Tước? Làm sao anh biết mà xuất hiện ở nơi này?”

“Tôi tới chọn người đại diện!” Ánh mắt của anh ta nhìn Cảnh Tô, rõ ràng lời này là giải thích cho Cảnh Tô nghe.

“Dung tổng tài, vậy tôi nghĩ anh nhầm chỗ rồi, đây là vòng tuyển chọn người mẫu ảnh mà chúng tôi tài trợ! Cũng không phải là người của anh!” Gương mặt Cảnh Tô u ám, bộ dạng của anh ta rõ ràng người muốn chính là Cảnh Tô.

“Hàn Tử Dương, anh cảm thấy có lòng tin khiến Cảnh Tô lưu lại hay sao?” So với châm chọc của Hàn Tử Dương, Dung Thiếu Tước có vẻ muốn gây sự thêm: “Hàn thiếu đồng, anh đừng quên, ban đầu anh đã vứt bỏ cô ấy như thế nào!”

“Cảnh Tô, tự em nói đi, em muốn ở lại Hàn thị hay là trở về Thịnh Thế?”

“Thật xin lỗi, em có việc phải đi trước, xin lỗi không tiếp được!” Tổng Trưởng gọi điện tới giải quyết vấn đề nước sôi lửa bỏng này.

“Phù phù, cuối cùng cũng đi ra được!” Cảnh Tô le lưỡi một cái với Tổng Trưởng, thật là nghịch ngợm!

Trong mắt Tổng Trưởng, chứa đầy nụ cười, có lẽ không có nhiều chuyện như vậy cô cũng sẽ là một cô gái nghịch ngợm đáng yêu, cũng có thể giống như Giang Phi Á trải qua một cuộc sông công chúa vậy!

“Chỉ Cảnh Tô, công việc này chị không thích sao?”

“Cũng chưa nói tôi không thích, tôi còn rất thích ống kính chiếu vào gương mặt của mình, nhưng hai người đàn ông này tôi cũng không thể trêu chọc được!” Cảnh Tô nói chi tiết xong, nhưng mà Tổng Trưởng nhìn ra là đáng vẻ không giúp được, nhất định anh sẽ phải làm cho cô vừa lòng đẹp ý.

“Chỉ Cảnh Tô hiện tại em muốn ăn canh đậu đỏ?” Cảnh Tô làm canh đậu đỏ đặt biệt thoải mái ngon ngọt, ăn nóng vào bụng, thật ấm áp. ở nơi này mùa thu hơi lạnh lạnh ăn chén canh đậu đỏ là chuyện rất hợp lòng.

“Tổng Trưởng, tôi hỏi cậu một vấn đề được không?”

“Hả?”

Có phải những người con nhà giàu như các cậu cũng đặc biệt có tình cảm với những kiểu phụ nữ phóng khoáng?”

“Tại sao lại nói như vậy?” Trái tim nhỏ của Tổng Trưởng nhảy lên, sợ bị nhìn ra đầu mối gì đó.

“Không có gì, đi thôi, muốn anh canh đậu đỏ thì phải đi mua đậu đỏ!”

Cảnh Tô kéo Tổng Tường về mặt miễn cưỡng đi vào siêu thị gần đó, nơi xa Tư Mộ Thần nhìn một màn này, hận không bóp chết được Tổng Tường.

“Chị Cảnh Tô, chị xem chỗ này?” Tổng Tường thoáng khiêu khích qua góc Tư Mộ Thần đứng, anh ta sao lại không biết mấy ngày nay Tư Mộ Thần đều theo bọn họ?

“Cái gì vậy?” Cảnh Tô nhìn một chút không thấy gì, nhưng trên vai của cô thêm một bàn tay, Cảnh Tô nhìn sang Tổng Tường.

“Mau hạ tay xuống!” Theo ý cô cũng chỉ là mình cùng em trai cãi nhau ầm ĩ, vô cùng thân thiết, nhưng Tư Mộ Thần lại hận đến hàm răng ngứa ngáy, hận không thể nhào tới đè ngã Cảnh Tô xuống đất, sau đó đánh mạnh mấy cái lên cái mông nhỏ của cô, lại không nghe anh giải thích mà tự tiện rời đi.

“Chị Cảnh Tô, xin chị đi cùng em mua quà tặng cho bạn gái, được chứ?” Đáng về Tổng Tường đáng thương hề hề, làm cho bản năng làm mẹ của Cảnh Tô bộc phát.

Thật ra thì Tổng Tường muốn bỏ rơi Tư Mộ Thần, nếu để cho Tư Mộ Thần biết chỗ ở của cô, đoán chừng việc anh ta sẽ không bao giờ mang Cảnh Tô về nhà được.

Nhưng rất nhanh, anh ta phát hiện mình tính toán sai rồi, đây quả thực chính là trước có sói sau có hổ, trung gian còn kẹp giữa con sói đuôi dài. Cảnh Tô đúng là một miếng mồi ngon, người người đều mơ tưởng cắn một cái.

“Chị Cảnh Tô, em là vô kế khả thi rồi!” Tổng Tường ở trên xe bắt đầu đi nói, về mặt Cảnh Tô vô cùng nghi hoặc, nhưng rất nhanh, cô sẽ hiểu!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Lui tới

Ngày hôm nay đúng thật là đúng dịp, bốn người đàn ông đều tụ tập tại cùng một nơi, bốn người đàn ông này mỗi người một vẻ, chưa bàn về bối cảnh, chỉ nói đến tướng mạo đều là thượng phẩm.

Tư Mộ Thần bề ngoài cương nghị cất giấu một trái tim cung chiêu, Dung Thiếu Tước bề ngoài dịu dàng tâm tư lại không đáy, Hàn Tử Dương bề ngoài lãnh khốc nội tâm lại đầy mâu thuẫn, mà Tổng Tường thì gương mặt còn đồ, giọng nói mang theo một chút đáng yêu, nhưng ai có thể nghĩ tới một đứa bé trai có đáng về như vậy lại là thái tử hắc đạo?

Cảnh Tô và Tổng Tường đi ở phía trước, đi theo đằng sau là ba người kia, không biết là đưa tới sự chú ý và bàn tán của bao nhiêu người đi đường.

“Chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện đi!” Cuối cùng Cảnh Tô không chịu được tổ hợp quái dị như vậy!

“Được!” Ba người đàn ông kia cùng đồng thanh, Tổng Tường nhìn Dung Thiếu Tước có thâm ý khác.

“Chị Cảnh Tô, vậy em đi đến nơi đó trước, chị cứ từ từ với ba vị tương lai gì đó đi!” Nghe được lời nói của Tổng Tường, Tư Mộ Thần không vui, nắm lấy tay Cảnh Tô đi về phía trước, cô nhóc của anh tại sao lại cho người khác?

“Tư Mộ Thần, anh buông tay!” Cảnh Tô lạnh giọng nói, trong mắt có chút uất ức, cũng sắp làm cha người rồi còn tới tìm mình là sao?

“Anh buông Cảnh Tô ra!” Hàn Tử Dương đi lên cho Tư Mộ Thần một quyền, món nợ lần trước còn chưa tính với anh ta đây, giờ đòi lại vừa đúng dịp! Tư Mộ Thần không chú ý, trên mặt bị hung hăng một chiêu.

Lại nói Tư Mộ Thần là quân nhân xuất thân từ lính đặc biệt sao có thể mắc bẫy của anh ta được?

Thì ra là sau lần trước Hàn Tử Dương liền chăm chỉ cố gắng tập thể dục, luyện tập các loại tán đá, hiện tại dầu gì anh ta cũng coi như là một gà mờ tán đá cao thủ.

Tư Mộ Thần cũng không biết hôm nay mình sao nữa, thiếu kiên nhẫn như vậy, ở trên đường đánh nhau với Hàn Tử Dương, hai người đàn ông này giống như hai người đàn bà chanh chua đánh nhau vậy!

Thừa dịp loạn, Dung Thiếu Tước và Tổng Tường mang Cảnh Tô đi.

Trong rạp nhỏ trên mặt Cảnh Tô không nhìn ra tâm tình gì, Tổng Tường nói là gọi thức ăn nhưng món ăn tới mà anh ta không thấy đâu!

“Cảnh Tô ăn nhiều một chút, em xem em gầy như vậy kìa!” Dung Thiếu Tước vẫn hí hửng, làm cho người ta không thấy ý đồ của anh ta, nhưng anh ta thật sự rất vui vẻ, kể từ sau lần ăn cơm với Cảnh Tô, anh ta liền mê luyện mùi vị này. Anh thích cùng với cô cùng nhau ăn cơm, thích nhìn cô từng ngụm từng ngụm đưa thức ăn vào miệng mình, vui vẻ lặp lại. Dung Thiếu Tước càng nghĩ càng vui vẻ, ánh mắt hí hửng lại thành đường cong không ngừng cao vút.

“Dung tổng tài, hôm nay anh tới tìm tôi là có chuyện gì sao?” Cảnh Tô hạ đôi đũa xuống, chăm chú nhìn người đàn ông nguy hiểm này.

“Cảnh Tô, em thật không ngoan, phải gọi anh là Thiếu Tước chứ!” nói xong kéo cánh tay nhỏ bé của Cảnh Tô rồi hôn lên.

“Cái này là anh trừng phạt, về sau nếu còn gọi sai anh liền hôn em, hôm nay là tay, ngày mai gọi không chính xác chính là mặt, ngày mai...” Giọng nói của anh ta kéo thật cao, ngón trỏ đặt lên môi Cảnh Tô, Cảnh Tô run rẩy một hồi.

Cô sờ sờ khuôn mặt của mình, là nóng bỏng lại hại: “Dung Thiếu Tước, rốt cuộc anh muốn làm gì? Tôi cũng rời khỏi ‘Thịnh Thế’ rồi!”

“Cảnh Tô, chúng ta ăn cơm trước được không? Cơm nước xong rồi nói tiếp, anh đói bụng lắm rồi, mấy ngày nay anh cũng chưa ăn cơm!” Cảnh Tô há hốc mồm, cuối cùng vẫn không nhẫn tâm cự tuyệt, ánh mắt phức tạp.

Nhìn món ăn trên bàn bị càn quét sạch sẽ, Dung Thiếu Tước thỏa mãn sờ sờ bụng của mình.

Vào lúc này trong lòng Cảnh Tô nghĩ không biết Tư Mộ Thần như thế nào rồi, dùng đũa chọc chọc di động tới lui, hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt mở to sáng ngời của Dung Thiếu Tước, bên trong một mảnh ưu thương. Cảnh Tô, lúc nào thì trong mắt em mới có anh đây? Dung Thiếu Tước anh cũng nên bắt đầu hy vọng xa với chứ? Yêu người phụ nữ tên Cảnh Tô này, là không đường rút lui rồi.

“Cảnh Tô, em đang nhớ anh ta?” Cảnh Tô dừng tay lại, thậm chí ngốc trệ, nhìn ra được ư?

“Cảnh Tô, anh ta tổn thương em, không phải sao?” Vào lúc này Cảnh Tô buông hân đũa ra, chiếc đũa rơi trên đá cẩm thạch, âm thanh giòn vang gõ vào trong lòng người.

“Cảnh Tô, em muốn quên anh ta không?” Giọng điệu không nhanh không chậm nhưng từng chữ từng chữ gõ vào trong nội tâm cô, từng chữ từng chữ đau nhói nội tâm.

“Anh có biện pháp?” Như là hỏi ngược lại, có chút gấp gáp.

“Có!” Ánh mắt của anh ta chiếu lấp lánh, Cảnh Tô nhìn có chút nhập tâm, thật ra thì Dung Thiếu Tước rất hoàn mỹ.

“Cảnh Tô, chúng ta lui tới đi!”

Cảnh Tô không thể tin nhìn Dung Thiếu Tước, đây là chuyện không thể nào, cô lắc đầu, trong mắt quật cường có thể thấy được. Muốn dùng một người đàn ông khác quên đi người mình khắc cốt ghi tâm, đó là đang làm gì? Sẽ chỉ làm mình càng nhớ người đàn ông kia thôi, khiến thời gian hòa tan tất cả mới là tốt nhất.

“Không cần vội vã cự tuyệt, nhà họ Hàn và nhà họ Tư sẽ không dễ dàng bỏ qua cho em như vậy được. Chẳng lẽ em muốn tiếp tục bị dây dưa như vậy sao? Lấy thù đoạn của bọn họ, lúc nào em cũng có thể bị...” Nói đến đó thì dừng, trong nội tâm mọi người đều hiểu rõ ràng.

“Chẳng lẽ là không sao?”

“Anh không biết, anh không yêu em. Chúng ta chỉ là giao dịch!” Anh ta không yêu cô sao? Yêu, chỉ có thể dùng giao dịch buộc cô gái quật cường này thôi.

“Giao dịch gì?”

“Anh muốn có 5% cổ phần của Cảnh Thái Lam, cần em giúp một tay, mà anh giúp em thoát khỏi dây dưa với Hàn Tú Dương và Tư Mộ Thần!” Dung Thiếu Tước biết trên người cô có 5% cổ phần mà năm đó trước khi lão thái thái nhà họ Cảnh qua đời để lại, chỉ là hiện tại lợi dụng vốn liếng này mà thôi.

Tay Cảnh Tô nắm lấy túi xách, cổ phần bà nội cho cô, cô không thể đồng ý giao dịch này, cô đã đồng ý bảo vệ đồ của bà nội, thứ gì cũng phải dụng tâm bảo vệ.

“Thật xin lỗi, tôi nghĩ giao dịch này chúng ta không thể tiến hành!”

“Chẳng lẽ lòng tin đánh bại Cảnh Linh lấy được 5% cổ phần này của em cũng không có sao?” Anh ta đánh giá thấp tình cảm của Cảnh Tô đối với người nhà họ Cảnh, vốn cho là Cảnh Tô hận nhà họ Cảnh, xem ra vẫn còn tình cảm. Nếu như cô biết nhà họ Cảnh chính là kiểu gia tộc như thế nào, không biết tình cảm hiện tại có còn thân thiết như vậy không.

“Tôi đồng ý!” Cảnh Tô thay đổi mâu thuẫn lúc trước, trong mắt xuất hiện ánh sáng như ý, giống như một thanh đao sắc bén.

Chính là vô cùng trùng hợp, khi Cảnh Tô đồng ý, Tổng Trưởng mang người đàn ông bị thương đi vào, năm người về mặt quái dị.

Cuối cùng vẫn là Cảnh Tô mở miệng: “Tôi lui tới với Dung Thiếu Tước rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Tur Mộ Thần vô lại

“Vết thương của anh rách ra!” Mắt Tur Mộ Thần không nháy một cái nhìn Cảnh Tô, giống như là không nghe được câu nói vừa rồi của Cảnh Tô, tự cổ xoay người, áo sơ mi trắng nhiễm một mảng màu đỏ của máu.

“Tổng Trường, anh đưa hai người bọn họ đến bệnh viện đi, được không?” Cảnh Tô xin lỗi mở miệng, cô thật sự không muốn có bất kỳ dây dưa nào với hai người đàn ông này nữa, một tổn thương cô, một yêu cô, hiện tại một người cô cũng không cần.

“Được, chị Cảnh Tô, buổi tối đừng quên đó!” Giọng điệu mập mờ của Tổng Trường khiến Tur Mộ Thần càng thêm khó chịu, nhưng anh quan sát cẩn thận, mấy ngày nay cô nhóc nhà anh và tên mặt trắng nhỏ này đi chung với nhau, cũng không biết rõ tên mặt trắng này giấu cô nhóc ở chỗ nào nữa. Hiện tại nhất định anh phải giữ cô nhóc lại, bằng không nếu thật sự cô nhóc nhà anh bị người ta theo đuổi được, anh sẽ chò khóc mà hỏi ông trời mất!

“Cảnh Tô, vậy anh tiễn em về!” Dung Thiệu Tước tốt bụng đề nghị, Cảnh Tô nhẹ nhàng gật đầu.

Tur Mộ Thần nhìn bóng lưng đi xa, trong nháy mắt cảnh cửa kia mở ra, đột nhiên ngã nhào xuống đất, lang sói một tiếng: “Vợ yêu, em không cần anh sao?” Về mặt rất chi động người, giọng nói đau buồn, bóng dáng chật vật.

“Vợ yêu, em không cần con của chúng ta nữa sao?” Trọng giọng nói có mùi phản tức giận vang dội ra bên ngoài, người xem náo nhiệt không ít, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n đầu năm nay trình diễn cảnh vợ rời nhà bỏ con, bỏ trốn đi theo người tình sao.

“Vợ yêu, anh yêu em, dù anh chảy máu đến chết cũng ở lại chỗ này chờ em trở về!” Những lời này chính là thật sự, nếu không có cô nhóc, anh tình nguyện ở chỗ này chảy máu tới chết.

“Ai ai, cái người phụ nữ này tại sao lại như vậy, cô hẳn tâm sao? Già như vậy chồng không cần, chẳng lẽ cô phải giống như bà già nhìn đàn ông bên ngoài mới đúng? Nhìn nhìn tên mặt trắng nhỏ bên cạnh cô đi, không phải là hàng tốt gì, nhanh đi tìm chồng cô đi, đừng có mà ở đây xấu mặt.

Nghe giọng nói này giống như là giọng của con gái Bắc Kinh, Cảnh Tô bị quở trách có chút ngượng ngùng, lại thật giống như là mình đã làm sai vậy, trong lúc mọi người trách mắng đỡ Tur Mộ Thần lên.

Tur Mộ Thần một phát bắt được người Cảnh Tô, lực lớn đến đáng sợ, cũng không phải là sợ cô chạy hay sao?

“Nhóc con, còn muốn chạy thoát?” Tur Mộ Thần ni non nhỏ nhẹ nói ở bên tai Cảnh Tô, người khác trông vào giống chồng không trách vợ ngược lại nhẹ giọng an ủi, nhìn lại “gian phu” đứng bất động tại chỗ, càng nhìn càng không vừa mắt.

Đông! Phòng phát ra tiếng nổ vang khác, từ trong ra có một con gấu mèo.

Chính xác mà nói lại, Hàn Tử Dương bị đánh thành gấu mèo, mọi người bị làm cho hồ đồ rồi, rốt cuộc người phụ nữ này có mấy gian phu? Có người lắm chuyện còn quay chụp toàn bộ quá trình lại.

Trong bệnh viện, Tur Mộ Thần liều mạng không chịu bồi thuốc, trước mặt mọi người bắt đầu trở ra uy phong quân nhân.

“Lão tử nói cho các người biết, lão tử chính là không thoa thuốc, chết thì chết!” Giọng nói Tur Mộ Thần không quá lớn nhưng chấn động trái tim nhỏ bé của người khác nhảy lên nhảy xuống, Cảnh Tô bị nắm chặt tay khóa miệng bắt đầu giật giật. Tại sao ban đầu mình lại cảm thấy Tur Mộ Thần có dáng vẻ thư sinh chứ, thoáng nha, không phải là một tay cầm bút lông viết chữ đẹp sao?

“Này, này, Thiếu tướng, anh xem, vết thương này của anh bị vỡ, bên trên nói, nói, là muốn lập tức chuyển anh đến viện quân y tiếp nhận trị liệu!”

“Nói cho bọn họ biết, lão tử không đi, muốn lão tử không thấy được cô nhóc thì thà bị chết!” Xem như là tìm được ngọn nguồn rồi, vị bác sĩ kia mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ông ta sợ chén com này của mình khó giữ.

“Ai u, cô gái này, tôi nói chứ, sau lưng Thiếu tướng có khối thịt rữa không thể không cắt, bằng không sẽ nhiễm trùng chết người. Nếu không cắt cũng gãy vỡ nửa mạng người rồi! Cô gái à, cô khuyên nhủ Thiếu tướng đi!” Vị bác sĩ già chính là lấy mặt mũi nóng dính chặt vào cái miệng lạnh Cảnh Tô này, cũng không biết cái miệng lạnh này có nóng không nữa.

“Tur Mộ Thần, em giúp anh, anh đi làm phẫu thuật, bằng không hiện tại em đi lập tức!” Cảnh Tô nhìn có chút buồn cười nhìn Tur Mộ Thần vô lại, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n lại dùng thân thể của mình để uy hiếp cô.

“Đi, lập tức an bài phẫu thuật!” Tur Mộ Thần hưng phấn, sinh mạng đáng quý, tình yêu còn giá cao hơn!

“Cô nhóc, đi cùng với anh có được không?” Cảnh tay Tur Mộ Thần đan chéo với Cảnh Tô không muốn buông ra, Cảnh Tô nhìn ánh mắt sâu thẳm của Tur Mộ Thần, giống như bị đầu độc nặng nề gập đầu một cái.

Ở trong phòng giải phẫu, khi Tur Mộ Thần bị tiêm thuốc tê, áo trắng trên lưng bị cắt ra, từng vết thương một hiện ra, cũ mới, Cảnh Tô không biết có tâm tình gì nhìn ca phẫu thuật hoàn thành, cô từng bước bước dài rời khỏi bệnh viện, cảm giác hít thở không thông lại xuất hiện trong lòng cô.

Bình bịch, bình bịch, bước chân Cảnh Tô càng lúc càng nhanh, bất ngờ đụng phải bức tường thịt.

“Sao vậy?” Giọng nói dịu dàng của Dung Thiểu Tước vang lên trên đỉnh đầu cô, thuận thế ôm cô vào trong ngực mình.

“Đã rồi rồi thôi!” Cô muốn khóc nhưng khóc không ra tiếng, giọng nói vốn thanh thúy trở nên khàn khàn, cô đang sợ.

“Được, chúng ta đi!”

Lại đúng thời điểm, cũng không biết từ đâu xông tới một đám truyền thông, mãnh liệt bao vây bọn họ lại, đèn flash khiến mắt Cảnh Tô hơi khó chịu, Dung Thiểu Tước che chở cô vào trong ngực chính mình, hành động này khiến cho bọn họ suy nghĩ miên man.

“Xin hỏi Dung Thiểu Tước tiên sinh, hiện tại ngài đang kết giao với Cảnh Tô tiểu thư sao?”

“Cảnh Tô tiểu thư, xin hỏi tại sao cô lại muốn lui tới với Dung Thiểu Tước tiên sinh?”

“Đủ rồi! Có vấn đề gì thì hỏi tôi?!” Dung Thiểu Tước không hi vọng Cảnh Tô chịu bất kỳ kiểu chỉ trích như vậy nữa.

“Xin hỏi Dung tiên sinh, có phải ngài và Cảnh Tô tiểu thư có con rồi không?” Một ký giả thừa trời một vận không bằng kém bạn một ly ném qua quả tạc đạn này, lại nhìn xem nơi bọn họ đang đứng không phải vừa vặn là bệnh viện hay sao?

“A Tiêu, A Tiêu, ở đây!” Dung Thiểu Tước phát tay gọi Vương Tiêu tới đây, anh ta dùng thân thể đẩy đám người đưa Cảnh Tô vào trong xe.

“Các vị bạn hữu truyền thông, đúng là tôi và Cảnh Tô tiểu thư đang kết giao, về phần chuyện vui kia nếu xảy ra, chúng tôi sẽ không gạt mọi người vui về một mình, xin mọi người chờ tin tức tốt của chúng tôi!” Cảnh Tô nghe lời nói của Dung Thiểu Tước, trong lòng cô không có phản ứng nhiều, thật ra như vậy cũng tốt.

“Không trách anh?” Đối với phản ứng lạnh nhạt của Cảnh Tô, anh luôn luôn không nhìn thấu. Rõ ràng Cảnh Tô vừa mới yếu ớt như thế, nhưng hiện tại lại lạnh lùng như vậy, như là phong bế bản thân.

“Chúng ta đi thôi, trong khoảng thời gian này tôi ở lại chỗ của Tổng Trường, nếu chúng ta ‘lui tới’, cũng không cần thiết giấu giếm anh chuyện này. Nhưng tôi không hi vọng có những người khác ibét!” Nhất là Tư Mộ Thần, anh không thể lại lần qua lần lại thêm nữa.

“Lục Phạm, chờ lão đại anh tỉnh, nói với anh ấy, nếu không dưỡng thương cho tốt mà đi tìm tôi, tôi sẽ biến mất.” Cảnh Tô nhấn một tin nhắn cho Lục Phạm, ngày sau đó tắt máy.

“Lo lắng cho anh ta?” Dung Thiểu Tước nhìn không bỏ sót một chữ trong tin nhắn ngắn kia.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Người thần bí tới

“Có thể không lo lắng sao?” Cảnh Tô xoa nhẹ trái tim của mình, cô biết trái tim đó đập vì anh.

“Em yêu Tư Mộ Thần!”

“Yêu!” Không chút do dự nào, nhưng làm tan nát cõi lòng của người đàn ông bên cạnh.

“Cảnh Tô, em thật tàn nhẫn!” Dung Thiểu Tước rút một miếng thuốc lá trong hộp ra, khói bay vòng trong xe, ngón tay thon dài của anh ta nhẹ nhàng phất tàn thuốc: “Em đang làm đứt đường lui của của mình! Chẳng lẽ em không có một chút xú đối với anh, đối với anh, động lòng?”

“Dung Thiểu Tước, không thể phủ nhận, anh là người tình hoàn mỹ, cũng là người tình lý tưởng của tôi!” Cảnh Tô dập miếng thuốc của Dung Thiểu Tước: “Nhưng ở trong tình yêu, người tình hoàn mỹ không nhất định là tốt nhất, tình yêu tới đều là kiểu ngoài dự đoán của mọi người!”

“Cho anh một cơ hội! Chúng ta chưa từng bắt đầu, chưa từng thử qua làm sao biết được anh không được?” Anh ta kiên trì, cô thối lui, kết quả sau cùng thúc đẩy một trò đùa.

“Tôi sẽ không yêu không coi trọng anh, nhưng mà tôi sẽ lui tới cùng anh!” Dù trước kia chia tay với Hàn Tử Dương, cô cũng không hề nghĩ qua tìm một người bạn trai để quên đi anh, nhưng hiện tại Tư Mộ Thần đã khiến cô muốn thông qua một người đàn ông khác làm tê dại đau đớn xâm nhập đến tận xương tủy cô.

Cô đồng ý, nhưng Dung Thiểu Tước hối hận không kịp, hiện tại anh ta càng thêm khó gỡ xuống, thật sự hối hận vừa rồi bị kích động.

“A Tiêu, chúng ta đi đến quán ăn nhỏ gần Nam Đại!” Lúc này, Dung Thiệu Tước thật rất muốn đưa Cảnh Tô tới quán ăn cơm, nhìn sắc trời cũng đã không còn sớm.

Vẫn luôn vương bận chuyện Tư Mộ Thần, vừa nói như vậy, Cảnh Tô cũng cảm thấy bụng trống rỗng.

Trước cửa quán cơm nhỏ, hình như hơi vắng lặng, có lẽ khoảng thời gian này đều đi tự học cả rồi?

“Bà chủ, gần đây buôn bán như thế nào?” Cảnh Tô hí hóp mắt cười nhìn bà đang ngủ gật.

“Ai, đây không phải là cô nhóc sao? Sao mà rảnh rỗi tới đây vậy?” Bà chủ thân thiết nắm tay Cảnh Tô, gương mặt thương yêu.

“Đúng vậy, không phải là muốn ăn chút gì đó cô làm hay sao!”

“Ai, hiện tại đâu còn có ai tới ăn đồ ăn cô làm nữa chứ!” Bà chủ than thở, vẻ mặt u buồn.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Cô nhóc, cháu không biết rồi! Hiện tại chỗ của cô buôn bán không được lắm!”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Chính là lần trước sau khi cháu không bao lâu, cục vệ sinh liền đi tới, hiện tại những mối khách cũ của cô đều chạy mất!”

“Cục vệ sinh? Sao cục vệ sinh lại tới cửa?”

“Nghe bọn họ nói, nghe bọn họ nói, là có người ra mặt an bài!” Bà chủ ấp úng, khi thấy Cảnh Tô, bà liền muốn hỏi cô chút chuyện này, nhưng lúc này hỏi rồi ngược lại lại có chút không dám.

“Bà chủ, cô yên tâm, buôn bán rồi cũng sẽ tốt lên thôi!” Cảnh Tô nghĩ cũng không cần nghĩ liền biết là người phụ nữ Cảnh Linh kia làm, nơi này là nơi cô và Hàn Tử Dương yêu nhau, cô ta muốn phá hủy nơi này.

“Hy vọng là như vậy đi!” Nhưng bọn họ cũng không nghĩ tới đây thật sự không phải là do Cảnh Linh làm, mà là Tổng Tường làm.

“Đừng nói tới nữa... bà chủ, cháu đói bụng rồi, mau cho chúng cháu mấy món đặc biệt nào!” Cảnh Tô nhìn Vương Tiêu và Dung Thiệu Tước vẫn đứng ở một chỗ, nhất thời có chút lúng túng.

“Được được, các cháu chờ, cô đi làm đồ ăn!”

Đây hình như là bữa ăn ngon miệng nhất kể từ khi Cảnh Tô rời khỏi Tư Mộ Thần, rất là vui vẻ, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Dung Thiệu Tước và Vương Tiêu cũng mỉm cười từ nội tâm từ lâu chưa có.

“Lên đi!” Dung Thiệu Tước đưa Cảnh Tô xuống xe: “Cảnh Tô, hôm nay em thật đẹp!”

“Cảm ơn!”

Cổng chung cư, Dung Thiệu Tước nhìn Cảnh Tô lên lầu, về mặt Tổng Tường nhìn Cảnh Tô có chút là lạ.

Đã trở thế này, tại sao Tổng Tường lại chưa trở về? Cảnh Tô cảnh giác nhìn Tổng Tường, mặc dù coi anh ta là người thân, nhưng cảnh giác ban đầu vẫn phải có.

“Chị Cảnh Tô, em... em!” Tổng Tường lộ vẻ mặt khó xử.

“Cậu muốn nói gì?”

“Trong nhà có một người, là người già, có thể ở chỗ chị một đêm không?”

“Người già, người này là?”

“A, là như vậy, là một bà cụ, ở chỗ em quá loạn, em sợ bà ở đó không thoải mái, cho nên muốn ở một đêm ở chỗ chị!”

“Hóa ra là như vậy, vậy được rồi, dù sau cũng là phòng của cậu, tôi đi sửa sang lại phòng khách một chút!” Tầng đá lớn trong lòng Cảnh Tô rơi xuống, nhưng khi mở cửa nhìn thấy vị phu nhân kia, cô vẫn choáng váng.

Vị phu nhân trước mắt, mặc một bộ sườn xám, trên bàn trà để mấy ly trà, bà cứ thế mà thưởng thức, tóc dài búi gọn thành một búi, nhìn chất phác, nhưng khi giơ tay nhắc chân thì ý vị mười phần, vị phu nhân này bảo dưỡng đẹp nhìn cũng chừng ba mươi mấy, vẻ đẹp của bà cũng khiến Cảnh Tô sợ hãi than ở trong lòng, không tự chủ cô đưa tay vuốt ve gương mặt, giống như người này rất quen thuộc.

“Khụ khụ, tôi giới thiệu với hai người!” Tiếng ho khan của Tổng Tường khiến Cảnh Tô hoàn hồn.

“Lam phu nhân, vị này là Cảnh Tô tiểu thư, nơi này là chỗ cô ấy ở!”

Cảnh Tô cười một tiếng, theo thói quen tiến lên bắt tay.

Thân thể “Lam phu nhân” chấn động, qua một hồi lâu, bà mới nắm lấy tay Cảnh Tô, để Cảnh Tô chờ quá mức, thiếu chút nữa cô cho là vị “Lam phu nhân” này làm khó cô.

“Hắc hắc, được rồi, vậy tối nay Lam phu nhân phải giao cho chị Cảnh Tô rồi!” Tổng Tường ti mỉ giao toàn bộ tất cả, trước khi đi, anh ta nháy mắt một cái với “Lam phu nhân”

“Lam phu nhân” cũng hài lòng gật đầu một cái.

Nửa đêm, Cảnh Tô lăn qua lộn lại không ngủ được, vẫn nghĩ rớt cuộc vị “Lam phu nhân” này là ai, tại sao cô cảm giác nhìn quen mắt đến vậy?

“Cảnh Tô tiểu thư, cô đã ngủ chưa?” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của “Lam phu nhân”, Cảnh Tô vội vàng xuống giường mở cửa.

“Lam phu nhân, bà còn chưa ngủ à?”

“Tôi không ngủ được, liền muốn nói chuyện với cô!”

“Được, ‘Lam phu nhân’, tôi nói chuyện cùng bà!” Cảnh Tô nhìn Lam phu nhân càng cảm thấy thân thiết hơn bề ngoài.

“Hiện tại tôi muốn ngủ chung với cô?” Giọng nói Lam phu nhân mang theo chút hưng phấn.

“Được, chỉ cần bà không ngại!” Cảnh Tô ôm chần trong phòng cô tới! Hai người ở trên giường nói chuyện rất nhiều, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Cảnh Tô cảm thấy tìm được cảm giác yêu thương bị thiếu sót.

Ngày hôm sau thức dậy, trên bàn là bữa sáng nóng hổi, Cảnh Tô chưa từng nghĩ một người không dính khói bụi trần như vậy lại làm cơm rất ngon.

“Đến, cô bé, mau tới ăn cơm! Ăn xong rồi đi làm!” Giống như là mẹ đang nói chuyện cùng con gái, Cảnh Tô cảm thấy nếu là làm con của bà thì nhất định là hạnh phúc nhất.

“‘Lam phu nhân’ người thiên vị!” Tổng Tường vừa mới đi vào nhìn thấy một bàn lớn đầy món ăn, miệng mếu máo.

“Được rồi được rồi, đã đến rồi thì nhanh ăn đi!” Lam phu nhân im lặng nhìn tên tiểu tử này.

“Hắc hắc, biết người hiểu rõ cháu nhất!”

Cảnh Tô nhìn Tổng Tường và Lam phu nhân nói chuyện với nhau, cô rất hâm mộ, tại sao mình không sinh sống trong một gia đình như vậy đây?

“Chị Cảnh Tô, chúng ta cùng đi làm!” Tổng Tường tốt bụng nhắc nhở Cảnh Tô, anh ta cũng không thể để cho Lam phu nhân biệt tình cảnh hiện tại của Cảnh Tô, bằng không anh ta xong đời rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Cầu hôn người nào?

Editor: nhuandong

“Ai ai, nghe nói chưa? Tối nay có người ở ‘Vạn Đình’ cầu hôn với Diêu Mộng Lan!”

“Diêu Mộng Lan? Đó không phải là siêu sao quốc tế đó sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, chính là cô ấy!”

“Vậy có nà nhiệt để xem rồi!”

“Đúng vậy, nhưng đó cũng chỉ là lời đồn, mình tin không phải là dựa vào một vài scaldan để ăn com hay sao?”

Trong phòng bệnh, tâm tình Tư Mộ Thần vô cùng tốt.

“Lão đại, anh muốn tung tin đồn đó ra ngoài!”

“Tin đồn gì, đó chính là sự thật! Lão tử đã sớm hỏi thăm rõ ràng, tiểu tử Dung Thiếu Tước kia muốn cưới cô gái đó, ngay cả kích thước chiếc nhẫn kia cũng là của cô ta!”

Trái lại Tư Mộ Thần rất hài lòng, không phải tiểu tử đó muốn giành phụ nữ với anh hay sao? Lão tử phải để cho khắp thiên hạ biết mi phải cưới người phụ nữ tên Diêu Mộng Lan đó! Nhất định vào lúc này đám chó săn sẽ mai phục ở ‘Vạn Đình’, hừ hừ, anh an tâm nằm ở trên giường bệnh rồi!

Giương mặt Lục Phạm hiện đầy vạch đen, lão đại phúc hắc, hiện tại liền khiến chị dâu không có người đàn ông nào để dựa vào được, sau đó từ từ thu lưới, thật là cao tay! Anh không khỏi phải ngước lên nhìn!

Vạn Đình, Dung Thiếu Tước đang dùng cơm với Diêu Mộng Lan.

Một bàn bát tét thịt bò, tâm tư của hai người không giống nhau, trên mâm chỉ phát ra âm thanh lách cách.

Rượu đỏ trên bàn điểm lệ, những người bên cạnh đang kéo violin, trong hoàn cảnh buồn lòng như vậy, có thể khiến người ta quên cái thành phố huyền ảo không vui này.

Hai người trên bàn ăn cũng khó có khi buông công việc trong tay xuống cùng nhau hưởng thụ một buổi tối tốt đẹp, có thể nhìn ra miệng của cô gái khẽ giương lên, trong đôi mắt là tràn đầy sự ngọt ngào.

“Thiếu Tước, đã rất lâu chúng ta cũng không cùng nhau ăn cơm như thế này rồi!” Diêu Mộng Lan vui vẻ nói xong, còn bắt chợt gấp bánh mì vào trong đĩa ăn của mình.

“Em thích không? Vậy sau này thường đến đây đi!” Dung Thiếu Tước cũng thích tình cảnh như vậy, anh hi vọng trải qua cuộc sống như vậy đến đường nào, mà nếu người kia là Cảnh Tô thì tốt biết bao?

Anh dừng việc dùng cơm lại như có điều suy nghĩ khiến trong lòng Diêu Mộng Lan ngẩn ra.

Diêu Mộng Lan để dao nĩa xuống, âm thanh kia cắt đứt suy nghĩ của Dung Thiếu Tước: “Sao không ăn nữa vậy? Mộng Lan!”

“Thiếu Tước, anh và Cảnh Tô là như thế nào?” Cô rất gấp, nhưng Dung Thiếu Tước ép không được.

“Mộng Lan, anh đang kết giao với cô ấy!” Dung Thiếu Tước nhẹ nhàng lắc ly rượu đỏ, khiến cho người ta không thấy rõ cảm xúc.

Lời của cô khiến nội tâm Đường Trúc bắt đầu rối rắm, anh xong đời rồi, hoàn toàn yêu Cảnh Tô, nắm đấm của anh mở ra rồi đóng lại, đóng rồi lại mở. Cuối cùng cảm hộp nhỏ trong túi quần tây trang, đưa ra quyết định.

“Bộp bộp”, anh vỗ hai tay, nhân viên phục vụ mang lên một bó hoa hồng đỏ rực.

Dung Thiếu Tước cầm hoa hồng, lấy nhẫn ra, quỳ một chân trước mặt Diêu Mộng Lan.

“Mộng Lan, gả cho anh đi!” Trong ánh mắt của anh như là có do dự, từ giây phút cô cứu anh, anh đã quyết định muốn kết hôn với cô gái trưởng thành này, muốn kết hôn, rồi lại do dự.

“Không, không!” Diêu Mộng Lan kéo ghế ra, liên tiếp lùi lại về phía sau, một màn này làm nhói đau trái tim Dung Thiếu Tước.

“Thiếu Tước, em... em còn có sự nghiệp, tình hình hiện tại em làm sao có thể kết hôn được chứ? Anh đã nói, trước đây anh đã nói sẽ lấy sự nghiệp làm trọng mà! Diêu Mộng Lan coi như đã tốt lắm, nhưng duy chỉ bỏ sót việc không ngờ Dung Thiếu Tước cầu hôn cô nhanh như vậy, cô biết một Dung Thiếu Tước đưa ra quyết định thì không phải là đang nói đùa.

“Mộng Lan, gả cho anh!” Giọng điệu của anh có chút lạnh, như muốn nhanh chóng hoàn thành cái nghi thức này.

“Ai ai, các người là ai vậy? Các người không thể đi vào!” Nhân viên phục vụ ngăn ở trước cửa, không cho bọn họ đi vào, nhưng không thể chống lại khí hung thế mạnh.

Thiếu Tước, Thiếu Tước, đó là ký giả, ký giả! Diêu Mộng Lan nắm tay Dung Thiếu Tước, gương mặt nóng này, trong mắt gần như là muốn khóc.

“Mộng Lan, em có gì mà phải trốn tránh? Chẳng lẽ để mọi người biết chúng ta ở chung một chỗ không tốt sao?”

“Thiếu Tước, van anh, van anh, không cần phá hủy em! Không... không nên!” Lúc này mặt cô đã đầy nước mắt, nhưng cũng khiến một người đàn ông khác mất đi lòng tin.

“Em đi trốn ở dưới gầm bàn đi! Anh đối phó họ cho!” Cuối cùng Dung Thiếu Tước cũng thở dài một cái, bỏ qua Diêu Mộng Lan.

“Nhân viên phục vụ, cho bọn họ vào đi!”

Đèn flash, microphone đồng loạt hướng về phía Dung Thiệu Tước, còn có những người khác nhìn khắp gian phòng như đang ngắm đồ sưu tầm, nhưng không phát hiện ra bất kể một ai khác, chỉ thấy trên bàn ăn có hai phần ăn giống nhau.

“Xin hỏi Dung tiên sinh, anh và Diêu Mộng Lan tiểu thư dùng cơm ở đây sao?”

“Đầu tiên, cảm ơn các bạn truyền thông đã quan tâm, chính tôi ở ngay tại đây sẽ nói rõ, tôi và Diêu Mộng Lan tiểu thư, không có gì cả! Tiếp theo, tôi cũng không dùng cơm với cô ấy, cuối cùng, xác thực là tôi muốn cầu hôn với bạn gái!” Dung Thiệu Tước nhìn trước cửa xuất hiện một bóng người, một ý niệm chợt lóe qua.

“A, thật sao? Vậy thì xin tiên sinh tiết lộ một chút về bạn gái của mình được không?”

“Dĩ nhiên có thể, xin mọi người chờ một chút!” Dung Thiệu Tước đi xuyên qua đám ký giả, đi tới căn phòng cách vách. Đám ký giả đứng nguyên chỗ anh nhìn tới, tôi nhìn anh

“Rốt cuộc chuyện này là như thế nào!”

“Tôi làm sao mà biết được? Nhưng cứ tin tưởng rằng Dung Thiệu Tước cũng không làm ra trò quỷ gì đây, chúng ta cứ chờ đi!”

“Cảnh Tô, em đi theo anh!” Dung Thiệu Tước cầm tay cô lên, không rõ chân tướng kéo cô ra ngoài, mặt Cảnh Tô mờ mịt.

Cho đến lúc xuất hiện trước mặt ký giả nhìn Dung Thiệu Tước quỳ trên mặt đất cầu hôn với cô, cô đều rơi vào trong sương mù.

“Anh cầu hôn em?” Thật vất vả, cô mới tìm lại được giọng nói của mình, cũng không phải bởi vì cảm động hay là vui vẻ mà là như bị một quả bom nặng ký nổ trên da thịt.

“Cảnh Tô! Gã cho anh đi!” Không hề lạnh tĩnh giống như khi cầu hôn Diêu Mộng Lan, nội tâm của anh vừa sợ lại chờ mong, anh đang cầu nguyện Cảnh Tô không cự tuyệt anh.

Bộ dạng khản trương chân thành như vậy, không biết làm cảm động trái tim bao nhiêu cô gái, hiện trường truyền hình trực tiếp được phát trên các đài truyền hình, kể cả tất cả đàn ông bên phía Tư Mộ Thần đều cầu nguyện cô gái không đồng ý, Diêu Mộng Lan ở dưới đáy bàn gất gao nhìn một màn này, cô liêu mạng lắc đầu, nhưng không ai nhìn thấy suy nghĩ của cô.

Dài như nửa thế kỷ trôi qua, hô hấp ở hiện trường giống như ngừng lại, bởi vì bọn họ sợ chút xíu thôi cũng đánh vỡ cảnh tượng duy mỹ này, chỉ một chút sai lầm cũng bỏ qua hành động của nữ chủ nhân.

“Cảnh Tô, gã cho anh được không? Anh sẽ cho em hạnh phúc!” Lần thứ ba, Dung Thiệu Tước lên tiếng, lần đầu tiên anh sợ thất bại đến như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Đồng ý cũng không có nghĩa là kết hôn.

Editor: nhuandong

Cảnh Tô nhẹ nhàng gật đầu một cái, cuối cùng tảng đá lớn trong lòng Dung Thiệu Tước cũng rơi xuống đất, trong tiếng chúc phúc của nhóm truyền thông, Cảnh Tô và Dung Thiệu Tước rời khỏi “Vạn Đình”

Tư Mộ Thần làm thế nào cũng không nhớ kết quả thúc đẩy lại là dạng này, anh oán hận nhìn Lục Phạm

“Lão đại, anh đừng nhìn em như vậy, như thế nào đi nữa thì em cũng không thể bay đến hiện trường phá hư được!” Lục Phạm biết Tư Mộ Thần lại bắt đầu rục rịch chọn rận.

“Ai ai, thôi, để tiểu tử này hài lòng một lát, coi như cô nhóc đồng ý vào lúc này, cuối cùng vẫn sẽ trở về, cùng lắm thì hiện tại để cho cô ấy chịu chút đau khổ!”

Lục Phạm nhìn Tư Mộ Thần lúc thì khản trương lát sau đã bình tĩnh, thật là có chút không chịu nổi.

“Cảnh Tô, anh đang nằm mơ hay sao?” Dọc đường đi Dung Thiệu Tước không ngừng hỏi vấn đề này.

“Tôi cũng chỉ đồng ý lời cầu hôn của anh thôi, không phải sao?” Cái này giống như đang nói, không phải là chuyện giữa ban ngày sao? Đạo lý giống nhau.

Mặc dù là như vậy, Dung Thiệu Tước cũng vẫn cảm thấy rất vui vẻ, kết giao là có điều kiện, nhưng lần cầu hôn này không có bất kỳ điều kiện tiên quyết

nào, cái này có phải đã nói lên Cảnh Tô đang tiếp nhận anh đúng không?

Dưới đáy bàn, Diêu Mộng Lan không biết đã khóc bao lâu, cuối cùng có một bàn tay đưa tới trước mắt cô, cô lau nước mắt mình một cái, đặt ở trong lòng bàn tay anh ta.

Ngước mắt nhìn người đàn ông không thua gì Dung Thiệu Tước, Diêu Mộng Lan ghen ngào mở miệng, trong mắt lại thoáng qua tia tính toán: “Anh là ai? nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Anh cũng là đám chó săn kia ư?” Anh ta trợ giúp mình, nhưng Diêu Mộng Lan không tin tưởng bất kỳ người phương nào thì sao có thể dễ dàng cảm động được đây?

“Quả nhiên là Diêu Mộng Lan?” Tổng Trường mở miệng cười, trong mắt hình như có chút giễu cợt.

Thấy mình diễn không nổi nữa, Diêu Mộng Lan định kéo ghế ra ngồi xuống, đương nhiên nước mắt của cô ta cũng chỉ là giả bộ cho Dung Thiệu Tước nhìn, ít nhất cũng phải chứng minh có yêu.

“Vị tiền sinh này, còn không biết xưng hô như thế nào đây? Hình như là người giống Mộng Lan thì phải!” Cô ta tự giữ thân phận cao quý. Chẳng thèm ngo tới anh ta, trong giọng nói có lộ ra chút khinh bỉ.

“Ha ha, tôi? Kẻ bắt tài này họ Tổng, tên, Trường!” Khi một chữ cuối cùng nặng nề phun ra từ miệng người đàn ông, cô ta lập tức ngã ngồi trên mặt đất.

“Thái, thái tử!” Trong mắt cô ta có khủng hoảng: “Thái tử, sao lại như vậy? Nhất định anh là giả!”

Thái tử tới? Cha biết không? Trong đầu Diêu Mộng Lan chợt lóe lên suy nghĩ này, nếu như thái tử biết bọn họ đang có cái suy nghĩ kia, làm sao đây? Tính mạng của bọn họ sẽ không còn nữa.

“Diêu Mộng Lan, thật sự cô cảm thấy tôi không phải là thật?”

Dấu khắc hoa mai lúc trước trên lưng cô là tôi khắc lên đấy!” Giọng nói Tổng Trường mập mờ, nhưng trong mắt cô ta nhìn lại là một con ác mộng.

“Không, không, không, thái tử, tôi sai rồi! Anh bỏ qua cho tôi đi!”

“Hả, sai cái gì? Ngoan... tôi còn có chuyện muốn cô đi làm! Sao tôi có thể để cô bị thương được chứ?” Nói xong còn muốn kéo cái người dưới đất lên đến bên người mình, vurun tay ấn eo thon nhỏ của cô ta, chọc cho Diêu Mộng Lan liên tiếp thẹn thùng.

“Thái tử-không cần!” Cô ta nũng nịu thành tiếng, cúi đầu nhìn đất, cô ta cho là bộ dáng của mình đủ để bất kỳ người đàn ông nào cũng động tình, nhưng cô ta không biết, đàn ông thích giả bộ, nhưng không thích làm bộ quá mức.

Tổng Trường cố nén khó chịu trong lòng, phân phó Diêu Mộng Lan một phen, sau đó đùa giỡn hồi lâu rồi mới thả cô ta đi, trước khi rời khỏi Diêu Mộng Lan âm thầm vui mừng, hiện tại cô ta càng thêm đảm bảo, người bên thái tử hắc đạo, cô còn không phải đều ở bên hai nhà hắc bạch sao?

Nhà họ Dung, lão thái thái tức đến giờ chân, người cháu này thật là bướng bỉnh!

“Tìm Dung Thiệu Tước về cho tôi! Nhanh đi!” Bà ngồi ở trên ghế salon, người giúp việc ở một bên khuyên, nhưng hình như hiệu quả ngược lại.

“Phu nhân, thiếu gia nói nơi hẹn, mời người đến cùng gặp mặt Cảnh Tô tiểu thư!” Người giúp việc vâng vâng dạ dạ nói nội dung cuộc điện thoại cho lão thái thái, chỉ sợ bà một quả bóng lửa phun đến mặt mình.

Ngoài dự đoán mọi người, ngược lại Dung lão thái thái trang điểm, mặc lên mình một bộ đồ lộng lẫy, gần như bà đeo tất cả các đồ trang sức lấp lánh lên người.

“Cảnh Tô, bà nội gọi anh trở về, em trở về cùng anh đi, được không?” Dung Thiệu Tước thận trọng nhìn Cảnh Tô, chỉ sợ cô lắc đầu một cái, không đồng ý, lần trước bà nội đã không vui vẻ với Cảnh Tô rồi.

“Anh cảm thấy tôi sẽ qua sao? Anh nói cho bà nội biết địa chỉ của tôi, tôi sẽ ở nhà chờ bà ấy, nhưng anh không thể tới!” Cảnh Tô biết rõ thủ đoạn đối phó với những người nhà giàu này, dĩ nhiên là sẽ không tới cửa nhìn sắc mặt, vào lúc này quyền chủ động ở trong tay chính mình.

“Được, vậy anh liền bảo bà nội qua đó tìm em, anh chờ ở dưới lầu, nếu bà nội làm khó dễ em, em lập tức gọi cho anh?”

“Được, vậy tôi đi về trước!”

Nhìn Cảnh Tô lên lầu, Dung Thiệu Tước cũng không đi thẳng về, anh ta sai Vương Tiêu đi đón bà nội rồi, đoán chừng lúc này cũng sắp tới!

“Ít tước, cháu nói nơi hẹn chính là nơi này?” Chung cư như vậy, bà đâu nguyện ý tới, đây không phải là tự hạ thân phận hay sao?

“Bà nội, tầng 6 phòng 607, đi gặp Cảnh Tô đi, cô ấy muốn nói chút chuyện với bà, bà nội cũng không hi vọng lúc cháu không có mặt, nói chút chuyện “riêng tư” với Cảnh Tô hay sao?”

Lời này của Dung Thiệu Tước nói lên lòng bà, Dung lão thái thái mỉm cười gật đầu một cái, đeo cái kính mát lớn nghênh ngang tiêu sái đi lên. Nhưng bà thật không ngờ thang máy tầng sáu lại hỏng.

Đợi đến khi bò lên tới tầng sáu đã là mồ hôi chảy đầy mặt, bà đến tuổi này rồi nào có còn vận động nhiều nữa? Bà không nhận được lau mặt mình, khuôn mặt trang điểm tinh xảo dưới cái quạt tay mà bị phá thành từng mảng nhỏ.

Khi Cảnh Tô nhìn thấy gương mặt lão thái thái, trong lòng cô âm thầm vui vẻ, điều này rõ ràng chính là kiệt tác của cô, thang máy là do cô tiện tay đổi tấm biển sang mặt sau, lão thái thái này thật ngu ngốc một cách đáng yêu.

“Cô..cô..còn, còn không mau, mau đi rót một ly nước tới cho tôi?” Dung lão thái thái nhìn Cảnh Tô thờ không ra hơi, trong bụng tràn ngập lửa hận.

“ha ha, lão phu nhân, xem ra thân thể bà xương cốt vẫn còn không tệ, một hơi leo lên tầng sáu còn không lao lực!” lời nói của Cảnh Tô làm cho người ta nghe không ra được là khen ngợi hay chê giễu, nhưng lão thái thái cũng không tiện phát tác.

“Lão phu nhân, mời bà ngồi! Tôi đi rót chén trà cho bà!” Dĩ nhiên Cảnh Tô nghĩ làm thế nào để lão thái thái tiếp nhận mình, dù sao ở giây phút đồng ý lời cầu hôn kia, cô vẫn nghĩ đến lời mình đã nói, Dung Thiếu Tước đúng là một người yêu hoàn mỹ, có lẽ sống chung cả đời cũng không tệ.

“Cảnh Tô, đúng không? Tôi cho cô biết, nhà họ Dung chúng tôi tuyệt đối sẽ không tiếp nhận dạng người phụ nữ như cô!” một câu nói khiến mọi biện pháp của Cảnh Tô đều bị bỏ đi.

“Dung lão thái thái, là Dung Thiếu Tước không muốn cưới nên để bà đến đây làm thuyết khách hay sao? Vậy thì mời anh ta tự mình nói!”

“Cô..cô người đàn bà này đừng có mà không biết phân biệt! Đừng chờ đến khi tôi làm cho cô không chịu nổi!” Bà ác ngoan cánh cáo, lại đổi được nụ cười khẩy của Cảnh Tô.

Cuối cùng, vẫn còn nhớ được, Dung lão lão là được băng ca mang rời đi.

“A tiêu, anh nói, bà sẽ thích bộ dáng như vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Kịch cỡ của người nào

Editor: nhuandong

“Cô ấy sẽ thích!” Vương Tiêu nhìn bản thiết kế Dung Thiếu Tước cầm trong tay, gương mặt hưng phấn, Thiếu Tước bỏ thiết kế nhiều năm nay lại tái xuất giang hồ rồi.

Đó là một bộ lễ phục cực kỳ xinh đẹp, toàn thân được thiết kế bởi một màu đỏ rực, bộ lễ phục này hoàn toàn dựa vào việc cắn xén mà thành, toàn bộ phần cổ áo đều được đính kim cài màu vàng ròng, nhìn xa xa giống như là viền vàng, dưới làn váy cũng không may lại, theo bước chân, tự nhiên phiêu động, rất là tự tại, tựa như Cảnh Tô một người không muốn mất đi tự do.

Vương Tiêu gần như là có thể tưởng tượng được ra cô mặc bộ lễ phục này lên có bao nhiêu xinh đẹp động lòng người. Anh chỉ nhìn thấy cô mặc đồ màu đỏ một lần duy nhất ở trên báo, chỉ một cái liếc mắt là anh biết chỉ có Cảnh Tô mới có thể thể hiện được hết hương vị của màu đỏ.

“A Tiêu, anh chế tác có được không?” Mặt Dung Thiếu Tước tràn đầy chờ mong, anh biết nhất định Vương Tiêu sẽ đồng ý. Bởi vì anh biết rõ trong lòng cậu ta cũng yêu cô ấy.

“Thiếu Tước, hai ngày sau cho anh một tác phẩm hoàn mỹ!” Vương Tiêu nhận lấy bản thiết kế trong tay Dung Thiếu Tước, mặt trầm trọng, trước khi đi ra hỏi một câu không đầu không đuôi: “Không sợ tôi lấy một đi không trở lại à?”

“A Tiêu, anh sẽ trở lại!” Bởi vì anh là Vương Tiêu. Nửa câu sau, Dung Thiếu Tước như đang tự thuyết phục mình.

Vương Tiêu mấy ngày đêm không nhắm mắt, một mình một người hoàn thành tác phẩm trên báo này. Anh cẩn thận đặt tác phẩm ở nơi kín đáo nhất trong phòng làm việc của mình, thậm chí còn chưa kịp cho Dung Thiếu Tước nhìn một cái đã bị một vị khách không mời mà tới cướp mất.

Điều Mộng Lan đặc chí lấy đi bộ lễ phục ở trước tủ kính này, cô ta nghĩ bộ lễ phục này nhất định là làm cho cô ta, còn thuận tiện sửa lại bộ lễ phục. Cô ta hơi mập một chút, cho nên phía trước ngực cô ta mặc có hơi chật chội, vì vậy liền mở rộng kim băng ra mấy vòng.

Làm xong tất cả, cô ta đặt lễ phục trở lại vị trí cũ, cô ta tin tưởng Dung Thiếu Tước sẽ mang theo bộ lễ phục này tới xin lỗi mình, sau đó đạt được sự tha thứ của mình. Cô ta mới là người phụ nữ anh yêu nhất.

Thậm chí cô ta nghĩ tới một nghìn lẻ một phương thức Dung Thiếu Tước dùng để xin lỗi mong cô tha thứ, nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới trong khoảng thời gian cô ta chờ đợi, Dung Thiếu Tước lại đang tự mình chuẩn bị cho bữa tiệc đính hôn với Cảnh Tô, chuẩn bị cho Cảnh Tô một kính hỉ.

Để đảm bảo việc này được cử hành thuận lợi, Vương Tiêu cảm bộ lễ phục kia chuẩn bị để cho Cảnh Tô thử một chút. Anh cũng nghĩ tới việc làm một bộ khác giống như vậy, nhưng lại nghĩ cái gì cũng không hiệu quả bằng cái đầu tiên, nói lên nỗi lòng riêng của anh cũng tốt, anh muốn là người đầu tiên thấy cô đẹp nhất.

"Cảnh Tô, giúp tôi thử bộ này một chút được không? Đây là bộ lễ phục của bạn gái tôi, vóc dáng cô ấy với cô không khác biệt lắm, cô giúp tôi một chút được chứ?" Vương Tiêu đưa chiếc túi màu trắng cho cô, tội nghiệp nhìn.

"Được thôi, thật là sợ anh rồi, tôi đi thử một chút!" Có lẽ là có quan hệ thân thiết hơn một chút với Dung Thiếu Tước, cho nên cũng thân cận với Vương Tiêu hơn, hiện tại bọn họ thường bàn luận về sáng tác nào đó.

"A Tiêu, bộ đồ này tôi không mặc được!"

"Sao vậy?"

Cảnh Tô chỉ ngực bộ lễ phục: "Nơi này quá rộng rồi, tôi thực sự không mặc được!"

Dạ phục không vai, ngực lớn như vậy, đây không phải là hoàn toàn hiện ra hay sao?

"Chuyện này sao có thể chứ?" Vương Tiêu cảm thấy kì quái, cái này tuyệt đối là là nhỏ, sao có lý do gì lớn được.

"A, Cảnh Tô, sao các cậu lại ở chỗ này?" Diêu Mộng Lan đi vào phòng trang phục, nhìn thấy Vương Tiêu và Cảnh Tô ngồi ở một chỗ, dường như là đang thảo luận cái gì đó.

"Mộng Lan, làm sao cậu biết tới nơi này vậy?" Cảnh Tô thân thiết kéo Diêu Mộng Lan ngồi xuống, dường như cô còn đang rối rắm về vấn đề bộ váy kia.

"Ah, cái váy này thật đẹp mắt!" Thật ra thì khi lần đầu tiên nhìn thấy cái váy này cô ta đã hiểu cái váy này là lễ vật cho Cảnh Tô, hiện tại cô ta muốn nói cho Cảnh Tô biết, đồ của Diêu Mộng Lan cô, có ai có thể lấy được?

"Cảnh Tô, mình thử cái váy này một chút!" Trực tiếp bỏ rơi hai người, trực tiếp vào phòng thay quần áo.

"Ai nha, cái váy này là làm cho mình sao? Mọi người nhìn này!" Diêu Mộng Lan dương dương hã hã nhìn bọn họ, trong mắt là mỉa mai, bộ y phục này chỉ có là của Diêu Mộng Lan cô thôi.

"Đúng, đúng rồi, quả thật là hợp với cô!" Trong lòng Vương Tiêu cũng toát mồ hôi lạnh, đây chẳng lẽ là tiểu tử Thiếu Tước lấy kích cỡ của Mộng Lan để làm cho Cảnh Tô?

"A, Tô Tô, nhất định cái này là do Thiếu Tước làm!" Lời này còn chưa dứt, vừa nói, trong lòng Cảnh Tô nghi ngờ, Dung Thiếu Tước thiết kế? Cho mình?

Cái vấn đề kích cỡ này, Dung Thiếu Tước không biết của mình, tất nhiên là không có gì, nhưng tại sao lại phù hợp như vậy? Có lẽ là đúng dịp thôi!

"A Tiêu, nếu bộ này Mộng Lan thích thì đưa cho Mộng Lan đi!"

Màu đỏ chói này, Tư Mộ Thần đã nói qua, chỉ có thể mặc cho anh nhìn, cô vẫn luôn nhớ. Cho nên, khi cô mặc bộ đồ này lên, cô chỉ nghĩ tới Tư Mộ Thần, nhớ đến thương thế của anh, nhớ đến anh tốt như thế nào, càng nhớ đến đồ ăn ngon anh làm.

"A Tiêu, tôi có việc, phải đi trước! Anh nói chuyện với Mộng Lan một chút đi!" Hiện tại, Cảnh Tô rất muốn được gặp Tư Mộ Thần, càng vội vàng, cô càng đi gấp, ngã xuống cô lập tức bò dậy.

Cảnh Tô nước mắt đầy mặt, cô tùy ý vượt qua đèn đỏ, cô liều mạng tạo thành giao thông hỗn loạn.

"Cô đi à, cô đang làm cái gì vậy?" Một chiếc xe vội vàng dừng ở trước mặt cô, tài xế xe tải lớn, hạ cửa kính xuống, tức giận mắng to.

*****

"Lão đại, không xong, không xong!"

Chưa từng thấy Đường Tuấn gấp thành cái bộ dạng này trái lại nhìn rất kháai, Tư Mộ Thần đặt quả táo xuống, tốt bụng hỏi một câu.

"A Tuấn, chó nhà cậu chết một con à?"

"Phi phi, lão đại, về sau chuyện của chị dâu em sẽ không nói với anh nữa!" Cậu phát tính đùa giỡn.

Tư Mộ Thần chỉ cần nghe hai chữ kia, trong lòng như là báo động cấp một, lập tức tinh thần phấn chấn.

"Nói!"

"Chị dâu vượt đèn đỏ, không tuân theo luật giao thông, bị bắt cảnh sát giam giữ rồi!"

"Cái gì? Mẹ nó, đến người phụ nữ của lão tử cũng dám giam giữ! Gọi điện thoại cho cục trưởng của bọn họ ngay!"

"Lão đại, không được rồi, chị dâu không chịu ra ngoài!"

"Không chịu ra ngoài? Cậu có làm không?"

"Chị dâu chích danh, muốn gặp anh, mới bằng lòng ra khỏi cục!"

Ngay lúc bắt cảnh sát nhìn thấy hai chữ Cảnh Tô, bọn họ lập tức ước gì cô đi ra ngoài! Mời thần thì dễ, tiễn thần thì khó!

"Vậy còn không đi ngay?"

Cô nhóc của Tư Mộ Thần muốn trở về rồi! Anh không kịp thay đồng phục bệnh nhân, lập tức đi tới cục cảnh sát.

Nhưng là, công dã tràng, những người có liên quan trong cục cảnh sát đứng run run rẩy rẩy, chỉ sợ chén cơm khó giữ được.

"Cô nhóc của anh!" Giọng Tư Mộ Thần vang dội cả cục cảnh sát!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Bắt người lần thứ hai

Edit: Nguyên Nguyên

Không tìm thấy Cảnh Tô, trong lòng Tư Mộ Thần sợ hãi, là anh không tốt, không nên chơi đùa như vậy, nên bảo vệ tốt nhóc con, yêu một người là một việc hạnh phúc và vất vả nhất, nhóc con ngốc nghếch Cảnh Tô này, khiến cho cảm xúc hai mươi mấy năm qua của Tư Mộ Thần luôn che giấu rất tốt lại bị trêu chọc phập phồng phòng phòng.

"A Tuấn, cậu về trước tìm giúp tôi xem cô nhóc về nhà chưa, tôi ở chỗ này chờ cô ấy." Anh nhớ cô từng nói: "Tư Mộ Thần, nếu em bỏ đi, anh nhớ phải ở một chỗ chờ em, em nhớ đường trở lại!"

Cảnh Tô nói Tư Mộ Thần sẽ đón mình, nhưng mà hiện tại cô lại đồng ý lời cầu hôn của Dung Thiếu Tước, như vậy mình thì tính cái gì? Vì vậy cô muốn giải quyết món nợ tình cảm của mình, nhưng cô lại rối loạn, cô biết anh còn người phụ nữ mang thai con của mình, cô nên làm cái gì bây giờ? Tiểu tam? Mẹ cô không phải là tiểu tam sao? Chẳng lẽ cô còn muốn lặp lại chuyện bị ai đó?

Bất tri bất giác, cô đã đi đến chỗ ở của Dung Thiếu Tước, vừa định nhấn chuông cửa, mới phát hiện cửa đang khép hờ.

Đẩy cửa ra, vừa đi vào phòng khách, cô nhìn thấy chai rượu nằm đầy trên nền đất, mùi rượu bay tận trời, cô như mây, cô biết Dung Thiếu Tước không phải là loại người này.

Lại đi tiếp, quần áo được cởi ra trước cửa phòng ngủ, bộ quần áo lót màu đỏ thắm không phải của phụ nữ thì là cái gì? Cảnh Tô căng thẳng, một màn này kích thích đến cô, trong đầu cô nhanh chóng xẹt qua một vài hình ảnh, nhưng không nắm bắt kịp.

Xem tình hình, kẻ ngốc cũng biết chuyện gì xảy ra, đây là lần thứ hai Cảnh Tô bắt kẻ thông dâm sao?

Cười tự giễu, xem ra lời cầu hôn lần này cũng chỉ là trò chơi hào môn thôi.

Cô muốn gõ cửa đi vào, nhưng nghĩ lại thôi, vừa mới quay đầu đi, cô nghe được một giọng nữ rất quen thuộc.

Giọng nói đặc biệt của Diêu Mộng Lan, cô ta lớn lên ở nước ngoài nên tiếng Trung không thật lưu loát, nói chuyện còn hơi lớn, muốn để cho người khác nghe rõ, vì vậy lời nói so với người bình thường nghe hơi nặng một chút.

"Thiếu Tước, lần trước em sai rồi, em đồng ý với anh, hiện tại chúng ta đi đăng kí được không?"

"Được, em muốn thế nào thì thế đi!"

"Thiếu Tước, anh thật sự yêu Cảnh Tô sao?"

"Làm sao có thể chứ ? Anh không phải vì kế hoạch của chúng ta sao ? Chỉ cần có được Cảnh Tô, kế hoạch đã hoàn thành một nửa, em thật là khờ, ngay từ đầu không phải kế hoạch của chúng ta làm để Cảnh Tô gả cho anh sao ?"

"Đúng, vậy anh cũng không thể thật sự cưới cô ta, chúng ta chơi đùa với cô ta là được rồi."

"Được, em nói thế nào chính là thế đó."

"Thiếu Tước, ai da, anh đừng như vậy mà.....um....."

Nghe từ trong phòng ngủ truyền đến âm thanh, nghĩ bọn họ cũng bắt đầu cuộc chiến tiếp theo, Cảnh Tô lão đảo rồi khỏi nhà anh ta, đây chính là chồng sắp cưới của cô, người mà cô yêu nhất Dung Thiếu Tước.

Cảnh Tô rời khỏi, Điều Mộng Lan và người đàn ông từ trong phòng ngủ bước ra, hai người nào có dấu hiệu ân ái, chỉ làm vài động tác giả vờ thôi.

"Đây là thù lao của anh, nhanh chóng biến đi" Điều Mộng Lan chán ghét nhìn, người đàn ông này thật sự rất ghê tởm, nếu không phải vì kỹ thuật miệng lưỡi của anh ta ra, cô mới lười liếc mắt đến người đàn ông này.

"Điều tiểu thư, tôi biết cô chường mắt với loại tiểu nhân chúng tôi, nhưng miệng của kẻ tiểu nhân cũng không kín đáo lắm đâu !"

"Vậy anh muốn thế nào ? Đòi tiền, được, tôi cho anh thêm tiền !"

"Tiền ? Ha ha, tôi nói cho cô biết, kẻ tiểu nhân này tuy không có bản lĩnh gì, nhưng mà dựa vào kỹ thuật miệng kiếm tiền cũng không ít !" Người đàn ông nhìn người đẹp trong lòng ánh mắt đáng khinh, trong lòng Điều Mộng Lan lạnh lẽo một chút.

"Anh, anh, anh muốn làm gì ?"

"Trong lòng Điều tiểu thư thật sự không hiểu sao ?"

"Không, tôi không cần !"

"Đây không phải do cô, cô nghĩ rằng việc cô và tôi làm không có chứng cứ sao ? Nếu không giúp tôi, tôi sẽ đem những thứ này công bố ra ngoài" Người đàn ông hung ác cảnh báo, anh ta đưa gương mặt rỗ đến gần.

Điều Mộng Lan nhắm mắt lại, đàn ông đều giống nhau, nhắm mắt lại, cái gì cũng không nhìn thấy là được rồi.

Người đàn ông thỏa mãn rời khỏi, trước khi đi còn bỏ số điện thoại lại.

"Con mẹ nó, thân thể con hát quả nhiên không giống nhau, thật sự làm tôi rất vừa lòng, lần sau còn muốn tôi giúp thì hãy gọi vào số này, điều kiện thì cô đã biết rồi!"

Điều Mộng Lan mở mắt, bên trong một cảnh khiến mặt đỏ bừng, cô ta không thể khóc, chỉ có thể tùy ý để đàn ông làm bậy, cô ta nhìn lại quần áo của mình bị xé rách, nghĩ muốn chạy đến phòng Dung Thiếu Tước tìm quần áo mặc vào.

¶¶¶¶¶¶¶¶

Trước cửa cảnh cục, Tư Mộ Thần đứng bất động, anh rất sợ cô nhóc không nhìn thấy mình, mãi cho đến khi một vòng tay ấm áp ôm chặt lấy anh, anh cảm giác tất cả như trút được gánh nặng.

"Trở về là tốt rồi !" Chính một câu này, Cảnh Tô nức nở không thôi, giống như vừa làm một việc gì sai trái, người nhà vĩnh viễn đều yêu thương cô, bao dung cô.

"Tư Mộ Thần, em muốn ăn cháo bí đỏ !"

"Trở về sẽ làm !"

"Tư Mộ Thần, em muốn ăn sườn xào chua ngọt !"

"Trở về sẽ làm !".

"Tư Mộ Thần, em muốn ăn anh !"

"Trở về sẽ làm !"

Lời này vừa mới nói ra, Tư Mộ Thần mới ý thức được mình vừa nói cái gì, một hơi bị nghẹn khiến anh gương mặt đỏ bừng.

Anh quay đầu nhìn sau lưng mình thấy một đám cảnh sát đang chụm đầu lại, thân thể run rẩy lợi hại, anh ôm lấy cô nhóc chết tiệt này nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Còn chưa đi được bao xa, chợt nghe thấy một trận tiếng cười vang từ cục cảnh sát truyền đến, mặt hai người lập tức đỏ bừng.

"Nhóc con, đây chính là không tốt, đi theo Dung hồ ly học thói xấu phải không? Còn đùa giỡn trên người ông đây nữa! " Tư Mộ Thần đen mặt ôm Cảnh Tô chu miệng, xem ra có dấu hiệu tức giận .

" Tư Mộ Thần? Anh còn dám nói em ?" Cảnh Tô chọc chọc vào ngực anh, vẻ mặt bất mãn : " Là ai quản không được cây súng của mình, nổ súng bậy làm người ta mang thai hả ?"

Tư Mộ Thần lão đảo một cái, suýt chút làm Cảnh Tô ngã nhào : "Nhóc con, vì chuyện này mà bôđi ?"

" Không bôđi, ở lại nhìn các người kết hôn sinh con à ,hay là làm tiểu tam cho anh ?" Cô nhìn người đàn ông này, thật sự vừa yêu vừa hận, nhưng mà không bôđi được không rời đi được.

"Nhóc con, tôi là quân nhân, sao có thể làm ra chuyện này được ?"

" Mặc kệ đó là chuyện gì, anh làm cho cấp dưới mang thai con của anh rồi !" Lời nói của Cảnh Tô mang theo chút hờn dỗi, ngón tay cô còn véo véo phần thịt trên cổ.

Tư Mộ Thần cũng không dám kêu đau, chỉ có thể trơ mắt nhìn Cảnh Tô.

" Thôi đi, buông em ra !" Buông tay ra, cô muốn từ trên người anh nhảy xuống.

"Nhóc con, không cho xuống dưới, nếu xuống dưới sẽ không nói cho em đứa bé trong bụng 005 là con của ai !"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Cô bé, đây chỉ là một tảng băng ngầm

"Không xuống, vậy anh nói đi!"

"Đứa bé này là của Tổng Tướng!" Tư Mộ Thần nhìn chằm chằm vào ánh mắt Cảnh Tô không dám buông lỏng, anh không muốn làm cho Cảnh Tô đau khổ, anh biết mấy ngày nay cô và Tổng Tướng rất thân thiết với nhau, nếu để cho cô biết được tính tình của Tổng Tướng, có phải cô rất đau khổ không?"

"Không có khả năng, Tổng Tướng anh ấy.... .."

"Cô bé, em có thể đừng ngây thơ được không, Tổng Tướng có nói với em anh ta là ai không? Anh ta có nói cho em biết gia đình bối cảnh của anh ta không?"

"Tôi.... .."

"Cô bé, đêm đó có phải có một người phụ nữ đến tìm em, sao đó không thấy tăm hơi không?"

"Làm sao anh biết?"

"Anh làm sao không biết, nhất cử nhất động của em anh đều biết hết, dù sao em trốn cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của anh!"

"Tư Mộ Thần, anh nói nhanh đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Cô bé, Tổng Tướng là thái tử trong giới hắc đạo."

"Thái tử, hắc đạo, anh nói đùa với tôi à, Tư Mộ Thần, sao tôi cảm thấy ngược lại anh giống như thái tử hắc đạo!"

"Ai Ai, nói gì đấy? Sao em có thể nói chuyện với đàn ông như vậy chứ? em còn không tin, 005 cơ thể rất yếu, mai một mỡ bụng bắt con, đến lúc đó em lấy tóc của Tổng Tướng đến xét nghiệm DNA sẽ biết."

"Làm sao anh biết nhiều chuyện như vậy?"

"Cô bé, đây bất quá chỉ là một góc của núi băng, có rất nhiều chuyện bề ngoài em không nhìn thấy!"

"vậy, vậy đứa bé này anh còn muốn có nữa không?"

"Muốn, sao lại không muốn chứ?"

"Tur Mộ Thần, anh giỏi lắm. Chẳng phải anh là người cha thích tiết kiệm hả? Lợi cho con anh, chắc anh thích làm nhi? Vậy anh nuôi đi!" Cảnh Tô từ trên người anh nhảy xuống, mặc kệ Tur Mộ Thần, cô tựng đứng lại tức giận.

"Cô bé, anh sai rồi, còn không được sao?"

"Vậy anh sai chỗ nào?"

"Anh, anh, chính là.... .... ai da, cô bé, anh không nên Thảo luận với em!"

"Thảo luận cái gì với tôi? Tur Mộ Thần chúng ta căn bản không có quan hệ gì với nhau, anh muốn làm một người cha tiết kiệm thì làm đi, nếu thích thì mua một tặng một, anh nhanh chóng đi đi."

"Cô bé, em đang trách anh không cho em danh phận phải không?"

"Anh đi đi, lúc này lão nương không thích của ngon vật lạ, tôi còn có Dung Thiệu Tước đấy!"

"Em dám nhắc Dung hồ ly với lão tử, chỉ biết lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, không phải anh ta còn có Diêu Mộng Lan sao?" Tur Mộ Thần khinh bỉ nhìn Cảnh Tô, Dung hồ ly không phải là tên tốt gì.

"Anh đã biết từ lâu?" Cảnh Tô nguy hiểm nhìn Tur Mộ Thần, "Tur Mộ Thần, anh đã sớm biết tôi nhất định sẽ không ở chung với Dung Thiệu Tước, anh sẽ ngoan ngoãn chờ tôi quay đầu lại có phải không? chẳng trách, khi tôi đồng ý lời cầu hôn của Dung Thiệu Tước, anh đều thờ ơ, Tur Mộ Thần, anh đi đi!" Lúc này Cảnh Tô xem như hiểu được, đấu với người đàn ông này bị thua thiệt chính là mình, chơi đùa thủ đoạn với người đàn ông này, kết cục bị thâm nhất khẳng định không phải anh ta.

"Hắc hắc, cô bé, tôi nào có cao minh như vậy! Đây đều là chủ ý của tiểu tử Đường Tuấn!" Tur Mộ Thần ôm chặt lấy Cảnh Tô, cho cô ấm áp giữa trời mùa thu.

Có lẽ vòng tay ấm áp này thích hợp với cô nhất, Cảnh Tô hài lòng nhắm mắt lại tùy ý để gió thổi vào mình.

"Tur Mộ Thần, anh có cố vấn tốt như vậy, xem ra cho tôi mượn hai ngày đi!"

"Cô bé, em muốn làm gì?"

"Đúng vậy, tôi còn phải trông cậy vào cố vấn của anh giúp đỡ tôi đối phó với vị hôn phu của tôi chứ?" Cảnh Tô đặc biệt nhấn mạnh ba chữ đó, cố ý kích thích Tur Mộ Thần.

"Cảnh Tô, không phải em đang cố ý kích thích anh chứ? Tốt lắm anh sẽ cho em hài lòng, em xem anh đã chuẩn bị tốt cho em rồi!"

Ôm cô đang ngang qua trước quảng trường ti vi, Tur Mộ Thần dừng lại, chỉ cho Cảnh Tô nhìn lên màn hình ti vi.

"Theo báo cáo, đêm nay 'ngài Dung Thiệu Tước tổng giám đốc tập đoàn Thịnh Thế tuyên bố hôm nay là ngày đính hôn của anh ta với tiểu thư Cảnh Tô, hiện tại truyền thông đã chờ đợi tin này lâu ngày, sẽ chờ đương sự xuất hiện!' Một phóng viên vui vẻ đưa tin.

"Anh nói an bày chính là cái này?" Cảnh Tô buồn bực, khi nào thì bọn họ đã nói qua muốn đính hôn rồi chứ?

"Em ngạc nhiên? Vì sao lại có tin này? Cô bé, em thật sự không biết sao? Đêm nay Dung Thiệu Tước xác định là muốn ép buộc em đính hôn với anh ta, kế hoạch của anh ta đã chuẩn bị rất tốt, sẽ chờ em đến thôi!"

"Nhưng mà đã là kế hoạch, làm sao anh có thể biết được?"

"Cô bé, em đừng ngạc nhiên thế, tất cả người trong thiên hạ đều biết, chỉ có một mình em bị lừa mà không biết, cô bé của tôi, thật sự không thể cho em ra ngoài, vừa đụng vào vách tường đã trở nên ngây ngô!" Ở trong mắt Tur Mộ Thần, Cảnh Tô là một cô bé ngây ngô, cần được yêu thương, cần được quan tâm, mà người kia bị trả giá, anh hy vọng vĩnh viễn là anh.

"Đường Tuấn, ở đây!" Tur Mộ Thần mặc đồ bệnh nhân, chói mắt nhất trong đám người, dường như Đường Tuấn cũng không phân biệt được.

"Đi thôi! Cô bé!" Anh kéo cô đang đứng ngây ngốc.

"Đi đâu?" Cảnh Tô quay đầu, mở to hai mắt, ngây ngốc hỏi.

Tur Mộ Thần thổi nhẹ vào cái mũi nhỏ của cô: "Đồ ngốc! tất nhiên là đưa em đi trang điểm cho xinh đẹp rồi!"

Mũi cô hơi ê ẩm, người đàn ông này không phải đối xử với cô rất tốt, thì cũng chân thật với cô nhất.

Trên xe, Cảnh Tô nhẹ nhàng dựa vào bờ vai Tư Mộ Thần, trên người anh có hương đặc biệt dễ ngửi, anh không hút thuốc lá, không có hơi thở mùi thuốc lá, khiến Cảnh Tô cảm giác yên tâm.

"Lão đại, chị dâu, tôi đã đến!"

"A Tuấn, cậu cũng nên đi chọn quà cho cô ấy đi!"

Tư Mộ Thần nói ra những lời này vô cùng ái muội, Cảnh Tô nhìn anh, một mảnh ý cười, khiến gương mặt Đường Tuấn đỏ bừng.

"Lão, lão đại, anh đưa chị dâu đi dạo đi, cô ấy sắp điên rồi!"

"A, ý của tiểu tử cậu là nói tôi và cô bé, cả hai chúng tôi làm bóng đèn cho các người có phải không?"

"Được rồi, anh làm gì đi, hai chúng tôi đi là được rồi!" Cảnh Tô nhìn bộ dạng của Tư Mộ Thần, vẻ mặt ghét bỏ nói.

"Hắc hắc, anh không phải muốn đùa giỡn với cậu ta đâu, đúng rồi, A Tuấn nhớ để xe lại!"

"Hoài Thân, tôi lại tới rồi!" Cảnh Tô nhìn thấy Hoài Chân, thì nhin không được muốn làm nũng với cô ấy. Tư Mộ Thần nhìn thấy các cô vui vẻ, thì anh lại bắt đầu chọn lựa âu phục.

"Cậu nha, lâu rồi không đến thăm mình, đến chỗ của mình có cái gì tàn bạo muốn ăn cậu à?" Hoài Chân nói chuyện rất nhẹ nhàng ôn nhu, mang theo nhiều điểm hương vị của Giang Nam, cười lộ lên hai mắt cong tạo thành một khe hở, nhìn rất đẹp.

"Tôi nói này, người có thể thiết kế ra những bộ quần áo này là ai, thì ra chủ nhân cũng là quốc sắc thiên hương như vậy!" Người nói chuyện mang theo giọng điệu không nghiêm túc.

"Ai da, hai vị mỹ nhân, đêm nay tôi mời các cô đi hát có được không? chúng ta đi bar!" Người đàn ông này là con cháu Thảm tướng quân Thảm Quốc Hoa, anh ta không giống ông nội anh ta, anh ta thích hắc đạo hỗn loạn, nhìn bên người anh ta có một đám người mặc đồ đen mang kính đen, đều là súng thật đạn thật.

Đối đãi với những người này, Hoài Chân có rất nhiều biện pháp, những người này có lai lịch không nhỏ, ra tay cũng không có lợi ích gì.

"Hoài Chân, cậu đừng sợ, đợi một chút Tư Mộ Thần sẽ đến đây!" Đối với Cảnh Tô, Hoài Chân có cảm giác không nói nên lời, nhưng tuyệt đối không phải là cảm động.

Lăn lộn trong xã hội này vài năm, Hoài Chân vốn hồn nhiên đã chết rồi, "Tô Tô, cậu đừng va vào vũng bùn này, anh ta không dám làm gì đâu."

Nếu thật sự anh ta muốn làm gì, người đứng sau lưng sẽ không đồng ý.

"Ôi, khẩu khí cũng không nhỏ, Thảm Quốc Hoa tôi còn sợ gì đó sao?" Anh ta bắt được Cảnh Tô, sau đó tính ôm Hoài Chân rồi đi.

"Thảm Quốc Hoa, mày nói, nhà họ Thảm các người dám đụng đến người của Tư Mộ Thần tao sao?" Tư Mộ Thần vừa khéo sửa sang lại quần áo, chỉ có hai nút thắt dưới tay áo không có cài lại.

"Cô bé, còn không mau qua đây cài nút cho anh, em xem, Hoài Chân, bộ âu phục này không phải tôi mặc rất vừa người sao, cô có thể tìm giúp tôi một bộ đẹp hơn một chút không?"

Hai cô nghe phân phó, tiến lên sửa sang lại quần áo cho Tư Mộ Thần.

"Thiếu tướng Tư thật có khí phúc tốt, Thảm mỗ tôi tạm biệt trước!" Thảm Quốc Hoa chen ngang vào, ai cũng không biết sau này lúc nhà họ Tư khó khăn nhất, Nhà họ Thảm ngáng chân một cú quá nặng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Hủy Bỏ Hôn Ước

"Bây giờ phải đi đâu?" Cảnh Tô mặc bộ lễ phục xa hoa trên người, nhẹ nhàng rúc vào lòng anh.

"Giúp em đi thu dọn cục diện rồi rằm!" Tư Mộ Thần vẻ mặt nghiêm túc.

"Mộ Thần, anh đã sớm biết chuyện của Dung Thiếu Tước và Diêu Mộng Lan, như vậy nhất định anh biết mục đích của bọn họ tiếp cận tôi đúng không?"

"Cô bé, em sợ không?"

"Không sợ, chờ ngày giải quyết xong chuyện này, anh sẽ đem tất cả mọi chuyện nói cho em biết!" Tư Mộ Thần biết rõ có một số việc anh cần phải nói với Cảnh Tô, bản thân mình là người giám hộ có lẽ là có sự thương hại đối với cô.

Lúc Tư Mộ Thần đưa Cảnh Tô đến "vạn đình", tất cả đều giống như dự đoán của bọn họ, có rất nhiều phóng viên chờ đợi ở đó.

"Mau nhìn xem, Cảnh Tô đến đó, Cảnh Tô đến đó!" Trong đám người, dường như có ai phát hiện ra bọn họ, đám phóng viên ùn ùn kéo đến.

"Các bạn phóng viên, xin các người yên lặng một chút!" Giọng MC đột nhiên vang lên, đem lực chú ý của mọi người dời đến người chủ trì trên khán đài.

"Tôi tin rằng các cả mọi người đều có nghe nói phải không? hôm nay chúng ta vì ngài Dung Thiếu Tước và tiểu thư Cảnh Tô chuẩn bị một lễ đính hôn xa hoa, nhưng mà hôm nay ngài Dung Thiếu Tước không thể tham dự được, vì vậy tất cả các bạn phóng viên mất một chuyến đi trắng tay rồi!" Lời MC vừa nói ra khiến dưới đàn ồn ào lên.

"Ai nói các vị phóng viên phải uống công một chuyến đi chứ?" Tư Mộ Thần đi lên đài, trong tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Cảnh Tô.

Quay đầu cho cô một ánh mắt yên tâm, ánh mắt trong suốt càng ôn nhu.

"Tất cả đã có anh!" Cảnh Tô gật gật đầu, vốn tâm tình đang khản trương giờ thả lỏng một chút.

"Cô bé, em đến đây nói đi!" Tư Mộ Thần đưa micro đến tay Cảnh Tô, nhìn thấy vẻ mặt trầm tư của cô.

"Tôi... .."

"Cô bé muốn anh nói?" Anh nhẹ nhàng nói nhỏ bên tay cô: "Anh đây là muốn báo cho mọi người một tin tốt!"

"Tư Mộ Thần, không cần đâu, tự tôi nói được rồi!" Cảnh Tô hung hăng giật lấy micro.

Cô còn chưa mở miệng, phóng viên đã bắt đầu hỏi: "Tiểu thư Cảnh Tô, hôm nay Dung tiên sinh vẫn chưa tham dự, bởi vì quan hệ giữa các người đang ồn ào sao?"

"Trước tiên, cảm ơn mọi người đã quan tâm đến chuyện hôn sự của tôi, hôm nay anh ta quả thật có chuyện không thể đến được!

Tôi cũng có một tin muốn tuyên bố, tôi sẽ không gả cho ngài Dung Thiếu Tước, ở trong mắt đại gia, ngài Dung Thiếu Tước là một hóa thân hoàn mỹ, anh ta ôn nhu hiền lành, tôi cũng có cân nhắc xem muốn cùng anh ta trải qua cả đời này, vì vậy lúc anh ta cầu hôn tôi, tôi rất động tâm, không phải vì tình yêu, chính là động tâm, nhưng lúc tôi nhìn thấy màu đỏ này, tôi biết màu đỏ này thích hợp với màu sắc quân phục!"

Cảnh Tô xoay người lại hướng Tư Mộ Thần, gắt gao nắm chặt tay anh, lần này, cho dù núi đao biển lửa, Cảnh Tô tuyệt đối sẽ không buông tay Tư Mộ Thần.

"Đồ ngốc! Người không biết còn tưởng rằng Tư Mộ Thần anh là sói xám lớn đó!"

"Nếu anh là sói xám lớn, em chính là Hi Dương Dương, đùa giỡn với anh!"

Trên khán đài hình ảnh hai người ngọt ngào đến không cần phải nói, Cảnh Tô và Tư Mộ Thần ân ái người sáng suốt cũng có thể thấy rõ.

Cảnh Tô tiểu thư, nghe nói cô đã thành công sau khi trở thành người phát ngôn đẳng cấp, từ "Sự kiện ảnh thân thể hở hang xinh đẹp" đến "Chị em cùng tranh thiếu tướng", rồi lại đến "Cuộc gặp mặt bí mật với thịnh thế Tiểu Khai", đủ loại chuyện xấu, khiến cho sự nổi tiếng của cô tăng vọt trong làng giải trí, hiện tại giờ phút này cô đứng ở đây cũng không phải muốn làm cho mình càng thêm nổi tiếng chứ?"

"Tiểu thư Cảnh Tô, cô muốn trên quân phục có một chút màu đỏ, ý của cô là sẽ bỏ qua việc gả vào nhà giàu gia nhập vào quân nhân sao?"

"Các bạn phóng viên, tôi nghe nói các người đều rất rảnh rỗi, vậy không bằng đi làm phóng viên chiến trường đi?" Tư Mộ Thần nhìn những thứ thông qua một trò vui giải trí nhỏ khiến cho dư luận xôn xao của mấy kí giả tiêu khiển này thật sự là đáng ghét, Chiến Địa thiếu phóng viên là chuyện tất cả mọi người đều biết đến, hiện tại còn kéo theo mấy kí giả thích tiêu khiển này Chiến Địa khó mà không phải là chuyện xấu.

Một trận ồn ào vốn đang nói về tin tức đính hôn, cứ thế bị Tư Mộ Thần chuyển sang truyền bá huấn luyện phóng viên chiến trường, Cảnh Tô nhìn Tư Mộ Thần mà bội phục.

"Cô bé, trên mặt anh có đính vàng sao? em nhìn đến nước miếng muốn rơi xuống rồi."

"Lão đại, là anh không biết đó, anh ở trên màn ảnh quả thật rất đẹp trai, không ít cô gái nhìn anh mà thèm nhỏ dãi!"

"Ai Ai, tôi nói này Đường Tuấn, cậu nói gì đó? Cái gì gọi là thèm nhỏ dãi? Thì ra tôi chính là lấy cái bánh bao đúng không?"

"Được rồi, lão đại, tôi nói bậy, tôi và miệng, xin lão đại khoan hồng!"

"Im lặng, đừng nói chuyện. Tôi nói này Đường Tuấn, cậu vẫn nhìn Chân Huyền đi? Ở trong mắt cậu lão đại tôi là hoa phi?"

"Cái này tôi không có nói, là tự ngài nói nha!"

Cảnh Tô nghe Đường Tuấn và Tư Mộ Thần cãi nhau, trong lòng tràn đầy ảm áp, rốt cuộc lại muốn theo bọn họ, muốn đi cùng bọn họ, hạt bụi trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, ở cùng với bọn họ, trong lòng không lạnh lẽo.

"Đúng rồi, Tư Mộ Thần gọi điện thoại cho tôi, di động tôi khọng có pin!"

"Gọi cho ai? tiểu bạch? tiểu thái tử?"

Cái gì chứ, tôi muốn gọi cho anh Giang, mấy hôm trước Nha Nha không thoải mái, tôi vẫn quên hỏi, lúc này muốn hỏi thăm cô ấy một chút đã khỏe nhiều chưa?"

"Cô bé, em có biết không, tập đoàn Giang thị đang có nguy cơ phá sản!"

"Cái gì?" Cảnh Tô ngạc nhiên, tập đoàn Giang thị có nguy cơ phá sản, điều này sao có thể?

"Điều này sao có thể? Nhưng mà Nha Nha chưa từng nói qua!"

"Cô bé, không phải Giang Phi Á động tâm với em sao?" Tư Mộ Thần đối với Giang Phi Á tràn ngập địch ý, hành động của cô, thật ra Tư Mộ Thần đều biết, Anh cũng ích kỷ, thay vì để âm mưu âm thầm kéo tới, không bắt để Cảnh Tô bị cuốn thẳng vào đó, vậy trực tiếp để chịu, cho nên anh để mặc Giang Phi Á dẫn Cảnh Tô vào đó.

"Anh nói, anh nói, anh cho tôi vào Thịnh Thế?" Cảnh Tô chợt nhớ đến hôm nay ở nhà Dung Thiệu Tước cô nghe được đoạn nói chuyện qua điện thoại kia.

Tư Mộ Thần gật gật đầu, anh cũng rất ngạc nhiên, vì sao cô bé này lại biết nhanh như vậy? Thông Thường Dung Thiệu Tước sẽ không ngốc đến mức đem tất cả mọi chuyện nói với cô bé này đi? Cho dù là vô cùng yêu cô bé này, cũng không thể bộc trực nhanh như vậy.

"Cô bé, em đã biết cái gì?"

"À, buổi sáng hôm nay tôi đến nhà Dung Thiệu Tước, Diêu Mộng Lan và anh ta đang nói chuyện tính kế hại tôi!"

"Tư Mộ Thần, tôi chỉ là một cô gái bình thường, rốt cuộc là cái gì làm cho bọn họ phải hao tổn tâm tư tính kế tôi như vậy?"

"Cô bé, đừng vội, rất nhanh, rất nhanh em sẽ biết được chân tướng!" Tư Mộ Thần cũng tự an ủi mình, cô bé, nếu em biết chân tướng sự thật có rồi bỏ anh không?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Nha Nha hẹn ngày gặp mặt

"Mộ Thần, tôi không biết vì sao Nha Nha lại làm như vậy, nhưng mà ít nhất nhiều năm qua Nha Nha đối xử đều là thật!" Cảnh Tô vẫn cảm thấy một tình bạn này không có khả năng sẽ thay đổi.

Cô cầm lấy di động, bấm vào dãy số, ngoài dự đoán của mọi người, người nghe điện thoại là Giang Phi Á.

"Nha Nha, là mình!" Cẩm Tô vừa nghe đến giọng nói Giang Phi Á, không hiểu sao lại bắt đầu khản trương.

"Tô Tô, Tô Tô."

Giọng nói Giang Phi Á run run, nước mắt bất giác chảy xuống, Giang Phi Thiên nhìn một màn này thì không biết làm sao, đem một cái áo khoác choàng lên người cô.

"Tâm sự với Cảnh Tô đi, anh ra ngoài làm việc trước!" Dòng họ làm cho Nha Nha chịu áp lực rất lớn, hơn nữa hiện tại cơ thể Nha Nha cũng không được chịu một mối, có vài lần anh muốn nói cho cô biết, nhưng đều không đành lòng.

"Tô Tô, chúng ta gặp mặt một lần đi, ngày mai gặp mặt một lần, đều là mình không tốt, Tô Tô, đều là mình không tốt, mình có rất nhiều lời muốn nói với cậu, tôi, hu hu.... .." Giang Phi Á ở đầu dây bên kia khóc rống lên, Cảnh Tô cũng không chịu nổi, cô dựa vào vai Tư Mộ Thần cố nén nước mắt.

Cô biết, cô bị bán đứng thật nhưng cô còn chưa nhẫn tâm trách cô ấy chỉ bởi vì cô ấy là Giang Phi Á của Cảnh Tô. Giang Phi Á ghét ác như thù đó, Giang Phi Á vì bảo vệ cô mà chuyện nào cũng phô trương thanh thế đó.

"Nha Nha, bây giờ đến lượt mình bảo vệ cậu rồi!" Cảnh Tô nói thầm trong lòng, nhìn người đàn ông bên cạnh, trong lòng tràn ngập sức mạnh.

Sáng hôm sau ánh mặt trời chiếu vào, tuy rằng là mùa thu, rất nhiều lá cây đã rụng, nhưng ở vùng này cây cối đều xanh tươi bốn mùa. Nhìn vào giống như màu xuân, rất là hưởng thụ. Màu xanh biếc mang đến cho người ta có cảm giác sức sống bùng bùng, Cảnh Tô đã bắt đầu đón Giang Phi Á từ xa.

Khi lái xe vào khu biệt thự, Cảnh Tô bắt đầu chạy ra nghênh đón, nhưng Cảnh Tô không ngờ gặp Giang Phi Thiên dưới tình huống này, anh Giang cũng đi cùng với Nha Nha.

"Anh Giang, anh cũng đến rồi à!" Cảnh Tô nhìn hai người.

"Cảnh Tô, nhìn sắc mặt của em cũng không tệ!"

"Từ lúc nào thì anh Giang khách khí với em như vậy, mau vào đi!"

"A, không xong rồi, Tô Tô giúp anh chăm sóc Nha Nha, công ty anh còn có việc. Nha Nha nhớ không được ăn gì bậy bạ, cơ thể của em không tốt nên không thể ăn được!" Giọng nói Giang Phi Thiên không nhanh không chậm, đúng lúc có thể làm cho người ta nhớ kỹ những lời này, Cảnh Tô cũng im lặng ghi nhớ, sau đó chú ý cố gắng tránh chuẩn bị những thức ăn Nha Nha không thể ăn.

Trong phòng khách, cô nắm chặt bàn tay của Giang Phi Á không ngừng xoa nắn, muốn mang đến ấm áp cho cô ấy.

"Nha Nha, chúng ta là hai chị em, đã bao lâu rồi không nói chuyện riêng với nhau nhỉ?" Cảnh Tô hận không thể nhắc đến lúc hai người học chung thời đại học, có bao nhiêu chuyện không thể nói hết.

"Đúng đó, cũng hơi lâu rồi, sau khi tốt nghiệp thì không có thời gian ở chung một chỗ!" Giang Phi Á nhớ đến đoạn thời gian này, ánh mắt hơi hoảng hốt.

"Thật ra mình cũng biết!" Hai người đều ở đây chú ý nói những vấn đề khác, luôn có người muốn nói tới đề tài này, thật cẩn thận không để phá hoại tình hữu nghị phải duy trì, nhưng hông biết phải mở miệng thế nào, chỉ sợ nói thế nào cũng là tổn thương.

"Tô Tô, thật xin lỗi, mình.... ...."

"Tôi đều biết, tập đoàn Giang thị đã xảy ra chuyện, bác Giang đối xử với con gái đều giống nhau, nếu mình biết chuyện này từ sớm, cậu không nói mình cũng sẽ giúp cậu, đồ ngốc!"

"Tô Tô, cậu không trách mình?" Trước khi đến đây cô đã từng suy nghĩ đến nhiều cảnh tượng cô ấy sẽ không tha thứ cho mình, nhưng lại không biết hạnh phúc đến nhanh như vậy.

"Nha Nha, cậu là đứa ngốc!"

"Tô Tô, mình sai rồi, mình muốn nói cho cậu biết, mình phải nói cho cậu biết!" Giang Phi Á sốt ruột, dường như muốn dùng một câu nói để nói ra toàn bộ bí mật, mấy ngày nay, cô bị ép tới mức quá mệt mỏi.

"Tô Tô, bọn Thiếu Tước và Diêu Mộng Lan đã có dự mưu từ trước, là vì lấy được thứ này để đổi lấy lợi ích, hơn nữa hình như bọn họ còn qua lại với hắc bang quốc tế!"

"Hắc bang quốc tế?" Tư Mộ Thần vừa mới mở cửa chợt nghe giọng nói Giang Phi Á vang lên, giọng nói ngạc nhiên, dường như sự việc hơi vượt qua phạm vi kế hoạch của anh rồi.

"Đúng vậy, lần trước lúc mình và Diêu Mộng Lan nói chuyện, từ trong miệng cô ta nghe được tin này, Hình như là hắc bang quốc tế nắm trúng một thứ gì đó trong tay Tô Tô, để lấy được thứ đó, bọn họ điều động rất nhiều vũ lực."

"Giang Phi Á, cô dám xác định tin này không?" Chuyện này đã ảnh hưởng đến vấn đề quốc tế, một khi hắc bang quốc tế gây bất lợi cho Cảnh Tô, thì tình cảnh hiện tại của Cảnh Tô rất nguy hiểm, tính đến cả thế giới, an toàn của Cảnh Tô cũng không thể bảo đảm được."

"Được rồi, đừng hù dọa Nha Nha, Mộ Thần, cơ thể Nha Nha vẫn chưa tốt đâu!" Cảnh Tô nhìn Tư Mộ Thần nghiêm túc lại không đành lòng nhìn khí thế lạnh như băng của Tư Mộ Thần chèn ép Nha Nha.

"Ha ha, tôi mà là một dân thường thì thật là cao hứng, lão đại, tôi có cầm hai chai nhĩ oa đầu*, anh làm chút thức ăn đi, chúng ta vui vẻ vui vẻ a!" Còn chưa mở cửa, đã nghe thấy giọng nói to của Lục Phạm.

Tư Mộ Thần thật không có cách nào vui tên lỗ mãng này, Cảnh Tô vội vàng đi mở cửa, bọn họ ai cũng không chú ý đến vẻ mặt không thích hợp của Giang Phi Á.

Lục Phạm nhìn Giang Phi Á xấu hổ, Cảnh Tô và Tư Mộ Thần nghĩ rằng cô nhìn thấy bộ dạng của tên kia đã xấu hổ rồi.

"Cô, gần đây cô tốt không?"

"Rất tốt!"

"Đưa tới hai chai Nhị Oa Đầu nữa à?"

"Đầu em gái cậu! Còn không theo ông mầy tới thư phòng, để chỗ này lại cho hai chị em tâm sự!"

"Ừ....."

Tư Mộ Thần quay đầu lại nhìn Lục Phạm, hôm nay tiểu tử này tính vòng vo làm gì nhỉ? Ngày trước vừa nhìn thấy Cảnh Tô là nhảy lên nhảy xuống vòng quanh cô như điệu dân tộc Hồi.

Tiểu tử hôm nay cậu uống nhầm thuốc rồi hả?"

"Không, lão đại, em đâu có! ha ha!"

"Cậu thôi đi, cậu không nói thật, vậy ông mầy phạt cậu đi mua đồ ăn!" Tư Mộ Thần biết tên hoa hò điệp này thích nhất là đẹp, chợ bần thủ dơ đấy, cậu ta sẽ không muốn đi.

"Lão đại, anh nói thật sao?" Lục Phạm đề cao âm cuối, từ thư phòng truyền ra ngoài phòng khách!

"Thật!" Tư Mộ Thần đắc ý, chiều này vẫn còn dùng được!

"Lão đại, rất cảm ơn anh, em đi đây!" Vừa mới dứt lời, anh ta nhưng lần khói không thấy bóng dáng đâu. Để lại hai người trong phòng khách nhìn nhau.

"Cô bé, em có biết hoa hò điệp đi dạo chợ sẽ có kết cục gì không?" Tư Mộ Thần từ trong thư phòng đi ra trên môi nở nụ cười gian trá, dựa vào cửa nhìn Lục Phạm đi xa, rồi quay đầu lại nhìn Cảnh Tô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Hoa Hò Điệp đi chợ

"Không biết!" Cảnh Tô buồn bực, nhìn Lục Phạm, sao Tư Mộ Thần lại có thể vui vẻ như vậy chứ?

"Ha ha, anh dám khẳng định sau khi Lục Phạm trở về sẽ vui vẻ không ngớt" lúc Tư Mộ Thần nói lời này, trong lòng Giang Phi Á không biết vì sao lại kỳ quái như vậy, trái tim không ngừng đập thình thịch.

"Được rồi, anh đó nhanh đi nấu cơm đi, em và Nha Nha đói bụng rồi!" Cảnh Tô đẩy Tư Mộ Thần vào phòng bếp.

"Cô bé, là chính em nói hôm nay muốn xuống bếp, mà hôm nay anh phải đến quân khu một chuyến, cha đã ra lệnh rồi" Tư Mộ Thần bắt đầu đi, cha đã lên tiếng, làm sao anh có thể kháng cự được.

"Vậy anh qua đó sớm một chút đi!" Cảnh Tô sửa soạn quần áo cho anh ta một chút, đem cổ áo sơ mi chỉnh lại, vuốt lên những nếp nhăn kia.

Tư Mộ Thần cúi người, ấn nhẹ lên trán cô một cái, ánh mắt Giang Phi Á mê man khi nhìn thấy nụ cười của Cảnh Tô.

Cho tới bây giờ cô cũng chưa nghĩ đến Cảnh Tô lại có nụ cười mê người như vậy, trước đi khi ở chung với Hàn Tử Dương cô ấy cũng không có nụ cười này. Nhìn Tư Mộ Thần và Cảnh Tô, bọn họ như một đôi vợ chồng lâu năm, cái gì cũng thuận theo tự nhiên.

"Trên đường cẩn thận một chút." Cảnh Tô khoác thêm áo khoác cho anh, đưa mắt nhìn anh ra cửa.

Giang Phi Á đến bên cạnh Cảnh Tô, tựa vào vai cô, tầm mắt của các cô đều nhìn Tư Mộ Thần lái xe rời đi.

"Tô Tô, trước kia cậu đã từng quen Tư Mộ Thần sao?" Giang Phi Á chờ Tư Mộ Thần đi, vội vàng hỏi Cảnh Tô.

"Không quen, sau khi chia tay Hàn Tử Dương mới quen!" Cảnh Tô nhớ đến tình cảnh lúc đó thì hơi ngạc nhiên, thì ra bọn họ kết duyên như vậy sao? "Thật không? Nhưng rõ ràng ngày đó mình đã gặp anh ta ở 'Minh Nguyệt Tiểu Uyên', các người thật không có sao?"

"Nha Nha, cậu quen mình bao lâu rồi, cậu còn không biết sao? Sau khi mình bị Hàn Tử Dương đuổi đi là Tư Mộ Thần đã giúp mình!"

"Là sao? Nhưng mà Tô Tô, cậu không cảm thấy ánh mắt của Tư Mộ Thần nhìn cậu giống như đã yêu thương cậu thật lâu rồi sao?" Giang Phi Á nói ra mâu thuẫn trong lòng mình, nhưng Cảnh Tô cảm thấy cô ấy suy nghĩ quá nhiều.

“Nha Nha, cậu suy nghĩ nhiều quá, mình đi hâm nóng canh đậu đỏ cho cậu uống một chút, cậu nhìn xem cậu đã gầy đến bộ dạng nào rồi!”

“Thế nào? Uống ngon không?”

“Ừ, uống ngon, cậu làm sao vậy? Mình còn nhớ trước kia Tô Tô nhà chúng ta cả mười ngón tay đều không dính nước mà!” Giang Phi Á nhớ đến tình yêu vĩ đại kia, để cho thấy Cảnh Tô đã thay đổi rất nhiều, để cho thấy Cảnh Tô cũng đã mở lòng ra rất nhiều, ít nhất từ trong gia đình bóng ma kia ra.

“Cậu đừng chê cười mình, mình đây không phải học hỏi từ Tư Mộ Thần à, tài nghệ nấu nướng của anh ta thật sự rất tuyệt!” Cảnh Tô cái gì cũng không biết, đến bây giờ có thể đổ dầu vào chảo, làm món ăn. Làm cho ra hình ra dạng, thật là tiến bộ rất nhiều, hơn nữa mùi vị cũng không tệ.

“Tất nhiên là lợi hại rồi, ở nhà Tư Mộ Thần có thành tích là đệ nhất!” Giang Phi Á vừa nghĩ đến nhà kia lại dạy cho con trai duy nhất mình làm những việc nội trợ còn hơn tất cả những đứa con gái khác, thật là mất hết thể diện,

“Dạy việc nội trợ?” Cảnh Tô thật sự không thể tưởng tượng được, bộ dạng Tư Mộ Thần cao lớn như vậy ở nhà làm việc nội trợ, giống như lần đầu tiên cô thấy anh xuống bếp vẫn ngạc nhiên không dứt.

“Đúng vậy, lúc đó chúng tớ mới biết, Tô Tô, anh ấy còn nói bởi vì có người muốn ăn sườn xào chua ngọt rồi mới đi học!” Giang Phi Á mờ ám nhìn Cảnh Tô, khi đó Tư Mộ Thần và Cảnh Tô không quen biết nhau, vậy sườn xào chua ngọt không phải là làm cho cô ăn.

“Có người?” Cảnh Tô nói ra những lời này thật chua xót.

“Tô Tô, cậu đây là đang ghen? Người đẹp núi băng cũng có cảm xúc khác, đến đây, cho mình nhìn xem!” Giang Phi Á nâng cằm Cảnh Tô, đùa giỡn trên mặt cô.

“Giang Phi Á, cậu ăn gan hùm mật gấu rồi đúng không?”

“Ui da, mấy ngày không gặp, tính khí cũng già tăng rồi à? Tốt lắm, Tô Tô, không làm khó cậu nữa, cậu thật sự không trách mình sao?” Giang Phi Á áy náy nhìn Cảnh Tô.

“Không trách, mình không trách ai cả, không phải bây giờ mình rất tốt sao?”

Hai chị em nói rất nhiều, dường như thời gian vẫn luôn không đủ.

Ở chợ rau.

Lục Phạm nhìn những con cá chép lớn, trong lòng muốn ăn cá chép giấm đường, thì quyết định mua một con.

Nhưng anh chọn thế nào cũng không vừa ý, điều này làm cho bác gái bán thức ăn bực bội, bác gái một phát bắt được cánh tay Lục Phạm, bàn tay thô ráp kia giãy xéo Lục Phạm.

“Bác... Bác gái, trước tiên bác hãy buông tay, tôi chọn con cá này!” Lục Phạm chưa bao giờ rơi vào cảnh này? May mà trong bộ đội anh được xem là người có da mặt dày nhất, bác gái cũng bị bộ dáng này dọa sợ hãi.

“Tiểu tử, cho cậu, cậu chọn con cá tốt lắm.” Lúc bác gái đưa con cá cho Lục Phạm còn ném một ánh mắt quyến rũ, Lục Phạm muốn trả tiền rồi nhanh chóng rời khỏi chỗ này, nhưng bác gái lại bắt được cánh tay anh ta không chịu buông, còn muốn để lại cách liên lạc.

Vừa ra ổ sói, lại vào hang cọp.

Nhìn bác gái bán thịt heo, con dao lớn lơ lửng, giọng không ngừng hét lớn, vừa nhìn thấy Lục Phạm thì da thịt dựng trên mặt bà ta cũng chất thành một ngọn núi.

“Vị tiên sinh này, cục thịt này mua một tặng một, cậu nhìn xem có muốn không?” Bác gái bán thịt heo cười gian xảo, nhưng người thích ăn thịt như Lục Phạm lại lọt vào bẫy của bà ta.

Chờ lúc Lục Phạm sống sót ra khỏi chợ, trên áo sơ mi màu lam kia đều là dấu son môi đỏ chói, trên mặt, trên cánh tay đều đầy mùi, nhưng mà thu hoạch cũng không ít, dường như các bác gái ở chợ đều tặng đồ cho anh ta.

“Chị dâu, em phải về, chị nhớ mở cửa đợi em!” Lục Phạm nói chuyện điện thoại xong, còn quyết định về nhà tắm trước.

Leng keng...

“Nha Nha, cậu đi mở cửa đi, nhất định là Lục Phạm đã về.” Cảnh Tô bận rộn trong phòng bếp, chuẩn bị gia vị, vừa chờ thức ăn của Lục Phạm.

“A, được.” Giang Phi Á run rẩy mở cửa, nhưng khi người thấy người đều không phải người mình đang suy nghĩ, mặc dù thở phào nhẹ nhõm, nhưng rất nhanh cô đã nổi lên địch ý.

“Bà đến đây làm gì?” Giọng nói của Giang Phi Á rất lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thẩm Xuân Linh tới cửa

Nhìn ngoài cửa, Thẩm Xuân Linh mặc quần áo màu đen, mang kính mắt lớn, sắc mặt Giang Phi Á không tốt, cô muốn đóng cửa lại, nhưng dù sao cô không phải là Cảnh Tô, cô không phải là chủ nhà.

"Tôi đến gặp Cảnh Tô một chút!" Thẩm Xuân Linh lướt qua người Giang Phi Á đi vào trong nhà.

"Nha Nha, ai đến vậy?" Cảnh Tô cời tạp dề ra, từ trong phòng bếp đi ra, cô nghĩ là người khách nào đó, còn sửa sang lại quần áo một chút, nhưng lúc nhìn thấy Thẩm Xuân Linh, bước chân của Cảnh Tô chậm chạp lại.

"Mẹ, người đã đến rồi!" Cảnh Tô còn nói một câu, đối với người khách ngoài ý muốn này, ngược lại cô cảm thấy rất kỳ quái, mình rời đi lâu như vậy, nhưng không thấy bà ta có biểu hiện gì.

"Ừ, con ở đây?" Thẩm Xuân Linh nhìn xung quanh căn phòng, căn phòng này cũng rất tốt, không nghĩ đến cô ra đi mà vẫn có bản lĩnh này, trước kia đã xem nhẹ cô rồi.

"Mẹ, mời người uống trà!" Cảnh Tô cẩn trọng, từ nhỏ người mẹ này đã không gần gũi với cô, hiện tại bà ta còn duy trì khoảng cách với cô nữa.

"Tô Tô, ngồi bên cạnh mẹ nè!" Thẩm Xuân Linh thu hồi ánh mắt quan sát, gọi Cảnh Tô đến bên cạnh mình.

"Mẹ, người đến đây có chuyện gì không?"

"Cô bé ngốc, không có chuyện gì thì mẹ không thể đến thăm con được sao?" Thái độ của Thẩm Xuân Linh khác thường làm cho Giang Phi Á rất lo lắng, cô nhìn Cảnh Tô, rốt cuộc trời cao cũng nghe thấy lời kêu gọi của cô rồi, để cho mẹ của cô ấy có thể có thân tình với cô ấy lần nữa.

"Tô Tô, mấy năm nay đã để con chịu khổ, dù sao cũng máu mủ tình thâm, bây giờ mẹ sẽ đều bù cho con tốt hơn!" Thẩm Xuân Linh khóc lóc nói.

Bộ dạng là như vậy khiến Tô Cảnh nhìn mà hơi bức bối. Dù sao máu mủ tình thâm, mẹ mình khó qua như vậy, Cảnh Tô cũng thấy mềm lòng.

"Mẹ, người đừng khóc, quá khứ nên để cho nó qua đi!" Cảnh Tô vỗ vỗ sau lưng Thẩm Xuân Linh, giọng nói cũng nghẹn ngào.

"Đứa bé ngoan, đứa bé ngoan, cảm ơn con đã thông cảm cho mẹ! Vậy khi nào con trở về với mẹ?"

"Con... Mẹ, chuyện này không cần vội, từ từ đi, tối nay mẹ ở lại ăn tối đi!"

"A, như vậy, Tô Tô, thời gian cũng không còn sớm, ba con sắp về rồi, nhân lúc ba con không có nhà mẹ mới đến đây thăm con, lần sau đến ăn đi, còn nữa lần sau mẹ đến thì trở về với mẹ." Thẩm Xuân Linh nắm chặt tay Cảnh Tô không buông.

Giang Phi Á đứng một bên nhìn thấy cảnh này cảm thấy rất kỳ quặc, nhìn ở đây giống như một người mẹ đang khuyên con về nhà, đây rõ ràng là ép buộc.

"Tô Tô, vậy mẹ về trước, lần sau nhớ về thăm ba và mẹ nhe con." Thẩm Xuân Linh đi ba bước rồi quay đầu lại nhìn 'Nguyệt Nha Tiểu Uyển', cái nhìn này thật tỉ mỉ.

"Phu nhân, sao không trực tiếp đưa tiểu thư Cảnh Tô về?"

"Cậu thì biết cái gì? Bây giờ nếu để nó về, không có chỗ tốt đối với chúng ta, chúng ta muốn nó phải cam tình nguyện trở về!"

Một mà trước khi rời đi của Thẩm Xuân Linh, đúng lúc tất cả đều rơi vào mắt Cảnh Tô.

"Tô Tô, người phụ nữ kia tìm cậu không có chuyện gì tốt, ngàn vạn lần cậu đừng mắc lừa!" Giang Phi Á nóng nảy, cô dặn dò Cảnh Tô.

"Ai da, Nha Nha, dù sao bà ấy cũng là mẹ mình, hử hử không ăn thịt con đâu! Cậu yên tâm đi!" Mặc dù ngoài miệng Cảnh Tô nói như vậy, nhưng trong lòng hơi nghi ngờ.

Còn chưa mở cửa, một mùi bánh bao từ ngoài cửa truyền vào.

"Đây là mùi gì vậy?" Cái mũi của Giang Phi Á rất nhạy cảm.

“Một mùi nước hoa nồng như vậy, đoán chừng là Hoa Hồ Điệp đã về!” Cảnh Tô tức giận nói, Tư Mộ Thần còn nói có cái gì tốt đẹp cho Lục Long, lết quả là mang theo một thân bánh bao trở về.

Cô không muốn nấu cơm bị ghen “Lục Phạm, anh đi nấu cơm đi!” Cảnh Tô lười biếng dựa vào ghế sofa nói, đây là Lục Phạm cực khổ, làm sao anh ta có thể nấu cơm được?

“Chị dâu, em sẽ không nấu!”

“Nôn, nôn...” Giang Phi Á ngửi mùi nước hoa này ới càng lợi hại.

“Lục Phạm, Hoa Hồ Điệp anh đi tắm nhanh đi, không cho phép anh mang mùi này vào phòng, hai giây lập tức biến mất, nếu không, ha ha...” Cảnh Tô uy hiếp Lục Phạm, làm cho trái tim nhỏ bé của Lục Phạm run một cái.

“Nha Nha, cậu làm sao vậy? Lại ngửi cái mùi khó chịu này à?” Cảnh Tô cảm giác phản ứng của Giang Phi Á rất quen thuộc?

“Không sao, Tô Tô, mình không sao đâu...”

“Nha Nha, nếu không mình đưa cậu trở về!”

“Tô Tô, lâu rồi người ta mới được ra ngoài muốn chơi với cậu lâu thêm một chút cũng không được sao?” Giang Phi Á không muốn về, cô biết một khi trở về họ Giang, là muốn cô bắt đầu không có cách nào lựa chọn.

“Đây là thế nào?” Tư Mộ Thần buồn bực, vừa về đã ngửi một mùi khó chịu.

“Hoa Hồ Điệp!”

“Không cần, không phải cậu ta trở về là một mùi chợ rau sao? Còn nhớ khi còn bé, cậu ta đi chợ đều bị bác gái bán thức ăn ăn đậu hủ của cậu ta, mau nhìn xem có phải thức ăn ít đi một chút không?”

“Ai, anh còn nói như vậy, à, em nói nè, sao lại mua nhiều thức ăn vậy?”

“Vậy em ngồi đi, chờ anh chế biến những thức ăn này!” Tư Mộ Thần tự tin nói: “Cô bé, còn suy nghĩ cái gì? Còn chưa đến đây cắt thức ăn?”

Trong phòng bếp, hai bóng dáng bận rộn. Hai người đứng gần bếp, cười vui vẻ.

“Cô bé, có muốn trải qua cả đời vậy không?”

“Chúng ta sẽ!” Cô dùng tay phải đan vào tay trái của anh, giữa mười ngón tay không có khe hở nào.

“Tư Mộ Thần, cái tay này thế nào?”

“Ừ, đẹp lắm!” Anh giả vờ nhìn, nhìn tay cô nghiên cứu thật lâu.

“Ngủ ngốc!” Cảnh Tô bất mãn, như vậy mà cũng không nhìn ra được?

“Được rồi, được rồi, mau bung cơm lên bàn đi!”

Tư Mộ Thần bất đắc dĩ nhìn cô gái đang sốt ruột, vừa rồi không phải là đang muốn mình cầu hôn sao? Nhưng mà mình phải đợi cô cam tâm tình nguyện mới được.

“Lão đại, em muốn mặc quần áo!” Đợi bọn họ ăn được một nửa, trong phòng tắm phát ra tiếng rên rĩ.

Lục Phạm biết thật sự rất mất thể diện mà, nhất là khi ở trước mặt Giang Phi Á, lần trước từ sau khi trải qua tình một đêm, dường như cô không muốn chào đón anh.

“Khụ khụ, cô bé, không phải chúng ta còn có chuyện sao? Nha Nha, em giúp chúng ta đưa bộ quần áo này cho Lục Phạm đi!” Tư Mộ Thần lấy áo khoác của anh và Cảnh Tô treo trên giá, nhanh chóng đi ra ngoài.

“A, Phạm, cậu nhớ đưa Giang Phi Á về đó!” Tư Mộ Thần dẫn Cảnh Tô ra ngoài, nhìn ra họ đang vội vã cỡ nào.

Dọc đường đi, Tư Mộ Thần cười gian xảo, Cảnh Tô nhìn bộ dạng này của anh, thật muốn đánh anh một trận.

“Ai, em nói này, anh nói câu đó ra làm gì chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Nha Nha Mất Tích

Editor: Nguyễn Nguyễn

"Không phải anh đang tạo khoảng cách cho Giang Phi Á và Lục Phạm ngày càng gần hơn sao, lần trước Lục Phạm và Giang Phi Á xảy ra quan hệ!" Từ Mộ Thần nghiêm túc nhìn Cảnh Tô, xảy ra quan hệ trong mắt anh chính là ở chung một chỗ.

Không phải ông nội Mao đã nói sao? không lấy chuyện kết hôn ra đùa giỡn, nói thế nào thì Hoa Hồ Diệp cũng là một quân nhân, không phải đầu, cứ làm trò nháo loạn như vậy.

"Phốc, tình cảm là cái gì, em còn tưởng rằng.... .."

"Em còn tưởng rằng cái gì?" Từ Mộ Thần biết trong lòng cô bé này đang nghĩ gì.

"Thật ra thì anh cũng biết, cô bé hư này.... .."

"Anh nói xem em suy nghĩ cái gì, em mới không muốn cái gì!" gương mặt nhỏ nhắn của Cảnh Tô đỏ bừng, đẩy Từ Mộ Thần đang ôm cô trong ngực ra. Hơi thẹn quá hóa giận, gió thu thổi tới, làm cho cô nắm thật chặt cổ áo, không để cho gió thổi vào.

"Còn dám cậy mạnh? Lạnh không?"

"Không cần anh lo!" Cảnh Tô quát.

Từ Mộ Thần không còn cách nào khác, tiến lên hôn cô nồng nhiệt: "Còn dám bướng bỉnh với anh không?" Trong giọng nói hơi khàn khàn, áp sát vào thân thể Cảnh Tô chỉ cách một lớp áo khoác vẫn còn nóng bỏng như vậy.

"Khụ, không phải anh muốn đưa em đi chơi sao?" Cảnh Tô cúi đầu, không dám đối mặt với đầu sư tử nóng như lửa này. Từ Mộ Thần từ từ đáp chế khó chịu trong lòng, từ từ nắm lấy tay cô.

"Đi, Gia đưa em đi ăn khuya!" đi theo cước bộ tiêu sái không nhanh không chậm của anh, làm Cảnh Tô cũng muốn đi trên con đường này.

Trên đường có người vẫn muốn đi cùng với bạn.

Bóng dáng hai người càng kéo dài dưới ánh đèn mờ mờ trên đường! Giống như vẫn muốn đi trên con đường này.

"Từ Mộ Thần!"

"Ừ."

"Nếu một ngày nào đó người anh gặp không phải là em, thì làm sao bây giờ? Anh đối với người ta có tốt như vậy không?"

"Sẽ không, bởi vì anh biết nhất định sẽ gặp được em!"

"Từ Mộ Thần!"

"Ừ."

"Nếu một ngày nào đó em xấu xí, anh còn muốn em không?"

"Không cần, tìm một người càng xấu hơn so với em để nhìn em là thích!"

"Từ Mộ Thần, em không cần anh nữa!"

"Thật?"

"Ừ!" Anh thật sự buông tay ra đứng yên bất động.

"Anh đứng ở đó làm gì?" Cảnh Tô tức giận nói, nước mắt chảy xuống từng giọt, các đầu gối này! Không hiểu phong tình, không hiểu tâm tư con gái. Cô mắng thảm mấy lần.

"Này, này, này, cô bé tôi ngồi xổm xuống?" Nói xong, Từ Mộ Thần lập tức ngồi xổm xuống.

Cảnh Tô ở phía trước nhìn thấy không biết nên khóc hay nên cười: "Em bảo anh đến đây!" Cô hờn dỗi, Từ Mộ Thần dè dặt bước đến, một tay ôm ngang cô, xoay một vòng.

Niềm vui của bọn họ làm cho người đi đường nhìn thấy, kết quả bọn họ lựa chọn đi theo phía sau hai người già.

"Tur Mộ Thần, nếu có một ngày anh già trước, em nhất định sẽ không để cho anh chống nạng!"

"Em thật xấu đó cô bé!"

"Em còn chưa nói hết đâu, anh đã cắt lời nói của em!"

"Được được, vậy em nói hết đi!"

"Sau này em sẽ diu anh, không để cho anh dùng nạng gõ lạnh như băng!"

Lúc này Tur Mộ Thần cảm thấy rất hạnh phúc, rơi vào trong hủ mật, cái này còn có tác dụng hơn so với lời ngon tiếng ngọt.

"Thật là phá hư phong cảnh!" Tur Mộ Thần nhìn thấy Lục Phạm gọi điện thoại đến thì ảo não, thật không dễ dàng khi cùng với Cảnh Tô đi ra ngoài ăn rồi đi tản bộ, tạo ra một chút kỷ niệm khó quên, phải, lúc này phải bỏ qua.

"Lão đại, không xong rồi, không thấy Giang Phi Á đâu!" trong lòng Lục Phạm hô to một tiếng hối hận.

"Đột một lát, chuyện gì xảy ra? Đang tốt làm sao lại không thấy?"

"Lão đại, là tôi không tốt, tôi ầm ĩ với Giang Phi Á trên xe, kết quả cô ấy đòi xuống xe, tôi dừng xe lại, cô ấy tức giận bỏ đi, lúc đấy tôi đang nổi nóng làm gì nghĩ nhiều như vậy, chờ lúc tôi muốn về thì không thấy Giang Phi Á đâu, còn một hộp đựng canh đậu đỏ nằm trên đất, Lão đại, nhất định là Giang Phi Á bị người khác bắt đi!"

"Được rồi, cậu đừng nôn nóng, trước tiên tôi và cô bé sẽ liên lạc với nhà họ Giang, cậu cho A Tuấn dẫn người ra ngoài tìm đi!" Mặc dù Tur Mộ Thần nói như vậy như anh biết chuyện bất cóc này tương đối lớn, hơn nữa mục tiêu nhất định là cô bé.

"Cô bé, gọi điện thoại cho Giang Phi Thiên, gọi hỏi anh ta xem Giang Phi Á có về nhà không?"

"Nha Nha đã xảy ra chuyện gì?"

"Lục Phạm nói cô ấy đi nửa đường đã mất tích!"

"Cô bé đừng gấp gáp, bây giờ anh đưa em về, nhớ cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không được hành động một mình, đợi anh đến rồi tính tiếp!"

"Em biết rồi!" Cảnh Tô nói thầm hiện tại chuyện cô nên làm tốt nhất là đừng làm gì cả.

Một đêm Cảnh Tô không ngủ, cô đang chờ tin của bọn họ, nhưng mà trong đêm vắng yên tĩnh điện thoại không ngừng vang lên, cuối cùng Cảnh Tô không chống lại được âm thanh chói tai kia, nhấn nút trả lời.

"Tôi còn nghĩ rằng cô có bao nhiêu bản lĩnh định không nhận điện thoại!" Cô không cẩn thận nhấn nút trả lời bên dưới, giọng nói thô lỗ của người đàn ông vang lên trong đêm vắng.

"Anh muốn thế nào?"

"Không dám, một mình cô đến gặp chúng tôi."

"Địa điểm."

"Công xưởng bỏ hoang dưới chân núi Đàm, sáng ngày mai một mình cô tìm cách đến đây, một khi phát hiện có đuôi bám theo, Giang Phi Á lập tức mất mạng!"

"Làm sao tôi tin anh?"

"Cho, để cho cô ta nghe giọng nói của Giang Phi Á!"

"Lão đại, cô ta không chịu mở miệng!"

"Cởi quần áo cô ta ra, để cho anh em chăm sóc cô ta thật tốt!"

"Không!" Rốt cuộc giọng nói của Giang Phi Á gầm thét lên.

Cảnh Tô vô lực con người ngồi bệch dưới đất, ôm điện thoại khóc rống. Cô vẫn không cúp điện thoại, cô vẫn nghe đầu dây bên kia nói chuyện, người bên kia cũng có ý không muốn cúp điện thoại.

Cô nghe nhiều lần Giang Phi Á thét chói tai, làm cô sợ hết hồn hết vía, cô nên làm cái gì bây giờ?"

"Tiểu thư Cảnh Tô, sáng sớm ngày mai, có phải cô cũng nên xem cô lên đường hay không?"

"Được, không được làm tổn thương Nha Nha, tôi sẽ đến đó, nhưng nếu để tôi nhìn thấy Giang Phi Á bị thương, cùng lắm thì lười rách cá chết!" Cảnh Tô độc ác nói lời này, nhưng mà cô không biết nên dẫn theo trái bom Tư Mộ Thần đang trong phòng ngủ kia đi không.

Chân trước Cảnh Tô vừa ra khỏi cửa, chân sau của Tư Mộ Thần đã chen ngang vào cứu được Giang Phi Á, nhưng mà Giang Phi Á lại hôn mê bất tỉnh.

"Tại sao anh lại ở đây?" Cảnh Tô nhìn gương mặt cảnh giác của Dung Thiếu Tước, Dung Thiếu Tước như vậy làm cho cô có cảm giác rất xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Thẩm Xuân Linh Tìm Tới Cửa Lân Nữa

Editor: Nguyễn Nguyễn

Dung Thiếu Tước trước mặt này ít đi phần ôn nhu, gương mặt râu ria, đầu tóc rối bời, thoát nhìn rất tiêu tụy. Nhưng mà anh ta như vậy, hình như càng thêm chân thật.

"Cảnh Tô, tại sao muốn làm như vậy?" Giọng nói của anh ta run run, anh ta đang hỏi, nhưng lại sợ nghe được kết quả kia.

"Tôi không thương anh!" Câu trả lời này chính là đáp án tốt nhất.

"Chỉ là bởi vì không thương anh sao? Vì sao em muốn tìm người cường hiếp Mộng Lan? Em cũng biết quan hệ giữa anh và Mộng Lan đúng không? Em vì trả thù anh, lại đối xử với Mộng Lan như vậy, rốt cuộc là anh đã nhìn sai người sao?" Dung Thiếu Tước như con sư tử mất phương hướng, không ngừng rống lớn với Cảnh Tô.

Thì ra Mộng Lan đối với anh ta quan trọng như thế, Cảnh Tô cho rằng người đàn ông này từng là người tình lý tưởng nhất của mình, Cảnh Tô lui về sau từng bước.

Hành động này làm cho Dung Thiếu Tước bị đá kích, anh ta từng bước ép sát.

"Em đứng lại đó, em lập tức đứng lại đó, để cho tôi nói hết lời!" Cảnh Tô vươn tay ngăn cản anh ta đi tới, có thể thấy được ánh mắt cô rất quật cường.

"Dung Thiếu Tước, tôi từng nghĩ rằng anh từng là người yêu hoàn mỹ nhất, nhưng mà tôi chưa từng nghĩ đến sự tin tưởng của tôi đối với người yêu của mình là con số 0, tôi không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với Diêu Mộng Lan, nhưng còn các người thì sao? Diêu Mộng Lan rốt cuộc thế nào, tôi không cần biết, từ hôm nay trở về sau, xin các người đừng nên quấy rầy cuộc sống của tôi, đừng lấy kế hoạch của các người tính toán lên người tôi!"

Mỗi một câu nói của Cảnh Tô, đều được đầu óc Dung Thiếu Tước tổng hợp sắp xếp lại để tạo thành một tin tức, sau đó đi thẳng vào trái tim anh. Cảnh Tô biết kế hoạch của bọn họ!

"Cảnh Tô, chuyện không phải như thế, anh.... .." Tại sao Cảnh Tô lại biết chuyện này, Diêu Mộng Lan tuyệt đối sẽ không nói với Cảnh Tô, người còn lại chính là Vương Tiêu, nhưng A Tiêu sẽ nói sao? A Tiêu không phải là người như vậy, nếu là A Tiêu thì đã nói với cô ấy từ lâu.

"Làm sao em biết chuyện này, Cảnh Tô, nói cho anh biết."

"Anh quan tâm sao? Dung Thiếu Tước, rốt cuộc trên người tôi có cái gì để các người quan tâm như vậy?" Hôm nay Cảnh Tô nhất định phải biết chân tướng sự việc này, hiện tại người bên cạnh cô cũng đối với cô kỳ kỳ quái quái, bao gồm người mẹ luôn thờ ơ với cô cũng có thái độ khác thường.

"Cô bé, cần phải trở về!" Không để ý đến sự ngạc nhiên của hai người, Tư Mộ Thần nắm bàn tay nhỏ bé của cô đi về phía trước.

Làm cho Dung Thiếu Tước biết, anh ta hoàn toàn mất đi Cảnh Tô.

"Tại sao phải ở chỗ này, Nha Nha cô ấy.... .."

"Không tin người đàn ông của em là anh đây sao? Được ngốc, hiện tại cô ấy đang ở bệnh viện!"

"Làm sao anh biết?"

"Trong nhà có camera, nhưng nếu không phải em không cẩn thận bật loa lớn trong điện thoại lên, chúng ta cũng không biết chỗ này!" Tư Mộ Thần siết chặt môi của Cảnh Tô.

Cánh Tô cảm thấy mũi của mình ê ẩm: "Không cho bóp, lỗ mũi rất khó coi!"

"Nghe nói siết chặt lỗ mũi sẽ trở nên thẳng cứng, vì vậy sẽ không có chuyện gì!"

"Anh mê tín, Tư Mộ Thần, mau đưa em đi xem Nha Nha đi". Cánh Tô ôm lấy cánh tay Tư Mộ Thần làm nũng.

"không được, trước tiên về nhà ngủ!"

Cánh Tô vừa nghe, sắc mặt cô như quả cà tím: "Nếu không để cho em đi thăm Nha Nha, em sẽ xuống xe."

Tư Mộ Thần có cách trị cô, anh lái xe, để cho Cánh Tô lăn qua lăn lại trong xe, sau khi mệt mỏi, cô lại ngủ thiếp đi.

Đến nhà, nhìn thấy Cánh Tô ngủ say, anh xuống xe một mình.

"Thẩm Xuân Linh! Bà đến đây làm gì?" anh không nghĩ tới người phụ nữ này lần trước đã đến đây một lần, bây giờ còn dám đến!

"Thiếu tướng Từ, cậu khỏe, tôi đến thăm Cánh Tô, những ngày qua cũng may nhờ cậu chăm sóc cánh Tô!" Thoạt nhìn bà ta hào phóng tự nhiên, càng hào phóng thì dấu vết giả vờ càng lộ rõ.

"Nói đi, Thẩm Xuân Linh bà là hạng người gì, một xấp tài liệu thật dày trong tay tôi, bà đừng giả vờ trước mặt tôi nữa!" Tư Mộ Thần khoanh hai tay trước ngực chờ bà ta nói.

"Thiếu tướng Từ thật là thủ đoạn, Thẩm Xuân Linh tôi chẳng qua chỉ là một người phụ nữ nhỏ bé, lần này đến đây cũng là bởi vì con gái tôi được không? Còn có thể có chuyện gì chứ?" Thẩm Xuân Linh cười đáp lại, chuyện Cánh Linh hiện tại chỉ có bốn người biết, nhất định là Tư Mộ Thần không tra ra được cái gì, bà ta phải bình tĩnh.

"Tốt nhất là như vậy, không phải bà muốn thăm Cánh Tô sao? Cô ấy không có ở đây, lần sau đến đi!" Cánh Tô vẫn chưa tỉnh lại, dù thế nào đi nữa anh cũng không muốn bà ta gặp Cánh Tô.

"Thiếu tướng Từ, cậu nói thời gian đi, tôi đến gặp Cánh Tô một chút!"

"Vậy tốt nhất là trưa ngày mai!" Tư Mộ Thần thuận miệng nói thời gian, nhưng trong lòng anh không muốn như vậy, mấy ngày trước ông ở quân khu đã ra lệnh, ngày mai đưa Cánh Tô trở về gặp ông một chút.

"Được, vậy trưa mai tôi đến gặp Cánh Tô!" Lần này Thẩm Xuân Linh đi hơi gấp, bởi vì bà ta cũng không muốn kéo dài thêm.

"Phu Nhân, đại tiểu thư cô ấy.... ...."

"Câm miệng, chuyện này người nào cũng không được nói, cậu im miệng cho tôi, tôi quyết sẽ không để cho cỏ phần của Cánh Thái Lam rơi vào trong tay Cánh Tô!"

"Vâng, phu nhân, tôi đã biết!"

"Bây giờ đi về, tôi không muốn lộ ra chút đầu mối nào, quân gia kia lại rất khôn khéo!" Trên gương mặt ác độc của Thẩm Xuân Linh hiện lên một tia nghi ngờ.

"Đợi chút nữa liên lạc với người tốt, nếu con nhoc Cánh Tô kia không có tác dụng gì đối với chúng ta thì hãy xử nó đi! Cẩn thận với tên Tư Mộ Thần kia!"

"Vâng, phu nhân!"

Nghe phân phó xong trong lòng người kia hoảng sợ, có phải Cánh Tô là con gái ruột của bà ta không? Tại sao bà ta nhả tâm ra tay như vậy? Vậy mình thì sao? Anh ta suy nghĩ vô số biện pháp để kiếm sống cho mình, anh ta sợ bà ta cắn ngược lại một cái, đến lúc đó người xuống địa ngục chính là anh ta.

"Đi, đi thăm Linh Linh một chút!"

"Phu nhân, tôi thấy chúng ta làm như vậy là phạm pháp!" anh ta cẩn thận mờ bút ghi âm ra, anh ta muốn lưu lại những thứ này, sau này cũng có thể bảo vệ mạng sống của mình.

"Cậu thì biết cái gì, lái xe của cậu đi!" Thẩm Xuân Linh khinh bỉ nhìn người này, kết quả thật không thành.

Anh ta thu hồi bút ghi âm, là anh ta quá sốt ruột, sau này sẽ còn có cơ hội.

Xe rẽ vào một viện canh gác tầng tầng, lại đi vào một biệt viện nhỏ xa hoa. Cánh Linh mặc quần áo dày ngồi trong biệt viện nhỏ.

"Linh Linh, sao lại đi ra? Bên ngoài rất lạnh, thân thể của con không thể bị trúng gió!" Thẩm Xuân Linh tiến đến ngồi bên cạnh Linh Linh, bà ta đem áo khoác bên ngoài khoác lên người cô ta, sau đó đỡ cô vào trong nhà.

"Mẹ, người nói cơ thể con có thể tốt hơn không?" Cảnh Linh nhìn Thẩm Xuân Linh, trong mắt đều lo lắng, cái bệnh này nói đến là đến không có báo trước một chút nào, để cho cô không có bất kỳ tâm lý chuẩn bị.

"Không nên gấp, sẽ tốt!"

"Mẹ, vậy mẹ hãy nói đằng hoàng cho con biết, con bị bệnh gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Bệnh Ung Thư Máu

Editor: Nguyễn Nguyễn

"Aizz, gat con cũng vô dụng, dù sao bây giờ chúng ta cũng tìm được Cảnh Tô, bệnh của con cũng cứu được, con bị bệnh ung thư máu."

"Hô, làm con sợ muốn chết, là bệnh ung thư máu thôi mà, nhà chúng ta có tiền như vậy, thế nào cũng sẽ tìm được người hiến tủy cho con!" Quét sạch lo lắng mấy ngày qua, không phải là bệnh ung thư máu thôi sao? Chỉ cần tìm được người giống tủy là tốt.

"Ừ, hiện đại đã tìm được Cảnh Tô, chúng ta không sợ nữa!"

"Mẹ, sao phải muốn tủy của Cảnh Tô? con không muốn nhìn thấy Cảnh Tô, cũng không muốn thiếu nợ nó cái gì!"

"Máu của con là RH âm tính, người thường không thể cho được, phải tìm được người có loại máu giống vậy như mò kim đáy biển! Vì vậy nhất định phải là Cảnh Tô!"

"Mẹ, nếu Cảnh Tô trở lại ba sẽ không thương con, hiện tại ba ở trước mặt con nhắc đến Cảnh Tô, con thấy nếu Cảnh Tô trở lại sớm muộn gì ba cũng sẽ đem Cảnh Thái Lam giao lại cho Cảnh Tô!"

"Con yên tâm, chỉ cần mẹ còn sống một ngày, mẹ sẽ không để cho con ở chức cao nhất trong Cảnh Thái Lam ngã xuống đâu!"

"Chức cao? Mẹ, người cho rằng lão già sẽ để cho con ngồi lên chức cao đó sao? Chức cao trong mắt các người, chẳng qua chỉ là một cái vỏ rỗng không có quyền lực thật sự!" Cảnh Linh giễu cợt nói chức vụ cao đó.

"Mẹ, bà vốn không tin con, trong mắt người khác ông ta coi trọng một đứa con gái, thật ra con không phải!" Cảnh Linh hận, trong công ty tất cả các vấn đề đều không thông qua tay cô, cho dù là dự án có trong tay cô, tiền bạc xoay vòng cũng thiếu hụt, một khi dự án thất bại, cô cũng không có một cơ hội quyết định.

"Được rồi, được rồi, con bé ngốc, trước tiên con đừng khóc nữa, chờ thân thể con tốt hơn, chúng ta đều phải đoạt lại tất cả, hơn nữa lão già kia cũng không làm gì được!" Thẩm Xuân Linh cười đắc ý vỗ vỗ tay cô ta, trên mặt nở nụ cười âm hiểm.

"Mẹ, người có ý gì?" Cảnh Linh chợt cảm thấy bộ dạng xa lạ của mẹ mình như vậy thật là đáng sợ.

"A, không có gì, không phải ba con đã già rồi sao? Chờ sau khi ông ấy trăm tuổi, những thứ này không phải của con à?" Thẩm Xuân Linh biết mình luống cuống, thì lập tức bác bỏ vấn đề này.

"Linh Linh, ngày mai mẹ đưa con đến bệnh viện, đến lúc đó mẹ sẽ để Cảnh Tô đến bệnh viện một chuyến, chỉ cần có tủy xương phù hợp, mẹ lập tức bảo bác sĩ chích thuốc mê cho Cảnh Tô, sau đó chúng ta bắt đầu phẫu thuật!" Thẩm Xuân Linh biết Cảnh Tô không muốn gặp Cảnh Linh, vì vậy cũng không cần sự đồng ý của cô, trực tiếp bắt đầu là tốt nhất.

"Mẹ, làm như vậy sẽ xảy ra án mạng đó!" Mặc dù Cảnh Linh tùy hứng, hư hỏng nhưng chuyện trước mắt này làm cô ta sợ, dù sao cô ta cũng không muốn tổn thương mạng sống người khác.

"Con bé ngốc, con không cần mạng sống của mình sao? Cảnh Tô nhất định không muốn cứu con, Chỉ có như vậy, con mới có thể sống tiếp." Bà ta tàn nhẫn, nhưng bà không thể để cho đứa con gái mình thương yêu sợ hãi.

"Được rồi, chờ mẹ đi chuẩn bị thức ăn cho con, chúng ta còn phải trị bệnh bằng hóa chất nữa!"

"Ừ, được." Cảnh Linh thích người mẹ kế này, cô biết mình rất hạnh phúc, lúc này cô cũng hơi đồng tình với Cảnh Tô, mẹ của mình đối xử với cô ta như vậy, thậm chí ngay cả mạng sống cũng không để ý đến, thật sự là quá bi ai.

Nhưng vừa nghĩ đến Hàn Từ Dương, trong lòng Cảnh Tô tràn đầy oán hận, cô có chỗ nào không bằng Cảnh Tô, bọn họ đính hôn, nhưng mà Hàn Từ Dương không muốn kết hôn với cô chút nào, cô oán hận, có lẽ chỉ khi Cảnh Tô chết, Hàn Từ Dương mới thích cô. Cô bị ý nghĩ này làm cho sợ hãi,

nhưng lại mang theo một chút vui vẻ.

Ngày thứ hai, bởi vì Cảnh Tô còn ngủ trên giường, Tư Mộ Thần không thể đưa Cảnh Tô về nhà như mong muốn, nhưng mà anh không để cho một mình Cảnh Tô đối mặt với Thẩm Xuân Linh, dứt khoát tìm người tố cáo với cảnh sát, chuyên tâm ở nhà phụng bồi cô.

"Không đi quân khu?"

"Ai da, vì coi chừng vợ tương lai, chỉ có thể như vậy.... .." Cảnh Tô nói vì hôm qua anh hơi ghen với cô và Dung Thiệu Tước, cô đi đến bên ghế salon, hung hăng ngồi xuống. Ôm lấy đầu gối, cô lết liếc mắt nhìn Tư Mộ Thần.

"Tư Mộ Thần, bà vai em đau, anh xoa bóp mát xa cho em đi!"

"Tuân lệnh, anh tới đây! vô địch xoa bóp tay!"

"Ha ha, thật là nhột, thật là nhột, em để anh xoa bóp, không, không phải là gãi ngứa em, ha ha."

"Cô bé, lần sau còn ngang ngược với anh không?" Anh kéo tay cô lại, rốt cuộc anh cũng hiểu tại sao vua thời cổ đại vì đàn bà có thể không vào triều sớm rồi.

"Tư Mộ Thần, em thật sự hạnh phúc sao?" Cảnh Tô nằm trong ngực anh buồn buồn lên tiếng.

"em đang rất cố gắng!"

"Được rồi, đừng nói nữa, đợt chút nữa mẹ em đến đây!" Tư Mộ Thần biết cô bé này bắt đầu giận dỗi rồi.

"Mẹ em đến đây? Tại sao?"

"Không biết, đợt bà ta đến rồi hãy nói!"

"Cốc cốc cốc, cốc cốc cốc" tiếng gõ cửa vang lên dồn dập, làm tim của Cảnh Tô run lên một cái.

"Anh đi mở cửa, chắc là mẹ em đến!" Tư Mộ Thần cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

"Tiểu thư Cảnh Tô, Tiểu thư Cảnh Tô, cô đến bệnh viện nhanh đi, phu nhân bà ấy, bà ấy.... .." người đàn ông khóc sụt sùi, giọng nói của anh ta làm người khác sốt ruột, một màn này làm sao giống như đang nói mẹ của Cảnh Tô không xong, nhanh chóng gấp mặt lần cuối!

Trên thực tế, bọn họ đã hiểu như vậy, ngoại trừ người báo tin, Cảnh Tô nhanh chóng phóng ra cửa, Tư Mộ Thần bảo cô lên xe rồi chạy thẳng đến bệnh viện.

Người báo tin buồn bực, bọn họ gấp như vậy làm gì? Lời của mình còn chưa nói hết mà "không phải phu nhân đang ở bệnh viện chờ bọn họ sao? có cần thiết gấp gấp như vậy không?"

Anh ta lập tức lên xe, sau đó cùng bọn họ đến bệnh viện.

"Cảnh Tô, con đã đến rồi à, nhanh chóng vào xét nghiệm máu đi!" Lời nói của Thẩm Xuân Linh làm cho Cảnh Tô mờ mịt, nhìn bộ dạng của bà ta không giống như có bệnh!

Cảnh Tô nhìn Tư Mộ Thần, Tư Mộ Thần nhìn cô với ánh mắt buồn bực. Cảnh Tô cảm phieu đi vào xét nghiệm máu, bắt đầu xét nghiệm gì đó.

"Mẹ, người ngã bệnh sao?" Cảnh Tô không thể đem lời nói "người mắc bệnh nan y" nói ra miệng được.

Thẩm Xuân Linh sững sốt một chút, Tiểu Trương đã nói với Cảnh Tô chuyện này sao? vậy cũng không thể để cho lời nói dối của Tiểu Trương bị vạch trần "Đúng, đúng vậy!" Bà nói chuyện từ từ nhỏ lại bắt đầu cà lăm, xem ra bởi vì bà là mẹ của Cảnh Tô nên cô mới quan tâm bệnh tình của bà, cô đau lòng, dù sao cũng là mẹ mình.

"Cảnh phu nhân, mời người vào đây một chút được không?" Bác sĩ tháo khẩu trang xuống nghiêm túc nói với Thẩm Xuân Linh, Thẩm Xuân Linh biết đã có kết quả xét nghiệm, vì vậy bà ta vội vàng đi vào.

Thế nhưng sau khi cô ra ngoài, bà ta lại nhìn Cảnh Tô với ánh mắt tràn đầy địch ý, hận không thể giết chết Cảnh Tô ngay lập tức.

"Mẹ, mẹ, người làm sao vậy?" Cảnh Tô đỡ cả người bà ta đang run rẩy, cẩn trọng hỏi.

"Ai là mẹ mày? Mày cút cho tao!" Thẩm Xuân Linh đẩy Cảnh Tô ra, sau đó chỉ vào cổng lớn bệnh viện, trên mặt bà ta tràn đầy chán ghét và tức giận.

Tư Mộ Thần tiến đến đỡ Cảnh Tô: "Cảnh phu nhân, bà biết bà đang làm gì không?" Giọng nói của anh mang theo cảnh cáo, dù sao nơi này cũng là bệnh viện, anh không muốn để Cảnh Tô chịu xấu hổ ở nơi công cộng như vậy.

"Tư Mộ Thần, tôi nói cho cậu biết, đây là chuyện của nhà chúng tôi, cậu là người ngoài đừng nhúng tay vào! Cảnh Tô, con tiện nhân này, mày cút cho

tao, tao không muốn nhìn thấy mày!" Thẩm Xuân Linh mang giày cao gót bỏ đi xa.

Từ bệnh viện ra ngoài, Cảnh Tô không nói một câu nào, cô lôi kéo Tư Mộ Thần chạy đến quán bar.

Kỳ quái nhất chính là càng uống rượu, hai người càng tỉnh táo, tối hôm nay, Cảnh Tô làm hết những chuyện điên cuồng nhất một lần.

Vừa mở cửa nhà ra, Cảnh Tô đẩy ngã Tư Mộ Thần xuống đất, sau đó dùng một chân sau đóng cánh cửa nặng nề lại.

Cô kéo cà vạt Tư Mộ Thần, đem đầu của anh đến gần mặt mình, thổi khí nóng ra, cô cắn cắn môi dưới!

"Hôn em!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Kết Hợp, Nhớ Lại Chuyện Xưa

Đêm nay Cảnh Tô xúc động không giống thường khiến Tư Mộ Thần cảm thấy hơi hoảng sợ. Khó có lúc Tư Mộ Thần không có cách nào. Bây giờ đáng về Cảnh Tô thật thà chất phác trên người anh lại cực kỳ đáng yêu. Anh vuốt ve mái tóc của cô.

"Nhóc con, không hối hận?" Tư Mộ Thần biết cô tinh táo. Anh biết chuyện phải làm tiếp theo. Anh muốn biết suy nghĩ của cô.

Nhưng Cảnh Tô ôm chặt đầu anh, dùng hành động thực tế để trả lời vấn đề của anh.

Giờ phút này, cồn đánh về phía trái tim Cảnh Tô. Hành động của cô càng thêm dữ dội. Cô hôn cuồng dã và nồng nhiệt, dường như còn mang theo chút mùi vị bá đạo. Nhưng kỹ thuật hôn không thông thạo của cô khiến hai người như trong nước sôi lửa bỏng.

Người Cảnh Tô dính sát vào Tư Mộ Thần, tròn trịa của cô dán chặt lên ngực anh. Anh tự tay xoa lên người cô. Đường cong đẹp để khiến máu nóng anh sôi trào. Dưới ánh trăng mờ, Cảnh Tô có thể cảm nhận được thứ cứng rắn bên hông đang chĩa vào bụng mình. Không biết là bởi vì quá dữ dội hay là bởi vì xấu hổ mà mặt cô đỏ ửng.

Thật vất vả mới chờ được cái lưỡi nhỏ của Cảnh Tô vươn ra khỏi đôi môi, Tư Mộ Thần chiếm ngay lấy, mút hút thật mạnh. Cô vội vàng lui về sau nhưng sao anh dễ dàng để cô có cơ hội trốn tránh? Khi hai người hôn tới trời đất mất mùi, tay nhỏ bé của Cảnh Tô xoa lên lưng Tư Mộ Thần.

Cô phác họa mỗi một cơ bắp trên người anh một cách tinh tế, hưởng thụ cảm giác mang tới từ đầu ngón tay họ. Tới lúc động tình, cô ưm một tiếng.

Cô kéo cà vạt anh, tìm được cửa để trút hết ra nhưng vì vội vàng mà lại biến nó thành nút chết. Đôi tay nhỏ bé bị cà vạt siết tới mức đỏ bầm. Anh cũng chẳng khá hơn là mấy.

Tư Mộ Thần cười khò, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, cời cà vạt ra.

Cảnh Tô không có kỹ xảo, hôn không mạch lạc. Hô hấp hai người dồn dập cộng thêm ngưng ngừng nên đã sớm đỏ bầm cả mặt. Tư Mộ Thần là một người đàn ông bình thường, dưới sự trêu chọc như vậy đã sớm vận sức chờ phát động. Nhưng để không khiến cô bé của anh bị thương, anh quyết định làm từng bước một.

"Ư~" Tư Mộ Thần và Cảnh Tô không cẩn thận mà mở ra một chút khe hở. Âm nhạc tuyệt vời tràn ra từ miệng Cảnh Tô, tuy nhẹ nhàng nhưng cũng đủ để khiêu khích cảm xúc của Tư Mộ Thần.

Anh xoay người, đè cô dưới thân, nhẹ nhàng bắt được tay nhỏ bé của cô.

"Đừng nóng vội, anh tới đây!" Giọng anh khàn khàn mê hoặc Cảnh Tô. Cô tự giác ôm lên cổ anh.

Đầu lưỡi anh khẽ khàng quét qua đôi môi cô, phác họa đôi môi anh đã từng vẽ ra hàng trăm lần trước đây.

Tư Mộ Thần cười xấu xa. Hình như cô bé của anh không thỏa mãn với thứ này!

Từ lúc mới bắt đầu anh cẩn thận, tới từ từ cuồng dã. Cảnh Tô cảm thấy không khí trong phổi bị rút sạch. Cô hôn trả không ngừng, cố gắng lấy được chút khí.

Quần quýt lại quần quýt, cô biết sự lạnh lẽo đang từ từ thấm vào người từ sàn nhà, mà sự nóng bỏng trước mặt đang kề sát lên mình.

Cô vội vàng không muốn buông tha nguồn nhiệt này. Hai thân thể càng dán sát hơn. Tư Mộ Thần cố nén **, ôm cô lên từ dưới mặt đất.

"Nhóc con, trên đất lạnh, chúng ta về phòng!" Tur Mộ Thần dụ dỗ Cảnh Tô. Cô ngoan ngoãn gật đầu.

Trên giường, bọn họ gặp nhau hết sức chân thành. Dưới tác dụng của cồn, thân thể vốn như ngọc của Cảnh Tô phiếm hồng. Tur Mộ Thần sợ hãi than. Cảnh Tô thật là một báu vật, thật ứng với câu nói kia, một ly rượu liền biến thành yêu tinh.

Thân thể Cảnh Tô đỏ bừng, giãy giụa trên ra giường trắng tinh, đánh thẳng vào thị giác của Tur Mộ Thần. Anh không bao giờ muốn để ý tới ** của mình nữa, ba cái hai lượt đã cời trói buộc của mình.

Một người làm liều, một người cẩn thận, anh để mặc tâm trạng của mình, mặc cho trực giác nguyên thủy nhất hòa vào chuyện nguyên thủy nhất.

Khoảnh khắc khi anh tiến vào thân thể Cảnh Tô, hai mắt cô bỗng tròn to, từng đoạn ngắn một vô hình trung đánh úp về phía cô.

Nhưng cô sa vào buổi tối bốc đồng này rất nhanh. Cô lần lượt buông thả chính mình dưới sự hướng dẫn của anh.

Có thể Tur Mộ Thần mệt mỏi, cũng có thể anh quá thỏa mãn, cánh tay anh ôm tay cô không chịu buông ra. Vừa cảm thấy ngủ say, anh ngủ như vô cùng an ổn.

Sáng sớm, ánh mặt trời còn chưa rực rỡ, Cảnh Tô đã mở mắt từ lâu. Cô dùng đầu ngón tay miêu tả khuôn mặt của anh một cách tinh tế. Lòng mày Tur Mộ Thần có màu đen đậm, bờ môi của anh thật dày. Người như vậy là nặng tình nhất. Sống mũi anh rất cao, sau này nếu con di truyền khuôn mặt anh thì chắc chắn là vô cùng dễ nhìn.

Nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt của cô không tự giác mà chảy xuống. Cô khẽ thút thít, ánh mắt ảm đạm không ánh sáng. Trong đầu cô, từng đoạn ngắn một đang chiếu lại.

—— Đường phân cách ——

Ba năm trước, Cảnh Tô tổ chức party trưởng thành. Cảnh Linh dẫn theo một đám người về cường chế chiếm đoạt party của cô.

"Cảnh Tô, bây giờ chị muốn mở buổi gặp gỡ bạn học, mượn sân của em trước," Trong mắt Cảnh Linh đây là chuyện đương nhiên như vậy. Cô rất bất đắc dĩ. Khi đó mẹ Thẩm Xuân Linh thương yêu Cảnh Linh cỡ nào, cho dù cô ta muốn sao trên trời thì bà cũng sẽ chiều mạng nghĩ cách.

May mà lúc đó bà nội yêu thương Cảnh Tô.

Bà nội ra ngoài quyết định, party được tổ chức cùng lúc. Nhưng Cảnh Linh vẫn oán giận cô trong lòng.

Trong bữa tiệc, không ít bạn học của Cảnh Linh coi trọng cô, đều nhao nhao muốn theo đuổi cô. Cảnh Linh luôn kiêu ngạo làm sao đã từng chịu đã kích như vậy.

"Được, chẳng phải các cậu muốn có được em gái của mình à? Vậy các cậu chờ đi, nhất định mình sẽ khiến các cậu được như ý!" Cảnh Tô ngoảnh đầu lại nhìn thấy Cảnh Linh đang lớn tiếng tuyên bố, vì vậy càng thêm cẩn thận. Nhưng không ngờ cô vẫn cứ trúng chiêu.

Cảnh Linh mở chai nước chanh, rót đầy từng ly. Nhưng cô ta chuyển một ly nước chanh tới trước mặt Cảnh Tô thì cô từ chối, mở một chai khác ra, tự uống.

"Sao? Sợ chị hại em trước mặt nhiều người như vậy à?" Trong mắt Cảnh Linh toàn là khinh thường.

"Không có gì, chị, em thích tự mình làm."

Nhưng khi uống nước trái cây xong, cô thấy rõ ràng trong mắt Cảnh Linh có đắc ý và âm trầm độc ác.

Trước kia mình còn quá nhỏ, thủ đoạn rách nát này mà mình cũng trúng.

Cô mới biết rằng thì ra mình vừa gặp đã yêu Tur Mộ Thần là đáng về đó.

Năm ấy, Tur Mộ Thần đi dày vò, mệnh lệnh nhận được đầu tiên là điều tra kỹ nhà họ Cảnh. Và hay anh nghe nói Nhị tiểu thư nhà họ Cảnh tổ chức lễ trưởng thành nên mang theo quà tới mừng. Lúc anh tặng quà, cô đã định vừa gặp đã yêu anh rồi.

Mà chính là kiêu trời xui đất khiến đó, lúc người làm dọn đồ uống Cảnh Linh hăm hại Cảnh Tô, Tur Mộ Thần ngà ngà say vừa hay cầm nó uống để giải khát.

Tur Mộ Thần say rượu được sắp xếp ở phòng khác. Mà đám hồ bằng cầu hữu Cảnh Linh mang tới thì chờ mỹ nhân tới ở căn phòng cạnh phòng anh ở.

Cảnh Linh nhìn Cảnh Tô mơ mơ màng màng, sắc mặt đỏ ửng, biết là thời cơ tới rồi. Cô ta để người làm mang cô tới phòng khách. Người làm hoảng hốt không biết làm sao lại đưa Cảnh Tô đi nhầm phòng.

Tur Mộ Thần dưới tình huống cả người nóng ran, đương nhiên là biết tình trạng của mình là gì. Nhưng khi anh thấy cô bé bất tỉnh nhân sự cũng có tình trạng giống mình nằm cạnh thì cảm thấy đau lòng từng trận. Anh muốn cứu cô bé này nhưng cửa phòng đã bị khóa trái.

Cánh Tô vì nóng hầm hập mà xe quần áo không ngừng. Cô muốn qua việc này mà giảm bớt nhiệt trên người, không ngờ bộ dạng như vậy lại càng mang tới khảo nghiệm lớn hơn nữa cho Tư Mộ Thần.

Anh quay đầu lại định mặc quần áo cho cô nhưng cô cảm thấy cảm giác mát mẻ này khiến mình không nhận được mà muốn dán lên. Cuối cùng, họ tới mức gặp nahu hết sức chân thành.

Anh nhìn ý thức mình trôi đi, linh hồn anh nhìn mình chiêm cô bé này như thế nào.

Tư Mộ Thần lo mình mang tới rắc rối cho cô bé này nên anh vội vàng rời khỏi nhà họ Cánh. Nhưng anh không ngờ điều này lại mang tới tổn thương lớn hơn cho cô.

Tình đây, Cánh Tô nhìn mình quần áo xốc xếch, cảm giác toàn thân cho cô biết đã xảy ra chuyện gì tồi hôm qua. Cô mặc quần áo tử tế, còn chưa kịp ra khỏi phòng thì cửa phòng đã bị Cánh Linh mở ra. Ngoài cửa có một đám người xem kịch vui. Cánh Tô liều mạng che vết đỏ trên ra giường nhưng bị Cánh Linh giành trước một bước, vén chân lên.

“Bà nội, bà xem đi. Đây chính là cháu gái bà cưng chiều có thừa đó. Con dám khẳng định là tối qua cô ấy phóng đảng với đàn ông ở đây!” Sáng sớm Cánh Linh đã tới phòng sát vách, lúc nhìn thấy dáng vẻ tức giận của mọi người thì cô ta biết Cánh Tô bị đưa nhầm phòng. Nhưng người ở căn phòng này cô ta vẫn không biết là ai, chỉ nghe nói là khách quý.

Cánh Linh nhìn Cánh Tô. Tuy dáng vẻ đó là không cam lòng nhưng cũng là đạt được mục đích.

“Tô Tô, con nói cho bà nội xem chuyện này có phải là thật không?” Bà nội chưa bao giờ thích Cánh Linh. Với lời của cô ta, bà nội chưa bao giờ bằng lòng nghe thêm một câu. Bà nội biết tính tình Cánh Tô nên muốn lấy lại sự trong sạch cho cô trước mặt mọi người.

“Bà nội, con về sẽ nói cho bà được không?” Rốt cuộc cô vẫn nhớ tới chuyện Cánh Linh là chị gái của mình.

Bà nội chỉ tiếc rên sất không thành thếp. Bà phải trả lại sự trong sạch cho Cánh Tô. Dáng cẻ Cánh Tô như vậy chẳng phải là đã nói rõ chuyện gì xảy ra tối qua à?

“Con bé ngốc, thật tức chết bà. Còn lo lắng cái gì? Còn không nhanh đi tới phòng bà!” Bà cụ nhìn Cánh Tô sưng sò tại chỗ, thật tức giận.

Cánh Linh ghen ghét. Cho dù là như vậy mà bà cụ vẫn thiên vị Cánh Tô. Cô ta không cam lòng. Chỉ cần có bà nội ở đây một ngày thì Cánh Linh cô cũng sẽ không có địa vị. Bà cụ thích Cánh Tô, cha cũng thiên vị Cánh Tô nhiều hơn trước.

“Mẹ, vì sao bà nội luôn thích em gái hơn? Chỉ cần có bà nội ở đây thì ba sẽ không thích Linh Linh.” Nhìn Cánh Tô điu bà cụ rời đi, Cánh Linh chạy tới phòng Thẩm Xuân Linh, vô lực mà khóc lóc kể lể ở chỗ mẹ kế. Thẩm Xuân Linh động tâm tư khác thường.

“Nhóc con, con nói cho bà nội xem rốt cuộc tối qua là thế nào?” Bà cụ nhìn vết hôn lốm đốm trên cổ Cánh Tô, trong lòng bất ổn.

“Hu hu, bà nội, Cánh Linh chị ấy hạ xuân được!” Cánh Tô nói thẳng ra khiến bà cụ tức giận dậm chân.

Trong lòng Cánh Tô sợ vô cùng. Cô mới mười tám tuổi, chưa từng trải qua bất cứ việc đời gì. Chuyện này để lại nỗi ám ảnh vô cùng lớn trong lòng cô.

“Tiện nhân này, đề tiện y như mẹ nó. Vì lấy được đàn ông mà chuyện gì cũng làm ra được!” Bà cụ nói chuyện của mẹ Cánh Linh không ngừng. Đây là lần đầu tiên bà nói chuyện mẹ cô ta ra.

Nhưng khi Cánh Tô ngoảnh đầu lại nhìn thấy mẹ mình – Thẩm Xuân Linh đang đứng ở cửa, nhìn bà cụ bằng ánh mắt vô cùng độc ác. Cô ngây thơ nói.

“Mẹ, mẹ.” Cánh Tô sợ. Cô nghĩ phải bảo vệ bà nội theo bản năng.

Mà bà cụ nhìn Thẩm Xuân Linh cũng đầy khinh thường, “Mẹ tới làm gì?” Cánh Tô nói. Bà cụ luôn không thích mẹ mình.

“Mẹ, con tới đón Cánh Tô về. Con muốn hỏi nó chút chuyện!”

“Không cần. Cháu gái của ta, tự ta sẽ đưa về!” Bà cụ hạ lệnh tiễn khách không chút khách khí.

Từ sau chuyện này Cánh Tô vẫn ở cùng bà nội. Mà sau khi Cánh Thái Sinh về thì Thẩm Xuân Linh và Cánh Linh liền dọn tới nhà mới. Mà cô thì ở lại tổ trạch với bà nội, cùng ở lại còn có chú hai mà cô rất xa lạ.

Vì ám ảnh trong lòng mà Cánh Tô trở nên yên lặng, thậm chí là ngốc nghếch, liền tạm thời nghỉ học ở nhà, vẫn điều trị với bác sĩ tâm lý. Cô luôn thích ngo ngắc ngồi trên ban công nhìn bên ngoài.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Cánh Tô nhìn thế giới trắng đen có màu sắc. Cô bắt đầu thấy đóa hoa đỏ rực rỡ. Vừa mới bắt đầu là một đóa, sau đó là hai đóa ba đóa, từ từ, trong thế giới của cô có rất nhiều màu sắc. Sau đó cô bắt đầu có cuộc sống của mình.

Sau này cô biết người đặt thứ cô thích dưới lầu nhà mình có một cái tên dễ nghe. Mọi người thích gọi anh là A Thần.

Cánh Tô bắt đầu từ từ ra ngoài. Cô thường thừa dịp bà nội ngủ trưa đi theo A Thần ra ngoài chơi.

Chỉ cần có thể chơi với A Thần, Cảnh Tô có thể về một này. Mà bà cụ cũng mở một con mắt nhắm một con mắt. Chỉ cần là chuyện tốt cho Cảnh Tô thì bà sẽ làm tất cả tới nỗi bà tự động quên rằng phải đi điều tra thiếu niên tên là A Thần này.

"Em tên là Cảnh Tô," A Thần nhìn Cảnh Tô, cảm thấy rất kỳ lạ. Anh biết cô gần một tháng, đây là lần đầu tiên cô nói chuyện. Cảnh Tô thấy được sự vui vẻ không tầm thường nơi đáy mắt anh. Mà đôi mắt động lòng người quen thuộc như vậy nhưng cô lại không nghĩ ra.

"Anh tên là A Thần," Thiếu niên vui vẻ cười lớn. "Cô bé, nhớ chưa? Phải gọi anh là anh trai!"

"Là anh trai à? Nhưng em đã có anh trai nhỏ rồi!" Cảnh Tô lại bắt đầu ngốc nghếch.

"Đồ ngốc!"

"Cảnh Tô không ngốc. Bọn họ đều nói Cảnh Tô là người ngốc!" Cô bắt đầu rơi vào mơ hồ. A Thần hỏi hận. Anh ôm cô vào lòng, sau đó an ủi.

Trên ngực anh, nước mắt cô làm trái tim anh đau đớn.

"Được rồi, đừng khóc, cô bé không phải người ngốc. Trong mắt anh Tô Tô là thông minh nhất!" Như thể dụ dỗ trẻ con, anh khẽ vỗ lưng cô.

"Có thật không? Bà nội cũng nói thế. Anh A Thần cũng tốt như bà nội!" Cảnh Tô lau nước mắt, cao hứng như có được thứ gì đó.

"Anh A Thần, anh đuổi theo em đi! Chúng ta chơi chim ưng bắt gà con!" Cảnh Tô chạy chậm trước mặt, kêu A Thần đuổi theo cô.

A Thần cười cười bắt đầu đi. Chim ưng bắt gà con ở đây? Nhưng anh vẫn phối hợp, giang rộng hai tay, nhào lên trước.

"Nhóc con, mau về dùng cơm!" Bà cụ nhìn hai người đang chơi vui vẻ dưới cây dong lớn, trong lòng yên tâm không ít. Bà biết Cảnh Tô của bà sẽ trở lại.

"Anh A Thần, vì sao anh không dám nhìn bà nội vậy?"

"Con nhóc hư, nhanh đi ăn cơm đi. Bà nội cũng phải gọi anh A Thần là anh rồi!"

"Vậy anh A Thần phải ngoan ngoãn ăn cơm đó, giống như Tô Tô ấy!"

"Được rồi, cô bé hư, em mau trở về đi!" A Thần biết Cảnh Tô rất vui khi về nhà.

Anh cũng đưa mắt nhìn theo Cảnh Tô nhanh chóng rời khỏi tổ trạch nhà họ Cảnh. Khi đó tổ trạch nhà họ Cảnh cũng không phải là chỗ rất phú quý gì, chỉ như đại viện nằm sâu trong hẻm, bên ngoài là từng con phố trồng cây to.

"A Thần, bên con thế nào?" Ông cụ nghiêm nghị nhìn anh. Đây là nhiệm vụ đầu tiên sau khi anh về nước. Cháu của ông đương nhiên là thể hiện xuất sắc.

"Ông nội, con định vào nhà họ Cảnh. Bây giờ con rất tiện ra tay với bà cụ nhà đó!"

Người đàn ông gọi là A Thần trước mặt chính là Tư Mộ Thần hóa thân. Cái ngày bước vào nhà họ Cảnh kia không có mấy ai biết anh, chỉ biết đây là khách quý cho nên khi anh tiếp xúc với Cảnh Tô thì hầu như họ không ngăn cản bọn họ chơi với nhau.

"A Thần, đây là bước đầu tiên để con vào Viện Kiểm sát. Bây giờ địa vị của ba con ở Viện không cao bằng lúc trước. Địa vị nhà họ Tư chúng ta bây giờ không cao bằng lúc trước!" Tư Mộ Thần nhìn ông cụ. Tuy tác phong khí khái hào hùng nhưng anh cũng biết người quân nhân chinh chiến sa trường năm đó đã đến tuổi gần đất xa trời.

"Ông nội, trong lòng con nắm chắc, không sao đâu. Con đi xuống trước đây!" Tư Mộ Thần cảm thấy mình thật hèn hạ. Bây giờ không có lúc nào trong đầu anh không nghĩ tới khuôn mặt tươi cười ngây thơ ấy. Anh tự coi mình không phải là người tốt vì. Vì đạt được mục đích cũng có thể không từ thủ đoạn nào. Nhưng lần này thật sự là chùn tay.

Kể từ khi anh bắt đầu nhớ thì anh đã bị truyền bá tư tưởng bất kể là mèo đen hay mèo trắng, chỉ cần có thể bắt được chuột là mèo tốt. Cho nên nếu có thể đạt được mục đích thì dù có thể nào cũng được.

Tám tuổi, anh bắt đầu đổ sức với chó nghiệp vụ, dùng dao dài chặt đầu chó nghiệp vụ xuống, bắt đầu cuộc đời quân nhân của mình;

Mười tuổi, anh được học viện quân sự đặc cách thu nhận, là sinh viên trúng tuyển nhỏ tuổi nhất trong lịch sử học viện;

Mười bốn tuổi, thi hành nhiệm vụ trên không, thành công điều khiển máy bay chiến đấu trở về. Anh giành được vinh hạnh đặc biệt là Thiếu tá;

Mười sáu tuổi, ra nước ngoài bảo vệ hòa bình, giành được thành tích xuất sắc, thăng chứng Trung tá;

Hai mươi tuổi, được chọn là sĩ quan bộ đội đặc chủng cao cấp, chiếm được thân tín hạng 001, bắt đầu bồi dưỡng thế lực của mình;

Hai mươi ba tuổi, bởi vì anh lãnh đạo bộ đội đặc chủng thu được công trạng đặc biệt, lại được đặc cách thăng làm Thiếu tướng. Anh trở thành Thiếu tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử;

Tiến hành từng bước một, đều là anh tự sắp xếp, vì đạt được mục đích này, anh phí rất nhiều tâm tư.

Tám tuổi độ sức với chó nghiệp vụ, chẳng qua là con chó đã bị cho anh ăn thuốc an thần. Mục đích của anh là vì để mẹ sống những ngày thật tốt đẹp, nâng cao địa vị của bà ở nhà họ Tư, để mẹ không bị bác gái cả bắt nạt. Theo địa vị nâng cao, ánh mắt người làm nhìn mẹ cũng không giống trước.

Mười tuổi, cha dẫn theo anh trai tới học viện quân sự. Anh biết một khi anh trai trúng tuyển thì mình chỉ có thể tiếp nhận việc làm ăn trong nhà, hoàn toàn thua anh hai trên khía cạnh quyền thế. Anh không cam lòng cho nên anh rèn luyện mình từng bước một, len lén theo ông nội tới quân doanh, xem những binh lính kia huấn luyện, sau đó tập luyện theo những cách đó hàng ngày.

Ngày thi vào học viện quân sự, anh bất ngờ nói với giám khảo rằng anh muốn tham gia cuộc thi. Dưới sự ngầm cho phép của ông nội, anh trở thành quân nhân thứ hai của nhà họ Tư. Anh là chính khách. Bác cả của anh là một doanh nhân thành đạt, cho nên nhà họ Tư khẩn cấp cần một người lính xuất hiện.

Mười bốn tuổi, anh đánh cuộc với một người dưới quyền mình, tự tiện đi theo bạn thân trong quân học lái máy bay. Trên phương tiện máy móc, Tư Mộ Thần gần như có khả năng phi thường chỉ nên lúc không ai dám hoàn thành nhiệm vụ thì anh dứt khoát kiên quyết lấy mạng và số phận ra để đánh cuộc. Kết quả anh thắng. Anh lấy được hàm Thiếu tá sớm hơn ông nội của mình.

Mười sáu tuổi, vào lúc huy hoàng nhất của anh, anh nghĩ thịnh cực tất suy. Anh lựa chọn ra nước ngoài gìn giữ hòa bình, học quản lý quân sự và kiến thức mà mình cần ở nước ngoài. Một lần ngoài ý muốn, anh giải quyết tranh chấp với nước láng giềng. Kết quả lần này cũng không nằm trong dự liệu của anh.

Hai mươi tuổi, anh lặn xuống chỗ biển sâu, đánh bại tất cả sĩ quan ở cửa ải này. Anh biết kiên trì sẽ thắng cho nên anh kiên trì tới cuối cùng, coi như mình là một xác chết. Anh biết ông nội anh không thể nào để anh chết ở đây biển.

Hai mươi ba tuổi, anh phát huy tài năng của mình tới cực hạn, nhiều lần phá được bí mật quân sự của các quốc gia, biến đội lính đặc chủng của mình thành huyền thoại.

Thời kỳ đỉnh cao, anh được ông nội Tư giao cho một mệnh lệnh, chính là lưu đầy đi tây bộ. Bây giờ anh chính là đại diện cho nhà họ Tư, nhất tởn câu tởn (một người tởn hại thì tất cả tởn hại). Lúc này Tư Mộ Thần không thể ngã xuống, che giấu tất cả hào quang của mình, súng mới không đánh được chim đầu đàn.

Hai mươi tư tuổi, anh được mời về lần nữa, chỉ một năm ngắn ngủi, địa vị của nhà họ Tư lại không cao bằng lúc trước. Nhiệm vụ đầu tiên anh nhận được chính là tiêu diệt hang ổ đầu cơ trục lợi quốc bảo.

Nhưng vận mệnh chính là mở ra như vậy, Tư Mộ Thần thiết huyết bởi vì một cô bé mà dùng chân không tiến.

“Ông nội, chuyện xử lý hang ổ này con muốn bí mật tiến hành!” Có thể mang tới tổn thương ít nhất cho cô thì ít nhất. Dù sao, rốt cuộc đêm đó mình cũng có lỗi với cô.

“Chuyện này giao cho con tự mình xử lý!”

--- Đường phân cách ---

“Bà nội, hôm nay sao anh A Thần còn chưa tới thăm con?” Cảnh Tô dựa vào người bà nội. Cô muốn chơi với anh A Thần.

“Đừng nói. Có lẽ là nó có việc thôi!” Bà nội nhìn Cảnh Tô không còn lạng lẽ thì vui vẻ không ít, nhớ tới lời bác sĩ tâm lý nói, cứ tiếp tục như vậy thì bệnh của Cảnh Tô cũng sắp khỏi. Khẩu vị của cô đã tăng lên, buổi trưa hôm nay còn bảo nhà bếp làm rất nhiều thức ăn.

“Ăn cơm với bà nội đi.” Bà cụ gấp thức ăn vào trong chén Cảnh Tô. Cô ăn một lúc thì buồn nôn, chạy vào toilet nôn không ngừng.

Đũa của bà cụ rơi xuống đất. Lúc này nói gì cũng muộn rồi. Nhất định là đêm gặp chuyện không may đó Cảnh Tô đã không dùng biện pháp bảo vệ. Bà cầu nguyện chuyện như vậy sẽ xuất hiện trên một người mà chỉ số thông minh bây giờ chỉ như trẻ con. Nhưng phải nói gì đây?

Lúc bà cụ dẫn Cảnh Tô tới bệnh viện kiểm tra thì đứa bé đã hơn 1 tháng.

“Bác... bác sĩ, đứa trẻ này, chúng tôi không thể giữ!” Bác sĩ nhìn bà cụ từ trên xuống dưới, vẫn khẽ thờ dài một hơi.

“Bà, để cháu gái bà tự quyết định đi. Vách tử cung của cô ấy rất mỏng. Nếu bỏ đứa bé này thì e rằng cô ấy không thể sinh con được nữa!”

Cô không thể sinh con, cũng là phụ nữ, sao có thể tước đoạt tư cách làm mẹ của cô đây?

“Bé con, bây giờ con phải ngoan ngoãn ở nhà, không được đi chơi với anh A Thần!” Bà cụ nắm lấy tay Cảnh Tô, khẽ vỗ.

“Bà nội, vì sao?” Cảnh Tô gãi đầu mình, ngây ngốc hỏi.

“Bây giờ Cảnh Tô là hai người, tốt hơn hết là bảo vệ mình. Nếu không bảo vệ mình tốt thì sẽ chảy máu!”

“Chảy máu ă? Thật đáng sợ. Vậy Cảnh Tô có thể để anh A Thần tới nhà chơi không?” Ánh mắt Cảnh Tô khiến bà cụ cảm thấy đau lòng.

“Sau này chúng ta sẽ để anh A Thần của con tới nhà chơi!” Bà cụ nghĩ phải với A Thần đó về chuyện cô có thai một chút.

“Bây giờ chúng ta ngoan ngoãn xuất viện đi!” Bà cụ để người làm cẩn thận đỡ Cảnh Tô xuất viện.

Bồi dưỡng thân thể Cảnh Tô thật tốt. Cảnh Tô kháng nghị, cảm thấy mình như con heo nái nhỏ.

“Lão phu nhân, người tên là A Thần đang ở bên ngoài à!” Người làm thấy A Thần chờ ở ngoài thật lâu không đành lòng, vẫn nói chuyện này với lão phu nhân.

“Để nó vào đi!”

Vừa gặp Tư Mộ Thần, bà cụ đã cảm thấy là một người đàn ông khí khách. Nếu Cảnh Tô tinh táo thì tốt rồi thì cũng môn đăng hộ đối.

“Bà nội Cảnh, xin chào!” Tư Mộ Thần nhìn người phụ nữ bảo đao không già, cảm thấy kính nể một cách nghiêm túc.

“Bà gọi con là A Thần nhé! Con ngồi đi. Bà có việc muốn nói với con!” Bà cũng thích người trẻ tuổi trong tưởng tượng này.

“A Thần, Cảnh Tô có thai!” Bà nhìn Tư Mộ Thần không rời mắt. Bà rõ ràng nhìn thấy người anh run lên.

“Cô ấy...bây giờ cô ấy có khỏe không?” Trong lòng anh kích động. Cô mang thai, con của anh.

Bà nội Tô nhìn hành động của anh trong mắt. Là hạnh động ghét bỏ cô bé nhà bà? Hay là hành động thể hiện không thể tin được? Nét mặt bà cụ phức tạp.

Chương 60.3

"Cảnh Tô rất khỏe. Nhưng nó muốn đi chơi với con. Bà thật sự là không dám làm phiền con nhưng A Thần, con có thể giúp bà cụ già ta chăm sóc con bé thật tốt không?" Bà cụ nhìn anh, trong mắt bà tràn đầy mùi vị cầu xin.

"Bà nội, con sẽ!" Bộ dạng anh thành khẩn khiến người ta nghi ngờ nghiêm trọng.

"Con...Con không để ý à?" Thật ra thì bà cụ muốn hỏi là con không ngại khi làm cha miễn phí à?

Tư Mộ Thần biết hình như mình vui mừng hơi quá mức, "Lão phu nhân, con chỉ muốn chăm sóc Cảnh Tô thật tốt. Những thứ khác con đều không để ý!"

"Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi. Lúc chơi với nó nhớ phải cẩn thận một chút!"

Anh nói chuyện với bà cụ nhà họ Cảnh rất lâu, kéo bước chân vui vẻ cũng nặng nề bước ra ngoài.

Rốt cuộc anh đã vào được nhà họ Cảnh. Anh cũng có thể chăm sóc cô bé kia. Nhưng tâm trạng anh không cao hứng nổi chút nào. Cô đơn hai mươi tư năm, bây giờ anh cần một người giúp đỡ mình.

"Anh A Thần, anh tới rồi!" Trên chỗ rẽ cầu thang, anh tình cờ gặp Cảnh Tô. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của cô, anh biết nhà họ Cảnh chăm sóc cô rất tốt.

"Cô bé, anh tới thăm em!" Anh nhẹ nhàng ôm Cảnh Tô đang nhào vào lòng mình, trên mặt toàn là cẩn thận, chỉ sợ hành động của mình quá lớn sẽ làm tổn thương tới chỗ kia của cô.

"Anh A Thần, em không thể chơi với anh." Mặt Cảnh Tô uất ức. Cô suy nghĩ, vẫn rời khỏi vòng ôm của anh.

"Sao vậy?"

"Bà nội nói bây giờ em là hai Cảnh Tô. Nếu lộn xộn thì sẽ bị chảy máu!" Dáng vẻ ngốc nghếch của Cảnh Tô lại khiến cô trở nên đáng yêu.

"Được rồi, anh A Thần sẽ chăm sóc em thật tốt!" Tư Mộ Thần thật sợ cô bé choai choai này.

"Các con đang làm gì vậy?" Một giọng nam xa lạ bay vào tai hai người. Cảnh Tô nghe thấy mà hơi run rẩy.

"Chú...Chú hai!" Cảnh Tô lấp bắp gọi người vừa tới. Trong đôi mắt to của Tư Mộ Thần liền tràn đầy khí lạnh toát ra một cách tự nhiên.

"Hừ," Nhìn bọn họ, ánh mắt lão nhị Cảnh Thái Huy nhà họ Cảnh đầy âm trầm. Tư Mộ Thần dùng thân thể che Cảnh Tô sau lưng theo bản năng.

Cảnh lão phu nhân nhìn thấy cảnh này ở phía xa, trong lòng rất bình tĩnh. Ít nhất cháu gái ngốc nghếch của bà đã có người thương yêu, mình không phải lo lắng cho nửa đời sau của cô.

—— Đường phân cách ——

Lúc Cảnh Tô mang thai tháng thứ bảy, nhà họ Cảnh xảy ra một chuyện lớn.

"Anh A Thần, sao hôm nay anh tới sớm vậy?" Mới bảy tháng mà bụng Cảnh Tô đã rất to, hành động cũng rất khó khăn. Cô gian nan dõn bước, chạy về phía anh.

Tư Mộ Thần cẩn thận đỡ cô ngồi xuống, "Cô bé, nếu anh làm tổn thương người thân của em thì em có ghét anh A Thần không?"

"Không đâu. Bởi vì em tin anh A Thần không đáng ghét như vậy. Anh A Thần sẽ không để em khó chịu!"

Tư Mộ Thần cũng không nói lời nào, nhẹ nhàng xoa tóc Cảnh Tô, sau đó theo cô về phòng, dỗ cô ngủ.

Bà cụ đứng ngoài cửa phòng nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng hạnh phúc như vậy.

"A Thần, con tới rồi!" Bà cụ khẽ gọi Tư Mộ Thần. Bà thật lòng coi anh là cháu rể, cho nên bà muốn giao bí mật này cho anh.

"Lão phu nhân!" Tư Mộ Thần nhìn bà lão, cảm thấy rất có lỗi với bà. Dù sao bây giờ người anh định tổn thương là con trai bà, lại còn lợi dụng cháu gái bà.

"A Thần à, bà thấy con là đứa bé không đơn giản cho nên bà muốn giao thứ này cho con bảo quản. Con sẽ bảo vệ nó chu toàn chứ?"

"Lão phu nhân là nói Cảnh Tô?"

"Không, món đồ này còn quan trọng hơn Cảnh Tô!" Mặt bà cụ đầy tang thương.

"Lão phu nhân, con sẽ cố gắng hết sức," Tư Mộ Thần cảm giác mình có thể làm chút gì đó cho bà cụ này thì chính là bù đắp lại tất cả.

"Đi theo bà!" Bà cụ dẫn anh tới thư phòng.

Mở cửa phòng, bà nhẹ nhàng ấn mở một cái hộc tủ, lấy ra cái hộp bọc bằng gấm Vân Nam màu vàng.

"A Thần, trong này là bằng chứng tội chủ hai Cảnh Tô buôn bán chất kích thích. Nếu...Nếu đứa con bất hiếu nó làm ra chuyện có lỗi với nhà họ Cảnh, xin con đưa thứ này tới nhà họ Tư. Lão tư lệnh nhà họ Tư sẽ giúp con!"

Tư Mộ Thần mở mắt thật lớn. Chẳng phải anh bước vào nhà họ Cảnh vì thứ này sao? "Lão phu nhân, chuyện này..."

"Cũng không sợ con cười chê. Lão tư lệnh nhà họ Tư này có một đoạn tình cảm với bà hồi còn trẻ. Chuyện này, bà tin ông ấy sẽ bằng lòng giúp! Bà không cần xin gì, chỉ muốn nhờ ông ấy bảo vệ cháu gái bà một đời bình an!" Thật ra thì tự tay đưa con trai mình lên đoạn đầu đài, ai mà không đau lòng?

"Lão phu nhân, nhất định con sẽ làm được!" Vốn điều thỉnh cầu này không đáng gì.

"Vậy là được rồi. Đứa bé ngoan, vẫn không thể xác định cha của đứa bé trong bụng Cảnh Tô là ai, lại khiến con uất ức!"

"Không uất ức. Con sẽ coi đứa bé này như con ruột!" Không thể vội vàng, không thể vội vàng. Tuy tới bây giờ bà cụ vẫn tín nhiệm mình nhưng đợi tới khi Cảnh Thái Huy bị bắt thì anh sẵn lòng xin lỗi bọn họ.

"Đứa bé ngoan, đây là 15% cổ phần công ty nhà họ Cảnh. Bây giờ bà giao nó cho con. Còn 15% nữa bà đã giao cho luật sư, đợi tới khi Cảnh Tô tỉnh táo thì tự nhiên anh ta sẽ giao cho nó!"

Tư Mộ Thần nghe mà cảm thấy có gì đó không đúng. "Lão phu nhân, người không sao chứ?"

"Đứa bé ngoan, bà đã từng tuổi này còn có thể có chuyện gì. Con đừng suy nghĩ nhiều. Ngày mai con dẫn Cảnh Tô ra ngoài giải sầu đi!" Bà cụ nói, còn lấy ra hai cái vé máy bay từ trong ngăn kéo, nhét vào tay Tư Mộ Thần.

Trong lòng anh có cảm giác bà cụ trước mắt đã biết thân phận của mình rồi.

Mấp máy môi, anh vẫn không nói ra gì. Bà cụ không muốn Cảnh Tô cuốn vào trận đấu này đúng không?

"Hỏi thăm sức khỏe ông nội con giúp bà!" Đây là câu nói sau cùng bà cụ nói với Tư Mộ Thần khi anh ra khỏi thư phòng. Anh biết bà đang nhờ ông nội giúp.

"Anh A Thần, anh đang ở đâu?" Tiếng khóc của Cảnh Tô truyền tới từ bên ngoài. Anh bước nhanh ra ngoài.

"Đừng sợ, đừng sợ, anh ở đây!" Hình như là dự đoán được gì, trong giấc mơ của Cảnh Tô xuất hiện một đoạn ngắn.

"Bà nội đâu?"

Cô lắc cái đầu nhỏ cho tỉnh táo, hỏi rõ ràng. Nước mắt trong đôi mắt vẫn còn chưa khô.

“Cô bé ngốc, anh dẫn em ra ngoài chơi có được không?”

“Đi đâu? Anh A Thần?”

“Dẫn em ngồi máy bay lớn, có đi không?” Tuy có nguy hiểm nhưng may mà bụng mới 7 tháng, không có chuyện gì quá lớn.

“Được, được, nhưng anh xem, cái bụng Tô Tô thật lớn, máy bay lớn có thể chê cười em không?”

“Sẽ không, máy bay lớn đối xử với em rất tốt!”

“A a, vậy em yên tâm rồi!”

“Vậy bà nội có đi chơi không?”

“Không đi!”

...

Buổi trưa

“Lão đại, bắt đầu hành động chưa? Cảnh Thái Huy đang tiến hành giao dịch bên Khám Viện. Bây giờ đang đem về nhà họ Cảnh!”

“Ngày mai hành động, tạm thời để ông ta sống một ngày thật tốt!”

“Lão đại, ông ta cầm một lượng súng lớn súng ống đạn dược ra khỏi Khám Viện, anh cẩn thận!”

“Nói với ông nội, bảo ông triệu tập đội ngũ, bảo vệ tổ trạch nhà họ Cảnh, không thể để người ở đây có bất kỳ thương vong nào!”

“Vâng! Lão đại anh cẩn thận!”

“Ừ!”

Cúp điện thoại, Tư Mộ Thần liền nghe một tiếng nổ vang truyền tới từ phương xa.

“Đừng, chú hai! Chú hai, đừng!” Tiếng kêu lớn của Cảnh Tô truyền tới từ bên kia viện!

“Đừng dõng dãi! Đi theo tao!” Cảnh Thái Huy kêu khẩu súng lạnh như băng trên cổ cô. Toàn thân cô run lên, kêu to theo bản năng.

“Bà già đáng chết, bà đi ra cho tôi!” Cảnh Thái Huy kêu to về phía tổ trạch. Người làm nhìn thấy súng trên tay cũng đều liệu mạng né tránh.

“Cảnh nhị gia, ông không được phép làm vậy! Ở Trung Quốc, công dân mang theo súng là phạm pháp, tôi nghĩ ông biết chứ?” Bây giờ anh chỉ có thể kéo dài thời gian để chờ quân cứu viện.

“Ha ha, phạm pháp. Tao nói cho chúng mày biết, hôm nay bà già chết tiết kia không đưa thứ đó cho tao thì tao sẽ để cháu gái bảo bối của bà ta đồng quy vu tận với tao!” Bình thường Cảnh Thái Huy lãnh khốc vô tình trước đây đã biến mất từ lâu. Bây giờ ông ta là kẻ điên.

“Dừng tay, đồ bất hiếu, còn không thả Cảnh Tô ra!” Bà cụ vội vàng chạy tới, đau lòng nhìn đứa con trai chết cũng không tỉnh ngộ, lắc đầu lia lịa.

“Bà già, ít nói nhảm. Tôi biết từ nhỏ bà đã nhìn tôi không vừa mắt, thiên vị anh hai và em ba khắp nơi. Bây giờ sắp chết mà bà còn bỏ đá xuống giếng! Tôi đến tìm ba, nếu bà không giao những sổ sách kia ra đây tôi sẽ để nó về Tây Thiên!” Cảnh Thái Huy lên nòng, tiếng ‘lạch cạch’ khiến lòng Cảnh Tô sợ hãi nhưng cô không khóc to lên.

“Anh A Thần, bà nội, con không sợ, con sẽ thật biết điều!” Nhìn Cảnh Tô ngoan ngoãn như vậy, trong lòng Tư Mộ Thần vốn bất ổn cũng có điểm tựa.

“Đồ bất hiếu, chẳng phải mày cần sổ sách kia à? Đi theo tao, tao cho mày!” Bà cụ cố tình dẫn ông ta tới chỗ sân vắng.

“Thả Cảnh Tô, tao cho mày thứ cảm trong tay!”

“Bà già kia, bà không lừa tôi?”

“Thái Huy, mẹ là mẹ ruột của con!”

“Ha ha, nhiều năm nay bà có coi tôi là con bà không? Hai ba con riêng, bà đối xử với bọn họ lại thương từ trong tim! Bây giờ chính là con riêng của con gái, bà đều yêu thương như vậy!” Cảnh Thái Huy dứt lời thì càn dí súng vào cổ Cảnh Tô sâu hơn. Tiếp tục như vậy, đứa bé Cảnh Tô đang mang bị động thai cũng không tốt.

Tư Mộ Thần cảm thấy trong quần rung động, biết viện quân đã tới, anh bắt đầu hành động.

Nhìn Cảnh Thái Huy vẫn nói chuyện với bà cụ, anh tán công ông ta. Nhưng ông ta đẩy Cảnh Tô về phía trước. Lúc cô ngã xuống đất thì bị đụng vào bụng.

“Bà nội, con đau quá!” Sắc mặt Cảnh Tô trên mặt đất trắng bệch. Bà cụ vừa nhìn thấy cũng biết là sinh non.

“Thằng nhóc mày dám đánh lên tao từ phía sau!” Quanh năm Cảnh Thái Huy buồn lậu, cũng có chút võ nghệ, lập tức đánh nhau với Tư Mộ Thần.

“Nhà họ Tư chúng mày đều là đồ hèn nhát. Bây giờ lại đến lượt lợi dụng một người phụ nữ để đạt được mục đích của mình à? Chẳng phải mày đến gần Cảnh Tô là vì để trà trộn vào nhà họ Cảnh à?”

Cảnh Tô trên mặt đất nghe những lời này, nước mắt thi nhau chảy xuống. Cô bị thương mà nhìn Tư Mộ Thần. Tuy cô ngốc nghếch nhưng cô hiểu hết những điều đó. Mãi cho tới khi ngất đi cô vẫn còn khóc.

Không chờ viện binh tới, Cảnh Thái Huy rút một tay ra, nổ súng về phía Cảnh Tô.

Bà cụ nhào vào trên người Cảnh Tô, đỡ cho cô một phát.

“Bà nội, bà nội” Cảnh Tô vô cùng sợ hãi. Cô ôm người bà nội khóc không ngừng.

“Lão đại, bọn em tới rồi”, chờ viện binh đuổi tới thì thấy hai người phụ nữ chảy máu ngã trên đất.

“Nhanh, nhanh đưa bọn họ tới bệnh viện!” Tư Mộ Thần thở hỗn hển, nắm lấy tay Cảnh Thái Huy. Trong lòng anh rất sợ hãi. Thật ra thì anh đã có thể bắt được tên trùm buôn thuốc phiện này từ lâu, nhưng là vì lấy được nhiều chứng cứ về bàn tay đen phía sau màn nên anh mới cực chẳng đã mà làm như vậy.

“Giải Cảnh Thái Huy về cục cảnh sát, giao cho ba tôi!” Tư Mộ Thần vội vàng đuổi theo xe, đi theo mọi người tới bệnh viện.

“Bệnh nhân mất máu quá nhiều, cần truyền máu, đi tới kho máu lấy tới đây!”

“Người nhà bệnh nhân ở đâu?”

“Là tôi, là tôi!” Tư Mộ Thần căng thẳng chờ bị tuyên án.

“May là viên đạn không tạo thành tổn thương quá lớn cho thân thể bà cụ. Nhưng thân thể bà cụ vốn quá yếu, đau ốm triền miên, có thể không sống được lâu lắm. Mọi người chuẩn bị hậu sự đi!”

“Người thân bệnh nhân, người thân bệnh nhân!” Nghe xong kết quả bên này, Tư Mộ Thần lại chạy qua bên kia.

“Bây giờ vợ anh mất máu quá nhiều, muốn giữ đứa bé hay giữ người lớn?”

“Giữ hết, tôi muốn giữ hết!” Tư Mộ Thần đỏ mắt gào lên với y tá trẻ.

“À à, được, anh đừng kích động. Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức!” Y tá trẻ bị giật mình, vội vàng chạy vào phòng bệnh nặng.

“Chúc mừng anh, may mắn quá, đứa bé và người lớn đều bình an!” Y tá trẻ cũng buồn bực. Mới ra ngoài một lát mà đứa bé kia đã được sinh ra. Thật sự là kỳ tích, ban đầu còn khó sinh đó.

Trên giường bệnh, Cảnh Tô hôn mê, Tư Mộ Thần vẫn trông chừng cô.

“Lão đại, anh đi nghỉ ngơi một chút đi. Em trông chừng cô bé này cho!”

“Không cần, tôi trông được. Đúng rồi, Cảnh Thái Huy bị tuyên án chưa?”

“Bây giờ đã tuyên án tử hình! Nhưng lão đại, lời đồn bên ngoài là thật à?”

“Thật!”

Tư Mộ Thần vẫn nhìn Cảnh Tô. Lúc anh đang nói những lời này thì tay cô khẽ động, mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Thân thể rắc rối

Mắt Cảnh Tô không hề có tiêu cự, trong ánh mắt của cô đều là hoang mang.

"Cảnh Tô?" Cảnh Thái Sinh chạy tới bệnh viện thì vội vàng đi vào trong phòng bệnh, nhìn thấy Cảnh Tô thì rớt cuộc vãn đau lòng.

"Lão đại, hiện tại người nhà họ Cảnh đều đã tới, chúng ta nên đi xử lý chuyện ở quân khu!" Lục Phạm thúc giục Tư Mộ Thần rời đi, thậm chí Tư Mộ Thần còn chưa kịp giải thích ra sao đã phải rời đi.

"Đi thôi!" Tư Mộ Thần không đành lòng rời đi trong lúc này, nhưng anh cũng không biết lần từ biệt này, kể từ đó gặp mặt chính là ba năm sau.

Sau khi Cảnh Tô tỉnh lại, bắt đầu đi học tiếp, mà Tư Mộ Thần bởi vì quốc gia cần mà phải thực hiện chức trách của quân nhân.

—— tuyến phân cách ——

Hồi ức của Cảnh Tô dừng lại ở câu nói cô nghe được trước lúc Cảnh Thái Huy bị bắt, "Chú lợi dụng Cảnh Tô tiến vào nhà họ Cảnh, chính là vì lấy được chứng cứ kia!"

Cô còn nhớ rõ bà nội đã dùng thân thể ngăn ở trước người cô, rớt cuộc cô cũng biết, tại sao cha không muốn cô có bất kỳ quan hệ nào với người nhà họ Tư, cô càng thêm hiểu rõ vì sao cha phải xa cách với mình, thậm chí là hận mình như vậy, tất cả đều bởi vì cô hại chết bà nội!

Cảnh Tô gần như trốn khỏi lồng ngực của Tư Mộ Thần, cô nhớ ra, nhớ ra tất cả.

Nhưng con của cô đâu? Đứa con đáng thương của cô, cũng qua đời với bà nội sao?

Cảnh Tô có động tình lớn dĩ nhiên là đánh thức Tư Mộ Thần, anh nhìn Cảnh Tô, chỉ cho là vì chuyện tối ngày hôm qua nên cô giận dỗi.

"Nhóc con, em thật đẹp!" Cô bị ôm lấy, tâm tình chợt chùng.

"Tư Mộ Thần, hôm nay anh không cần đi quân khu sao?" Cô không chế tâm tình của mình, sau đó dùng giọng điệu bình thường nói.

"Hôm nay phải đi, mấy ngày nay quân khu đều có chuyện!" Anh nói bất đắc dĩ, người mình ngày nhớ đêm mong bây giờ đang ở trong ngực của anh, hiện tại anh cũng không muốn nghĩ gì cả, giờ thật sự rất tốt.

"Vậy anh mau đi đi!" Cảnh Tô xô đẩy, không muốn để anh nhìn thấy ánh mắt đỏ hồng của cô, sau đó vội vàng chạy vào phòng tắm, bắt đầu tắm rửa.

"Ai, ai, nhóc con", Tư Mộ Thần mơ hồ cảm thấy Cảnh Tô có chút kỳ lạ, nhưng anh cũng không suy nghĩ quá nhiều.

Vào lúc Tư Mộ Thần vừa mới chân trước rời khỏi nhà, cô cũng rời khỏi 'Nguyệt Nha Tiểu Uyển', cô biết không thể chờ lâu, không thể đợi đến khi Tư Mộ Thần lấy lại tinh thần.

Vẫn là vali hành lý kia, cô trở lại nhà họ Cảnh. Chân chừ đứng ở cửa ra vào thật lâu, cuối cùng vẫn là quân gia phát hiện ra cô.

"Nhị tiểu thư, cô...cô trở lại? Tôi không có hoa mắt chứ?" Quân gia kích động tiến lên nắm tay Cảnh Tô.

Cảnh Tô càng thêm nắm chặt tay quân gia, "Quân gia, tôi đã trở về! Thân thể lão gia như thế nào?"

"Nhị tiểu thư, thân thể lão gia không tốt lắm, tôi thấy hiện tại thân thể lão gia càng ngày càng đi xuống, cô đi khuyên nhủ lão gia đi!" Lão quân gia cũng làm hơn nửa đời người ở nhà họ Cảnh, trông coi và xử lý mọi chuyện cũng là số một số hai.

"Lão quân gia, cha sẽ không nghe tôi, nhưng mà tôi sẽ thử đi khuyên ông ấy!" Cảnh Tô nhẹ nhàng thở dài một cái.

"Sẽ, sẽ, lão gia thấy nhị tiểu thư thì vui mừng còn không kịp!" Lão quân gia nói xong thì xách theo hành lý, mang theo Cảnh Tô đi lên tìm Cảnh Thái Sinh.

Giống như mấy tháng mới về nhà, cô cảm thấy mình đã không nhận ra cái nhà này.

"Lão gia, nhị tiểu thư trở về!" Cảnh Thái Sinh đang ngồi xem một quyển sách ở trong phòng khách lầu hai.

Nghe được lời nói của quân gia, Cảnh Tô nhìn thấy tay ông rõ ràng run lên, cầm quyển sách có chút rung rung.

Cảnh Tô nghĩ lúc này ông cũng còn chưa đến công ty làm việc thì có chút hoài niệm, thật là muốn nhìn xem mặt ông.

"Trở lại?" Giọng của ông lạnh lùng như cũ, nhưng không giống trước kia là không mang theo tình cảm.

"Cha, nghe nói thân thể cha không tốt?" Cô nhẹ nhàng lên tiếng, cũng không e ngại, mà là cô áy náy.

"Cha rất tốt!" Cuối cùng lão đảo đặt quyển sách xuống, ông nhanh chóng nhìn cô, theo ánh mắt Cảnh Tô nhìn lại căn nhà này một lượt.

"Thế nào? Quen ở trong nhà người khác lại không quen nhà mình?" Cảnh Tô kinh ngạc nhìn cha, cha của cô lại có thể biết trêu đùa, nhưng mà ở trong ánh mắt của ông hình như không ẩn chứa trêu đùa.

“Cha, con...” Cảnh Tô vội vàng giải thích, cô không muốn bị cha hiểu lầm, ban đầu cô kiên quyết cắt đứt quan hệ với nhà họ Cảnh như vậy, trước khi trở về cô đã sớm chuẩn bị kỹ càng, về nhà là con đường muôn vàn khó khăn.

“Được rồi, đi lên cất đồ rồi xuống chơi cò với ba.” Cảnh Tô nhìn nước mắt, gạt đầu một cái.

“Cha, con đều nhớ ra tất cả!” Cảnh Tô nhận lấy vali hành lý trong tay quản gia, quay đầu về phía Cảnh Thái Sinh nói một câu như thế.

“Nhớ ra là tốt rồi!” Ông cúi đầu, tiếp tục xếp bàn cò.

“Thật tốt quá, nhị tiểu thư, bây giờ bệnh gì của lão gia cũng tốt lên!” Quản gia vui mừng nói, thỉnh thoảng quan sát sắc mặt của Cảnh Thái Sinh.

“Ông nói thật nhiều!” Cảnh Thái Sinh lung tung mắng nhẹ một tiếng.

Trong lòng Cảnh Tô ảm áp không ít, về phần những chuyện quá khứ trước kia đã qua rồi, hiện tại cha cũng buông xuống, vì sao cô không bỏ được đây?

Cảnh Tô mặc quần áo ở nhà, có chút gò bó ngồi ở trước mặt Cảnh Thái Sinh, sau khi cô mất trí nhớ, cô nhớ mình chưa từng dùng vẻ mặt ôn hòa khi ở chung một chỗ với cha.

“Đã nghĩ thông suốt, muốn về nhà rồi hả?” Cảnh Thái Sinh chậm rãi suy nghĩ, nhẹ nhàng đặt một quân đen.

Cảnh Tô cảm quân cờ trắng, bây giờ quân trắng bị ép sát từng bước, thoát nhìn không còn đường thoát.

“Dạ, cha, con muốn về nhà!” Cảnh Tô để xuống một quân cờ tại một chỗ không ngờ đến, quân cờ trên bàn bởi vì tình thế thay đổi cũng phát sinh biến hóa.

“Vậy con có biết, về nhà hao tổn hơi sức lớn hơn mấy phần không?” Quân đen một bước chặt đứt đường sống của quân trắng.

Quân trắng không còn cách nào, chỉ đành phải bí quá hóa liều, tìm đường sống trong cỏi chết.

“Quyết định?” Nhìn quân cờ giống như nhìn người, Cảnh Thái Sinh muốn dùng bàn cờ này nói cho Cảnh Tô, muốn trở về nhà họ Cảnh, tiếp theo chính là phải đối mặt với ‘chỗ chết’.

Quân trắng lại đi một bước, lỗ mắng đấu tranh với rất nhiều quân đen để tìm ra một con đường máu.

“Được, nếu như vậy, cha xem con làm như thế nào khiến nhà họ Cảnh cái tử hồi sinh!” Cảnh Thái Sinh nói ra những lời này, dĩ nhiên là đang tuyên bố mối nguy bây giờ của Cảnh Thái Lam.

“Cha, ý của cha là?”

“Aish, phương thuốc bí truyền của Cảnh Thái Lam bị mất đi, bây giờ Cảnh Thái Lam cố gắng dựa vào trữ hàng để chống đỡ, nếu một tháng này không đưa vào sản xuất, Cảnh Thái Lam sẽ không còn tồn tại!” Ánh mắt Cảnh Thái Sinh mê mang, ông làm việc cả đời ở Cảnh Thái Lam, nếu thật sự sụp đổ, vậy thứ để ông chống đỡ cũng không còn.

“Bài thuốc bí truyền mất đi?” Cảnh Tô tự mình lâm bầm, “Không phải bài thuốc bí truyền vẫn luôn ở chỗ con sao? Làm sao sẽ mất đi?”

Cảnh Thái Sinh dĩ nhiên là không có nghe được nửa câu sau của Cảnh Tô, bởi vì một âm thanh lớn hơn chặn lại âm thanh của cô.

“Ông xã, ông xã, anh hãy cứu Linh Linh đi! Em xin anh hãy cứu Linh Linh!” Bây giờ Thẩm Xuân Linh cũng không có một chút thông dong ưu nhã, bà ta quỳ gối trước mặt Cảnh Thái Sinh, nắm lấy bắp chân Cảnh Thái Sinh cầu xin, khóc lóc, búi tóc vốn được búi cao quý, hiện tại lại bởi vì chạy chậm mà tóc rơi tán loạn. Trang dung tinh xảo cũng bởi vì nước mắt mà phá hư phần mỹ cảm kia.

“Nó thế nào?” Cảnh Thái Sinh không để ý tới người phụ nữ kia mà tiếp tục đánh cò, Cảnh Tô cũng chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua người mẹ của cô, tiếp tục đánh cò với cha.

“Linh Linh, nó sắp chết, anh hãy đi cứu nó đi, chỉ có tùy xương của anh mới có thể thích hợp với Linh Linh!” Thẩm Xuân Linh tập trung tinh thần trên người chồng mình, cũng không còn lo lắng ông đang đánh cò cùng ai.

“Bà nhất định muốn tôi đi bệnh viện sao?” Cảnh Thái Sinh cầm quân cờ đen trên tay, giọng thật cao, giống như là đang tuyên bố hình phạt, thật lâu sau, “Vậy thì tốt, vậy tôi sẽ đi theo bà tới bệnh viện một chuyến!”

Trái tim lơ lửng của Thẩm Xuân Linh rơi xuống đất, hiện tại chỉ có thể cho ông biết bệnh tình của Cảnh Linh, quyền thế gì cũng có thể trở lại, nếu không có người thì sẽ không có gì, bà ta chỉ có một người con gái duy nhất.

Từ trên mặt đất, Thẩm Xuân Linh mới nhìn thấy Cảnh Tô ngồi đối diện Cảnh Thái Sinh.

“Cô... cô, sao cô trở lại?” Nói liên tục ba chữ cô, Thẩm Xuân Linh nhìn Cảnh Thái Sinh, khuôn mặt không thể tin.

“Làm sao anh có thể để cho Cảnh Tô trở lại?” Bà ta chỉ vào Cảnh Tô chất vấn Cảnh Thái Sinh.

“Nó là con gái ruột thịt của bà!” Cảnh Thái Sinh cố ý nhấn mạnh chữ ‘con gái ruột’, ánh mắt Thẩm Xuân Linh né tránh.

“Em... em, ông xã, Cảnh Tô là ra nhiều chuyện có lỗi với nhà họ Cảnh, em cảm thấy chỉ có đuổi cô ta ra khỏi nhà họ Cảnh mới là tốt nhất, bây giờ em chỉ có một người con gái là Linh Linh!” Trong lời nói của Thẩm Xuân Linh đầy xúc phạm, đại nghĩa diệt thân.

“Nói như vậy, đương gia chủ mẫu nhà họ Cảnh là muốn tước hiệu mẹ chồng, đại nghĩa diệt thân à?” Lời nói của Cảnh Thái Sinh mang theo chút châm chọc, Thẩm Xuân Linh làm mấy chuyện này, ông đều biết, chỉ là không đi chọc phá mà thôi.

Thẩm Xuân Linh đầu có ngu nữa cũng không dám lỗ mãng, bà ta yên lặng không dám nói nữa.

“Còn đứng đó làm gì? Không phải muốn đi bệnh viện cứu Linh Linh của bà à? Mau đi chuẩn bị xe con cho tôi!” Cảnh Thái Sinh để một quân cờ cuối cùng xuống, tán thưởng nhìn con gái trước mắt, không kiêu ngạo không nóng nảy, là một người có thể làm chuyện lớn.

“Được, được, tôi sẽ bảo bọn họ chuẩn bị xe con!” Vào lúc này chuyện Thẩm Xuân Linh cần làm là phải giữ được mạng của Cảnh Linh, bệnh máu trắng nói nghiêm trọng hay không rất khó, bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển, nhưng không có tùy thích hợp nói gì cứu trị?

“Cùng nhau đi!” Cảnh Thái Sinh dự định mang theo Cảnh Tô đi cùng, ông ngược lại muốn nhìn xem Cảnh Tô có mấy cân mấy lượng.

“Dạ!” Mặt cô không có vẻ gì nhìn Thẩm Xuân Linh, không biết vì sao nhiều năm Thẩm Xuân Linh nghe quen tiếng la của Cảnh Tô, hôm nay lạnh lùng làm lạ cho bà ta thấy khác thường, nhưng ý nghĩ này bị chen ép xuống nhanh chóng, hiện tại bà ta sắp lấy được tất cả, bà ta còn có cái gì không thỏa mãn đây?

Trên đường đi, Cảnh Tô thấy sắc mặt Cảnh Thái Sinh cũng không tốt, Cảnh Tô tràn đầy lo lắng, mà Thẩm Xuân Linh ngồi ở tay lái phụ thì có tâm tình vui vẻ tràn ngập cả buồng xe. Cảnh Tô có chút thất vọng, nếu người mẹ này không là mẹ ruột của mình thì tốt biết bao. Như vậy cô cũng không cần cố kỵ với tình mẹ con kia, cũng không cần cố kỵ miếng thịt trên người bà ta rớt xuống là cô.

Ở trong phòng bệnh cao cấp của bệnh viện, mọi người đều biết có một đại tiểu thư được nuông chiều, cho nên khi nhìn thấy cái phòng bệnh này, tất cả mọi người vẫn thích đi lối khác.

"Đây là đáng về gì?" Cảnh Thái Sinh nghe Cảnh Linh hô to gọi nhỏ ở trong phòng bệnh, trong lòng rất không thoải mái, giáo dưỡng của gia đình giàu có đi đâu cả rồi? Cảnh Thái Sinh không thích cung chiều con gái cho ăn sung mặc sướng, trước kia thấy Cảnh Linh là một người hiểu chuyện, bây giờ nhìn ngược lại đánh đá ngang ngược vô cùng.

"Ông xã, có lẽ là bởi vì Linh Linh lo lắng cho bệnh tình của mình nên cảm xúc mới nóng nảy bức bối!" Thẩm Xuân Linh thầm mắng con gái không chịu nhẫn nhịn ở trong lòng, bây giờ phải trông cậy vào Cảnh Thái Sinh nên không thể tức giận.

Thẩm Xuân Linh vội vã đẩy cửa phòng bệnh ra, nhìn con gái tính tình nóng nảy mà không có biện pháp.

"Linh Linh, con xem bây giờ con có hình dáng gì, mau nhìn xem cha con tới thăm con này, hơn nữa cha con nguyện ý hiến tủy cho con rồi!" Thẩm Xuân Linh hết sức vui mừng, Cảnh Tô nhìn thân thể Cảnh Thái Sinh, cũng âm thầm đau lòng.

"Cha, con thấy thân thể của cha không tốt lắm, sao cha còn có thể nguyện ý?" Cảnh Thái Sinh liếc mắt nhìn Cảnh Linh rồi đi ra ghé trên hành lang bệnh viện ngồi.

"Không cần con lo lắng, thân thể cha vẫn chịu đựng được, chỉ sợ mẹ con không chịu đựng được!" Lúc Cảnh Thái Sinh nói chuyện, ho khan mãnh liệt.

"Cảnh Tô, cô là tiện nhân, hiện tại tôi ngã bệnh, cô rất vui về phải không? Bây giờ cô muốn trở về giành gia sản với tôi? Phải hay không? Tôi nói cho cô biết, tôi sẽ không để cho cô thực hiện được ý đồ!" Giọng của Cảnh Linh vang vọng thật lâu ở trên hành lang bệnh viện.

"Các người âm ỉ gì thế? Nơi này là bệnh viện, không phải là chỗ các người gây gỗ!" Một bác sỹ trực ban trẻ tuổi vừa vắn đi ngang qua, trách cứ một màn này.

Cảnh Tô cười cười với bác sỹ, "Chúng tôi sẽ chú ý!" Điều này làm cho bác sỹ kia không nhìn được nhìn cô gái dịu dàng này nhiều hơn, trong mắt sinh ra chút ngạc nhiên thú vị.

"Cha, con đỡ cha đi vào rồi nói!" Cảnh Thái Sinh gạt đầu một cái, ở chỗ này nữa xác thực là không còn hình tượng, bốn người bị nhìn như động vật lạ, ngoài mặt Cảnh Thái Sinh hơi khó coi.

Cảnh Linh nhìn khuôn mặt đen của Cảnh Thái Sinh, trong lòng âm thầm sợ hãi, vừa nãy mẹ nói với cô ta là cô ta được cứu rồi, cho nên cô ta mới có thể kiêu ngạo như vậy, nếu lúc này cha trở mặt, hi vọng của cô ta sẽ càng mong manh.

"Không phải muốn cha cứu con sao? Xem bộ dáng không bằng chết của con xem? Lại đối xử với em gái như vậy, con đừng cho là cha không biết việc con làm đối với em gái mình!" Cảnh Thái Sinh thấy trong mắt Cảnh Linh đều là chán ghét.

"Thẩm Xuân Linh, không phải bà muốn cứu Linh Linh sao? Còn không kêu bác sỹ tới?"

Ở một bên, Thẩm Xuân Linh cố gắng nháy mắt lại bị ông sai đi, ông thực sự muốn xem tâm địa con gái lớn của mình sắt đá đường nào.

"Mẹ, mẹ đừng đi, con", Cảnh Linh chưa từng gặp thấy đáng vẻ này của Cảnh Thái Sinh, trong lòng cô ta âm thầm sợ hãi.

"Yên tâm đợi trong phòng bệnh, mẹ đi kêu bác sỹ!" Đợi đến khi Thẩm Xuân Linh đi ra ngoài, Cảnh Linh đứng ngồi không yên, cô ta nằm lại trên giường, đắp kín chăn thật kỹ, giống như chỉ có làm vậy mới không bán đứng bộ dáng sợ hãi của cô ta.

"Con nói đi, con với mẹ con đã lên kế hoạch tổn thương em gái con thế nào?" Ông dùng một dao đánh trúng chỗ hiểm, hai tay Cảnh Linh run rẩy.

"Cha, cha đang nói gì vậy? Con...con làm sao có thể?" Âm thanh của cô ta mang theo âm rung, đầu có chút kinh hoàng.

"Tốt, quả nhiên là con gái do Thẩm Xuân Linh dạy dỗ, nói láo cũng không cần bản thảo!" Cảnh Thái Sinh không hề ép buộc nữa, hiện tại ông nói như thế là chủ động chờ cái đuôi hồ ly lộ ra.

"Ông xã, bác sỹ tới, bác sỹ tới", giọng Thẩm Xuân Linh vang lên ngoài cửa, người không biết còn tưởng rằng Cảnh Thái Sinh xảy ra chuyện gì.

"Bác sỹ, mau xem nhóm máu của chồng tôi có phù hợp hay không?"

"Cảnh phu nhân, loại máu cần kiểm tra, cũng không phải tôi xem là có thể làm được! Làm phiền Cảnh tiên sinh, tôi muốn rút một lượng máu để hóa nghiệm!" Vẫn là bác sỹ trẻ tuổi vừa rồi, anh ta nhìn người phụ nữ này mà không có cảm tình tốt, len lén liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh hình như thường quan tâm Cảnh Thái Sinh, anh ta âm thầm phỏng đoán thân phận của cô.

"Bao lâu thì có kết quả?"

"Các người là khách quý của bệnh viện, đại khái là sau nửa giờ có thể có kết quả!"

"Vậy thì cảm phiền cậu đưa chúng tôi đến phòng bệnh đi!" Cảnh Thái Sinh nói lời khách khí với bác sỹ trẻ tuổi trước mắt.

"Bác sỹ, tôi...tôi đi theo cậu!" Thẩm Xuân Linh muốn lấy được kết quả xét nghiệm trước tiên, bởi vì bà ta biết rõ kết quả xét nghiệm này không thể để Cảnh Thái Sinh biết.

"Không cần, bà đợi ở chỗ này cho tôi!" Cảnh Thái Sinh lên tiếng, Thẩm Xuân Linh cũng không dám lộn xộn, trong lòng bà ta bất an.

"Tốt, vậy thì mời các người chờ ở chỗ này, lát nữa tôi sẽ đưa kết quả xét nghiệm đến!" Bác sỹ đi, Cảnh Linh cảm hận nhìn người trong phòng bệnh, cô ta nhất định phải loại bỏ Cảnh Tô. Ánh mắt của cô ta ác độc, đúng lúc toàn bộ đều đập vào trong mắt Cảnh Thái Sinh.

"Cảnh Tô, con đi rót cho cha ly nước!" Cảnh Thái Sinh định đợi Cảnh Tô đi, muốn cho hai người xấu bụng này hồi chuông báo động.

"Cha, Cảnh Tô đã đi ra ngoài, cho có lời gì cứ nói!" Cảnh Linh thiếu kiên nhẫn, nhìn bộ dáng này của Cảnh Thái Sinh thì trong lòng cảm thấy uất ức, hiện tại con gái lớn của ông sắp chết, ông vẫn muốn tranh hơn thua với cô ta.

"Thu hồi những chiêu trò dối phó Cảnh Tô của các người đi, bằng không các người sẽ không có kết quả tốt!" Lời nói cảnh cáo của Cảnh Thái Sinh như cho họ một cái tát.

Cảnh Linh mơ hồ nhớ rõ lúc Cảnh Thái Sinh đá Cảnh Tô một cước, ấy sao hung ác, cô ta còn đến bệnh viện chứng nhận.

"Cha, nước này!" Cảnh Thái Sinh ho một tiếng, nhận lấy ly nước trong tay cô.

Thái độ của Cảnh Thái Sinh biến chuyển khiến trong lòng Thẩm Xuân Linh hiện lên ý nghĩ không tốt, chẳng lẽ ông ấy biết rồi?

"Cảnh tiên sinh, kết quả kiểm tra của ông đã có, rất xin lỗi ông và Cảnh Linh tiểu thư không phù hợp, không thể tiến hành giải phẫu ghép tủy!" Bác sỹ nhìn gia đình có chút phức tạp này, con gái bị bệnh liệt giường thế nhưng không phải con gái ruột thịt của ông ta? Tin tức này, anh ta vẫn nên giữ lại để chia sẻ với người đứng đầu gia đình này thôi!

"Như thế nào? Muốn xem báo cáo không?" Cảnh Thái Sinh nhìn hai mẹ con cá chóng vánh. Đúng, chính là hai mẹ con cá.

"Ông, ông xã, anh đang nói đùa sao?"

"Thẩm Xuân Linh, năm đó chính bà làm chuyện gì, chẳng lẽ tôi không biết sao?" Cảnh Thái Sinh gằn từng chữ.

"Anh...anh đang nói cái gì?" Thẩm Xuân Linh không tự chủ lùi về phía sau một bước.

"Năm đó bà đánh tráo đứa bé của Văn Phi với đứa nhỏ của bà thế nào?" Ngón tay của Cảnh Thái Sinh nổi lên gân xanh, biểu hiện ông đang kích động (Văn Phi là vợ cả của Cảnh Thái Sinh!)

"Anh đang nói gì, ông xã, Linh Linh không phải là con của chị Văn Phi ư?"

"Thẩm Xuân Linh, thu hồi thói không vặt của bà, nếu không phải lúc trước bà tráo đổi đứa con của tôi và Văn Phi, Văn Phi sẽ rời khỏi tôi ư?" Cảnh

Thái Sinh kích động, nói xong còn ho khan mấy tiếng.

“Vậy nếu ông đã biết, tại sao còn muốn tôi đến nhà họ Cảnh?” Thẩm Xuân Linh quát lớn.

“Nếu không phải là như vậy, bà chịu mang theo đứa bé xuất hiện sao?” Năm đó Cảnh Thái Sinh muốn Thẩm Xuân Linh gả vào nhà họ Cảnh điều kiện duy nhất chính là muốn mang theo Cảnh Tô gả vào nhà họ Cảnh, Thẩm Xuân Linh nghĩ rằng Cảnh Tô cũng là đứa bé nhà họ Cảnh nên bà ta mới mang theo Cảnh Tô, hơn nữa nghĩ tới Cảnh Tô là con của bà ta, sẽ không được chào đón, chưa từng nghĩ tới, Cảnh Thái Sinh đã sớm có cái chủ ý này.

“Ông...ông đã sớm biết, Cảnh Tô là con Văn Phi?”

“Đúng vậy, bà nói xem tại sao con bé tên Cảnh Linh, mà con Văn Phi tên Cảnh Tô?”

“Vậy tại sao ông lại để Cảnh Linh vào công ty, khắp nơi nhắm vào Cảnh Tô?”

“Ha ha, tôi nhắm vào Cảnh Tô ư, lúc tám tuổi Cảnh Tô vào nhà này, tôi coi con bé như ngọc bảo thương còn không kịp, nếu không phải tại người phụ nữ độc ác này, tôi sẽ phải xa cách con gái của tôi ư? Bà cũng chiều đứa con hoang, cái khác tôi đều có thể chịu đựng, nhưng lúc con bé mười tám tuổi bà lại hạ độc, nếu như không phải là tôi đối xử lạnh nhạt với con bé, có phải bây giờ con gái của tôi đã không còn trên đời này hay không? Thẩm Xuân Linh, thủ đoạn của bà tuyệt đối có thể làm được nhỉ?” Lời nói của Cảnh Thái Sinh đập vào trong lòng Cảnh Tô, cũng bội phục năng lực chịu đựng của cha.

“Cảnh Thái Sinh, ông điên rồi! Mặc kệ như thế nào, Cảnh Linh đều là con của ông, hiện tại Cảnh Linh ngã bệnh, ông phải chữa trị, nếu không tôi sẽ công bố chuyện gièm pha này ra ngoài!” Thẩm Xuân Linh mặc kệ bất cứ giá nào, hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, biết đã biết rồi!

“Thật sao?” Cảnh Thái Sinh nói xong, ông còn đưa tờ xét nghiệm cho Thẩm Xuân Linh, mà phía dưới tờ xét nghiệm viết càng thêm tàn nhẫn so với thực tế.

Thông qua so sánh ADN, hai người không thể có quan hệ cha con!

Thẩm Xuân Linh đặt mông ngồi xuống dưới đất, hóa ra người đàn ông này biết hết tất cả.

Cảnh Tô nhìn người mẹ cô gọi 21 năm, đến bây giờ xem ra cực kỳ buồn cười.

“Con bé là con của ai?” Thẩm Xuân Linh thương bảo bồi lâu như vậy, hiện tại người đàn ông trước mắt nói cho bà ta biết, đứa nhỏ này là một tạp chủng, điều này là cho bà ta không cam tâm, bà ta vốn cho rằng đây là lợi thế để bà ta tiến vào Cảnh Thái Sinh, hiện tại toàn bộ kế hoạch bị hớ, bà ta buồn cười vì ảo tưởng vô ích.

“Con bé không phải là con Thẩm Xuân Linh? Về phần Thẩm Xuân Linh bà có con hoang với ai đưa vào nhà họ Cảnh chúng tôi làm thiên kim, cái này phải hỏi chính bà!” Cảnh Thái Sinh nói không chút lưu tình, ồn ào giờ khắc này đã 22 năm, ông muốn nhìn xem đáng lẽ không còn gì của bà ta.

“Không!” Thẩm Xuân Linh lớn tiếng gào thét, “Cảnh Linh, con bé là con của tôi, con của tôi! Ông không nhớ sao? Đêm hôm đó là ông cưỡng bức tôi ở khách sạn!”

*****

“Bà có thể khẳng định người kia chính là tôi ư?” Lời nói của Cảnh Thái Sinh khiến trong lòng Thẩm Xuân Linh lập tức lo lắng, buổi tối đó, bà ta chỉ biết Cảnh Thái Sinh ở trong gian phòng kia, bà ta biết người đàn ông trên giường bị bà ta hạ độc, bà ta sợ, cho nên cũng không dám mở đèn.

“Không thể nào, đêm đó ông rõ ràng bị tôi bỏ thuốc!” Thẩm Xuân Linh nhìn gương mặt Cảnh Thái Sinh không thể tin.

“Không phải bà muốn cứu Cảnh Linh sao? Vậy thì đi tìm người đàn ông kia đi! Cảnh Tô, chúng ta về nhà!” Cảnh Thái Sinh đi, lưu lại một con gái ngủ ngơ và một bà mẹ dờ dẫm.

“Mẹ nói đều là thật?” Sau hơn nửa ngày Cảnh Linh mới hồi phục lại tinh thần, trong ánh mắt nhìn Thẩm Xuân Linh đều là khinh bỉ.

Thẩm Xuân Linh cũng chưa có lấy lại tinh thần, thấy ánh mắt con gái, bà ta càng thêm tức giận.

“Thế nào? Ghét bỏ mẹ con? Con đừng quên con giành giật người đàn ông của Cảnh Tô, hai mẹ con chúng ta vốn chính là người giống nhau!” Thẩm Xuân Linh hung hăng nói xong, mình đoạt ông xã của Tống Văn Phi, con gái của mình đoạt bạn trai của con gái bà ta, nếu như để Tống Văn Phi biết được, không biết bà ta tức đến như thế nào đây!

“Mẹ rất hà hà à? Hiện tại con không phải đại tiểu thư nhà họ Cảnh, hiện tại con không còn gì cả, tôi sắp chết rồi, mẹ làm mẹ hiểu gì vậy hả?”

Thẩm Xuân Linh nghe những lời này, tiến lên cho Cảnh Linh một cái tát, “Con cho rằng mẹ sẽ thích con ư? Con chẳng qua là con cờ để mẹ leo vào nhà họ Cảnh, hiện tại nếu đã không thể dùng, hiện tại mẹ vứt bỏ vẫn kịp!”

Mặc dù Thẩm Xuân Linh nói lời độc ác, nhưng vẫn không đành lòng, dù sao cũng là cốt nhục của mình, nhưng con gái này thật đúng là không gần gũi đối với mình, dưới tình huống như thế, mình còn có thể làm thế nào?

“Mẹ, mẹ, mẹ không thể bỏ mặc con, cha, không, Cảnh Thái Sinh đã bỏ mặc con, mẹ không thể bỏ mặc con!” Cảnh Linh cầu xin, cô ta không muốn chết, không muốn chết.

“Vậy thì từ hôm nay trở đi hãy nghe lời của mẹ, mẹ bảo con làm cái gì, con phải làm cái đó!”

“Dạ dạ, mẹ, con sẽ nghe lời!” Bộ dạng Cảnh Linh như chó vẫy đuôi mừng chủ, Thẩm Xuân Linh nhìn thật là bất lực. Nhưng là Thẩm Xuân Linh cũng không biết tông lòng Cảnh Linh cũng đang tính toán bà ta.

Chỗ ở nhà họ Cảnh, Cảnh Tô vẫn không thể phục hồi tinh thần lại từ trong tin tức kia, cô thực sự là con nhà họ Cảnh, mà mẹ của cô là một người phụ nữ tên Tống Văn Phi.

"Cảnh Tô, nhiều năm qua, uất ức con rồi!" Cảnh Thái Sinh lập tức không biết nên nói chuyện thế nào với Cảnh Tô.

"Cha, cha đừng nói như vậy, cha đều là vì tốt cho con!" Cảnh Tô nhìn người đàn ông đã không còn to lớn, năm tháng vô tình đánh bại ông, trong lòng cô tràn đầy đau lòng. Nhưng một người thân khác đâu?

"Muốn hỏi chuyện mẹ con à?" Cảnh Thái Sinh nhìn dáng vẻ do dự của Cảnh Tô, đoán rằng muốn biết chuyện Văn Phi.

Cảnh Tô gật đầu một cái, "Con muốn nhìn mẹ con một lát!"

"Đây là hình của mẹ con, con rất giống bà ấy!" Cảnh Thái Sinh mở ví của ông ra, sau đó rút ra tấm hình người phụ nữ đã mờ, nhưng vẫn có thể thấy được hình dáng.

"Năm đó tính tình mẹ con cũng nóng nảy, khi Thẩm Xuân Linh đỡ cái bụng to tới cửa, bà ấy liền không nói hai lời đã rời khỏi nhà, khi đó con phát sốt phải vào bệnh viện, cũng chính bởi vì chuyện này, người phụ nữ kia mới có cơ hội được như ý, sau đó bà ấy biến mất vô ảnh vô tung, nếu không phải vì để cho bà ta mang theo con trở lại, cha sẽ không cưới người phụ nữ kia!"

"Cha, mẹ biết chuyện này sao?"

"Biết, nhưng với tính tình bướng bỉnh của mẹ con thì đâu chịu quay đầu lại, hiện tại cha không có chút tin tức gì của bà ấy!" Cảnh Thái Sinh cũng là bất đắc dĩ, Tống Văn Phi tránh ông nên biến mất hoàn toàn.

"Cảnh Tô, hiện tại mất bài thuốc gia truyền rồi, cha hoài nghi là do hai mẹ con kia làm, bây giờ con phải cẩn thận hơn, hiện tại thân thể cha không bằng lúc trước, cũng không biết rõ mình bị bệnh gì, vẫn không tra được nguyên nhân, giờ giao toàn bộ Cảnh Thái Lam cho con!" Quyết định này của Cảnh Thái Sinh khiến áp lực trong lòng Cảnh Tô nặng nề hơn.

"Lão gia, Thiếu tướng Tư đến rồi!"

"Mời cậu ấy vào đi!"

"Này ~" Quân gia lại nhìn Cảnh Tô một chút, do dự.

"Quân gia, ông cứ để cho anh ấy vào đi!" Mặc dù bây giờ Cảnh Tô không biết nói gì với Tư Mộ Thần, nhưng có một số việc thay vì che giấu không bằng trực tiếp giải quyết tốt.

"Thiếu tướng Tư đại giá quang lâm, thật là vinh hạnh cho tệt xá, không biết hiện tại tới là vì chuyện công hay chuyện riêng?" Mặc dù Cảnh Thái Sinh có địch ý đối với Tư Mộ Thần, nhưng nhớ tới đứa bé đáng yêu kia, Cảnh Thái Sinh không muốn làm cho hai đời người vì vậy mà giăng co, giống như ông và Văn Phi.

Thời điểm Tư Mộ Thần đi đến phòng khách nhìn thấy Cảnh Tô ngồi bên cạnh Cảnh Thái Sinh, nhìn quan hệ giữa Cảnh Tô và Cảnh Thái Sinh tốt đẹp không khó chịu giống như trước đây, Tư Mộ Thần thờ phào nhẹ nhõm, ít nhất về nhà không có chịu uất ức gì.

"Cảnh đồng, hôm nay tôi tới là vì Cảnh Tô!" Tư Mộ Thần đứng ở phòng khách, Cảnh Tô nhìn Tư Mộ Thần một cái, giống như lại trở về bộ dáng lúc Cảnh Tô mới gặp gỡ anh, dáng vẻ hoảng hốt.

"Chỉ bằng chuyện lúc trước, cậu cảm thấy Cảnh Tô sẽ gả cho cậu sao?" Cảnh Thái Sinh ngược lại nhìn Tư Mộ Thần, nhớ lại di chúc của mẹ trước khi qua đời đã dặn dò ông giao Cảnh Tô cho Tư Mộ Thần, trong lòng mâu thuẫn.

"Tôi tin tưởng cô ấy sẽ!" Ánh mắt của Tư Mộ Thần không nháy một cái nhìn Cảnh Tô, hình như muốn từ trong ánh mắt của cô đọc được tin tức gì đó.

"Tư Mộ Thần, tôi không muốn, anh trở về đi!" Sắc mặt Cảnh Tô Biến thay đổi, dựa vào cái gì mà Tư Mộ Thần anh tự tin mình sẽ gả cho anh như vậy?

"Nhóc con, em làm sao vậy?" Trong lòng Tư Mộ Thần không hiểu, mấy ngày trước mình lời ngon tiếng ngọt dỗ dành, tại sao vào lúc này lại giống như là biến thành người khác.

"Tư Mộ Thần, anh còn nhớ rõ anh làm thế nào định tội chú hai em chứ?" Cảnh Tô đi về phía Tư Mộ Thần, từng bước một ép sát, Tư Mộ Thần rối loạn trận tuyến, anh biết, cuối cùng cũng có một ngày cô sẽ nhớ ra, cuối cùng, dự đoán của anh đã thành sự thật.

Thật ra thì bây giờ Cảnh Thái Sinh nào còn kiên trì, chỉ cần nam nữ vui vẻ là được rồi, thân thể này của ông không biết còn có thể chống đỡ được bao lâu.

"Thiếu tướng Tư, mời ngài trở về!" Thấy Cảnh Tô kích động, Cảnh Thái Sinh ra lệnh đuổi khách, ông nợ Cảnh Tô quá nhiều, vốn cho là người đàn ông này sẽ mang đến hạnh phúc cho con bé, nhìn một màn này, ông vẫn phải thất vọng.

Tư Mộ Thần đau lòng nhìn chằm chằm Cảnh Tô, cánh tay đưa ra ôm Cảnh Tô ở trước mặt anh vào trong lòng. Cảnh Tô không ngừng giùng giàng, cô kháng cự, tựa như nội tâm của cô.

"Đừng động, để cho anh ôm một lát! Nhóc con, thật xin lỗi!" Cảnh Tô nghe những lời này, yên lặng, trái tim cô đang chảy nước mắt, những chuyện này thật là loạn.

"Nhưng làm sao em dám ăn anh rồi không phụ trách?" Tư Mộ Thần ghé vào tai Cảnh Tô nhẹ nhàng nói xong, thở ra khí nóng vây quanh bên tai Cảnh Tô, Cảnh Tô chỉ cảm thấy thân thể nóng lên, trên mặt nóng bỏng, cô âm thầm khinh thường hành động của mình bây giờ.

"Tư Mộ Thần, anh có thể đi về!" Cô không thể rồi loạn trận tuyến, cô dùng sức đẩy Tư Mộ Thần ra, cũng không quay đầu lại liền đi lên lầu.

"Nhóc con, anh sẽ khiến em trở về!" Tư Mộ Thần luống cuống, anh hiểu rõ Cảnh Tô trước kia, chỉ cần là chút ý định, anh đều có thể phỏng đoán được, nhưng Cảnh Tô đã khôi phục trí nhớ khiến anh không biết làm sao, anh không biết làm thế nào là tốt cho Cảnh Tô, làm thế nào khiến cô vui vẻ.

Hiện tại Tư Mộ Thần biết mình không có cách nào hóa giải hiểu lầm, chỉ có thể đưa chứng cứ ra nói cho nhóc con của anh biết, anh thật sự yêu cô, mà không phải lợi dụng cô.

Phát hiện Cảnh Tô ở 'Mình Nguyệt Tiểu Uyển' là ngoài ý muốn, nhưng đối với người vừa về nước như anh mà nói là mệnh trung chủ định (trúng mục đích). Anh vẫn luôn chiều chuộng Cảnh Tô, anh cho rằng đó chỉ là chiều chuộng, nhưng anh phát hiện trái tim tình mạch kia lại rung động, anh cho rằng đó là ái này, lâu dần, anh cảm thấy là một loại yêu say đắm, sâu đậm, quyến luyến.

Thời gian cô ở nhà, mỗi ngày anh đều muốn về nhà, anh sẽ nghĩ hiện tại nhóc con nhà anh không được tốt, không vui vẻ sao? Có đói bụng hay không? Có lạnh hay không? Hóa ra trong lòng mình còn có thể nghĩ đến chuyện ngọt ngào như vậy.

Ở trên lầu, Cảnh Tô nhìn bóng lưng Tư Mộ Thần từ từ đi xa, một bàn tay đưa ra muốn giữ lại, nhưng trong lòng có một âm thanh khác đang hô hoán 'đừng'!

Cô nhìn Tư Mộ Thần đi xuống, Lục Phạm ở bên cạnh chờ anh. Tư Mộ Thần quay đầu lại nhìn về phía cô một cái, Cảnh Tô vội vàng không kịp chuẩn bị, một màn này rơi vào trong mắt Tư Mộ Thần.

"Lão đại, hiện tại chị dâu như thế nào?" Lục Phạm thấy Tư Mộ Thần thì vội vàng hỏi, nhớ năm đó lão đại và chị dâu như keo như sơn kia mà, hiện tại nhất định là đã đảo công thành chứ?

"Ranh con, có phải cậu rất nhàn rồi hay không? Mau nghĩ đối sách cho tôi!" Tư Mộ Thần nhìn đáng vẻ hân hoan của Lục Phạm, rất muốn đập bẹp cậu ta, mấy anh em của anh sống thật tiêu sái.

"Lão đại, anh sao vậy? Đừng hăm hại tiểu đệ như thế chứ!" Trái tim bé nhỏ của Lục Phạm lại bắt đầu run rẩy, lão đại của anh ta mất hứng hay vui mừng đều khiến trái tim nhỏ bé của anh ta run ba cái.

"Cảnh Tô khôi phục trí nhớ, cô ấy cho rằng tôi lợi dụng cô ấy để lấy chứng cứ định tội Cảnh Thái Huy!" Tư Mộ Thần phiền não.

"Lão đại, chị dâu là người của anh?" Lục Phạm thỉnh linh ném ra một câu nói như vậy.

"Khụ khụ, sao hả?" Tư Mộ Thần rút cuộc vẫn có chút ngượng ngùng, vội vàng lên xe, không muốn để cho người khác nhìn thấy đáng vẻ lúng túng của anh.

"Lão đại, đã là người của anh, còn sợ gì, phải lừa gạt vào lễ đường!" Những lời này của Lục Phạm khiến Tư Mộ Thần muốn bóp chết anh ta.

"Nếu có thể lừa cô ấy vào lễ đường, tôi còn tinh thần rồi rầm nữa hả?" Tư Mộ Thần liếc Lục Phạm hai cái, thật là bất đắc dĩ.

"Lão đại, tin tưởng em đi, bây giờ chuyện anh cần làm là viết báo cáo xin kết hôn, đừng để đến lúc đó có cô dâu lại chưa có quyết định phê chuẩn cho kết hôn! Lão đại, anh là bình chủng đặc biệt, chưa chắc có thể vượt qua kiểm tra kết hôn!" Lục Phạm vừa nói xong, Tư Mộ Thần ngược lại nhớ tới chuyện kết hôn.

"Nhanh, tôi phải đi làm báo cáo, ông đây quyết định trong vòng một tháng, phải lừa được nhóc con, khóc kêu lừa gạt, đều phải lòi cô ấy vào lễ đường!"

"Lão đại, lúc này mới giống anh chứ! Bọn em quyết định ủng hộ anh toàn lực về mặt tinh thần!" Lục Phạm nghĩ rất hoàn mỹ, lão đại nói chuyện yêu đương rồi kết hôn, vậy quan hệ giữa mình và Giang Phi Á cũng gần hơn từng bước, từ lần trước xảy ra quan hệ với Gian Phi Á, sau đó anh không có hứng thú đối với người phụ nữ khác.

"Lục Phạm, tôi nhớ đêm đó hình như Giang Phi Á đi theo cậu, cậu sẽ không làm ra chuyện tốt gì chứ?" Tư Mộ Thần dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cho thằng nhóc này, Giang Phi Á là bạn tốt của Cảnh Tô, làm lên chút sự tình cũng dễ dàng.

“Lão, lão đại, không có, không có!” Lục Phạm đang lái xe, bị hỏi như thế, xe hơi trượt.

“Lục Phạm, cậu già bộ à! Tôi vốn muốn nói cho cậu biết Giang Phi Á mang thai rồi!” Tư Mộ Thần đã sớm biết tin Giang Phi Á mang thai, từ khi nhà họ Giang gặp chuyện không may, Tư Mộ Thần vẫn biết tình hình nhà họ Giang, cho nên tin tức Giang Phi Á mang thai cho dù có được Giang Phi Á giấu giếm thế nào thì anh vẫn có thể lấy được.

Hiện tại người cha hồ đồ này đã biết, nhưng người mẹ vẫn còn ở trong bệnh viện, không hiểu tại sao phải ở bệnh viện ngây ngô lâu như vậy.

“Lão, lão đại, anh đùa phải không?” Lục Phạm vội vàng thắng xe, quay đầu lại tràn đầy không thể tin.

“Cậu không tin? Đây là minh chứng!” Tư Mộ Thần có lòng tốt phẩy phẩy tờ giấy xét nghiệm mấy cái trước mắt anh ta.

Người bệnh: nữ; chẩn đoán bước đầu: mang thai ba tuần rưỡi;

Đây là báo cáo kiểm tra của Giang Phi Á, Lục Phạm tính toán một chút, trước ba tuần rưỡi, đó không phải là? Lục Phạm cười rộ, đây là con anh ta?

“Ha ha ha, lão đại, anh thấy được chưa? Đây là con em!” Lục Phạm nhìn bức ảnh phía dưới tờ giấy, một chấm đen chính là con của anh ta, Lục Phạm cảm thấy rất hạnh phúc, hiện tại anh ta cũng có thể an ổn.

“A Phạm, có phải cậu rất muốn ôm vợ con về hay không?” Tư Mộ Thần tiếp tục dụ hoặc.

“Đúng vậy, lão đại!”

“Vậy, tôi giúp cậu có được hay không?” Tư Mộ Thần đảo hỏ, chờ anh ta ngoan ngoãn nhảy xuống.

“Được!” Anh ta tập trung tinh thần nhìn tờ giấy xét nghiệm, không nhìn thấy nụ cười gian trá trên mặt Tư Mộ Thần.

“Vậy để cho Giang Phi Á và Cảnh Tô ở cùng nhau?”

“Được, lão đại!”

Hậu tri hậu giác, Lục Phạm mới phản ứng được, giúp anh ta là giả, đến gần chị dâu Cảnh Tô là thật!

“Lão đại, anh giỏi mưu kế!”

“Đi, về nhà!”

__ Tuyển phân cách __

Nhà họ Tư, từ trên xuống dưới đều vui sướng, bởi vì Nhị thiếu gia nhà bọn họ tuyên bố, anh sẽ kết hôn. Tư lão Tư lệnh tuyên bố từ hôm nay trở đi nhà họ Tư tiến vào giai đoạn chuẩn bị chiến tranh cấp một.

“Thu phục được người?” Tư lão Tư lệnh nhìn Tư Mộ Thần hài lòng, hiện tại ông không phụ Cảnh lam dân dò, xuống dưới đất cũng có thể đối diện với bà ấy.

“Ông nội, chưa có!”

“Khôn kiếp, chưa có, cháu báo việc vui gì cho ông? Xin kết hôn gì? Chẳng lẽ cháu có phụ nữ khác?” Tư lão Tư lệnh tức giận, từ nhỏ thằng nhóc này đã có tâm cơ, bây giờ cư nhiên đùa giỡn ông, giờ trò với ông, đoạn thời gian trước còn rất tốt với cháu gái Cảnh Lam, không ngờ đều là lừa gạt ông!

“Ông nội, ông đừng tức giận vội, ngược lại cháu rất muốn cười người ta, nhưng người ta không chịu gả cho cháu!” Tư Mộ Thần nói bất đắc dĩ, trong đôi mắt đều là buồn bã.

“Cháu làm người ta tức giận? Ông mặc kệ, ông nhất định là muốn cháu dâu này!” Tư lão Tư lệnh tức giận.

“Ông nội, đây không phải là lỗi của ông à, bảo cháu đi nhà họ Cảnh bắt Cảnh Thái Huy, hiện tại Cảnh Tô hiểu lầm cháu!”

“Khôn kiếp, có ai nói ông của mình thế sao?”

“Được rồi, ông nội, ông cứ chờ xem, ông sẽ có cháu dâu!” Tư Mộ Thần thấy ánh mắt Tư Bang Quốc đều là hài lòng.

“Nhóc con, từ nhỏ trong bụng cháu đã xấu xa, cháu cho rằng ông không biết những hành động khi còn bé của cháu ư?”

“Khụ khụ, ông nội, cháu đi trước, Lục Phạm chờ cháu ở bên ngoài!” Ông cụ thông minh như vậy, ở lại chỗ này nữa, anh sẽ bị uốn nắn.

Tư Mộ Thần còn chưa có bước đi, đã bị ông cụ bắt lại!

Chương 62: Sinh non, bệnh nặng

"Trờ lại, có đồ tốt cho cháu!" Tư Bang Quốc lấy ra một món đồ từ trong ngăn kéo đặt ở trước mặt Tư Mộ Thần.

"Ông nội, đây không phải là chứng cứ năm đó dùng để định tội của Cảnh Thái Huy sao?"

"Đúng thế!"

"Không phải là đặt ở trong túi hồ sơ à?"

"Còn không phải là vì cháu, cố ý sai lão Trần lấy ra ngoài!"

"Cám ơn ông nội!"

"Cám ơn ư? Không mang Cảnh Tô trở lại thì ông sẽ cắt đứt chân chó của cháu!"

Tư Mộ Thần cảm những thứ đồ này, tâm tình có chút nặng nề, phía trên có đoạn thư của bà nội Cảnh Lam, anh không biết nhóc con của anh nhìn thấy sẽ như thế nào, trong lòng lo âu cô sẽ khó chịu.

"Lão đại, anh đã ra, như thế nào, lão Tư lệnh đồng ý cho anh cưới chứ?" Hiện tại Lục Phạm thật sự biết hạnh phúc của anh ta buộc chung lại với lão đại phúc hắc của anh ta.

"Đúng, nhưng con đường rước được cô dâu vẫn gặp ghềnh!"

"Lão đại, có em ở đây, anh tuyệt đối sẽ thành công lừa được cô dâu!" Lục Phạm vỗ ngực một bộ thấy chết không sờn, Tư Mộ Thần lắc đầu một cái, hành động này thật không đáng tin cậy.

"Cậu xác định sẽ không tiết lộ toàn bộ kế hoạch của tôi trước lúc tôi lừa gạt được?"

"Sẽ không, lão đại, em làm việc, có khi nào làm anh không yên lòng?"

"Nếu lời tôi nói là thật thì sao? Tôi cho cậu biết, lúc nào tôi cũng không yên tâm!" Tư Mộ Thần cố ý, Lục Phạm coi như là đã nhìn ra, anh ta muốn phản nghịch, lão đại nhà anh ta mới có thể cảm thấy anh ta là trẻ con vĩ đại.

"Lão đại, em tuyệt đối sẽ khiến anh lau mắt mà nhìn!" Lục Phạm hung hăng đi, sau đó lưu lại một chiếc xe và Tư Mộ Thần mất to trừng mắt ti hí.

"Đi nơi nào tốt?" Tư Mộ Thần hỏi xe, hôm nay anh không biết phải đi nơi nào cho tốt, hỏi xe, nghĩ tới nghĩ lui hay là đi nhìn nhóc con một chút vậy.

Điều khiển chiếc xe bánh bao, lại nhìn quân trang trên người, có câu nói là so sánh tương phản? Suy nghĩ một chút vẫn đổi quần áo ở 'Nguyệt Nha Tiểu Uyển'. Đầu năm nay Internet quá phát triển, sợ ý một chút sẽ bị đăng thành quân quan mặc quân trang đi xe Ferrari màu đỏ bánh bao đi chuyển khắp nơi, không chừng bị xử phạt, vậy chuyện anh kết hôn càng thêm không thể xảy ra.

Nói trắng ra là, còn sợ kỷ luật!

—— tuyến phân cách ——

Cảnh Tô ở nhà không có chuyện làm, nghĩ rằng hay là đi thăm Giang Phi Á, tình hình của cô ấy rất không ổn định, tỉnh lại ngủ, ngủ lại tỉnh, Giang Phi Á thích uống canh xương tảo đỏ, cô đi rửa mấy quả tảo đỏ, lấy mấy miếng sườn, hầm một bát canh nhỏ, bổ dưỡng lại không lãng phí, quân gia luôn nói đứa nhỏ Cảnh Tô luôn tiết kiệm, sườn còn dư lại tối hôm qua có thể làm sườn xào chua ngọt.

Sườn xào chua ngọt, cuối cùng, Cảnh Tô mới nhớ tới Giang Phi Á từng nói Tư Mộ Thần nói có một cô gái thích ăn sườn xào chua ngọt của anh mới đi học, nhớ lại thời kỳ ngây thơ của mình, không phải là ngày ngày mình quán ở phía sau anh đòi ư?

"Anh A Thần, muốn ăn sườn xào chua ngọt, anh làm cho em ăn đi!" Mặt Cảnh Tô lập tức sung huyết đỏ bừng, tự mình ăn đấm chua của mình.

Nghĩ đi nghĩ lại, mở nước ra, Cảnh Tô không tự chủ tiến lên châm nước, hạ nhiệt thực phẩm, luộc mấy lần chờ sườn nổi lên là có thể cho vào xào. Nghĩ đến Tư Mộ Thần, vào lúc này cô lại không buông được.

Nếu không có chú hai thì tốt biết bao nhiêu, có lẽ bà nội còn sống trên đời, thật ra thì mình không phải đang lừa mình dối người, khi đó bà nội đã ung thư thực quản giai đoạn cuối rồi, phát súng kia chỉ làm giảm bớt đau khổ cho bà nội hơn mà thôi. Chú hai bị bắt cũng là chuyện tốt có lợi đối với quốc gia,

nhưng cô không qua được cửa ải kia.

"Nhị tiểu thư của tôi ơi, canh xương của cô sắp cạn hết rồi kìa!" Lão quản gia nhìn nắp vung không ngừng lạch cạch, không nhận được nhắc nhở Cảnh Tô đang ngẩn người.

"Hắc hắc, chú quản gia, tôi sẽ đi đưa cho Nha Nha!" Cảnh Tô còn chưa kịp thay quần áo, cô mặc áo ngủ Chuột Mickey màu hồng ra cửa.

"Tiểu thư, tiểu thư, quần áo của cô", quản gia mới vừa đuổi theo ra cửa, Cảnh Tô cũng đã lái xe đi.

"Ai, thật là, như đứa bé vậy, vẫn sơ ý như thế!"

Lão quản gia nói xong muốn đi về phía trước, một đôi tay có lực khiến lão quản gia xoay người lại.

"Cầm quần áo đưa cho tôi!" Hóa ra Tư Mộ Thần vừa vận chạy tới đây, nhưng Cảnh Tô mới vừa ra cửa, đang muốn biết là nơi nào.

"Vậy làm phiền Thiếu tướng, tiểu thư nhà chúng tôi đi tới Bệnh viện Nhân dân! Đi thăm cô nhóc nhà họ Giang!" Lão quản gia thấy tiểu thư nhà bọn họ và Thiếu tướng Tư Mộ Thần vô cùng xứng đôi, khi lão phu nhân còn tại thế cũng nghĩ như vậy, nếu hai người có thể ở cùng nhau tất nhiên alf chuyện vui, dù lão gia phản đối thế nào cũng là mất nhắm mắt mở. Chỉ sợ vô tâm làm âm ỉ, có ý ngăn trở.

"Tư Mộ Thần tới?" Cảnh Thái Sinh rót ấm trà thượng hạng uống một hớp, sau đó nghe chút nhạc cổ điển.

"Dạ lão gia, đoán chừng tìm tiểu thư Cảnh Tô!"

"Có phải tôi rất nghiêm túc?" Ông không biết mình đang hỏi cái gì, tự nhiên thấy con gái bảo bối của mình không gần gũi với mình?

"Lão gia có chút!"

"Không trách được nhóc con kia không muốn gặp tôi, vậy có phải tôi không hay cười cười, ông xem thế này có dễ nhìn hơn không?" Cảnh Thái Sinh nhếch môi cười khúc khích với lão quản gia.

Lão quản gia sững sờ tại chỗ, cả đời này ông ta chưa từng thấy khuôn mặt tươi cười của Cảnh Thái Sinh, không cười tốt hơn, vẫn là thói quen, nụ cười này, không có chút quá trớn, ngả ngớn, đơn giản là chấn động tất cả cánh hoa rơi xuống.

"Thế nào? Tôi cười khó coi?" Ông buồn bực, tối hôm qua soi gương luyện tập thật lâu, ông cho là nụ cười này là đẹp mắt nhất.

Đánh giá chung quanh một chút, may mà không có người ở đây, hơn nữa may mà Cảnh Tô đi ra ngoài.

"Khụ khụ, lão gia, nụ cười này rất động lòng người, đúng rồi, dùng bữa sáng trước kìa!" Đi đứng không lưu loát nhưng hôm nay ông ta chạy trốn đặc biệt nhanh, ông ta chỉ sợ hôm nay đụng phải quý.

Chờ ông ta đưa bữa sáng lên, Cảnh Thái Sinh không bình tĩnh, đây là đồ ăn Trung Quốc, ông nào ăn đồ Trung, vẫn luôn uống sữa tươi và sandwich, cái thói quen này không dễ thay đổi.

"Lão gia, đây chính là cháo trắng được tiểu thư dậy rất sớm chuẩn bị cho ngài!" Cảnh Tô cảm thấy bữa ăn sáng Tây của bọn họ mặc dù rất dinh dưỡng, nhưng mà đối với người trung niên như ông mà nói thì nên ăn đồ nhẹ, uống một chút cháo trắng, dạ dày mát mẻ, đó mới là chuyện tốt.

"Cảnh Tô chuẩn bị?" Trong lòng ông vui thích, ông còn sợ nhóc con này không chấp nhận ông, sớm tinh mơ đã dậy chuẩn bị đồ ăn sáng, con gái là tri kỷ kiếp trước, lời này không sai chút nào.

Cháo uống sền sệt, vừa thơm lại dẻo, ngon vào tận trong lòng Cảnh Thái Sinh, nụ cười cũng là chân thật, vào lúc này lão quản gia nhìn đến há hốc mồm, từ trong lòng ông ta cũng vui vẻ cho ông.

"Còn đứng ngốc ở đó làm gì?" Cảnh Thái Sinh bảo ông ta ngồi xuống, một mình vui vẻ không bằng vui chung, hai chủ tớ cười nói trên bàn cơm, mấy ngày này tinh thần của Cảnh Thái Sinh không tồi.

"Không tệ chứ?" Trước kia Cảnh Thái Sinh nghe lão quản gia lẩm bẩm con gái nhà bọn họ tài giỏi, làm thức ăn rất ngon, trước kia còn rất hâm mộ, cho là về sau cũng sẽ không có điểm phúc, hiện tại có điểm phúc, ông lại không nhận được khoe khoang.

"Đúng, đúng, lão gia, tài nấu nướng của tiểu thư rất giỏi!". Mặc kệ lão quản gia là khen thật hay vì làm ông vui lòng, ông đều cảm thấy rất vui vẻ.

Cửa bệnh viện, lúc đậu xe xong, Cảnh Tô mới ý thức được không bình thường, sao hồ đồ đến mặc đồ ngủ ra ngoài, vậy đi bệnh viện thế nào? Cảnh Tô ở trên xe do dự, bằng không kêu anh Giang tới bệnh viện một chuyến?

Tính quay trở về, xe mới vừa khởi động, cửa sổ xe bị đập vang, gương mặt tuần tú của Tư Mộ Thần xuất hiện trước mắt cô.

"Sao anh lại tới đây?" Cảnh Tô nhìn bên cạnh, nhất thời cảm thấy rất là lúng túng, người đi đường cũng làm ra ánh mắt khác thường đối với bọn họ.

"Lên xe!" Cảnh Tô kêu Tư Mộ Thần mau lên xe, bây giờ cô trở về nhà, không muốn gây ra xì căng đan khiến cha lo lắng.

“Em mặc cái này ra ngoài?” Tur Mộ Thần vẫn tức giận, nhìn cô mặc áo ngủ, trong lòng ảo não, nếu không phải là anh tới, không phải cô cứ như vậy đi ra ngoài chứ?

“Tôi muốn trở về!” Khi anh tức giận, làm sao cô lại cảm thấy hơi yếu thế.

“Thay!” Tur Mộ Thần lấy túi ra, bên trong là quần áo của cô, mặt của cô lập tức đỏ, anh, anh cứ nhiên mang tất cả đồ lót của mình đến.

“Em, anh đi ra ngoài trước đi!” Da mặt Cảnh Tô cũng không dày, Tur Mộ Thần cười chế nhạo cô.

“Thế nào? Chỗ nào mà anh chưa có xem qua?” Cảnh Tô tức giận, nổi tính bướng bỉnh, cô bắt đầu cởi quần áo ra.

Tur Mộ Thần thấy Cảnh Tô cởi quần ngủ ra, lộ ra bắp đùi trắng nõn, Tur Mộ Thần chỉ cảm thấy lỗ mũi đau xót, hình như là có chất lỏng màu đỏ muốn chảy xuống.

“Anh đi ra ngoài hóng mát một lát!”

Cảnh Tô thở phào một cái, thay quần áo thật nhanh.

“Xong chưa?” Tur Mộ Thần vứt bỏ đầu thuốc lá trong tay, Cảnh Tô hơi khiếp sợ, ở trong trí nhớ của cô, Tur Mộ Thần không hút thuốc lá, làm sao lại như vậy?

“Anh hút thuốc lá?” Cảnh Tô giống như vô tình hỏi thăm, cô cũng không biết trong lòng cô đang kiên trì cái gì, chính là không thích thấy dáng vẻ như vậy của anh, bởi vì cô không thích.

62.2

"Úm!"

Cảnh Tô nghe lời nói qua loa lấy lệ, tỏ rõ tính nóng nảy, dùng sức nhìn chăm chăm giày rồi rời đi.

Lưu lại Tur Mộ Thần ở phía sau mặt hả hê, nhóc con, em buồn à? Tiếp theo còn có nhiều chiêu hơn đây.

Căn cứ vào chế định trong kế hoạch của anh, anh muốn từng bước một khiến cho Cảnh Tô rõ ràng là không thể thiếu mình, trước hết để cho cô tự mình đấu tranh, đó là chính sách mềm mỏng thích hợp nhất, cuối cùng lừa vào lễ đường. Bây giờ nhìn lại bước đầu tiên tương đối thành công.

Thật ra thì anh nào hút thuốc, đây đều là thành quả của việc dùng cái bật lửa đốt.

"Nha Nha, tới tới thăm cậu!" Cảnh Tô đẩy cửa phòng bệnh ra thì thấy Giang Phi Á ngã vào trong vũng máu.

"Nha Nha, cậu làm sao vậy? Nha Nha!" Cảnh Tô đi lên đỡ Giang Phi Á dậy, Giang Phi Á đã hôn mê rồi, hô hấp yếu ớt.

Tur Mộ Thần nghe được giọng nói của Cảnh Tô, gọi bác sỹ tới.

"Thế nào?" Lúc bác sỹ tới cũng sợ hết hồn, nếu bệnh nhân xảy ra chuyện gì ở chỗ này, bọn họ phải chịu trách nhiệm, nhất là khi đối phương là nhân vật có mặt mũi.

"Mau, mau đưa vào phòng cấp cứu!" Y sĩ trưởng không dám chậm trễ, đại tiểu thư nhà họ Giang thật vất vả mới tỉnh lại vào hôm qua.

"Xảy ra chuyện gì?" Tur Mộ Thần ôm Cảnh Tô dờ dẫm vào trong lòng hỏi, tại sao Giang Phi Á có thể như vậy, có phải sảy thai hay không? Anh thật sự không dám tưởng tượng.

"Tur Mộ Thần, anh biết không? Tôi ôm Nha Nha, phía dưới toàn bộ đều là máu, thật nhiều máu!" Trên người Cảnh Tô đã nhuộm máu đỏ, tựa vào trên người Tur Mộ Thần, hấp thu nhiệt lượng trên người anh.

"Không phải sợ, Giang Phi Á sẽ không có chuyện gì đâu!" Tur Mộ Thần ôm Cảnh Tô nhẹ nhàng an ủi.

Cảnh Tô không phải là cô gái chưa trải đời, tình hình của Giang Phi Á nói cho cô biết, hiện tại là sinh non!

"Ai có thể nói cho tôi biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào?" Cảnh Tô quả thật không thể tin được, cô biết Nha Nha vẫn thích Giang Phi Thiên, tại sao có thể có đứa bé? Ở trong mắt của cô Giang Phi Thiên sẽ không tổn thương Giang Phi Á, cũng sẽ không lấy Giang Phi Á. Bởi vì đạo đức không cho phép.

"Nhóc con, đứa bé kia là của Lục Phạm!" Khi Tur Mộ Thần vừa đưa Giang Phi Á vào phòng giải phẫu thì gọi điện thoại cho Lục Phạm rồi, đoán chừng vào lúc này nên đến.

Thấy bộ dạng của Giang Phi Á, Tur Mộ Thần cũng hơi đau lòng, dù sao nhà họ Tur và nhà họ Giang vẫn lui tới, từ nhỏ đã biết Giang Phi Á, bây giờ trong lòng anh đã sớm coi cô ấy như em gái của mình.

Hình như là Cảnh Tô không nhìn Tư Mộ Thần, anh đã sớm biết, vậy tại sao anh không nói? Cô yên lặng rời khỏi ngực anh, sau đó lẳng lặng ngồi ở trên ghế dài trước phòng mổ.

"Lão đại, Giang Phi Á thế nào rồi? Cô ấy đâu?" Lục Phạm vội vàng chạy tới, mùa thu mà đổ một thân mồ hôi, Lục Phạm nhìn Tư Mộ Thần, không nhìn thấy Cảnh Tô, mà Cảnh Tô đi lên cho Lục Phạm một cái tát.

"Bây giờ mới sót ruột? Sớm đi đâu hả? Tôi cho cậu biết, chậm, đứa bé không còn!" Giọng Cảnh Tô rung rung có lực, vang vọng thật lâu ở trên hành lang bệnh viện, cô không tự chủ được sờ lên bụng của cô, cô nhớ tới đứa bé của cô, nó còn chưa có ra đời.

"Nhóc con, em đừng náo!" Tư Mộ Thần tiến lên ôm Cảnh Tô đang kích động.

"Tư Mộ Thần, anh tránh ra cho tôi, cút cho tôi!" Cảnh Tô đi lên muốn vung một cái tát, nhưng còn chưa rơi xuống, tay của cô đã bị Tư Mộ Thần nắm lấy.

"Nhóc con, đủ rồi!"

"Lão đại, anh cứ để chị dâu đánh, là em có lỗi với Giang Phi Á, là em khốn kiếp, là em có lỗi với cô ấy!" Lục Phạm ngồi dưới đất, mắt nhìn chằm chằm phòng giải phẫu.

"Cảnh Tô, Nha Nha thế nào?" Giang Phi Thiên nghe tin chạy đến, nhìn tình hình trên đất, cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng không biết tình huống của Nha Nha như thế nào.

"Anh Giang, Nha Nha, cô ấy xảy ra tai!" Cảnh Tô sợ anh không chịu nổi tin tức này, sau khi nói xong quay mắt ra chỗ khác.

Nhưng Tư Mộ Thần không có bỏ qua vẻ mặt của Giang Phi Thiên, nghe tin tức này, hình như anh ta không có bao nhiêu rung động.

"Tô Tô, vất vả cho em rồi, yên tâm, cô ấy sẽ không có chuyện gì đâu!" Giang Phi Thiên chỉ cười cười nhàn nhạt, bất cứ lúc nào anh ta đều ôn hòa như thế.

"Đứa bé là của cậu?" Giang Phi Thiên nhìn Lục Phạm trên đất, thật ra thì trong lòng sớm nên nghĩ đến, mỗi khi Nha Nha nghe được cái tên Lục Phạm, ánh mắt của cô ấy đều có chút biến đổi.

"Anh Giang, đều là lỗi của tôi, đợi cô ấy ra ngoài, chúng tôi sẽ kết hôn!" Lục Phạm vội vàng muốn bồi thường cho Giang Phi Á, anh muốn cho cô một danh phận, anh muốn Giang Phi Á làm vợ của Lục Phạm anh.

"Cậu yêu cô ấy sao?" Anh ta sợ nhất là, Lục Phạm bởi vì áy náy mà cưới cô ấy, nếu như là như vậy, nah ta nguyện ý nuôi cô ấy cả đời.

"Tôi yêu cô ấy!" Lục Phạm biết, anh thích Giang Phi Á, từ khi còn bé đã thích cô, tại sao mình không muốn thừa nhận, lúc mình mắng cô đánh cô đều muốn làm cô chú ý tới?

"Nếu Nha Nha có thể tiếp nhận cậu, tôi cũng sẽ khuyên cha mẹ tiếp nhận hôn sự của hai người!" Nhà họ Giang tập trung tinh thần muốn gả Giang Phi Á cho nhà họ Tư, mặc dù nói nhà họ Lục không tồi, nhưng cây đại thụ giống như nhà họ Tư, bọn họ làm sao sẽ chịu buông tha?

"Ai là người thân của bệnh nhân?" Bác sĩ nhàn nhạt quét mắt nhìn mấy người đang lo lắng.

"Tôi!" Trong lúc này nói chuyện chỉ có Giang Phi Thiên, Lục Phạm bước chân tiến lên nhưng ngừng lại một chút.

"Người thân bệnh nhân xin ký tên ở chỗ này, bệnh nhân đã dùng xuất huyết, bây giờ là ký tên lấy thai chết trong bụng ra!" Giang Phi Thiên biết rõ kết quả này, nhưng bàn tay muốn ký tên lại đang run rẩy.

"Đại, đại ca, có thể để cho tôi ký không?" Giọng Lục Phạm khàn khàn, đứa bé của anh ta, hiện tại phải lấy ra?

"Được, cậu tới đây!"

"Các người mau lên một chút có được hay không? Người bệnh không thể chờ lâu, nước ối đã vỡ, chảy xuống nữa sản phụ sẽ gặp nguy hiểm đấy!" Lục Phạm không biết tay mình là nhanh chóng hoàn thành ký tên thế nào. Sau đó nhìn bác sĩ đi vào, anh ta hình như còn có thể tưởng tượng dao giải phẫu giờ lên hạ xuống.

"Chúc mừng các người! Mẹ tròn con vuông!" Tin tức này của bác sĩ như sét đánh mọi người, mẹ tròn con vuông?

"A, là như vậy! Vị tiểu thư này, con của cô ấy đã năm tháng rủi rồi, hiện tại sinh mạng của đứa bé rất ngoan cường, chỉ cần nằm ở phòng giữ ấm qua giai đoạn nguy hiểm là tốt rồi!"

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, Giang Phi Á được đẩy ra từ trong phòng phẫu thuật.

"Bệnh nhân còn hôn mê, lần này xuất huyết và sinh con làm hao hết tinh lực, có thể phải mấy ngày cô ấy mới có thể tỉnh lại!" Bác sĩ dặn dò từng câu, Lục Phạm ghi nhớ từng câu ở trong lòng, sau đó lẳng lẽ đi chuẩn bị.

“Bác sỹ dẫn tôi đi gặp bảo bối đi!” Trong lòng Lục Phạm rất hiếu kỳ.

Bác sỹ thấy mặt mày của anh ta và đứa bé rất giống nhau liền hô, “Cha đứa bé, anh đi theo tôi!” Không biết vì sao nghe lời này, trong lòng Lục Phạm rất vui mừng, anh ta lên làm cha.

“Anh Giang, chẳng lẽ anh đã sớm biết chuyện này?” Cảnh Tô nhìn Giang Phi Thiên lãnh đạm đến giờ mới phản ứng được.

“Đúng vậy, anh sớm đã biết! Lúc cô ấy mang thai hơn một tháng, anh đã biết ngay rồi!” Trong lòng Giang Phi Thiên chôn sâu như vậy, chuẩn bị quần áo vừa người cho Giang Phi Á, năm tháng bụng nổi lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng lựa chọn quần áo phù hợp, nào còn nhìn ra sự thật thế nào.

Nhưng thậm chí ngay cả chính Giang Phi Á cũng không biết mình mang thai, Giang Phi Thiên dụng tâm lừa gạt hay sao?

“Muốn hỏi anh? Tại sao Nha Nha không biết chuyện mình mang thai?”

Cảnh Tô gật đầu lia lịa, chân mày nhíu chặt, trong đôi mắt đều là suy tư, da thịt trắng nõn của cô hơi đỏ ửng.

“Cô ấy luôn ngu ngốc, lời anh nói lúc nào thì cô ấy không nghe”, Giang Phi Thiên nói như thể chuyện đương nhiên, nói kiêu ngạo, phong thái hào hứng. Thiếu niên ngoài cửa sầm mặt, anh ta biết, Giang Phi Thiên không phải con nhà họ Giang, anh cũng biết trong lòng và trong mắt Giang Phi Á cũng chỉ có Giang Phi Thiên, anh ta tính là gì?

“Sao không vào?” Tư Mộ Thần nhìn Lục Phạm tựa trên cửa ra vào, trên người tràn ngập ưu thương.

“Lão đại, nói tạm biệt với anh Giang giùm em, em về nhà báo cáo chuyện cưới xin!” Lục Phạm quay đầu lại nhìn Tư Mộ Thần sau đó rời đi thật nhanh.

“Anh Giang, rốt cuộc là ai muốn hại Nha Nha, nhà họ Giang kết thù với ai sao?” Đối với một màn hôm nay trong lòng Cảnh Tô còn sợ hãi, nhưng cô cảm giác chuyện này nhằm về phía cô.

“Cảnh Tô, làm phiền em chăm sóc cho Nha Nha, anh đi về trước, chuyện này, anh sai người đi điều tra!” Giang Phi Thiên đi, lưu lại Giang Phi Á hôn mê trên giường bệnh, Cảnh Tô đang ngồi, Tư Mộ Thần đang đứng.

“Nhóc con, nước đây!” Anh đưa nước cho cô, cô nhẹ nhàng nghiêng đầu, nói một câu cảm ơn.

Anh nói, khi nào thì giữa chúng ta trở nên khách sáo như vậy?

Cô nói, giữa chúng ta vẫn luôn khách sáo.

Anh còn nói, anh vẫn thích em, từng chút của em, anh đều thích!

Cô bắt đầu rối rắm, vậy rốt cuộc anh thích điểm nào của mình? Cô lại bắt đầu ăn dấm chua.

“Tư Mộ Thần, anh trở về trước đi!” Cảnh Tô hạ lệnh đuổi khách, anh cũng không thể dây dưa không ngừng ở nơi này chứ?

“Nhóc con, em không muốn nhìn xem hôm nay ai từng tới bệnh viện à?” Tư Mộ Thần càng ngày càng thấy mình hèn hạ, lợi dụng chức quyền? Hình như là vậy.

Cảnh Tô nhìn Tư Mộ Thần, trong lòng nghi ngờ, anh có biện pháp gì? Mắt bỗng vụt sáng, giống như trở lại lúc cô hồn nhiên ngây thơ.

“Ngu ngốc, không phải có camera à!” Anh dắt tay của cô đi tới phòng giám sát.

“Ai vậy, sao các người vào đây? Đây là chỗ các người có thể tới sao?” Người trông coi ở đó rất hung hãn, đáng vẻ vừa tỉnh ngủ.

“Đây là chứng kiện của tôi, đồng chí an ninh, tôi muốn trưng dụng phòng giám sát của cậu để làm chút việc!” Tư Mộ Thần không chút khách khí đuổi anh ta ra ngoài cửa.

Nhân viên an ninh thấy tình huống không đúng, vội vàng đi báo cáo với viện trưởng.

Ngón tay của Tư Mộ Thần thao tác thật nhanh, anh điều chỉnh hình ảnh đến trước lúc bọn họ tới chừng một giờ, bọn họ dần thấy từng bóng người màu đen đi ra đi vào, mặc phục trang hưu nhân, đính đầu mang theo mũ lưới trai, nhìn từ bên ngoài, giống như là một người đàn ông. Người này thoát nhìn rất là đáng nghi.

Nhưng sau đó cũng không thấy hình ảnh người kia, bọn họ liếc nhìn tất cả băng của bệnh viện đều không có. Có lẽ là bọn họ suy nghĩ quá nhiều.

Cũng không lâu lắm, vào lúc trước khi bọn họ vào cửa, Diêu Mộng Lan và Dung Thiệu Tước đi vào, nhìn vẻ mặt rất nghiêm túc, theo máy quay, bọn họ thấy đám người Diêu Mộng Lan đi tới phòng bệnh của Giang Phi Á, sau đó nhìn thấy hình ảnh bọn họ tranh chấp ở cửa phòng bệnh của Giang Phi Á.

Hơi thở của Cảnh Tô không thuận, xông ra ngoài, tại sao Diêu Mộng Lan lại nhẫn tâm làm hại Nha Nha như vậy, còn có Dung Thiệu Tước, rốt cuộc là cái gì khiến bọn họ không chịu từ bỏ ý đồ.

Lúc cô đi ra, vừa lúc đụng phải viện trưởng, viện trưởng nhìn người tới thoáng qua một tia sáng loáng.

"Thiếu tướng Tư, cậu đến mà cũng không nói với tôi một tiếng!" Điều Thiết Tâm tới, nhìn Tư Mộ Thần, ông ta không dám sợ ý là.

"Viện trưởng Điều, nào dám làm phiền ông!" Đây là lời khách sáo, Tư Mộ Thần cũng không nghĩ rằng bây giờ Điều Thiết Tâm là viện trưởng bệnh viện này.

"Nghe nói Thiếu tướng Tư tới vì việc công, em xem lão già này có giúp gì hay không?" Điều Thiết Tâm nhìn Tư Mộ Thần kỳ thực trong lòng có chút run sợ. Rõ ràng cho thấy trong lòng có quỷ.

"Nghe nói, Mộng Lan nhập viện rồi, tôi muốn tới thăm, những thứ khác cũng không có gì!" Trực giác của Tư Mộ Thần cho biết Điều Mộng Lan còn chưa xuất viện.

Nghe đến đó, trong mắt Điều Thiết Tâm hình như có chút đau đớn.

"Thiếu tướng Tư, không giấu gì cậu, con bé mới vừa sảy thai mấy giờ trước!" Điều Thiết Tâm cũng hơi tiếc nuối, nếu đứa cháu ngoại này còn, có thể thuận lợi leo lên cây đại thụ nhà họ Dung, nhưng đứa bé không có cha, con gái lớn tự chủ trương.

"A, thật sao? Vậy chúng tôi càng phải qua thăm mới được!" Có chuyện trùng hợp đến thế? Đồng thời sinh non? Chuyện này rốt cuộc là lỗi của ai? Nếu Giang Phi Á chảy nhiều máu như vậy làm sao còn có thể giữ được đứa bé? Chẳng lẽ là máu của Điều Mộng Lan hay sao? Từng nghi vấn khiến Cảnh Tô và Tư Mộ Thần nhìn không thấu.

"Ai, ai, cũng tốt, có lẽ hai người đi thăm con bé, cũng có thể khiến nó vui vẻ một chút!" Già bộ trái lại rất điềm đạm đáng yêu, nhưng cặp mắt vui vẻ kia bán đứng ông ta, Tư Mộ Thần không biến sắc theo phía sau ông ta.

"Ừ, đây chính là giường bệnh của Mộng Lan, tôi đi làm việc trước!"

"Được!" Điều Thiết Tâm quay đầu lại, còn cố ý liếc mắt nhìn Cảnh Tô, có thâm ý khác.

"Nhóc con, cẩn thận con hồ ly kia, lão ta không đơn giản" Không cần Tư Mộ Thần nhắc nhở, trong lòng Cảnh Tô cũng dám chắc, một người con gái tâm kế như vậy thì cha có thể không am hiểu tâm kế hay sao? Đáp án nhất định là phủ định chứ sao.

"Cảnh Tô, sao cô lại tới đây?" Dung Thiệu Tước vẫn luôn làm bạn ở bên người Điều Mộng Lan, đang lấy trái cây cho cô ta, khí sắc của Điều Mộng Lan nhìn qua cũng không phải là kém.

"Cảnh Tô? Thiếu Tước, Cảnh Tô tới, tôi...tôi" Trong ánh mắt vô tội của cô ta có chút e ngại cô, hình như Dung Thiệu Tước nhớ tới cái gì, sắc mặt lập tức lạnh.

"Các người đi ra ngoài, nơi này không hoan nghênh các người!" Cảnh Tô đi từ phía sau tới trước mặt, mắt nhìn chăm chăm Điều Mộng Lan, không chút cổ kỵ Dung Thiệu Tước.

"Nói, có phải là cô làm hay không?" Cảnh Tô nhìn Điều Mộng Lan không dám buông lỏng.

"Cảnh Tô, cô...cô đang nói cái gì?" Điều Mộng Lan đang giả bộ, trong đôi mắt đều là vô tội.

"Giang Phi Á!" Cảnh Tô phun ra từng chữ từ trong miệng, Dung Thiệu Tước đẩy Cảnh Tô ra.

"Đủ rồi, Cảnh Tô, cô không nên tới trong lúc này, cô nên đi hỏi xem người bạn tốt của cô đã làm ra chuyện tốt gì!" Dung Thiệu Tước đẩy bọn họ ra ngoài cửa, cô rõ ràng thấy nụ cười âm hiểm trên mặt Điều Mộng Lan.

"Tư Mộ Thần, hình như tôi bị ghét bỏ!" Cảnh Tô hình như là đang làm bầm lâu bầu, người phụ nữ lòng dạ độc ác như vậy, thật là bản thủ.

"Được rồi, đi chăm sóc Giang Phi Á trước, anh đi ra ngoài trước mua chút gì đó cho em ăn!" Tư Mộ Thần và Cảnh Tô tách ra, Cảnh Tô mới vừa trở lại giường bệnh, phát hiện chụp dưỡng khí rớt, cô xoay người lại nhặt, một con dao, sau đó dùng thuốc mê làm cô ngất xỉu.

"Bang chủ, người đã mang đến!" Người nói chuyện chính là một trong những người lúc trước bắt cóc Cảnh Tô ở 'Nguyệt Nha Tiểu Uyên'.

"Đẫn người tới phòng ngủ, đợi cô ấy tỉnh thì nói với tôi!" Lão đại phát tay một cái, em trai ở cửa mang Cảnh Tô xuống, đưa cô tới trên giường đặt xuống.

Đợi đến lúc Tư Mộ Thần trở lại, anh liền nhìn thấy chụp dưỡng khí của Giang Phi Á bị ném trên mặt đất, anh vội vàng chụp lên cho cô ấy, nhưng tại sao anh nhìn thấy bông tai của Cảnh Tô Địch ở trên đất?

Trong không khí hình như còn có mùi thuốc mê, anh nhanh chóng tìm kiếm tin tức có khả năng trong đầu, sau đó tập hợp thành một tin tức nguy hiểm, lúc này rốt cuộc là ai?

"Bang chủ, tiểu thư Cảnh Tô tỉnh!"

"Biết, cậu đi xuống đi!" Nhìn người đàn ông được nuôi dạy rất tốt, nói chuyện không nhanh không chậm, chỉnh sửa lại quần áo, sau đó lấy chiếc mặt nạ tinh xảo từ trong ngăn tủ đeo lên, giống như là kỵ sĩ trong đêm tối. Chỉ lộ ra đôi mắt xanh.

Sau khi Cảnh Tô tỉnh lại nghĩ tới một con dao kề cổ thôi sao lại đau nhưc.

"Tiểu thư thân yêu của tôi, hiện tại rất vinh hạnh được mời em đi dùng cơm!" Người đàn ông chìa bàn tay ra trước mặt Cảnh Tô, chờ cô đặt tay ở phía trên.

"Tôi cũng rất vinh hạnh, có thể thông qua loại phương thức này dùng cơm với ngài đây!" Cảnh Tô nhanh chóng phân tích hoàn cảnh của mình.

"Hình như tiểu thư Cảnh Tô cảm thấy hứng thú đối với chỗ này?" Người đàn ông theo ánh mắt của cô quan sát mà nhìn bốn phía, hoa cỏ nơi này ngược lại rất là đẹp mắt, đều là tâm huyết của anh ta, thật có thể nhìn vừa mắt.

"Bất tài, có mục đích gì?"

"Kết hôn với tôi!" Ánh mắt của người đàn ông trắng trợn, giống như giờ phút này cô đang coi hết đứng trước mặt anh ta.

"Nếu, tôi lựa chọn không!"

"Vậy em phải ở lại chỗ này cả đời!" Lời nói của người đàn ông mang theo nham hiểm, nhưng tốc độ câu nói từ từ, rất êm tai, cực kỳ giống Giang Phi Thiên.

"Vậy cũng không tệ, có thể thưởng thức hoa cỏ!"

Lần đầu tiên người đàn ông bắt đầu xét duyệt lần nữa, có lẽ kết hôn với cô, thật sự rất tốt.

"Không chịu thả tôi ra ngoài?"

"Quả thật không chịu!"

"Đã có bản lãnh bắt tôi tới một lần, còn sợ không có lần thứ hai sao?" Cảnh Tô khiêu khích nhìn người này, dưới mặt nạ cười một tiếng.

"Là muốn tôi thả em rồi đi à?" Hai tay của anh ta bắt chéo ở trước ngực, hình như đang chờ đợi một điều kiện.

"Thả tôi về nhà, chỉ cần anh điện thoại, tôi sẽ đi gặp anh, địa điểm do anh chọn!" Cảnh Tô làm ra vẻ nhượng bộ, vốn còn muốn cùng lắm thì lười rách cá chết.

"Có phải nếu tôi không thả em, em sẽ lười rách cá chết hay không?"

"Đúng!" Cảnh Tô đích nghiêm túc nói cho người đàn ông này, cô là người nói là làm.

"Tựa như em nói, có lần đầu tiên thì có lần thứ hai, tôi tin tưởng em sẽ tuân thủ ước định của mình, tôi vẫn nói câu kia, kết hôn với tôi, bảo đảm an toàn cho người nhà em, nếu không!"

"Tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ!" cảnh Tô bỗng nghĩ tới Tư Mộ Thần, vào lúc này chắc anh đang lo lắng.

"Đưa cô ấy đi!" Thuộc hạ nhìn Bang chủ nhà bọn họ tâm tình thật tốt mà mắt choáng váng, đây chính là kẻ bọn họ bày ra thật lâu mới cướp được người.

"Bang chủ, cứ thế thả?" Thuộc hạ không cam lòng, vậy anh cần gì phải về vui thêm chuyện? Trong lòng bọn họ yên lặng uất ức.

Sau đó thấy ánh mắt nghiêm nghị của anh ta thì dẫn Cảnh Tô rời đi.

Tư Mộ Thần không dám kinh động người nhà họ Cảnh cho nên luôn chờ ở cổng nhà họ Cảnh. Anh phải cấp dưới bắt đầu điều tra từ camera bệnh viện, rốt cuộc là ai làm? Trong đầu anh chợt thoáng qua người đàn ông đội mũ lưỡi trai.

"Tư Mộ Thần?" Cảnh Tô cũng không có nghĩ đến, có thể nhìn thấy anh ở cổng nhà.

Người đàn ông chờ Cảnh Tô về cũng âm thầm giật mình, anh ta cho là mình làm không chê vào đâu được, tại sao còn có người phát hiện ra trong khoảng thời gian ngắn như vậy?

Anh ta cảnh giác không thể để cho Tư Mộ Thần phát hiện, lập tức quay đầu lái xe rời đi, trên thực tế, Tư Mộ Thần hoàn toàn không quan tâm ai mang Cảnh Tô về, hiện tại chuyện anh quan tâm là người đứng trước mặt anh về phần người phía sau màn hình, anh tin tưởng không bao lâu nữa sẽ tự động xuất hiện.

"Không nên cử động!" Tư Mộ Thần tiến lên ôm lấy Cảnh Tô, Cảnh Tô bị động tác thành linh xảy ra của anh dọa sợ, cô lắc đầu.

"Anh...anh", Cảnh Tô muốn hỏi, anh muốn làm gì, nhưng nghĩ lại thấy hỏi ra lời ấy thật mập mờ.

Chỉ thấy Tư Mộ Thần tựa đầu đến gần Cảnh Tô, lúc cách đôi môi còn có một cm, hô hấp của Cảnh Tô cũng bắt đầu cảm thấy khó khăn, đầu của anh nghiêng nghiêng, vuốt tai phải của Cảnh Tô, sau đó đeo bông tai lên cho Cảnh Tô, hoàn thành cái này, lỗ tai Cảnh Tô đã sớm đỏ bừng.

“Nhóc con sâu xa, trong lòng đang suy nghĩ gì? Hà?” Tư Mộ Thần buồn cười nhìn cô. Cảnh Tô sờ sờ tai phải của mình, bông tai rớt lúc nào nhỉ?

Gương mặt cô phức tạp, liếc nhìn ban công trên lầu, nhìn như có 2 bóng dáng, Cảnh Tô cúi đầu có chút ngượng ngùng, một màn với Tư Mộ Thần rất thuần khiết rất mập mờ!

Tư Mộ Thần nhìn lên trên lầu lên tiếng chào hỏi, sau đó nhìn Cảnh Tô nói.

“Anh đi về! Em nghỉ ngơi cho tốt, phía Giang Phi Á, anh đã gọi Lục Phạm và người nhà họ Giang qua!”

Mũi Cảnh Tô hơi cay, lúc nào người đàn ông này đều chu đáo như thế, nếu không phải từng lừa gạt cô, thật là tốt biết bao, nếu như nói Dung Thiệu Tước là 1 người tình hoàn mỹ, Tư Mộ Thần chính là người chồng hoàn mỹ trong lòng cô.

“Khụ khụ, lão gia, tiểu thư trở lại, nên đi dùng cơm chứ?”

“Ừm!”

“Tiểu thư, mau ăn cơm đi, lão gia chờ cô đến bây giờ!”

“Được, ăn cơm thôi!” Thật ra thì Cảnh Tô đã ăn gần no ở chỗ kia, nhưng vì bồi cha, cô vẫn nguyện ý ăn thêm nữa.

“Cảnh Tô, biết con thích sườn xào chua ngọt, cho nên đặc biệt làm, ăn mau!” Cảnh Thái Sinh cười nhìn Cảnh Tô gương mặt kích động, không còn vẻ cứng rắn của ông, nhưng Cảnh Tô có chút không phản ứng kịp.

“Tiểu thư, mau ăn đi!” Lão quản gia nhìn phản ứng của cô, đứng bên cạnh cũng thấy vui vẻ.

Bữa cơm tối, mặc dù Cảnh Tô ăn không nhiều lắm, nhưng rất hòa hợp, rất vui vẻ, vào lúc cô cho là, cuộc sống hòa hợp của sắp sửa tới thì nửa đêm Cảnh Thái Sinh đột nhiên phát bệnh, mà mẹ con kia cũng nhân cơ hội này trở về nhà.

“Tiểu thư, tiểu thư, không xong, lão gia đã phát bệnh rồi!” Lão quản gia còn chưa thay quần áo, đã chạy tới gõ cửa phòng Cảnh Tô.

“Đưa đến bệnh viện chưa?”

“Đưa đi rồi, vậy thì tốt, chờ tôi thay quần áo, tôi lập tức ra cửa, làm phiền ông bố trí 1 chiếc xe!” Cảnh Tô hốt hoảng trong lòng.

Bọn họ vừa ra cửa, Thẩm Xuân Linh mang theo Cảnh Linh trở về, nhìn trong nhà vội vàng hấp tấp, Cảnh Linh bắt đầu nghi ngờ, nhưng trong lòng Thẩm Xuân Linh lại vui mừng, bởi vì bà ta biết Cảnh Thái Sinh bắt đầu phát bệnh, mà một khi bệnh gục xuống, điều này làm cho trong lòng của bà ta làm sao sẽ không thoải mái đây? Mà theo bà ta biết, khi Cảnh Thái còn sống chưa viết di chúc, càng không có công bố thân phận thật của Cảnh Tô, bà ta sẽ chờ Cảnh Thái chết, một mình bà ta độc chiếm Cảnh Thái Lâm.

“Mẹ, chuyện gì làm mẹ vui mừng như vậy?” Cảnh Linh nhìn Thẩm Xuân Linh cực kỳ vui vẻ.

“Không có gì, ngày mai muốn sắp xếp phẫu thuật cho con trong lòng cảm thấy vui mừng cho con”, đây cũng là chuyện vui mừng đối với họ.

Họ không đi tìm người đàn ông kia, người đàn ông kia ngược lại tìm tới họ, xác nhận là con gái của ông ta thì nhanh chóng nguyện ý quyền tùy cho cô, hơn nữa máu rất phù hợp.

“Mẹ, chúng ta có cần đi bệnh viện thăm ông ấy không?”

“Đi, đương nhiên là phải đi, chúng ta không chỉ đi, hơn nữa còn phải nói cho con bé kia, chúng ta trở lại, nơi này rất nhanh chính là thiên hạ của chúng ta!” Trước kia Thẩm Xuân Linh vẫn dịu dàng đối tốt với người khác, bộ dáng bây giờ khiến đám người hầu nhìn có cảm giác sợ hãi, bọn họ tự giác tránh xa, chuyện này không liên quan đến bọn họ, vẫn không nên quan tâm nhiều, bọn họ chỉ tới làm thuê. Người nào đưa tiền, người đó chính là chủ.

Trong bệnh viện, Cảnh Thái Sinh được đưa ra từ phòng cấp cứu. Đây là lần thứ Cảnh Tô chạy tới bệnh viện trong ngày, cảm thấy tính mạng con người thật là yếu ớt.

“Cha, cha làm sao vậy?” Cảnh Tô vẫn không có hiệu quả, Cảnh Thái Sinh vẫn nhắm mắt.

“Người thân bệnh nhân, xin kiên nhẫn chờ đợi, bệnh nhân chích thuốc mê, lúc này sẽ không tỉnh!” Bên tai Cảnh Tô vang lên giọng nam dễ nghe, chính là bác sĩ trẻ tuổi bọn họ đụng phải lần trước.

“Bác sĩ, vất vả cho ngài, tôi có thể biết cha tôi bị bệnh gì không?”

“Dĩ nhiên, các người có tư cách biết những chuyện này! Cha cô không có bệnh, chỉ là trúng độc mạn tính, bây giờ đã tích lũy đến trình độ nhất định, độc bắt đầu phát tác!”

“Bác sĩ nói, trúng độc mạn tính? Làm sao có thể? Cha tôi, ông”, đột nhiên ông nhớ tới ông từng nói người phụ nữ ác độc, có phải bà ta làm hay không, trong đầu Cảnh Tô ông ông, đây là thật sao?

“Tiểu thư Cảnh Tô, tạm thời cha cô thoát khỏi nguy hiểm, trúng độc mạn tính phải liệu dưỡng thật tốt, nhất định không thể để cho ông ấy tiếp xúc với chất độc, đợi chút nữa ông ấy sẽ tỉnh, cô có thể thăm ông ấy!” Bác sĩ nhìn Cảnh Tô đau lòng, không biết vì sao trong lòng anh ta hình như cũng đau đớn.

“Chồng tôi đâu, chồng tôi ở nơi nào?” Thẩm Xuân Linh vội vã chạy tới bệnh viện, bộ dáng lo lắng giả vờ giống như thật, nếu Cảnh Linh không thấy được, thật sự cho rằng đáng về người vợ hoàn mỹ chạy tới bệnh viện thăm chồng.

Lão quản gia và Cảnh Tô ở bên ngoài phòng bệnh nhìn thấy mẹ con Cảnh Linh, dĩ nhiên là hiện lên thù địch.

“Bà tới làm gì? Nơi này không hoan nghênh bà!” Lão quản gia luôn không có cảm tình tốt đối với Thẩm Xuân Linh, từ lúc bà ta vào cửa thì ông đã không ngừng đối nghịch.

“Tôi tới thăm Thái Sinh! Dù sao chúng tôi còn là vợ chồng!” Thẩm Xuân Linh điềm đạm đáng yêu, che mặt muốn khóc.

“Nếu Thái Sinh xảy ra chuyện gì, tôi cũng không sống được!” Thẩm Xuân Linh tiếp tục diễn.

Cảnh Tô đi lên cho 1 bạt tai: “Ai nói cho bà biết, cha tôi sắp chết!”

Thẩm Xuân Linh mở to hai mắt nhìn Cảnh Tô, giống như là lần đầu biết cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Đấu, lừa gạt cưới

“Cô dám đánh tôi?” Thẩm Xuân Linh lộ ra ánh mắt hung ác, thuận thế muốn trả lại cô một bạt tai.

Hơi sức của Cảnh Tô quá lớn, lại ở trong quân đội một thời gian, trước lúc 18 tuổi đã chịu phạt huấn luyện quân sự, tóm lấy tay bà ta chuẩn xác, đẩy bà ta ngã trên mặt đất. “Xem như không giả bộ rồi, bà hạ thuốc gì cho cha tôi?”

“Tôi có thể hạ thuốc gì cho ông ấy, ông ấy là chồng tôi!” Thẩm Xuân Linh hùng hổ, “Cô là đứa con gái mới vừa về nhà mấy ngày mà Thái Sinh lại xảy ra chuyện, tôi còn muốn hỏi cô đã làm gì với chồng tôi, làm chuyện gì với cha cô! Chẳng lẽ cô đã không kịp chờ đợi muốn mưu hại ông ấy, sau đó cướp lấy gia sản?”

“Đúng vậy, Cảnh Tô, trong lòng em có rắp tâm gì?” Cảnh Linh tiến lên dìu Thẩm Xuân Linh, gương mặt kiêu ngạo.

“Cô là cái thá gì?”

“Tôi là cái thá gì? Tôi cho em biết tôi là chị em, chị gái em!” Cảnh Linh còn chưa hết bệnh, có lẽ là bởi vì tìm được tùy thích hợp, nên thoát nhìn tinh thần khá tốt, cho nên hiện tại như là một con gà trống kiêu ngạo.

“Tôi nhớ tuổi Cảnh Linh con nhỏ hơn tôi một tuổi, làm chị hơn nhiều năm như vậy, còn chưa đủ à, cô là người nhà họ Cảnh ư?” Bây giờ Cảnh Tô đang ở trạng thái người thiện bị người lấn, ngựa thiện bị người cười.

Bây giờ nhà họ Cảnh có lang có hổ, cho nên hiện tại cô vừa phải đánh lang lại vừa phải đấu hổ. Cô phải tự mình kiên cường.

“Nơi này không hoan nghênh các người, nhà họ Cảnh càng không hoan nghênh các người, lão quản gia, đi thu xếp đồ đạc tống họ đi!”

“Cô dám làm như vậy!”

“Bà xem tôi có dám hay không!” Trong ánh mắt Cảnh Tô hung ác khiến trong lòng Thẩm Xuân Linh run lên một cái.

“Được, tôi không tin sẽ không đi cầu xin tôi!” Thẩm Xuân Linh mang theo Cảnh Linh rời đi.

“Mẹ, mẹ cứ đi như vậy ư?” Cảnh Linh nghi hoặc nhìn Thẩm Xuân Linh, người mẹ của cô ta không phải luôn không đạt mục đích thì không bỏ qua sao? Vì đạt được mục đích mà dùng mọi thủ đoạn, lúc này không biết bà ta muốn chơi thế nào.

“Yên tâm, cô ta sẽ đến cầu xin mẹ con, hiện tại con phải mau dưỡng thân thể tốt, sau đó ngoan ngoãn về công ty làm, cuối cùng cũng có một ngày chỗ đó lại là của hai mẹ con chúng ta!” Ở tuổi này rồi mà Thẩm Xuân Linh còn ăn mặc rất mốt, thỉnh thoảng ra ngoài, bà ta vẫn mặc tất đen, cộng thêm việc bà ta bảo dưỡng rất tốt, không nhìn ra tuổi, sắc mặt Cảnh Linh trắng bệch vì ngã bệnh, cũng già hơn mấy tuổi, hai mẹ con đứng chung một chỗ giống như chị em.

"Tiểu thư, cô về nghỉ ngơi nhé? Tôi ở đây trông coi lão gia!"

"Lão quân gia, tôi còn trẻ, ông về ngủ trước đi! Ngày mai sửa sang lại đồ của họ rồi tống ra ngoài!" Cảnh Tô lau tay cho cha, đặt tay ở trong chăn.

"Tiểu thư, vậy tôi về chuẩn bị đồ qua đêm cho cô!"

"Dạ!" Cảnh Tô từ từ tựa vào bên cạnh cha, từ nhỏ cô chưa từng hưởng thụ tình thương của cha, không biết đối xử tốt với cha thế nào, cô chăm chú nhìn mặt Cảnh Thái Sinh, thật ra thì rất đẹp mắt, cô phát hiện lỗ mũi cha rất thẳng, giống như mình.

Họ đều nói mặt mũi mình xinh đẹp, hóa ra di truyền từ ông, vậy còn phần khác? Cô bắt đầu tưởng tượng khuôn mặt người mẹ chưa từng gặp mặt, không phải dung mạo của cô rất giống bà ư? ?

"Con gái, sao không đi ngủ?" Cảnh Thái Sinh mở mắt nhìn thấy Cảnh Tô, trong lòng mềm mại.

"Cha, cha đã tỉnh, đói bụng không?" Cảnh Tô múc thức ăn lão quân gia chuẩn bị xong, nâng giường bệnh lên, sau đó đệm gối đầu ở sau lưng ông.

"Cảnh Tô, cha giao công ty cho con, Cảnh Thái Lam không bằng trước kia, đó là tâm huyết của bà nội con!" Cảnh Thái Sinh cảm thấy thật có lỗi với Cảnh Lam.

"Cha, ngày mai con sẽ đến công ty!" Cảnh Tô nắm điện thoại di động trong tay, trong lòng mặc dù không thể xác định, nhưng vẫn muốn thử một lần.

"Cha, cha không biết cách điều chế Cảnh Thái Lam sao?" Cảnh Tô hỏi, nếu không thì làm thế nào?

"Mặc dù nói cha không biết cách điều chế Cảnh Thái Lam, nhưng hương vị của Cảnh Thái Lam khác với những chỗ khác, cho nên cha chỉ cần một hộp là có thể đoán ra!" Cảnh Thái Sinh biết chỉ có cách điều chế mới có thể làm ra mùi vị giống mẹ, cho nên Cảnh Thái Lam buồn bán mới có thể hưng thịnh như thế, đều dựa vào cách điều chế của mẹ.

"Cha, cha ăn chút gì đi, ngày mai con sẽ đến công ty, cha không cần nóng vội!" Cảnh Tô đã trưởng thành, Cảnh Thái Sinh nhìn mà cảm khái trong lòng.

Ở bệnh viện một đêm, Cảnh Tô không biết là bị kinh tinh mấy lần, cô không muốn ở bệnh viện, cái chết ám ảnh quá sâu.

Nửa đêm, một bóng đen đi vào phòng bệnh.

"Ai?" Cảnh Tô đột nhiên tỉnh lại, bóng đen dừng lại.

"Là anh!" Giọng Tư Mộ Thần khá nhẹ, hình như là có ý dè dặt.

"Anh vào bằng cách nào?" Cảnh Tô vén chăn lên, kéo Tư Mộ Thần ra ngoài.

"Anh là lính đặc biệt, vào một bệnh viện không phải việc khó!" Tư Mộ Thần có chút ảo não, chút bản lĩnh này của anh đều dùng để gặp mặt bà xã?

"Trễ rồi, anh đi về ngủ đi!" Cảnh Tô không muốn gặp Tư Mộ Thần, nếu đã sớm biết chuyện Nha Nha, tại sao không chịu nói với cô? Trước kia chú hai phạm tội, cô không oán anh, bởi vì khi đó tinh thần của cô không bình thường, nhưng hiện tại thế nào? Anh có cái gì khó nói ư?

"Em đang trách anh, có phải bởi vì anh không có nói cho em biết chuyện Giang Phi Á hay không?"

Cảnh Tô không nói gì, Tư Mộ Thần chinh thân thể cô ngay ngắn, sau đó nhìn cô.

"Nhóc con, người nhà họ Giang không muốn để em biết tin tức này!" Tư Mộ Thần biết người nhà họ Giang có chủ ý gì, "Nói thật cho em biết là, người nhà họ Giang không muốn để cho bất kỳ ai biết đến sự tồn tại của đứa bé này, hiểu không? Nếu không phải tại lòng tham, đứa bé kia chắc chắn không được sinh ra!"

"Có ý gì?" Cảnh Tô nhìn Tư Mộ Thần tràn đầy nghi ngờ.

"Nhà họ Tư và nhà họ Giang muốn làm đám hỏi! Em vẫn chưa rõ sao?" Tư Mộ Thần nhìn Cảnh Tô, muốn từ trong ánh mắt của cô đọc lên tin tức gì, nhưng trừ kinh ngạc ra thì không có bất kỳ cảm xúc nào, lần đầu tiên Tư Mộ Thần bắt đầu hoài nghi, cô có ý với mình không?

"Tư Mộ Thần, nếu, nếu muốn anh cưới Nha Nha, anh chịu chứ?" Cảnh Tô lấy dũng khí nhìn Tư Mộ Thần, cô sợ nhưng hi vọng anh gật đầu, bởi vì cô cũng muốn làm chút việc cho Giang Phi Á.

"Em muốn đáp án gì, anh sẽ cho em đáp án đó!" Tư Mộ Thần tức giận, bỏ lại Cảnh Tô trên hành lang, sau đó rời đi.

Sau nửa đêm, Cảnh Tô lăn qua lộn lại ở trên giường không ngủ được, ngày hôm sau mắt cô đầy quầng thâm rời khỏi bệnh viện.

"Nơi này liền giao cho ông!" Cảnh Tô nghiêm túc nhìn lão quân gia, lão quân gia gật đầu một cái, một tắc cũng không rời Cảnh Thái Sinh.

Cảnh Thái Lam

"Ê ê, nghe nói chưa? Hôm nay nhị tiểu thư chưa bao giờ gặp mặt của nhà họ Cảnh muốn tới nơi này làm việc!"

"Cậu chỉ bát quái, đâu có đi làm, hoàn toàn tiếp nhận Cảnh Thái Lam có được hay không?"

"Nhưng, chúng ta có nên đi ăn mắng khác hay không? Nghe nói bài thuốc gia truyền của Cảnh Thái Lam bị mất, tôi thấy các đại lý hăng và Cảnh Thái Lam đều sắp đóng cửa, hiện tại người quản lý Cảnh Thái Lam cũng ngã bệnh, chúng ta có nên đi tìm chỗ tốt hay không?"

"Thật hả? Cậu lấy được tin tức từ đâu?"

"Ha ha, nhà chúng tôi có người làm cấp cao, nội tình gì mà anh ấy không biết?" Người phụ nữ vừa mới nói xong, hả hê xoay người, không cẩn thận tạt cà phê vào trên người một cô gái chưa từng thấy qua.

Về ngoài của cô gái nhìn xinh đẹp, trong lòng ghen tỵ, có thể tạo thành uy hiếp đối với cô ta hay không?

"Mới tới?" Người phụ nữ vênh váo hống hách, Cảnh Tô nhìn người này, Cảnh Thái Lam rất đề cao rèn luyện hàng ngày đối với nhân viên?

"Ừ, mới tới!" Trước mắt mà nói, hiện tại đúng là cô mới tới.

"Vậy cô hãy đi dọn dẹp phòng giải khát!" Nói xong người phụ nữ cao quý rồi đi.

Lúc này, người đàn ông cầm tài liệu vội vã chạy tới, âm thầm toát mồ hôi đầm dề, cô gái vừa rồi thật không hiểu chuyện, không biết tính khí vị tổng giám đốc mới tới này như thế nào.

"Người kia là ai?"

"A, a, đó, đó là thư ký quản lý hành chính của chúng ta!" Người đàn ông cảm thấy mồ hôi đầm đìa.

"Xa thải đi!" Trong công ty nuôi người rảnh rỗi, hay là nuôi sâu mọt.

"Tổng giám đốc, đây là thư từ chức của Lý tổng!" Anh ta do dự thật lâu, rốt cuộc đưa lá thư lên.

"Công ty tổn thất bao nhiêu?" Cảnh Tô nhanh chóng tính toán ở trong đầu.

"Lượng khách hàng của công ty bị Lý tổng mang đi không ít, những năm này khách hàng bị Lý tổng nắm giữ không ít!"

"Người mới của công ty?"

"Buổi sáng hôm nay, người dưới quyền Lý tổng và mấy Phó tổng cũng rời rít bầy tỏ muốn từ chức!"

"Công ty cho phép?"

"Không có, có điều Lý tổng khư khư cố chấp rời đi trước, những người khác vẫn còn ở công ty!"

"Mời những Phó tổng kia tới uống cà phê!" Nếu người còn chưa đi, vậy thì cô có biện pháp.

"Tổng giám đốc, người đã đến!" Ở trong phòng họp rộng rãi, Cảnh Tô mở đèn chiếu, nhìn từng người một chuẩn bị án tử, trong lòng không hài lòng lắm.

"Cho bọn họ vào đi!" Trong giọng nói của cô mang theo cảm giác xa cách.

"Chào Tổng giám đốc!" Người tiến vào lên tiếng chào hỏi Cảnh Tô, trực tiếp kéo ghế ra ngồi xuống. Dĩ nhiên còn có mấy người nhìn sắc mặt Cảnh Tô, không dám ngồi xuống.

"Biết hôm nay tôi gọi các ngài tới là vì chuyện gì chứ?"

"Có chuyện gì thì Tổng giám đốc cứ nói, dù sao chúng tôi cũng sẽ không ở lại chỗ này!" Người dẫn đầu lên tiếng.

"Thật sao? Vậy các ngài hãy xem cái này, còn đi chứ?" Cảnh Tô lấy một khoản nghiệp vụ ra, hơn nữa mỗi một bút toán đều qua tay bọn họ, quan trọng nhất là khoản tiền của những nghiệp vụ này đều có vấn đề, đây là thứ sáng nay cô mới vừa nhận được từ kế toán, cô học ngoại thương, cô cực kỳ quen thuộc những thứ đồ này, mỗi một bút toán đều phải chịu trách nhiệm về luật pháp.

"Này, tổng giám đốc, những thứ này không phải do chúng tôi làm, chúng tôi đều không biết!" Người dẫn đầu luống cuống, đây là sao?

"Thật ư? Vậy không phải các ngài muốn rời khỏi sao? Chúng ta đưa những thứ này lên để tòa án giải quyết vậy!" Cảnh Tô không biết những khoản tiền bị đào rỗng thế nào, nhưng cô biết lưu lại những người này là pháp bảo.

"Tổng, tổng giám đốc, này, chúng tôi đều từ chức, này..."

"Từ chức, thật sao? Ở lại chỗ này, tôi xé thư từ chức, nếu muốn đi, thì chờ lệnh tòa án truyền đi!" Cảnh Tô đặc biệt khinh bỉ mình, tại sao giọng điệu nói chuyện của cô đặc biệt giống như xã hội đen ác ôn.

"Tổng giám đốc, tôi lưu lại, tôi lưu lại!" Nhìn mọi người tích cực lưu lại, Cảnh Tô cười thầm.

"Nếu đã lưu lại, vậy tôi sẽ điều tra kỹ chuyện này! Lão Mạc, ông đi tổ chức hội nghị, chúng ta phải tiến hành triển khai sửa chữa và nêu phương án mở rộng sản phẩm, những thứ này cũng chỉ là tham khảo, chẳng lẽ một công ty to như vậy ngay cả một nhân tài mới cũng không có sao?" Cảnh Tô rất tức giận trong lòng, thật ra thì đối với những Phó tổng này, cô đại khái có thể để cho bọn họ rời đi, chỉ là trong thời gian ngắn chuyện tìm người cũng khó khăn, hơn nữa trên tay bọn họ nắm giữ tài liệu khách hàng, cho nên hiện tại phải nắm giữ tài liệu trước, rồi mới bồi dưỡng nhân tài của mình.

"Dạ, tổng giám đốc!" Vào lúc này lão Mạc không có chút lo lắng về vị tổng giám đốc trẻ này, cô kiên quyết và đảm đương, hơn nữa thành thạo những thứ này, so với đại tiểu thư, làm tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

"Lão Mạc, hội nghị cử hành sau 2 giờ, buổi chiều tôi muốn đến nhà xưởng!"

"Dạ, tổng giám đốc!" Lão Mạc đi xuống, Cảnh Tô bắt đầu sắp xếp tư liệu, lần đầu tiên cô xuất hiện trước mặt nhân viên của Cảnh Thái Sinh, trước những dư luận bất lợi đối với mình, cho nên hiện tại cô vừa muốn tạo hình tượng tốt, hơn nữa càng thêm gây dựng uy tín cắm vào lòng người.

Ân uy tịnh tề, từ trước đều là biện pháp thi hành của các công ty lớn, Cảnh Tô nghĩ ra một chế độ thưởng.

"Mang theo các tài liệu này, tổng giám đốc triệu tập hội nghị!" Khi lão Mạc nói xong thì một đám phụ nữ vẫn còn đang sơn móng tay, sửa móng tay, trang điểm, lão Mạc lắc đầu một cái, nơi xa, Cảnh Tô thu tất cả ở trong mắt, quan mới nhậm chức dâng lên ngọn lửa, hơn nữa rất hưng hực.

"Lão Mạc, thành tích các ngành của công ty chúng ta như thế nào?"

"Tổng giám đốc, thật ra thì công ty chúng ta đang rất yếu ở khoản thành tích, mọi người ngược lại cảm thấy hứng thú với đối sách!" Cảnh Tô yên lặng nhớ kỹ. Công ty không có cạnh tranh vĩnh viễn sẽ không thể tiến tới.

Hai giờ sau, hội nghị bắt đầu cử hành, các nhân viên nhỏ cũng ngồi trong phòng hội nghị, nói thật đây là lần đầu tiên Cảnh Tô đối mặt với hoàn cảnh lớn như vậy, hơn nữa cô lên tiếng rất có khí thế.

"Chúng ta bắt đầu hội nghị!" Giọng nói giảm bớt bình thản trước kia, trong giọng nói của cô mang theo nhẹ nhàng khoan khoái, lão luyện, không lời thôi.

"Đầu tiên, để tôi báo cáo với các ngài hai tin tức! Một tin tức tốt, một tin tức xấu!" Cảnh Tô trầm nghĩ, cô muốn trực tiếp loại trừ người vô dụng.

"Hiện tại tôi muốn nói cho các ngài biết một tin tức tốt, các ngài có thể đi lĩnh tiền lương tháng này rồi!" Người phía dưới không thể tưởng tượng nổi, nhất là người phụ nữ kia nghĩ rằng cô quả nhiên là ưu tú nhất.

"Tin tức xấu là, từ hôm nay trở đi, Cảnh Thái Lam sẽ không thuê các người vĩnh viễn!" Có thể ngồi vào vị trí quản lý cao cấp của Cảnh Thái Lam, nhất định cũng có thủ đoạn, hơn nữa Cảnh Thái Lam có sản nghiệp trụ cột ở thành phố Đàm Sơn, nói thế nào, tiền lương của quản lý cao cấp cao là rất không hợp lý.

Rời khỏi cương vị này, bọn họ chưa chắc có thể tìm được chỗ tốt hơn!

"Tổng giám đốc, chúng tôi không phục!" Người phụ nữ kia bật người, hơn nữa cô ta dựa vào thân thể của mình từng bước một bò đến cái vị trí này, cô ta không thể cứ thế rời đi.

"Không phục có phải không? Đây là camera theo dõi hành động của các vị, cô muốn nhìn xem vụ bê bối của cô thế nào phải không?" Cảnh Tô hướng về phía người phụ nữ có ấn tượng sâu nhất, công khai làm mấy chuyện này trong thang máy, không sợ ảnh hưởng tới công ty ư?

"Vậy bây giờ tôi sẽ để cho mọi người xem thử, tôi cũng vừa tới công ty, chưa nói gì tới quan báo tư thù, nhìn cô không vừa mắt, tôi là ông chủ mới của các vị, chỉ muốn các vị có thể cho tôi giá trị sáng lập, đối với tôi mà nói chính là tốt nhất!" Cảnh Tô nói ra tâm sự của ông chủ.

Cô nhìn từng người phía dưới cúi đầu, hiển nhiên bọn họ đã ý thức được ông chủ mới phải không dễ đối phó.

"Nói chuyện xấu với các vị, giờ trở lại nói về chuyện tốt, dĩ nhiên chúng ta phải vui vẻ tiễn những thành viên sắp rời đi!" Cảnh Tô mang theo ý tốt nhìn những người đó không cam lòng rời đi.

"Chuyện tốt chính là từ giờ trở đi, nếu thành tích của bộ phận tiêu thụ tăng lên, người đứng đầu sẽ được tăng thêm hoa hồng của công ty vào cuối năm, lợi ích của nhân viên phía dưới dĩ nhiên do các vị phân, hoa hồng cuối năm của chúng ta cũng tương đối lớn, các vị điều động người phía dưới thế nào, đây chính là một nhiệm vụ nặng nề, tôi hi vọng buổi tối có thể nhận được phương án của các vị?"

"Bộ phận tiêu thụ có ý kiến gì không?" Cảnh Tô nhìn về phía bọn họ, ở trong đôi mắt bọn họ, Cảnh Tô thấy được thiết tha. Cảnh Tô gật đầu nhẹ với bọn họ.

"Tiếp theo, chúng ta nói chuyện tới bộ phận lập kế hoạch, ngành các vị là thoải mái nhất trong công ty chúng ta hử? Nhưng mà ở trong mắt tôi, công việc của các vị là kém nhất, xem thử trên màn hình máy chiếu, lời cuốn chứ? Đẹp mắt chứ? Nhưng nội dung đâu? Các vị đưa nội dung ra cho tôi xem thử? Hay là tham khảo! Công ty chúng ta cần chính là sáng tạo cái mới!" Hình như Cảnh Tô tìm được cảm xúc mạnh mẽ.

"Nếu như, bộ phận lập kế hoạch đưa ra được một phương án của mình, thành công hấp dẫn khách hàng, đội các vị có tiền thưởng ngoài định mức, bằng không sẽ chờ khai trừ! Các vị trở về phân những người lộn nhộm kia vào từng tổ cho tôi, mỗi tổ trực tiếp tới chỗ tôi nhận nhiệm vụ, nếu thất bại, cả tổ rời đi cho tôi!" Cảnh Tô luôn tin tưởng vào sức mạnh đồng đội.

"Tổng giám đốc! Cái này không công bằng, chúng tôi phải đưa ra bao nhiêu phương án, cho tới bây giờ chúng tôi đều không có nói gì, nhưng bây giờ quá không công bằng đối với chúng tôi!" Trưởng bộ phận lập kế hoạch kêu gọi đầu hàng, nhưng cấp trên trực thuộc của bọn họ trực tiếp sử dụng ánh mắt giết người, anh ta nhận được ánh mắt cảnh cáo thì khí thế yếu xuống.

"Tiếp theo chính là bộ phận nhân sự và bộ phận tài vụ. . . ." Cảnh Tô cái tổ từng bộ phận, người phía dưới có vị sung sướng có vị lo lắng, lãnh đạo mới chính sách mới, tư tưởng mới, bất luận là bất đắc dĩ hay tự nguyện, đều ở đây tích cực tiến lên.

Buổi chiều, Cảnh Tô vội vã chạy tới nhà xưởng, nhìn các công nhân hầu như không còn sinh khí, Cảnh Tô vội vàng đi tới quan tâm.

"Các chú bác, các vị sao vậy?" Cảnh Tô không mặc đồng phục làm việc, nhìn qua không khác gì cô gái nhỏ nhà bên cạnh.

"Ai ai, cô bé, cháu không biết đây thôi, chúng tôi rất sợ nhàn rỗi, hiện tại, không cần phải làm việc, trước kia thì bận tới tẩm mắt mày!" Một bác dùng giọng điệu bất đắc dĩ, nếu không có công việc để làm, bọn họ sẽ phải đối mặt với cắt giảm biên chế bất cứ lúc nào!

"Các vị yên tâm, lập tức có thể khai công!" Cảnh Tô mang lão Mạc và trưởng phòng vật tư tới.

Sau khi khảo sát hết xưởng, cô lấy điện thoại của bà nội ra, bọn họ nói bài thuốc bí truyền, thật ra thì cho tới bây giờ cũng chưa có được ghi chép lại, đều là ở trong trí nhớ của bà nội, là bà nội sáng lập Cảnh Thái Lam, bà dĩ nhiên rõ ràng phổi liệu nhất. Cô trở lại phòng làm việc, theo như ghi nhớ của bà nội, sai một đám nhân viên vật tư đi gom góp, nhưng phần lớn đồ đều do chính Cảnh Tô mua, nếu thiếu thứ này, cho dù toàn bộ bài thuốc bí truyền có chính xác, cái mùi kia sẽ không giống.

Thoáng một cái, Cảnh Tô nhìn cửa sổ sát đất, cảnh đêm phía ngoài khúc xạ vào trong.

Tranh thủ thời gian về nhà đi thăm cha, công việc của hôm nay nói chung có thể. Ngay cả có vài vụ án tích lũy quá lâu, cô gần như có thể biết Cảnh Linh tham ô bao nhiêu tiền ở Cảnh Thái Lam.

Vừa mới đi xuống lầu dưới, liền thấy Giang Phi Thiên đã sớm chờ ở dưới.

"Cảnh Tô, nghe nói bây giờ em bắt đầu làm việc, chúc mừng em!"

"Giang đại ca, em cũng chỉ tạm thời xử lý công ty thay cha mà thôi,"

"Mặc kệ nói gì, hôm nay nhất định phải đi ăn mừng một bữa, đó cũng là ý của Nha Nha!" Giang Phi Thiên nói qua liền lôi kéo Cảnh Tô lên xe, Cảnh Tô chu mỏ nhìn anh trai nhà bên cạnh.

"Vậy cũng tốt! Chúng ta đi thôi!"

Ở trong phòng của 'Vạn Đình', Giang Phi Thiên chọn một chai Rafi nhỏ, Cảnh Tô nhìn mà thích, trực tiếp đưa một chai Mao Đài lên.

Ăn chút gì đó, hai người lập tức uống, Cảnh Tô thì không muốn uống rượu, nhưng vừa nhìn thấy rượu đỏ, khát vọng đối với rượu trong lòng cô tự động bị khơi dậy.

Tai mắt của Tư Mộ Thần ở trong 'Vạn đình' lập tức bắt đầu hồi báo tình hình.

Chờ anh nghe tin chạy tới, hai người đã ngà ngà say, có chút không tỉnh táo.

"Nhóc con, chúng ta về nhà thôi!" Tư Mộ Thần gọi điện thoại cho người của nhà họ Giang xong, sau đó ôm lấy Cảnh Tô đi tới nhà để xe.

Cảnh Tô nhìn gò má của Tư Mộ Thần, cảm thấy có lòng không đủ lực. Cô đưa tay đụng một cái lập tức liền rút trở về.

Cô muốn đẩy người đàn ông lần lượt lừa gạt cô ra, nhưng đẩy không ra, lại không bỏ được, muốn đắm chìm trong lồng ngực ấm áp. Cô đùa bỡn liên tục đây vò ở trên đường, Tư Mộ Thần chỉ có thể buông cô xuống.

"Anh...anh là tên lừa gạt, cách tôi xa một chút!" Cô nũng nịu, Tư Mộ Thần nhìn cô gái nhỏ lão đảo nghiêng ngã thì vội vàng tới đỡ, đỡ lại bị đẩy ra, anh không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể nhìn.

Lão đảo một bước, mắt thấy cũng sắp ngã, Tư Mộ Thần bước một bước dài ôm chặt cô, sau đó ghi chặt vào trong thân thể mình.

"Anh buông tôi ra ~" Có lẽ là bởi vì uống rượu, cái âm thanh kia liên tục treu chọc trái tim người ta. Không biết tự làm bầm hay là đang mắng Tư Mộ Thần, nhưng không có cảm giác xa cách.

Trên người cô còn mặc đồ công sở, đồ công sở này làm cô già bao nhiêu? Tư Mộ Thần không thích điều này, cô còn trang điểm? Anh muốn lau những thứ đó đi?

Cảnh Tô khá tùy hứng, hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, kéo Tư Mộ Thần bắt đầu hôn, hôn xong rồi, hết nóng giận, tự cô leo lên xe, lưu lại Tư Mộ Thần hồi tưởng ở trong gió lạnh.

"Tư Mộ Thần, tôi...tôi nói cho anh biết, nếu anh không, không đưa tôi...đưa tôi về nhà, tôi nhất định kiện anh! Kiện anh, kiện anh lừa gạt phụ nữ!" Cảnh Tô say lao đảo, vẫn không quên dọa nạt anh.

Tư Mộ Thần hận đến cắn răng nghiêng lợi, đỡ cô nịt chặt dây an toàn. Cảnh Tô tức giận nói anh, không phải là đã uống rượu sao? Cô cố ý ợ một hơi rượu, cô CMN thật đúng là đặc biệt vui mừng. Hát kinh kịch trong xe, "Vừa mới nghe được Tư lệnh nói, thím A Khánh thật là không tầm thường. Tôi bội phục thím bình tĩnh cơ trí có can đảm, lại dám đùa bốn bịp bợm ở trước mặt quý. Nếu không có tư tưởng kháng Nhật cứu quốc tốt, làm sao có thể xả thân cứu người không hoảng hốt!"

Cảnh Tô hát kinh kịch khá hay, ngược lại Tư Mộ Thần chưa từng hiểu rõ, anh nhìn cô gái nhỏ, trong lòng cảm giác thỏa mãn vô cùng, thế này thật là tốt.

Đối mặt với ánh mắt nóng rực của Tư Mộ Thần, Cảnh Tô theo bản năng đến gần cửa xe bên kia.

Rè rè ~

Xe vừa mới bắt đầu chuyển động, điện thoại di động vang lên, cô vừa nhìn là cha.

Lập tức lên tinh thần, cô rất là tỉnh táo.

"A lô, cha"

"Hiện tại con và Tư Mộ Thần ở chung một chỗ."

"Cha ăn chưa?"

"Được, con cúp đây!"

Tư Mộ Thần mơ hồ có thể nghe được một chút nội dung, anh khá bất ngờ đối với tính thẳng thắn của cô, ánh mắt mang theo cung chiều, ít nhất Tư Mộ Thần đang vui vẻ.

"Này, đừng nhìn như vậy, nếu không tôi sẽ, cho rằng, tôi cho rằng thật thích tôi đấy!" Cảnh Tô vẫn không ngừng nắc nứu.

Cô cảm thấy Tư Mộ Thần cũng sẽ không thích cô, chẳng qua là muốn bồi thường thôi, anh cảm thấy có lỗi với mình, sau đó muốn đền bù, nhưng là người vẫn chết? Có lẽ chú hai thật ác bất xá*, nhưng không thể giam giữ suốt đời sao? Hay là xử tử hình!

*mười tội không thể dung tha.

Cảnh Tô bắt đầu nói lảm nhảm vài chuyện, đại khái đều là Tư Mộ Thần anh cut cho tôi, Tư Mộ Thần tôi không muốn anh đối xử tốt với tôi như vậy, vân vân, nhưng Tư Mộ Thần không có tức giận.

"Gà chết, không cần dùng Mỹ Nam Kế với tôi, cũng không cần dụng tâm với tôi, tôi sẽ không mắc lừa, nói không gả cho anh chính là không gả!" Cảnh Tô cảnh cáo, Tư Mộ Thần buồn cười xoa tóc của cô, ánh mắt dịu dàng.

"Nếu lại nhìn tôi như vậy ...tôi sẽ, tôi sẽ phun, ối lên người anh!"

Tư Mộ Thần không để ý tới cô, chuyên tâm nhìn xe, sau đó thỉnh thoảng đưa ánh mắt về phía cô!

"Đưa tôi về nhà!" Cha vừa mới nói ở trong điện thoại, ông đã xuất viện, định liệu dưỡng ở nhà.

"Tài xế (gà chết)! Tôi muốn xuống xe bên kia!" Cô cố ý đọc hài âm, sau đó nhìn anh, mặt Tư Mộ Thần quả nhiên đen.

"Ngoan, nghe lời, không cần xuống xe!" Tư Mộ Thần không biết tức giận, hay là muốn dụ dỗ người cổ tình gây sự.

"Tôi muốn ối!" Giọng Cảnh Tô bắt đầu mơ hồ không rõ, Tư Mộ Thần nào quan tâm nhiều như vậy, cời áo của mình xuống để cho cô ối ở phía trên.

Ối xong Cảnh Tô mới phát hiện, tây trang này là George.Armani, Cảnh Tô liền tiếp mắng Tư Mộ Thần là một tên phá của, tây trang quý thế này mà để cho cô ối lên, đây không phải là hoàn toàn bỏ đi sao?

Đưa Cảnh Tô về đến nhà, Cảnh Thái Sinh đã sớm đứng chờ ở cửa, hơn nữa thái độ đối với Tư Mộ Thần cũng biến hóa vô cùng lớn, trước kia gặp mặt không phải lạnh lùng ư? Đây là thế nào?

Nhìn lại vẻ mặt của lão quân gia vui vẻ, mặc kệ là như thế nào, cô mệt mỏi, cho nên cô định đi ngủ, còn dư lại mấy Đại lão gia, muốn làm sao thì làm, tất cả phải đợi sáng mai cô tỉnh lại lại nói.

Vào lúc Cảnh Tô ngủ say, Cảnh Thái Sinh và Tư Mộ Thần đã đạt thành một nhận thức chung. Cô đã bị người cha gần đây đang trở nên đáng yêu của

mình bán đi.

Buổi sáng thời điểm mặt trời nghịch ngợm bắt đầu nhìn lại nhân dân, nhân dân cũng muốn hưởng ứng kêu gọi, sau đó đi theo mặt trời làm việc cùng nhau.

"Cha thức dậy sớm vậy?" Cảnh Tô xoa xoa cái trán, uống rượu thật không tốt, nhưng tại sao khi cô nhìn thấy rượu thì đều muốn uống?

"Ừ, nhóc con, bây giờ con và thằng nhóc nhà họ Tư đã phát triển đến mức nào?" Cảnh Thái Sinh nhìn tờ báo, lập tức thử hỏi dò xét.

Cảnh Tô thiếu chút nữa sặc bát cháo, "Cha, cha đang nói gì vậy? Con và anh ấy, con và anh ấy, không có quan hệ gì cả!" Mặt Cảnh Tô bắt đầu đỏ, thời điểm nói quan hệ, tại sao mặt cô sẽ hồng thành như thế này?

"Được rồi, được rồi, con không cần phải giấu cha, đáng về kia đã bán đứng con rồi!" Ông bắt đầu để tờ báo xuống, nghiêm túc nhìn Cảnh Tô.

"Nhóc con, người đàn ông này là bảo bối hiếm quý, con mà bỏ lỡ thì sẽ phải hối hận!" Cảnh Thái Sinh bắt đầu dạy dỗ khuyên bảo.

Thật ra thì nhiều hơn chính là cảm động, Tư Mộ Thần có thân phận gì? Cũng tự mình chạy đến bệnh viện bụng bô nước tiểu cho ông, còn cả bô đại tiện, con ruột mới làm như vậy, hơn nữa làm một bàn thức ăn ngon, khiến ông hiểu ra, ước gì ngày ngày gặp được anh.

"Cha, là anh ấy bắt chú hai!"

"Đứa nhỏ ngốc, cha cháu cậu ấy bắt đi chú hai con đi là bởi vì chú hai con là con trai duy nhất của bà nội, cứ thế bị mang đương nhiên sẽ tức giận, nhưng toàn bộ chứng cứ đều do bà nội con cung cấp, bà cụ cũng buông ra, chúng ta cũng không cần thiết làm khó tiểu bối, đúng không?"

"Cha, nhưng anh ấy lừa gạt con, dù chuyện này thật sự bất đắc dĩ, vậy còn Nha Nha? Chuyện Giang Phi Á mang thai, anh ấy biết rõ, nhưng anh ấy không có nói với con!"

"Vậy bây giờ không phải đã biết ư? Tình hình hiện tại của nhà họ Giang là với giao tình giữa nhà họ Giang và nhà họ Tư, bọn họ nhất định muốn lợi dụng đứa bé kia tiến vào nhà họ Tư, mà cho dù Tư Mộ Thần biết cũng không có liên quan, bởi vì đó là đứa bé của Lục Phạm!"

Hôm nay được Cảnh Thái Sinh phân tích tình hình rõ ràng, chân mày của Cảnh Tô càng thêm khóa chặt.

"Được rồi, mau ăn cơm, đi công ty đi, cha phải hưởng thụ cuộc sống của ông lão, nghe nói ngày hôm qua ở công ty đầu ra đầy, ngược lại không làm cha thất vọng!"

"Cha, trước kia làm sao lại không phát hiện ra cha đáng yêu như vậy?" Cảnh Tô nói xong cũng nắm lấy túi xách đi ra ngoài, hôm nay không phải tiểu Trương đưa mình đi làm sao?

Cô kiểm tra chung quanh, kết quả, cô thấy Tư Mộ Thần mặc áo khoác màu xanh dương mở xe Ferrari đỏ ra đợi.

"Đi thôi!"

Bây giờ tỉnh táo, cô cũng biết chuyện tối ngày hôm qua, cô không nói lời nào, chờ Tư Mộ Thần nói chuyện, đồng thời cô cũng nghĩ đến lời của cha.

Trước khi đi, lão quản gia cũng nói với cô chuyện Tư Mộ Thần tỉ mỉ chăm sóc cha, ít nhất cũng phải cảm ơn?

"Đến công ty!" Trên đường liên tục do dự, sau đó Cảnh Tô vẫn bỏ lỡ thời gian nói xin lỗi, Cảnh Tô nghĩ nên để lần sau!

Nhưng Tư Mộ Thần nóng nảy, Lục Phạm thối tha, viết cho anh kế sách theo đuổi, một chút cũng không dùng được, buổi chiều còn có một kế hoạch lừa gạt cưới nữa, áp dụng rồi hãy nói? Không được, mình còn kinh sợ không thể bày ra ngoài cho mọi người xem được.

"Rách cơm, kế hoạch đã xong chưa? Tôi cho cậu biết, cậu nhất định phải giúp tôi theo đuổi bà xã, con bà nó, cậu khỏi phải nghĩ đến Giang Phi Á!" Chuyện kết hôn của cậu ta nằm trong tay anh, mà Tư Mộ Thần anh, không có việc gì cần phải gãi gãi nhược điểm của người ta, sau đó uy hiếp người ta làm việc.

Cảnh Tô nghĩ thật lâu, cô còn định buổi trưa mời người ta ăn cơm! Hai người thành công cháy lại từ đây!

Nhưng lúc cô đi vào công ty tại sao không khí kỳ lạ thế kia? Khắp nơi hân hoan, ánh mắt nhìn cô thật sự là ái muội!

"Lão Mạc, chuyện gì vậy? Có người kết hôn?"

"Không phải, là như vậy, lần này chúng ta kêu gọi đầu tư là cửa hàng châu báu, người ta mang theo lễ phẩm tới, hơn nữa còn mang tới chiếc nhẫn kim cương nữ, lão tổng kia còn đặc biệt thiết kế một chiếc nhẫn cho cô."

Lão Mạc móc chiếc nhẫn trong túi ra, sau đó thả vào trong tay Cảnh Tô, trong đôi mắt nặng nề, Cảnh Tô nhất thời cảm thấy Alexander.

"Tổng giám đốc, cô đeo lên thử xem, có thích hợp hay không!"

Không ngờ Cảnh Tô đột nhiên lên tiếng, phá vỡ mộng kim cương của vô số người.

"Thu toàn bộ lại đi, chúng ta không nhận một cái nào! Chờ lúc cạnh tranh, cho bọn họ xem bản lĩnh của mình!" Lời nói của Cảnh Tô cũng tuyên cáo kế hoạch một của Tư Mộ Thần, thất bại!

Theo kế hoạch hai, Tư Mộ Thần canh chừng thời gian gọi điện thoại cho Cảnh Tô, vừa đúng lúc Cảnh Tô cũng muốn hẹn anh, nghĩ đến cùng nơi, cho nên muốn nói là, đi thôi, địa điểm lại là quán hải sản, Cảnh Tô nói đó là anh đang nhân nhượng mình, mặc kệ địa điểm người ta đã chọn xong.

Tư Mộ Thần nghĩ tới lời Lục Phạm nói, trong lòng tâm thần bất định, cái gì gọi là chỉ cần lừa gạt Cảnh Tô đeo nhẫn chính là lừa gạt cưới thành công, hiện tại anh không sợ Cảnh Tô không mang chiếc nhẫn, sợ cô thẹn quá hóa giận, Cảnh Tô càng thêm hiểu nhầm Tư Mộ Thần, anh càng chiều cô, yêu cô, nguyện ý cho cô thứ tốt nhất, nhưng anh không biết vì muốn bảo vệ chân tướng không để cho cô cuốn vào trong đó, mà khiến cô không ngừng hiểu lầm mình.

"Cảnh Tô, ngồi xuống, anh có việc nói cho em!" Cảnh Tô nhìn Tư Mộ Thần, cảm thấy quái dị, ở trong ký ức của cô, Tư Mộ Thần rất ít gọi cô là Cảnh Tô, đều mở miệng gọi một tiếng nhóc con, rốt cuộc là chuyện nghiêm túc?

"Ừ, anh cứ nói!" Phục vụ viên bắt đầu đưa món ăn lên, Tư Mộ Thần có nhiều chuyện muốn nói, nhưng không biết mở miệng thế nào, anh lấy một vật trong túi ra.

"Nhóc con, đây là thứ bà nội lưu lại khi còn sống" Đó là một đoạn văn, mở máy ghi âm ra, Cảnh Tô nghiêm túc nghe, từng chữ từng câu đều khắc ghi trong lòng cô.

Cô cảm chiếc đĩa bắt đầu ăn đồ của mình, Tư Mộ Thần nhìn mặt cô không về gì, trên mặt tất cả đều là nét mặt thất vọng.

"Thật ra thì tối hôm qua em đã biết chuyện này, là bản thân em không qua được cửa ải của chính mình, em không phủ nhận là em thích anh, nhưng mà trong lòng em lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, anh cũng biết, em từng bị người bỏ thuốc, em còn từng có con", vì vậy Cảnh Tô cực kỳ bình thản nói ra những lời này, thật ra thì ngẫm nghĩ lại cô làm gì có tài đức gì để được cưng chiều đây?

'Cảnh Tô, đứa bé kia là của anh!' Tư Mộ Thần đã sớm reo hò đến mấy lần ở trong lòng, nhưng nếu quá thẳng thắn, cô lại hiểu lầm.

"Cảnh Tô, anh muốn nói cho em chuyện này, thật ra thì anh cũng từng bị người bỏ thuốc", Cảnh Tô dùng tay lại, dùng động tác ăn cơm lại, hình như cô đang mong đợi đoạn sau của Tư Mộ Thần.

"Vào lễ trưởng thành muộn của em, ở trong phòng khách mờ tối, anh đã xảy ra quan hệ với một cô gái trẻ!" Tư Mộ Thần đang nói cho Cảnh Tô, người đàn ông kia chính là anh, gánh nặng trong lòng Cảnh Tô cần bị cởi xuống.

"Tư Mộ Thần, anh biết cô gái trẻ tuổi đó sao?"

"Không biết!"

"Nếu biết rồi, anh sẽ như thế nào?"

"Anh sẽ cưới cô ấy!"

"Anh không yêu cô ấy, cho danh phận gì? Thiếu tướng phu nhân?"

"Anh sẽ yêu cô ấy, bởi vì biết cô ấy tốt đẹp như thế, lần đầu tiên nhìn đã nhớ kỹ cô ấy, lần thứ hai nhìn thì bị hấp dẫn, lần thứ ba thấy là yêu, chỉ muốn gần nhau", tình yêu ba giai đoạn nhưng mà cũng chỉ là như thế! Tư Mộ Thần nắm lấy tay Cảnh Tô.

"Tại sao không nói sớm, người kia là em?" Giọng Cảnh Tô vẫn nhẹ nhàng, nhưng giọng nói nồng đậm oán trách, Tư Mộ Thần không nói ra, hay là muốn nói, anh không muốn thương tổn em? Tạo thành áp lực cho em?

"Sau đó anh khờ dại, còn ôm đứa bé sống ở bên cạnh anh là vì cái gì? Vì chăm sóc em sao? Khi đó là yêu sao?"

"Em tinh táo, đứa bé không còn, bà nội không còn, ngay cả khi trí nhớ cũng mất, vậy anh có buông tha em không?"

"Người đàn ông em yêu bị Cảnh Linh đoạt mất, bị đuổi ra khỏi nhà, anh chờ em ở chỗ này là vì cái gì?"

"Em đính hôn, người tình hoàn mỹ đối với em rất tốt, thiết kế áo cưới hoàn mỹ cũng không hờ hang, thì ra bọn họ mới là một đôi, biết được chân tướng, anh lại xuất hiện, giúp em hủy bỏ đính hôn, là anh không muốn mất em ư?"

"Thẩm Xuân Linh muốn tủy, gạt em đi bệnh viện, có phải anh cũng biết hay không? Cho nên chờ em tự chui đầu vào lưới?"

"Thật ra thì em chỉ cần cẩn thận phân biệt mùi trên người anh đã biết, có phải anh là người đêm đó hay không? Hai năm qua, em và Hàn Từ Dương yêu nhau, chúng em chỉ dắt tay, chưa từng có hành động thân mật, chỉ bởi vì em thích sạch sẽ, anh rất hài lòng phải không?"

Lúc cô nói những lời này, thời gian như dừng lại, thỉnh thoảng cô còn ăn mấy viên trứng tôm, cô là người phải làm việc, ăn no mới có hơi sức!

"Nhóc con, em không yêu anh sao?" Cảnh Tô dùng động tác lại, thì ra là nói nhiều như vậy, chỉ cần câu nói đầu tiên của Tư Mộ Thần đã đánh bại cô,

chỉ bởi vì cô cũng thật sự yêu.

"Yêu!"

"Gả cho anh!"

"Làm người tình không tốt sao?" Cô hỏi ngược lại.

Tư Mộ Thần há miệng, cuối cùng không nói gì nữa, đây không tính là kế hoạch thứ hai cũng thất bại?

"Tiểu thư, cái này có phải chiếc nhẫn của cô hay không, tôi đeo lên cho cô!" Một vị phục vụ viên giống như là đi ngang qua bên này, nhặt được một chiếc nhẫn trên mặt đất, sau đó quỳ một chân trên đất, định đeo nhẫn cho Cảnh Tô, đây chính là hủ sọ Cảnh Tô, không nói đến Cảnh Tô, Tư Mộ Thần cũng buồn bực, đây là gì? Lục Phạm sắp xếp?

"Thật xin lỗi, tôi chưa cưới!" Cảnh Tô thấy chung quanh đều nhìn về nơi này, cô cảm thấy ngượng ngùng.

"Dạo này, ngay cả phục vụ viên quán hải sản cao cấp cũng lăm tiền như thế à?"

"Đúng vậy, đúng vậy, chiếc nhẫn kim cương này đắt quá, hơn nữa đáng đáp người bán hàng kia thật sự đẹp mắt, nếu tôi là người phụ nữ kia, tôi lập tức đồng ý!"

"Nhưng em cũng không phải là người phụ nữ kia, tôi thấy cô vẫn nên thích người đàn ông ngồi ở đối diện cô, vừa đẹp trai lại có vẻ nam tính!"

Nghe những lời nói chuyện linh tinh, Tư Mộ Thần nổi giận, kéo Cảnh Tô rời đi.

Mới vừa ngồi lên xe, nhận được điện báo, Cảnh Tô nhìn tên trên màn ảnh, trong lòng có chút thấp thỏm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Tiểu Tiểu Bình xuất hiện, lừa gạt cưới (2)

"Tiểu thư Cảnh Tô thật sự là đã thương lòng anh ~" Đầu kia điện thoại là một giọng nói tà mị truyền vào tai Cảnh Tô, Cảnh Tô liếc mắt nhìn Tư Mộ Thần, sau đó chuyển ống nghe qua bên tai khác.

"Anh đang nói gì, vì sao tôi nghe không hiểu?" Cảnh Tô thật sự không hiểu ý của anh ta.

"Tiểu thư Cảnh Tô, anh chính là người hôm nay cầu hôn em ở quán hải sản ~" nếu không biết anh ta là dạng đàn ông gì, Cảnh Tô thật sự sẽ nghĩ anh ta một người đàn ông nhỏ.

"Thật xin lỗi, tôi cũng chưa từng nói sẽ gả cho anh!" Lúc Cảnh Tô nói ra những lời này, cô rõ ràng cảm nhận được người đàn ông bên cạnh khác thường.

"Tiểu thư Cảnh Tô, anh tin tưởng em sẽ nhanh tới tìm anh, anh tin tưởng em nhất định gả cho anh!" Tại sao đáng vẻ và giọng nói của người này giống với người kia vậy?

Cảnh Tô không nghĩ nhiều, bởi vì điện thoại di động của cô đã bị Tư Mộ Thần cướp rồi cúp điện thoại.

"Điện thoại của ai? Cầu hôn?" Tư Mộ Thần nổi giận, nhóc con chỉ sống ở bên cạnh anh cũng đang trêu hoa ghẹo nguyệt, thật không dễ cho mình bớt lo.

"Không có việc gì, một người bạn nói giỡn!" Cảnh Tô thu hồi điện thoại di động trong tay anh, sau đó nhét vào trong túi xách, người kia không có điện thoại nữa.

"Thực sự nói láo!" Tư Mộ Thần rất bất mãn đối với lời nói của Cảnh Tô.

"Tư Mộ Thần, anh có thể dừng trò hề nhằm chán của anh không? Bây giờ cảm xúc của em rất loạn, em biết rõ mình không bỏ được anh, nhưng em thật sự chưa nghĩ tới chuyện kết hôn với anh, hiện tại nhà họ Cảnh cần em!" Cảnh Tô nói xong cũng xuống xe, Tư Mộ Thần nhìn Cảnh Tô đi xa, lái xe chạy về phía nhà họ Tư!

—— tuyển phân cách ——

"Cha, cha đã về?" Tư Mộ Thần nghe âm thanh này, bước chân ngừng lại một chút, xem như là gặp quỷ, thân thể cứng ngắc quay lại, sau đó chuẩn bị tức giận.

"Tiểu Tiểu Bình, sao con chạy về?" Tư Mộ Thần nhìn tiểu quý trở về thì tức giận thêm, không phải con bé ở nước Anh chơi với bà nội sao?

"Ai u, cha, không phải vì con trở lại thăm cha, rồi sau đó thuận tiện xem cha mang mẹ về cho con hay chưa?" Tiểu Bình lập tức đâm chọt chỗ đau của anh, Tư Mộ Thần ôm chầm Tiểu Tiểu Bình mặc quần trang, sau đó vuốt ve mái tóc dài của con bé.

"Còn không có, mẹ con nói không chịu gả cho cha!" Tư Mộ Thần nhìn dung nhan Tiểu Tiểu Bình giống Cảnh Tô như đúc, nhẹ nhàng nhéo, một lát sau, anh lại bắt đầu nhớ nhung.

"Thật là CMN dân!" Tiểu Bình ghét bỏ gạt tay Tư Mộ Thần, sau đó chu cái miệng nhỏ, đi lên lầu.

"Ai, Tiểu Tiểu Bình, con đứng lại đó cho cha!" Tư Mộ Thần cảm thấy mất thể diện, một đứa bé ba tuổi rưỡi nói lời thô tục, còn không để người cha như anh ở trong mắt.

"Cha Tư, con tên là Tư Tiểu Bình, không phải Tiểu Tiểu Bình, khó nghe muốn chết, con muốn đổi tên!" Tư Tiểu Bình ghét bỏ nhìn Tư Mộ Thần.

"Con...con, thôi, ngủ một lát đi!" Tư Mộ Thần có chút bất đắc dĩ nhìn con gái, chờ Tiểu Tiểu Bình ngủ, anh chạy đến trong phòng của con bé nhìn nó.

Cảnh Tô bởi vì ngoài ý muốn sinh non ở bệnh viện, lúc sinh con bé ra, nếu như không kịp thời cứu trị, con bé đã sớm không tồn tại trên thế giới này rồi, sự tồn tại của con bé không dễ dàng đường nào, ba năm nay con bé vẫn ở nước Anh cùng bà nội, con bé trở lại không phải nghĩa là bà nội cũng trở về chứ?

Tư Mộ Thần nhức đầu, bà cụ trở lại là phiền toái nhất! Bà sẽ ép mình cưới người phụ nữ Dương Tử Hi.

Quả nhiên, ngày hôm sau, đầu đội mũ, đeo mắt kính, "Hello, cháu trai yêu quý của bà, gần đây cháu khỏe không?" Bà cụ thỉnh thoảng phe phẩy quần áo hoa của bà, ông cụ Tư nhìn vợ nhà mình, tức không thể làm gì.

"Bà lão, nếu không phải là không thể ly hôn, hiện tại tôi lập tức CMN muốn cho bà đi!" Ánh mắt của Tư lão gia lộ ra ghen ghét, ông làm quân nhân nên không thích việc như vậy, hình dáng lờ lợc như gì?

"Ông có bản lĩnh để cho tôi đi à? Dù sao tôi cũng không phải là không ai muốn, không phải ông cũng biết những lão già ở trên phố ngoại quốc đều xem trọng tôi à, đều nói tôi là một người phụ nữ phương Đông đẹp nhất mà họ từng gặp!" Bà lão cũng không phải là đèn đã cạn dầu, bà khoe khoang những chuyện phong lưu ở nước ngoài với ông lão.

"Bà nội cô, bà nội cô", Tiểu Tiểu Bình chạy từ trên lầu xuống, nhìn thấy bà nội cô thì thân thiết vô cùng.

"Ai ai, con cẩn thận chút!" Bà lão ôm Tiểu Tiểu Bình lên đặt ở trên đùi.

"Tiểu Tiểu Bình, qua đây với ông nội cô!" Đây là lần đầu tiên ông cụ Tư nhìn thấy Tiểu Tiểu Bình, bộ dáng con nhóc thật là đẹp mắt, thật muốn bầm xuồng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn.

"Ông nội cô, con không qua đâu, ông sẽ dùng râu ria đâm con!" Tiểu Tiểu Bình cực sợ râu ria hoa râm của ông.

"Sớm nói ông cạo râu ria đi, nhìn xem, dọa Tiểu Tiểu Bình nhà chúng ta!" Bà lão nói lẽ thẳng khí hùng, ông lão tức giận chấp tay sau lưng lên trên lầu.

"Ai da, bà nội, bà vừa trở về đã giận ông nội!" Tư Mộ Thần ngồi xuống bên bà.

"Giận ông ấy? Bà có sao? Ai ai, Mộ Thần, cháu độc thân đã lâu, cũng không định tìm một người sống cùng sao? Tiểu Tiểu Bình cũng cần một người mẹ? Cháu và Tử Hi rất xứng đôi, cháu còn đang chờ cái gì? Con bé nhà họ Cảnh và cháu sẽ không có kết quả!" Bà nhìn người nhà họ Cảnh không vừa mắt, cháu dâu của bà không cần nhà họ Cảnh.

"Bà nội, chuyện của cháu, cháu tự biết làm chủ, bà cũng không nên nhúng tay vào!"

"Bà nhúng tay vào? Giỏi lắm, cảnh cứng cáp rồi phải không? Cháu giống hệt tính bố cháu!" Bà lão tức giận nhìn Tư Mộ Thần, ôm Tiểu Tiểu Bình đi tới vườn hoa, tức thì tức, nhưng bà cũng chưa từng quên chính sự. Bà muốn sắp xếp để Tử Hi trở về nước, nếu để cho Tư Mộ Thần và con bé nhà họ Cảnh tốt lên, khẳng định bà sẽ tức giận thổ huyết.

"Bà nội, cháu muốn trò chuyện với Tiểu Tiểu Bình!" Tư Mộ Thần nhìn bà nội nhà mình khẩn cầu, hàng năm mình đều đi Anh quốc, thời gian sống chung một chỗ cùng quý con cũng không ít, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ.

"Bà nội cô, bà để cho con đi chơi với cha một lát đi ~ bà nội cô ~" Tiểu Tiểu Bình ôm lấy bà lão, chu cái miệng nhỏ uất ức.

"Ai u, được rồi, đừng lác, đầu đều choáng váng, bà nội cô đồng ý còn không được sao?" Bà để Tiểu Tiểu Bình vào trên tay Tư Mộ Thần, chạy ra vườn hoa.

"Cha, có chuyện nói với con? Để con nói một câu 100 đồng, làm một chuyện một ngày 1000 đồng!" Cô bé đưa ngón tay béo mũm mĩm ra, khoa tay múa chân, Tư Mộ Thần nhìn bộ dáng nghiêm túc đó, buồn cười lại không dám dă kích lòng tin của cô bé, cô sẽ sớm đem hai so thành một.

"Con nói, cha muốn con làm chuyện gì, con cũng đồng ý?"

"Ừ, in dấu tay, con sẽ đi làm!" Tiểu Tiểu Bình lấy một tờ giấy trắng ra, chỉ thấy phía trên viết cha, trà, chút, tiền, làm, việc xiêu xiêu vẹo vẹo, đại khái chính là làm bao nhiêu chuyện, cho bấy nhiêu tiền.

"Ăn ở đâu?" Tư Mộ Thần nhìn quỹ lĩnh tinh bất đắc dĩ, chỉ thấy Tiểu Tiểu Bình lấy hộp bút màu hồng nghiêm túc thoa lên tay Tư Mộ Thần, sau đó nắm lấy tay anh nhấn một cái lên trên.

"Tốt lắm, cha, cha nói đi, chuyện gì?" Tiểu Tiểu Bình cẩn thận đặt nó trong túi rằn ri của mình, xê dịch mũ quả dưa của mình.

"Vậy, Tiểu Tiểu Bình có muốn gặp mẹ không?"

"Dạ, muốn!" Mặc dù cô bé không biết mẹ là cái gì, nhưng dì Dương thường nói, đại khái chính là giống như bà nội cô thương cô bé?

"Được, vậy con giúp cha mang mẹ về có được hay không?"

"Đó là dì Dương sao?" Trong mắt Tiểu Tiểu Bình có nghi ngờ, trừ dì Dương, còn có ai muốn làm mẹ?

"Không phải vậy, là một dì xinh đẹp khác, con có nguyện ý hay không?"

"Dĩ nhiên nguyện ý, dù sao Tiểu Tiểu Bình không thích dì Dương, dì Dương thật là khủng khiếp, còn thường bầm Tiểu Tiểu Bình!" Trong đôi mắt cô bé lộ ra ý sợ hãi, biết mình nói lỡ miệng, cô bé vội vàng che miệng lại, sau đó liếc mắt về phía khác.

"Cô ta bầm con?" Tư Mộ Thần nghe đến mấy câu này, trong lòng cực sợ, con gái của anh lại bị người phụ nữ kia ngược đãi, trong lòng anh tràn đầy lửa giận.

"Cha, hay là chúng ta đi tìm dì kia đi!" Tiểu Tiểu Bình lôi kéo Tư Mộ Thần ra cửa.

Tiểu Tiểu Bình là một đứa trẻ thông minh, dọc theo đường đi chọc Tư Mộ Thần vui vẻ, Tư Mộ Thần cũng quên mất chuyện không vui, trước khi Dương Từ Hi trở về nước, phải giải quyết ôn hòa.

Dưới lầu Cảnh Thái Lam, xe Tư Mộ Thần dừng ở chỗ khuất, Tư Mộ Thần luôn cho rằng Cảnh Tô đang làm việc, anh thất thời gian chờ, quả nhiên, hôm nay Cảnh Tô mặc một cái áo khoác màu đỏ, thanh thuần mang theo quyến rũ.

"Cha, có phải dì kia hay không?" Tư Tiểu Bình đưa tay chỉ Cảnh Tô, Cảnh Tô giống như là cảm nhận được cái gì, mắt nhìn về phía bọn họ, nhưng đều là xe, Cảnh Tô lắc đầu một cái là mình suy nghĩ nhiều, làm sao cô cảm thấy có người đang chỉ mình chứ?

"Đúng vậy, đợi chút nữa cha mang con đi vào, sau đó con phải tự mình hành động? Bất luận dùng biện pháp gì cũng phải lừa dì kia về làm mẹ con!"

"Con cũng thật thích dì này, nhưng mà cha, dì này cũng sẽ bắt nạt Tiểu Tiểu Bình sao?"

"Sẽ không, cô ấy sẽ rất thương con! Tựa như bà nội cô, Tiểu Tiểu Bình cũng muốn nhiều người thương chứ? Còn có rất nhiều mẹ~"

"Được, con muốn đi rồi!" Nghe mẹ mẹ, Tiểu Tiểu Bình thật hưng phấn, cô bé muốn dành tiền đi mua vàng, cô bé thật sự thích ánh vàng rực.

"Được, chia nhau hành động~" Tư Mộ Thần dặn dò cụ thể xong, liền dẫn cô bé đi lên.

Ở dưới lầu Cảnh Thái Lam, bọn họ vừa hay đụng phải lão Mạc, lão Mạc nhìn Tư Mộ Thần, dĩ nhiên là biết, nhưng nhìn đứa bé của bọn họ, thầm đoán là ai?

Lão Mạc dẫn Tư Mộ Thần đi lên, Tiểu Tiểu Bình đi theo nhưng có khoảng cách nhất định, cho nên bọn họ nhìn nhưng không dám ngăn trở, đến nỗi tất cả mọi người đang suy nghĩ xem là con nhà ai.

"Thiếu tướng Tư, sao ngài rảnh rồi tới đây? Là tới thăm Tổng giám đốc à?"

"Đúng vậy, để tôi xem thử cô ấy có tốt hay không!" Tư Mộ Thần cũng biết rõ chuyện tổn thất của bọn họ, khẳng định Cảnh Thái Sinh có tiết lộ với anh.

Tiểu Tiểu Bình dựa theo trình tự của cha, tiến hành từng bước một, cô bé nhìn cha dẫn dì xinh đẹp đi ra, thấy tất cả mọi người đang vui đầu làm việc, cô bé len lén bò vào từng bước một, ngoan ngoãn núp dưới bàn chỗ cái ghế Cảnh Tô hay ngồi.

"Hắc hắc, chờ dì ấy trở lại cho dì ấy một bất ngờ, đợi chút, mình muốn khóc, nhưng làm sao khóc đây?" Tiểu Tiểu Bình sinh ra đã không khóc, làm thế nào đây?

"Có rồi, hắc hắc", cô bé lấy túi tòi trong túi đặt ở bên mắt, nước mắt của cô bé chảy dòng dòng, cô bé cũng không ngờ uy lực của tòi lớn như vậy, cay xè làm cô bé không chịu nổi.

Cô bé lập tức khóc ở trong phòng làm việc, càng khóc càng lớn tiếng.

Cảnh Tô mới vừa tiễn Tư Mộ Thần, đợi cô trở lại phòng làm việc thì nghe tiếng đứa bé khóc lớn, sau đó Cảnh Tô luống cuống, nơi này lòi đâu ra đứa

bé?

Hơn nữa còn không biết âm thanh phát ra từ nơi nào, cô đi tới bên cạnh bàn gọi điện thoại, nhưng sao dưới mặt bàn nồng mùi tỏi? Hơn nữa tiếng khóc cũng rõ nhất từ đây.

"Người bạn nhỏ? Người bạn nhỏ?" Cảnh Tô cúi đầu nhìn, thấy một cô bé cực kỳ xinh đẹp, trừ bỏ đôi mắt hồng hồng làm bớt vẻ đáng yêu.

"Người bạn nhỏ, đi ra đây, đến đây với đi!" Cảnh Tô dịu dàng dụ dỗ Tiểu Tiểu Bình, Tiểu Tiểu Bình nhìn Cảnh Tô có loại kích động chảy nước miếng, dĩ nhiên còn đẹp hơn nhìn xa.

"Chị xinh đẹp ~" Tiểu Tiểu Bình lao vào trong ngực Cảnh Tô, Cảnh Tô cười, đứa bé này thật là đáng yêu, cô rất thích, hơn nữa còn có lực hút vô hình.

"Người bạn nhỏ, sao em tới phòng làm việc?" Đây là đứa bé nhà ai, thật là quá sơ ý.

"Em không tìm được cha, chị xinh đẹp ~" Tiểu Tiểu Bình nghẹn ngào, cô bé khóc quên mất lời cha nói rồi, cha dặn là, cô bé tới đây tìm mẹ, sau đó lừa chị xinh đẹp làm mẹ.

"Không đúng, không đúng, chị xinh đẹp, em không tìm được mẹ!" Thật vất vả lắm cô bé mới nhớ ra, nói với Cảnh Tô, nhưng lại chọc Cảnh Tô cười.

"Lão Mạc! Ông tới phòng làm việc của tôi một chuyến!" Cảnh Tô đề điện thoại xuống ấn phím, kêu lão Mạc tiến vào.

Lão Mạc nhìn đứa bé này, trên mặt có chút sợ hãi, tại sao cô bé này giống tổng giám đốc thế?

"Tổng giám đốc? Ngài tìm tôi có gì dặn dò?"

"A, là như vậy, lão Mạc, ông xem đứa bé này đi vào thế nào? Sau đó tra xem mẹ cô nhóc là ai?"

"Tổng giám đốc, con bé, con bé tự mình đi vào, về phần mẹ con bé, tôi sẽ đi thăm dò!"

Tiểu Tiểu Bình nghe vậy thấy không đúng, nếu người khác muốn làm mẹ của mình, vậy không phải mình uống công sao? Đây chính là không được, cô bé vội vàng ôm cổ Cảnh Tô, tiếp tục khóc.

"Chị xinh đẹp, chị chính là mẹ em, chẳng lẽ chị không cần em nữa sao?" Tiểu Tiểu Bình khóc, Cảnh Tô nào có bản lãnh dỗ đứa bé?

"A, a, bé con, ngoan, không khóc, không khóc!" Cảnh Tô luống cuống tay chân lau nước mắt cho Tiểu Tiểu Bình, tại sao người đứa bé nặng mùi tỏi vậy?

"Chị xinh đẹp, em không thể không thu bảo vật vào trong kho!"

"Ừ ư, được, em ngoan!" Cảnh Tô thật sự rất thích tiểu quý này, thích từ trong lòng.

"Chị xinh đẹp, em đói rồi, có thể dẫn em đi ăn cơm hay không?"

"Được, dẫn em đi ăn, em muốn ăn cái gì?" Cảnh Tô ôm Tiểu Tiểu Bình đi ra bên ngoài, người bên ngoài nhìn cảm thấy không thích hợp, tại sao hai người kia giống như là trong một mô hình khác ra?

"Tổng, tổng giám đốc, đây là con chị sao?" Một nhân viên làm mòm đi lên hỏi, Cảnh Tô nhìn nhân viên có chút do dự, nhưng vừa nghĩ không thể gây tổn thương cho người bạn nhỏ, cô liền gật đầu một cái.

"Con của tổng giám đốc thật sự giống chị!"

"Thật sao?" Cảnh Tô nghe trong lòng vui mừng, cũng không biết tại sao mình vui vẻ như vậy.

"Chị xinh đẹp, em có thể đi ăn KFC chua ngọt không? Bà", Tiểu Tiểu Bình vừa nghĩ không đúng, không thể nói cho cô biết có bà nội cô, vậy chị xinh đẹp không thương mình rồi, "Trước kia cha đều không mang em đi ăn KFC!"

Đây cũng là thật, ông cụ Tư nói đó là người Mỹ gì đó, không thích ăn! Ở nước ngoài bà nội cô cũng không cho ăn, ăn mập không nói, bên trong KFC đều có chất gây phì. Trở về trong nước, Tư Mộ Thần càng thêm nghiêm, bởi vì anh biết rõ những con gà kia nuôi dưỡng bằng rất nhiều chất kích thích để lớn nhanh trong vòng một tháng, hơn nữa, những cánh gà đùi gà đều khó tiêu. Nhìn những chú gà chạy trên mặt đất, trong lòng cũng cực kỳ thận trọng, nhưng đứa bé không hiểu chuyện!

"Bảo bối, chúng ta ăn bánh quế giòn, ăn xong rồi, chúng ta đi mua bánh ngọt ăn! Có được hay không?" Cảnh Tô cũng không đồng ý đi ăn KFC.

"Được, mẹ xinh đẹp, mẹ thật tốt!" Lập tức đổi lời nói, nhưng Cảnh Tô cũng không phản đối, nghe vui vẻ.

Tư Mộ Thần quẹo xe nhìn, vẫn đi theo sau lưng của bọn họ, nhìn hai mẹ con chung sống hòa hợp, trong lòng anh vui vẻ, sau đó lái xe về nhà, chỉ là Tiểu Tiểu Bình cũng thật không sợ trời không sợ đất, để cho một mình cô bé đi đến nhà Cảnh Tô, cô bé cũng đáp ứng Tư Mộ Thần.

"Mẹ xinh đẹp, con có thể về nhà với mẹ không?" Cô liếm liếm bánh ngọt ở quanh miệng, vẫn chưa thỏa mãn nói qua.

"Được, nhưng cha mẹ con tìm con thì làm thế nào?" Cảnh Tô sờ sờ đầu đứa bé, nhìn tròn mắt đen, cực kỳ thích thú.

"Mẹ xinh đẹp, mẹ chính là mẹ con, mẹ không thể không quan tâm con!" Tiểu Tiểu Bình rất nghe lời, đều nhớ lời cha giao phó.

"Được, được, đừng khóc, đừng khóc, mẹ dẫn con về nhà", hôm nay không đi công ty được rồi!

"Lão Mạc, buổi chiều tôi không qua công ty, tôi mang theo đứa nhỏ này về nhà trước! Ừ, bên công ty có tình hình gì thì báo cho tôi bất cứ lúc nào!" Cảnh Tô cúp điện thoại, nhìn bóng dáng nhỏ âm áp bên cạnh, trong lòng cảm thấy rất là hạnh phúc, nếu con cô còn, cũng lớn bằng chừng này chứ?

"Mẹ xinh đẹp, từ nay về sau mẹ phải luôn làm mẹ con!" Tiểu Tiểu Bình đã cho rằng, cô bé chắc chắn phải có được người mẹ này, cho nên cô bé phải giúp cha, cô bé không thích đi Dương.

Cảnh Trạch, Cảnh Thái Sinh nhìn một lớn một nhỏ vào cửa, tinh thần hơi hoảng hốt, ông lôi kéo vạt áo của lão quản gia, ngay ngốc nói, "Cảnh Tô nhà chúng ta biến nhỏ? Văn Phi cũng trở về?"

"Lão, lão gia, tôi cảm thấy người lớn là tiểu thư, nhưng người nhỏ là ai?"

"Cha, con đã trở về! Đây là", Cảnh Tô vừa nghĩ, cô không biết tên cô bé, "bảo bối, nói cho đi, con tên là gì?"

"Không cần, mẹ là mẹ, mẹ là mẹ"

"A, a, được, được, vậy con nói cho mẹ, con tên là gì?"

"Mẹ, mẹ hãy nghe cho kỹ, con tên Tiểu Tiểu Bình!" Hình như bảo bối rất kiêu ngạo, nhưng nhiều năm sau, cô nghe được người ta là Tịch, tên Nguyệt, cô thấy hối hận, tên đàn ông như vậy, làm sao khi còn bé cô có thể thích như thế?

"A, Tiểu Tiểu Bình!" Mọi người bừng tỉnh hiểu ra, nhưng tại sao đứa bé có thể bình tĩnh như vậy? Bởi vì tên thật của cô bé không biết là lấy hoa tuyệt thế nào.

"Cảnh Tô, đây là chuyện gì?" Cảnh Thái Sinh mơ hồ? Cô có con gái? Con gái, đúng rồi, cô có một, khi đó bị nhà họ Tư mang đi, nhưng không biết cô bé kia có còn sống trên thế giới này hay không, Cảnh Thái Sinh không kịp chờ đợi muốn chứng thực.

"Bảo bối, nói cho ông ngoại, có phải cha của con họ Tư hay không?" Bảo bối nghe xong thì sùng bái nhìn người ông này, trong đôi mắt giống như đang nói ông ngoại thật lợi hại, nhưng cha cũng lợi hại, cha từng nói, có một ông sẽ hỏi vấn đề này, cô bé phải lắc đầu.

Nhìn ông cười khúc khích, lắc đầu, gương mặt Cảnh Thái Sinh thất vọng, nhìn nhóc con này có vấn đề. Cảnh Tô của bọn họ không biết, điều này rõ ràng chính là nhà họ Tư phái tiểu gian tặc tới.

"Cảnh Tô, vậy con chơi với đứa bé, cha và bác quản gia đi ra ngoài đi dạo một vòng!" Cảnh Thái chỉ sợ là mình không nhận được tâm tình vui sướng, quyết định đi ra ngoài tâm sự với lão quản gia.

"Mẹ xinh đẹp, phòng của mẹ thật đẹp ~" Tiểu Tiểu Bình chưa từng thấy căn phòng đẹp mắt như vậy, phòng của bà nội cô không có vật dụng, mà trong phòng của cha, ông nội, và ông nội cô đều là sách, trong phòng của mẹ xinh đẹp có Đại Hùng, còn có bàn trang điểm xinh đẹp, về sau cô bé nhất định phải xinh đẹp như mẹ.

"Con thích là tốt rồi, vậy sau này ở lại đây được không?"

"Dạ!"

Cảnh Tô nằm ở trên giường, Tiểu Tiểu Bình tự nhiên nằm ở trên người của cô, cô vươn cánh tay đặt đầu Tiểu Tiểu Bình gối ở phía trên, Tiểu Tiểu Bình nhìn gò má xinh đẹp của Cảnh Tô, buồn ngủ ập tới, sau đó an tâm nép ở trong ngực cô ngủ thiếp đi.

Đối với sự sắp xếp hoàn mỹ của Tư Mộ Thần, lá bài chủ chốt quả nhiên ra tay, những thứ ban đầu Lục Phạm sắp xếp tính là gì, anh liền gõ hai chân chờ mẹ đứa nhỏ sa lưới.

Dĩ nhiên chỉ dựa vào một đứa bé mà không có nhân vật chính ra sân cũng không được, ngày Tư Mộ Thần đi báo cáo, Tiểu Tiểu Bình trừ kẻ cạnh Cảnh Tô ra, còn thích bảo Tư Mộ Thần ôm cô bé đi chơi khắp nơi, Cảnh Tô vài lần hoài nghi, có phải Tiểu Tiểu Bình là một sắc quý hay không? Thích dính Tư Mộ Thần chiếm tiện nghi.

Tư Mộ Thần mang theo Tiểu Tiểu Bình chơi, Tiểu Tiểu Bình nhất định cầu xin Cảnh Tô cùng đi, mang theo cơm, Cảnh Tô không có cách nào, lâu lâu, cảm thấy ba người giống như là một nhà ba người, rất là hạnh phúc, Cảnh Tô cũng bị ý nghĩ này dọa sợ.

Cho nên mỗi khi cô đang ngẩn người, Tiểu Tiểu Bình che miệng cười, sau đó nhìn Tư Mộ Thần tràn đầy hài lòng.

Cảnh Tô nhiều lần bảo Tư Mộ Thần không cản trở lại, nhưng Tiểu Tiểu Bình thích, thừa cơ hội này, Tư Mộ Thần có nhiều cơ hội gần gũi Cảnh Tô hơn, ban ngày Cảnh Tô mang theo Tiểu Tiểu Bình tới công ty chơi, buổi tối Tư Mộ Thần mang theo bọn họ đi ăn cơm, Cảnh Tô dần dần cũng quen.

Nhìn thời cơ đã đến, Tiểu Tiểu Bình và Tư Mộ Thần phải làm ra kế hoạch!

Một ngày này, mặc dù không phải sinh nhật của Tiểu Tiểu Bình, nhưng muốn tạo ra một sinh nhật, phải làm gì đây? Chỉ Tiểu Tiểu Bình biết, Tư Mộ Thần cũng biết, nhưng Cảnh Tô không biết, phải làm gì đây?

Tiểu Tiểu Bình lật quyển vở nhỏ chuẩn bị xong từ trước, sau đó đau lòng nhìn nó, Cảnh Tô đi tới nhìn Tiểu Tiểu Bình khổ sở, không biết làm thế nào, làm sao cô bé khóc đau lòng như vậy?

"Sao vậy? Đây là?" Cảnh Tô ngồi trên ghế sa lon ôm lấy cô bé, để cho cô bé ngồi ở trên đầu gối mình, sau đó theo ánh mắt, cô nhìn vào quyển vở nhỏ, hóa ra phía trên vẽ một bánh kem lớn! Chẳng lẽ hôm nay là sinh nhật của cô bé?

"Mẹ xinh đẹp, con muốn ăn bánh ngọt thổi cây nến!" Cảnh Tô sờ sờ đầu đứa bé.

"Mẹ đi mua bánh ngọt cho con có được hay không?"

"Mẹ xinh đẹp, con muốn chú A Thần cũng ăn chung bánh ngọt với con!" Năm trước đều là cha và cô bé cùng nhau thổi cây nến sinh nhật, mặc dù lần này không phải sinh nhật thật, nhưng cô bé cũng không muốn cha vắng mặt, mặc dù cô bé còn là một đứa trẻ, nhưng rất nhiều chuyện, cô bé đều đã biết. Có thể mẹ xinh đẹp chính là mẹ thật cũng không chừng, bởi vì cô bé len lén lấy gương nhỏ nhìn, hóa ra mẹ xinh đẹp và mình đều xinh đẹp!

"Được, chờ một chút mẹ sẽ gọi điện thoại cho chú ấy, hiện tại đi chọn bánh ngọt với mẹ trước!"

"Tư Mộ Thần, hôm nay là sinh nhật Tiểu Tiểu Bình, hôm nay qua chỗ của anh nhé!"

"Được, anh làm xong thức ăn chờ hai người tới đây!"

Cảnh Tô cũng không rõ tại sao muốn đến nhà anh đầu tiên để tổ chức sinh nhật cho cô bé, có lẽ thật sự coi nơi đó trở thành nhà của mình ư?

"Mẹ xinh đẹp, chúng ta đang đi đâu vậy?" Tiểu Tiểu Bình nhìn từng đoạn đường núi uốn cong, trong lòng đều là tò mò, cô bé không nhìn thấy cảnh sắc!

"Oh, so beautiful!" Cảnh Tô nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn cô bé, cô bé học tiếng Anh chính tông này với ai?

"Bảo bối, con được dạy tiếng Anh à?" Cảnh Tô lái xe, sau đó hỏi Tiểu Tiểu Bình.

"Đúng vậy, học cùng người Anh!" Tiểu Tiểu Bình nghiêm túc đáp trả câu hỏi, bởi vì người nước ngoài kia nói cô bé học tiếng Anh rất giỏi ~

"Mẹ xinh đẹp, trong mấy bạn nhỏ học tiếng Anh thì con học tốt nhất!" Cô bé tự hào, bởi vì người nước ngoài kia cũng không sánh bằng cô bé kia mà.

"Con thật giỏi!" Một khi đứa trẻ nhận được cổ vũ sẽ rất vui vẻ, Tiểu Tiểu Bình rất vui vẻ, dĩ nhiên đó không hề thích mình, chỉ ghét bỏ mình.

"Mẹ xinh đẹp, về sau mẹ có không thích Tiểu Bình hay không?" Cô bé hỏi thận trọng, bởi vì bà nội cô nói làm người phải thành thực, nếu không thành thực sẽ bị người ta ghét.

"Sẽ không, mẹ rất yêu mến con!" Cảnh Tô an an ủi đứa nhỏ đáng yêu.

"Leng keng leng keng ~" Tiểu Tiểu Bình hô ra ngoài cửa, Tư Mộ Thần mặc tạp dề vui vẻ đi tới mở cửa, nhìn hai mẹ con thì trong lòng ấm áp.

"Mau vào, bên ngoài lạnh lắm!" Tư Mộ Thần bên trái một bàn tay to, bên phải một bàn tay nhỏ, hạnh phúc lan tràn ở trong lòng anh.

"Chú A Thần ~ chú chuẩn bị món ăn ngon à?" Tiểu Tiểu Bình ngó đầu vào phòng bếp.

"Ai ai, cẩn thận một chút!" Những thức ăn kia đều nóng, da trẻ con mỏng, anh dùng một tay ẵm cô bé ra khỏi phòng bếp, sau đó đặt cô bé ở trên ghế đã sớm chuẩn bị xong!

"Ngoan ngoãn chờ, chú mang thức ăn lên!" Cảnh Tô nhìn động tác thuần thục của Tư Mộ Thần, cảm thấy có chút kỳ lạ, tại sao Tư Mộ Thần quen thuộc mọi chuyện của bảo bối vậy, theo cô biết, Tư Mộ Thần không có đứa nhỏ?

"Cảnh Tô, mau ngồi xuống, chúng ta khai tiệc!" Một nhà ba người ngồi xuống tổ chức sinh nhật cho con gái, ngày đáng giá kỷ niệm này đáng nhờ nên chụp lại làm kỷ niệm, nhưng đây không phải sinh nhật thật, cho nên anh muốn chờ đến thời điểm thật để chơi đùa vui vẻ.

"Cha, mau tới thổi cây nến cho con!" Tiểu Tiểu Bình thuận miệng gọi Tư Mộ Thần, Cảnh Tô sững sờ, cha? Không phải là chú A Thần? Nhưng nhìn thấy bọn họ chơi vui vẻ như vậy, Cảnh Tô cũng gấp thức ăn cho bọn họ!

"Không có dám!" Tư Mộ Thần ôm tiểu quý khó dây dưa, ý bảo cô bé đi xuống, nhưng tiểu quý đâu chịu, cứ không nghe theo, biết Cảnh Tô thích ăn hải sản, anh mới nấu trứng tôm, nhưng mà.

"Không có việc gì, em đi, em biết rõ ở nơi nào!" Cảnh Tô đi tới nhà bếp.

Tư Mộ Thần nhìn mấy lần, hung ác cảnh cáo, "Tiểu Tiểu Bình, nhân vật chính của hôm nay là mẹ con, không phải con!"

Tiểu Tiểu Bình bưng tỉnh hiểu ra, hoá ra là như vậy, "Cha, được rồi, con sẽ ngoan ngoãn ngồi trên ghế, sau đó nhìn cha và mẹ chơi!"

Chờ Cảnh Tô lấy dấm liêu đi ra, nhìn hai người ngoan ngoãn ăn cơm, thật sự là kỳ lạ!

"Mẹ, mẹ uống rượu đi, uống rượu!"

"Lát nữa mẹ còn phải lái xe, không thể uống rượu!"

"Huhu, mẹ, mẹ không phải uống rượu à?" Đứa bé khóc, người lớn sẽ đau lòng.

"Không có việc gì, nhóc con, em uống đi! Buổi tối có thể ngủ ở bên này!" Tư Mộ Thần tốt bụng đưa ra đề nghị.

"Được rồi, bảo bối, đừng khóc, mẹ uống ~" uống từng ly, không biết là bao nhiêu ly, Cảnh Tô rốt cuộc có chút bất tỉnh nhân sự.

"Bảo bối, trông mẹ con, cha đi lấy cái này!" Gian kế của Tư Mộ Thần được như ý, lấy ra tài liệu kết hôn, phía trên anh đều đã điền xong, hiện tại chỉ cần Cảnh Tô ký tên là ok, tiếp theo chính là xúi giục cha vợ đưa hộ khẩu để nhập khẩu. Trong lòng Tư Mộ Thần cảm thấy mỹ mãn.

"Tổng giám đốc, đây là tài liệu muốn ngài ký tên!" Tư Mộ Thần học giọng điệu của lão Mạc, để Cảnh Tô ký tên, trong lòng Cảnh Tô gờ tay lên ký tên. Sau lại tựa vào trên bàn.

"Cha, cha quá gian trá, đợi lát nữa mẹ tỉnh lại, quyết nợ, không cứ hành hôn lễ với cha, cha cũng chỉ là uống công!" Thật là không hiểu, bây giờ trẻ con chín chắn như vậy, Tư Mộ Thần cũng được coi là thiên tài mà vẫn bị đá kích.

"Nói cũng phải, vậy có phải lưu lại chút chứng cứ gì cho mẹ con hay không?" Tư Mộ Thần nghĩ đi nghĩ lại, liền móc máy ghi âm ở trong túi ra, hôm nay anh mới vừa dùng qua.

"Bảo bối, con muốn đi xinh đẹp này là mẹ con chứ?" Đứa nhỏ đáng thương gật đầu thật mạnh, ở thời khắc mấu chốt hồ đồ, rơi vào trong hang sói của cha.

"Vậy con hỏi giúp cha, mẹ xinh đẹp có thích cha con hay không!"

"Cha, con nên hỏi như vậy sao? Mẹ xinh đẹp, mẹ thích cha con chứ?" Tiểu Tiểu Bình hồn nhiên đáng yêu.

"Ngốc, nên hỏi như vậy, mẹ xinh đẹp à, mẹ thích chú Tư Mộ Thần chứ? Mẹ nguyện ý gả cho chú ấy không?" Ánh mắt Tư Mộ Thần hơi khinh bỉ, Tiểu Tiểu Bình hiện ra hình tổn thương. "Cha, cha tổn thương con!"

"Vậy con có bản lĩnh lặp lại lời cha nói, cha sẽ nói con thông minh!"

"Được, ngốc, nên hỏi như vậy, mẹ xinh đẹp à, mẹ thích chú Tư Mộ Thần chứ? Mẹ nguyện ý gả cho chú ấy không?" Tiểu Tiểu Bình lặp lại nguyên si, nhưng thật giống như là muốn anh tức chết mới bỏ qua cho.

"Cha, con lại sai rồi sao?" Tiểu Tiểu Bình khiêm tốn hỏi.

"Mẹ xinh đẹp à, mẹ thích chú Tư Mộ Thần chứ? Mẹ nguyện ý gả cho chú ấy không?" Lúc này Tư Mộ Thần không nói nhảm nữa.

Tiểu Tiểu Bình cũng đã hiểu đại khái, sau đó bọn họ lay Cảnh Tô, Cảnh Tô ngẩng đầu lên nhìn thấy ba bốn cái đầu.

"Mẹ xinh đẹp à, mẹ xinh đẹp ơi, mẹ thích chú Tư Mộ Thần chứ? Mẹ nguyện ý gả cho chú ấy không?" Cô bé một hơi hỏi xong, sau đó nhìn Tư Mộ Thần, Tư Mộ Thần mới phát hiện anh không có mở máy ghi âm.

"Hà?"

"Hỏi một lần nữa, bảo ~"

"Mẹ xinh đẹp à, mẹ xinh đẹp ơi, mẹ thích chú Tư Mộ Thần chứ? Mẹ nguyện ý gả cho chú ấy không?" Tiểu Tiểu Bình nói rất lớn, Cảnh Tô chấn động, Tư Mộ Thần hoảng sợ, chỉ sợ Cảnh Tô đột nhiên tỉnh.

"Ừ, bảo bối, đúng, đúng, không phải, tên bại hoại đó dạy con nói?"

"Không có, không có!"

"Ừ ~ mẹ thích tên bại hoại đó, cũng nguyện ý gả cho anh ta, nhưng mẹ muốn trừng trị tên bại hoại này đã, tên bại hoại lừa gạt mẹ, về sau nếu anh ta còn dám gạt mẹ, mẹ sẽ dẫn con bỏ trốn!" Lời nói hùng hồn của Cảnh Tô hù sợ hai người.

"Nhóc con, anh dẫn em đi ngủ!" Tắt máy ghi âm, Tư Mộ Thần có cái này trong tay, không kết hôn, anh mới không tin.

Tiểu Tiểu Bình nhìn người cha phúc hắc, người mẹ điên cuồng, trong lòng mặc niệm, về sau cuộc sống của mình sẽ bi thảm. Cô bé leo lên cái ghế uống rượu vang.

"Ngọt quá", sau đó cô bé tiếp tục uống.

Chờ Tư Mộ Thần đi ra, Tiểu Tiểu Bình nhà bọn họ đã đỏ mặt nằm trên mặt đất, sau đó không ngừng liếm liếm đầu lưỡi, Tư Mộ Thần lắc đầu một cái, hai mẹ con này đều là tửu quỷ (quỷ rượu).

Tiểu Tiểu Bình không uống rượu được, sau đó không ngừng nôn, Tư Mộ Thần một đêm không ngủ, chăm sóc đứa nhỏ, còn có trông người lớn.

Tỉnh lại, Tư Mộ Thần ngủ ở bên cạnh cô, Tiểu Tiểu Bình ngủ bên cạnh, thời tiết ấm áp, cô xoa xoa cái trán, tối hôm qua lại uống nhiều quá.

Chạy vào phòng bếp nấu một ly trà giải rượu, uống một hớp, nấu cháo xong, chờ hai người ăn cơm.

Nhưng không có đợi đến lúc bọn họ ăn cơm, Cảnh Tô nhận được một cú điện thoại vội vã rời đi.

"Chuyện gì xảy ra?" Cảnh Tô nhìn lão Mạc mang theo vật phẩm chờ trong phòng làm việc, khiến trong lòng cô mơ hồ lo lắng.

"Tổng giám đốc, những vật liệu cô muốn chúng tôi mua, thiếu hàng rất nghiêm trọng, bây giờ ở trong thành phố đều không còn vật liệu, hiện tại trong nhà xưởng đã ngừng sản xuất rồi, các công nhân cảm thấy lo lắng, nhanh nhất ba ngày sau chúng ta mới lấy được vật liệu, nếu không vượt qua nguy cơ này, cổ phiếu của Cảnh Thái Lam sợ là sẽ sập!"

"Trước tiên không nên hốt hoảng, những vật liệu này do ai mua?" Cảnh Tô tỉnh táo, đây là chuyện cấp bách nhất kể từ khi cô nhậm chức.

"Nghe nói, là có hai nhóm người mua những vật liệu này, hơn nữa còn điên cuồng giành lấy!"

"Xem ra có người cố ý muốn Cảnh Thái Lam không qua được! Như vậy, đi bên ngoài mua sản phẩm trước, tuyên bố với công nhân là nghỉ phép có lương!"

"Tổng giám đốc, này, một ngày chúng ta sẽ tổn thất mất 10 mấy vạn, các đồng sự nhất định sẽ không đồng ý!"

"Bên đồng sự cứ để tôi làm việc, hiện tại các vị giải quyết hết tất cả công việc trên tay!"

Hai nhóm người, một nhóm là Thẩm Xuân Linh, cha nói bài thuốc bí truyền biến mất, đoán chừng là bà ta mang đi, còn nhóm kia?

Vào lúc cô khổ sở suy nghĩ, điện thoại reo, "Tiểu thư Cảnh Tô, tôi có thể giúp gì không?"

"Anh làm?" Giọng Cảnh Tô lạnh bức người, cô không muốn bị ép, đây mới là chuyện khó chịu.

"Cảnh Tô, như thế nào? Điều kiện của tôi, em không có nghĩ qua? Đây chỉ là bước đầu tiên!" Người đàn ông ép sát từng bước, anh ta uy hiếp, anh ta muốn lấy được người phụ nữ này.

"Nếu tôi không đồng ý?" Cảnh Tô càng thêm kiên định, cô muốn gả cho Tư Mộ Thần, đây là suy nghĩ trong lòng cô. Nếu Tư Mộ Thần nghe được, đoán chừng sẽ vui vẻ chết rồi.

"Cảnh Tô, em biết không? Nếu không có tôi, em sẽ chịu tổn thương, hơn nữa sẽ phải chịu tổn thương rất sâu! Em sẽ khó chịu, cho nên trước lúc em khổ sở hãy gả cho tôi...tôi đang giúp em em giải quyết khó khăn!" Nói rất đường hoàng, nhưng mà vào tai Cảnh Tô thì thật chói tai, cô cúp điện thoại.

"Nhóc con", Tư Mộ Thần mang theo Tiểu Tiểu Bình ôm chặt Cảnh Tô, trời mới biết buổi sáng không thấy được bóng dáng của cô thì sợ dường nào, nhất là lúc nghe được điện thoại của lão Mạc, anh mang theo Tiểu Tiểu Bình chạy đến.

"Ăn cơm chưa?" Cảnh Tô ở trên ngực anh buồn buồn ra tiếng.

"Chưa ăn! Hiện tại chưa ăn!" Cảnh Tô đẩy Tư Mộ Thần ra, mắt đỏ ửng, sau đó ôm Tiểu Tiểu Bình đi ra phía ngoài.

"Mẹ xinh đẹp đừng khóc, cha, à, không, có chú A Thần ở đây!" Tiểu Tiểu Bình chỉ vào Tư Mộ Thần, thu hồi ngón tay mập mập lại còn gặm hai cái.

"Tốt lắm, chúng tôi đi ăn cơm, em muốn ăn cái gì?"

"Cháo bí đỏ!" Cảnh Tô kinh ngạc, cô cũng thích ăn, thật ra thì Cảnh Tô còn không biết Tiểu Tiểu Bình là con trai hay con gái.

"Tư Mộ Thần, gần đây có một tiệm cháo rất ngon!"

"Được, hai cô gái say rượu không thích hợp ăn thứ khác!" Tư Mộ Thần nhìn Cảnh Tô còn đỏ mặt giống Tiểu Tiểu Bình, thật đáng yêu, hai mẹ con đi truyền về đáng yêu.

"Cảnh Thái Lam gặp phải phiền toái gì?"

"Nguy cơ thiếu hàng!"

"Chuyện gì xảy ra?"

"Hàng của bọn em bị người ta tranh mua hết sạch, hiện tại chúng em phải đi chỗ khác trong nội thành tìm nguồn cung cấp", Cảnh Tô hơi lo lắng, đây chỉ là một tấn công nhỏ, nếu là tấn công lớn, không biết là sẽ thế nào, không được, cô nhất định phải duy nhất trận đánh!

"Hàng, anh giải quyết cho em!" Tư Mộ Thần nhìn Cảnh Tô, gương mặt kiên định!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Hội triển lãm, khách thần bí tới

Cảnh Tô có chút không tin nhìn Tư Mộ Thần, tất cả nguồn cung cấp cũng bị hai người kia mua rồi.

"Không tin anh? Đi theo anh, hủy bỏ kế hoạch lúc trước của bọn em đi!" Cảnh Tô nhanh chóng gọi điện thoại cho lão Mạc, không cần đề cho công nhân chạy, tiến hành trấn an.

"Anh từ đâu mà có được nguồn cung cấp? Cho dù anh là Thiếu tướng cũng không thể..." Cảnh Tô sốt ruột, nếu phạm phải vào chuyện sai lầm, ngộ nhờ mọi chuyện vỡ lở, trên dưới nhà họ Tư đều bị liên lụy.

"Biết em lo lắng cái gì, nhưng lúc nào thì Tư Mộ Thần anh đánh trận mà không nắm chắc chiến thắng?" Nghe đến câu này, cuối cùng lòng thấp thòm của Cảnh Tô cũng rơi xuống.

"Ăn com, anh đã sai Lục Phạm mang đồ qua!"

Mặc dù Tiểu Tiểu Bình nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, nhưng bé đang nỗ lực tự mình ăn com, sau đó để cho Cảnh Tô ăn com. Đột nhiên Cảnh Tô hâm mộ cha mẹ ruột của bé, nếu là cha mẹ bé đến tìm bé, phải mang bé đi, cô sẽ bỏ được sao?

"Tổng Mộ Thanh, anh đi tìm cha mẹ cho Tiểu Tiểu Bình chứ?" Cảnh Tô nói ra không biết là tốn bao nhiêu khí lực, nhìn Tiểu Tiểu Bình ở trên bàn, cầm cái muỗng ăn ngon lành, miệng đều là cháo.

"Tiểu Tiểu Bình có cha mẹ, đến lúc sẽ trở về!" Tư Mộ Thần không biết phải trả lời sao với Cảnh Tô, cứ như chuyện lạ mơ hồ. Nhưng dường như Cảnh Tô không hài lòng với kết quả này.

"Tư Mộ Thần, anh đã sớm điều tra rồi?" Giờ phút này, Tư Mộ Thần mới phát giác được lời nói, cô nhóc này thật thích truy đến tận cùng.

"Lão đại, hàng chúng em đưa đến, nhưng chờ đến khi chúng em đến, đã có người đưa cho!" Đường Tuấn xuất hiện ở trước mặt bọn họ, hình như là trải qua chuyện lần trước, cậu thành thực không ít, khi giờ tay nhắc chân hơi thờ lạng lẹ, mơ hồ mang theo cảm giác của cái chết.

"Biết là ai không?" Thật ra thì trong lòng Cảnh Tô đã mơ hồ nghĩ tới có phải là người đàn ông thần bí đó hay không, nhưng lại cảm thấy có thể không phải.

"Chị dâu, chúng em vẫn không tra được tin tức." Giọng điệu của Đường Tuấn hoàn toàn thay đổi, đáng vẻ cứng rắn khiến cho Cảnh Tô không thích ứng được, có lẽ là gặp phải cái gì đó, Cảnh Tô nghĩ như vậy, hơn nữa kể từ khi Đường Từ trở lại từ trại giam, mất tích rất lâu, cho tới bây giờ mới xuất hiện!

"Mẹ, chú đẹp trai này là ai vậy? Con rất thích! Chú, ôm cháu một cái!" Tiểu Tiểu Bình chạy đến bên chân của cậu ta bắt đầu dựa vào chân cậu, muốn cậu ta ôm. Năm ngoài ý nghĩ của tất cả mọi người, Đường Tuấn luôn luôn có hứng thú với chó mà không đụng vào phụ nữ lại ôm cô nhóc này, điều này làm cho bọn họ rất lo lắng, cha mẹ luôn thích suy nghĩ nhiều, hơn nữa nhất là hiện tại bé còn nhỏ cha mẹ càng thêm thích loạn tương, ngộ nhờ lại yêu người lớn tuổi, vậy thì phải làm sao bây giờ?

"Không được!" Cảnh Tô và Tư Mộ Thần đồng thời hô to, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n bọn họ lại không dám tương tượng tiếp, chuyện như vậy tuyệt đối không thể xảy ra trên người bọn họ.

"A Tuấn, cậu về trước đi thôi! Anh đưa Tiểu Tiểu Bình và Cảnh Tô trở về trước!"

"Con không muốn, con muốn sống chung cùng với chú!" Tiểu Tiểu Bình kháng nghị, thật vất vả mới tìm được một mỹ nam, nếu là không có được tiền, thật là may mắn khi có chuyện đó. Nếu không phải bé thích có một mỹ nam thu tiền tài, bé mới không cần cùng làm việc với người cha liêu chết này, hiện tại lại không để cho bé chơi đùa với chú đẹp trai này nữa.

"Tiểu Tiểu Bình, con quên sao?"

“Lão già đáng chết này, chẳng lẽ cha quên sao?” Tiểu Tiểu Bình học giọng điệu uy hiếp của anh, khiến Tư Mộ Thần tức giận gần chết.

“Xem như con lợi hại!” Tư Mộ Thần mang Cảnh Tô đi, dọc theo đường đi Cảnh Tô cười rất hạnh phúc, chỉ thấy cô nhìn Tư Mộ Thần mặt đen đi.

“Cô nhóc, cười đã chưa?” Cảnh Tô đã không thể nói được cái gì, chỉ có thể gật đầu một cái.

“Cô nhóc, nếu em còn cười nữa, anh phải trừng phạt em!”

“Anh... anh, anh dám!” Cảnh Tô đáng vẻ thờ hồng hộc, Tư Mộ Thần nhìn nhìn sắc mặt cô đỏ ửng, nắm lấy mặt cô, cúi người hôn xuống.

Cảnh Tô như đã sớm dự liệu được có thể chết như vậy, cũng không đẩy Tư Mộ Thần ra. Hiện tại Cảnh Tô mặc kệ, đi theo cảm giác trong lòng là được rồi, những thứ khác đều không phải là vấn đề quan trọng, cho nên đôi bị động thành chủ động, vòng lên cổ Tư Mộ Thần, ở trong xe, không khí ngọt ngào vây quanh.

Tư Mộ Thần cũng bị khiếp sợ bởi hành động nhỏ nhỏ của Cảnh Tô, cố gắng của anh không uống phí rồi. Hiện tại cô nhóc của anh đồng ý rồi, sau này mình không cần gạt cưới nữa~

“Lên đi, cần phải bắt đầu công việc, hội triển lãm Cảnh Thái Lam sắp bắt đầu chứ?” Tư Mộ Thần lưu luyến buông Cảnh Tô ra.

“Lái xe cẩn thận một chút!” Cảnh Tô quả quyết đi lên, hiện tại cô còn chưa có thể chiếu cố hạnh phúc của mình, còn có hạnh phúc trên dưới công nhân viên Cảnh Thái Lam, cô không thể để cho bọn họ thất nghiệp. Hiện tại cô tự mình phát hiện mình nhất định có thể trở thành một người lãnh đạo tiêu chuẩn, thoát khỏi nguy cơ này cùng với Cảnh Thái Lam.

--- -----tuyển phân cách-----

Đúng lúc cô vừa đến phòng làm việc, cô lại nhận được điện thoại ở bệnh viện nói Giang Phi Á khi dễ hai mẹ con kia, hiện tại đang ở bệnh viện hôn mê bất tỉnh, điều này làm cho lòng dạ độc ác của Cảnh Tô có chút ngưng. Cô không phải để nói chuyện, chỉ là không đành lòng tổn thương mà thôi. Lần này dưới sự uy hiếp này, chẳng lẽ nhất định mình phải lộ ra một mặt âm ngoan hay sao?

Hôm nay cô điên cuồng làm việc, đến khi màn đêm buông xuống, cô mới để cho mình ngừng lại.

Cô mở rượu đỏ, để cho chất lỏng chảy xuôi theo chiếc ly cao cổ, giống như máu của mình được tỉnh lặng, giống như vui mừng.

Giờ để ly rượu cao lên, nhẹ nhàng lắc lắc chất lỏng màu đỏ trong ly, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n ngón tay nhẹ nhàng đùa giỡn tóc của mình, cô đứng ở tầng cao nhất ở thành phố, quan sát cái thành phố này.

Ba năm, không dài nhưng đủ để thay đổi một chuyện, một người, thậm chí là cả đời.

Tất cả mọi chuyện ba năm trước đây rõ mồn một trước mắt, cô giống như là một đóa hoa sỏi có độc, lấy máu tươi làm chất dinh dưỡng, so với anh tức chỉ có hơn chứ không kém.

Cô không thương, cũng không hận, nhưng cô độc.

Nhân chi sơ, tính bản thiện, không ai vừa sinh ra đã là như vậy, có một số việc vì tình thế bất buộc.

Những vết thương kia, những thứ khổ kia, những thứ đau kia, những thứ hối hận kia, những thứ hận kia, đều là chất xúc tác.

Cô nhớ tới người đàn bà vẫn hôn mê bất tỉnh ở trên giường bệnh đến nay kia.

Cô hi vọng đến mức nào bà ta đứng ở trước mặt mình, sau đó bá đạo đoạt đi ly rượu của mình, bấu môi nhìn cô.

Cô nhớ lại người đàn ông cùng lớn lên với mình.

Khi cô nghèo túng, anh chìa tay giúp đỡ mình.

Khi cô mất ý chí chiến đấu, anh nghiêm khắc huấn luyện mình.

Khi cô...

Cũng đã ba năm, anh có ổn không? Xoa trái tim của mình, nơi đó lại nhảy lên không giống như bình thường.

Lần này tuyệt đối mình sẽ không chạy trốn chết.

“Tổng giám đốc, hội triển lãm sắp bắt đầu rồi!” Thư ký đi theo nhắc nhở hành trình của cô!

Cảnh Tô nâng ly rượu đỏ trong tay uống một hơi cạn sạch, một tia bén nhọn thoáng qua trong mắt, bắt đầu, cô lại muốn nhìn xem trò cười này mở màn thế nào?

“Những người bảo cô mời đã đến đông đủ chưa?”

“Vâng, tổng giám đốc, toàn bộ đều đến đông đủ, tiểu thư Cảnh Linh và Thảm phu nhân đã sớm đến hội trường!”

“Hôm nay Cảnh Linh mặc dạng dạ phục gì?” Cảnh Tô nhẹ nhàng hỏi, như là muốn cùng so cao thấp với Cảnh Linh.

“Là dạ phục mà vàng tơ!”

“Giúp tôi mua một bộ giống y như vậy!”

“Nhưng, tổng giám đốc, cái này không phải là bản số lượng hay sao?”

Đi tới cửa hàng, nói với bà chủ của chỗ đó rằng Cảnh Tô muốn, cô ấy sẽ đưa cho cô ngay! Làm việc phải thông minh, cơ trí một chút!’

“Tôi biết rồi, tổng giám đốc!” Cô thư ký rất cơ trí, nhanh chóng lái xe đi mua y phục. Hội triển lãm sẽ cử hành sau một giờ nữa, cô đã sớm sắp xếp thợ trang điểm cho Cảnh Tô, Cảnh Tô không cần trang điểm quá mức điểm lễ, mặc dạ phục màu vàng tơ, thanh lệ thoát tục, lãnh diễm không gì sánh được. Trong lúc này, cô còn phải làm một vài chuyện nhỏ xen vào để mọi người say sưa nói chuyện.

“Khổ cực mọi người rồi!” Cảnh Tô luôn rất lễ phép với bọn họ, điều này làm cho thợ trang điểm thú ỉnng nhược kinh, đáng vẻ giống tổng giám đốc như vậy đã rất ít khi được thấy rồi, ở trong mắt bọn họ cô chủ không phải là kiêu ngạo hay sao?

“Tổng giám đốc, cô rất đẹp!” Một người trẻ tuổi trong đó tự xưng là có mấy phần tài hoa nhìn người khề khen Cảnh Tô. Con gái luôn thích được người khác ca ngợi, nhưng từ nhỏ đến lớn luôn bị người ta nói là người đẹp, đã không còn quá lạ, chỉ cần có mấy phần tư sắc ddeep là đẹp, ch nên Cảnh Tô cũng thân nhiên đáp lại, ngay sau đó rời đi.

Nhìn Cảnh Tô vừa đi khỏi, người dẫn bọn họ liền bắt đầu mắng tên tiểu tử kia, không có con mắt độc đáo: “Cái tên nhóc con này, cậu nói người ta từ nhỏ đến lớn đều là mỹ nhân, còn cần cậu phải khen sao? Muốn lấy lòng con gái cũng phải có câu nói có phong cách chứ? Thằng nhóc này, nếu không phải là thấy cậu có thiên phú tốt như vậy, tôi mới không muốn mang cậu tới nơi này, về sau cậu ngoan ngoãn ở trong tiệm mà làm cho tôi!”

“Anh, em biết em sai rồi!”

Mọi người nhìn người phụ trách nổi giận, cũng rồi rít đi khuyên bảo.

Một màn này bị Cảnh Tô quay lại nhìn vào trong mắt, Cảnh Tô nhìn cậu nhóc kia mặc dù thái độ kiêu ngạo dễ bị mắg, nhưng mà dạy dỗ này cũng rất tốt!

Khi cô mặc dạ phục ra sân, ánh đèn màu trắng chiếu lên trên người cô, ở trên trận chiến hội nghị này, cô giống như yêu tinh đi lại trong đêm tối, trong mắt đều là quyến rũ, trên môi là màu son đỏ chót khiến nhìn cô càng thêm trong trẻo lạnh lùng, màu đen đồng tử khiến mắt Cảnh Tô càng thêm lãnh khốc, đáng vẻ Cảnh Tô như vậy khiến mọi người không dám nhìn, nhưng lại không thể nhìn được không nhìn không được.

“Đây chính là tổng giám đốc mới nhậm chức của Cảnh Thái Lam?”

Người phía dưới đều là đáng vẻ không tin tưởng, đây không phải là nhị tiểu thư phong lưu của nhà họ Cảnh đó hay sao?

Cảnh Tô nhìn ánh mắt mọi người nhìn cô với đáng vẻ như là nhìn bình hoa(ở đây có nghĩa là người chỉ có bề ngoài), trên mặt không hề gợn sóng, tối nay, cô muốn trả lại toàn bộ mọi thứ Cảnh Linh đã đưa cho cô.

“Dưới đây tôi xin mời Cảnh Linh đại tiểu thư nhà họ Cảnh lên sân!” Người dẫn chương trình không rõ tình huống lấy hai mẹ con làm chủ, chính là để bêu xấu Cảnh Tô, nhưng hiện tại Cảnh Tô làm sao có thể để cho người khác tùy ý lấn át?

Tin tức quá chậm?

“Người dẫn chương trình thật là thích nói giỡn, lại đọc sai tên tuổi của tôi rồi, khiến cho các vị chê cười rồi, tôi là con gái lớn nhà họ Cảnh, Cảnh Tô, sao lại là Cảnh Linh được? Nhà họ Cảnh khi nào thì có người con gái tên Cảnh Linh vậy?” Cảnh Tô khinh thường nhìn Cảnh Linh, không phải Cảnh Linh cô nói cái gì của Cảnh Tô tôi đều là của cô sao? Hiện tại cô tới tranh đoạt đi. Trong mắt đều là khiêu khích, cô cũng mặc váy màu vàng đã khiến Cảnh Linh tức chết, cộng thêm hiện tại người điều khiển chương trình trầm mặc không có tiền đồ, cho nên Cảnh Linh càng tức giận.

Người ở phía dưới ngược lại thích nhìn bọn họ cùng diễn xuất, âm thanh rì rào cũng không quá lớn, nhưng Hàn phu nhân đi cùng lại có chút hoài nghi nhìn hai mẹ con Cảnh Linh, đây lại là trò gì của nhà họ Cảnh đây?

“Cảnh Tô chính là muốn nói cho mọi người, nhà họ Cảnh không có người con gái tên Cảnh Linh này, xin các vị bạn truyền thông viết rõ tin này cho tôi! Đây chính là ý của tôi, càng là ý của cha tôi !”

“Cô...cô nói vậy!” Cảnh Linh đã chạy lên bục, giật mic trên tay Cảnh Tô, vội vàng nói.

Xem ra, Cảnh Linh đang bảo vệ nhà họ Cảnh, để cho cô em gái này của mình không xấu mặt, cái dạng kia càng khiến Hàn phu nhân thêm hài lòng.

Đột nhiên màn ảnh bắt đầu sáng lên, màn hình rộng được chiếu lên.

Mà ở bên trong, bọn họ cũng không ý thức màn ảnh rộng ở phía sau đang phát hình gì.

“Đây đều là những thứ gì?” Người ở phía dưới nhìn lên màn ảnh trắng lóa một đoàn, thỉnh thoảng thoát ra vài tiếng rên rỉ.

“Không phải video của người nào đó chứ?”

“Tôi cảm thấy có thể là như vậy, nghe âm thanh này, hình như là vậy!”

“Ài, mấy tháng trước không phải nói Cảnh Tô có hình ảnh kiều diễm hay sao?”

“Ý của cô chẳng lẽ chính là cô ta?” Một đám phụ nữ ở một chỗ ríu rít nói, đều nhìn Cảnh Tô bằng ánh mắt khinh bỉ.

Đột nhiên màn ảnh sáng lên, người đi ra ngoài chính là một người phụ nữ mặc tất đen, ở bên trong kiểu ngồi nhảy múa thoát y, sau đó quyến rũ đàn ông, tay trong tay người đàn ông cầm roi, vừa nhìn chính là khẩu vị nặng, mọi người nuốt một ngụm nước bọt, choáng nha, đây không phải là Cảnh Linh hay sao?

Những đôi mắt chán ghét đồng loạt nhìn về phía Thần Xuân Linh, Cảnh Linh vẫn chưa giải phẫu, tóc trong lúc điều trị hóa chất đã som rụng mất, người trong phim hào sảng lấy tóc giả xuống, câu đàn ông xinh đẹp, người đàn ông này vừa vặn chính là Ngưu Lang.

“Đây chính là con gái của bà?” Hàn phu nhân nhìn người đàn bà hạ lưu như vậy, thật sự tức giận nổi điên tại chỗ. Người đàn bà này còn vu oan Cảnh Tô, nhìn hiện tại Cảnh Tô cũng là người chủ của Cảnh Thái Lam, thật là có chút biết vậy chẳng làm.

“Không nên nhìn, các người không nên nhìn!” Cảnh Linh xé rách màn ảnh ở trên bục, nhưng không làm nên chuyện gì, Cảnh Tô cũng sùng sốt một chút, đoạn video này là ai phát?

“Xem xong cái này rồi, tôi không cảm lòng được có chút đồng tình với cô, đã từng, cô đã từng đối với tôi như vậy. A, đúng rồi, hôm nay còn có một chuyện rất muốn tuyên bố, từ hôm nay trở đi nhà họ Cảnh chưa từng ọc người con gái Cảnh Linh này, về phần là Thần Xuân Linh cũng không còn là phu nhân nhà họ Cảnh!” Cảnh Tô nhìn thẳng vào mắt hung ác dưới khán đài.

“Cô nói bừa, nói bậy!” Cảnh Linh ở trên bục hồ đồ nói, gờm càng già càng cay, Thần Xuân Linh vẫn bình tĩnh nhìn Cảnh Tô, trong mắt là ác độc.

Người phía dưới rơi vào sương mù, không biết bọn họ đang nói cái gì, nhưng ít nhất là biết người con gái Cảnh Linh của nhà họ Cảnh không phải của nhà họ Cảnh, hơn nữa người con gái tác phong không tốt của nhà họ Cảnh là Cảnh Linh chứ không phải là Cảnh Tô đẹp như thiên nhiên này.

“Cảnh Tô, tại sao, tại sao cô không chịu bỏ qua cho tôi... hiện tại tôi muốn chết!”

“Cảnh Linh, cô đang làm trò gì vậy? Thích làm trò cười vậy à?” Cảnh Tô cười nhìn Cảnh Linh, ban đầu mình khóc, nhưng khi mà ở trước mặt truyền thông ít nhất mình cũng là kiều ngạo.

“Này này, nghe nói Cảnh Linh tiểu thư mắc phải bệnh hiểm nghèo, người nào đó nhanh chóng đỡ cô ấy xuống đây đi!” Cảnh Tô vốn không muốn làm chuyện như vậy, nhưng các người lần lượt làm tổn thương tới người bên cạnh tôi, hiện tại chính là muốn thấy bộ dạng chuột chạy qua đường người đánh người kêu.

“Các vị, hôm nay là hội triển lãm Cảnh Thái Lam!” Mời các vị đồng sự và cổ đông nhỏ xem một chút!” Thật ra thì hiện tại mở hội triển lãm Cảnh Thái Lam cũng là vì trấn an hiện trạng của Cảnh Thái Lam, lời đồn qua vĩa lằn sẽ tự sụp đổ.

Cảnh Tô ở trên bục báo cáo những việc đã qua cùng với sản phẩm qua trọng

Cảnh Thái Lam đưa ra, báo cáo bằng hình ảnh. Điều này cũng không khỏi làm cho người ta cảm khái uy lực sản nghiệp củ cái đầu rồng Cảnh Thái Lam ở Đàm Sơn Thị này.

Thần Xuân Linh nhìn Cảnh Tô ở trên bục cao, an tĩnh uống rượu của mình, Cảnh Linh đã sớm mất hết mặt mũi, hận không thể đào một cái hố để chui xuống ở ngay tại chỗ, khắc nơi này đều nói linh tinh, khắc nơi đều nói chuyện linh tinh, điều này là cho Cảnh Linh từ nhỏ đã ăn mặc sung sướng có chút không chịu nổi.

“Mẹ, chúng ta trở về thôi!” Cảnh Linh năn nỉ, nhưng Thần Xuân Linh giống như không có chút cử động, ít nhất bà ở trong lòng mọi người mẹ vẫn còn là mẹ của Cảnh Tô, con gái độc ác với mẹ, mẹ sao có thể độc ác lại đây?

Quả nhiên, Hàn phu nhân liền bu lại.” Cảnh phu nhân thật là có phúc lớn, xem xem Cảnh Tô nhà các người có thể làm gì kia, nhưng tại sao lại muốn thiện vị đưa con gái không phải mình sinh ra này vậy? Không phải mình sinh chính là không thân, còn phải làm chuyện mất thể diện như vậy!”

“Hàn phu nhân, lời này của này thật không phải, dù sao Cảnh Linh cũng là đứa nhỏ của nhà họ Cảnh!”

“Có lẽ đứa con này Cảnh Tô đồ kị, đứa nhỏ Cảnh Tô này từ nhỏ tôi đã không thương nó nhiều, đoán chừng là như vậy đi!”

Cảnh Linh muốn nói lại bị bàn tay của Thần Xuân Linh nắm thật chặt, bíp chết cả ý tưởng muốn lên tiếng.

“Ài, vậy thì bà không phải rồi, bà nhìn đi, nhất định con gái bà muốn bà thương, bà nhìn Cảnh Tô và Tử Dương nhà chúng tôi tốt như vậy, bà xem khẳng định hiện tại Cảnh Tô không quên được Tử Dương nhà chúng tôi, bà thân gia này, bà nói chúng ta nhất định phải làm gì!” Sắc mặt Hàn phu nhân khiến Cảnh Linh rất tức giận, bà không để cho tôi nói chuyện, vậy thì tôi đi, cho nên Cảnh Linh dậm chân rồi đi.

Hàn phu nhân và Thẩm Xuân Linh vui vẻ nói chuyện, hiện tại Thẩm Xuân Linh thế nào cũng muốn có được ủng hộ của Hàn phu nhân.

“Hàn phu nhân, tôi sẽ hợp tác Cảnh Tô và Hàn Tử Dương giúp bà”

“Được được, vậy thì tốt rồi!” Hàn phu nhân đi, Thẩm Xuân Linh tính toán đánh cho rất vang, nhưng một màn trên bục kia khiến cho mọi người khiếp sợ.

“Mọi người chúng ta cùng hoan nghênh bà Tống Văn Phi!” Đột nhiên người dẫn chương trình nhận được thông báo kích động này, Tống Văn Phi là thân tượng của mình, năm ấy cô dứt khoát ly hôn cùng với Cảnh Thái Sinh để một thân một mình khai sáng sự nghiệp của mình, nhưng hiện tại bà sáng tại nên một trong những sản phẩm lớn nhất Châu Á, hơn nữa còn lấy được sự ngưỡng mộ của người Đức luôn kiêu ngạo.

“Mọi người khỏe, tôi là Tống Văn Phi, tôi muốn nói, tôi đã trở về!” Giọng điệu của bà không nhanh không chậm, phương thức nói chuyện rất giống với Cảnh Tô, khí chất bên trong cũng giống, quan trọng hơn là đáng vẻ bên ngoài cũng vậy.

Từ một khắc bà bước ra kia, Cảnh Tô gât gao nhìn, đây chính là bà ấy sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Tư Mộ Thần, nếu mở cửa em liền gả cho anh

“Tống giám đốc, cha cô đến rồi!” Lão Mạc nhìn người phụ nữ xinh đẹp trên bục, trong lòng một trận rung động, đã qua hai mươi mấy năm rồi, bà ấy vẫn mỹ lệ như xưa.

“Cha, thân thể của người không tốt, sao lại đi tới nơi này?” Cảnh Tô tiến lên đỡ Cảnh Thái Sinh, mà Thẩm Xuân Linh thấy Cảnh Thái Sinh tới đây, vội vàng tiến lên đứng ở một bên bên cạnh ông, hỏi han ân cần, giả vờ hiền thê lương mẫu, xem ra ở trong mắt người khác Tống Văn Phi vẫn còn vô cùng xinh đẹp, người phụ nữ như vậy chỉ thích hợp làm người tình?

“Chồng à, anh không sao chứ?” Cảnh Thái Sinh liếc bà ta một cái, hất tay bà ta xuống. Cùng dẫn Cảnh Tô đi lên trên bục: “Đây chính là mẹ của con!”

“Con biết rõ, nhìn thấy liền biết!” Cảnh Tô cúi đầu lẳng lặng nói, thật ra thì không phải người phụ nữ này mình đã sớm thấy hay sao? Ngay từ lúc cô ở trong nhà Tống Tường, tại sao khi đó Cảnh Tô lại không phát hiện được ra?

“Văn Phi, đã trở về?” Khi Cảnh Thái Sinh nhìn Tống Văn Phi, trong mắt đều là thâm tình, như muốn biểu hiện mắng thâm tình trong nhiều năm hiện hết ra trong một khắc này! Thật ra thì Tống Văn Phi cảm thấy không phải vậy! Bởi vì hiểu lầm mà tách ra nhiều năm, đây cũng là vì gì? Bị tiểu nhân thừa lúc vắng mà vào, thật là chính mình cũng không chịu được. Nếu khiến mình tức giận, hay là tự ngược đãi mình, lời nói không dễ nghe, chính là tự lăng phí mình.

“Các vị, thật vui mừng khi các vị tham gia hội triển lãm Cảnh Thái Lam, nhưng Cảnh mỗ tôi đây cũng muốn ở trước mặt mọi người nói lời xin lỗi, bởi vì muốn chiếm dụng chút thời gian nói chuyện, đúng như đứa con gái nhỏ của tôi vừa nói, Cảnh Linh không phải là con gái nhà họ Cảnh chúng tôi, mà ngày hôm trước bà Thẩm Xuân Linh cũng đã ly hôn với tôi rồi. Qua nhiều năm như vậy, chúng tôi vẫn không có chút cảm tình gì, cho nên tôi cưới bà ấy, cũng bởi vì trong tay bà ấy có đứa con ruột thịt Cảnh Tô của tôi!” Cảnh Thái Sinh nói một hơi nhiều như vậy, thở hổn hển, hơi mệt, bước về phía sau hậu đài.

Thẩm Xuân Linh ở dưới bục chưa từng nghĩ, người đàn ông này sẽ hung ác như vậy, một ngày ân ái cũng là vợ chồng, nếu như hiện tại bà ta đi ra ngoài, ở thành phố này, bà ta còn có thể sống sót sao? Không, bà ta không cam lòng, bà ta mưu tính lâu như vậy, bà ta sẽ không đi đâu hết.

Bà ta yên lặng lui khỏi hội triển lãm, đi tới vườn hoa, sau đó bắt đầu gọi điện thoại.

“Alo, là tôi!”

Người đàn ông trong điện thoại người được giọng nói của bà ta, trong giọng điệu có chút rung động.

“Phu nhân, bà... bà có chuyện gì không?”

“Tôi muốn anh làm một chuyện!”

“Cái... chuyện gì?”

“Sửa đổi di chúc của Cảnh Thái Sinh giúp tôi!” Điều duy nhất Thẩm Xuân Linh nghĩ tới chính là cái này, ly hôn, ông ta đã cho mình rất nhiều tiền, nhưng

lại không có một phần cổ quyền của Cảnh Thái Lam. Hiện giờ Cảnh Thái Lam đã bị mình làm cho nửa sống nửa chết rồi, mà Cảnh Linh đã lấy hết tiền của công ty để mua cổ phiếu của Cảnh Thái Lam, chỉ cần thêm một chút nữa là được 10% cổ phiếu của Cảnh Thái Lam, bà ta có thể ngồi lên vị trí tổng giám đốc, đến lúc đó nhất định phải trả lại tất cả sự ức hiếp của hai mẹ con họ!

“Phu, phu nhân, Cảnh tiên sinh vẫn chưa có xác lập bất kỳ một di chúc nào!”

“Không có xác lập? Lão già này cũng sắp chết, sao lại chưa có xác lập?”

“Đúng, đúng vậy!” Thảm Xuân Linh biết người này là luật sư chuyên nghiệp của Cảnh Thái Sinh, nhiều năm như vậy, thói quen của Cảnh Thái Sinh bà ta đều rõ như lòng bàn tay.

“Nhớ kỹ, nếu Cảnh Thái Sinh bắt đầu làm di chúc liền cho tôi biết!”

-----tuyển phân cách-----

“Văn Phi, chúng ta về nhà đi!” Cảnh Thái Sinh bộ dáng tiêu tụy nhìn Tống Văn Phi, trong mắt đều là đau lòng.

“Thái Sinh, nhiều năm như vậy, ông gầy đi!” Nghĩ tới ông năm đó hăng hái ra sao, hiện tại gầy gò như thế, chỉ còn đôi mắt thâm thúy còn lấp lánh có hồn.

“Mẹ!” Tống Tường đón Tống Văn Phi lên, nhìn Cảnh Thái Sinh, anh không nói chuyện. Cảnh Tô nhìn bộ dáng Tống Tường, một ý nghĩ to gan nổi lên trong lòng, chẳng lẽ là em trai của mình?

“Đây là Tống Tường!” Tống Văn Phi hào phóng giới thiệu cho mọi người, thật ra thì bà cũng muốn xem phản ứng của Cảnh Thái Sinh một chút, bà không cần Tống Tường trở lại mà cái nhà này bị thương tổn. Cảnh Thái Sinh tính khí không được, bà sợ.

“... Cho tôi nhìn một chút, con trai của Văn Phi!” Thật ra thì Cảnh Thái Sinh đã sớm nghĩ tới Tống Văn Phi đã lập gia đình, sinh con rồi.

Tống Văn Phi nhìn Cảnh Thái Sinh, thờ dài một hơi: “Thái Sinh, đây là con trai của ông!”

Thật ra thì tin tức này đầu chỉ có rung động tới hai cha con họ, ngay cả Tống Tường cũng đến giờ phút này mới biết: “Mẹ, mẹ nói cái gì vaayj~”

“Đưa bé ngọc này, thật sự coi chính mình không có cha, chỉ có cậu của con thôi hay sao?” Tống Văn Phi nhìn con trai ngọc của mình rồi lại có chút hồ thẹn nhìn con gái mình.

Thật ra thì năm đó Tống Văn Phi tức giận Cảnh Thái Sinh rồi ly hôn, khi bay trở về đến nhà mới biết mình mang thai, nhưng khi đó người nhà làm sao có thể đồng ý, trên đường bà bị mang đến bệnh viện, Văn Hạo mang mẹ con bọn họ đi, cho nên căn bản bệnh viện không có tin tức của Tống Văn Phi, nếu có lúc đó Cảnh Thái Sinh đã sớm biết.

Sau khi sinh Tống Tường, cậu nhóc vẫn đi theo cậu của mình. Tống Văn Hạo là lão đại của hắc đạo, gọi Tống Tường một tiếng thái tử cũng không hề quá.

“Cảnh Tô, mẹ thực xin lỗi con, con có thể tha thứ cho mẹ không?” Tống Văn Phi ách ách nhìn Cảnh Tô, Cảnh Tô muốn trách bà bà cũng mặc kệ, nhưng lời nói đến bên miệng lại bị ép trở về.

“Mẹ, hiện tại trở về là tốt rồi!” Cảnh Tô mở miệng, lời vừa nói ra cũng không đành lòng trách cứ.

“Con đi chuẩn bị phòng!” Cảnh Tô không biết đối mặt làm sao, cho nên cô lựa chọn trốn tránh.

“Chạy?” Cảnh Tô mới vừa lên lầu, Tống Tường không biết đi theo cô từ khi nào dựa vào cửa. Nhìn bóng dáng bận rộn, phủ ga giường, loại cảm giác áp áp đó mình chưa bao giờ gặp.

“Sao em lại tới đây? Mau vào!” Cảnh Tô nhìn Tống Tường, vội vàng bảo anh vào.

“Em biết rõ chị là chị của em, nhưng em lại không biết chị là chị ruột của em!” Tống Tường, hiện tại phải là Cảnh Tường?

Bên kia, Tống Văn Phi kỳ quái nhìn Cảnh Thái Sinh: “Thái Sinh, anh không hoài nghi sao? Có lẽ Tống Tường không phải con của anh?”

“Văn Phi, hiện tại anh không phải là Cảnh Thái Sinh năm đó, Chuyện Thảm Xuân Linh anh đã làm sai quá nhiều, ban đầu xúc động để cho em rời đi, cho nên bây giờ anh chỉ muốn đi cùng em, sau đó bồi thường Tống Tường!”

“Tại sao lựa chọn trở lại vào lúc này?”

“Biết anh không đi xuống được!” Tống Văn Phi lặng lẽ nắm tay của ông: “Thái Sinh, chúng ta bỏ qua quá nhiều!”

“Thật là không chịu nổi mẹ!” Cảnh Tô vừa định nói dẫn Tống Văn Phi đi xem phòng ngủ liền nhìn thấy màn này, Cảnh Tô yên lặng dựa ở cửa, nhưng Tống Tường cũng không phải cái tính đó.

“Đi ngủ đi, mẹ! Ngày mai cậu sẽ tới đây! Bảo là muốn đưa chị đi một thời gian!”

“Đúng, ngày mai Văn Hạo muốn qua, không biết là vì chuyện gì, nói là nhất định phải mang Cảnh Tô đi ra ngoài một thời gian!”

“Vây cũng không được!” Cảnh Thái Sinh vừa nghe tình huống không đúng, nếu nó đi ra ngoài, không phải là kế hoạch của Tư Mộ Thần hoàn toàn bị lỡ hay sao?

Cảnh Tô cho là Cảnh Thái Sinh lo lắng chuyện của Cảnh Thái Lam, cũng nhanh chóng từ chối, Tống Văn Phi liền gọi điện thoại cho em trai.

“Tống Tường, em đi theo chị một chút!” Cảnh Tô có mấy vấn đề muốn hỏi cậu, ngay từ sớm cô đã muốn biết cậu rất quen thuộc với Diêu Mộng Lan?

“Sao vậy?”

“Em có biết Diêu Mộng Lan không?”

“Biết!” Khi đó cậu còn giúp cậu ra lệnh buộc Cảnh Tô trở lại hắc đạo, thật ra thì tình cảnh Cảnh Thái Lam hiện tại nhất định có chút quan hệ với cậu, thật là không hiểu cậu đang suy nghĩ gì nữa, nếu Tống Tường có thể biết tâm tư của cậu mình thì tốt rồi.

“Vây, việc làm của Diêu Mộng Lan có quan hệ với hắc đạo không?”

“Chị, sao chị lại suy nghĩ như vậy?” Mặc dù Tống Tường biết Diêu Mộng Lan bị sai khiến một chút chuyện, nhưng cũng không phải là toàn bộ.

“Chị sợ Nha Nha, chính là nhà Giang Phi Á chọc phải Diêu Mộng Lan có quan hệ với hắc đạo!” Cảnh Tô chỉ thuận miệng nói như vậy, nhưng trên thực tế đúng là có việc như vậy.

“Được rồi, em đi ngủ trước đi! Chị đi xem cha mẹ một chút!”

“Chị, anh rẻ, chính là Tư Mộ Thần, thật ra thì anh ấy rất yêu chị! Năm đó anh ấy thà mình bị thương cũng không cam lòng để chị bị một chút tổn hại, hơn nữa vài năm chị bị đưa ra nước ngoài kia, anh ấy luôn thăm dò tin tức của chị, ghê tởm nhất chính là à đàn bà họ Thẩm kia, làm chuyện như vậy!”

“Huống chi, chuyện chị bị chiếu cảnh mát mẻ lần đó, thu được cuộn phim kia, đó chính là do một lính đặc biệt, thuộc hạ của anh ấy làm! Chị phải biết, một khi chuyện kia bại lộ, anh ấy phải chịu kỷ luật của quốc gia!”

“Chị, mọi người đều nói Tư Mộ Thần chính là người đàn ông chiều vợ như mạng, đối với chị anh ấy không có chút tiết chế, giống như là sùng ái theo thói quen!” tống tường nói từng câu đều lọt vào trong tai Cảnh Tô, khiến Cảnh Tô cảm thấy tâm tình nhộn nhạo.

Có một kích động, cô nghĩ muốn nói cho Tư Mộ Thần, chúng ta ở chung một chỗ đi!

Dường như Tống Tường nhìn thấu kích động của Cảnh Tô, cho nên cậu cố động.

“Còn không mau đi?” Tống Tường đẩy cô ra ngoài, muốn xem hình ảnh Cảnh Tô và Tư Mộ Thần ở chung, như vậy cậu cũng có thể sớm ngày đạt được trái tim mỹ nhân.

“Tiểu Uyển Minh Nguyệt”

Cảnh Tô đứng bồi hồi thật lâu trước cửa, cô không biết phải làm sao để mở miệng.

“Tư Mộ Thần, chúng ta ở chung một chỗ đi!”

“Tư Mộ Thần, em suy nghĩ kỹ rồi, chúng ta kết hôn đi!”

“Tư Mộ Thần, chúng ta hãy cùng nhau chăm sóc Tiểu Tiểu Bình thật tốt đi!”

Tư Mộ Thần trong phòng vội muốn chết, khi Tống Tường gọi điện thoại cho anh, anh liền bắt đầu nhìn cửa sổ rồi. Cho nên trong khi anh một mực chờ đợi Cảnh Tô đến, nhưng lại không nghĩ tới anh nhìn thấy là cảnh Cảnh Tô đứng ở bên ngoài miệng cử động, hình như là đang lăm bằm. Cô ở bên ngoài không có việc gì, nhưng mà bên ngoài lạnh lắm nha, nhiều lần anh muốn cầm áo khoác ra ngoài, nhưng vì hạnh phúc sau này, anh vẫn là ngừng lại. Nhưng...

“Tư Mộ Thần, nếu trong vòng năm giây nữa anh ở bên trong mở cửa cho em, em lập tức gả cho anh!” Rốt cuộc Cảnh Tô quyết định, cho nên cô vừa mới nói ra khỏi miệng, Tư Mộ Thần đã khoác thêm áo khoác cho cô.

“Đồng ý gả cho anh?” Tư Mộ Thần từ phía sau nhốt chặt Cảnh Tô lại, nhìn gò má hồng hồng của vô vô cùng đẹp mắt.

“Ừm!”

“Không đùa ý?”

“Ừm!”

Một câu đồng ý cuối cùng, Tư Mộ Thần ôm cô xoay vòng trên nền đất trống trải, trong mắt toàn bộ đều là nụ cười, đều là hạnh phúc.

Lúc này, chỉ thấy Tiểu Tiểu Bình trong phòng vội vàng gọi điện thoại báo cáo.

“Thái gia gia, Thái gia gia, con muốn báo cáo với ông, ông nhớ mua bảo vật cho con nha!”

“Giỏi lắm, bé con mê tiền, con mau nói đi!”

“Ba và mẹ đang ôm nhau!” Bé còn vô cùng nghiêm túc, nhưng phía kia bắt đầu học máu, bảo bảo lại muốn mua bảo vật!

“Giỏi lắm, bé con ngoan, con tiếp tục theo dõi nha, nếu là lên đến giường lớn, cứ tiếp tục báo cáo với Thái gia gia nha!”

“Được! Thái gia gia!” đáng vẻ Tiểu Tiểu Bình nghĩ tới bảo vật, vô cùng vui vẻ, sau đó bé liền lặng lẽ ngủ ở trên giường cha, chờ bọn họ. Thái gia gia nói muốn bé đi ngủ chung với mẹ nha.

“Tư Mộ Thần, chúng ta mau đi vào thôi!” Bên ngoài cũng lạnh khiến cô chết rét rồi, lại nói cô cũng nhớ Tiểu Tiểu Bình rồi, đây chính là nỗi nhớ của người mẹ.

“Tiểu Tiểu Bình đâu?”

“Con ở phòng ngủ của anh!”

“Em đi nhìn con một chút!”

“Đừng!”

“Tại sao?”

“Bởi vì em còn chưa thỏa mãn anh!” Tư Mộ Thần ôm Cảnh Tô, ngay cả đến Cảnh Tô cũng cảm nhận được lửa nóng dưới người anh đang dán vào người mình.

“Không.. không được!” Cảnh Tô khê đẩy, không cẩn thận lại làm rơi áo khoác khoác trên người, nhưng động tác này ở trong mắt anh lại khích lệ muốn anh tiếp tục.

“Cô nhóc, em thật không thành thực!” Anh ôm Cảnh Tô từng bước một đi về phía phòng ngủ.

“Tư Mộ Thần, con còn ở đây!” Đây chính là nhắc nhở anh, anh đi về phía phòng nhìn Tiểu Tiểu Bình đã ngủ an ổn, nhẹ nhàng kéo chăn giúp bé, sau đó khóa cửa lại.

Cảnh Tô còn chưa kịp phản ứng, Tư Mộ Thần đã trở lại nhào lên trên người của cô, giờ trò với cô.

“Tư Mộ Thần, anh xuống!” Cảnh Tô nào có đồng ý, ở trong phòng có thêm một người, nhất là đứa bé cô càng sợ.

“Không có việc gì, Tiểu Tiểu Bình đã ngủ rồi!”

“Vậy nếu tỉnh thì sao?”

“Cô nhóc, đừng cản nữa như vậy nữa, khẳng định con sẽ không tỉnh!” Không hề cho cô cơ hội phản đối nữa, lấy ý chí kiên quyết đặc biệt của quân nhân ra, kiểm soát Cảnh Tô.

“Ừm, ừm!” Cảnh Tô không ngờ Tư Mộ Thần lại mãnh liệt đến thế, cô nhiều lần sống lại từ trong tình cảnh hít thở không thông. Đang trong khi mỗi lần phổi cô không đủ không khí, Tư Mộ Thần lại thả cô ra, nhưng vừa mới thở được lại bị hôn tiếp, hơn nữa một đôi tay đang phóng hỏa ở khắp nơi, du tẩu ở vùng mẫn cảm của cô. Cách lột quần áo, vuốt ve cô, khiến cảm giác của cô càng thêm tê dại.

Cảnh Tô có chút ngượng ngùng, trên chuyện này, cô chỉ có hai lần, hơn nữa đều là trong trạng thái mình không thanh tỉnh. Hiện tại để cho cô nhớ lại từng cái cảm giác kia, từng quá trình kia, cô có chút không thích ứng được, động tác mang theo phản kháng, nhưng ở trong mắt đàn ông thì càng thêm hấp dẫn.

Thật ra thì đây cũng là do tiểu tử hư hỏng Lục Phạm kia dạy Tư Mộ Thần, Lục Phạm nói: “Lão đại, một người phụ nữ chỉ cần bị chinh phục ở trên giường, không kém bao nhiêu nữa là đã bị anh chinh phục rồi!” Cho nên hôm nay Tư Mộ Thần muốn ở trên giường hoàn toàn chinh phục Cảnh Tô, không nói thân phục mình, nhưng ít nhất là, anh cũng không thể bị dắt theo? Mặc kệ như thế nào, đầu tiên làm đi rồi lại nói, anh muốn cô nhóc bước bình này ở trạng thái thanh tỉnh nhìn phía dưới nở rộ của mình.

Thời điểm không sai biệt lắm, Tư Mộ Thần bắt đầu xử quần áo của Cảnh Tô một chút một, từng tấc da thịt, anh giống như đang quỳ lạy vậy.

Anh ôm lấy Cảnh Tô, áo không sai biệt lắm bị tuột đến một nửa, giờ tay Cảnh Tô lên quá đỉnh đầu, đưa mái tóc dài ra phía trước mặt, hôn thẳng theo xuống dưới, lưu lại một dấu vết, dừng lại ở trước hai khóa hồng, anh dùng đầu lưỡi ở nút áo, Cảnh Tô chỉ cảm thấy ở chỗ đó giống như có lửa thiêu, cả người gầy gù.

“Ừ~ Mộ Thần~” Cảnh Tô động một cái, quần áo bắt đầu rơi xuống, lộ nửa bên ra, anh xoa nhẹ nơi gần trái tim cô, thỉnh thoảng êm ái thỉnh thoảng mãnh liệt, cuối cùng Cảnh Tô cũng thua trận dưới thế công đó.

Cảnh Tô cảm thấy có rất nhiều con trùng nhỏ chui trong thân thể mình, muốn ngừng mà không được. Tư Mộ Thần buông cánh tay Cảnh Tô ra, sau đó bắt đầu hôn đáp trả, không có cảm giác, miệng của hai người bị chà đến chảy cả máu.

“Không nên gấp, không nên gấp, từ từ!”

“Tư, Tư, Mộ Thần, nãy thứ này anh thực hành với ai rồi hay sao?” Cảnh Tô ở trong kích tình vẫn không quên loại chuyện như vậy.

Đây chính là làm khó Tư Mộ Thần rồi, bản năng đàn ông đều có cái này, hơn nữa xem mấy cuốn phim, thực chiến một lần khẳng định biết như trong lòng bàn tay rồi, chẳng lẽ anh nói với cô rằng, anh học trên ti vi?

“Cô nhóc đừng ghen, em yên tâm, anh chỉ dính vào với em!” Tư Mộ Thần đưa tay cửa cúc áo đầu tiên trên người.

“Để em!” Tay Cảnh Tô nhẹ nắm lấy áo sơ mi của anh, vẽ từng vòng một, khiến người anh em của Tư Mộ Thần căng đau lợi hại, anh cười khổ.

“Cô nhóc, cái này em đang đùa anh roofi~”

“Đồng ý em một chuyện, em lập tức giúp anh!”

“Em cứ nói!”

“Về sau không cho phép gạt em!”

“Được!” Mặc dù Tư Mộ Thần trúng mỹ nhân kế, nhưng cái hứa hẹn này anh cần có.

Hết sức chân thành gặp nhau, Tư Mộ Thần mở đèn bàn đầu giường

“Không cần mở đèn!”

“Cô nhóc, cho anh nhìn em!” Tư Mộ Thần giống như đột nhiên nghĩ tới thứ gì.

“Không cần...” Cảnh Tô ôm chần thật chặt, chính là không nghĩ ra, lộ ra hai cái đùi trắng nõn.

Tư Mộ Thần dựng thẳng lên, hai tay kết hợp, rất nhanh Cảnh Tô nộ khí giới đầu hàng. Thật ra thì Tư Mộ Thần muốn xem nếp nhăn khi mang thai trên bụng của Cảnh Tô, người ta nói nếp nhăn khi mang thai là tượng trưng vĩ đại của người phụ nữ.

Nhìn nếp nhăn không nhiều lắm trên bụng Cảnh Tô, Tư Mộ Thần từ từ hôn: “Cô nhóc, em cực khổ rồi!” Tư Mộ Thần lại nói Cảnh Tô khổ sở, cô lại nhớ tới đứa bé đáng thương kia.

“Tư Mộ Thần, em nghĩ muốn có một đứa con, của chúng ta!” Trong ánh mắt của cô là bi thương đau đớn, Tư Mộ Thần nhìn muốn nói ra khỏi miệng.

“Cô nhóc, thật ra thì, Tiểu Tiểu Bình...” Cảnh Tô hiểu lầm ý tứ của anh, cô ôm cổ của Tư Mộ Thần, bắt đầu hôn, lật người, không hề có điềm báo trước, bọn họ cứ như vậy kết hợp thật chặt.

“Tư Mộ Thần, muốn em!” Cảnh Tô giống như nữ vương bắt đầu chỉ huy.

Chuyện giường chiếu, đàn ông không muốn rơi ở phía sau, mặc dù Tư Mộ Thần thích Cảnh Tô chủ động, nhưng anh cũng thích tiến công, cho nên tình huống chiến đấu nhiệt liệt đến gay cấn.

Không biết là lần thứ mấy, đột nhiên toàn bộ đèn trong phòng sáng lên.

Cảnh Tô và Tư Mộ Thần nhìn người tới, thật là muốn chết, người này là ai vậy!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Dương Tử Hi xuất hiện, ra sức đánh tiểu tam

Tư Mộ Thần và Cảnh Tô bọc chặt cái chân lại, nhìn nãy người bộ dạng bất gian tại trận, trong tâm bọn họ gào thét.

“Cha, là con làm!” Tiểu Tiểu Bình từ phía sau đi ra, hải lòng nhìn hai người bọn họ, ai cho cha nhốt con ở trong phòng? Kết quả là, cô nhóc liền bò ra từ cửa sổ trong phòng mình, lại từ trên hành lang bò đến bên trong phòng khách.

Gọi điện thoại báo cáo tình trạng với Thái gia gia, nói bọn họ ngược đãi mình, Thái gia gia thích mình chính là thích như vậy, trong mắt Tiểu Tiểu Bình đều là hải lòng.

Gương mặt Tư Bang Quốc uất ức, không phải là cháu của mình và cháu dâu đang ở chỗ này nỗ lực chế tạo chất trai cho ông hay sao, nơi nào có ngược đãi gì chứ, ông nhìn nhóc con xảo quyết Tiểu Tiểu Bình này, thật là muốn rút lại sự vọng đồng của mình, hối hận không kịp rồi.

Tư Mộ Thần nhìn hai người, lại nhìn sắc mặt không hề tốt của bà nội, lập tức cũng biết ông nội mua được tên tiểu quỷ này, thật là không được rồi, ba tuổi bé đã làm gián điệp cho mình rồi, xem ra con gái của mình có khiếu làm gián điệp, không ném vào quân đội tôi luyện một phen thì thật là phụ với thiên phú này rồi?

“Thái gia gia, cứu con!” Nhìn sắc mặt của cha, Tiểu Tiểu Bình vẫn biết sợ, nhưng như vậy thì như thế nào? Hiện tại bé có Thái gia gia, còn có gia gia mình chưa từng gặp mặt, nhất định cũng rất thương mình.

“Ông nội, các người đi ra ngoài trước đi!” Gương mặt của Tư Mộ Thần đỏ bừng, anh đã bao giờ gặp qua trận chiến nào như vậy? Nhìn Cảnh Tô đã vùi đầu trong chăn một chút, nghĩ đến cô đã không còn mặt mũi gặp người nữa rồi.

“Nhóc con, em ngủ trước, anh đi ra ngoài xem một chút!”

“Ừm!” Cảnh Tô buồn bực gật đầu ở trong chăn một cái, phát ra giọng buồn buồn.

Tư Mộ Thần bằng tốc độ nhanh nhất đi ra ngoài nhìn sắc mặt có chút lúng túng của Tư Bang Quốc, trong lòng vừa tức vừa buồn cười: “Ông nội, sao ông lại tới đây!” Giọng điệu của anh rất âm trầm, nhìn lại sắc mặt không tốt của bà nội, anh càng thêm nhức đầu. Vốn đã không thích Cảnh Tô, sau lần này chắc lại càng thêm ghét Cảnh Tô rồi?

“Ông với bà nội của cháu tới đây nhìn Tiểu Tiểu Bình đói bụng hay không, sau đó cho bé ăn cơm!” Ông vô cùng thẳng khí hùng hồn, vốn chính là con nhóc con kia nói trước.

“Cháu nói con nhóc con kia, sao hai người lại nghe theo? Cái nhóc con đó là quỷ linh tinh hai người không biết à.”

“Nói ngược lại, nếu chúng ta không đến sao có thể nhìn thấy con bé kia quyến rũ cháu... cháu làm như vậy không phụ lòng Từ Hi sao?” Bà nội vô cùng đau đớn nói với Tư Mộ Thần, cũng không rõ người cô à kia cho bà bùa mê thuốc lú gì, khiến cho bà nội cứ nhận định mình cô ta.

“Bà nội, không nên để nhất thời che mắt của bà, đến lúc đó bà sẽ phải hối hận!” nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Tư Mộ Thần nghe lời nói khó nghe của bà mình xong, trong bụng không thoải mái, anh biết ông của mình có qua lại với bà nội của Cảnh Tô, nhưng mà cứ như vậy mà giận chó đánh mèo ghét Cảnh Tô khiến Tư Mộ Thần thất vọng đau khổ.

“Được rồi, nếu không còn gì để nói nữa, hai người đi về trước đi! Nhân tiện mang Tiểu Tiểu Bình đi dùm cháu!” Cái tên gián điệp nhỏ này ở bên cạnh mình thì thật không an toàn, Tư Mộ Thần ôm lấy Tiểu Tiểu Bình nhét vào trong ngực ông nội mình.

“Lão cha, sao cha có thể đối với con như vậy? Con muốn đi nói với mẹ xinh đẹp!” Tiểu Tiểu Bình giùng giàng, nhưng vẫn vô dụng, chỉ có thể nước mắt lưng tròng nhìn cửa “Tiểu Uyển Nguyệt Nha” đóng lại.

“Đều đi rồi ạ?” Cảnh Tô không biết đã ngồi dậy từ lúc nào, sắc mặt nhìn không tốt chút nào.

“Đều nghe thấy rồi?”

“Ừm! Bà của anh không thích em?”

“Bà, có lẽ là bởi vì bà nội của em!” Tư Mộ Thần ngồi xuống ôm Cảnh Tô, kể lại tất cả chuyện của bà nội Cảnh Lam và Tư Bang Quốc đã trải qua cho Cảnh Tô nghe.

Cảnh Tô ngẩn người, thì ra còn có đoạn tình này, nhưng bọn họ vẫn không biết cuối cùng bà nội Cảnh Lam gả cho người nào, chỉ biết bà có ba đứa con, cũng một tay bà tạo dựng lên Cảnh Thái Lam.

Cảnh Tô mặt kiên nghị nhìn Tư Mộ Thần: “Tư Mộ Thần nếu đã lựa chọn em, vậy thì không sợ khó khăn, bà nội của anh nhất định em sẽ giải quyết, em chính là Cảnh Tô người gặp người thích!” Nụ cười trên mặt Cảnh Tô lây nhiễm anh, dường như trong nụ cười của cô Tư Mộ Thần luôn dễ bị lạc mình.

Cảnh Tô xinh đẹp, nhưng người của Tư Mộ Thần sao có thể nông cạn? Trong mắt anh, nụ cười của Cảnh Tô chính là rục rờ đoạt lòng người, cho nên anh đã sớm không biết từ nào đã yêu người phụ nữ ám áp đó, người phụ nữ thích mang nụ cười trên mặt.

“Được rồi, không còn sớm, ngủ đi! Ngày mai anh còn phải đi quân khu!” Cảnh Tô vội vàng lôi kéo Tư Mộ Thần đi ngủ, vừa rồi chơi đùa quá mức, hiện tại đã sớm không còn tinh lực rồi.

Thật ra thì dường như Tư Mộ Thần muốn nói cho Cảnh Tô biết, đơn kết hôn của anh đã được thông qua, hiện tại không cần đi quân khu nữa, chỉ muốn ở nhà làm chú rể cho tốt mà thôi.

“Được rồi, đi ngủ đi!” Ngày mai vẫn nên đi một chuyến, ít nhất phải mang cái giấy chứng nhận đó trở về.

Ngày hôm sau, Cảnh Tô chống thân thể đau nhức dậy, đến buổi trưa mới đứng lên sửa sang cho mình xong, dù nói như thế nào, bây giờ muốn đến công ty bắt đầu xử lý việc, vẫn biết chưa biết cách điều chế nguyên ban đầu có chính xác hay không.

Nhưng Cảnh Tô vừa mở cửa ra liền thấy một người, chính xác là một người phụ nữ, lớn lên vô cùng xinh đẹp, nếu như Cảnh Tô là khoảng rộng trong cốc U Lan, như vậy người phụ nữ trước mắt chính là một đóa hoa mẫu đơn, hoa lệ phú quý, cả người có vẻ quý khí bức người.

“Cô chính là Cảnh Tô?” Trong khi nói chuyện mang theo cường điệu khinh thường, tay trái của cô ta không ngừng vuốt ve bụng của mình, nhìn qua dường như có chút khác thường.

“Tôi là Cảnh Tô, xin hỏi cô tìm tôi có chuyện gì không?” Cảnh Tô nghi hoặc nhìn người này, trong ấn tượng của cô hình như là không biết người này.

“Tôi tới tìm Tư Mộ Thần!”

“Cảnh Tô tiểu thư, dường như đứng ở cửa nói chuyện không hợp lý lắm?” Người phụ nữ nhìn dấu vết trên cổ Cảnh Tô, ghen ghét dữ dội, trực tiếp lướt qua cô đi vào trong phòng.

Mặc dù Cảnh Tô bất mãn trong lòng, nhưng vẫn cố nén, còn tặng một cái mỉm cười.

“Tôi là Dương Tử Hi, là bạn gái Tư Mộ Thần, lần này tôi tới muốn nói cho cô biết, cô muốn bao nhiêu tiền để rời khỏi Tư Mộ Thần?” Dương Tử Hi là đại tài khí thô, điều Cảnh Tô có thể nghĩ tới là, với người nào cô ta cũng dùng cách nói này. Không phải trước kia đều dùng cách này để đánh đuổi những người phụ nữ muốn theo đuổi Tư Mộ Thần đây chứ? Cho nên lão thái thái không một lần thành công!

Dương Tử Hi coi Cảnh Tô là người tùy tiện, giống những người phụ nữ quần Tư Mộ Thần kia, cho nên cô ta vừa mới về nước đã tính toán cẩn thận rồi, tới nơi này, nghe nói Tư Mộ Thần vẫn còn vô cùng sủng ái cô ta. Đúng là đoán chừng với trình độ sủng ái của Tư Mộ Thần với cô ta thì cô ta cũng sẽ không ngu như vậy, vội vàng lựa chọn đối sách.

“Dương tiểu thư, tôi nghĩ cô lầm rồi phải không? Tôi chưa từng nghe thấy Tư Mộ Thần từng có bạn gái! Hơn nữa, về phần tiền tài trong miệng Dương tiểu thư, tôi nghĩ là cô không đủ trình độ cho!” Cảnh Tô vốn đang vội muốn rời đi, không có ý định dùng bữa sáng Tư Mộ Thần đã làm, nhưng hiện tại có người gây khó khăn, trước cứ ăn rồi nói tiếp, không thể uất ức mình.

“Cô.... cô, cô....” Dương Tử Hi có khi nào bị đối xử như vậy? Không nói không có nước trà, người trong cuộc lại trực tiếp ăn đồ ăn trước mặt cô ta.

Cô ta tiến lên hát đồ ăn đi: “Này, cái con tiện nhân này, mày có đang nghe tao nói chuyện hay không hả?” Dương Tử Hi đập giày cao gót của mình, cao ngạo đứng ở trước mặt cô.

“Tao cho mày biết, chẳng lẽ mày muốn làm tiểu tam hay sao? Hiện tại trong bụng tao có đứa con của Tư Mộ Thần! Thử thời ngoan ngoãn cảm tiền đi, bằng không đến người mày cũng không còn!” Dương Tử Hi dương dương hã hã, nhìn Cảnh Tô bằng nửa con mắt.

Chỉ chỉ bụng của cô ta: “Cái này cô sinh được không?” Trong mắt đều là châm chọc, Tư Mộ Thần sẽ nguyện ý cùng cô ta sao? Nhìn tư thế liền biết bào thai này là giả, nào có người nào mang thai lại còn dám đi giày cao gót? Cho dù hoá trang cũng chẳng ai dám lấy nữa, nhìn cô ta nhiều son nhiều phấn, trong lòng Cảnh Tô từng trận không thoải mái, không phải cô đã đánh mất đứa con bảo bối của Tư Mộ Thần hay sao? Sao giày vò như vậy?

“Mày hoài nghi tao?” Mặc dù bị người phôi bày, nhưng Dương Tử Hi không hoảng hốt chút nào, cô ta giống như khiêu khích đi tới trước mặt Cảnh Tô, trong mắt đều là tính toán.

“Tôi hiểu rõ cô muốn làm gì? Nếu là cái kiểu này, tôi sao lại không thành toàn cho cô chứ?” Cảnh Tô biết rõ ý đồ của cô ta, không để cho cô ta sung sướng một phen, sao mình có thể không làm... thất vọng hành động lần này của cô ta sao?

Cảnh Tô tát một cái làm cho Dương Tử Hi ngã xuống đất, Dương Tử Hi bị tát một cái định trả lại, chỉ nghe Cảnh Tô nói: “Dương Tử Hi, hiệu quả này cô vừa lòng không? Hay là muốn cộng thêm bộ dáng này nữa?” Cảnh Tô đá một phát lên bụng của cô ta, Dương Tử Hi không dám động, ngay từ lúc cô ta đi vào cô ta đã bắt đầu quan sát khu vực này, cô ta phát hiện nơi này thủ vệ nghiêm, hơn nữa máy theo dõi dày đặc, nghe nói Tư Mộ Thần đều đặt máy theo dõi ở bên trong, cho nên cô ta muốn lợi dụng điểm này để hành sự.

Trong công kích của Cảnh Tô, Dương Tử Hi chảy đầy máu tươi, cô ta yếu đuối nằm trên đất, Cảnh Tô liếc mắt nhìn cô ta, bản thân rời khỏi.

Cảnh Tô cảm thấy căn phòng này thật dơ bẩn, máu gà chảy đầy đất!

Khi Cảnh Tô rời khỏi, Dương Tử Hi nghiêng người, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, thật khéo lúc này Lục Phạm đến ‘Tiểu Uyên Nguyệt Nha’ để lấy tài liệu, nhìn cảnh này, cậu ta bị làm cho sợ hãi.

“Dương Tử Hi? Dương Tử Hi! Cô tỉnh tỉnh, mau tỉnh tỉnh!” Lục Phạm bị bộ dáng của Dương Tử Hi dọa sợ, một vũng máu như vậy, rốt cuộc là bị thương ở đâu?

“Luc, Lục Phạm! Ô ô, tôi sắp thai, mau đưa tôi đi bệnh viện!” Ngược lại lúc này lại biến thành con cừu non, riu rít khóc thút thít trong ngực Lục Phạm.

“Được, tôi đưa đi bệnh viện!” Lục Phạm ở cửa xe ra, nhưng sao lại nghĩ thấy một mùi lạ, nhưng anh không suy nghĩ nhiều, sau đó anh đặt Dương Tử Hi ở ghế ngồi bên cạnh ghế của mình.

“Dương Tử Hi, rốt cuộc là ai làm, đến cùng có chuyện gì xảy ra?” Nhìn bộ dạng của Dương Tử Hi như sắp hôn mê, Lục Phạm nhanh chóng hỏi.

“Là, là Cảnh Tô!” Nói xong cũng hôn mê, thật sự là giả bộ rất tốt, không ngờ tâm treo ngược mãi chỉ vì để cho người ta hỏi một câu này.

Sau khi đưa Dương Tử Hi vào phòng cấp cứu, Lục Phạm lập tức gọi cho Tư Mộ Thần.

“Lão đại, lão đại, không xong, có chuyện xảy ra!”

“Có chuyện gì?”

“Chị dâu làm cho Dương Tử Hi sảy thai! Hơn nữa nhìn tình huống vô cùng nghiêm trọng!” Lục Phạm thần thần bí bí nói trong điện thoại, như là muốn nói tốt nhất là nên mang chị dâu đi tránh hạn đi!

Nhưng Tư Mộ Thần sợ cái gì?

“Không có việc gì, chị dâu cậu không thu thập người phụ nữ kia, tôi cũng phải dọn dẹp!” Tư Mộ Thần trong điện thoại không nặng không nhẹ nói xong, như là chuyện không liên quan đến anh, dám đến gia đình anh gây chuyện, cũng phải trả giá chứ!

“Cậu giúp tôi gọi người dọn dẹp đồ trong phòng một chút, thuận tiện lấy mẫu máu nữa!”

“Lão đại, đứa bé kia không phải là của anh sao?” Lá gan Lục Phạm run rẩy hỏi một câu

“Tôi cũng muốn biết có phải của tôi hay không, nhanh chóng đi kiểm nghiệm cho tôi, đừng có mà nghĩ sai!” Tư Mộ Thần cười giỡn nói, người đàn bà này cần giải quyết!

“Đã biết, lão đại, nhưng chị dâu có phong phạm năm đó của anh nha!” Lục Phạm suy nghĩ tới Dương Tử Hi cũng bị thương không nhẹ nha? Hơn nữa trên mặt còn có dấu tay hồng hồng!

“Lục Phạm, tôi còn nhớ được cái cô nhóc Giang Phi Á kia vẫn còn ở trong bệnh viện, hôm nay đã tỉnh chưa?” Tư Mộ Thần giống như nghe thấy một tiếng thờ ở trong điện thoại, sau đó cúp điện thoại.

Cảnh Tô buồn bực, đầu năm nay tiểu tam sao vậy? Không nói đến việc quang minh chính đại tới khiêu khích, lại còn thích nói người khác là tiểu tam, điều này làm cho những người vợ cả đứng ở vị trí nào vậy, lại còn ngã vào tiểu tam, thật là không được, xem ra cô phải tổ chức một khoá học cho nữ nhân viên công ty cô mới được, một khi phát hiện tiểu tam, trực tiếp khai trừ, không cần lưu lại cả nhân đó ở công ty, một khi phát hiện quy tắc ngầm cũng khai trừ, thật là cái dạng gì không biết!

Con giận của Cảnh Tô đang thịnh vượng, người trong công ty đúng là lần đầu tiên nhìn thấy, Lão Mạc nhìn Tổng giám đốc của mình, quynh lên đi hỏi thăm có phải không hài lòng với công việc hay không, nào biết bởi vì vô cớ bị tiểu tam nắm quyền, ảnh hưởng tâm tình của mình.

Bên này Dương Tử Hi vừa nằm viện đã sớm tạo quan hệ tốt với bác sĩ, hiện tại chờ người nhà hai người đến đông đủ, sau đó trước mặt đại gia đình để cho bọn họ thấy bộ mặt độc ác của người phụ nữ kia, còn muốn cho bọn họ thấy rõ tình cảm của mình với Tư Mộ Thần, Tư Mộ Thần nhìn đáng về độc ác của Cảnh Tô còn có thể thích cô ta sao? Ít nhất ở trong lòng của cô ta, đàn ông đều thích dịu dàng hiền tuệ, thiện lương khả ái, cho dù giả bộ một chút cũng được, đồ trong tay, cho dù trước đó có hình dạng gì, sau này có hình dạng gì, dù sao đồ đã tới tay, lại nói, quân cướp là không được ly hôn, vậy mình là phu nhân thiếu tướng vô cùng uy phong rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại cô ta cười thành tiếng, cũng không phát hiện ra Tư Mộ Thần đã sớm đứng ở bên cạnh mình rồi.

“Rất vui sao?”

“Đương nhiên rồi!” Cô ta trả lời theo bản năng, cũng không nghĩ tới Tư Mộ Thần đang ở bên cạnh mình, sau đó cô ta mới phản ứng được, bắt đầu ngẩng lên.

“Mộ, Mộ Thần, anh đã đến rồi à? Điều, điều là em không tốt, là em không bảo vệ tốt được con chúng ta, con của chúng ta không còn!” Dương Tử Hi khóc lóc than thở, vô cùng hoài nghi Diêu Mộng Lan diễn còn chưa chắc hơn được cô ta.

“Cái gì mà đứa bé không còn?” Lúc này lão thái thái đang đứng ở trước cửa nghe được, đứa bé? Đứa bé của nhà họ Dương cũng là cháu của mình nha!

“Tư Mộ Thần, tiểu tử này, chuyện gì đã xảy ra? Cháu nói cho rõ ràng!” Lão thái thái nóng nảy đi tới, lúc này, thế nào bà cũng phải làm chủ cho đứa nhỏ nhà họ Dương, để cho tên tiểu tử Tư Mộ Thần kia cưới, dù sao con bé nhà họ Dương này mình thật lòng thích, tốt hơn so với con bé nhà họ Cảnh kia.

“Bà nội, bà phải làm chủ cho con!” Dương Tử Hi nhìn bà giống như là thấy được thuốc cứu mạng, khóc giống như kinh thiên động địa, khiến tâm can lão thái thái đau lòng run lên một cái, lão nhân gia vội vàng tiến lên đỡ đứa nhỏ, để cho cô nằm xuống.

“Tư Mộ Thần, cháu xin lỗi Tử Hi đi, giấy kết hôn cháu cũng vừa lấy được, vừa đúng có thể kết hôn với Tử Hi, chọn thời gian đưa sính lễ cho chú Dương của cháu đi!”

“Ai u, ai muốn đưa sinh lễ cho nhà chúng ta đây vậy?” Cha Dương Tử Hi cười híp mắt đi vào, vừa nhìn thấy mặt quý khuê nữ nhà mình, mặt đen lại: “Cha còn cho là người ta nói đùa cha, thì ra đây là thật? Hi Hi, con nói cho cha biết con có biết người làm ra chuyện này không?” Cha Dương thoát nhìn là vô cùng đau đớn!

“Dương Tử Hi, từ nhỏ cha đã dạy bảo con tam tòng tứ đức, phải hiền huệ, trước khi xuất giá, làm sao có thể làm ra loại chuyện như vậy? Con thật là không biết xấu hổ!”

“Cha, con sai rồi, con không nên đồng ý với Tư Mộ Thần! Là con sai rồi!” Dương Tử Hi tốt rồi, lời vừa nói ra, nói không phải đều là Tư Mộ Thần muốn Dương Tử Hi làm chuyện người ta không biết sao?

Sắc mặt lão thái thái không tốt, vẫn là cháu nội mình phải xin lỗi khuê nữ nhà người ta, lập tức muốn người ta đồng ý.

“Ai nha, Tử Hi, cha Tử Hi, chuyện này là do Mộ Thần nhà chúng tôi không đúng, nhưng nhất định Mộ Thần nhà tôi sẽ phụ trách đúng không?” Bà nhìn Tư Mộ Thần mặt không chút cử động, vô cùng lúng túng.

Chỉ thấy Tư Mộ Thần từ ghế đứng lên, cầm báo cáo trong tay, từng chữ từng câu nói.

“Trình diễn đủ rồi chứ? Dương Tử Hi?” Tư Mộ Thần lạnh lùng đứng một bên nhìn một màn này.

“Có ý tứ gì? Tư Mộ Thần, khuê nữ nhà tôi bị như vậy đều vì cậu, cậu còn muốn như thế nào?” Xem ra cha Dương vô cùng giận dữ.

“Dương Tử Hi, cô tự nói đi, máu của cô nhóm máu gì?” Tư Mộ Thần cảm thấy thật là buồn cười, vì những chuyện này mà mang máu gà tới nhà bọn họ la om sòm ư?

“Mộ Thần, máu của em, anh đang nói gì vậy?”

“Cô đừng giả bộ thêm nữa, chính cô xem một chút đây là cái gì?” Tư Mộ Thần ném cho cô ta một xấp giấy.

“Mộ Thần, đây là có người hãm hại em, đây tuyệt đối không phải máu gà!” Cùng lúc nói ra, toàn bộ đều biết, đây đều là máu gà.

“Con. .... con đứa nhỏ này, chuyện tốt – con làm.”

“Đúng, con chính là như vậy, con bởi vì thích anh ấy, vì thích anh ấy chuyện gì con cũng làm được!” Dương Tử Hi nói năng hùng hồn.

“Dương Tử Hi, đừng có lấy thích tôi làm cái cớ, nếu yêu thích tôi mà có thể làm ra rất nhiều chuyện làm tổn thương người bên cạnh tôi, tôi thà rằng không muốn cô thích tôi!” Tư Mộ Thần cũng không định nói tiếp, anh sợ rằng anh nói thêm lời nữa, anh không nhịn được đánh người đàn bà này.

“Được rồi, Mộ Thần, nói như thế nào, Tử Hi đều là người của cháu! Ở trong mắt thế hệ trước, chỉ cần là người của cháu, vậy phải chịu trách nhiệm với người ta. Bằng không, nói như thế nào, không lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết khi yêu đều là giờ trò lưu manh.”

“Cháu chưa từng đụng vào Dương Tử Hi!” Tư Mộ Thần nhắc tới chuyện này, trong lòng đều là lửa giận, mình bị giăng bẫy hai lần, một lần mình cam tâm tình nguyện, được một người vợ, lần hai, bị buộc, suýt nữa gieo hoạ cho nửa đời sau của mình rồi.

“Tự cô nói, hay là muốn tôi nói?”

“Haha, Tư Mộ Thần, anh cho rằng tôi sợ sao? Lúc này mạng của anh đều ở trên tay tôi! Tôi muốn anh cầu xin tôi!” Đột nhiên giọng ủa Dương Tử Hi điên cuồng, không thương, vậy thì hận thôi, dù sao cũng khiến cho anh nhớ mình!

“Cô có ý gì?” Trong lòng Tư Mộ Thần có chút hoảng loạn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Trói người phụ nữ ác, cứu người

“Hiện tại Tiểu Tiểu Bình đang ở trên tay tôi!” Bộ dạng Dương Tử Hi dường như rất hài lòng, chỉ cần con gái của anh ở trên tay tôi, tôi nhất định có thể khống chế được anh... không phải anh là người yêu con gái như mạng hay sao? Bộ dạng như vậy, Tư Mộ Thần anh sẽ thỏa hiệp chứ? Tôi không tin Dương Tử Hi tôi không có được đồ tôi muốn.

“Dương Tử Hi, tốt nhất thu hồi lại trò xiếc của cô lại, nếu chọc giận tôi, cô xem tôi thu thập cô như thế nào!” Ngần vịn lần không nên, cô ta không nên lợi dụng Tiểu Tiểu Bình, trước kia đối với con gái anh như thế nào, anh vẫn còn chưa tính toán với cô ta, hiện tại vừa đúng lúc cùng xử.

“Muốn như thế nào mới thả Tiểu Tiểu Bình?” Tư Mộ Thần thỏa hiệp, Dương Tử Hi kích động ở trong lòng, vốn dĩ chủ ý này chính cô ta cũng không thích, nhưng Diêu Mộng Lan hiển kế không tệ, đáng giá cô ta bỏ ra cái giá cao đó.

“Được, chiều nay chúng ta đi tới cục dân chính!” Tư Mộ Thần nói xong cũng không quay đầu lại đi ra khỏi phòng bệnh, lão thái thái vội vàng đi ra ngoài, chỉ còn sót hai cha con ở trong phòng bệnh, không biết là có cảm xúc gì.

Lão thái thái rất vui mừng, rốt cuộc cũng thành, thật không uống nổi khổ tâm của bà.

“Mộ Thần, mặc dù Tử Hi dùng thủ đoạn, nhưng cũng chỉ muốn hai người các cháu có thể ở chung một chỗ, như vậy cũng tốt!” Lão thái thái vui vẻ nói xong, cũng không thấy mặt của Tư Mộ Thần đen lại.

Tư Mộ Thần lạnh mặt nhìn bà nội của mình, trong lòng anh không biết là cảm giác gì.

“Bà nội, nếu bà tham dự chuyện này, cháu sẽ không để cho Tư Tiểu Bình trở lại nhà họ Tư!” Tư Mộ Thần biết nhà họ Tư bảo vệ sâm nghiêm, người bình thường sao có thể bắt người của nhà họ Tư đi!

“Mộ Thần... bà... bà...” Lão thái thái sợ, cháu nội nhà bọn họ nói một sẽ không hai, nếu không cho Tiểu Tiểu Bình trở lại, bà già như bà sao có thể sống nổi đây?

“Mộ Thần, Mộ Thần, Tử Hi nói nói cho bà biết Tiểu Tiểu Bình ở nhà họ Diêu!” Dù sao cháu nội nhà mình cũng đã đồng ý kết hôn,, hiện tại nói cho Tư Mộ Thần cũng không có việc gì.

Nhưng không nghĩ đến Tư Mộ Thần vừa nghe được tin tức này, lập tức xông ra ngoài, trong lòng anh chỉ có một suy nghĩ, Tư Tiểu Bình, tự con thông minh lanh lợi một chút, ngàn vạn lần không được có chuyện gì.

Bên kia, Tiểu Tiểu Bình bị nhốt ở trong một căn phòng tối ở nhà họ Diêu, vô cùng sợ hãi. Dù sao vẫn chỉ là một đứa bé ba tuổi, bị giam trong phòng tối hoàn toàn như vậy, nhưng bé vẫn nhớ tới: “lão cha sẽ đến cứu mình, mẹ xinh đẹp, mẹ xinh đẹp!” Tiểu Tiểu Bình vừa chảy nước mắt vừa kêu, nhưng trả lời bé vẫn chỉ là tiếng vang trống rỗng.

“Lão cha, lão cha!” Tiểu Tiểu Bình không biết đã kêu bao lâu, bé dần mất đi ý thức, từ từ hôn mê, ở trong bóng tối, dường như bé thấy được rất nhiều con kiến nhỏ đang bò.

“Mộng Lan, cô thả Tiểu Tiểu Bình đi! Tư Mộ Thần đã đồng ý với tôi!” Dương Tử Hi vô cùng vui vẻ nói ở đầu dây bên kia.

Diêu Mộng Lan xì mũi coi thường, cô sao có thể vì lời nói của cô ta mà để lại người được?

“Tử Hi, thả người hả? Tôi sẽ thả ngay!” Diêu Mộng Lan bắt đầu giả bộ vô tội, hiện tại cô muốn giữ chặt Tiểu Tiểu Bình ở trong tay, đây là con át chủ bài tốt bao nhiêu chứ.

“Mộng Lan, tôi là cô vất vả rồi!” Hiện tại Dương Tử Hi là đường làm quan rộng mở, không có chuyện gì đáng lo lắng nữa.

“Không có việc gì, Tử Hi, hiếm có khi chúng ta có chung kẻ địch!”

Hai người nói chuyện thật lâu, sau cùng họ cũng cúp điện thoại, Diêu Mộng Lan ý thức được nếu Tư Mộ Thần không tìm được con gái anh nhất định sẽ đến nhà họ Diêu, nhưng hiện tại nếu dời địa điểm, còn không bằng để cho nó sống ở đây, tối thiểu sẽ không bị phát hiện.

“Tiểu thư, Tư Mộ Thần tiên sinh đến rồi!” Người giúp việc vội vàng báo lại, Diêu Mộng Lan cười, tới thật là nhanh!

Dung Thiều Tước vừa đi xuống lầu cũng nghe được lời này, sau đó nhìn Diêu Mộng Lan, trong lòng nghi ngờ, Cảnh Tô đã xảy ra chuyện? Trong lòng của anh nghĩ vậy, nhưng Cảnh Tô hẳn tâm đối với anh như thế, dù hận anh cũng sẽ không giúp Diêu Mộng Lan hả giận!

“Thiếu Tước, sao anh lại xuống, không ngủ thêm chút nữa sao?”

“Không, chút nữa phải đến công ty, Tư Mộ Thần tới, có chuyện gì à?”

“Ai biết được? Thiếu Tước, em rất sợ, ngộ nhờ Cảnh Tô phái tới em vô cùng sợ hãi!”

“Không có việc gì, còn có anh, sẽ không có chuyện gì xảy ra!” Dung Thiều Tước thản nhiên ôm cô ta vào trong ngực.

“Tư Thiếu tướng, anh đã đến rồi!” Diêu Mộng Lan nhìn Tư Mộ Thần, trong mắt đều là khách khí.

“Diêu Mộng Lan, thả người!” Tư Mộ Thần trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, anh sợ bảo bối của anh bị đối xử tệ, nhất định trong lòng đứa nhỏ bị đá kích rồi. Cả đời này, hy vọng của anh là con gái anh có thể có cuộc sống hạnh phúc.

“Tư Thiếu tướng nói gì vậy? Mộng Lan không hiểu!”

“Tư Mộ Thần, anh muốn cái gì, không nên ép cô ấy, có cái gì anh cứ nhắm vào tôi, có phải Cảnh Tô sai anh đến gây sự hay không?” Ấn tượng của Dung Thiều Tước đối với Cảnh Tô kém vài phần, trong lòng Tư Mộ Thần âm thầm cười.

“Dung Thiếu Tước, anh là cái thứ gì? Đáng giá để Cảnh Tô nghĩ như vậy sao? Điều Mộng Lan không nên ép tôi!” Tur Mộ Thần nhìn hai người này, trong lòng thật sự con mẹ nó là lừa gạt, anh thật vô dụng, ngay cả con gái mình cũng không bảo vệ được!

“Tur Mộ Thần, nơi này không có người anh muốn, mời anh đi về cho! Bằng không tôi báo cảnh sát kiện anh nhiều dân!” Vốn trong lòng Dung Thiếu Tước rất để ý Cảnh Tô, vào lúc này nói chưa bao giờ thích mình, trong lòng cũng có mất mát, vốn nghĩ tới có chút quan hệ với Cảnh Tô anh có thể giúp một tay, hiện tại nghĩ chuyện có liên quan tới Cảnh Tô anh tránh càng xa càng tốt.

“Điều Mộng Lan, cô không cần hối hận!” Tur Mộ Thần thật muốn tức chết, đều là người đàn bà không đầu óc đó, lại gian kế của ả đàn bà này nữa chứ.

Mà đổi lại, Cảnh Tô cũng đang ở khắp nơi tìm Tiểu Tiểu Bình, bởi vì cô nhận được điện thoại của Tur Mộ Thần, nói Tiểu Tiểu Bình mất tích, đã qua một ngày rồi mà vẫn chưa về, lão thái thái cũng hết hoảng, trong lòng hối hận.

“Ông nội, bé con về chưa?” Tur Mộ Thần đến bệnh viện hỏi Dương Tử Hi, Dương Tử Hi nói đã thả người, anh vội vàng chạy về tông nhà.

Mọi người lắc đầu một cái: “Dương Tử Hi đã nói thả người!” Trong mắt Tur Mộ Thần đều là tức giận, anh không nháy một cái nhìn bà nội tốt của anh, bà làm sao nhẫn tâm có thể lợi dụng cháu cố gái của mình chứ?”

“Bà nội, bà thật là độc ác, bé mới ba tuổi, bà nhẫn tâm để người xa lạ mang cháu đi, bà có nghĩ bé sẽ sợ không? Bà có nghĩ rằng hiện tại bé bị giam ở đâu, có được ăn cơm không? Bà có nghĩ bé có lạnh hay không? Tur Mộ Thần vừa nói, giọng mang theo ghen ghét, một người đàn ông sẽ không dễ dàng rơi lệ, nhưng mà trong tình trạng con gái mình không rõ sống chết, anh thật sự rất sợ Tiểu Tiểu Bình rời khỏi bọn họ.

“Mộ Thần, Mộ Thần, bà nội không cố ý, bà nội chỉ tin lời của Tử Hi thôi, lại nói Tử Hi thiện lương như vậy!” Đến cuối cùng vẫn nói tốt cho Dương Tử Hi.

“Bà nội, bà sao vậy hả? Chẳng lẽ bởi vì Cảnh Tô là nhà họ Cảnh hay sao? Bà nhất định muốn hợp tác cháu với Dương Tử Hi, không phải bà muốn biết tại sao cháu không muốn ở cùng chung một chỗ với Dương Tử Hi sao? Được, cho bà xem, tất cả đều cho bà xem!” Tur Mộ Thần móc ra một xấp hình, từng hình từng hình một lộ ra.

Tờ nhất, cô ta mang Tiểu Tiểu Bình đi, khiến cho Tiểu Tiểu Bình giành đồ ăn với chó, để cho bé ăn thức ăn cho chó, bé không hiểu chuyện, coi thức ăn cho chó như bánh bích quy, bé cũng không so đo.

Tờ thứ hai, cô ta khiến Tiểu Tiểu Bình bò trên mặt đất quét sân, đột nhiên lão thái thái nhớ đến ngày đó Tiểu Tiểu Bình về nhà nói đi Dương dạy bé làm việc nhà rồi, bé cảm thấy một quá không muốn đi chơi với đi Dương nữa. Nhưng mình cũng không hề để ý.

Tờ thứ ba, Dương Tử Hi dẫn Tiểu Tiểu Bình đi làm hầu gái, để cho bé làm người phục vụ cho người ra, ở một số nơi chính là kiểu như vậy, những đứa bé ba bốn tuổi từ nhỏ đã được dạy làm người hầu, trưởng thành chính là làm người hầu gái. Lão thái thái càng nhìn càng kinh hồn bạt vía, chẳng lẽ Dương Tử Hi muốn bán Tiểu Tiểu Bình đi làm cô hầu gái?

“Đây chính là Dương Tử Hi thiện lương của bà, bà thấy được không, cô ta muốn bán con gái của Tur Mộ Thần cháu đi làm hầu gái cho người ta! Bà nội, nếu Tur Tiểu Bình có bất kỳ chuyện gì, cháu sẽ không gọi bà một tiếng bà nội!” Tur Mộ Thần tiện tay ném xuống một CD, sau đó bắt đầu đi ra khỏi nhà tìm kiếm, nhất định nhà họ Điều cất giấu bảo bối nhà anh, nhưng hiện tại anh phải chờ đến khi trời tối, anh muốn tự mình lên vào trong đó.

Nghĩ đến Cảnh Tô cũng đang lo lắng, điện thoại của anh cũng sắp bị cô làm hỏng.

“Cô nhóc, cô nhóc, không nên gấp, không nên gấp!” Chờ khi anh nhìn thấy Cảnh Tô, tâm Cảnh Tô đã hoàn toàn không có ở đây, cô cả người nóng ruột, chảy nước mắt, cô không biết vì sao cô không có bất kỳ quan hệ máu mủ với bé, mà cô lại đau lòng như vậy, hơn nữa cô có thể cảm nhận được đứa nhỏ đang gọi mình.

“Tổng Mộ Thanh, anh nhanh đi cứu con, nhanh đi cứu con, anh biết không? Con đang gọi em, từng tiếng nói càng ngày càng nhỏ, em rất sợ con gặp chuyện không may!” Tur Mộ Thần biết cảm nhận của Cảnh Tô, cũng biết cái gọi là huyết mạch tương liên, cho nên Tiểu Tiểu Bình gọi cô cũng là chuyện bình thường, anh muốn nói cho Cảnh Tô? Nhưng nói cho cô biết, cô cũng sẽ chỉ càng thêm gấp gáp.

“Cô nhóc, đợi khi trời tối hẳn, được không? Đợi đến khi trời tối anh lập tức đi!”

“Được!” Cảnh Tô biết gấp gáp cũng chỉ tăng thêm áp lực cho Tur Mộ Thần: “Em... em đi làm việc!”

“Ừm!” Anh đã nhìn ra Cảnh Tô đang giả vờ, cũng cảm tạ cô thông cảm.

“Đường Tuấn, cùng tôi đi đến nhà họ Điều một chuyến! Không thấy Tiểu Tiểu Bình, tôi đã đoán được bé ở nơi nào!” Tur Mộ Thần chuẩn bị đồ, anh tính toán để Đường Tuấn ở bên ngoài tiếp ứng.

“Lão đại, em biết rồi!” Đường Tuấn nhớ tới cô bé đáng yêu đó trong lòng mềm đi, bọn họ còn có lực hấp dẫn.

Thu đông, trời rất nhanh tối, khi mặt trời thu hồi tia sáng cuối cùng, Tur Mộ Thần bắt đầu hành động.

Bọn họ cẩn thận quan sát, Điều Mộng Lan ở nhà một mình, hiện tại đúng lúc đang dùng bữa tối, nhưng vô cùng kỳ quái, cô ta lấy một phần thức ăn, Tur Mộ Thần khẳng định là cho Tiểu Tiểu Bình, bọn họ chờ cô ta đi đưa thức ăn.

Nhưng sau bữa cơm, đợi cô ta ăn xong, cô ta lấy thức ăn chuẩn bị cho chó của cô ta, Tư Mộ Thần tức giận, sau đó anh nhìn thấy những người giúp việc mang đĩa thức ăn đi theo những hướng khác nhau.

Diêu Mộng Lan ở chỗ này giữ anh lại, hiện tại anh không thể làm chậm trễ thời gian, nhất định phải vào nhìn một chút.

“Lao đại, em đi cùng với anh!”

“A Tuấn, cậu chờ ở bên ngoài, đầu gì cũng có người tiếp ứng!” TMnt ném móc sắt đã chuẩn bị lên nóc nhà họ Diêu, sau đó bò lên theo sợi dây, Tư Mộ Thần tự cho rằng đã lựa chọn nơi đột nhập tốt nhất, nhưng anh không biết rằng tất cả đều ở trong mắt Diêu Mộng Lan.

“Tư Mộ Thần, tôi chờ anh tự chui đầu vào lưới!” Phía sau cô ta có hai người áo đen đứng, giống như là lúc nào cũng đợi Diêu Mộng Lan ra lệnh.

“Hai người các anh đi canh chừng cái phòng kia, nhớ mang theo súng lục!”

“Dạ!”

Dù gì cha của cô ta cũng làm ăn không tệ ở hai nhà hắc bạch, vẫn có thể điều động được ít người, khiến cho Tư Mộ Thần bí mật chết ở chỗ này, để cho bọn họ có thể đối phó Cảnh Tô dễ hơn.

“Khi cần thiết, có thể xuống tay!”

Diêu Mộng Lan cảm giác muốn đi ngủ, hiện tại cảm thấy mình già rồi, xem ra chính mình nên dưỡng nhan thôi, phụ nữ không đẹp có bao nhiêu người xem trọng đây?

Tư Mộ Thần đang nhanh chóng đi tới, ngay cả anh cũng cảm thấy mình tiến hành quá thuận lợi, chẳng lẽ bảo bối không ở đây?

Có lẽ là cảnh giả, Diêu Mộng Lan đang dùng kế không thành, mình không thể buông tha!

Khom người vượt qua tất cả, Tư Mộ Thần không biết có phải trong lòng bởi vì quá lo sợ hay không, sau đó mất đi phương hướng nhận biết, không biết tìm kiếm ở đâu.

Ở tầng bốn, cuối cùng anh cũng thấy giống được như với chỉ dẫn, theo trực giác mà đi tới. Trong giấc ngủ, Diêu Mộng Lan cảm thấy trên cổ mình lạnh lẽo, cô ta mở choàng mắt ra, rõ ràng cô ta thấy Tư Mộ Thần đi hướng tầng bốn cơ mà?

“Anh là ai?” Nhưng cô ta lại cảm thấy không phải Tư Mộ Thần.

“Thả con gái Tư Mộ Thần ra, mệnh lệnh của cấp trên!” Giọng nói của hắc khản khản, Diêu Mộng Lan vừa nghe được là phía trên ra lệnh lập tức thờ phào nhẹ nhõm.

“Bên trên ra lệnh cái gì, tôi không biết, tôi không thả người!”

“Thả người, giết Tư Mộ Thần!” Người bịt mặt lấy ra một tờ giấy ném ở trên mặt cô ta.

“Được!” Hắc biết Diêu Mộng Lan sẽ không thuận theo mệnh lệnh của mình, cho nên hắc đi theo Diêu Mộng Lan đến nơi đó.

Diêu Mộng Lan muốn lợi dụng đứa trẻ này, cho nên cô ta sẽ thả người, không không phải là hiện tại.

Khi tiến vào phòng kia, trong phòng không có một ánh đèn, sau khi hắc bước vào Diêu Mộng Lan lập tức đóng cửa lại, người bịt mặt không ngờ cô ta bỏ trí một đường ở đây.

Hắc lục lọi tất cả các góc, hắc biết đứa bé bị thương tổn trong không gian bịt kín này rồi, cuối cùng trong một góc, hắc đụng phải bóng dáng nho nhỏ kia, hắc ngồi xổm xuống ôm lấy bé, thân thể của bé lạnh lẽo, hơi thở yếu ớt, hắc vội vàng ôm lấy đứa bé, sau đó sưởi ấm cho bé

Thì ra cảm giác có con là như vậy, rất mong đợi có cuộc sống như vậy.

“Bảo bối, tỉnh” trong lòng Tiểu Tiểu Bình dường như nghe được tiếng gì đó, trực giác của bé cảm thấy là lão cha.

“Cha, cha tới cứu con!”

“Đứng, con phải chống đỡ, không nên ngủ gật nha!” Bé biết là có người tới cứu mình.

Tư Mộ Thần tìm một lúc lâu mới đại khái tìm kiếm được chỗ này, thị giác và thính giác của anh hơn người thường rất nhiều, cho nên vừa có động tĩnh, anh đều biết đến. Mặc dù gần đây không có tiếng bước chân, nhưng tiếng hô hấp của bọn họ, thậm chí dường như có tiếng nói chuyện với nhau đang phát ra, cho nên Tư Mộ Thần đề cao cảnh giác.

“Ai đó!” Một người hình như cảm nhận được hơi thở của Tư Mộ Thần lập tức đề cao cảnh giác.

“Này này, suy nghĩ nhiều rồi? Không có ai!” Người nọ vừa mới nói dứt lời, phát hiện không thấy người sau lưng hắn, hắn mới ý thức được chuyện lớn, nhưng vì vì tiểu thư họ Diêu kia không cho phép bọn họ mở đèn, đây chính là muốn hại chết bọn họ!

“Ra ngoài, không phải tới cứu người sao? Nếu đánh thắng được tao, tao sẽ để cho mày đi vào!” Tur Mộ Thần im lặng, đây là những ai? Nếu mình ra tay với người như vậy, thật là con mẹ nói một phát đánh chết bọn họ.

“Được!” Tur Mộ Thần phát ra tiếng giống như ở nhiều phương hướng phát ra, để cho hắn không rõ được là từ đâu tới.

“Mau ra đây, bằng không lão tử vọt vào một nhát đánh chết con nhóc kia!” Không nói cái này thì may, vừa nói Tur Mộ Thần nhanh chóng ra tay, một quyền rơi vào trên mặt hắn ta, trên lỗ mũi để lại đầy máu tươi, người nọ sờ lỗ mũi, miệng oa oa kêu to!

“Râm rì gì thế?” Diêu Mộng Lan nghe tiếng động lớn ở bên này làm sao còn có thể an tâm được, lập tức rút súng ra chạy tới nơi này.

Cô ta vừa đến, lập tức bị Tur Mộ Thần trong bóng tối bóp chặt cổ.

“Tur Mộ Thần thật là bản lĩnh! Tôi thật đã xem thường anh!” Diêu Mộng Lan chỉ một ngón tay, mở đèn điện lên, đồng thời nhìn, Tur Mộ Thần quan sát, hai tên họ vệ đã nằm trên mặt đất, còn có một tên bị mũi đang chảy máu, anh nhìn lại Diêu Mộng Lan, đưa dao lên trước: “Mở cửa!”

“Tur Thiếu tướng, thế này là anh cưỡng ép tôi, uy hiếp tôi là phạm pháp!” Vào lúc này Diêu Mộng Lan vẫn cười, Tur Mộ Thần nhìn có chút mờ ám, nhưng vẫn cố chấp muốn mở cửa.

“Nếu như vậy, vậy thì mở cửa đi!” Ánh đèn phía bên ngoài chiếu vào trong, bên trong không có gì cả, thật là kỳ quái, làm sao lại không có.

“Người đâu?”

“Tur Mộ Thần anh thật không có bản lĩnh? Có bản lĩnh chính là đi vào tìm đi! Người đang ở bên trong!” Diêu Mộng Lan đã sớm sắp xếp xong xuôi, hai người kia cũng kỳ quái thật, thật sự người ở đây, nhưng sao ở bên trong không có một bóng người vậy?”

“Diêu Mộng Lan, cô thật con mẹ nói chớ chọc tôi, à đàn bà ngốc nghếch có ngực, cô cho rằng cô làm mấy chuyện kia tôi không biết?” Tur Mộ Thần một phen đẩy cô ta vào trong, Diêu Mộng Lan ra hiệu bằng mắt với người đang chảy máu mũi, người nọ còn chưa kịp động thủ, Tur Mộ Thần xoay người lại một cái, đá một cước, nặng hơn cái đầu bị thương của hắn ta.

Đây Diêu Mộng Lan tiến vào bên trong, sau khi đi vào, anh dùng dao găm uy hiếp tìm cơ quan rất lâu, cuối cùng mò ra được một góc, anh nhìn thấy một người áo đen, trong tay một một bé con, nhìn quần áo chính là bảo bối nhà anh, nhưng~

“Ừ, đây không phải là bé con nhà anh! Tôi thấy tình huống có gì không đúng a!” Giọng Diêu Mộng Lan còn mang theo vui mừng, điều này làm cho Tur Mộ Thần tức hận không đánh tại chỗ được, vốn hưng phấn làm cho đầu óc choáng váng, dao của Tur Mộ Thần vừa rời khỏi cổ cô ta, hiện tại lại xuất hiện trở lại.

Thật là một à đàn bà trí tuệ không phát triển, lúc này không phải là muốn âm thầm bắt động không tiếng vang, mình chạy trốn mới là thượng sách hay sao!

“À đàn bà ngu xuẩn!” Người áo đen cũng xì mũi coi thường, phụ nữ đại đột như vậy lại là con của lão hồ ly họ Diêu, thực sự là không hiểu nổi.

“Tur Thiếu tướng, đây là con gái nhà anh! Tôi đưa cho anh, à đàn bà này giao cho tôi xử lý!” Tur Mộ Thần ngờ vực nhìn người áo đen, chẳng lẽ bọn họ đã sớm liệu đến? Sau đó động tay chân?

“Nếu là hai người này, ai tôi cũng muốn dẫn đi?”

“Vậy thì anh cứ thử một chút!” người tới cũng không hề sợ Tur Mộ Thần, nhưng tiếp theo Diêu Mộng Lan lại điên cuồng cười to.

“Ha ha ha, muốn làm giao dịch với tôi? Các người cũng phải xem lợi thế trong tay các người có đủ hay không? Trọn tọ mắt của anh xem đi, Tur Mộ Thần, đây có phải Tiểu Tiểu Bình con gái của anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Nguy hiểm, bộ mặt thật

Tur Mộ Thần nhận lấy đứa bé trong tay, nhìn lại không phải là Tiểu Tiểu Bình nhà bọn họ, đứa bé này cũng sợ không nhẹ, hiển nhiên có chút hôn mê.

“Ha ha, Tur Mộ Thần, là anh hại chết chính con gái của anh, nếu không hpair anh tới cứu nó, tôi đã sớm mang nó đi gặp Cảnh Tô rồi. Chỉ cần đi gặp Cảnh Tô, lấy được thứ tôi muốn, tôi sẽ thả nó, đều là do anh, Tur Mộ Thần, đều là do anh!” Diêu Mộng Lan đã sớm để cho người của mình mang Tur

Tiểu Bình cho cha mình, cha cô ta sẽ mang Tư Tiểu Bình đến để có được đồ họ muốn.

Tư Mộ Thần nhanh chóng phản ứng, lời Diêu Mộng Lan đi ra bên ngoài, Đường Tuấn ở bên ngoài nhìn thấy Tư Mộ Thần ra ngoài, trong tay còn nắm Diêu Mộng Lan mặc đồ ngủ đang run lẩy bẩy, gương mặt anh chán ghét.

“Lão đại, đã xảy ra chuyện gì?” Đường Tuấn nhận Diêu Mộng Lan trong tay anh.

“A Tuấn, cậu mang Diêu Mộng Lan trở về, nghĩ biện pháp cạy miệng cô ta ra, vừa có tin tức lập tức báo cho tôi biết!” Tư Mộ Thần nhanh chóng rời khỏi, trước khi đi, anh vẫn không quên liếc mắt nhìn Diêu Mộng Lan ánh mắt đầy sợ hãi. Cho nên Tư Mộ Thần biết nhất định Tư Tiểu Bình không có việc gì, cho nên động tác của anh phải thật nhanh.

Không nói tới bọn họ, nói Tiểu Tiểu Bình, lúc này bé đang ngồi ở trên xe, ánh mắt sợ hãi nhìn người đàn ông, bé rất sợ, bé rất sợ bị tiêm, chỉ cần là một mũi tiêm, bé đã không có hơi sức. Chiều hôm qua, vốn bé nghĩ là to ở bệnh viện, nhưng không có bất kỳ một chút hơi sức nào, hiện tại cái tên xấu xa này lại muốn mang bé đi chỗ nào đây?

“Tiểu Tiểu Bình, cháu sợ sao?” Cha Diêu Mộng Lan sờ sờ đầu của bé, nhìn đứa bé muốn khóc nhưng vẫn chịu đựng nhẫn nhịn, ngược lại cảm thấy rất muốn trêu chọc.

“Không sợ!” Trong cái miệng nhỏ nhắn quật cường nói ra vô cùng kiên định.

“Quả nhiên khí thế của cháu rất giống với cha của mình, không biết đợi lát nữa mẹ cháu có mạnh mẽ giống như cháu hay không, xem mẹ cháu có bỏ được đề chứ cháu hay không!” Cha Diêu Mộng Lan vô cùng mong đợi cảnh tượng đó, theo như ông ta biết, Cảnh Tô còn chưa biết con bé này là con gái ruột của mình?

“Ông là người xấu, ông sẽ bị báo ứng, bà cố nội nói làm thiện thiện báo, làm ác ác báo, nhất định ông sẽ bị ác báo!” Bé con có lúc lá gan cực kỳ lớn, mặc dù biết mình đang trong tình trạng nguy hiểm, nhưng mà trong mắt bé, chỉ cần nói lời trong trái tim là được rồi!

“Thật sao? Vậy thì tao rất mong đợi sự báo ứng ấy!” Người đàn ông thấy khoảng cách tới mục tiêu càng ngày càng gần, trong lòng vô cùng kích động, cuối cùng cũng đã tới rồi, cuối cùng thì cũng lấy được rồi.

Chỉ cần lấy được những thứ kia, những gì Hắc đạo quốc tế hứa hẹn cho mình đều ở trước mắt. của mình.

“Tổng giám đốc. ở lầu dưới có người tìm cô!” Cảnh Tô đang nóng ruột lo lắng ở trong phòng làm việc, lão Mạc cũng gấp gáp, anh cũng biết rõ tổng giám đốc nhà mình lo lắng cho đứa nhỏ, chính mình cũng rất lo lắng, đứa nhỏ đáng yêu làm sao, chính mình cũng không đành lòng nhìn bé xảy ra chuyện gì.

“Biết là người nào không?” Cảnh Tô hỏi, mấy giờ này cô đều trôi qua một cách kinh hồn bạt vía, cảm giác rất không tốt.

“Đội phương đeo kính đen, hình như là không muốn cho người khác nhận ra! Tổng giám đốc, tôi nghĩ chị không cần đi xuống đâu, chờ Tư Thiếu tướng tới rồi tính tiếp!”

“Không cần, nếu tôi xả ra chuyện, Tư Mộ Thần sẽ tìm được tôi, hơn nữa tôi tìm tưởng anh ấy!” Khi Cảnh Tô nói câu này, trong lòng rất kiên định, vô cùng may mắn có người đàn ông như vậy yêu mình.

“Vậy, tổng giám đốc, chính chị cần phải cẩn thận một chút, tôi sẽ phái người đi theo sau chị!”

“Cũng tốt, một khi nếu phát hiện ran guy hiểm thì bảo bọn họ rút lui!”

“Vâng, tổng giám đốc, tôi biết rồi!”

Cảnh Tô lấy áo khoác đi ra ngoài, khi thấy xe, cô đã biết là người nào!

“Lên xe!” Người đàn ông chỉ chỉ chỗ người phía sau, bảo Cảnh Tô đi lên.

Cảnh Tô vừa lên xe, cửa xe lập tức bị khóa lại, cô nhìn thấy người đàn ông đang ôm Tiểu Tiểu Bình ở trước mặt, cái bộ dạng khát máu kia, lại nhìn Tiểu Tiểu Bình yếu ớt, cô vô cùng lo lắng, rốt cuộc bọn họ đã làm cái gì với bé?

“Mẹ!” Giọng nói đáng thương của Tiểu Tiểu Bình vang lên, Cảnh Tô nhìn không ngừng đau lòng.

“Đưa con cho tôi! Dù sao tôi cũng đã tới! Chú Diêu, chú có thấy được không?” Cha Diêu Mộng Lan nghe được câu này hạ mắt xuống.

“Ha ha, ánh mắt cháu gái Cảnh Tô thật đúng là tốt!” Cha Diêu Mộng Lan vừa vui vẻ vừa nói chuyện, dường như vô cùng hài lòng với cách gọi này.

“Chú Diêu, chú đặt bé xuống đi, có chuyện gì cứ hướng về phía người lớn!” Cảnh Tô có chút tức iganaj, làm gì cũng không nên để đứa nhỏ gặp chuyện không may.

“Vì cháu còn gọi chú một tiếng chú, con đưa cho cháu!” Cha Diêu Mộng lại lấy tiền lễ hậu binh, như là phần đầu cuộc đàm phán không có, tiếp theo có thể làm cái gì đây?

“Mẹ ~” Tiểu Tiểu Bình yếu đuối nằm trong ngực của cô, Cảnh Tô cảm giác lòng mình đang rỉ máu.

“Không khóc, mẹ ở đây, không sao!” Cô nhẹ giọng dụ dỗ, đặt bé ở chỗ thoải mái nhất.

“Đã đến, xuống xe đi!” Bất tri bất giác bọn họ đã đến nơi muốn đến, nhưng Cảnh Tô phát hiện cái đuôi đi theo bọn họ đã sớm không thấy.

“Cháu gái Cảnh Tô nhìn tai mắt của cháu sao? Bọn họ đã sớm bị mất dấu!” Dầu gì Cha Điều Mộng Lan cũng là nhân vật bên trong Hắc bang, điểm kỷ lưỡng này cũng biết đến.

“Nói đi, chú muốn thứ gì?” Cảnh Tô hiểu rõ mình không trốn thoát được, chỉ có thể làm như vậy.

“Chú muốn cháu lấy một thứ ở chỗ cậu của cháu!” Cảnh Tô nhìn người đàn ông trước mắt, biết một số vật vô cùng quan trọng, thậm chí quan trọng đến mức có thể lấy mạng vợ con cậu mình!

“Thứ gì?”

“Sổ sách!” Cảnh Tô lắc đầu một cái: “Chú Điều muốn sổ sách, Cảnh Tô không làm được!” nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Cảnh Tô bảo vệ Tư Tiểu Bình, không muốn lực sát thương của ông ta hại đến bé.

“Con nhóc Cảnh Tô, mày không cần mạng?” Ông ta dừng một chút: “Cho dù mày không muốn sống nữa, chẳng lẽ mày cũng muốn con gái ruột thịt của mày không còn mạng?”

Trong một câu nói, chỉ nghe bốn chữ “con gái ruột thịt” này được nhấn mạnh, Cảnh Tô bị kích thích trở nên ngốc lảng.

“Ông... ông có ý gì?” Cảnh Tô cảm thấy bé con trong ngực mình cũng không bình thường.

“Ha ha, xem ra Tư Mộ Thần gạt một mình mày! Mày hỏi con gái mày một chút đi, hỏi nó đi, có phải cũng biết rõ chuyện này?”

Không trách được tại sao mình lại quan tâm đứa nhỏ này như vậy, rốt cuộc lại là con gái ruột của mình, quả nhiên là như chân với tay, thì ra là yêu con mình như vậy.

“Mẹ, không nên làm! Không khuất phục người xấu!” Giọng nói bé con yếu ớt vang lên, hiện tại có mẹ ở đây, bé cái gì cũng không sợ nữa, với khái niệm chết chóc bé cũng không hiểu lắm, cho nên bé không sợ.

Nhưng lời của bé khiến trong lòng Cảnh Tô rất khổ sở, cũng bởi vì như vậy Cảnh Tô càng thêm đau lòng, cô muốn cảm tạ những người đã nuôi dưỡng bé thành người như vậy! Bé con thiện lương như vậy, bé con tri kỷ như vậy.

“Chú Điều, chú cho rằng tôi sẽ làm sao?” Mặc dù trong lòng Cảnh Tô không kiên định, nhưng một suy nghĩ tạo thành trong đầu. Chờ một chút, chỉ cần một chút là được! Đợi chút nữa nếu Tư Mộ Thần tới thì thật tốt, nếu không, cô cũng đã có dự tính xấu nhất.

“Cảnh Tô, tao tin tưởng mày sẽ làm!” Cha Điều Mộng Lan thoát nhìn tương đối tự tin, vuốt vuốt dao giải phẫu trong tay, khiến cho người ta không khỏi liên tưởng đến mấy người biến thái trong phim truyền hình, những bác sĩ thích giết người trên bàn phẫu thuật kia.

Cha Điều Mộng Lan ở trên cương vị bác sĩ này là tận trung công tác, nhưng khi biến thành người xấu, ông ta cũng tương đối thành công, cho nên ông ta lấn lộn thuận buồm xuôi gió ở hai nhà hắc bạch.

“Suy nghĩ kỹ chưa? Thời gian không có nhiều để mà đợi mày!” Ông ta bắt đầu lau dao giải phẫu của mình.

“Chú Điều, chú cho tôi hai tiếng, sau hai tiếng tôi sẽ cho chú một câu trả lời chắc chắn, hiện tại chú đi kiếm chút đồ ăn cho đứa trẻ được không?” Cảnh Tô cũng cầu nguyện ở trong lòng, Tư Mộ Thần em cho anh hai giờ để tìm được chúng em, ngàn vạn lần đừng để cho chúng em thất vọng!

“Nhóc con Cảnh Tô, đồng ý suy nghĩ là chuyện tốt, chỉ là, cũng không nên làm quỷ ăn no! Đừng để bữa này là bữa cuối cùng của hai mẹ con nhà mày!” Trong hoàn cảnh đêm tối, ánh đèn vụt sáng, làm cho Cảnh Tô không chú ý tới hoàn cảnh xung quanh, hiện tại lại cảm thấy vô cùng sợ.

Không được, cô không thể sợ, nếu cô luống cuống, con sẽ phải làm sao?

Cha Điều Mộng Lan mang đồ ăn tới, Cảnh Tô tận lực nuốt cho bé con, nhưng lại ăn gì đó đều phun ra, nhanh chóng làm Cảnh Tô quanh mòng.

“Bảo bối, con ăn một chút có được hay không?” Cảnh Tô sợ là bé đói bụng, nhưng nhìn sáng về Tư Tiểu Bình như vậy thật như ăn không vào nữa.

Cảnh Tô nhìn con không muốn ăn, chỉ có tự nuốt cho mình ăn, chính mình cũng một ngày chưa ăn gì rồi, bé không ăn không việc gì, nhưng nhất định mình phải ăn, chờ một chút nữa cô vẫn còn phải tìm được chạy.

Đang trong lúc cô đang ăn, Tiểu Tiểu Bình bị đoạt đi: “Nhóc con Cảnh Tô, tao biết rõ mày đang trì hoãn thời gian, hiện tại tao thay đổi chủ ý! Tao muốn mày lập tức đồng ý chuyện này.”

Cô nhìn thấy dao giải phẫu ở trước mặt bé khiến cô hoảng hốt, Tư Mộ Thần, rốt cuộc em nên làm gì? Rốt cuộc em nên làm gì? Trong lòng Cảnh Tô kinh hồn bát vía.

“Chú Diêu, sao chú có thể nhẫn tâm như vậy!” Cảnh Tô khàn khàn giọng hô lên, tiếng hô này của cô khiến cho Tư Mộ Thần đang truy tìm tung tích hưng phấn trong lòng, cuối cùng cũng tìm được.

“Con nhóc Cảnh Tô, tao đếm đến ba, mày nhất định phải đồng ý, ngày hôm nay con dao giải phẫu này của chú Diêu không phải muốn cứu người, mà là muốn giết người!” Cha Diêu Mộng Lan đưa con dao phẫu thuật tới gần cổ bé con, dường như đã rỉ ra chút máu.

“Đừng!” Cảnh Tô đau lòng kêu: “Tôi đồng ý, tôi đồng ý!”

“Đây mới là chúa gái tốt của tao!” Cha Diêu Mộng Lan vừa buông lỏng thần kinh, trả lại đứa bé trong tay cho Cảnh Tô, Cảnh Tô chưa tỉnh hồn.

Tư Mộ Thần giờ súng lục bắn về phía ông ta, tên thuộc hạ che trở cha Diêu Mộng Lan: “Cẩn thận!”

“Lão tiên sinh, ông đi trước đi!” Thuộc hạ che chở ông ta vội vàng chui vào trong xe.

“Được!” Tư Mộ Thần nhanh chóng chạy về phía trước, bảo hộ hai mẹ con vào trong ngực: “Cô nhóc, có sao không?” Tư Mộ Thần nhìn trên trán Cảnh Tô chảy đầy mồ hôi lạnh, trong lòng thở ra một hơi thật dài.

“Không có việc gì!” Cảnh Tô kích động nhìn Tư Mộ Thần, nhưng lại nhớ tới con, trong lòng vô cùng lo lắng.

“Bảo bối, con không sao chứ?” Thật sự là ngoài dự liệu của Cảnh Tô.

Đứa bé bình thường dưới tình huống như thế đã sớm khóc, Cảnh Tô cũng hiểu rõ vừa rồi Tiểu Tiểu Bình rất sợ, nhưng hiện tại cô thấy được trong mắt Tiểu Tiểu Bình lại mang theo hưng phấn.

“Lão cha, để cho con đi!” Tiểu Tiểu Bình muốn lấy súng trong tay Tư Mộ Thần.

“Cái này cho con!” Tư Mộ Thần đưa khẩu súng không nặng luôn mang theo bên mình cho bé, anh nhìn con gái nhà mình chơi rất vui vẻ, ở trong hoàn cảnh bóng tối như vậy mà không bị dọa hòng, thật là quá tốt!

“Lão cha, súng này không nặng!”

“Tạm thời con giữ sĩ diện cho cha đi! Nhanh!” Tư Mộ Thần cũng không nhịn được, nếu để cho chạy thoát ở đây chính là hậu họa vô cùng.

“Bằng bằng!” Máy phát, xe lái rất nhanh, không biết tình huống như thế nào rồi, Tư Mộ Thần vui vẻ dang theo hai mẹ con quay lại.

“Kỹ thuật bắn của lão cha thật không chính xác!”

“Con cho cha con là ai! Cha muốn để lại mạng cho bọn họ, bọn họ chết đầu mỗi sẽ không còn, con với mẹ con vẫn còn nguy hiểm!”

“Đã biết, lão cha, con cho là cha không tới kịp cứu chúng con rồi!” [nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n](#) Bé con cười bò trên người Tư Mộ Thần, giúp anh vượt hai hàng long mào.

“Về nhà đi!” Cảnh Tô ôm hai cha con bọn họ.

“Tư Mộ Thần, không phải anh nói muốn lấy em sao? Tại sao còn chưa thấy anh hành động? Sau khi Cảnh Tô biết Tư Tiểu Bình là con của mình lập tức muốn nhanh chóng kết hôn với Tư Mộ Thần, để bù đắp thiếu sót tình thương nhiều năm của mẹ cho bé.

“Cô nhóc, thật ra thì có chuyện muốn nói cho em! Tiểu Tiểu Bình là con của em!” Tư Mộ Thần vô cùng nghiêm túc nhìn Cảnh Tô, anh chỉ sợ Cảnh Tô không đồng ý chuyện cầu hôn.

“Em đã biết!” Cảnh Tô rất bình tĩnh nói xong, Tư Mộ Thần nhắm hai mắt lại, chờ Cảnh Tô tuyên bố.

“Tư Mộ Thần, tại sao còn chưa kết hôn?” Cảnh Tô hỏi Tư Mộ Thần, hù sợ anh, anh thế nào cũng không nghĩ đến kết quả như vậy.

“Em xác định, anh không nghe lầm?”

“Không có” Cảnh Tô ôm con trong lòng anh qua.

“Cảnh Tô, này này, cô nhóc, hai người chờ anh một chút!”

Tư Mộ Thần cảm thấy cũng may, thật may, hiện tại bắt đầu, anh muốn bảo vệ hai mẹ con bọn họ thật tốt.

--- -----tuyển phân cách-----

Ở nhà họ Diêu, sau khi Dung Thiếu Tước trở về, nhìn nhà lộn xộn, lập tức nghĩ tới Diêu Mộng Lan đã xảy ra chuyện.

Anh ta chạy đến trong phòng Diêu Mộng Lan, cũng không phát hiện bóng người, nhưng anh ta nhìn laptop đang mở trên bàn, phía trên có video, khiến

cho trong lòng anh ta hoài nghi.

“Mộng Lan, Mộng Lan!” Anh ta gọi, nhưng đều là tiếng vọng lại, nhất định cô ta đã xảy ra chuyện.

Cho nên anh ta ngồi trước máy tính bắt đầu nghiên cứu video, nhìn băng ghi hình anh ta phát hiện Tư Mộ Thần mang cô ta đi, nhìn bộ dáng bọn họ, dường như là đã xảy ra tranh chấp gì đó, bộ dáng hung ác kia của Diêu Mộng Lan mình không hề biết, chẳng lẽ Diêu Mộng Lan có chuyện gạt mình?

Mặc kệ như thế nào, vẫn muốn đưa Diêu Mộng Lan về, cô ta vừa mới sinh non, thân thể của cô ta cũng không bằng lúc trước.

Dung Thiều Tước khoác áo khoác đi hướng nhà họ Cảnh.

Cảnh Tô và Tư Mộ Thần vừa về đến nhà liền bị khách không mời đến bãi phòng.

“Không biết tổng giám đốc Dung đêm khuya đại giá quang lâm là có chuyện gì quan trọng?” Cảnh Tô để cho cha con bọn họ đi tắm rửa, bản rồi!

“Cảnh Tô, Tư Mộ Thần mang Mộng Lan đi, các người không cần đối phó với cô ấy! Cảnh Tô, không nên vì chuyện của chúng ta gây họa cho người vô tội được không? Em có biết không? Trên người Diêu Mộng Lan còn có chứng cứ em cho người cường gian cô ấy!” Dung Thiều Tước đau lòng nhìn Cảnh Tô

“Dung Thiều Tước, em nói tôi phải người đi cường gian cô ta?”

“Cảnh Tô, đã đến tình trạng này rồi, em còn phủ nhận sao? Em biết không? Anh sống bên cạnh Diêu Mộng Lan cũng là vì em! Chỉ vì để em không phải ngồi tù!” Thật ra thì trong lòng Cảnh Tô một chút cũng không cảm động.

“Dung Thiều Tước, ở trong mắt anh Cảnh Tô chính là người như vậy sao?”

“Anh... anh... Không phải vậy, anh biết rõ em không cố ý, Cảnh Tô tin tưởng anh, anh... anh... này, Cảnh Tô em nên thả Diêu Mộng Lan đi!”

“Ha ha, tôi muốn Diêu Mộng Lan, thật là buồn cười! Anh...” Cảnh Tô còn chưa nói dứt lời, Tư Mộ Thần vừa tắm xong đi xuống cắt đứt lời của cô.

“Anh đi theo tôi! Tôi cho anh biết rõ chân tướng!” Tư Mộ Thần phức tạp nhìn tình địch trước mặt, suy nghĩ một chút vẫn rất đáng thương.

Trong lòng Dung Thiều Tước cũng nghi ngờ Diêu Mộng Lan, cho nên khi Tư Mộ Thần nói chuyện, Dung Thiều Tước không lên tiếng đi lên.

“Đến!” Tư Mộ Thần để bọn họ xuống xe, mặc dù thật sự không muốn Cảnh Tô nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nhưng hiện tại không có Cảnh Tô thật sự không thể lấy được tin gì trong miệng Diêu Mộng Lan

“A Tuấn, hiện tại Diêu Mộng Lan đang ở đâu?”

“Ở trên tay em!”

“Mang cô ta tới đây đi!”

“Được!” Đường Tuấn lái xe, khi xuất hiện, Tư Mộ Thần để Dung Thiều Tước nấp ở nơi bí mật.

“Đã tới?” Tư Mộ Thần nhìn Diêu Mộng Lan, vô cùng vui vẻ.

“Đã cứu được ra? Thật là xem thường anh, Tư Mộ Thần!”

“Mộng Lan, tại sao cô lại biến thành như vậy?” nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Cảnh Tô đứng ở bên người Tư Mộ Thần.

“Cảnh Tô, người không có tư cách nói chuyện ở đây nhất chính là mày!” Diêu Mộng Lan điên cuồng, nếu không phải vì cô ta, cô sẽ không theo cha tiến vào hắc đạo.

“Tại sao?”

“Tại sao? Cũng bởi vì trên người mày lấy được vị trí khoản tiền tham nhũng kia, tao vào cha tao bị quản vào hắc đạo!” Khoản tiền kia có bao nhiêu hấp dẫn đối với nhà nghèo túng của bọn họ, chính là chí mạng mà, cô ta đi lên con đường siêu sao quốc tế, đây hết thảy đều là hắc đạo mang tới vinh dự cho cô ta.

“Nhưng, cũng bởi vì mày, khiến cho tao hiểu rõ những ngày kham khổ ở nước ngoài như thế nào!”

“Diêu Mộng Lan, vậy Dung Thiều Tước thì sao? Anh ta là cái gì với cô?” Tư Mộ Thần chính là cho Dung Thiều Tước biết rõ chân tướng.

“Ha ha, Dung Thiều Tước? Dung Thiều Tước chính là một kẻ ngu! Khi còn bé, tao đã cứu anh ta một lần, anh ta liền cảm tạ! Thật ra thì anh ta không biết những người kia tao gọi là đi, tao cảm thấy đáng đáp anh ta quá đẹp, tao không thích ai đẹp hơn tao, nhưng Cảnh Tô mày cũng biết nếu ngày đó không phải là mày, tao sẽ không cho đám người kia dừng tay! Nhưng ai biết được, thằng ngốc kia vẫn coi tao là ân nhân cứu mạng! Thật là khò! Lại càng thêm buồn cười, anh ta cho tao là xử nữ, sẽ phải phụ trách tao, chỉ là Cảnh Tô à, không phải mày cũng hài lòng sao? Sau đó anh ta lại coi trọng

mây? Máy phải tính chứ? Nhưng mà tao có thù đoạn không? Áo cưới của máy là tao cho sửa đổi thành kích cỡ của tao! Máy biết tại sao sau khi Dung Thiều Tước thả máy lại cảm hận máy không? Bởi vì tao nói, máy phải người cường gian tao, thật ra máy không biết đúng không? Ngày đó khi máy tới nhà họ Dung nghe được không phải là cuộc nói chuyện của tao với Dung Thiều Tước, đó là tao cùng một người học cách nói của anh ta, chúng tao còn lẫn lộn trên giường lớn, nhưng mà tao lại nói cho anh ta biết, tao bị cưỡng gian! Anh ta tin, không phải là anh ta nghe lời tao sao? Sớm muộn có một ngày tao lấy được “thịnh thế” vào trong tay tao! Sau đó một cước đá văng!” Điều Mộng Lan vẫn còn ở trong mộng đẹp của mình.

Trong bóng tối ánh mắt Dung Thiều Tước đã sớm trong cơn giận dữ.

“Điều! Mộng! Lan!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

vì mình làm nhầm mất c70 nên chương sau ngày mai mới làm kịp, m.n thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Trùng phạt, buổi lễ kết hôn đêm ngược thời gian

"Thiếu, Thiếu Tước, làm sao anh biết chỗ này, anh...anh!"

Điều Mộng Lan muốn lui về phía sau, nhưng phía sau là một đồng hồ lạnh lẽo chống lưng cô ta, cô ta sợ run lấy bẫy, thì ra là trong lòng cô ta sợ nhất là để cho anh ta biết chuyện này.

"Tại sao? Những năm qua tôi đối với cô còn chưa đủ tốt à?" Dung Thiều Tước không biết là đang nói cái gì, nhưng vẫn cảm thấy rất đau lòng, đáng vẻ cô gái anh ta đã từng chứa ở trong lòng, nhưng mà đến bây giờ lại là người đàn bà tổn thương anh ta nhất.

"Không phải như vậy, Thiếu Tước, không phải vậy, em đang giận bọn họ, em nói đều là mê sảng!" Lúc này Điều Mộng Lan biết sợ, không biết đây là đâu, nếu không có người trợ giúp mình, mình sẽ chết ở chỗ này ư?

"Từ Mộ Thần, tôi có thể tự thân động thủ chứ? Tôi muốn trả lại cho Cảnh Tô!" Anh ta còn híp mắt sau đó nhếch miệng lên theo thói quen, vào lúc này Cảnh Tô mới hiểu được, hóa ra lúc này anh ta nguy hiểm nhất.

"Cậu cứ tự nhiên!" Từ Mộ Thần rút cuộc là quân nhân, nói chuyện tương đối tùy ý, động tác cũng mang theo chút lỗ mãng, xách Điều Mộng Lan ném tới trước mặt Dung Thiều Tước.

"Mộng Lan, Mộng Lan nhà chúng ta là đứa bé thành thực, không phải nói bị cưỡng bạo ư? Mộng Lan nhà chúng ta phải ngoan!" Khi Dung Thiều Tước nói chuyện, Từ Mộ Thần đã mang theo một người đàn ông tới, mượn cơ hội này, Từ Mộ Thần cũng có chút lòng riêng, trước kia A Tuấn luôn bị mình lưu đây bên ngoài, bây giờ trở lại, đến lúc rồi.

"Tôi đã đến!" Người vừa tới không phải là ai khác, mà chính là Cung Bồn Kỳ Tuấn đã chết.

"Lão đại, không phải anh ta đã chết rồi sao?" Kỳ thực Đường Tuấn bị lưu đây làm mình tiếc nuối vì không thể báo thù cho cha mẹ chị gái, hiện tại lão đại cho anh ấy một món lễ lớn như vậy, trong lòng anh ấy kích động.

"A Tuấn, đừng nói gì cả, cậu có vừa lòng về phần quà tặng này không?" Từ Mộ Thần ôm lấy Cảnh Tô, mang cho cô chút ấm áp.

"Lão đại, em"

"Được rồi, không cần nói gì cả, tôi muốn mang nhóc con về nghỉ ngơi! Nơi này giao cho cậu!" Từ Mộ Thần phui mông đi, Cảnh Tô nhìn Điều Mộng Lan, mặc dù trong lòng không nhẫn tâm, nhưng vừa nghĩ tới cô ta muốn thương tổn tiêu bảo bối nhà mình, cô liền không quay đầu lại mà đi theo Từ Mộ Thần.

"Đường tiên sinh, có thể cho tôi mượn người đàn ông trong tay cậu dùng một chút hay không?" Dung Thiều Tước chỉ chỉ người đàn ông, Đường Tuấn dĩ nhiên không có ý kiến gì, chỉ cần kết quả cái chết cuối cùng do mình làm là được.

"Anh cứ tùy ý!"

Dung Thiều Tước kéo lão già qua không biết thả thứ gì vào trong miệng hắn, Cung Bồn Kỳ Tuấn nằm run lẩy bẩy trên mặt đất, Diêu Mộng Lan bị Dung Thiều Tước trời nằm trên mặt đất, Diêu Mộng Lan không biết Dung Thiều Tước muốn làm cái gì, mặc kệ anh ta làm cái gì cũng đều cảm thấy không thể tiếp nhận.

"Mộng Lan, cô chờ một chút, không cần phải sợ, không ai đến cứu cô đâu!" Bộ dáng kia giống như những người đó nói với anh ta lúc còn bé, sẽ không ai tới cứu anh ta, nhưng vẫn có người cứu anh ta.

Thật ra thì có người hay không không biết, kỳ thực anh ta là một đứa bé thù dai, nếu người khác làm thương tổn anh ta, anh ta sẽ trả lại gấp mười lần, nếu người khác nói láo với anh ta, anh ta không thích lắm.

"Mộng Lan, cô nói láo với tôi ~ cô nói, cô rất thích đứa bé, nhưng làm sao cô nhẫn tâm giết đứa bé chết hả?" Anh ta còn nhớ rõ cô ta nói đứa bé kia là Giang Phi Á giết chết, chảy một vũng máu ở trước giường bệnh, làm hại Giang Phi Á nằm ở đó sợ đến té xỉu, nhưng thật ra chính cô ta đã sớm uống thuốc phá thai, cô ta thật là độc ác!

"Thiều Tước, em cầu xin anh, thả em có được hay không? Chỉ cần anh thả em, em có thể đồng ý với anh tất cả, em đều nguyện ý làm tất cả! Cầu xin anh!" Diêu Mộng Lan nhìn người đàn ông trên đất từ từ bò về phía mình, trong mắt có thể thấy được dục vọng, cô ta biết Dung Thiều Tước mới vừa cho anh ta uống thuốc gì rồi.

"Mộng Lan, có phải cô rất hưởng thụ tư vị bị cưỡng bạo hay không?" Lần đầu tiên, Đường Tuấn cảm thấy người đàn ông xem ra vô hại lại đen tối giống như lão đại, hơn nữa người đàn ông này còn phúc hắc.

Chỉ là, thuốc này thật sự khiến Cung Bồn Kỳ Tuấn hưởng thụ đủ, tới nơi này một đoạn thời gian rồi, anh ta đều chưa chạm qua phụ nữ.

Nói thật, trong lòng Cung Bồn Kỳ Tuấn thật sự hưng phấn, trong mắt anh ta không thể đựng vào người phụ nữ này so với giết anh ta còn khó hơn, hiện tại anh ta có thể rồi, trong lòng tại sao có thể mất hứng chứ? Có lẽ là do tác dụng của thuốc, anh ta tạm thời quên mất nguy hiểm.

"Không...không được!" Diêu Mộng Lan nhìn người đàn ông bản thủ đẩy quần áo của mình, đang muốn làm gì thì làm trên người mình.

Dung Thiều Tước và Đường Tuấn ở bên cạnh mặt không vẻ gì nhìn một màn này, Đường Tuấn còn bắt chọt xoa dao của mình một chút, giống như là muốn làm chút gì.

Vào lúc gã đàn ông và người phụ nữ kích tình mê mông, Đường Tuấn giơ tay chém xuống, làm vô cùng hoàn mỹ đến một giọt máu cũng không chảy xuống, chỉ có thể nghe trong không khí, truyền đến tiếng a a a khổ sở, khiến cách vài trăm dặm tiếng chó sủa um lên.

Diêu Mộng Lan cảm nhận được người đàn ông té ở trên người cô ta, trong lòng thở dài một hơi, hành hạ xong rồi, cô ta nghĩ tới Dung Thiều Tước vẫn còn tình cảm. Cô ta nhìn Dung Thiều Tước và Đường Tuấn bàn luận xôn xao, là đang bảo Đường Tuấn thả mình à? Thật sự là quá tốt, cô ta cũng biết làm đáng một chút.

Có lúc, con người luôn ngây thơ như vậy, hay hơi quá ngây thơ.

Đầu mùa đông, mặc dù tuyết còn không có rơi, nhưng thân thể trần truồng trong thổi gió, những làn gió giống như là đang lẳng trì da mình.

"Thiều Tước, em lạnh, em lạnh, em muốn mặc quần áo!" Diêu Mộng Lan hét to, thật sự rất đau.

"Mộng Lan, cô không cần gấp, tôi nhờ Đường Tuấn tiên sinh mang cô đồ sưởi ấm, quần áo của cô đã không thể mặc!" Nhưng không nghĩ tới lời nói tiếp theo của Dung Thiều Tước khiến cho trong lòng cô ta hoảng hốt, cô ta nằm trên mặt đất cảm thấy cái chết lạnh lẽo đánh tới phía cô ta, nhưng so với cái chết còn kinh khủng hơn.

"Tôi nhờ Đường Tuấn tiên sinh tìm cho cô một con chó sói lớn!"

Chó sói lớn, đây là muốn làm gì? Hơn nữa còn đút xuân dược cho chó sói lớn, không cần nói cũng có thể tưởng tượng được.

Không biết là hành hạ đã bao lâu, người mang theo máu dầm dề trở lại trong phòng giam, dĩ nhiên không phải phòng giam trong bóng tối, ở trong phòng giam làm bằng gương, có hai người đang bị đút thuốc, một là thái giám, một là người phụ nữ ác độc.

Bọn họ bị hành hạ trên mặt đất, nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào có thể giúp bọn họ. Bọn họ nhìn mình động dục trong gương, thật là trò hề, muốn an ủi mình, nhưng vẫn cảm thấy có ngàn vạn con trùng đang hành hạ họ, nhất là thái giám, thái giám nên làm cái gì bây giờ?

"Cứ thể bỏ qua cho cô ta à?" Đường Tuấn hỏi Dung Thiều Tước, rất không hài lòng, bộ dáng như vậy còn phải để lão đại nhà bọn họ tự thân động thủ.

"Làm sao có thể? Tôi còn muốn để cho cô ta mang thai!" Dung Thiều Tước nói khiến Đường Tuấn cái hiểu cái không, nhưng đều không quan trọng, tiếp theo nên chiêu đãi thái giám đáng chết thế nào, sinh mạng không có, hiện tại lại bị xuân dược hành hạ, nhìn hắn bây giờ mắng lời thô tục khó nghe dường nào!

Anh ta không thể cho thái giám chết bầm ăn cơm, nghe nói nhà thái giám có một tập tục, nếu không cho ăn, liền ăn mình, anh ta ngược lại muốn nhìn xem, anh ta ăn mình thế nào.

“Nhóc con, ngủ?” Trên xe, anh thấy mặt Cảnh Tô nhìn bên ngoài không nhúc nhích, rất là an tĩnh, là ngủ thiếp đi sao? Anh không thể xác định.

“Thế nào?” Hai má trắng noãn quay lại, trong nháy mắt Tư Mộ Thần nhìn hoa cả mắt, anh nghĩ, vẫn mau sớm một chút lấy về nhà cho an toàn.

“Khụ khụ, không có gì, chính là muốn hỏi, ngày mai mấy giờ gặp nhau ở cục dân chính?” Tư Mộ Thần ngấm lại thấy ngọt ngào, thật ra thì anh sớm chuẩn bị tốt rồi, chỉ chờ cô gật đầu đồng ý, coi như cô không đồng ý, anh cũng phải đưa đi.

“Cục dân chính nào?” Cảnh Tô không nhanh nhạy, cục dân chính là gì, cô vẫn không có phản ứng kịp.

“A a, cục dân chính!” Cảnh Tô nhìn ánh mắt muốn giết người của Tư Mộ Thần, gật đầu liên tục, cô từ từ mở to hai mắt, cô mới nghĩ ra là đi lĩnh chứng phải kết hôn ~

“Chín giờ đi ~” Mặt Cảnh Tô hơi hồng.

“Chín giờ? Trường trường cừu cừu, cũng tốt đấy! Cứ quyết định như vậy nhé!” Tư Mộ Thần lái xe thật nhanh, ngày mai lĩnh chứng chụp hình, tinh thần đương nhiên rất tốt.

“Anh đi đâu?”

“Nguyệt Nha Tiểu Uyển!” Anh nghĩ thế này, bên này tương đối gần, nhưng Cảnh Tô nghĩ ngộ nhờ tới nay bị Tư Mộ Thần hành hạ, ngày mai cô sẽ không có tinh thần?

“Không, không, em muốn về nhà!” Cảnh Tô vội vàng nói, làm Tư Mộ Thần bất mãn.

“Nhóc con, tại sao không đi?”

“Bởi vì, bởi vì, sẽ rất mệt mỏi!” Giọng Cảnh Tô rất nhỏ, nhưng vẫn truyền vào trong lỗ tai anh, Tư Mộ Thần dở khóc dở cười, bây giờ anh thành loại đàn ông ngu ngốc vô năng, chỉ đắm chìm trong tình ái? Mặc dù anh rất mong đợi hô mưa gọi gió cùng nhóc con.

“Khụ khụ, nhóc con, tư tưởng của em không đúng đắn, đây chính là chuyện phải phê bình, anh là loại đàn ông đó sao?” Tư Mộ Thần chăm chú nhìn Cảnh Tô.

Cảnh Tô nhìn một chút, gật đầu một cái, nhưng lại lắc đầu một cái.

“Ai ai, anh nói này, vì sao có bảo bối rồi còn ngơ ngác? Quả thật là một đức hạnh, vừa lắc đầu vừa gật đầu, đây quả thực là muốn lừa dối ông đây chết à?” Tư Mộ Thần thoát nhìn nóng nảy, nhưng Cảnh Tô bị bộ dáng của anh làm cho vui vẻ.

“Tư Mộ Thần, tới nay đi chỗ của anh!” Cảnh Tô thấy mắt anh nồng đậm quầng thâm, suy nghĩ một chút anh cũng mệt mỏi, còn phải mang mình trở về, tại sao không nghỉ ngơi ở chỗ gần hơn chứ?

“Nhóc con, em nghĩ xong chưa?”

“Cái gì?”

“Áo cưới, hôn lễ, anh muốn cho cô một hôn lễ thời hoàng kim, anh muốn nói cho người toàn thế giới, Cảnh Tô em sẽ phải làm người phụ nữ của Tư Mộ Thần anh!”

“Anh ngốc!” Cảnh Tô nhìn Tư Mộ Thần mừng như điên, trong mắt đều là ý tứ bản thủ.

“Anh nói thật!”

“Vậy em muốn làm chị dâu quân đội, được hay không?”

“Dạ, em sẽ làm người phụ nữ của anh quân nhân!” Tư Mộ Thần cũng buồn bực, anh quân nhân, tại sao những lời này kỳ cục như thế?

“Tư Mộ Thần, anh không phải là quân nhân sao? Anh không thể cho em hôn lễ quân nhân à?” Cảnh Tô cho Tư Mộ Thần một vấn đề khó khăn, thật ra thì ngẫu nhiên thấy một tiểu thuyết viết là quân hôn thịnh thế, mình cũng muốn hưởng tới, nhưng bản thân không muốn dạng hôn lễ như thế, chỉ hy vọng mọi người cùng nhau vui vẻ.

Lời của Cảnh Tô là làm khó, Tư Mộ Thần, nhưng Tư Mộ Thần có cái gì, có nhiều thợ giày thối, cho nên Tư Mộ Thần cười hi hi đồng ý.

Ngày hôm sau, Cảnh Tô mang theo giỏ quà đi gặp Giang Phi Á, lúc đi thăm, Giang Phi Á còn ngủ, Cảnh Tô cho là cô ấy vẫn không có tỉnh. Nước mắt rơi xuống.

“Nha Nha, làm sao cậu thích ngủ như thế? Thử không tỉnh lại thật xem!” Cảnh Tô nắm tay của cô ấy, đặt tay cô ấy ở trên mặt mình, bắt đầu nói chuyện.

“Nha Nha, cậu nhanh lên một chút có được hay không? Không phải cậu nói muốn làm phù dâu cho tớ sao? Tớ và Tư Mộ Thần kết hôn, nếu cậu không

tỉnh dậy, thì không thể làm phù dâu!” Cảnh Tô khóc lóc, Giang Phi Á liền mở mắt.

“Cảnh Tô, cậu thật ồ! Người ta thật vất vả ngủ lại bị cậu đánh thức!” Giang Phi Á oán giận, giọng nói trở lại như trước kia.

Điều này làm cho Cảnh Tô vừa mừng vừa sợ, “Nha Nha, thức tỉnh lúc nào?”

“Ngày hôm qua!” Giang Phi Á ngồi dậy từ trên giường.

Cảnh Tô nhớ tới chuyện ngày hôm qua, vẫn còn sợ hãi trong lòng, nhìn Giang Phi Á không có việc gì, trong lòng cũng buông xuống một tảng đá to.

“Tô Tô, cậu quyết định kết hôn với Tư Mộ Thần à?”

“Ừm! Quyết định!” Giang Phi Á nhìn ánh mắt Cảnh Tô kiên định, trong lòng cũng tràn đầy chúc phúc.

“Tô Tô nhà chúng ta phải thật hạnh phúc!” Giang Phi Á bắt đầu cảm khái.

“Cậu thì sao? Thật ra thì Lục Phạm rất được!” Cảnh Tô biết Giang Phi Á thích Giang Phi Thiên, nhưng hiện tại Lục Phạm đối với Giang Phi Á thế nào thì mọi người đều thấy trong mắt.

“Cậu đều biết?” Giang Phi Á cho là Cảnh Tô còn chưa biết, nghĩ đến Tư Mộ Thần, có chuyện gì Cảnh Tô không biết chứ?

“Tô Tô, anh ấy tốt, nhưng mà tớ lại không vượt qua được cửa ải của mình, tớ”, Giang Phi Á còn chưa nói hết, Lục Phạm liền tiến vào.

“Nha Nha, tới giờ uống thuốc rồi!” Lục Phạm mang theo thuốc tới, mỗi ngày đều vào thời gian này, chỉ là hôm nay hình như muộn một phút, Giang Phi Á nhìn đồng hồ treo trên tường, yên lặng nhận lấy thuốc, sau đó nuốt vào. Nghĩ đến lời mình vừa nói, Lục Phạm đều nghe vào trong tai, nếu không thì mình nói rõ ràng với anh ta, để cho anh ta không cần vì đứa bé phụ trách với mình.

Cảnh Tô thấy hai người đều trầm mặc, nghĩ là đắm chìm trong thế giới của bọn họ, chính mình cũng thật là ngượng ngùng làm kỳ đà cản mũi, Cảnh Tô yên lặng thối lui ra khỏi phòng bệnh, tặng không gian này cho người có tình.

Bên này Cảnh Tô về nhà, đi theo Tiểu Tiểu Bình vui đùa một chút, lại tản bộ cùng ba mình, tăng tiến tình cảm với mẹ mình, đấu võ mồm với Tổng Trưởng, cuộc sống gia đình tạm ổn, hoàn toàn quên mất hôm nay là ngày linh chứng.

Tư Mộ Thần ở cửa cục dân chính đợi hoa cúc vàng cũng nghỉ ngơi, gọi điện thoại đều không thông, hình như hôm nay tất cả mọi chuyện đều đang đối nghịch cùng mình.

Mất anh thấy mặt trời lặn xuống, cục dân chính muốn đóng cửa, anh bước một bước dài tiến lên, “Không cho phép đóng cửa!”

“Cậu muốn tới đăng ký hoặc ly hôn thì sáng sớm ngày mai đi! Cũng không nhìn xem đức hạnh của mình, đoán chừng là bị phụ nữ đá văng?” Người đàn ông này xem ra xấu xí, không phải dễ nói chuyện. Nói đến đây, Tư Mộ Thần đã khó chịu!

“Hôm nay tôi muốn vào đăng ký!” Tư Mộ Thần thật sự nghĩ rằng, bây giờ còn chưa có đến giờ đóng cửa, anh đã tan tằm rồi.

Vào lúc bọn họ tranh chấp, Cảnh Tô cũng thờ hồn hên chạy tới.

Tư Mộ Thần bắt đầu nổi giận, anh cũng không phải là người thích lạm dụng chức quyền, đúng không? Nhưng là, chuyện này, có cần đen đủi như vậy không? Anh gọi một cú điện thoại cho cục trưởng cục dân chính, để cho ông ta tự mình đến xử lý chuyện này!

Kẻ tiểu nhân nào còn có bộ dáng kiêu ngạo nữa?

“Cái đó, cái đó, tiên sinh, tiểu nhân có mắt không trông, nếu cậu biết cục trưởng, vậy thì vào đi, tôi đăng ký cho hai người, chẳng qua là bạn gái của cậu chưa có tới, đây chính là không được!” Tiểu nhân vừa mới dứt lời, Cảnh Tô đã đến.

Hiện tại người đã đến đông đủ, nhưng Tư Mộ Thần bắt đầu sĩ diện, tại sao, hôm nay đều đối nghịch với anh, hiện tại anh muốn tức giận.

Cảnh Tô nhìn Tư Mộ Thần, lại tính khí trẻ con.

“Ai ai, Tư Mộ Thần, anh có cần xấu hổ như vậy hay không, đã là cha đứa nhỏ, kém độ lượng thế!”

“Cảnh Tô, em nói anh kém độ lượng!” Tư Mộ Thần cắn hàm răng phát ra từng chữ, “Anh ở đây từ 9h sáng đến 5h tối, em còn nói anh hẹp hòi!” Tư Mộ Thần nhìn nhóc con không có tim không có phổi, thật là không biết phát tiết bất mãn của mình thế nào.

“Được rồi, được rồi, người ta quên mất, hiện tại đi làm chứng cũng không muộn!”

“Trể, đã muộn! Tiểu thư!” Tiểu nhân ở bên cạnh lấp ba lấp báp nói chuyện, “Vị tiên sinh này, anh ấy nói không muốn làm chứng!”

“Anh ta nói sự thật?” Cảnh Tô không tin nhìn Tư Mộ Thần.

Tư Mộ Thần liếc mắt nhìn người đàn ông, liếc mắt nhìn Cảnh Tô, sau đó nặng nề gật đầu, người ta nói cũng không sai, anh đúng là không muốn làm chứng với anh ta.

“VẬY em đi về!” Cảnh Tô nghĩ người đàn ông là đồ keo kiệt, quay đầu đi!

“Ai ai, nhóc con, em đi đâu!”

“Trở về!”

“Ai cho em đi?”

“Không phải anh nói không làm chứng sao?”

“Anh nói không làm chứng với anh ta, chờ cục trưởng của anh ta tới, để cho cục trưởng bọn họ tự mình đến làm chứng!” Tư Mộ Thần nói xong còn dương dương hễ hễ, hình như muốn nói mặt mũi lớn chứ?

“Thật sao?” Cảnh Tô thực sự cảm thấy có chút buồn bực, thật là không biết người đàn ông này đang nghĩ cái gì, cùng một đức hạnh với con gái tinh quái.

Nhưng cơ trí nhiệt tình đáng yêu, Cảnh Tô nghĩ tới chuyện ngày hôm qua không có lưu lại ám ảnh cho đứa bé, cô cúi đầu, bắt tay vào làm, buổi tối mùa đông thật là lạnh muốn chết, tay cũng đông cứng, ra ngoài vội còn chưa có mặc áo khoác ngoài!

Nhưng trên người của cô rất nhanh được phủ thêm một bộ quần áo, Cảnh Tô ngẩng đầu nhìn Tư Mộ Thần, sau đó chủ động đưa thân thể nhỏ bé vào trong ngực anh, sưởi ấm lẫn nhau.

Nơi xa, xe vội vàng lái tới, thời tiết đã sớm tối đen, ánh đèn chiếu rọi vào bọn họ, bóng dáng vội vã bước xuống từ trên xe.

“Cha, sao cha lại tới đây?” Tư Mộ Thần nhìn cha của mình, cung kính gọi, Cảnh Tô cũng chui từ trong ngực Tư Mộ Thần ra nhìn người đàn ông trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Thịnh thế, thời khắc tiến hành hôn lễ

"Mộ Thần, xem con đã làm ra chuyện gì?" Tư Kiến Quốc liếc mắt nhìn Tư Mộ Thần, trong đôi mắt đều là trách cứ, đứa con trai của mình gần đây không để cho mình quan tâm một lát là thế nào? Vừa về nước đã nghe được tin tức này, để cho ông gấp gấp chạy về, mặc dù nhà họ Tư làm chút chuyện với người ta cũng không sao cả, nhưng đứng trước tổng tuyên cử Thị trường, ông không thể mất đi cơ hội này.

"Cha, cha trở về lúc nào!" Tư Mộ Thần vỗ nhẹ Cảnh Tô mấy cái, ra hiệu.

"A a, bác trai, chào bác!" Cảnh Tô vừa nói xong lời này, cô quay đầu lại chỉ thấy mặt Tư Mộ Thần đen tối dọa người.

"Không đúng, cha, cha khỏe chứ!" Dáng vẻ Cảnh Tô khúm núm xem ra khéo léo, Tư Bang Quốc rất là hài lòng, con dâu này ngược lại ngoan ngoãn, bộ dáng như vậy khiến bọn họ ngược lại yên tâm không ít, ít nhất ông coi trọng cô con dâu này mà không phải con gái nhà họ Dương.

"Tốt tốt, các con ấy à, thật là hồ đồ, lúc này cần phải tới lĩnh giấy hôn thú, thật sự là làm phiền cục trưởng Trịnh!"

"Không phiền toái, không phiền toái!" Cục trưởng Trịnh ở một bên cúi người gật đầu.

"Cha, đều do con không tốt, là con tới chậm, không liên quan tới Mộ Thần!" Cảnh Tô nói thật, nhưng Tư Bang Quốc lại không hề nghĩ như vậy.

"Được, được, Mộ Thần nhà chúng ta thật là may mắn, cưới được một người vợ tốt như con!" Tư Kiến Quốc rất hài lòng, "Cục trưởng Trịnh, tôi chắc chắn phải có được cô con dâu này, nhanh chóng dấu cho bọn chúng đi, trở về tôi mời ông đi ăn cơm!" Tư Kiến Quốc vui vẻ, sau đó kêu Cục trưởng Trịnh nhanh chóng dấu cho bọn họ, mang theo bọn họ đi ăn cơm.

"Tư Mộ Thần, có phải em nói sai không?" Cảnh Tô nhẹ nhàng kéo vạt áo của Tư Mộ Thần, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cha chồng trong truyền thuyết, nhìn bộ dạng Tư Mộ Thần hình như rất kính sợ, cho nên Cảnh Tô thực sự không rõ.

"Không sao, em làm vô cùng tốt, chúng ta mau đi đóng dấu thôi!" Thật ra thì Tư Mộ Thần không biết làm sao hình dung cha anh, không nói là kính trọng, ít nhất anh có cảm giác không quá thân cận đối với người cha này, bởi vì từ nhỏ anh lớn lên cùng với ông bà nội.

Cảnh Tô ngẩng đầu nhìn tám biển dân chính một cái, cô rất là kích động, rốt cuộc đi tới bước này, ngắm nhìn người đàn ông bên cạnh một cái, cô dùng

sức nắm lấy, trong mắt càng thêm kiên định, đây chính là người đàn ông của mình, thật sự rất tốt.

"Nhóc con, đang cảm thấy gả đúng người?" Tư Mộ Thần nhếch miệng bên phải lên, bộ dáng côn đồ, nhưng Tư Mộ Thần đa dạng như vậy khiến Cảnh Tô yêu.

"Tư Mộ Thần, sắp đóng dấu rồi, em rất khấn trọng!" Cảnh Tô nhìn tờ giấy hôn thú dần dần được hoàn thiện, nhìn con dấu sắp in lên tờ giấy hôn thú, trong lòng cô không biết là như thế nào, rốt cuộc cô đã là vợ người ta.

"Nhìn bộ dáng của em như đũa ngọc kia~", thật ra thì Tư Mộ Thần cũng rất hồi hộp, đây cũng là lần đầu tiên anh gặp phải tình huống này, thời khắc này anh đã suy nghĩ ba năm, dường như anh suy nghĩ cả ngày lẫn đêm về trăng cảnh này, nhưng anh giấu rất kỹ.

In con dấu xong, Tư Kiến Quốc mang theo người làm mai - Cục trưởng Trịnh cùng đi quán cơm ăn cơm.

"Nhóc con, mới làm vợ người ta, như thế nào?"

"Thật là khấn trọng!" Cảnh Tô ngược lại nói thật, Cảnh Tô chưa gặp ai của nhà họ Tư, cho nên Cảnh Tô rất sợ cảnh đối mặt với cả nhà.

"Không cần khấn trọng, không sao hết, có chuyện gì đều có anh đây!" Tư Mộ Thần kéo tay Cảnh Tô đi về phía trước, trước mặt không biết là có khó khăn gì, nhưng khó khăn gì đều có thể giải quyết.

—— tuyến phân cách ——

Một giờ một khắc của một ngày một tháng một năm nào đó, Tư Mộ Thần vắt hết óc nghĩ áo cưới cho Cảnh Tô, anh muốn cho nhóc con nhà anh hôn điển thịnh thế nhất, thuộc về quân nhân nhưng lại không mất lãng mạn.

"A Phạm, A Tuấn, các cậu hãy nghĩ kế cho tôi!" Tư Mộ Thần nhìn hai anh em nhiệt tình đánh trò chơi mà thật là tức chết, anh kết hôn, hai kẻ làm anh em thế nhưng không ra sức, còn tuyên bố phù rể cần đường nhân.

"Ông đây nói cho các cậu biết, nếu như các cậu không nghĩ kế cho ông đây, các cậu vĩnh viễn đừng mong có được nửa năm nghỉ phép!" Tư Mộ Thần sử xuất đòn sát thủ cuối cùng, xem hai bọn họ còn thích chơi đùa bốn nữa hay không.

"Đừng mà! Lão đại!" Kêu rên đầu tiên chính là Lục Phạm, anh ta đã sớm suy nghĩ xong, nếu anh ta có thể thành công thân xin nghỉ nửa năm, anh ta có thể đi ra ngoài chơi cùng Giang Phi Á, sau đó tăng tiến tình cảm với Giang Phi Á.

Mặc dù Đường Tuấn không sao cả, nhưng mà ngày nghỉ, có ai không cần?

"Được rồi, lão đại, rốt cuộc anh muốn hôn lễ như thế nào?" Đường Tuấn vừa mở miệng đã đánh trúng chỗ hiểm của Tư Mộ Thần.

"Chị dâu các cậu muốn hôn lễ của người lính, nhưng hiện tại quân sự bận rộn, tại sao ông đây có thể quấy rối quân khu được? Mau nghĩ biện pháp cho tôi!" Tư Mộ Thần nôn nóng!

"Làm áo cưới quân nhân cho chị dâu không phải tốt ư?" Đường Tuấn bóc quả vải nhét vào trong mồm. Nước còn văng đến trên mặt Lục Phạm, Lục Phạm nhìn Đường Tuấn bất mãn, ý kiến hay cũng do cậu ta nghĩ ra.

"A Tuấn, làm thế nào, nói nghe coi!" Tư Mộ Thần vừa nghe đã thấy là một ý kiến hay, ba người họ, Đường Tuấn hoặc là không mở miệng, nếu vừa mở miệng thì chủ ý tốt, còn Lục Phạm, cậu ta rất là thích nghĩ kế, nhưng đều nghĩ ra chủ ý cùi bắp, mà Tư Mộ Thần đương nhiên là có chủ ý tốt nhất.

"Lão đại, đi chỗ mỗi người lấy vài quân nhân, lấy một mảnh trên quân phục mỗi người, sau đó mời nhà thiết kế nổi tiếng làm lễ phục, đến lúc đó mặc vào khiến mọi người nhìn chăm chú! Đây cũng là một loại khích lệ đối với các anh em!" Đường Tuấn cảm thấy đây là một loại khích lệ của Thiếu tướng đối với bọn họ, đi theo Tư Mộ Thần đã lâu, nếu có thể làm chút gì vì Tư Mộ Thần, các anh em cũng cam tâm tình nguyện, đều cảm thấy vinh hạnh.

"Nhóc con sẽ thích kiểu như vậy à?"

"Lão đại, anh thật là ngốc, anh quên, mười tám tuổi chị dâu cũng là quân nhân, chị ấy nhất định là có nhiệt tình yêu thích đối với quân nhân, nhất định sẽ thích thứ này!" Đường Tuấn rốt cuộc cũng biết, người đang yêu thật sự ngu ngốc, lão đại chẳng nói gì.

"Vậy, vậy tôi tranh thủ thời gian liên lạc với nhà thiết kế nổi tiếng!" Tư Mộ Thần vội vã gọi điện thoại, nhưng thật sự là dọa hai người bọn họ.

Nhà thiết kế nổi tiếng nhất là ai? Nguyên Hoài Chân! Tư Mộ Thần lại có thể dò ra người này, để bạn tốt của Cảnh Tô tới thiết kế áo cưới quá đúng là không còn gì thích hợp hơn!

"Lão đại, anh biết Nguyên Hoài Chân thật sao?" Đường Tuấn nhẹ nhàng hỏi, chỉ sợ nghe được tai họa.

"Nguyên Hoài Chân thật ra là ~", bọn họ bị câu lên, "A, là bạn Cảnh Tô!"

Kỳ thực Tư Mộ Thần thật sự không biết Nguyên Hoài Chân nổi tiếng đường nào, nhưng nghe giọng điệu của bọn họ hẳn là khá tốt.

Trực tiếp không cần nói gì, mang xe chở Nguyên Hoài Chân tới, sau đó đến quân khu đảm nhiệm chức vụ lấy tài liệu, lấy một đồng vải vóc cho cô ấy.

Nguyên Hoài Chân thật là khá sùng sốt, "Tư tiên sinh, anh muốn làm cái gì?" Nguyên Hoài Chân thật lòng đoán, có phải muốn cô thiết kế quần trang cho bọn họ hay không?

"A, tôi quên nói với cô, tôi mời cô đến là thiết kế áo cưới cho Cảnh Tô, mới vừa gấp quá, là tôi quá lỗ măng rồi!" Tư Mộ Thần xin lỗi xong, không phải là bị dọa sợ chứ?

"Cảnh Tô muốn kết hôn à?" Trong mắt Nguyên Hoài Chân chứa đầy vui vẻ, rốt cuộc Cảnh Tô cũng tìm được tình yêu thực sự của mình.

"Đúng vậy!" gương mặt Tư Mộ Thần hạnh phúc.

"Chúc mừng hai người!" Nguyên Hoài Chân ôm đồng vai vốc gấp đôi, sau đó nghĩ tới đáng về Cảnh Tô mặc quần áo xinh đẹp vào. Cảnh Tô thích hợp làm chị dâu quần đội.

"Đúng rồi, áo cưới của Cảnh Tô phải dùng toàn bộ thứ này làm sao?"

"Không phải vậy, cô có thể thích chọn những thứ đồ khác thích hợp!"

"Tốt, tôi biết rồi, vậy tôi thiết kế ba cái áo cưới, lúc hai người kết hôn có thể đổi lại mặc!"

"Thật sự làm phiền cô, Hoài Chân!"

"Không có việc gì, vì cậu ấy, tôi cũng rất vui!"

Đưa Nguyên Hoài Chân trở về, Nguyên Hoài Chân phát tay một cái với anh, nhưng quay đầu lại đụng phải tấm tường thịt kiên cố.

"Đi nơi nào?" Giọng nói lạnh lẽo của người đàn ông vang lên ở bên tai của cô ấy.

"Đi quân khu!"

"Coi trọng người đàn ông kia rồi hả?"

"Không phải như anh nghĩ!"

"Nếu là em coi trọng, gia còn có thể giúp em làm chủ!"

"Nói rồi, không phải như anh nghĩ!"

"Nguyên Hoài Chân, có phải bò lên tường cao rồi, nên quên tôi là chủ cũ rồi hay không?" Người đàn ông tiến lên ôm chặt eo Hoài Chân, Nguyên Hoài Chân muốn giãy giụa, nhưng bất đắc dĩ bị người đàn ông giam cầm thật chặt không thể nhúc nhích nửa phần.

"Chúng ta đi vào rồi nói, có được hay không?" Ở nơi này là đường cái, chuyện gì cũng có thể xảy ra, một màn kia sẽ xảy ra bao nhiêu chuyện?

Nếu Cảnh Tô hiểu lầm cô ấy và Tư Mộ Thần, phải làm như thế nào mới tốt?

"Em biết sợ?" Người đàn ông thích phụ nữ có cảm giác sợ hãi, người phụ nữ anh ta thích sợ anh ta, làm anh ta động tình, anh ta nghĩ mình thích, bởi vì thời điểm anh ta thấy Nguyên Hoài Chân đi ra cùng Tư Mộ Thần, cảm giác trong lòng hồng hồng hết sức kỳ.

"Đi đâu?"

"Cảnh Tô muốn kết hôn!" Nguyên Hoài Chân nhìn người đàn ông, đặt đồ vật trong tay xuống.

"Cho nên?"

"Em muốn thiết kế áo cưới cho cậu ấy!"

"Vậy lúc nào thì em thiết kế cho mình đây?" Lời nói của người đàn ông, anh em rõ ràng thấy thân thể Nguyên Hoài Chân chấn động.

"Em chưa từng nghĩ, cũng không thể mặc vì đối tượng!" Nguyên Hoài Chân ngâm vai vốc trong nước, những thứ này đều đã dùng qua, cũng có mùi, cô ấy xử lý trước một chút.

Đôi tay cô ấy không ngừng vớt ở trong chất lỏng, người đàn ông nhìn những vật dụng hóa học xuyên qua chất lỏng, đôi tay mịn màng ngâm trong chất lỏng sẽ trở nên như thế nào?

Người đàn ông đi lên một tay kéo cô ấy, "Sau này loại chuyện này hãy để cho người khác làm!"

"Anh có thể đừng quá đáng hay không, đây là chuyện của em, anh đã nói bỏ qua cho em rồi, em đã không phải là người tình của anh nữa! Tiệm này cũng là anh tặng cho em, anh đã không còn là ông chủ! Không nên dùng giọng điệu đó nói chuyện với em!" Nguyên Hoài Chân nói lời ác độc, người đàn ông

nghe đến cũng bị giật mình, đây là lần đầu tiên Nguyên Hoài Chân nói nặng lời như vậy. Anh em tức giận, liền sập cửa rồi đi.

Nguyên Hoài Chân không biết là tâm tình gì, chỉ tập trung tinh thần vào đầu trong công việc, cô ấy thiết kế ba cái áo cưới, sau đó đều tự mình đẩy nhanh tốc độ, chế tác ra từng món một.

Nhìn ba cái áo cưới, cô ấy rất là hài lòng, một cái đồ thắm, một cái trắng nõn, một cái quân trung mang theo lụa trắng.

—— tuyến phân cách ——

Lúc Cảnh Tô nhận ba cái áo cưới, trong lòng vô cùng vui vẻ, cô vừa nhìn đã biết là Hoài Chân thiết kế, tất cả đều phù hợp với mình.

"Tur Mộ Thần, Hoài Chân thiết kế?"

"Ừm! Đợi chút chụp hình đám cưới, em thử một lần! Thích hợp không?"

"Em đi thử một chút!"

Cảnh Tô thử quần phục đầu tiên, bởi vì đây là một quần trang đặc sắc nhất cô có.

Mà Tur Mộ Thần cũng đổi lại quần trang của mình, chờ Cảnh Tô từ gian thay đồ ra ngoài, quả thực là xứng đôi Thiên Thượng Địa Hạ.

"Thật là đẹp!" Nhiếp ảnh gia không nhìn được cảm khái, cô dâu xinh đẹp như vậy, hoàn toàn không cần nhiều trang sức hơn, do thiên nhiên tạo thành, nhiếp ảnh gia cũng nhạy cảm đối với cái đẹp.

"Tiên sinh, chúng em chụp đơn trước!" Nhiếp ảnh gia không để ý tới Tur Mộ Thần, một mình quay về phía Cảnh Tô đang hóa trang hăng say chụp, điều này làm cho Tur Mộ Thần rất là khó chịu.

Từng tấm hình đám cưới, mặt Tur Mộ Thần đều lạnh lùng, Cảnh Tô nhìn lại vui vẻ, thật là hạnh phúc.

"Nhóc con, mệt không, ngủ đi!" Tur Mộ Thần ăn xong cơm ở 'Nguyệt Nha Tiểu Uyển', sau đó dự định để Cảnh Tô ăn cơm ở chỗ này.

"Tur Mộ Thần, đưa em trở về! Ngày mai sẽ phải kết hôn! Nào có đạo lý ở đây! Mấy ngày này em muốn ở trong nhà!" Cảnh Tô xem thường Tur Mộ Thần.

"Không có việc gì, chúng ta không cần loại nghi thức xã giao đó!"

"Tur Mộ Thần, em không muốn, đưa em trở về!" Cảnh Tô nghiêng đầu mở cửa định đi!

"Được rồi, được rồi, nhóc con, anh đưa em về!"

—— tuyến phân cách ——

Ngày 21 tháng 12 năm 2012, là Ngày Tận Thế trong truyền thuyết, Cảnh Tô và Tur Mộ Thần cử hành hôn lễ long trọng, Cảnh Tô được vinh dự là cô dâu vĩ đại nhất thành phố Đàm Sơn!

"Chú rể tới!" Giang Phi Á làm dâu phụ đứng ở cửa lớn tiếng kêu, mà một dâu phụ bên ngoài đôi thành Nguyên Hoài Chân thật đã sớm chuẩn bị tốt ngăn ở cửa.

"Chú rể, cho bao tiền lì xì, thì cho anh qua cửa!"

"Hoài Chân! Cho!" Tur Mộ Thần nhét bao tiền lì xì thừa dịp cô ấy kiểm tiền mang theo mọi người tiến vào, làm hại ai cũng phải dậm chân.

"Ai, anh rể, cửa ải của em cũng không phải dễ qua đâu!" Tống Tường hả hê nhìn Tur Mộ Thần, trong mắt đều là mưu ma chước quỷ.

"Tiểu tử thú, lúc trước cậu vạch trần anh với chị cậu, anh còn chưa tính sổ với cậu đâu đấy!" Tur Mộ Thần cảnh cáo.

"Hắc hắc, anh rể, đó không phải là khảo nghiệm anh thôi à? Được rồi, nói thẳng vào việc chính, xin hỏi Tur Mộ Thần tiên sinh, cô dâu sinh nhật lúc nào?"

"Mùng 3 tháng 5 năm 1989!"

"A, đáp đúng!"

"Lại mời hỏi, khi nào thì cô dâu tới đại di mự?"

"Phốc ~"

"Phốc ~", chỉ nghe mọi người học máu, ngay cả Cảnh Tô ở bên trong phòng cũng đỏ bừng cả mặt, Tống Tường nói gì vậy, thiệt là.

"21 hàng tháng!"

"Anh rẻ, chắc chán chứ?"

"Ừm!" Mỗi tháng Cảnh Tô đều là rất đúng ngày, anh đều nhớ!

"Ai ai, chị, anh rẻ nói đúng hay không?" Loại chuyện như vậy chỉ có người trong cuộc rõ ràng đúng không!

"Đúng á! Tổng Tường, tiêu tử cậu, cho tôi gặp mặt mau!" Cảnh Tô ở trong phòng phát ra giọng nói lo lắng.

"Ha ha, nhìn chị em nôn nóng kia! Cô dâu nóng nảy, mau thả người!"

Chỉ nghe phía ngoài phòng là một mảnh náo nhiệt.

"Không ra xem náo nhiệt?" Tổng Văn Phi nhìn Cảnh Thái Sinh tịch tịch ngồi ở bên trong phòng.

"Sợ nhìn rồi, con gái không phải là của mình, khó chịu, mới thân cận trong chốc lát!" Giọng Cảnh Thái Sinh có chút thương cảm, ngay tiếp theo Tổng Văn Phi cũng nghĩ như vậy. Bà ấy mới trở về thời gian ngắn.

"Thái Sinh, con gái vẫn sẽ trở về! Đi đi, vẫn chờ lời chúc phúc của chúng ta!" Tổng Văn Phi đẩy bánh xe, cùng Cảnh Thái Sinh đến phòng khách, dứt hạt sen cùng táo đỏ cho Cảnh Tô.

"Tô Tô nhà chúng ta phải lập gia đình rồi, ăn chút hạt sen cùng táo đỏ trước, chúc hai con sớm sinh quý tử!" Tổng Văn Phi cười nhìn con của mình, thật là vui vẻ.

"Sang đó phải hiếu thuận với cha mẹ chồng, mẹ biết rõ đứa bé nhà chúng ta cực kỳ hiếu thuận, nhưng nhà chồng dù sao không bằng nhà mình, phải biết đúng mực!"

"Con biết rồi, mẹ!" Cảnh Tô đột nhiên cảm thấy mình là một đứa bé không có lớn, còn lệ thuộc vào mẹ, thì ra đây chính là tình thương của mẹ.

"Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ thương yêu Cảnh Tô!" Tư Mộ Thần trấn an mẹ Cảnh Tô, rốt cuộc vẫn không nở bô.

"Kính trà đi!" Cũng có thể thấy được nước mắt trong mắt Cảnh Thái Sinh, nhưng vẫn ần ần rất tốt, ông muốn sớm kết thúc.

Kính trà, cho bao tiền lì xì, Tổng Tường công Cảnh Tô đi tới cửa chính, Tổng Văn Phi khóc đưa Cảnh Tô lên xe.

Trong mắt Cảnh Tô đầy nước mắt, nhưng cô không dám khóc thút thít, sợ hồng trang dung, khiến Tư Mộ Thần mất thể diện, nhưng vẫn có mấy giọt nhịn không được.

"Nhóc con, không khóc, về sau có anh đây!" Tư Mộ Thần ngồi vào xe và nói với Cảnh Tô.

"Cha vợ mẹ vợ, hãy giao Cảnh Tô cho con! Con nhất định sẽ làm cô ấy hạnh phúc!" Gương mặt Tư Mộ Thần kiên định.

Cảnh Tô lau chùi nước mắt, sau đó nhìn Tư Mộ Thần nói, "Tư Mộ Thần, em muốn giữ lại những băng này, nếu sau này anh bắt nạt em, đây chính là chứng cứ!"

"Được, nhóc con ngoan!" Cái cô gái gọi là Cảnh Tô Địch từ giờ trở đi là người phụ nữ của mình, rốt cuộc trở thành một phần trong cuộc sống của anh, đánh răng rửa mặt, ăn cơm, hay ngủ trên giường, là một nửa kia của anh.

"Lái xe đi!"

Xe đi, Cảnh Tô nhìn cha mẹ, em trai và họ hàng đứng ở cửa vui vẻ tiễn mình, không biết tiếp theo cô phải nghênh đón khiêu chiến tới mức nào.

Xe bỏ qua rất nhiều đoạn uốn lượn, Cảnh Tô càng nghi ngờ, bọn họ muốn làm gì? Hơn nữa hình như chỉ có một chiếc xe con của bọn họ là đi về nơi này. Cảnh Tô kinh ngạc trong lòng.

"Tư Mộ Thần, đây không phải là đường đi giáo đường!" Cảnh Tô biết giáo đường của họ không phải nên ở đường Thịnh Bảo sao?

"Đừng nóng vội, có quà tặng đặc biệt muốn tặng cho em!" Tư Mộ Thần làm ra vẻ thần bí, khiến Cảnh Tô thấp thỏm trong lòng, kết hôn, sao Tư Mộ Thần đa dạng như vậy!

"Sẽ không làm động tĩnh đặc biệt chứ?" Cảnh Tô hơi sợ, không biết Tư Mộ Thần nhớ mãi không quên lời quân cưới thịnh thế trong miệng Cảnh Tô.

"Đến, em sẽ biết!"

Xe lái về phía trước, từ từ biến mất, rốt cuộc Tư Mộ Thần chuẩn bị gì?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Hứa em một đời, định em cả đời.

“Đến rồi, mau xuống đi!”. Từ Mộ Thần đưa một người phụ nữ mặc áo cưới đi xuống, bên này có ba hàng quân nhân đang đứng, nhìn giống như đang chờ đợi họ.

“Chào chị dâu!”. Cảnh Tô vừa xuống xe, bọn họ la lên một tiếng kinh thiên động địa, dọa toàn bộ chim trong rừng khiếp sợ, từng hàng động vật màu trắng bay từ trong rừng ra, nhân dân cũng nhìn lên cảnh sắc trên trời, không khỏi cảm thán.

“Lão đại, tân hôn vui về!”. Đội trưởng ở giữa rất vui vẻ chúc phúc.

“Thằng nhóc, đứng đợi còn dám nói chuyện!”. Từ Mộ Thần nhìn chằm chằm người kia một cái, Cảnh Tô ném cho Từ Mộ Thần một ánh mắt cảnh cáo.

“Từ Mộ Thần, hôm nay là ngày vui vẻ, làm sao anh còn bày bộ dạng đó với bọn họ!”. Cảnh Tô không hiểu tình huống thế nào cho nên cực kỳ nghi ngờ, sao Từ Mộ Thần lại gây chuyện, đang vui mừng đưa grooms mà.

“Cô bé ngốc, em nghĩ rằng đám giặc cô này đến tham gia hôn lễ chúng ta sao. Bọn họ phải đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ, anh muốn trước khi bọn họ đi phải tới nhìn chị dâu của bọn họ, nhớ đến nhà bọn họ cũng có một người phụ nữ đang chờ. Hôn lễ của chúng ta không cử hành ở giáo đường mà ở giữa núi rừng thế này có ư ất ức cho em không?”. Từ Mộ Thần biết, kết hôn là điều quan trọng nhất của mỗi người phụ nữ, nhưng mà tổ chức ở giữa núi rừng là lần đầu tiên. Nếu Cảnh Tô lác đầu, anh lập tức lái xe đi, cho nên trong ánh mắt anh mang theo sự chờ đợi.

“Từ Mộ Thần, anh thật khờ, hôn lễ như thế này em rất thích!”. Ít nhất Cảnh Tô rất thích.

“A~ A~”. Nhìn bộ dạng kích động của những người lính, Cảnh Tô cũng bị cuốn hút theo.

“Còn đứng nhìn gì, không bắt đầu hôn lễ đi!”. Từ Mộ Thần nhìn mấy cậu trai ngốc, đúng là làm hỏng nhiều hơn là thành công, lúc này lại chỉ biết đứng ngây ra đó, quên hết sạch kế hoạch không nhớ gì.

“A, đúng rồi, không mau lên”, có lẽ là đội trưởng, sừng sốt mấy giây, sau đó vội vàng thu xếp.

“Đội trưởng, xin nhận chỉ thị!”. Một cậu lính vội vàng chạy tới trước mặt bọn họ, sau đó Cảnh Tô không hiểu sao lại bị kéo lên xe.

“Từ Mộ Thần, anh muốn làm gì?”. Cảnh Tô ngồi trên xe cảm thấy rất kỳ quái.

“Bé con, em chờ một chút ở trên xe, đừng nói gì, chờ một chút sẽ có người tới đón em! Sau đó chúng ta sẽ bắt đầu hôn lễ trong rừng!”. Từ Mộ Thần thần bí, anh đội mũ lên, sau đó về mặt tràn đầy ý cười nhìn Cảnh Tô rồi đi.

“Đang làm cái gì thế? Đúng là!”. Cảnh Tô nhìn nơi đó nói thầm, sau đó ngồi yên ở đây chờ.

Chỉ thấy một cậu lính đi thoảng qua, sau đó bên ngoài là tiếng chiêng vang lên.

Cảnh Tô cảm thấy rất nóng, tại sao còn có cả âm thanh của kèn Xona? Cảnh Tô cảm thấy có phần mong đợi.

“Chú rể tới đón cô dâu!”. Bên ngoài xe một giọng nói bén nhọn vang lên, người đàn ông này diễn vai gì thế? Bà mai?

“Chú rể đá cửa kiệu!”. Sau đó Cảnh Tô thấy có người đá cửa xe, rồi cửa xe được mở ra, hóa ra Từ Mộ Thần bỏ bộ quân trang mặc lên bộ quần áo đồ sẫm, Cảnh Tô thấy Từ Mộ Thần như vậy thì cười không ngừng.

“Chú rể cài hoa hồng cho cô dâu!”. Giọng nói này luôn kịp thời nhắc nhở, sau đó Từ Mộ Thần đeo hoa hồng cho Cảnh Tô nhưng Cảnh Tô suy nghĩ, chương trình nào lại có đeo hoa hồng? Trong hôn lễ không có mà!

“Chú rể đón cô dâu nào!”. Thì ra phía sau hàng binh lính xuất hiện cảnh tượng, hàng lụa trắng tung bay, sân cỏ có thảm lót đường, một khối lúc này cô thấy bị vài bố trắng che lại khiến cô còn tưởng là vật gì, thì ra đây là một cánh đồng thiên nhiên, phía sau là những cây lớn, có những đóa hoa màu trắng. Phía trước hàng cây là 1 giàn hoa màu trắng, hình bầu dục tạo thành 1 cánh cửa trắng, nghỉ lại đúng là tượng trưng cho việc bọn họ sắp tiến vào hôn nhân hạnh phúc.

Bởi vì Cảnh Thái Sinh không biết kế hoạch này nên cô dâu được cha dắt vào lễ đường được Từ Mộ Thần tự mình hoàn thành.

Cảnh Tô và Từ Mộ Thần đi vào lễ đường, ngồi hai bên chính là những người lính. Bọn họ tôn kính, bọn họ dùng toàn bộ sức để thổi lên những nốt nhạc. Cảnh Tô nhìn Từ Mộ Thần sắp xếp tất cả, rất cảm động, mặc dù kém hơn so với hôn lễ trong tiểu thuyết nhưng Cảnh Tô vẫn rất hài lòng với quân cưới như thế này.

“Tur Mộ Thần, chúng ta như thế này là đào hôn sao?” Cảnh Tô dùng giọng nói nhẹ nhàng hỏi Tur Mộ Thần, Tur Mộ Thần cười cười.

“Coi như vậy đi!”

“Vậy nếu bọn họ phát hiện ra thì sao giờ?”

“Không sao, anh cũng đã bán đứng thẳng nhóc Phạm kia!” Tur Mộ Thần cười gian trá, sau đó bọn họ bắt đầu từng mục của hôn lễ.

“Cảnh Tô, anh hứa với em một đời, định em cả đời!” Lời thề cuối cùng của anh vang vọng không dứt trong núi rừng, giống như muốn đưa âm thanh này ra toàn thế giới, để toàn thế giới chứng kiến cho lời thề của anh!

Tur Mộ Thần còn đưa Cảnh Tô xem 1 lần duyệt binh, hôn lễ này là điều vui vẻ nhất của cô!

Thật lâu sau, cô mới biết hóa ra hôn lễ này cũng là vì đưa tiễn mọi người, trong hôn lễ này, Tur Mộ Thần mang theo tâm tình nặng nề thế nào tới cử hành việc vui vẻ này.

Mà ở bên nhà họ Tur cũng đang gấp gấp vì không thấy người đâu.

“Này, thân gia, Cảnh Tô không phải được đưa từ nhà đi sao? Tại sao còn chưa thấy người đâu?” Tur Kiến Quốc gấp gấp, nhà ông mời đều là những nhân vật có mặt mũi, nhìn gia cảnh nhà đó cũng nổi tiếng, không thể nào kém cỏi được.

“Ôi, thân gia, chúng ta cũng rất gấp!” Cảnh Thái Sinh không biết chuyện gì xảy ra, buổi tối tổ chức hôn lễ ở khách sạn, người đang ở đâu?

“Trời ơi, gấp chết người rồi!”. Mẹ Tur Mộ Thần rất sốt ruột, còn bà nội nhà họ Tur cũng không vui. Con trai không nghe lời mình, cháu mình cũng không nghe lời mình, không chịu cưới đứa nhỏ nhà họ Dương.

“Hừ, tôi nói chưa lão già, không phải con bé Cảnh Tô đào hôn chứ? Nếu đào hôn, nhìn cái mặt của Tur Mộ Thần sẽ bị ném đi đâu!”

“Bà già, tôi thấy chuyện này là do Mộ Thần làm. Nếu có đào hôn thì cũng do cháu trai bà không có bản lĩnh!” Tur Bang Quốc đã kích.

“Lão già, sao cánh tay của ông lại gơ ra bên ngoài?” Bà nhìn tình hình hội trường, trách cứ ông lão nhiều chuyện.

“Lão tư lệnh, người điều khiển chương trình bảo tôi tới hỏi hôn lễ có thể bắt đầu chưa?”

“Người còn chưa tới, bắt đầu cọng lông? Để anh ta chờ 1 chút!”

“Nhưng mà chờ 1 chút sẽ bỏ qua giờ lành rồi.”

“Bỏ lỡ, vậy ông đây cũng không có cách nào! Để chờ đi!”

“Lão tư lệnh, ngài xem, tôi có ý kiến này! Để cho phù rể và phù dâu kết hôn trước! Nói không chừng thiếu tướng và thiếu tướng phu nhân sẽ trở lại!”

Cái này là do Tur Mộ Thần bày ra, lão tư lệnh Tur nghe cũng có lý, sau đó liền quyết định áp dụng biện pháp này.

“Được, cứ làm như thế đi!” Đây là do không còn cách nào, dù sao cũng là người mình, giải thích 1 chút là được.

Sắp tới thời gian cử hành hôn lễ, thật sự không còn biện pháp nào, để chú rể đội mũ, đeo mắt kính lạnh lùng, cô dâu bịt kín mặt, không giải thích gì bắt đầu cử hành hôn lễ. Điều này khiến mọi người ở phía dưới đều cảm thấy kỳ quái, cử hành hôn lễ trong khách sạn còn phải đeo kính. Tất cả mọi người rồi rít suy đoán, hay là do mắt Tur Mộ Thần bị sao rồi?

“Có chuyện gì xảy ra?”

“Làm sao tôi biết được?”

Mọi người rồi rít ý kiến, Cảnh Tô và Tur Mộ Thần vội vàng kết thúc hôn lễ của bọn họ rồi chạy tới hội trường, bên kia, chú rể và cô dâu vừa xuống, mặc trang phục khác xuất hiện trước mặt mọi người rồi, tốc độ thật là nhanh!

“Chúc mừng, chúc mừng!”. Trong tiếng nói của mọi người, Tur Mộ Thần và Cảnh Tô vội đi tới bàn chính, nhìn mọi người đang tức giận ngồi đó. Đột nhiên Cảnh Tô suy nghĩ hiểu được những lời Tur Mộ Thần nói còn chưa muốn trở về.

Cảnh Tô cũng rất hối hận, biết vậy thì không trở về rồi!

Sau đó 1 đám người đi ra ngoài, trong lòng Cảnh Tô thấp thòm. Vừa mới ngồi xuống, Cảnh Tô đã bị tra hỏi.

“Hai đứa đi đâu?”. Về mặt bà Tur đánh lại, thấy tư thái người gây sự hỏi Cảnh Tô, trong ánh mắt tràn đầy tức giận.

“Bà già, bà không nên phân biệt thái quá!”. Trong giọng nói lão tư lệnh mang theo bất mãn.

“Nhà họ Cảnh chính là với cao với nhà họ Tư, bây giờ con bé nhà họ Cảnh này lại được cung chiều mà kiêu há?” Bà đúng là rất có ý kiến với việc làm ăn.

“Đủ rồi, Lý Mục, đừng đồ chuyện năm đó lên người đời sau, nếu hôn lễ này bà không muốn, thì đừng đến cũng được!”. Tính khí lão tư lệnh rất nóng nảy cho nên lời ông nói cũng hơi khó nghe.

“Ông nội, bà nội, hôn lễ này, cháu hi vọng được tất cả mọi người chúc phúc!”. Tư Mộ Thần nhìn ông bà nhà mình rất nhức đầu.

“Đến đây xem nào, đây có phải là Cảnh Tô không?”. Mẹ Tư Mộ Thần kéo tay Cảnh Tô, nhìn ngắm cẩn thận.

“A Thần nhà mình chọn được cô vợ rất xinh!”. Mẹ cười cười, quét đi tâm tình thấp thỏm của Cảnh Tô, nhưng bà nội khó ứng phó thì sao giờ? Tại sao bà lại không thích cô? Rốt cuộc nhà họ Tư có đụng chạm gì tới bà nội nhà mình?

Cảnh Thái Sinh vẫn ngồi bên cạnh không nói gì, đứng lên khỏi ghế, “Lão phu nhân, tôi có mấy lời muốn nói với bà! Dù bà có muốn nghe hay không như vì hạnh phúc con gái, tôi vẫn phải nói!”.

Mặc dù Lý Mục không thích người nhà họ Cảnh nhưng hiện tại ông lão không cho bà bậc thang, bà đi nghe một chút xem người nhà họ Cảnh nói gì cũng tốt, dù sao nói cũng không được cái gì.

Nhìn hai người bọn họ ra ngoài, Cảnh Tô và Tư Mộ Thần nhìn một đoàn người, sau đó tí mỉa mai giới thiệu Cảnh Tô với người nhà họ Tư, nhưng anh cả nhà họ Tư không xuất hiện. Tư Mộ Thần nhủ mảy một cái, ông anh trai này, từ nhỏ dường như không hợp với mình.

“Tư Mộ Thần, đây là bác cả nhà anh sao? Tại sao nhìn bác có vẻ âm trầm?”. Cảnh Tô len lén hỏi, bộ dạng bác gái giống như muốn lau nước mắt.

“Nhà bác cả vẫn luôn như thế, dù sao sau khi cười không qua lại nhiều, đừng để ý”. Tư Mộ Thần cảm thấy bọn họ tới đây là một kỳ tích.

“A Thần, đưa vợ cháu ra ngoài mời rượu đi!”. Ông Từ rất phiền lòng, nghĩ đến bên ngoài không ai chiều đãi, để bọn họ ra ngoài.

Tư Mộ Thần tuân theo lệnh ông nội ra ngoài, Cảnh Tô chỉ cảm thấy căng thẳng trong lòng.

Cô không phải là người chưa ra ngoài bao giờ, vừa rồi đi vào cô cúi đầu không nhìn tình hình bên ngoài, bây giờ vừa nhìn thì thấy khiếp sợ.

Hội trường lớn như vậy mà ngồi đầy người, từng người mặc tây trang, ngồi cung kính trên bàn ăn. Bọn họ đang nói chuyện nhưng không mỉm cười, nói cái gì cũng cẩn thận. Sau đó ở bên phía phụ nữ, cũng ưu nhã như vậy, không hề có sai lầm gì, chỉ sợ thành trò cười của mọi người. Đây chính là xã hội thượng lưu, đúng là một mối.

Cảnh Tô kéo vạt áo Tư Mộ Thần, “Chồng, chồng à, em cảm thấy hơi khản trương!”. Cảnh Tô không tự chủ nói lên hai từ đó, cho nên trong lòng Tư Mộ Thần ngọt ngào muốn chết.

“Đừng khản trương, có anh đây!”. Tư Mộ Thần nắm lấy bàn tay Cảnh Tô.

“Chồng à, sao em cảm thấy những người này đến hợp với anh, chứ không phải đến tham gia hôn lễ của anh rồi, buồn buồn trầm trầm!”. Cảnh Tô oán trách, nhớ đến hôn lễ vui vẻ ở núi rừng, cô còn thích nơi đó hơn! Biết vậy thì đã không trở về rồi.

Tư Mộ Thần sờ sờ mặt Cảnh Tô, sau đó véo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, vuốt lên hàng chân mày, nhéo miệng cô thành 1 độ cong.

“Bọn họ đó à, đang chờ cô dâu xinh đẹp nhà chúng ta lên tiếng đấy!”

Nghe lời Tư Mộ Thần, trong lòng Cảnh Tô càng thêm hốt hoảng, vừa nghĩ tới sẽ có một nhóm người nhìn cô, mặt cô bắt đầu đỏ lên, sau đó trừng mắt nhìn Tư Mộ Thần, rồi từ từ bước đi.

Đột nhiên bên hông có bàn tay to đặt lên, cả người Cảnh Tô cứng lại, cả khuôn mặt đều đỏ bừng lên rồi. Cảnh Tô và Tư Mộ Thần đến bàn phái trước, có 1 cậu bé đang đi tới, sau đó cậu bé kéo ống quần Cảnh Tô, ngẩng ngốc nhìn bọn họ.

“Chị gái xinh đẹp, chị có thể hôn em 1 cái không?” Cậu bé con rất ngây thơ.

“Thằng nhóc!” Tư Mộ Thần tức không nói nên lời.

“Chú này, lớn lên cháu sẽ lấy chị gái xinh đẹp này!” Cậu bé ngây thơ nói khiến cả bàn bên cười lớn.

“Thằng nhóc, đừng mơ!” Tư Mộ Thần tiếp tục ôm thắt lưng cô.

“Tư Mộ Thần, thắt lưng sắp gãy rồi! Mau buông em ra!”. Cảnh Tô không biết cậu bé lớn đang suy nghĩ gì.

Đột nhiên Tư Mộ Thần đứng lại tại chỗ. “Bé con, hôn anh 1 cái anh sẽ buông ra!”

Người điều khiển chương trình nghe được lời bọn họ lặng lẽ nói, sau đó cầm micro nói với mọi người. “Vừa rồi trong hôn lễ, chú rể còn chưa hôn tân nương, bây giờ chúng ta dùng tiếng vỗ tay nhiệt liệt để bọn họ hôn nhau!”

Người điều khiển chương trình vỗ tay trước.

Phía dưới tiếng vỗ tay lớn vang lên, Cảnh Tô đỏ cả mặt, Tư Mộ Thần đã nói, nếu mình không hôn, vẫn ôm như vậy.

Cảnh Tô quyết tâm, đẩy Tư Mộ Thần, sau đó ánh mắt khẽ nhắm, hôn lên môi anh. Ở đó có nhiều ký giả, những cảnh tượng này đều được ghi lại.

Tiểu thư Cảnh Tô này thật tự tin, lúc chú rể dắt cô dâu lại cường hôn chú rể, cho nên nói trao tặng danh hiệu cô dâu đau khổ nhất cho Cảnh Tô là hoàn toàn xứng đáng.

Vừa nghĩ tới hành động của mình, Cảnh Tô cực kỳ hối hận.

“Tư Mộ Thần, anh đợi đấy!” Cảnh Tô suy nghĩ trong lòng.

Trên thực tế, đó chính là suy nghĩ tốt của Cảnh Tô.

Không biết từ lúc nào, ông nội đã đứng trên sân khấu, sau đó dùng giọng nói trung khí lên tiếng, nói những lời cảm ơn.

Bước trên sân khấu xuống, Tư Bang Quốc đưa bọn họ đi gặp tư lệnh Dương.

“Ông bạn già, hôm nay cháu tôi kết hôn, ông cũng nể mặt tôi rồi!”

“Không có gì, tôi chỉ tới xem mỹ nhân nào có thể sánh với Tư Hi nhà tôi! Quả nhiên danh bất hư truyền!” Mỗi câu đều mang theo sự châm biếm, xem ra bất mãn với Cảnh Tô.

“Tư Mộ Thần, hôm nay là ngày vui của cậu, bàn này đều là chiến hữu của ông nội cậu, nào, cậu với vợ bắt đầu mời rượu đi!” Bàn này đều là những người hào sảng, Tư Mộ Thần có thể uống rượu nhưng Cảnh Tô làm sao bây giờ?

Lúc này đột nhiên 1 giọng nói trẻ con vang lên.

“Mẹ xinh đẹp, mẹ không ngoan rồi, bác sĩ nói em trai còn nhỏ không thể uống rượu, không phải nói là baba cũng không thể uống rượu sao? Không dọa đến em trai chứ?” Giọng nói của Tiểu Bình rất đáng thương, giống như Cảnh Tô không nghe lời, con bé sẽ khóc lên.

“Ông Dương, xin lỗi, trẻ con không hiểu chuyện, vậy để cháu uống 1 chén, ông xem đây, Cảnh Tô cũng không tiện.” Tư Mộ Thần thấy Tiểu Bình xuất hiện thật kịp thời.

Mà Dương Tư Hi ở bàn bên cạnh nghe tin Cảnh Tô lại mang thai, tức giận sắp điên, ngồi trên bàn uống rượu giải sầu.

Thật ra thì trong hôn lễ còn 1 vị khách không mời mà đến, đó là Dung Thiệu Tước, Cảnh Tô nhìn trong ánh mắt Dung Thiệu Tước đều là đau đớn, cô thật sự không biết đối mặt như thế nào với người đàn ông này. Thật ra người đàn ông này chỉ qua thiếu hụt tình yêu đúng không? Thông thường những người hoàn mỹ cũng là người thiếu tình yêu. Cảnh Tô gọt rượu trong tay, nhẹ nhấp 1 ngụm.

Dung Thiệu Tước cảm thấy chưa đủ, hẳn muốn nhìn bộ dạng cô hạnh phúc.

“Cảnh Tô, uống ngụm rượu giao bôi, để anh thấy em thực sự đã kết hôn!” Giọng Dung Thiệu Tước thật sự tuyệt vọng khiến Cảnh Tô có cảm giác không thở nổi.

“Dung hồ ly, anh nhìn đủ chưa, cô ấy là người của tôi rồi!” Tư Mộ Thần giơ tay Cảnh Tô lên, sau đó uống ly rượu giao bôi, nặng nề đặt ly rượu lên bàn.

“Tư Mộ Thần, anh mà đối xử không tốt với cô ấy, tôi sẽ đưa cô ấy đi.”

“Anh sẽ không có cơ hội đó!” Tư Mộ Thần lớn tiếng tuyên bố điều này trong hội trường, nhất là với người trong góc tối.

Cảnh Tô cũng thấy sau lưng cô có 1 ánh mắt nóng bỏng, nhưng vừa quay đầu lại thì không thấy gì.

“Sao thế?”

“Không có gì, em chỉ muốn hỏi bao giờ hôn lễ mới kết thúc?”

“Sao có thể dễ dàng thế được!” Tư Mộ Thần nheo nheo cái mũi nhỏ của cô, sau đó chỉ vào đám bạn của anh. Cảnh Tô rên 1 tiếng, suy nghĩ trong lòng, rốt cuộc có thể hiểu vì sao không thể động phòng đêm tân hôn, hóa ra có 1 đám bạn bè thích nháo động phòng.

Nhưng mà, trong đêm tân hôn, hình như Tư Mộ Thần bị vướng tình trạng đặc biệt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Náo động phòng trong truyền thuyết

Một đại bang bọn họ đều muốn uống rượu, nhưng mà cũng không phải uống rất nhiều, bọn họ muốn giữ lại, nếu hiện tại sớm quá chén, màn kịch phía sau muốn tiến hành như thế nào? Cho nên nói, mấy anh em bọn họ đứng là quý.

“Ai ai, tôi nói anh em nghe, mấy người nói, Tư Mộ Thần nhiều năm như vậy, cậu ấy dễ dàng sao?”

“Đúng vậy, không dễ dàng.” Một người khác đi theo ồn ào, nhưng Cảnh Tô nghe được lại sửng sốt.

“Các người càn rỡ, quấy rối cái gì?” Sắc mặt Tư Mộ Thần có chút ửng đỏ, có lẽ là do tác dụng của rượu đi. Nhưng mà Cảnh Tô nhìn như thế nào lại thấy giống như mặt bị đỏ?

“Ai, cậu khoan hãy nói. Mấy anh em muốn nhân dịp đêm tân hôn nói cho em dâu biết hào quang chói lọi của cậu.” Người nọ ngẩng đầu lên, bắt đầu dài dòng. Nhưng mà Tư Mộ Thần tiến lên bắt lấy cánh tay người kia, nhưng yếu không địch lại mạnh. Mặc dù Tư Mộ Thần rất cường tráng, nhưng đây không phải là chiến trường, anh chỉ cố giữ bí mật bị đám anh em nắm giữ, sợ họ lộ ra bí mật nhỏ của anh.

“Em dâu, tôi nói em nghe. Bộ dáng trước đây của Mộ Thần không biết là có bao nhiêu phụ nữ, rất nhiều bé trai thích cậu ta đi chơi cùng mấy bé gái. Trước đây cậu ta vẫn chơi cùng bé gái....” Cảnh Tô nghe xong đầu đầy vạch đen, đơn giản là mấy vụ tai tiếng trước đây của Tư Mộ Thần, thật đúng là đầy đủ hiếm lạ. Như thế nào cô cũng không nghĩ ra được, một người đàn ông lại ở đó chơi đá cầu. Đây là trò chơi của mấy đứa bé trai mà?

“Em dâu, những thứ này đủ bạo đi?” Người kia dương dương tự đắc ý tiếp tục, nhưng mà tiểu binh Tư không biết lúc nào xông ra từ phía sau.

“Các người dám khi dễ ba con, còn không chịu buông tha?” Tư Tiểu Binh chống nạnh nhìn bọn họ, ánh mắt tràn đầy địch ý. Ba của bé, bé có thể khi dễ, mẹ bé có thể khi dễ, nhưng mà người khác làm sao có thể khi dễ chứ?

“Ai ui, cậu xem, cậu xem, Mộ Thần, con gái của cậu giống như thằng nhóc con, cha con các cậu trái lại vừa vặn tương phản.”

Cảnh Tô nhìn cũng chỉ cười cười, vội vàng kéo nha đầu không hiểu chuyện tới, “Bảo bối, con đi chơi với ông nội đi có được không? Bên này mẹ cùng ba con còn có việc.”

Tư Tiểu Binh nhìn mẹ cùng ba mình, sau đó nghĩ nghĩ vẫn là rời đi. Bởi vì bọn họ đều rất kỳ lạ, ai cũng đổ cái chất lỏng hồng hồng đỏ đỏ gì đó vào miệng. Bé nhớ rõ ba đã từng nói, đó là máu không thể uống, cho nên bọn họ đang uống máu, bọn họ là người xấu. Trở về nói với ba không cần đi chơi cùng những người đó, nếu không ba cũng thành người xấu đi uống máu, vậy không phải chính mình cũng cần phải biến thành người xấu luôn sao?

“Ai ai, tôi nói mấy người các người, kiềm chế một chút, thân thể Cảnh Tô không thoải mái, không thể uống rượu.” Tư Mộ Thần dùng Tư Tiểu Binh lấy cớ ngăn chặn miệng bọn họ, nhưng mà.....

“Được rồi, được rồi, đừng giả bộ trước mặt anh em, có phải em dâu đã mang thai hay không? Chúng tôi còn không biết sao? Uống rượu đi, hăng là không bắt hai người muốn quá nhiều, đêm nay vẫn còn phải động phòng nha....”

Một ly tiếp một ly, một ngụm tiếp một ngụm, Cảnh Tô có phần choáng váng, nhưng Tư Mộ Thần vẫn còn rất thanh tỉnh.

“Đủ rồi.” Tư Kiến Quốc mang theo bà của Cảnh Tô đi về phía này. Đối với trường bối, mấy người này vẫn có chừng mực, là con dâu tương lai của thị trưởng Tư, làm sao có thể không nhanh chóng thả người.

“Được rồi, bác trai, chúng con liền nhanh chóng cho bọn họ vào động phòng, bọn họ uống rượu, để chúng con dẫn bọn họ về phòng cho.” Tư Kiến Quốc nhìn bọn họ, nghĩ cũng được.

“Mộ Thần nhà chúng tôi cùng Cảnh Tô liền giao cho các cậu.” Tư Kiến Quốc rất yên tâm đối với những người này, cho nên sau khi bọn họ ăn uống no đủ, liền để bọn họ đưa Tư Mộ Thần trở về, mà Cảnh Tô say khướt cũng không biết là muốn đi đâu.

“Ai, tôi nói các cậu đỡ đến phòng liền rời khỏi đi.”

“Đừng nha, hẹn tại chúng tôi muốn đi nháo động phòng.”

“Được, được, liền cho các cậu đi. Về sau để tôi chính chết các cậu.” Tư Mộ Thần đơn giản mặc kệ, sau đó buông ra chơi đùa.

Đến chỗ Nguyệt Nha Tiểu Uyển. Tư Mộ Thần cùng Cảnh Tô vừa mới vào cửa, phòng khách của bọn họ đã bị chiếm lĩnh rồi.

“Sao lại thế này? Không phải nói, liền là mấy người các cậu sao?”

Tư Mộ Thần hết chỗ nói rồi, người nhiều như vậy, cũng không biết là do ai tìm tới, gần như là tất cả mấy người trẻ tuổi trong nhà đề tụ tập ở trong này hết rồi.

Một đám đánh bài, uống rượu, Tư Mộ Thần cùng Cảnh Tô đã bị đẩy tới trong phòng.

“Ai, Mộ Thần, thằng nhóc cường tráng cậu, mau tới đây. Tới, nằm sấp trên người cô dâu của cậu đi.”

Tư Mộ Thần không thèm để ý, mặc dù là bà xã của mình, nhưng mà lại bị người khác nhìn xem, anh thật sự không thích.

“Lão tử không thèm để ý.” Tư Mộ Thần quay đầu mặc kệ.

“Cậu không để ý cũng phải để ý, phòng khách nhiều người như vậy, cậu liền chờ chúng tôi nháo đi.” Người nọ mở cửa, âm thanh ồn ào trong phòng khách truyền vào. Đầu Tư Mộ Thần đau đốn, muốn nháo như thế nào đây?

“Tôi làm, các cậu muốn chúng tôi làm gì?” tư Mộ Thần không nghĩ ngợi không có việc gì, nhưng mà nha đầu nhà anh thì sao đây? Cô đã mệt mỏi cả ngày, anh nhìn đôi chân bị mài đến rướm máu của cô mà đau lòng.

Tư Mộ Thần nghe bọn họ nói xong liền thật sự hối hận, ở trên giường lăn qua lăn lại, tuy là có mặc quần áo, nhưng mà bày ra mấy loại tư thế như vậy.....Anh càng xấu hổ, đỏ mặt. Mọi người nhìn thấy đã nguyền, nhưng mà đã đến nửa đêm nên ai cũng mệt, cho nên bọn họ muốn ra chiều cuối cùng.

“Người anh em, bây giờ chúng tôi muốn ra chiều càng thêm kích thích hahaha....., chơi xong chúng tôi liền rời khỏi.

“Được, được.” Tư Mộ Thần đã mồ hôi đầm đìa rồi.

“Chui vào trong chăn.”

Tư Mộ Thần cùng Cảnh Tô ngoan ngoãn chui vào trong chăn.

“Hiện tại bắt đầu, hai người liền cởi từng cái từng cái quần áo ném ra ngoài đi.”

“Các cậu không cần quá phận.” Ở trong chăn, Tư Mộ Thần buồn bực lên tiếng.

“Mộ Thần, cậu cởi hay không cởi?” Ở bên ngoài, bọn họ la hét, thật sự là không chịu nổi.

Sau đó, bọn họ ném từng cái quần áo ra ngoài, ngay cả đồ lót cũng không chừa lại cho hai người, sau đó liền nhanh chóng rời khỏi.

Trong phòng lập tức yên tĩnh, sự yên lặng này làm hai người cảm thấy có phần không quen, Cảnh Tô lộ đầu ra ngoài.

“Tư Mộ Thần, anh nói, bọn họ đã đi rồi chưa?”

“Hẳn là đi rồi.” Tư Mộ Thần rầu rĩ, giọng nói là lạ.

“Tô Tô, tay em đang để ở đâu thế?” Trong giọng nói Tư Mộ Thần mang theo vẻ không thể tin.

“Tư Mộ Thần, hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta.” Cảnh Tô hồn dỗi, bò lên trên người Tư Mộ Thần.

Nhưng mà Tư Mộ Thần lại lật người cô xuống phía dưới, vừa định tiếp tục, Lục Phạm lại gọi điện thoại quấy rầy bọn họ.

“Lão đại, nếu anh còn có thể nhìn tin tức mà nói không có việc gì, tôi lập tức bay đi Syria, chị dâu mang theo Tiểu Tiểu Bình đào hôn rồi.”

Tư Mộ Thần nhìn Cảnh Tô đang ở bên cạnh mình, trong lòng buồn cười. Xem ra nha đầu này muốn chạy trốn, khó trách đêm nay lại nhiệt tình như vậy, trước hết anh cứ để cho cô vùng vẫy vài ngày.

“Không có việc gì, cô ấy sẽ trở về. Tôn Ngộ Không cũng không thể nào trốn thoát bàn tay của Như Lai Phật Tổ.” Tư Mộ Thần nói những lời này, Cảnh Tô cũng không để trong lòng, sau đó liền yên tâm đi ngủ, nhưng mà vừa mới bắt đầu ngủ, Tư Mộ Thần liền không buông tha cho cô.

Dù sao cũng là đêm động phòng, nội tâm đối khác cùng nhau thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Ở cổ đại, động phòng còn phải thổi tắt nến, nhưng mà ở hiện đại, có ánh đèn, mờ mờ ảo ảo càng có tình điệu.

“Tư Mộ Thần, không cần.”

“Nha đầu, chúng ta chơi trò gian trá có được hay không?”

“Không cần, không cần.” Cảnh Tô đối với loại chuyện này còn không có quen thuộc, sau đó, cô bắt đầu vùng vẫy, nhưng mà Tư Mộ Thần làm sao có thể đồng ý bỏ qua cơ hội này?

Không biết là Tư Mộ Thần lấy ra cái gì từ trong ngăn kéo, trói tay Cảnh Tô lại.

“Tư Mộ Thần, buông em ra.”

“Nha đầu hư hỏng, không được chạy.” Tư Mộ Thần nói xong liền để thân thể lỏa lồ chạy ra ngoài. Đây là lần đầu tiên Cảnh Tô nhìn thấy toàn bộ thân thể của anh, tuy là cô không có nhìn qua thân thể của đàn ông, nhưng mà trực giác nói cho cô biết, đáng người Tư Mộ Thần rất là tốt.

“Tư Mộ Thần, anh muốn làm gì, nhanh quay trở lại.” Tư Mộ Thần chỉ đáp lại một câu, “Lập tức.”

Thật ra Tư Mộ Thần đang tìm hộ chiếu cùng chứng minh thư của Cảnh Tô, dùng lời nói của anh là “Cho em chạy, anh đều nắm trong tay căn cứ xác thực của em rồi.”

Kết quả là, toàn bộ tài sản của Cảnh Tô đều nằm trong tay của Tư Mộ Thần, mà cô thì vẫn còn ngây ngốc bị trói trong chốn.

Đèn được bật lên, điều hòa nhiệt độ trong phòng được bật lên cao, Cảnh Tô nhìn Tư Mộ Thần không biết anh đang muốn làm cái gì.

“Anh đã quay lại, mau cởi trói cho em.” Cảnh Tô làm nũng, nhưng mà xem ra, Tư Mộ Thần cũng không giống như bị mắc câu.

“Nha đầu, em chờ một chút.” Không biết lúc nào thì anh mang đến một chai rượu đỏ cùng mật ong.

“Tư Mộ Thần, anh lấy mật ong làm gì?”

“Đợi một chút em sẽ biết.” Tư Mộ Thần rót rượu vào hai cái ly, sau đó tiến đến trên giường.

Anh bịch mắt cô lại. Cảnh Tô không biết tiếp tục làm sao bây giờ, lại càng không nắm chắc, liệu mạng vận vẹo thân mình. Sau đó, cô cảm giác chân bị xoắn lên, đây là lần đầu tiên ở dưới ánh đèn, thân thể Cảnh Tô bị xem hết, trong lòng cô cực kỳ khó chịu, cho nên cô bắt đầu gãi gãi. Nhưng cô lại nghĩ, nếu cô động, càng lộ thêm nhiều, cho nên thân thể của cô lại trở nên cứng ngắc.

Tư Mộ Thần lấy mật ong từ từ thoa lên thân thể Cảnh Tô. Cảnh Tô chỉ cảm thấy làn da lạnh lạnh, nhất là vị trí chỗ ngực đi xuống.

“Tư Mộ Thần, anh đang làm gì?”

Tư Mộ Thần không nói tiếng nào, tiếp tục vẽ loạn, sau đó rút cuộc cũng dừng lại.

Anh cởi bỏ bịch mắt của cô, sau đó nằm xuống cạnh cô, nhìn thân thể mê người của cô giờ phút này.

“Bởi vì em là điểm tâm của anh, hiện tại anh muốn ăn em vào trong bụng.” Giọng nói táo bạo của Tư Mộ Thần nhẹ nhàng vang lên bên tai Cảnh Tô, cô chỉ cảm thấy lỗ tai mình nóng lên, không biết khi nào thì Tư Mộ Thần bắt đầu hôn môi cô.

Một đường đi xuống dưới, cổ, ngực, anh ăn mật ong trên người cô, ngọt đến bên miệng, lại đẹp đến trong lòng.

Dưới sự khiêu khích của anh, vị trí mẫn cảm của cô giống như là bị lửa đốt, sau đó cô nhanh chóng động tình, tại những nơi đầu lưỡi anh hạ xuống, cô liên tục thở gấp.

Cô không biết đầu lưỡi của anh lại mang đến khoái cảm không giống nhau đến cho thân thể của cô.

Ngay tại lúc tình cảm mãnh liệt, đầu óc cô đã choáng váng, tại thời điểm bản thân còn không kịp phản ứng, miệng nhỏ của cô liền bị lấp kín. Chất lỏng từng chút đi vào trong miệng cô, giống như cực kỳ khát, cô mở miệng nuốt vào.

Còn chưa uống đủ, giữa chất lỏng, hai đầu lưỡi quấn lấy nhau.

Tư Mộ Thần hoàn toàn phủ trên người Cảnh Tô, nâng đùi cô lên, vòng qua eo anh, kết hợp, vận động. Động tác của anh rất mãnh liệt, Cảnh Tô mệt mỏi, bị lấn qua lấn lại cả buổi tối.

Cô nghĩ tới ngày mai còn phải làm chuyện đại sự, nhưng mà hiện tại cô bị hành hạ đến hư rồi.

Làm sao bây giờ? Nghĩ đi nghĩ lại, Cảnh Tô liền ngủ thiếp đi.

Lúc trời tờ mờ sáng, Cảnh Tô liền rời giường, hai chân cô mềm nhũn, đi đến chiếc gương to trước tủ quần áo. Về mặt Cảnh Tô đồ ửng, Tư Mộ Thần để lại dấu hôn ngân lớn nhỏ không đồng đều trên thân thể cô, thậm chí trong bắp đùi cũng có dấu hôn. Cô nghĩ tới hôm qua Tư Mộ Thần làm những việc này trên thân thể cô, trong lòng liền ngượng ngùng.

Tư Mộ Thần biết cô rời giường để làm gì, nhưng mà anh lại nhẹ nhàng trở mình một cái, dọa Cảnh Tô sợ, vì thế cô liền mặc quần áo vội vàng đi ra ngoài. Cô chỉnh lý tốt liền bỏ chạy lấy người. Ở một bên, Tư Mộ Thần cười trộm, đây là cuộc chiến tâm lý.

“Mẹ, rốt cuộc người đến rồi.” Cảnh Tô nhìn Tiểu Tiểu Bình mang theo bao lớn bao nhỏ như là muốn chạy trốn, cô liền cảm thấy buồn cười.

“Bảo bối, chúng ta đi mua vé máy bay.” Cảnh Tô ôm lấy cô nhóc, gọi xe đi đến sân bay.

“Tiểu thư, tôi muốn mua vé máy bay.”

“Được, tiểu thư, xin cô xuất trình giấy tờ chứng nhận.”

Cảnh Tô tìm thật lâu trong túi của mình giấy tờ căn cứ, kỳ quái, vì sao thẻ căn cứ cùng hộ chiếu của cô đều không thấy nữa? Đột nhiên cô nghĩ tới tối hôm qua Tư Mộ Thần nhận được điện thoại, giấu lại hành vi của anh, cô liền tức giận.

“Bảo bối, chúng ta không thể đi được.” Cảnh Tô nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ẻo lả, cô không đành lòng, cô cũng muốn mang con gái bỏ trốn, cô cũng muốn cho Tư Mộ Thần nếm thử cảm giác chia cách cùng con gái 3 năm, để cho anh cũng nếm thử cảm giác cô đơn.

Tiểu Tiểu Bình không càng không cần phải nói, chính lão ba của bé, bé cực kỳ vui vẻ.

Nhưng mà mẹ nói với bé, không thể đi, bé nháy mắt liên ẻo lả, tùy ý Cảnh Tô nắm tay bé đi ra cửa sân bay.

Tư Mộ Thần ở nhà vui vẻ xem báo, Cảnh Tô một bước đá văng cửa, thế tới ào ạt.

“Tư Mộ Thần, anh đi ra cho em.” Cảnh Tô quăng vali trước cửa, Lục Phạm tưởng thành công, liền lập tức ẻo lả không phản chấn, lão đại nhà bọn họ không hổ là quân cơ lão luyện nhất.

“Nha đầu, em trở lại rồi, sức lực thật là lớn nha.” Tư Mộ Thần nói làm cho Cảnh Tô nghĩ tới hành vi của anh tối hôm qua, không để ý Lục Phạm cùng Tiểu Tiểu Bình ở đây, cô liền tiến tới túm Tư Mộ Thần trở về phòng.

“Tư Mộ Thần, anh ngồi xuống cho em.”

“Nha đầu, tức giận?”

“Anh là con hồ ly, trước kia anh nói Dung Thiếu Tước là hồ ly, em xem anh mới đúng, hừ, một chết em.” Cảnh Tô nhìn Tư Mộ Thần vừa bực vừa hận.

“Hiện tại anh ngồi xuống cho em.”

“Ừ, sau đó?”

“Lớn tiếng kêu lên cho em.”

“Kêu?” Tư Mộ Thần nghi hoặc, muốn anh nói cái gì?

“Nói là anh không dám, anh sai lầm rồi.” Cảnh Tô ra chiêu này còn ác hơn.

“Tô Tô, em thật độc ác.” Tư Mộ Thần lớn tiếng nói, sau đó ở trong phòng kêu lớn.

Ở ngoài cửa phòng, Lục Phạm đang uống nước liền bị sặc.

“Nha đầu, đủ chưa, đã bớt giận?” Tư Mộ Thần buồn cười ôm Cảnh Tô thật lâu, sau đó mặt mày hớn hở nhìn cô.

“Đủ rồi.”

“Nha đầu, hôm nay là ngày lại mặt, ngày mai là đến tuần trăng mật rồi.” Tư Mộ Thần nhìn Cảnh Tô cười. Cảnh Tô thì sùng sột một phen, lại mặt?

Cô đột nhiên nhớ tới, hiện tại cô đã lập gia đình rồi, cô không còn độc thân, hiện tại cô đã là vợ của người ta, loại cảm giác này thật là kỳ diệu.

“Tư Mộ Thần, em mới phát hiện, thi ra bản thân đã kết hôn rồi.”

Tư Mộ Thần thật là muốn té xỉu, giờ cô mới ý thức được mình đã kết hôn? Đúng là quý hồ đồ.

“Được rồi, nên đi ra ngoài, anh đã gọi điện thoại cho ba mẹ, nhanh lên thôi.” Tư Mộ Thần mang quần áo đã sớm chuẩn bị tốt ra cho Cảnh Tô thay.

Anh vừa bước ra ngoài, ánh mắt Lục Phạm nhìn anh rầu rĩ, “Lão đại, anh kêu rất lớn.”

“Ba, người thật dọa người.” Tiểu Tiểu Bình vốn là cực kỳ buồn bực, hiện tại nhìn ba của bé thì càng thêm buồn bực.

Tư Mộ Thần vẫn rất bình tĩnh, đi đến lấy tờ báo của mình, sau đó tiếp tục xem, giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

“Được rồi, đi thôi.” Cảnh Tô cũng là cực kỳ bình tĩnh nhìn bọn họ một cái.

Lục Phạm nhìn đôi vợ chồng này, thật là có điểm hết chỗ nói, thì ra đây mới thật sự là vợ chồng, đây mới chân chính là tương vợ chồng.

Một dạng lòng dạ đen tối, một dạng làm cho người ta bị giết ngay lập tức trong nháy mắt.

“Mẹ, thì ra con biết rõ, con vì sao lại đẹp như vậy.”

Lục Phạm nghe một chút lời nói của bé, lại càng muốn té xỉu, cả gia đình này, quả nhiên không phải là người bình thường có thể hiểu được.

Ở trên xe, có lẽ là vui vẻ, Tiểu Tiểu Bình nhảy lên nhảy xuống, cực kỳ linh động.

Phía sau Cảnh Tô vịn cô bé, nếu là xe có quẹo cua hay gì đó, chỉ sợ đụng trúng bé.

Tư Mộ Thần cũng là bị loại không khí nào cuốn hút, nhưng mà có một số việc gọi là vui quá hóa buồn.

“Cảnh Tô, trong nhà đã xảy ra chuyện.” Tư Mộ Thần biết Cảnh Thái Lam vẫn còn tồn tại vấn đề, nhưng mà hiện tại trong thời điểm quan trọng này, nếu là Đồng Sự Trường xảy ra chuyện, chính là sẽ tạo thành kết quả gì? Anh cũng không dám tưởng tượng tới, tới cùng là ai ở sau lưng cho một kích trí mạng này?

“Ông xã, là Cảnh Thái Lam xảy ra chuyện sao?” Cẩm Tô thăm dò hỏi, bởi vì hiện tại cô cảm thấy chỉ có Cảnh Thái Lam xảy ra vấn đề.

“Nha đầu, nếu anh nói so với tình huống này càng thêm tệ thì sao?”

“Ý của anh là, không, em không tin.” Cảnh Tô gần như là muốn khóc, vì cái gì lại trở thành thế nào?

Cô nhớ bác sĩ nói, độc của ông rõ ràng là độc mãn tính, làm sao có thể là cái dạng này?

“Mẹ, đừng khóc.” Tiểu Tiểu Bình lau nước mắt cho Cảnh Tô, cô ôm con bé càng dùng thêm lực, mạnh mẽ làm cho bé thấy đau, nhưng mà Tiểu Tiểu Bình vẫn chịu đựng. Tư Mộ Thần nhìn mà lòng đau đớn, nhưng cũng cảm thấy vui mừng, người phụ nữ của anh quả nhiên rất kiên cường.

Xe chạy vào một lối rẽ, nhà họ Cảnh từ từ xuất hiện trước mắt bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Bệnh nặng nguy cấp, cổ phần bị mất

“Mẹ, ba như thế nào rồi?” Lúc Cảnh Tô đến, trong nhà vẫn chưa lộ ra tin tức, dù sao hiện tại danh dự của Cảnh Thái Lam vẫn tương đối quan trọng. Cảnh Thái Lam ngã xuống không có việc gì, nhưng mà đó là tâm huyết của ông.

“Tô Tô, ba con, có thể không được.” Về mặt Tống Văn Phi đau khổ, ngay cả ở một bên Tống Tường cũng là một bộ dáng đau lòng muốn chết.

Cảnh Tô không thể tin được, “Mẹ, chuyện này tuyệt đối không phải là sự thật, mẹ phải tin tưởng con, người đàn bà xấu xa kia đã bị con đuổi đi, rốt cuộc là người nào có thể đầu độc ba chứ?” Cảnh Tô có phần không khống chế được.

“Nha đầu, em bình tĩnh lại một chút.” Tư Mộ Thần nhìn mọi người đau lòng, sau đó tiến lên ôm lấy Cảnh Tô.

“Chị, không tới phút cuối cùng, chúng ta đều sẽ không buông tha.” Tống Tường nói như vậy, hay chỉ là lời an ủi?

Bên này bệnh tình ba nguy kịch, bên kia Cảnh Thái Lam truyền đến tin tức xấu.

“Tổng giám đốc, tổng giám đốc, không tốt rồi, thị trường chứng khoán Cảnh thị trong một đêm tụt dốc thê thảm, không biết bọn họ từ đâu nghe được tin, hiện tại ở công ty chúng ta có rất nhiều phóng viên đang tụ tập, đều đang chờ phỏng vấn người.” Bên kia điện thoại, lão Mạc lo lắng nói. Bởi vì bệnh tình Cảnh Thái Sinh nguy kịch, khiến cho công ty mới vừa trải qua đoạn thời gian hàng bị thiếu, Cảnh Thái Lam có nguy cơ lung lay sắp đổ.

“Tổng giám đốc, tôi...” Lão Mạc giống như đang muốn nói cái gì, nhưng mà điện thoại lại bị ngắt lời.

“Tổng giám đốc, chúng tôi giúp người trả lời phỏng vấn.”

“Được, lão Mạc, anh cứ nhanh chóng đi trước đi.” Cảnh Tô cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh để nói chuyện.

Bác sĩ bước ra, đây là bác sĩ gia đình của Cảnh Thái Sinh, Cảnh Tô nhìn mặt vị bác sĩ kia, về mặt nghiêm túc, trong lòng cô giống như lập tức lặng như tờ.

“Thực xin lỗi, tôi đã cố gắng hết sức, Cảnh tiên sinh đi rất là thanh thản.” Cảnh Tô rất chán ghét bác sĩ, đặc biệt chán ghét.

“Bác sĩ, ba tôi chết vì nguyên nhân gì?”

“Trúng độc mãn tính, độc tố tích lũy, điểm này, tôi tin tưởng Tống phu nhân càng thêm hiểu rõ bệnh tình của Cảnh tiên sinh có bao nhiêu nghiêm trọng.” Bác sĩ nhìn về phía Tống Văn Phi, thật ra trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

“Mẹ, người biết?” Tống Văn Phi cúi đầu, “Tô Tô, chúng ta vào xem ba con đi.”

“Chị, ba ra đi đã không còn gì tiếc nuối rồi.”

“Bọn họ nói làm cho Cảnh Tô thấy thẹn, chỉ có một mình cô là không biết chuyện này.”

“Mẹ, vì sao không sớm nói với con, vì cái gì chứ?” Cảnh Tô bắt đầu khóc rống.

“Tô Tô, đi nhìn ba con một chút, thật ra ông ấy ra đi cực kỳ vui vẻ, bởi vì ông có thể nhìn thấy đứa con gái ông yêu thương nhất lấy kết hôn.” Tống Văn Phi để cho Cảnh Tô khóc trong lòng bà, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng cô.

“Nha đầu, đi xem ba, chúng ta cùng đưa tiễn ông.” Tư Mộ Thần dìu Cảnh Tô sớm suy yếu không chịu nổi, sau đó mang cô cùng vào trong phòng.

Trên giường lớn, chần mềm mại, ông ngủ thật sự yên tĩnh, giống như người khác có quy tắc nghiêm cũng không làm ông tỉnh giấc.

Cảnh Tô lấy tay che miệng, dùng răng nanh cắn tay, nhịn xuống không khóc ra tiếng, nhưng hai mắt lại đỏ bừng màu máu.

“Tư Mộ Thần, hôm qua ông ấy vẫn còn chứng kiến em kết hôn, cho em tiền li xì, còn giúp em làm cái này cái kia, vẫn tới tham gia hôn lễ. Hôm nay ông ấy liền cứ như vậy ngủ, rốt cuộc cũng sẽ không tỉnh lại nữa.” Giọng nói Cảnh Tô cực kỳ bình tĩnh, sự bình tĩnh này làm cho người ta tan nát cõi lòng.

Tư Mộ Thần há miệng thở dốc, vẫn là không nói được câu nào, không phải anh không muốn nói, mà là đã có quá nhiều lời an ủi, hiện tại cũng không bù đắp được đau khổ của Cảnh Tô. Anh biết bây giờ anh cần phải giúp cô hóa đau thương thành lực lượng.

Tại thời điểm vừa tuyên bố Cảnh Thái Sinh mất, Thẩm Xuân Linh hung hãn xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Thái Sinh, tôi muốn gặp Cảnh Thái Sinh.” Trong phòng khách Thẩm Xuân Linh lớn tiếng gọi, bà có phần không thể tin được, cái lão hồ ly Cảnh Thái Sinh kia vậy mà chết rồi, không phải ông ta vẫn luôn đầu cùng với bà sao? Hiện tại bà cảm thấy không có ai đầu cùng bà. Bây giờ bà đã thành công, vì sao không chờ bà một chút?

“Bà tới đây để làm gì?” Tống Văn Phi đối với người phụ nữ này rất là khinh thường.

“Tống Văn Phi, bà mới đúng là Tiểu Tam.” Thẩm Xuân Linh lên tiếng.

Gần đây Tiểu Tam đều có vẻ hung hãn, rõ ràng bản thân mới là Tiểu Tam nhưng lại hếch mũi lên mặt nói người khác là Tiểu Tam. Tống Văn Phi ngược lại không tệ, tính tình của bà tuy là không tốt lắm, nhưng lại có giáo dưỡng, người khác càng nói, bà càng không muốn giải thích.

Nhưng mà đối với Cảnh Tô đang đau khổ thì không, cô vọt từ trong phòng ra.

“Thẩm Xuân Linh, bà tới đây làm gì?” Trong mắt cô mang theo tơ máu cùng oán hận.

“Tôi tới đây làm gì? Tôi tới là để lấy lại thứ thuộc về tôi, chứ tôi còn có thể tới đây làm gì.” Thẩm Xuân Linh hung dữ đáp trả, người đã chết liền không còn ý nghĩa, vậy thì bà liền giữ lại đầu với Cảnh Tô đi.

“Nơi này không có thứ bà muốn, mời bà rời khỏi, mặt khác bà cứ về đợi lệnh của tòa án.” Cảnh Tô sắc bén mạnh mẽ nói, trái lại có vài phần tư thế của tổng giám đốc.

“Haha, tổng giám đốc Cảnh Tô, có hay không, vẫn là chờ xem tuyên đọc di chúc. Tôi chính xác là được luật sư gọi tới.” Thẩm Xuân Linh ngồi xuống trong phòng khách, sau đó vị luật sư trong truyền thuyết đã tới.

“Chào mọi người.”

Tống Văn Phi nhìn vị luật sư này, năm đó bọn họ ly hôn chính là ủy thác cho người này, thoáng cái đã nhiều năm như vậy rồi.

“Luật sư, người khỏe không?”

“Thì ra là Tống phu nhân, như thế nào người lại trở về?” Luật sư đối với người phụ nữ đẹp này có trí nhớ rất sâu sắc, năm đó bọn họ ly hôn, ông vẫn thay bọn họ tiếc hận.

“Vâng, đã lâu không gặp.” Tống Văn Phi hàn huyên vài câu, luật sư nhìn thoáng qua Thẩm Xuân Linh, lại nhìn mọi người, sau đó lấy ra văn kiện trong tay.

“Mọi người nhà của ông Cảnh Thái Sinh tụ tập lại, chúng ta bắt đầu tuyên đọc di chúc.” Ông cầm một văn kiện màu vàng, vẫn còn bị dán kín chưa được mở ra.

Trong phòng khách, Tống Văn Phi, Tống Tường, vợ chồng Cảnh Tô, còn có thêm Thẩm Xuân Linh ngồi xuống.

Ông nhìn mọi người cũng đã đến đông đủ.

“Đây là nội dung di chúc của Cảnh Thái Sinh tiên sinh. Tôi, chuyển 5% cổ phần của Cảnh Thái Lam cho con gái tôi, Cảnh Tô. 5% cho con trai tôi, Tổng Tường. Mặc khác 5% cho vợ tôi, Tổng Văn Phi. Còn lại 30% cổ phần công ty giao cho Thẩm Xuân Linh cùng con gái bà là Cảnh Linh. Các vị, di chúc đến đây đã tuyên đọc xong, mọi người còn có vấn đề gì không?” Luật sư nâng lên gọng mắt kính, không dám nhìn Tổng Tường, chỉ nhìn Thẩm Xuân Linh.

“Tôi có nghi vấn, tôi muốn biết căn hộ này là thuộc về người nào?” Thẩm Xuân Linh tràn đầy đắc ý, hiện tại bà muốn đuổi cổ toàn bộ bọn họ ra khỏi nhà họ Cảnh, đây là chỗ của bà.

“Khụ khụ, cái này di chúc vẫn chưa có quyết định, y theo ý nguyện còn sống của Cảnh Thái Sinh tiên sinh, sẽ thuộc về Tổng Văn Phi phụ nhân.” Ông cảm thấy trong lòng áy náy cho nên phải ở trong này giúp bọn họ nói chuyện. Hơn nữa cổ phần công ty Cảnh Thái Lam đã hoàn toàn nằm trong không chế của bọn họ rồi.

“Ông, ông, luật sư, thật sự đúng như vậy?” Bộ dáng Thẩm Xuân Linh điềm đạm ánh yêu, làm cho người ta nghĩ bọn họ đang ở trong này khi dễ người phụ nữ đáng thương là bà. Chồng mất, những người này lại tới tranh đoạt tài sản.

“Thẩm Xuân Linh phụ nhân, trong di chúc của Cảnh Thái Sinh tiên sinh, đúng là nói như vậy.” Luật sư xác định.

“Cảnh Tô nhìn bọn họ diễn trò, trong lòng đều là kinh thương, cô lạnh lùng nhìn một màn này. Cổ phần của Cảnh Thái Lam, một ngày nào đó cô sẽ hoàn toàn đoạt lại.

“Nếu căn nhà này đã là của chúng tôi, vậy thì mời Thẩm Xuân Linh phụ nhân sớm chút rút khỏi đây. Nơi này không chào đón loại người như bà.” Cảnh Tô nói chuyện không mang theo chút cảm tình, làm cho người ta cảm thấy rét lạnh thấu xương. Thẩm Xuân Linh nhìn Cảnh Tô giống như nhìn thấy Cảnh Thái Sinh năm đó, trong mắt bà có chút ướt át, nếu không phải Cảnh Thái Sinh chứng nết bà, bà có phải hay không cũng sẽ quật cường như vậy giành lấy ông ta?

Nếu không phải vậy, bà có phải hay không sẽ có thể sống hạnh phúc? Nhưng mà tất cả đã là sai lầm, sai lầm lại muốn tiếp tục kiên trì. Không phải đã nói chỉ cần Cảnh Thái Lam sao? Bây giờ ngay cả tình cảm của mình cũng dâng vào thiệt là không đáng.

Giống như cái chết của Cảnh Thái Sinh, bản thân giống như cũng không có vui vẻ như trong dự tính, cho dù cổ phần đã tới tay, nhưng bà cũng không có vui mừng, đây là vì cái gì?

“Cảnh Tô, tôi đi đây.” Đột nhiên Thẩm Xuân Linh chuyển biến nhanh chóng thành ôn nhu mềm mại làm cho người ta không chịu nổi.

Cảnh Tô cũng không muốn đáp lại, nếu tất cả đều biết nhà họ Cảnh có tang sự, thì không cần giấu giếm nữa, nhưng cũng không muốn trắng trợn làm linh đình, dù sao bọn họ đang rất đau lòng, tang sự cũng yên tiệc đều là náo nhiệt, người tuy đến đông, nhưng mấy ai là thật tình muốn đến cũng viếng?

Nhà họ Tư, không biết vì sao, người nào cũng không có đến, ngược lại Lý Mục cùng bà nội Tư Mộ Thần lại đến.

Càng không biết trước đó Cảnh Thái Sinh đã nói gì về cô làm người cảm động, đến bây giờ còn cố ý đến nhìn ông lần cuối, hơn nữa thái độ đối với Cảnh Tô cũng hoàn toàn thay đổi.

Cảnh Tô đỡ bà ngồi xuống, bà cụ nắm tay Cảnh Tô liên tục nói: “Con đứa nhỏ này, thật sự là chịu nhiều khổ, về sau nhà họ Tư chúng ta cũng như là nhà con, xem cha của Mộ Thần cũng như là cha con.”

“Bà nội, con biết rồi.” Cảnh Tô vô cùng cảm động nói cảm ơn. Bà cụ nhìn thái độ của Cảnh Tô cũng không có so đo nhiều, dù sau bây giờ cũng là giai đoạn khó khăn.

Cảnh Tô quý gói phía trước linh đường, hai chân đều đã tê rần, nhưng cô cũng không có đứng lên, cô đã không còn tri giác. Hiện tại cô muốn làm cái gì? Con đường tương lai cô nên đi như thế nào? Làm sao mới có thể lấy lại quyền kinh doanh của Cảnh Thái Lam?

Một đồng vấn đề trong đầu cô hỗn loạn, những mong muốn trước đó cũng đã quên hết rồi.

Tư Mộ Thần mang đến một cái chậu nước, bên trong là nước ấm, bế cô lên từ mặt đất lạnh băng. Sau đó để chân cô vào chậu rửa chân, dùng đôi tay to của anh xoa bóp, thả lỏng cảm giác tê dại trên người cô.

Một hồi lâu, Cảnh Tô mới quay đầu nhìn Tư Mộ Thần trước mặt, sau đó phản ứng lại, Tư Mộ Thần đang rửa chân cho cô.

“Nha đầu, lão Mạc gọi điện thoại cho em nói là ngày mai muốn tiến hành bầu chọn Đồng sự trưởng nhiệm kỳ mới, hi vọng em có thể đến tham dự.” Mặc dù Tư Mộ Thần không muốn Cảnh Tô đi làm, nhưng mà Cảnh Thái Lam đối với cô vô cùng có ý nghĩa, nếu anh ngăn cản bước chân cô, như thế cô sẽ hối hận cả đời, mà anh cũng không thể yên ổn.

“Tư Mộ Thần, em có thể vận dụng lực lượng của nhà họ Tư không?”

“Có thể.”

“Liên như vậy yên tâm?”

“Bởi vì em là vợ của Tư Mộ Thần anh, Tư Mộ Thần không gì không làm được, chỉ cần anh ở đây, Cảnh Tô chắc chắn sẽ hạnh phúc.”

Hội nghị ngày hôm sau, Cảnh Tô thua, nhưng mà thua cũng không phải là chuyện gì xấu, ít nhất Cảnh Thái Lam cũng có thể gia tăng phát triển, sau đó đám cổ đông có thể yên tâm, từ từ cổ phiếu cũng sẽ tăng lên lại.

Cổ phần trong tay Cảnh Tô cộng thêm mấy người trong nhà, còn có bà nội để lại, cũng chỉ được có 30%, cho nên bọn họ cần đạt được sự ủng hộ của cổ đông. Cảnh Tô yên lặng nhớ kỹ những gương mặt đầu nhập vào Thẩm Xuân Linh, cô muốn tìm ra nội gián trong công ty, tới cùng là ai. Hiện tại mọi người biết lấy lòng Thẩm Xuân Linh cũng không tới, nhưng mà nếu thay đổi người khác tới lấy lòng vị đồng sự này thì sao?

Chờ đến tận cửa phòng Đồng sự trưởng, cô phái người tiến hành theo dõi, dùng mấy người nhà họ Tư thông thạo bậc nhất về trinh thám. Tư Mộ Thần cũng bỏ khá nhiều vốn để làm bà xã vui vẻ.

Khiến Tư Kiến Quốc dậm chân, mắng Tư Mộ Thần là thê nô, bị vợ quản giáo, nhưng mà Tư Mộ Thần lại nói thêm làm cho ông tức giận.

Tư Mộ Thần nói: “Ba, đời này của người không có trả qua mùi vị bị phụ nữ quản lý, đời này người chỉ toàn quản phụ nữ.” Tư Kiến Quốc bị những lời này làm cho buồn bực cực kỳ.

Nhìn lại vợ của mình, hình như là mang theo điểm áy náy, xem ra cái tên tiểu tử thối Tư Mộ Thần kia đúng là đối xử với bà xã rất tốt.

Cho nên ông muốn vài chục năm còn lại yêu thương vợ mình nhiều thêm một chút.

Nhìn hành động của chồng, mẹ Thần yên lặng cảm ơn con dâu kia của bà, rốt cuộc khiến cho ông đáp lại bà, rốt cuộc thì cũng chờ được mây mờ xưa tan trăng sáng tỏ.

Trong thư phòng, Tư Bang Quốc đang luyện thư pháp, Lý Mục tiến vào, nhìn Tư Bang Quốc, trong lòng bà dâng lên một trận đau lòng.

“Có gì muốn nói sao?” Tư Bang Quốc cũng là có chút phiền não, ném một tờ giấy bị vò nát trên mặt đất.

Lý Mục tiến lên nhặt tờ giấy, mở ra một tờ, sắc mặt của bà không phải là thực bình tĩnh, hình như là do dự thật lâu rốt cuộc có dấu hiệu bùng phát.

“Ông nhất định là đã sớm biết có phải hay không?”

Lời của bà làm cho bút lông trên tay Tư Bang Quốc ngừng lại một chút.

“Vì sao không nói cho tôi biết, Cảnh Thái Sinh là con tôi? Vì sao không nói Cảnh Lam đã cứu nó?” Lý Mục đối với hiểu lầm cùng lòng dạ hẹp hòi của bản thân cảm thấy thật buồn cười. Người phụ nữ Tư Bang Quốc yêu cảm đời nhưng trong lòng đã có người khác, bà xem bà ta như tình địch, nhưng mà bà ta lại dùng con trai của mình để lấy an toàn cho con trai bà, bà cảm thấy bản thân sống trên đời là để cho Cảnh Lam chê cười.

Con gái của Cảnh Lam cho tới bây giờ đều không có đem bà để trong lòng so đo, mà bà lại tưởng tượng là đối thủ mà tranh đấu.

Cảnh Lam là người thông minh, nếu không có cô, Cảnh Thái Sinh có thể đã sớm chết, không hẳn là Cảnh Thái Sinh, là Tư Thái Sinh mới đúng, hiện tại Tư Kiến Quốc mới chính là con trai nhà họ Cảnh.

Năm đó Tư Bang Quốc vẫn còn là một vị tướng, mang theo người đi phá hủy đảng Quốc dân còn lại, mà thời điểm đó Lý Mục đã sắp sinh, đối với con trai của Tư Bang Quốc là có bao nhiêu giống như hồ rình mồi, cho nên vào giây phút Cảnh Thái Sinh vừa sinh ra Lý Mục liền lo lắng.

Về sau, trong lúc bà hôn mê, Cảnh Lam lên lút đánh tráo hai đứa nhỏ, ngay tại sau một tiếng đồng hồ sau khi đánh tráo, đảng Quốc dân còn sót lại liền lập kế trộm đi con trai của Lý Mục, nói Tư Kiến Quốc là phúc lớn mạng lớn. Tại thời điểm đảng Quốc dân bắt được đứa nhỏ, cũng là lúc lão Dương tham mưu, cứu được Tư Kiến Quốc.

Cho nên Lý Mục đối với nhà họ Dương đặc biệt thân thiết, bởi vì đã cứu con trai của bà, mà cháu gái nhà họ Dương lại thích cháu trai nhà mình, tác hợp cho bọn nhỏ cũng không có gì quá đáng có phải hay không?

“Hiện tại bà biết không cũng muộn.”

“Không muộn? Không muộn? Ha ha ha.... ông già, ông biết ông để cho tôi kẻ tóc bạc tiễn người tóc xanh, để cho tôi bà già này nhìn con trai của mình chết đi, vậy mà ông còn nói không muộn sao?” Giọng nói Lý Mục có chút kích động, có thể nhìn ra, cảm xúc của Tư Bang Quốc cũng dao động rất lớn. Nếu không thì chữ của ông hẳn là mạnh mẽ, mà không phải là vô lực, thậm chí có chút yếu ớt như vậy.

“Lý Mục, con của chúng ta đang ở nhà.” Tư Bang Quốc vẫn kiên trì, giống như ông lập tức già thêm vài chục tuổi. Tư Bang Quốc không phải là không biết tình huống, nhưng mà ông hy vọng Lý Mục có thể kiên nhẫn, đây cũng là hy vọng Cảnh Lam có thể nhìn thấy. Cảnh Lam hi vọng hai nhà đều tốt đẹp, nếu Thái Sinh đã là người nhà họ Cảnh, liền là người nhà họ Cảnh. Mà Kiến Quốc liền là con trai của bọn họ.

“Tư Bang Quốc, ông luôn luôn không biết tôi muốn gì, hiện tại tôi nói cho ông nghe, tôi muốn mang theo Tiểu Tiểu Bình trở về Anh quốc, có thể sẽ không bao giờ quay trở lại.” Lý Mục vừa dứt lời, liền rời khỏi, không cho Tư Bang Quốc bất kỳ cơ hội nói lời nào. Tư Bang Quốc chỉ có thể nhìn Lý Mục đi xa.

Tư Kiến Quốc không biết khi nào thì đi vào, “Ba, mẹ tới kỳ? Thật lạ, người cũng nên ra ngoài giải sầu, sau đó vui vẻ trở lại.” Tư Kiến Quốc biết nỗi đau mất con của ông, cho nên ông đề nghị.

“Thật ra con đã sớm biết, phải hay không?” Tư Bang Quốc nhìn Tư Kiến Quốc, vẻ mặt hoảng hốt, giống như cũng là có chút suy nghĩ.

“Vâng.” Tư Kiến Quốc nhìn thẳng cha già của ông, ông vẫn rất tôn trọng ba mình.

“Khi nào thì con bắt đầu hoài nghi?”

“Thời điểm mẹ qua đời.” Tư Bang Quốc hiểu rõ, trong miệng Tư Kiến Quốc nói chính là Cảnh Lam.

Tư Bang Quốc cũng thâm nghĩ chính mình quả thật đã già rồi, nếu sớm có thể suy nghĩ cẩn thận, lúc đó vì sao Tư Kiến Quốc lại đi cúng viếng Cảnh Lam, ông còn tưởng là cần cho việc chính trị. Vì mục đích, con trai của ông có thể làm ra rất nhiều việc, mặc dù không nói cái này là việc xấu, nhưng ít nhất là vì có lợi cho bản thân. Cho nên thời điểm đi cúng viếng Cảnh Lam, ông tưởng Tư Kiến Quốc đang mượn sức của nhà họ Cảnh giàu có, thì ra là do ông xem thường con mình rồi.

“Làm sao con biết được?”

“Lúc bệnh viện tiến hành thử máu cho con và mẹ, đã làm lộn, sau khi đổi lại vẫn là cùng một nhóm máu, theo thời điểm đó liền bắt đầu hoài nghi.”

Tư Bang Quốc thở dài một hơi, vẻ mặt kiên định, ông nhìn Tư Kiến Quốc, cực kiên định nói.

“Ba hi vọng chuyện này đâm lao thì phải theo lao, cứ như vậy đi, con có đồng ý không?”

“Ba, con biết.” Mặc dù vẻ mặt Tư Kiến Quốc phức tạp, nhưng mà nghe nói xong cũng rời khỏi thư phòng của ông.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Sao lại là anh

"Tiểu thư Cảnh Tô, xin mời cô đi theo chúng tôi một chuyến!" Không ngờ người dẫn đầu chính là người kia.

"Làm phiền!" Cảnh Tô bi thương đi ra ngoài, vẫn bình tĩnh nhìn bọn họ.

Điểm này của Cảnh Tô làm cho người áo đen đối với cô cảm thấy bắt đầu kính nể, xem ra lần trước bang chủ đoán sai rồi! Tiểu thư Cảnh Tô kiên cường hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn họ.

"Tiểu thư Cảnh Tô, cha cô ra đi như thế, chúng tôi đều cảm thấy rất buồn!" Lời nói của người áo đen chỉ làm cho Cảnh Tô nhướn mày, cũng không làm ra nhiều phản ứng.

Cô yên lặng ngồi trong xe, cũng không cảm thấy sợ hãi và bất an, cô xoa ngón tay áp út bên bàn tay phải, trong nhà còn hai người phụ nữ đang chờ cô trở về.

Xe chạy vào một khu nhà cao cấp, bên trong là một nhóm người áo đen đứng canh gác, đây nghĩ đến chính là nhà của người kia.

"Đến rồi hả?"

"Dạ, bang chủ!"

Cảnh Tô bị đưa vào trong, cô vừa nhìn đã thấy một người đàn ông mặc quần tây thường vào áo sơ mi trắng đứng đối diện với mình, nhưng mà hình như không giống với bộ dạng lần trước, trang bị đầy đủ, thì ra là muốn lộ mặt sao?

"Tiểu thư Cảnh Tô, rất hân hạnh được biết em!" Cả người anh ta quay lại, nhìn Cảnh Tô tràn đầy vui vẻ.

Cảnh Tô nhìn người đàn ông trước mặt, cảm thấy rất quen thuộc, gương mặt này, có thể giống với gương mặt trong trí nhớ cô chứ?

"Anh là ai?" Cảnh Tô nhìn người đàn ông rồi hỏi.

"Anh là em? Em nhìn không ra sao?"

Cảnh Tô lui về phía sau hai bước, bởi vì gương mặt này rất giống với gương mặt Tư Mộ Thần trong trí nhớ của tôi, không phải nói hoàn toàn giống nhau, nhưng mà trên góc cạnh lại phù hợp như vậy, hoặc là đến một mức độ nào đó, tướng mạo của bọn họ cũng có chỗ giống nhau, trong lòng Cảnh Tô có chút lạnh lẽo.

"Không phải đã đoán được rồi sao?" Tư Mộ Vĩ nhìn Cảnh Tô với ánh mắt tràn đầy nguy hiểm.

"Không phải nói, em muốn suy nghĩ gả cho anh sao?" Tư Mộ Vĩ bước từng bước đến gần "Gả cho anh không phải giống nhau sao? Cũng có thể có được thể lực nhà họ Tư sao?" Anh ta nhẹ nhàng thổi khí vào Cảnh Tô.

Cảnh Tô quay mặt sang hướng khác, không muốn đối mặt với người đàn ông đáng sợ này, cô thoát nhìn cảm thấy đại bác này rất khó chơi.

"Sợ anh sẽ ăn em sao? Hả?" Tư Mộ Vĩ cũng không tính buông tha cho cô, rốt cuộc bức cô vào chỗ chết.

"Tôi đã kết hôn rồi, tôi còn là người phụ nữ của em trai anh!" Cảnh Tô cúi đầu, giọng nói rất lớn, nhưng mà vẫn buồn buồn, làm cho người nghe không cảm thấy tức giận.

"Em trai? Ha ha ha" Tư Mộ Vĩ như nghe được chuyện buồn cười nhất, anh ta lui về phía sau một bước, Cảnh Tô thở dài một hơi, đưa tay định mở cửa, nhưng cho dù cô dùng sức thế nào, cánh cửa bị khóa thật chặt vẫn không nhúc nhích.

"Nghĩ muốn chạy sao?" Tư Mộ Vĩ ngồi trên giường, bắt đầu cởi cúc áo sơ mi của mình ra, mới vừa cởi hai cái, anh ta ngẩng đầu lên nhìn cô.

"Đến đây!" Anh ra lệnh, không ôn nhu giống Tư Mộ Thần, bộ dạng anh như vậy càng thêm khát máu.

Cảnh Tô không ngừng lắc cửa, cô biết rõ bây giờ nếu cô không ra được, như vậy đêm nay cô sẽ thành bữa ăn của anh ta, vì vậy cô nhất định phải ra ngoài.

"Thật sự là không ngoan, nói, muốn trốn thoát phải không?" Tay anh ta vòng qua eo Cảnh Tô, ôm cô lên cách mặt đất, dán chặt vào cơ thể cô, Tư Mộ Vĩ cảm nhận được cả người cô lạnh run, cảm thấy rất thú vị.

Cảnh Tô theo bản năng cắn môi, không phát ra âm thanh, tay của cô nắm thật chặt tay nắm cửa không chịu buông ra, sức lực rất lớn như muốn bẻ gãy tay nắm cửa ra.

"Bé con của anh, sao em có thể không phối hợp như thế chứ?" Tư Mộ Vĩ vừa nói chuyện, vừa về Cảnh Tô đến bên giường.

"Anh thả tôi ra! thả tôi ra!" Cảnh Tô không để ý hình hươg hét to, nhưng không phải là có câu 'đàn ông cảm không chiếm một thứ gì được, thì càng muốn đạt được,' hiện tại người phụ nữ này càng muốn chống cự càng làm cho người đàn ông càng muốn chinh phục thêm.

"Muốn anh muốn em bây giờ không?" Giọng nói của người đàn ông khàn khàn vang lên, phía sau là một vật cứng đang chọc vào người cô, Cảnh Tô không phải là một cô gái chưa có kinh nghiệm sống, cô đã là mẹ của một con, đương nhiên là hiểu rõ điều này, cô không dám giãy dụa, biết rõ nó đang đẩy nhanh ** của người đàn ông. Cô có thể nào cũng không ngờ người đàn ông này lại muốn làm chuyện này đối với mình.

Cả người cô cứng ngắc, trong lòng không ngừng thầm cầu nguyện, không được đụng tôi, không được đụng tôi!

Nhưng mà người đàn ông bắt đầu sờ mặt cô, hai mắt Cảnh Tô nhìn theo tay anh ta, sau đó nhìn tay anh ta cẩn thận vuốt ve mũi, miệng của cô.

"Quả nhiên là một người đẹp, làn da thì càng khỏi phải nói tới, không thể tin được đây là mẹ của một con, cũng khó trách Tư Mộ Thần lại xem em như bảo bối mà nuôi dưỡng!" Trong giọng nói Tư Mộ Vĩ mang theo hăm dọa.

"Cảnh Tô, em nói xem, nếu anh muốn em ở trong này, sau đó gửi đoạn bản ghi hình về cho Tư Mộ Thần, em nói Tư Mộ Thần còn có thể muốn sống cùng với em không?" Tư Mộ Vĩ đột nhiên có ý xấu nói.

Cảnh Tô chỉ nhìn anh ta không nói lời nào, nói nhiều ở chỗ này cũng là phí công.

"Vì sao không nói lời nào?" Tư Mộ Vĩ nắm cằm cô, bắt buộc cô phải nhìn anh ta.

"Vì sao?" Trong miệng cô chỉ nặn ra hai chữ đơn giản.

"Vì sao? Muốn biết không? Anh cảm thấy vẫn là Tư Mộ Thần nói với em thì tốt hơn!" Đột nhiên về mặt Tư Mộ Vĩ trở nên âm trầm.

"Các người có tư cách gì được hạnh phúc? Tôi muốn các người đều không được hạnh phúc, không phải các người kết hôn sao? Nhưng tôi muốn em nhất định phải ly hôn!" Tư Mộ Vĩ hôn Cảnh Tô hung hăng ném lên giường.

Cơ thể cường tráng của anh ta nằm đè lên người Cảnh Tô, bây giờ là mùa đông, Cảnh Tô mặc rất nhiều quần áo, nhưng mà Tư Mộ Vĩ không sợ, anh ta xé áo khoác ngoài của Cảnh Tô ra.

"Cảnh Tô! em giãy giụa cũng uống công thôi" Tư Mộ Vĩ hung hăng hôn Cảnh Tô, Cảnh Tô không ngừng đánh người đàn ông này, rất nhanh, cô cảm giác được trên cổ mình truyền đến một trận đau đớn.

Tư Mộ Vĩ tại những dấu vết cắn bản do Tư Mộ Thần lưu lại đã tăng thêm rất nhiều vết tích, có lẽ là từng hàng dấu răng.

Ngoài dự tính là Tư Mộ Vĩ không có bất kỳ hành động nào kế tiếp, anh ta đứng lên.

"Trước tiên bỏ qua cho em! Chờ anh trở lại, em phải suy nghĩ thế nào để hầu hạ anh cho thật tốt!" Tư Mộ Thần rời khỏi, Cảnh Tô nhìn thấy lúc anh ta ra ngoài, có một người đàn ông mặc đồ đen đến gần đến gần đó, có lẽ là xảy ra chuyện.

Cảnh Tô che lấy cổ mình, nắm chặt quần áo, quan sát hoàn cảnh xung quanh đây, cô thấy tòa này ở gần bờ biển, rốt cuộc làm sao mới có thể ra ngoài?

Căn phòng này chỉ có một cánh cửa, muốn đi ra ngoài chỉ có thể ở trong này nghĩ cách.

Cảnh Tô nhìn vật dụng trong căn phòng này, ít ra cũng không thể làm cô bị thương, cô cầm lấy một cái bình hoa, nếu Tư Mộ Vĩ đi vào, cô còn có thể nhanh chóng phòng bị.

Dường như Cảnh Tô nghe được tiếng bước chân, là anh ta đến rồi sao?

Cảnh Tô cầm bình hoa trốn phía sau cửa, nếu anh ta vừa vào, cô sẽ đánh cho bất tỉnh.

Cạch, cửa bị mở ra!

Cảnh Tô cầm cái bình hung hăng đánh tới, nhưng mà người đến tránh rất nhanh.

"Cảnh Tô, là anh!" Hàn Tử Dương nhìn sợi tóc lộn xộn, quần áo không chỉnh tề của Cảnh Tô, trong lòng cảm thấy hơi đau lòng.

"Hàn Tử Dương, sao lại là anh?" Cảnh Tô thả lỏng đề phòng trong lòng: "Hàn Tử Dương, sao anh lại đến đây?"

Bộ dạng thành thật của Hàn Tử Dương làm cho Cảnh Tô vô ý thức gạt đầu, Hàn Tử Dương vô ý nhìn thấy hành động này.

Anh ta tiến lên, ôm cảnh Tô vào ngực, mặt anh ta kề sát vào cô, từ góc độ khác nhìn lại, bọn họ giống như đang hôn nhau.

"Anh muốn làm gì?" Cảnh Tô sợ hãi nhìn Hàn Tử Dương.

"Đi theo anh, không cần phải sợ, tin tưởng anh!" Hàn Tử Dương nói xong, nháy mắt, Cảnh Tô nhìn xung quanh căn phòng, như như có một vật màu đỏ đang theo dõi.

Camera?

"Em có thể ra ngoài không?"

"Làm theo anh, anh sẽ giúp em ra ngoài!"

Từ trong màn hình, Hàn Tử Dương hôn Cảnh Tô rất kích thích, tay Cảnh Tô còn vòng lên cổ Hàn Tử Dương, quần áo Cảnh Tô từ từ cởi xuống.

Đến lúc mấu chốt, Cảnh Tô chui vào chăn, Hàn Tử Dương ở bên ngoài bỏ đi không còn một mảnh vải che thân, từng món quần áo cũng bị Cảnh Tô ném từ trong chăn ra.

Mặc dù Cảnh Tô cởi nội y, nhưng mà vẫn còn mặc quần áo, Hàn Tử Dương ở phía trên vận động, từng đợt dao động trong chăn.

Cảnh Tô nhìn Hàn Tử Dương trong chăn đang ra sức vận động, trong lòng cũng cảm động, tuy rằng anh ta có lỗi với mình, nhưng mà bây giờ lại ra tay giúp đỡ mình, cô vẫn còn rất cảm động.

"Đợi một chút, làm một chút dấu vết máu, đợi chút nữa sẽ có người dẫn em đi tắm." Trong lời nói của Hàn Tử Dương có ý sẽ có người đến kiểm tra cơ thể của Cảnh Tô.

"Em biết rồi!" Cảnh Tô đỏ mặt nhìn Hàn Tử Dương.

"Giúp anh không?" Lần đầu tiên Hàn Tử Dương nói với nữ sinh như vậy.

"Anh, có thể tự mình được không?" Cảnh Tô nói anh ta giúp đỡ, nhưng mà anh ta không phải là người nào đó của cô, coi như là người cứu cô, cô cũng không làm chuyện báo ân như vậy.

"Được!" Hàn Tử Dương vẻ mặt âm thầm, anh ta dùng tay bắt đầu tự giải quyết, để lại dấu vết trên giường. Để lại chất lỏng trên người Cảnh Tô.

Hàn Tử Dương ** cơ thể mình, rút ra một liều thuốc, ngồi trên giường tùy ý để khói trắng tràn ngập căn phòng.

Cảnh Tô từ giữa giường đứng dậy, Hàn Tử Dương thu đốn mình lại rồi đi ra ngoài.

Giống như lời Hàn Tử Dương nói, có một người phụ nữ trung niên nhanh chóng đi đến, ở trong căn phòng đưa tay ra bóp từ miếng thịt trên người Cảnh Tô.

Cảnh Tô nhìn người đến, chui vào chăn mặc bộ quần áo.

"Tiểu thư, xin mời!" Người phụ nữ trung niên đưa Cảnh Tô đi vào trong một căn phòng có bồn tắm rất lớn, trong phòng tắm, người phụ nữ trung niên cầm áo choàng tắm nhìn Cảnh Tô đi vào trong bồn tắm.

Nhìn xung quanh Cảnh Tô, người phụ nữ trung niên cầm áo choàng tắm rời đi, chính là cô gái này thật đẹp, bà ta không muốn nhìn nữa, dù sao những vết tích sau khi hoan ái sẽ không lưu lại chứ?

Bà ta ở trong phòng sửa sang lại giường chiếu, nhìn chất lỏng của Hàn Tử Dương lưu lại, bà ta chụp ảnh lại. Sau đó trở về phục mệnh.

Cảnh Tô vừa trong phòng tắm ra ngoài đã bị người ta đưa đến căn phòng khác, đổi lại quần áo khác, sau đó đưa cô về nhà, tất nhiên theo cô về nhà còn có cuộn cuộn băng ghi hình.

Tại "Nguyệt Nha Tiểu Uyển", Tư Mộ Thần đen mặt nhìn màn hình ti vi, anh không có cảm giác gì.

Cảnh Tô về mặt mặt mỗ, vừa vào phòng, cô lập tức nhìn thấy một màn kia trên màn hình ti vi.

"Mộ Thần, em.... .." Cảnh Tô cảm giác không mở miệng được.

"Cô bé, đều là lỗi của anh!" Tư Mộ Thần tiến lên ôm Cảnh Tô, tất cả ủy khuất của cô vào lúc này theo nước mắt chảy xuống.

"Tư Mộ Thần, vì sao? Vì sao anh không đến tìm em? Em thật sự rất sợ!" Cảnh Tô khóc, cô có bao nhiêu sợ hãi người đàn ông kia.

"Cô bé, anh ta làm vậy với em rồi hả?" Tư Mộ Thần bắt đầu cảm giận do dự thiếu quyết đoán của mình, nếu anh sớm hạ quyết định, có lẽ hôm nay cô bé của anh đã không cần đụng phải chuyện xảy ra như vậy chứ?

"Không có, không có!" Cảnh Tô nghẹn ngào, nhưng mà tay trái không tự chủ xoa xoa cổ mình.

Tư Mộ Thần kéo cổ áo Cảnh Tô, nhìn Cảnh Tô với vẻ mặt đau lòng, đều là do anh ta làm sao?

"Ừ!" Cảnh Tô nhẹ nhàng gật đầu.

"Tư Mộ Thần, em muốn đi tắm!" Cảnh Tô nhìn Tư Mộ Thần, cảm giác mình thật bẩn.

Tư Mộ Thần buông Cảnh Tô ra, để cô đi qua người mình.

Để cho cô tắm thư giãn một chút cũng tốt, nhưng mà anh nghĩ đến Cảnh Tô có thể ở trong phòng tắm ngược đãi chính mắt, nên anh bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Vì vậy anh đứng ngoài cửa canh chừng, sau đó chờ Cảnh Tô đi ra.

Trong phòng tắm trên cửa kính, hình ảnh phản chiếu Cảnh Tô xoa xoa da của mình, Tư Mộ Thần càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, anh xông vào.

"Làm sao vậy?" Cảnh Tô dừng động tác trong tay nhìn Tư Mộ Thần đứng trong màn sương mù, Tư Mộ Thần nhìn Cảnh Tô vẻ loạn thuốc mỡ trên người, trong lòng thả lỏng nhưng khi nhìn thấy dấu vết loạn lỗ kia, mặc dù trong lòng anh hơi nghi ngờ, anh mà cũng phải chờ Cảnh Tô đi ra để hỏi.

"Đây không phải là do anh ta làm, Hàn Tử Dương cũng không đụng vào em, đây đều do tự em làm! Trong màn hình cũng là sai!"

Cảnh Tô nhàn nhạt giải thích, Tư Mộ Thần nhìn vẻ mặt rối rắm của Cảnh Tô, thật giống như anh sẽ không tin cô vậy.

"Anh tin những lời em nói!" Tư Mộ Thần nhìn Cảnh Tô, trong nội tâm bình tĩnh bỗng dao động, nói thật, nếu là người phụ nữ của mình bị người khác đụng vào, có lẽ sẽ để ý, nhưng mà nếu là tình cảm chân thành của mình, tại sao có thể bởi vì một vài vết bẩn là làm bản tình cảm của bọn họ được chứ.

"Tư Mộ Thần, cảm ơn anh!"

"Đưa ngọc Cảnh Tô này, hôn nhân vốn là chuyện của hai người, duyên phận này không dễ đến, muốn tách ra thì rất dễ dàng, nhưng mà trong biển người mệnh mong muốn xác suất ở cùng một chỗ, anh biết rõ không dễ đến chút nào!" Lời nói của Tư Mộ Thần rất rõ ràng, hiện tại có bao nhiêu cuộc hôn nhân vì vẻ bề ngoài, hoặc là ép buộc ly hôn bên ngoài, thật ra việc hôn nhân không dễ dàng cỡ nào, ly hôn, làm cho cái gọi là tiểu tam thừa cơ hội chui vào, thật là một việc không nói nên lời, đấu với thể tam, thể nào cũng làm cho tiểu tam có một kết cục thảm bại.

Hơn nữa, Hàn Tử Dương chỉ là quá khứ, căn bản không tạo ra bất kỳ uy hiếp gì đối với anh, tâm cô bé của anh vẫn luôn đặt trên người anh! Về điểm này tuyệt đối tự tin!

"Tư Mộ Thần, anh và anh trai anh có đụng chạm gì không?" Cảnh Tô chợt nhớ đến bộ dạng kinh khủng của Tư Mộ Vĩ nên hỏi lại Tư Mộ Thần.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Đụng chạm, hoàng kim không có lương tâm

Tư Mộ Thần ôm tay Cảnh Tô, có chút cứng ngắc, Cảnh Tô ngẩng đầu nhìn anh, dường như có lời khó nói.

"Anh hại chết bạn gái của anh ta!"

Tư Mộ Thần chỉ nói đơn giản một câu, cũng không giải thích gì nhiều, nhưng lại làm cho Cảnh Tô thấy rõ là anh đang thống khổ cỡ nào, vì vậy anh không muốn vạch trần vết sẹo kia, chỉ là chờ thời gian trôi qua chỉ một mình anh biết chuyện này.

"Tư Mộ Thần, em mệt mỏi rồi!" Cảnh Tô sờ cơ thể mình, thật sự là rất đau.

Tư Mộ Thần ôm Cảnh Tô đi ngủ, nhưng mà cũng phải, lần này Tư Mộ Vĩ cho anh một bài học, để cho anh biết người phụ nữ của anh đang bị theo dõi.

Cả một đêm này Cảnh Tô ngủ không yên giấc, phản phản phục phục, Tư Mộ Thần cũng nằm trên giường suy nghĩ chuyện này.

————— đường phân cách —————

"Thế nào?" Tư Mộ Vĩ vuốt đồ vật trong tay, sau đó nhìn thư ký ôm sổ sách đến, đều là vật anh ta không muốn.

"Tổng giám đốc, một nhóm người đã được chúng ta phái đi tìm kiếm!" Tiểu Bí đứng bên cạnh nói, Tư Mộ Vĩ hưởng thụ nhìn cô gái này, không phải nguyên nhân khác, là bởi vì bộ dạng của cô ta giống như mối tình đầu của anh đã chết vài phần.

Tư Mộ Vĩ ngoài thân phận nhân vật đứng đầu hắc bang quốc tế ra, còn là tổng giám đốc "Hoàng Đình", nhìn thư ký, anh ta phát phát tay, xem ra muốn cô gái này ra tay chỗ Cảnh Tô, nhưng mà dường như trải qua việc này em trai tốt của anh ta càng đề phòng hơn, phải làm sao bây giờ?

"Tổng giám đốc, Hàn Tử Dương đến đây!"

"Mộ Vĩ, thu tay lại đi!" Hàn Tử Dương tiến vào vẻ mặt phức tạp nhìn anh ta.

Nhìn xem vào lúc này Hàn Tử Dương đâu còn là người luôn có bộ dạng anh tuấn kia chứ? Gương mặt râu ria, tóc rối tung, toàn thân còn tản ra mùi rượu.

"Tử Dương, cậu nên đi tắm rồi hãy đến nói chuyện với tôi!" Tư Mộ Vĩ bịt mũi đầy ghét bỏ, nhìn anh tràn đầy khinh thường. Thật là không có tiền đồ. Không phải là để anh ta ngủ với đàn bà thôi à? Nếu không phải mình có tính sạch sẽ, người phụ nữ của Tư Mộ Thần phải chính anh ta ra tay.

Lúc trước là anh cưỡng bạo người phụ nữ của mình, ép người phụ nữ của mình cắt cổ tay tự sát, anh ta cũng phải để cho anh ném thử mùi vị này.

Tư Mộ Vĩ nhìn Hàn Tử Dương, sau đó để Hàn Tử Dương đi tắm rửa một chút, nhưng mà Hàn Tử Dương kiên quyết không đồng ý, không muốn đi sửa sang lại chính mình.

"Làm cho tôi một chuyện, tôi sẽ buông tha cho Cảnh Tô!"

"Được, anh muốn tôi làm cái gì, tôi đều đồng ý với anh!"

"Bây giờ người phụ nữ đó là người như thế, sao trước đó không bỏ đi? Nếu Cảnh Tô không phải người phụ nữ của Tư Mộ Thần, chắc chắn tôi sẽ không đối xử với cô ta/cô ấy như vậy! Chỉ là bởi vì cô ấy là phụ nữ của Tư Mộ Thần!"

"Đừng nói nữa, Mộ Vĩ, tôi làm, anh nói đi!"

"Đi chuyển khoản tiền vốn hắc bang ra đây!"

"Sổ sách gì? Rốt cuộc là sổ sách gì mà vừa bắt đầu anh phải gây chiến chứ?"

"Vàng ròng!" Tư Mộ Vĩ quay người lại, con ngươi hung ác nhìn Hàn Tử Dương, Hàn Tử Dương lùi lại một bước, anh ta biết rõ anh ta đang nói cái gì.

"Vậy bút hoàng kim trong tay anh?" Hàn Tử Dương cũng không tin án giết sạch hoàng kim hậu thế nổi tiếng là do anh ta làm.

"Khẩn trương như vậy làm gì? Đều là người trong hắc bang, Hàn Tử Dương, cậu giả vờ thuần khiết cái gì? Lúc trước cậu tiếp cận Cảnh Tô không phải vì quỹ hạn trong tay cô ta, sau này điều tra rõ ràng hoàn cảnh của hai vị thiên kim, chẳng phải lúc đó cậu đã bỏ qua cho Cảnh Tô à?"

Tư Mộ Vĩ liên tục đâm vào chỗ đau của Hàn Tử Dương Hàn Tử Dương bắt lực nhìn bụng mình, giống như nơi đó đang có ngọn lửa thiêu đốt, tựa như nội tâm của anh ta lúc này cũng bị dấy vồ.

"Mộ Vĩ, tôi làm, chỉ cần đem sổ sách chuyển đến sẽ không làm tổn thương cô ấy chứ! Là tôi nợ cô ấy!" Hàn Tử Dương chán chường rời khỏi, Tư Mộ Vĩ nhìn hành động nhỏ náy, ngược lại lần đầu tiên nhìn kỹ anh ta lần nữa, từ nhỏ đến lớn cậu ta không phải là loại người không đạt được mục đích thì

không từ bỏ thủ đoạn sao? Bây giờ chỉ vì một người phụ nữ mà thành ra như vậy, thật sự là không đáng.

Nếu như Mạnh Mạnh của anh vẫn còn, có phải anh cũng có thể chết như vậy? Tư Mộ Vĩ suy nghĩ một chút. Anh ta còn chưa thể chết vậy được. Bởi vì anh ta vẫn khá thích thú của mình nhưng vì sao anh còn phải trả thù chứ? Đây chẳng phải là bởi vì em trai thân yêu nhất của anh ta khiêu khích mình sao? Cho nên anh ta nuôi dưỡng thể lực lâu như vậy chính là vì có một ngày bắt người phụ nữ của nó nghiệm ma túy, sau đó đánh một trận xem thể lực của ai lớn hơn thì người phụ nữ này sẽ thuộc về người đó.

Nhớ tới mùi trên người Cảnh Tô, mình vẫn rất thích. Có lẽ nếu mình chấp nhận chơi đùa người không phải là xử nữ cũng không phải là không thể.

Tư Mộ Vĩ này nghĩ gì, Tư Mộ Thần làm sao cũng không nghĩ tới chứ? Anh bắt đầu sắp xếp, bắt đầu điều động toàn bộ đội tình nhuệ đào tạo từ lâu, kể cả một đám người bảo vệ Cảnh Tô cũng được mai phục tốt.

Cảnh Tô đi làm ở Cảnh Thái Lam, phở trương rộng rãi, Cảnh Linh cười nhạt nhìn Cảnh Tô: "Quả nhiên là không giống với thiếu phu nhân của nhà họ Tư, đi làm cũng mang theo bảo vệ, thật sự là không biết có phải Tư Mộ Thần phái cả đơn vị của anh ta đi không!" Cảnh Linh châm chọc nói lời khiêu khích, Cảnh Tô cũng không trả lời.

"Ồi a, kéo được rồi sao? Tao cho mày biết, nếu tao nhìn mày không vừa mắt, tao sẽ lập tức đá mày ra khỏi Cảnh Thái Lam!" Cảnh Linh nói lời độc ác, Cảnh Tô ngừng cước bộ của cô lại, sau đó nhìn cô ta.

"Là sao?" Cô thân nhiên trả lời một câu: "Cảnh Linh, cô không có bản lĩnh đó đâu!" Cô tiến đến bên tai Cảnh Linh nói lời khiêu khích.

Cảnh Linh khinh thường nhìn cô: "Cảnh Tô, mày cho rằng mày là ai? Tao có thể làm cho ba mày chết, tao cũng có thể làm cho mày chết!" Cảnh Linh nói xong, sau đó như một công chúa kiêu ngạo bước qua, vài nhân viên quay quanh cô ta như sao vây quanh trăng rồi rời đi.

Cảnh Tô lắc lắc cây bút ghi âm trong tay đặc ý nhìn bóng lưng Cảnh Linh rời đi, cô gái này, thật là không có đầu óc.

Vì để cho hai mẹ con cô ta lòi cái đuôi hồ ly ra, lúc nào cô cũng đều bật bút ghi âm, cho dù là một câu hữu dụng gì, cô cũng muốn tập hợp lại, cha, cô nhất định sẽ đem hai mẹ con nhà này ra trước công lý, còn phần di chúc kia, nhất định là có vấn đề.

Hầu như cả ngày Cảnh Tô không ra ngoài, bây giờ phòng làm việc của cô ngày cả một người khách cũng không có.

"Cảnh Tô, em có ổn không?" Dung Thiếu Tước nhìn Cảnh Tô, dường như hơi gầy.

"Em rất tốt, Thiếu Tước!" Cảnh Tô nghĩ nghĩ, thật ra làm bạn với Dung Thiếu Tước thật sự rất tốt.

"Cảnh Tô, để cho anh đến bảo vệ em đi!" Đột nhiên anh ta đưa ra yêu cầu này, làm cho Cảnh Tô có chút không quen, cô là một người phụ nữ đã kết hôn có quan hệ mập mờ với người đàn ông chưa lập gia đình, làm cho Cảnh Tô có chút không được tự nhiên, nói sau thì cô cũng tuyệt đối tin tưởng Tư Mộ Thần.

Không nên gấp gáp cự tuyệt anh, bây giờ nhà họ Tư khó giữ nổi!" Dung Thiếu Tước nhìn về mặt trầm mặc của Cảnh Tô.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Cảnh Tô nhìn Dung Thiếu Tước, trong lòng hơi lo lắng, suy nghĩ giống như sắp xảy ra chuyện gì.

"Cảnh Tô, em đi theo anh, đi theo anh nhanh lên một chút được không?"

"Không, anh nói cho em biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Cảnh Tô, cái gì cũng đừng hỏi, Tiểu Bình đã đến chỗ anh!" Dung Thiếu Tước chăm chú nhìn Cảnh Tô.

"Dung Thiếu Tước, em không đi, nếu anh không nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì, em sẽ không đi!" Cảnh Tô nhìn Dung Thiếu Tước, trong ánh mắt tràn đầy kiên định.

"Cảnh Tô, em nghe đây, nhà họ Tư đã bị bắt giữ đêm thẩm vấn!" Lời Dung Thiếu Tước nói là cả người Cảnh Tô chấn động.

"Sao, làm sao có thể?"

"Nhà họ Tư cất giấu rất nhiều bảo vật, Hơn nữa, đúng thật là mấy tháng trước trên báo quốc tế ồn ào náo nhiệt vì đám bảo vật trên bàn biến mất."

"Không, sẽ không, nhà họ Tư sao có thể có đồng bảo vật kia?" Cảnh Tô không thể tin nhìn anh ta, dường như Dung Thiếu Tước không giống nói dối.

"Muốn biết! Vậy thì đi theo anh!" Dung Thiếu Tước nhìn đồng hồ, anh kéo Cảnh Tô chạy trốn khỏi đám vệ sĩ luôn bảo vệ Cảnh Tô.

Những người vệ sĩ này, không phải là ai khác, đều là do Tư Mộ Thần dùng tiền đào tạo nên, đối với Tư Mộ Thần, những người này đều có được tri ngộ, bởi vì Tư Mộ Thần là đại ca của bọn họ, nên bảo vệ chị dâu của bọn họ vô điều kiện, giống như trước kia đại ca của bọn họ giúp đỡ người thân của bọn họ vô điều kiện.

"Các anh trở về đi!" Cảnh Tô suy nghĩ, hay là không cần để bọn họ đi theo, nếu thật sự xảy ra chuyện, mục tiêu của bọn họ quá lớn.

"Chị dâu, chúng tôi biết để cho một người đi theo chị, hiện tại những người còn lại đi theo đại ca thì thế nào?"

"Ừ, cũng được!" Cảnh Tô cảm kích bọn họ luôn đi phía sau mà không rời.

Thật ra Cảnh Tô không thể tiếp nhận tin tức này, buổi sáng lúc ra cửa còn rất tốt mà, làm sao đến buổi chiều có thể xảy ra loại chuyện như vậy, làm cho Cảnh Tô muốn sụp đổ.

"Dung Thiếu Tước, em phải làm gì? Em thật không thể tiếp nhận loại chuyện này!"

"Cảnh Tô, em phải kiên trì, đi tìm cậu em, cậu em sẽ biết rõ sự tình!" Dung Thiếu Tước chợt nhớ đến lời Tư Mộ Thần nói.... .....anh thật sự muốn Cảnh Tô đi tìm cậu của cô ấy.

"Cậu? Cậu nhỏ của em?"

"Đúng!"

"Nhưng mà, em chưa từng gặp qua cậu nhỏ!"

"Anh cảm thấy có một người có thể giúp em!"

"Ai?"

"Em trai của em - Tống Tường!" Dung Thiếu Tước vừa nói, Cảnh Tô mới tỉnh ngộ.

Tống Tường là cùng nhau lớn lên với Cậu nhỏ, đây là cách liên lạc tốt nhất.

"Em phải đi đây!"

"Cảnh Tô, em không cần phải gấp, Tống Tường đã đến chỗ anh chờ em rồi! Tranh thủ thời gian đến đó đi!" Dung Thiếu Tước nhìn Cảnh Tô, Cảnh Tô và Dung Thiếu Tước nhanh chóng rời đi.

"Đến công ty!" Dung Thiếu Tước đưa Cảnh Tô đi phía trước, vệ sĩ đi theo phía sau, tất nhiên phía sau còn có cái đuôi của Tư Mộ Vĩ, thật là một chuỗi!

—— đường phân cách ——

"Tống Tường, đưa chị đến chỗ cậu nhỏ!" Cảnh Tô vừa vào thì nhìn thấy Tống Tường đi ra ngoài.

"Chị, chị đừng gấp gấp!"

"Chị, nếu bây giờ chị đi tìm cậu nhỏ, cậu nhỏ cũng nói không biết, trước tiên chị ngồi xuống nghe chúng tôi nói được không?" Tống Tường ấn chặt vai Cảnh Tô.

"Tống Tường, chị không có cách nào bình tĩnh, cha của chị qua đời, người nhà của chị xảy ra chuyện, nhà của chị đột nhiên bị bắt đi thẩm vấn!" Cảnh Tô nói xong như muốn sụp đổ, chuyện này xảy ra liên tục giống như trong dự đoán người ta.

"Chị, trước tình bình tĩnh lại, chị nghe em và Dung Thiếu Tước phân tích cho chị nghe!" Tống Tường ý bảo Dung Thiếu Tước, chỉ thấy Dung Thiếu Tước đóng cửa thật kỹ, từ trong túi móc ra một vật gì đó, nhanh chóng cắm vào trong máy tính.

"Đây là cái gì?" Cảnh Tô nhìn USB được cắm vào, nhìn thấy một đoạn video.

"Cô bé, lúc em nhìn thấy đoạn video này, anh đã ngồi tù rồi, nhưng mà không cần phải lo lắng cho anh, chuyện lần này đều do Tư Mộ Vĩ bày ra, anh ta bày ra lâu rồi, cho nên nếu không để cho anh ta thực hiện được, còn không biết sẽ mang đến cho các người nhiều phiền toái! Cô bé, nhớ chăm sóc thật tốt cho Tiểu Bình, ngoài ra đừng đi tìm cậu nhỏ của em, hình cảnh của cậu ấy bây giờ rất nguy hiểm, nhớ rõ là đi tìm Hàn Tử Dương, anh.... ..... ." Tư Mộ Thần còn chưa nói hết lời, dường như nhanh chóng đóng lại đoạn băng ghi hình, trong lòng Cảnh Tô còn có vướng mắc, ruột cuộc Hàn Tử Dương lại có chuyện gì?"

"Thiếu Tước, bây giờ Hàn Tử Dương đang ở đâu?" sau khi Cảnh Tô xem đoạn video xong, trong lòng không kích động như vừa rồi, cô bắt đầu từ từ phân tích chuyện này.

Vàng rỗng bỗng nhiên rơi xuống nhà họ Tư, nhất định là Tư Mộ Vĩ làm chuyện này, nhưng mà vì sao món vàng rỗng này lại vào nước được? Bên hải quan có người của Tư Mộ Vĩ hay là bác cả làm chuyện này? Nhưng vì sao Hàn Tử Dương lại dính dáng trong đó?

"Có phải suy nghĩ vì sao Hàn Tử Dương có liên quan không?" Tống Tường nhìn chị gái của mình, trong chốc lát lại không phục bình thường, thật đáng khâm phục.

"Vâng!"

"Anh ta là một thành viên trong hắc bang!" Tống Tường nhìn Cảnh Tô, cười cười.

"Chị, có biết vì sao lúc trước Hàn Tử Dương thích chị không?"

"Cũng bởi vì cháu ngoại của cậu?"

"Không, mọi người đều biết đến điểm này, bọn họ đều cho rằng Hàn Tử Dương thích thiên kim nhà họ Cảnh là vì vị trí bang chủ Hắc bang, nhưng có một món đồ còn hấp dẫn hơn vị trí bang chủ hắc bang kia."

"Là cái gì?" Cảnh Tô ngày càng hồ đồ, Tổng Trường quanh co quá nhiều khiến Cảnh Tô rất rối rắm.

"Anh ta muốn biết con đường thương mại của Cảnh Thái Lam ở quốc tế!"

"Con đường thương mại quốc tế? Đây không phải là mỗi công ty đều có sao?"

"Không, không phải đường thương mại quốc tế của Cảnh Thái Lam đúng là thứ anh ta muốn có nhất, bởi vì thương mại quốc tế của Cảnh Thái Lam đi qua Tam Giác Vàng, Tam Giác Vàng là khu thuốc phiện tràn lan, chị thân ái của em chẳng lẽ chị không biết?"

"Em nói, bọn họ đang tiến hành mua bán thuốc phiện?"

"Không chỉ như thế, cậu nhỏ còn làm nhiệm vụ rửa tiền, vì vậy mỗi món tiền đen đều nằm ở sổ sách bí mật của ông ta!"

"Đây là vì sao?"

"Vì sao Hàn Tử Dương bỏ qua chị mà đi tìm Cảnh Linh?"

"Ừ!"

"Đó là bởi vì ngay từ đầu anh ta tưởng rằng Cảnh Linh mới là người kế thừa hợp pháp Cảnh Thái Lam! Nhưng mà em cũng không hiểu được vì sao Hàn Tử Dương thay đổi bộ mặt với chị như vậy! Theo em được biết, tên Hàn Tử Dương này không đạt được mục đích sẽ không chịu bỏ qua, không bị người chị của chúng ta đã dùng sức quyến rũ gì để chinh phục người ta, không ngoài dự liệu, hiện tại anh ta sẽ đến chỗ cậu nhỏ ăn trộm sổ sách đi!"

"Vì sao?"

"Chị, còn không phải là vì chị sao? Tư Mộ Vi đã hạ quyết tâm muốn phân cao thấp với Tư Mộ Thần, chẳng phải người bị thương là chị sao? Trong sổ sách đó có thứ Tư Mộ Vi muốn chị làm, cho nên người anh ta có thể dùng để uy hiếp Hàn Tử Dương chỉ có chị thôi!"

"Tổng Trường, vậy em nhanh chóng đi ngăn cản anh ta đi!"

"Chị, chị gấp cái gì? Xem này!" Tổng Trường như đùa giỡn, dương dương tự đắc lấy ra một quyển vở.

"Không phải em khoắc lác, mọi thứ đáng giá của cậu nhỏ đều nằm ở chỗ em!" Mặc dù Tổng Trường cầm quyển vở trong tay tràn đầy kiêu ngạo, nhưng cậu ta cũng rất buồn bực. Đem thứ đồ này giao cho cậu ta, cũng không sợ cậu ta rước lấy họa sát thân sao?

"Chị, nếu không đem những vật này giao cho chị, em sợ bị giết chết!" Tổng Trường yếu ớt nói, rước lấy sự khinh bỉ của Dung Thiếu Tước.

"Tổng Trường, cậu đường đường là thái tử của giới hắc đạo, cậu còn sợ ai?"

Anh đã gặp qua thân thủ của cậu ta, thời gian bọn họ biết nhau cũng không ngắn, cũng gần mười năm rồi, tay không giết chết một đặc vụ cao cấp, ra tay tuyệt không hối hận là nhanh!

"Dung mỹ nhân, anh không nói gì, người ta không nói anh cầm đầu!" Tổng Trường tức giận nói.

"Không được gọi tôi là mỹ nhân!" Dung Thiếu Tước hơi buồn bực nói.

"Đừng cãi nữa! Suy nghĩ xem bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?" Cảnh Tô ngồi xuống trước sự tức giận bồng bồng giữa hai người.

"Chị, bây giờ chúng ta sẽ chờ con mồi đến thăm, có quyển vở này, tối thiểu nhất có thể rửu anh rẻ ra ngoài chứ?" Bộ dạng Tổng Trường như rất lạc quan.

"Cậu xác định Tư Mộ Vi sẽ đánh lừa như vậy? Hơn nữa nếu để cho Tư Mộ Thần đi ra chính là muốn Tư Mộ Vi nhận tội!" Dung Thiếu Tước nói đến trọng điểm.

"Nhìn xem người này là ai vậy?" Tổng Trường sợ bọn họ nghi ngờ lời nói của mình nên lấy một bức ảnh ra.

"Ai vậy?" Cảnh Tô căn bản chưa từng gặp người này, nhưng mà Dung Thiếu Tước loáng thoáng có chút ấn tượng!

"Đây là, đây không phải là nữ trinh sát năm đó sao?" Chính là cô ấy, năm đó tin tức cô ấy tự sát đã bị dè xuống, nhưng mà vẫn có không ít người biết đến.

"Chuyện gì vậy?"

"Chị, chị phải chuẩn bị tâm lý thật tốt!" Tổng Tường đưa giỡn nhìn cảnh Tô.

"Ừ!"

"Cô gái này là do anh rề cường hiếp cô ấy, sau đó cô ấy không chịu được nhục nhã mà tự sát" Tổng Tường luôn tạo ra chủ đề, Dung Thiếu Tước biết rõ cô gái này tự sát vì Tư Mộ Thần, nhưng mà không ngờ lại tự sát như vậy.

"Cảnh Tô, em, em không sao chứ?" Dung Thiếu Tước sợ Cảnh Tô khó chấp nhận.

"Tổng Tường nhìn gương mặt trắng bệch của Cảnh Tô, cũng sợ chị anh khó chấp nhận chuyện này.

"Được rồi, thật sự không phải như vậy, trên thực tế, cô gái này bò lên giường của Tư Mộ Thần, nhưng mà Tư Mộ Thần khinh thường, cô gái này cho rằng đây là sự nhục nhã đối với cô ấy, sau đó cô ấy tự sát, chính là náo loạn ồn ào, nhưng mà ai cũng không ngờ cô gái này mạng lớn, dĩ nhiên là còn sống!" Tổng Tường nhắc đến cô gái này càng thêm khinh thường, quả nhiên là một tiện nhân, bây giờ người nào đó cho cô ta một chút bột màu trắng, cô ta có thể giang rộng chân để người ta cười, làm sao còn có dáng vẻ thanh thuần này nữa!

"Bây giờ cô ta đang ở đâu?" Cảnh Tô không chờ được muốn tìm cô gái này, sau đó để cho Tư Mộ Vĩ hiểu được chuyện này không phải giống như anh ta nghĩ, như vậy anh ta mới có thể thu tay lại.

Cảnh Tô luôn muốn giữ cho mọi thứ đơn giản, bằng cách này, đây là một điều tốt, nhưng đến một mức độ nhất định đó là quá gây thoe!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Người phụ nữ của anh đối người đàn ông của tôi

"Cô gái kia sao? bây giờ đang ở chỗ vùng chết của cậu nhỏ!"

"Đưa chị đi!" Cảnh Tô kéo Tổng Tường đi ra cửa.

Căn bản không cho hai người có cơ hội nói chuyện, ép buộc Tổng Tường đưa Cảnh Tô đến chỗ gọi là vùng chết.

Mặc dù Cảnh Tô từng qua đêm ở nhà trọ, nhưng mà cái loại nơi này, cô chưa từng đến?

Một nhóm con gái xinh đẹp mặc quần áo hở hang lác lư trong sân nhảy, cũng đã ba giờ, ở phía trên nhảy mặc cho đàn ông chọn lựa, cuối cùng tìm được người đàn ông khen thưởng, hoặc nói đàn ông đến đây đều được nhận lấy đãi ngộ như Hoàng đế, lật bảng số quyết định số mệnh của cô gái, nếu là vận khí tốt, làm cho ông chủ hài lòng, còn có thể rời khỏi chỗ này.

"Cô ấy ở chỗ này?" Cảnh Tô ngạc nhiên, cô cho rằng vùng chết là một cửa hàng nằm ở mặt tiền, không đủ nhất chắc là nhân viên quầy rượu?

"Ừ, đến lượt cô ấy ra sân!" Tổng Tường nhìn đồng hồ, sau đó nói với Cảnh Tô, không từ mà biệt, cô gái mang dây số xuất hiện cho dù có hóa thành tro anh ta cũng nhớ rõ.

Nhưng mà kỹ thuật biểu diễn của các cô gái rất tốt, nắm nó chính anh cũng bị mắc lừa với bộ dạng đơn thuần của cô ta.

"Đúng là cô ấy sao?" Cảnh Tô liếc mắt nhìn cô gái này.

Ở trên đài, gầy teo yếu ớt, thoạt nhìn rất vô tội, càng thỏa mãn lòng khao khát của đám đàn ông bên dưới, cả một đám đàn ông hận không thể đem con cừu nhỏ về chà đạp.

"Nhưng mà chờ một chút nữa cô ấy sẽ bị đấu giá!" Cảnh Tô lo lắng nói, cô gái này còn có thể cứu được ông xã nhà cô, cô có thể không vội sao?

"Người đẹp, không phải anh thích Cảnh Tô của nhà chúng tôi sao? Tranh thủ thời gian đi, chụp hình cô gái này lại!" Tổng Tường nhìn vẻ mặt vui vẻ của Dung Thiếu Tước.

Trên đài đã bắt đầu ra giá, Cảnh Tô giậm chân.

Người dưới đài đều bị Cảnh Tô làm cho chú ý, một cô gái chạy đến đây cạnh tranh một cô gái, hơn nữa còn, là một cô gái nhu nhược yếu ớt, trong mắt đám đàn ông suy nghĩ rất nhiều, đương nhiên đều là dơ bẩn.

"Còn thất thần làm gì? Tranh thủ thời gian đưa người đi!" Cảnh Tô đáp một cái vào em trai mình, thật là hết chỗ nói, chẳng lẽ chuyện này còn để Dung Thiều Tước làm sao?

"Chị, em sai rồi, chị đừng nhéo lỗ tai em! Đau!" Tổng Trường gào thét rất ủy khuất.

"Coi như tên tiểu tử cậu biết thức thời!" Cảnh Tô để Dung Thiều Tước mở cửa xe, sau đó chờ Tổng Trường đưa người ra ngoài.

"Lên xe!" Tổng Trường nhìn bộ dạng thay đổi của cô gái, không còn vui vẻ đối với bọn họ, mang theo cảm giác côn đồ.

"Thái tử, tôi không dám, thái tử, anh bỏ qua cho tôi đi!" Cô gái không để ý đến cơ thể lỏa lồ của mình, quỳ trên mặt đất ngoài trời mùa đông, làn da bị đông lạnh mà đỏ bừng.

Chính cô ta cũng biết rõ, thái tử của các cô là người như thế nào, làm việc rất quả quyết hung ác, không phải làm anh ta mất hứng chứ?

"Lên xe!" Lời nói của Tổng Trường không mang theo chút cảm tình nào, sau đó kéo cô gái ném vào xe, chính mình ngồi vào ghế lái phụ, nặng nề đóng cửa xe lại, cô gái này cho đến bây giờ vẫn giả vờ đáng thương.

"Cô không phải sợ, mặc quần áo vào đi, sẽ bị cảm lạnh!" Cảnh Tô đưa áo khoác ngoài cho cô ta mặc vào, trong ánh mắt rất dịu dàng.

Nhưng mà tâm lý người phụ nữ không phải như vậy, trong ánh mắt cô ta chỉ có lợi ích là thực dụng nhất, cô nghĩ rằng người phụ nữ này, người được gọi là Cảnh Tô có thể có được những gì.

Cảnh Tô nhìn cô gái, hình như là bộ dạng bất vi sở động, đó chính là mềm không được, hay là trực tiếp đi vào chủ đề chính!

"Vị tiểu thư này, tôi sẽ làm một cuộc giao dịch với cô, cô không những có được vinh hoa phú quý, mà còn có thể kiếm được món tiền xa xỉ. Thu vào hai thứ này, cô sẽ không làm sao?" Cảnh Tô xác định cô gái này là người đang cần tiền gấp, cho nên cô mới có thể ra điều kiện như vậy.

"Được!" Cô gái dùng sức che kín cơ thể mình, làm cho mình co lại như đứa ngốc, sù sao hiện tại cô ta còn giá trị lợi dụng, dường như thái tử cũng không làm gì với cô, nên hưởng thụ thế nào thì hưởng thụ.

"Giao dịch gì?" Cô gái có thái độ khác thường, ít nhất bây giờ phía chủ động đang nằm trong tay cô ta.

"Đến bên cạnh Tư Mộ Vi!" Cảnh Tô nhìn cô gái kia, nói ra điều kiện của mình.

"Tư Mộ Vi?" Trong đầu cô gái hiện lên một gương mặt, cuối cùng là gương mặt Tư Mộ Vi. Cô từng nghĩ đến việc trở về, nhưng hiện tại nếu tiếp cận Tư Mộ Vi khó khăn đến mức nào, cho nên khi Cảnh Tô đưa ra điều kiện, cô ta lập tức đồng ý.

"Nhưng mà, đưa tôi đến bên cạnh anh ta với điều kiện gì?"

"Tôi cảm thấy cô không nên biết nhiều sẽ tốt hơn!" Tổng Trường xoay người lại cho một cái nháy mắt làm cho cô gái kia rung mình, cô quên là thái tử đang ở đây.

Thái độ của cô ta đã thay đổi, thoát nhìn cô gái này và thái tử có quan hệ không nhỏ.

"Mạo muội xin hỏi ngài là?" Cô gái đưa tay ra, mặc dù không biết nên hỏi, nhưng mà nếu bây giờ hỏi được rồi, vậy cũng tốt, hỏi không ra cũng không sao cả.

"Tôi là bạn gái của Tổng Trường!" Cảnh Tô nghĩ thầm, cô gái này có chuyện liên quan đến Tư Mộ Thần, nếu cô gái này đối với Tư Mộ Thần vì yêu mà sinh hận.... .., chuyện này làm không được.

Sự thật chứng minh là chính Cảnh Tô cho rằng chuyện này có thể giao dịch được, nếu Tư Mộ Vi có lòng muốn tìm được cô gái này thì còn có thể khiến cho cô ấy lưu lạc đến mức ai cũng có thể làm chồng ư?

"A!" Nếu là người phụ nữ của Tổng Trường thì không phải thứ mình có thể nhắm vào, vì vậy cô ngoan ngoãn ngậm miệng lại, im lặng ngồi trong xe.

Có người rồi, cả đêm Cảnh Tô đều ngủ không ngon giấc, từng chuyện xảy ra bên mình khiến cô cảm thấy hình như có một tấm lưới rậm rạp chằng chịt đang vung hướng mình. Đến nỗi làm cho cô thất điên, cô ôm lấy bé con nhà mình, ngủ rất thân thuộc, kỳ thật chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất chính là chuyện Tư Mộ Thần phải ngồi tù, sau đó bản thân đợi anh ra ngoài.

Vài ngày sau, Tư Bang Quốc và Lý Mục vô tội được thả ra, hơn nữa chính là cái giá của lão tư lệnh, nhà của nhà họ Tư còn để cho bọn họ. Cảnh Tô vội vàng đưa con trai trở về.

"Ông cố, ông đã đi đâu rồi? Tiểu Bình rất nhớ ông!" Tiểu Bình bộ dáng nhu thuận, làm cho Tư Bang Quốc vốn rất tiêu tụy lại nở nụ cười tươi.

"Không có việc gì, ông cố, cùng đi du lịch với bà cố nội, chơi đùa rất mệt mỏi, bây giờ muốn nghỉ ngơi thật tốt, con nhớ phải nghe lời mẹ." Tư Bang Quốc nhìn Cảnh Tô, rồi nhẹ nhàng gạt đầu.

"Ông nội, con đi làm một chút gì, ông cùng bà nội lên lầu nghỉ ngơi một lát đi!" Cảnh Tô nghỉ ở phòng giam, nhất định là bọn họ ăn không ngon ngủ không yên rồi.

"Con bé Cảnh Tô này, bây giờ con nên trốn đi, hiện tại Tư Mộ Thần đã xảy ra chuyện, nhất định là Viện Kiểm Sát sẽ đến điều tra con!" Lý Mục sốt ruột, kể từ khi biết Cảnh Thái Sinh là con mình, bà đối với đứa cháu gái này hết sức疼 bụng, bà ngồi tù ăn cơm tù thì không có việc gì, nhưng mà cháu gái của bọn họ thì không thể.

"Bà nội, con không sao, chúng ta đều không có chuyện gì, bà phải biết rằng nhà họ Tư trong sạch!" Chuyện này hoàn toàn do Tư Mộ Vĩ bày ra, nếu Cảnh Tô phá bỏ lỗ hổng này, như vậy sẽ không có vấn đề gì.

"Ai da, thật ra đều là bà không tốt, tập cho đứa bé Tư Mộ Vĩ kia thành cái dạng này, từ nhỏ nó đã giống ba nó thích tranh đoạt với lão nhĩ", ngay cả bà lão như bà cũng phải giúp nhau tranh đấu, vì vậy mới có thể giúp Tư Mộ Thần vùng dậy, Lý Mục đối với tất cả những chuyện xảy ra trong nhà đều mất nhấm mất mờ cho qua, nhưng mà hiện tại xem ra bà sai rồi.

"Bà nội, con cũng biết chuyện này, con sẽ thử đi giải quyết, Mộ Thần biết rõ hành động của anh ta, nhất định sẽ sắp xếp đường lui cho mọi người!" Thật ra Cảnh Tô không biết hết bao nhiêu nội tình, chuyện này xảy ra quá đột ngột, nhanh đến mức mọi người không có đoán trước được Tư Mộ Thần phải lấy chứ cứ lật tẩy ra.

"Cảnh Tô, con theo ra đến thư phòng!" Tư Bang Quốc nhìn lướt qua Cảnh Tô, rồi đột nhiên nhớ tới có người có thể giúp bọn họ vô tội.

"Ông nội, ông gọi con đến có gì không?"

"Hiện tại nhà họ Tư đang bị giam giữ để thẩm vấn, thật ra ông cũng không nghĩ đến, dù sao cũng là cây to gió lớn, bây giờ có thể giúp Mộ Thần chỉ có người của nhà họ Thẩm!"

"Ông nội, nhà họ Thẩm sao?"

"Năm đó, nhà họ Thẩm cũng đã từng được ông nhắc tay cứu giúp, tin vào chút ân tình nhỏ của ông sẽ giúp ông, con chỉ cần làm cho nhà họ Thẩm làm cho Mộ Thần được ra ngoài vài ngày là được, như vậy Mộ Thần cũng có thời gian sắp xếp tất cả!" Tư Bang Quốc nhìn Cảnh Tô, nhà họ Tư lớn như vậy, lại dừng cảm giao cho một con bé, ông cũng biết rõ hiện tại nhà họ Cảnh loạn trong giặc ngoài, vẫn còn muốn cô bận tâm đến chuyện nhà họ Tư

"Con biết rồi, ông nội, ông nghỉ ngơi trước đi!"

"Ừ!" Cảnh Tô nhìn ông lão chỉ ra một con đường sáng, có vẻ là tương lai rất tươi sáng.

"Thực ra thì ông nội, nhà họ Thẩm đúng là động đến một người trong nhà họ Tư!" trước khi Cảnh Tô đóng cửa lại, nhẹ nhàng nói một câu, cô thật sự không nghĩ ông lão lại ngây thơ như vậy.

Cảnh Tô đóng cửa lại, chỉ nghe trong thư phòng truyền đến âm thanh tiếng va đập, Cảnh Tô nghĩ ông lão không chấp nhận được chuyện này, cuối cùng, cô vẫn nên rời đi.

Cảnh Tô cũng vừa mới biết được, hành động của nhân chứng ngoại trừ đối địch nhà họ Tư, còn có nhà họ Thẩm, hơn nữa đề cập tới nhà họ Thẩm càng thêm khẳng định giấu kín địa điểm, thậm chí còn yêu cầu căn cứ theo bằng chứng chuyển hóa vàng bị tình luyện.

"Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, có điện thoại tìm cô!" trong lòng cô nhóc rất là cảm động

"Này!"

"O, lão già và thảo thái bà về nhà rồi à?" Trong điện thoại truyền đến tiếng nói buồn nôn, Cảnh Tô không biết là giọng nói của ai.

"Đại tiểu thư Cảnh Tô đúng là người hay quên! Ngay cả giọng nói của tôi nghe cũng không hiểu à!"

"Trầm Thiệu!" Dường như cô nhớ đã nghe giọng nói bí ối này ở đâu rồi.

"Xem ra trí nhớ của tiểu thư Cảnh Tô không tệ! Thẩm mẫu bội phục! đúng rồi, Mộ Vĩ nhà chúng ta muốn gặp mặt cô!"

"Được, xin chờ!" đúng lúc Cảnh Tô muốn tìm anh ta, hiện tại thật đúng lúc.

"Vạn Đình, tám giờ tối nay!"

Người đàn ông cúp điện thoại, sau đó nhìn Tư Mộ Vĩ, rồi nở nụ cười tà mị.

"Đã làm xong!"

"Ừ!"

"Đêm nay người phụ nữ kia thuộc về tôi!"

"Không được!" Tư Mộ Vĩ cự tuyệt không chút suy nghĩ, Hàn Tử Dương có thể đụng vào cô gái kia, nhưng mà tên họ Trầm thì không thể, tên họ Trầm chính là một tên cầm thú, có thể bị tra tấn.

"Tư Mộ Vĩ cậu cũng coi trong cô gái kia hả?"

"Tính Trầm, cậu phải nhìn xem mình có bao nhiêu trọng lượng, phụ nữ nhà họ Tư chúng tôi, cũng không đến lượt cậu đụng vào!" Đây cũng là liên quan đến mặt mũi.

Nhà họ Thâm luôn là thủ hạ của nhà họ Tư, Tư Mộ Vĩ quan niệm rất mạnh mẽ về chủ yếu và thứ yếu, nữ chủ nhân để cho người hầu đụng đến, đây không phải là giết chết Mộ Thần, mà đây là đang giết chết anh ta.

"Được, tôi biết rồi!" Mặc dù Tính Thâm nói như vậy, nhưng trong mắt anh ta khó dấu vẻ tà ác, trong ánh mắt tràn đầy tính toán, vì tìm được Cảnh Tô, anh ta tính kế nhà họ Tư, xếp đặt Tư Mộ Thần ngồi tù, nếu chờ Tư Mộ Thần phục hồi lại tính thần, anh ta còn có cơ hội kia sao? Vì vậy rèn sắt là phải còn nóng.

"Mẹ, buổi tối con muốn đến Vạn Đình một chuyến, nhưng mà con sợ mình sẽ xảy ra chuyện gì bất trắc!" Cảnh Tô đem lời trong lòng nói cho Tống Văn Phi nghe, cũng không biết Tống Văn Phi nói gì trong điện thoại.

"Tô Tô, buổi tối mẹ đến 'Vạn Đình' rồi nói chuyện!" Dù sao Tống Văn Phi cũng là một trong những cổ đông lớn của 'Vạn Đình', vẫn sẵn lòng làm một chút chuyện này vì 'Vạn Đình'.

"Được, mẹ, chờ sau khi chuyện này xong, một nhà chúng ta ra nước ngoài đi!" Cảnh Tô muốn đi đến một miền đất mới, rời xa cái nơi làm cô rối bời này.

"Được!" Không biết con gái nói cái gì, thế nào cũng đều là lỗi của bà, Tống Văn Phi lại dựa vào người đàn ông ngồi sau lưng mình.

Người đàn ông chỉ ôn nhu vuốt ve mái tóc người phụ nữ, sau đó ôm lấy bà ta, không một tiếng động, nhưng bọn họ đều hiểu tâm ý nhau.

————— đường phân cách —————

Tám giờ rưỡi, Tư Mộ Vĩ ở Vạn Đình trông ngóng chờ đợi, Tính Thâm đang náo nhiệt ở trong phòng, không cho anh ta chạm đến Cảnh Tô, anh ta chạm vào những cô gái khác cho đã ghiền.

"Đến rồi hả? Ngồi đi!" Tư Mộ Vĩ lau tay mình, ý bảo nhân viên phục vụ kéo ghế cho Cảnh Tô ngồi xuống.

"Anh tìm tôi có chuyện gì?"

"Bọn họ đã trở về?"

"Ừ!"

"Muốn cảm ơn tôi thế nào? Cô bé?"

"Thả Tư Mộ Thần ra!"

"Em cứ nói đi?"

"Anh có điều kiện gì?"

"Còn điều kiện của tôi là, gả cho tôi!" Tư Mộ Vĩ nhìn Cảnh Tô với đôi mắt sáng quắc.

"Tôi đã lập gia đình, Tư Mộ Vĩ, đòi điều kiện khác, dùng người phụ nữ của anh đổi lấy người đàn ông của tôi được không?" Cảnh Tô đang đánh cuộc, đánh cuộc người đàn ông này còn thích cô gái kia.

Lúc nghe bốn chữ "phụ nữ của anh", cả người Tư Mộ Vĩ chấn động trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu nhìn Cảnh Tô.

"Em nghĩ rằng tôi sẽ thích cô gái kia?" Tư Mộ Vĩ cắt một miếng thịt bò rồi bỏ vào miệng mình, "Cảnh Tô, thịt bò không tệ, tôi nghĩ em sẽ thích loại cảm giác này!"

"Cảnh Tô nhìn miếng thịt bò còn chưa chín mọng theo tơ máu được bỏ vào miệng người đàn ông, một trận buồn nôn xông lên, cô buông con dao trong tay ra.

Tư Mộ Vĩ nhìn mấy lần "Cảnh Tô, thật ra chờ đợi tất cả xong xuôi, tôi cảm thấy như vậy thật không thú vị." Thật ra lúc Tư Mộ Thần bị tổng vào trại giam, trong lòng anh ta có cảm giác rất cô đơn, không biết Tư Mộ Thần sẽ có cảm giác thế nào?

Không, không thể chết như vậy, Tư Mộ Thần còn có người phụ nữ Cảnh Tô này.

Tư Mộ Vĩ cũng chỉ hưởng thụ cảm giác tranh đấu với Tư Mộ Thần, sau đó đấu cho chú nhỏ của anh ta thất bại, làm cho mình cha luôn không vui kia cười vài tiếng, nhìn người cha của mình mấy ngày nay tâm trạng cũng tốt hơn nhiều, Tư Mộ Vĩ càng cảm thấy đáng giá. Nhưng người mẹ đáng yêu của

anh vừa mới hạ tối hậu thư rồi.

Anh cảm thấy cô bé Cảnh Tô này rất đẹp, gien đòi sau càng đẹp hơn, hơn nữa bộ dạng Tư Tiểu Bình cũng rất tốt, vì vậy anh ta muốn một cô dâu giống như Cảnh Tô vậy, lại sinh ra một đứa bé nhìn xem gien của ai lợi hại hơn.

Nếu để cho Cảnh Tô biết bọn họ tranh đấu thành bộ dạng như vậy, cô còn không phải bị chọc giận cho học máu!

"Làm người phụ nữ của tôi một tháng, tôi thả Tư Mộ Thần!" Tốt xấu gì cũng phải để cho mẹ của mình được vừa ý chứ.

"Không cần phải do dự, tôi có bệnh ưa sạch! đàn bà của người khác tôi sẽ không đụng vào!" Tư Mộ Vĩ nói chuyện này giống như loại chuyện bình thường.

"Một tháng? Chúng ta phải đi đâu?"

"Trong một tháng này, em không thể để người khác biết em đang ở đâu, chỉ ở cùng với tôi!" Thật ra Tư Mộ Vĩ muốn biết trên người cô gái này rốt cuộc có bao nhiêu sức hấp dẫn, có thể làm cho những người đàn ông đẹp trai tài giỏi số một số hai của thành phố Đàm Sơn khom lưng vì cô.

"Được!"

"Cảnh Tô, em rất thẳng thắn! Nhưng mà em tìm phụ nữ về cho tôi, tôi cũng sẽ báo đáp em, người phụ nữ của tôi, tôi sẽ cho em gặp mặt Tư Mộ Thần một lần!" Nhìn cô liều mạng vì lợi ích của ai đó, anh cũng không thể để cho người nhà thất vọng, từ trước đến nay anh ta đều thích giao dịch công bằng.

"Cảm ơn!" Cảnh Tô cắn răng phun ra hai chữ này.

"Được, cụng ly!" Tư Mộ Vĩ cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

"Cảnh Tô cầm ly rượu lên nhẹ nhàng hớp một ngụm, một bữa cơm này, trăm mặc, đến lúc ra về.

Lúc Tư Mộ Vĩ đứng dậy, lưng la lung lay vài cái, lập tức ngã ngồi xuống ghế.

Cảnh Tô đã sớm rời đi, Tư Mộ Vĩ cảm thấy ý thức dần trôi qua, sau đó anh giống như bị người khác đưa vào phòng.

Cảm xúc mềm mại, phía sau đêm có cái gì đó mềm nhũn, một cô gái và một cái giường lớn, bất thành linh, anh rất khát vọng, tất cả những tế bào trong cơ thể anh ta đều vận động.

Một đêm kia, Tư Mộ Vĩ cảm thấy đây là một đêm đẹp nhất của anh ta, mùi hương trên người phụ nữ này rất giống với mùi của cô đều là thứ anh thích, duy nhất chính là anh không thể chủ động.

Ngụ ý chính là, Tư Mộ Vĩ bị người phụ nữ cưỡng bạo.

Dường như trong giấc mộng anh còn nghe được "Nhìn anh rất đẹp mắt, cho anh quyến rũ người đàn ông của tôi, tôi sẽ cưỡng bạo cúc hoa của anh!"

Tư Mộ Vĩ nhớ tới những lời này, lập tức bừng tỉnh, sờ sờ phía sau mình quả thật đau dữ dội.

Xem ra đêm qua không phải là mộng, quý tha ma bất nếu để cho anh ta biết được anh tính kế anh ta, anh ta nhất định sẽ không để cho người phụ nữ kia chịu không nổi.

Thật qua quan trọng nhất không phải là cái này, mà là.... ..

Tư Mộ Vĩ vén chăn lên kiểm tra, không có máu, không có máu!

Bão táp giống như sắp đến, rõ ràng anh ta bị một cô gái không còn trinh tiết cưỡng bạo!

Tư Mộ Vĩ bấm một dải số, anh muốn tìm cô gái kia, không phải cô ta rất thích chơi đùa đàn ông sao? Chính anh ta không phại cho cô ta. Nhưng mà trước tiên, anh ta nhất định phải cho cô gái này biết mùi vị bị cưỡng bạo cúc hoa là thế nào.

"Alo! Lập tức điều tra cho tôi căn phòng số 2206 ở khách sạn này là do ai đặt!" Tư Mộ Vĩ cúp điện thoại, gương mặt bình tĩnh, sau đó nhìn cơ thể tràn đầy vết thương của mình, thật đúng là bản!

————— đường phân cách —————

Nhà họ Cảnh, Cảnh Tô nhìn bộ dạng chật vật Nhậm Thanh Thanh, trong lòng nổi lên nghi ngờ, đây là thế nào?

Nhậm Thanh Thanh là người ra sao? Ở phần sau sẽ rõ!

Chương 79: Thả anh ta, nằm vùng hắc bang

Nhậm Thanh Thanh mặt buồn bã nhìn về mặt của Cảnh Tô, đưa ra điều kiện của bản thân, một bộ dáng hiên ngang lắm liệt.

"Chị Cảnh Tô, em trèo lên người một người đàn ông rồi!" Nhậm Thanh Thanh đặt mông ngồi xuống đất, phía dưới truyền đến cảm giác đau rất làm cho cô ta muốn tụt vào miệng mình vài cái, học theo người ta leo lên người đàn ông, một chút cũng không dễ chơi.

"Thanh Thanh, em, aizz, sao lại làm càn như vậy, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Cảnh Tô sờ lên mặt Nhậm Thanh Thanh, nhìn cô nước mắt lưng tròng cũng không đành lòng trách móc nặng nề.

"Chị Cảnh Tô, em cũng không biết nói sao, em ở trong phòng tắm rửa, trở lại giường nhìn thấy có thêm một người đàn ông, em thấy bộ dạng anh ta cũng không tệ, lập tức nổi lên sắc tâm, đem anh ta, đưa, lên!" Càng nói về sau, giọng nói của cô càng nhỏ.

"Được rồi, quá khứ đã qua rồi, chị sẽ giúp em hủy bỏ những tư liệu của khách sạn, bây giờ em tính ở đây vài ngày?" Cảnh Tô mang quần áo dính vết máu đi, lúc này cũng không biết đề ở đâu, nhưng mà Nhậm Thanh Thanh cảm thấy đây là vật kỷ niệm của cô, vì vậy giữ chúng lại.

"Chị Cảnh Tô, em không có ý định trở về!"

Thoạt nhìn Nhậm Thanh Thanh hình như cũng có lời khó nói, vì vậy Cảnh Tô cũng không muốn truy cứu, nói thế nào thì cô ấy cũng là em họ của cô, con gái của bác.

Làm cho Cảnh Tô đau đầu chính là, Tư Mộ Vĩ ra điều kiện, ngày mai Tư Mộ Thần có thể được thả ra, nhưng mà vì sao cô càng khản trương, rốt cuộc Tư Mộ Vĩ muốn làm chuyện gì? Tất cả đều là ẩn số.

Mà ở bên kia, Tư Mộ Vĩ ở Lôi Đình tức giận, định tra rõ cô gái này, nhưng mà về phía khách sạn lại không tìm được manh mối, điều này làm cho anh ta không thể không nghi ngờ là đã có nhân viên khách sạn động tay vào việc này, mà theo anh ta biết, cổ đông lớn nhất trong khách sạn này là mẹ của Cảnh Tô.

Tư Mộ Vĩ cảm thấy dường như anh ta có rất nhiều thời gian để chơi đùa.

"Này, em dâu thân mến của tôi, em chuẩn bị tốt rồi sao? tôi hi vọng buổi tối trong phòng của tôi, tôi sẽ gặp lại người của em!" Tư Mộ Vĩ gọi điện thoại cho Cảnh Tô, làm cho cô vốn đang chuẩn bị hành lý càng thêm bức bối, cô cũng nói chuyện qua loa, rất nhanh đã cúp điện thoại.

"Mẹ, người muốn đi đâu?" Tiểu Bình tựa người vào cửa, nặng nề hỏi Cảnh Tô, mẹ chuẩn bị hành lý, người đang muốn đi đâu?

"Cục cưng, đến đây với mẹ!"

"Mẹ, sao mẹ lại khóc?" Cậu bé nhìn nước mắt của Cảnh Tô, hơn nữa bộ dạng giống như tiểu bạch thỏ, cô bé nhìn mẹ mình khóc như vậy nhất định là bị người khác khi dễ, sau đó mẹ mới có thể khóc.

"Không có việc gì, cục cưng, làm sao mẹ có thể khóc chứ? Mẹ chỉ bị hạt cát bay vào mắt!" Tiểu Bình ngẩng đầu nhìn Cảnh Tô, mẹ nói dối rồi, trong phòng thì làm sao có thể có cát chứ?

"Cục cưng, mấy ngày này mẹ phải ra ngoài, ngày mai ba sẽ trở về, con nhớ phải nghe lời ba nói, cũng phải nghe lời ông cố và bá cố!" Cảnh Tô nói từng câu từng chữ.

Tiểu Bình có cảm giác bừng tỉnh hiểu ra, mẹ phải rời khỏi mình, vậy làm sao bây giờ?

Lúc ở nhà trẻ, nghe được một anh trai nói, nếu như vậy thì mẹ sẽ không trở về nữa, mẹ phải rời bỏ mình.

Tiểu Bình nghiêng đầu, suy nghĩ thật lâu, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, cô bé chính là Tiểu Bình, làm sao có thể để cho mẹ mình đi như vậy chứ?

"Mẹ, người chờ con với, con sẽ lập tức trở lại!" Tiểu Bình chợt nhớ đến trước đây Tư Mộ Thần có đưa cho cô bé một cái vòng cổ, ông còn nói, cái vòng cổ này, cho dù cô bé ở chỗ nào, thì cũng có thể tìm được, bây giờ cô bé tặng nó cho mẹ mình, mẹ có đi đến đâu, thì ba cũng có thể tìm được.

Tiểu Bình quá nhạy bén linh hoạt, thật không thể tin được, một đứa bé ba tuổi lại thông minh như vậy.

Đến khi trở lại, cô bé dùng bàn tay mập mập đeo vòng cổ cho Cảnh Tô, cô chỉ vuốt ve đầu cô bé, sau đó hôn cô bé một cái, rồi kéo hành lý đi ra ngoài.

Cô đã sớm nói với ông nội, vì vậy mọi người sẽ không lo lắng cho cô, trái lại khi Tư Mộ Thần trở về không thấy cô sẽ không biết dày vò thế nào, bất kể như thế nào, chỉ cần sống qua một tháng, qua khỏi ba mươi ngày này là tốt rồi.

Tư Mộ Thần đã trở lại, Cảnh Tô chưa kịp gặp một lần, mấy ngày nay trông anh rất gầy gò, có trời mới biết ở trong tù Tư Mộ Thần luôn nhớ đến vợ con cỡ nào, anh vừa về tới nhà, đã nhìn thấy tất cả mọi người trong nhà ra đón, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng mình luôn nhớ mong, trong lòng hơi suy sụp, có lẽ là đi làm rồi?

"Cha, rốt cuộc người đã về, Tiểu Bình rất nhớ người!" Tiểu Bình vui trong ngực người đàn ông làm nũng.

Tư Mộ Thần ôm lấy con gái vào nhà.

"Đã trở về?"

"Dạ, ông nội!" Tư Bang Quốc nhìn Tư Mộ Thần, cũng không quay đầu lại đi về phía thư phòng.

Hiện tại bầu không khí trong nhà không giống như lúc trước, ngay cả Tư Mộ Thần từ nhà tù trở về hơi thở tản ra từ người anh cũng không giống như lúc trước.

Anh càng trở nên lạnh lùng, thậm chí mà nói, càng thêm tuyệt tình, trước kia Tư Mộ Thần trọng tình trọng nghĩa, chuyện gì cũng đặt gia đình ở vị trí đầu tiên, ngay cả Tư Kiến Bình (bác cả của anh ta) luôn bất hòa với người nhà, anh có thể tha một con ngựa là tha một con ngựa. Bây giờ bọn họ đã khiến người nhà nguy hiểm rồi.

"Cũng định như thế này sao?" Lúc cửa thư phòng chưa đóng lại, giọng nói Tư Bang Quốc truyền đến, Tư Mộ Thần nhìn bóng lưng ông nội, bỗng chốc thấy ông già nhiều hơn, thật giống như trước kia.

"Ông nội, đã chuẩn bị kỹ càng rồi!" Tay Tư Mộ Thần cầm cái gì đó, sau đó quyết định, thực hiện đòn cuối cùng, nếu Tư Mộ Vĩ dám làm ra những chuyện kia, như vậy anh cũng sẽ cho bọn họ bị nhỏ cỏ tận gốc.

"Ừ, vậy là tốt rồi, bác cả của con thật ra là người tốt, anh trai con cũng vậy, nếu có thể vứt bỏ hận thù, thì hãy bỏ qua cho bọn họ!"

"Ông nội, con biết rõ rồi!" giọng nói của anh mang theo sự thù hận, Tư Bang Quốc làm sao nghe không hiểu?

"Đừng trách ông nội bất công, ông nội chỉ còn một đứa con trai, hy vọng con có thể buông tha cho nó! thật ra nó không có làm gì sai, Mộ Thần, 'Hoàng Đình' vẫn còn cần người thừa kế!" Tư Bang Quốc đối với hai đứa cháu nội này ngày càng khó suy nghĩ.

"Ông nội, con sẽ giữ người lại để kế thừa 'Hoàng Đình'!", Bản tính Tư Mộ Vĩ không xấu, hơn nữa lần này án cướp giết vàng ròng này cũng không phải anh ta sắp đặt, kể cả gài vàng ròng làm tang vật cũng là bác cả đáng yêu kia sắp đặt cho, mặc dù không thể miễn tội, nhưng mà cả đời ăn cơm tù cũng đã đủ.

"Con bé Cảnh Tô đến chỗ Tư Mộ Vĩ, con đừng xúc động, đây là điều kiện mà con bé đưa ra để thả con, chỗ Mộ Vĩ ông đã sắp xếp người, sẽ không làm gì Cảnh Tô đâu!"

"Chuyện khi nào vậy?"

"Ngày hôm qua!"

"Ông nội, nếu, nếu như con và Mộ Vĩ chỉ có thể một người sống, người hy vọng ai sống?"

"Ài, đứa nhỏ, con làm gì cố chấp như vậy? Làm tốt việc nên làm!" Tư Bang Quốc đóng cửa phòng lại.

Tư Mộ Thần đột nhiên cảm thấy tất cả đều phí công, hiện tại quan trọng nhất là phải cứu cha mẹ của anh ra, sau đó đưa vợ con của mình đi đến Canada, biết rõ Cảnh Tô rất thích đất nước Canada này, anh đã mua một ngôi nhà ở đây rồi.

"A Tuấn, tôi đã về rồi!" Tư Mộ Thần gọi điện thoại, trước tiên là thông báo cho Đường Tuấn.

"Lão đại, rốt cuộc anh đã về, tôi phải tranh thủ thông báo cho Lục Phạm, tên tiểu tử kia nhất định sẽ mừng như điên, anh em chúng tôi đang chờ mệnh lệnh của anh đó!"

Tư Mộ Thần vừa nghe đến tên Lục Phạm, nhướn mày nói: "A Tuấn, đến nhà họ Tư, ai cũng đừng thông báo!"

"Vâng, lão đại!" Đường Tuấn không biết anh là vì cái gì, nhưng mà cũng phải có chuyện quan trọng.

"Lão đại, vì sao không nói trong điện thoại?" Đường Tuấn nhìn bộ dạng rất buồn bực của Tư Mộ Thần, bây giờ không thể nói trong điện thoại sao?

Không phải nói, hiện tại lão đại vô tội đã được thả ra rồi à?

"A Tuấn, bây giờ tôi nói với cậu một chuyện, chỉ có hai người chúng ta biết rõ, vì vậy cho dù thế nào cậu cũng phải giữ bí mật!"

"Lão đại, anh nói đi!"

"Lục Phạm, hần là hắc bang quốc tế nằm vùng!"

Tin tức gì cũng không rung động như tin tức này, khiến cho người ta nghe hợm nhìn trần trời.

"Lão, lão đại, anh đang nói đùa à?" Hiển nhiên là Đường Tuấn không tin.

"A Tuấn, thật ra chúng ta đều không phải nghi ngờ tên nội gián kia sao? Lần trước người chết chính là người của Tư Mộ Vĩ, nhưng mà quan trọng là vẫn không tìm ra tên nội gián kia!"

"Lão đại, nếu, nếu như tên tiểu tử Lục Phạm kia thừa nhận, lão đại tôi cầu xin anh hãy rộng lượng xử lý!" Đường Tuấn và Lục Phạm có tình cảm rất sâu đậm, bây giờ cho dù bọn họ đối mặt, anh ta cũng không nỡ phá bỏ phần tình cảm này, ai nói ăn trộm và canh sát thì không thể trở thành bạn? Nếu sửa đổi, vẫn có thể làm được.

"Nếu A Phạm có thể giúp chúng ta hủy bỏ án tử cướp vàng ròng, tôi sẽ xử lý nhẹ, huống chi Giang Phi Á cũng sinh con cho cậu ra rồi, tôi không muốn đứa bé này từ này về sau không thấy mặt ba của nó!" Cũng đều là cha, anh hiểu được cảm giác kia!

"Lão đại, tôi đi chuẩn bị một chút!" Đường Tuấn biết Tư Mộ Thần nói nhiều như vậy, muốn bắt đầu hành động, tiếp theo tuy rằng không phải chính thức hành động, nhưng cũng phải chuẩn bị kỹ một chút, làm cho Lục Phạm nhảy vào, nếu Lục Phạm không chủ động thừa nhận, việc này cũng chỉ có thể nhờ anh em đến đây giúp đỡ.

"Được!"

Ban đêm, ba người Tư Mộ Thần và Đường Tuấn, Lục Phạm đột nhập vào trong một khu nhà cao cấp, bắt đầu lấy trộm tư liệu, nghe nói căn nhà này là nơi cất giấu tài liệu về vàng ròng.

"Lão đại, tình báo chính xác không?" Lục Phạm suy nghĩ vẫn là hỏi xem, bởi vì theo anh ta biết, tài liệu không phải ở trong này, chẳng lẽ là ai xếp đặt cái bẫy, chờ bọn họ nhảy vào?

"Phải, cậu phải tin tình báo của chúng ta được đào tạo chuyên nghiệp cũng không phải ngồi không!" ánh mắt Tư Mộ Thần sáng quắc, nhưng mà đang trầm tư làm Lục Phạm không phát hiện ra điều gì khác thường.

"Lão đại, tôi thật cho anh biết, trong này không có tài liệu mà anh muốn tìm!" Thật ra Lục Phạm rất rối, bây giờ nói hay không nói đây? Nhưng mà vì con và Giang Phi Á, cậu ta vẫn nên nói thôi.

"Làm sao mà cậu biết?"

"Lão đại, trước tiên anh đừng hỏi, chúng ta trở về, tôi sẽ nói cho anh biết, bây giờ rất nguy hiểm, chúng ta tranh thủ thời gian rút quân đi!"

Anh ta không có phát hiện, lúc nghe những lời nói đó, Đường Tuấn thở dài một hơi, sau đó vui vẻ trở về.

"Lão đại, tôi là nằm vùng!" Lục Phạm cảm thấy trong lòng rất có lỗi, nằm vùng là do cậu ta muốn làm, lúc trước cậu ta cũng muốn gia nhập hắc bang, bây giờ thẳng thắn cũng là cậu ta, cậu ta thật sự kìm nén đến phát sợ.

"Tài liệu các người muốn tìm trong khu nhà cao cấp của nhà họ Thẩm, nhà họ Thẩm cấu kết với người khác, bọn họ có trách nhiệm đem vàng cướp bóc được đã trải qua gia công lưu thông cho thị trường trong nước, lại thông qua giai đoạn sửa sách máu trên những đồng vàng này, trở thành vàng có thể dùng trên thị trường!"

"Cho nên?" Tư Mộ Thần cười cười nhìn Lục Phạm, dường như muốn nói, chúng ta đều đã biết những thứ này, tiếp theo phải làm sao đây?

Lục Phạm nhìn Đường Tuấn, lại nhìn Tư Mộ Thần, rồi lại nhìn Đường Tuấn, dường như từ trong ánh mắt của bọn họ đã nói rõ, chúng ta đã biết cậu là nằm vùng rồi!

"Các người cũng biết rồi hả?" Lục Phạm buồn bã, xem ra cậu ta không thể quay về nằm vùng rồi, chuyện nằm vùng này thất bại đến cỡ nào! rõ ràng đã biết lâu rồi.

"Khi nào thì biết đến?"

"Muốn biết?" Đường Tuấn cười hỏi Lục Phạm, Lục Phạm lắc đầu như trống bỏi.

"Tối qua, lão đại nói cho tôi biết!" Đường Tuấn cười gian trá, đem vấn đề này vớt cho Tư Mộ Thần.

"Lão đại, vì sao anh lường trước?"

"Cái này phải nói từ đâu? Có đôi khi càng dùng vẻ đáng thương để che giấu chính mình, lại càng dễ dàng khiến cho người khác nghi ngờ, thật ra vốn không hoài nghi cậu gì cả, cậu ở bên cạnh tôi lâu hơn so với Đường Tuấn, hơn nữa cậu còn là cháu trai của Lục tướng quân, cậu nằm cùng, ngay cả chính tôi cũng không thể bị thuyết phục!"

"Vậy lúc nào tôi lộ ra sơ hở?"

"Còn nhớ ngày Giang Phi Á bị thương không? Cậu vội vàng từ bên ngoài trở về, không kịp xử lý mình một chút, cậu còn nhớ rõ mình mặc quần áo gì không?" Nghe Tư Mộ Thần nói, Lục Phạm bắt đầu nhớ lại, cậu ta nhớ hôm đó cậu ta mặc quần áo có chữ R, nhưng đây không nói rõ gì cả, nếu người bình thường nhìn cũng là bình thường!

"Quần áo chữ R, lão đại, cũng không có vấn đề gì?"

"A Phạm, biệt hiệu của cậu là R!" Tư Mộ Thần ném đồng tài liệu lên trên bàn.

Tức giận một cách kỳ lạ, cũng không phải nói nằm vùng mà bị bắt sẽ rất xấu hổ, thật ra mọi người đều biết nằm vùng R là có ý gì, nằm vùng R là đào tạo người nằm vùng ưu tú nhất, Nhưng nhìn Lục Phạm đi, Đường Tuấn suýt chút ôm bụng cười to, vì sao Lục Phạm sẽ vĩ đại, quái dị quá.

"Lão đại, anh sẽ tha thứ cho tôi chứ?"

"Không nhất định!"

"Vậy tôi đây sẽ lấy công chuộc tội!"

"Làm thế nào?"

"Tôi sẽ giao tài liệu cho anh, tiền sẽ đem vụ án cướp vàng mọi người tình nghi giao cho anh!"

"Cậu xác định!"

"Tôi xác định!"

Hiện tại mấy người kia cũng không phải đang ở dưới tầng hầm của khu nhà cao cấp bên nước Mỹ, có lẽ cũng không thể vượt qua, nhưng mà không nhất định phải chết đói, đã hơn một tuần cậu ta không trở về, không biết bọn họ có thể chống đỡ với những lương khô kia tới khi nào.

"Lục Phạm, tôi và Đường Tuấn lấy tài liệu, cậu trở về báo với người của tòa án quốc tế đến đây, để bọn họ đến xử lý chuyện này!"

"Vâng, lão đại!" Lục Phạm nhận được mệnh lệnh đứng lên chào theo kiểu nhà binh, bọn họ biết đây là biểu tượng thuộc quyền sở hữu của cậu ta.

Tư Mộ Thần cũng chào theo nghi thức quân đội với cậu ta, "Lục Phạm, hoan nghênh cậu gia nhập với chúng tôi!"

"Cảm ơn lão đại!"

Lục Phạm quay lại làm cho bọn họ xứng đáng với cái tên Tam Giác Sắt, dưới sự nỗ lực của bọn họ, vụ án nào thiếu công bằng cũng sẽ bị phơi bày.

Đêm dò xét nhà họ Thẩm, có thu hoạch khá, ngoại dự tính về tài liệu về vàng ròng, bọn họ còn đi đến nơi cất giấu số tiền lớn, đây không phải là sự kiện buôn bán thuốc phạm vào mấy tháng trước rất oanh oanh liệt sao? Độc Vương vẫn không sa lưới, thì ra độc vương lớn nhất là bọn họ! khoảng thu hoạch này là ngoại dự liệu rất lớn, đủ lớn để làm cho bọn họ mất đầu mất mạng!

"Lão đại, tôi không thể tưởng tượng được nhà họ Thẩm nhỏ nhỏ này lại có lá gan lớn đến vậy!"

"Không có nhà họ Dương, tôi đoán bọn họ không dám gây sóng gió!"

"Nhà họ Dương!"

"Ừ!"

"Vậy thì nhỏ cổ tận gốc!"

"Aizz, bắt giam lão già kia, trừ đi nhà họ Thẩm, tương đương nhà họ Dương mất đi người mưu tính, cũng không thể tác quái được!" Tư Mộ Thần biết có những nhà làm quan nhưng thật ra người làm qua không phải dơ bẩn? Mà ngay cả nhà họ Tư cũng vậy, nếu không tại sao 'Hoàng Đình' trải qua nhiều nguy hiểm vẫn đứng vững không ngã?

"Lão đại, bây giờ chúng ta nên làm thế nào?"

"Không bút dây động rừng!" nhà họ Thẩm là một ổ rắn độc, một khi ông ta quay đầu căn ngược lại thì hậu quả rất khó lường.

"Lão đại, tôi có một đề nghị!"

"Cậu nói đi!"

"Cùng ra quân với 'Hoàng Đình'!"

"Cùng hợp tác với tư Mộ Vĩ?"

"Lão đại, lúc này anh phải có thành kiến với người ta, vả lại, Cảnh Thái Lam cũng cần 'Hoàng Đình' !"

"Cứ làm vậy đi!"

Tư Mộ Thần suy nghĩ thấy cũng đúng, hiện tại muốn hạ gục nhà họ Thẩm phải có cơ sở kinh tế lớn, hiện tại ở chợ đêm nhà họ Thẩm là một xí nghiệp có thế lực rất lớn, cho dù là 'Hoàng Đình' cũng chưa chắc có thể hạ gục được nhà họ Thẩm.

"Lão đại, Tư Mộ Vĩ đến tìm anh!" Đường Tuấn kéo bức màn xuống, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ thấy chiếc xe dừng lại, một chiếc Lincoln màu đen nhất định là của Tư Mộ Vĩ, cậu ta gặp một lần là nhớ kỹ.

"Đến thì đến! không phải đúng lúc muốn hợp tác với anh ta sao? Đến đây rồi thì nói chuyện."

"Đợi một chút, lão đại, anh xác định bình tĩnh hòa nhã nói chuyện với anh ta?"

"Hà?"

"Anh ta, anh ta đưa chị dâu đến!" Đường Tuấn cảm thấy rất kỳ lạ, chị dâu nhà bọn họ tạo phản sao? tại sao lại ở cùng một chỗ với Tư Mộ Vĩ?

"A, sẽ không, tôi rất bình tĩnh!"

Nhưng mà Đường Tuấn lại không bình tĩnh, hai người đàn ông kẹp một người phụ nữ ở chính giữa, thế nào, người phụ nữ kia cũng đáng yêu, được yêu mến như nhau, nếu vung tay, là sẽ giúp ai?"

"Cậu nghĩ gì thế?"

"Tôi suy nghĩ, nếu anh và Tư Mộ Vĩ đánh nhau, chị dâu sẽ giúp ai?"

"Hai người chúng ta đánh nhau trước hay đem người hay gây chuyện là cậu đánh cho chết! Không nhìn ra chị dâu của cậu đang bị ép buộc sao?"

"Đã nhìn ra, thì ra các người kết hôn là bị ép buộc!" Đường Tuấn đưa ra kết luận này.

"Tiểu tử cậu, tôi thấy cậu thật sự muốn đi Tây Bắc để hóng gió rồi!" Tư Mộ Thần phun lời ra, đối thủ đến đây, không muốn nói nhảm với tiểu tử này, không có chút sức lực nào.

"Tư Mộ Thần, tôi muốn phân tài liệu kia!" Tư Mộ Vĩ mở miệng chính là nói thẳng muốn cái gì, trong lời nói có thể thấy được sự bá đạo, Tư Mộ Thần nhẹ nhàng nhún mày.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Hoàng Đình ra quân, sự thật lộ ra

Muốn phân tài liệu kia?" Bây giờ quyền chủ động đang nắm trong tay mình, hiện tại Tư Mộ Thần cũng có thể mặc cả, ánh mắt của anh không rời khỏi Cảnh Tô một phút nào, anh nhìn thấy người phụ nữ của anh rất tiêu tụy, cũng gầy hơn, thậm chí anh còn có thể nhìn thấy nước mắt trong mắt cô.

Cảnh Tô muốn nói, muốn tiến lên ôm người đàn ông kia, nhưng bây giờ tình hình là không được phép, cô không biết Tư Mộ Vĩ muốn làm cái gì, lúc trước không phải đã nói để cho cô gặp người đàn ông kia sao? Bây giờ vì sao họ có thể gặp nhau chứ? Hơn nữa còn muốn đưa cô đến? Chẳng lẽ anh ta ngây ngốc cho rằng Tư Mộ Thần không biết anh ta và cô đây đưa không rõ sao?

"Điều kiện!" Tư Mộ Vĩ gần như cắn răng nói ra, anh ta nghĩ nhiều nhất là muốn Cảnh Tô quay về, nhưng anh ta thật không ngờ Tư Mộ Thần đánh chủ ý là Hoàng Đình!

"Tôi muốn Hoàng Đình!" Tư Mộ Thần nhìn Cảnh Tô, sau đó vút cho cô một ánh mắt an tâm, chỉ là muốn Cảnh Tô chịu ủy khuất ở bên cạnh Tư Mộ Vĩ thêm mấy ngày nữa, nhưng nếu không ở thêm mấy ngày nữa, Tư Mộ Vĩ sẽ không bởi vì vậy mà cùng với Tư Mộ Thần về sau sẽ hóa thù thành bạn, cũng có thể tiếp tục chiến đấu cả đời.

"Tư Mộ Thần, cậu nghĩ rằng tôi sẽ giao ra cho cậu sao?"

"Tur Mộ Vĩ, nếu anh cảm thấy phần tài liệu kia không có giá trị, A Tuấn, tôi cảm thấy chúng ta có cần thiết đưa đến tòa án không?" Tur Mộ Thần nháy mắt với Đường Tuấn, Đường Tuấn giả vờ cảm tài liệu bỏ đi ra ngoài!

"Được, lão đại!"

"Đợi một chút!" Mắt thấy Đường Tuấn muốn bỏ đi, Tur Mộ Vĩ lên tiếng: "Nói điều kiện, muốn thứ gì từ Hoàng Đình?"

"10% cổ phần!"

"Tur Mộ Thần, cậu điên rồi!"

"Cũng vậy, ngoài ra, tôi hy vọng Hoàng Đình ra quân với Cảnh Thái Lam!"

"Tur Mộ Thần, cậu không cần phải được đăng chân lên đăng đầu!"

"Khi nào thì đưa cho tôi?"

"Chờ khi anh chuẩn bị xong giấy chuyển nhượng cổ phần, tài liệu sẽ cho anh!"

"Được!"

Tur Mộ Vĩ tức giận, vẫn bị cậu ta nhanh chân đến trước, Tur Mộ Vĩ nhìn Cảnh Tô: "Em dâu của anh, chúng ta trở về đi!"

Anh ta cũng chỉ là không cam lòng, không muốn nói gì, bên trong còn có ba của anh ta với khối tài sản hoàng kim làm chuyện này, nếu như bị vạch trần, không chỉ cha anh ta xảy ra chuyện, mà ngay cả Hoàng Đình được kinh doanh nhiều năm cũng gặp phải tình trạng phá sản, đây không phải là kết quả anh ta muốn, vì vậy thả rằng thả Tur Kiến Quốc ra cũng không có việc gì, ít nhất bọn họ có thể tranh đấu với nhau.

Vợ của Tur Mộ Thần đang ở trong tay anh ta, cho dù anh ta có hành động gì, cũng phải suy nghĩ một chút về Cảnh Tô.

"Cô bé, chờ anh đến đón em!" Tur Mộ Thần dùng khẩu hình nói, Cảnh Tô nhìn thoáng qua Tur Mộ Thần, cũng không quay đầu lại rồi đi.

"Cha, con muốn mẹ, con muốn mẹ!" Tiểu Bình không biết chạy xuống lầu từ lúc nào, cô bé ôm lấy Tur Mộ Thần khóc lóc.

"Ngoan, không khóc, mẹ chỉ là ra ngoài làm việc với bác cả!" Tur Mộ Thần dụ dỗ con gái, nhưng mà Tiểu Bình vẫn khóc lóc không chịu yên.

"Xấu xa, xấu xa, cha xấu xa, con cho cha biết, nếu con không đeo vòng cổ vào cho mẹ, con sẽ không nghe được lời mẹ nói, không nghe được lời mẹ nói, con sẽ không ngủ được!" Nghe lời nói của Tiểu Bình mà Tur Mộ Thần như lọt vào sương mù.

"Con làm sao vậy? Làm sao có thể nghe được lời của mẹ con?"

"Con đeo vòng cổ trên cổ mẹ, buổi tối mẹ luôn nói nhớ đến con, sau đó con lắng tai nghe xong thì bị mất ngủ!" Tur Mộ Thần nghe là hiểu, thì ra đứa bé này đem vòng cổ chính anh đưa cho nó có gắng máy nghe trộm đeo lên cổ Cảnh Tô rồi.

"Được, được, đừng khóc, anh Tuấn dẫn em đi chơi!" Đường Tuấn thật làm cho Tur Mộ Thần im lặng, anh, thiết thời cho cậu ta rồi, nhưng mà đáng nói...., hiện tại cô bé đã ngừng khóc, đứa nhỏ này không bài xích với Đường Tuấn.

————— đường phân cách —————

Hai ngày sau, Tur Mộ Thần chuyển vật anh muốn đến, sau đó bắt đầu chuẩn bị bán tia toàn diện.

Mặt khác Hoàng Đình cũng bắt đầu tạo áp lực đối với Cảnh Thái Lam, Cảnh Thái Lam chấp hành thành viên hội đồng quản trị, hiện tại Thẩm Xuân Linh đã bị sứt đầu mẻ trán, nhiều năm kinh doanh như vậy, không ngại hại chết Cảnh Thái Sinh, không phải vì muốn lấy được Cảnh Thái Lam sao? Hiện tại nếu Cảnh Thái Lam đóng cửa, mình bà ta còn cái gì nữa?

Không được, bây giờ bà ta phải đến nhà họ Tur tìm Cảnh Tô, bây giờ ở thành phố Đàm Thị, chỉ có nhà họ Tur là hậu thuẫn mạnh nhất, nhưng bây giờ nhà họ Tur không phải là nhà họ Tur như trước, không được lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, vì vậy vẫn nên đến nhà họ Tur một chuyến.

"Lão đại, Thẩm Xuân Linh đến đây!"

"Đến làm gì?"

"Không phải anh là ra chuyện tốt gì sao?"

"Đừng chớ nói nhảm, cậu bé, đây không phải là do tôi làm, tôi là hạng người như vậy sao? Làm sao cũng không đến phiên tôi làm!"

"Đúng đúng, lão đại anh minh! Nhưng mà chị dâu không có ở nhà!" Đường Tuấn vẫn thấy rối về vấn đề này.

"Không có việc gì, lần sau để cho bà ta đưa Cảnh Linh đi cùng!"

"A, này, người ngoài cửa, lão đại bảo bà lần sau đưa Cảnh Linh đi theo!"

Thảm Xuân Linh nhìn Tư Mộ Thần ngồi trong phòng, trong ánh mắt đều không cam lòng, nhưng bà ta nghĩ đến còn mấy ngày nữa là đến sinh nhật Cảnh Tô, đến lúc đó bà ta đưa Cảnh Linh đến đây, đến lúc đó bà ta giao cổ phần của Cảnh Thái Lam cho Cảnh Tô, cùng ngang quyền thế với cô, lúc đó bà ta không tin Cảnh Tô có thể khiến cho Cảnh Thái Lam đóng cửa.

Lại nói về Cảnh Tô, ngày nào trong phòng cũng đều ăn uống rồi uống ăn, sau đó là sống dưới mắt Tư Mộ Vĩ. Ngay cả ngủ cũng thế. Cảnh Tô cảm giác mình sắp phát điên rồi. Nếu để cô sống như vậy trong một tháng thì cô sẽ chết.

Dung Thiều Tước gọi điện thoại đến, Cảnh Tô nghĩ hay là tâm sự, cũng không tính là phá hủy thỏa hiệp.

"Tô Tô!"

"Ừ!"

"Anh phải đi!"

"Đi đâu?" Cảnh Tô nghe được tin này có chút ngoài ý muốn, Dung Thiều Tước muốn đi đâu?

"Canada!" Cảnh Tô, anh muốn đưa em đến nơi em thích một lần, đến lúc đó chỗ em ở cũng đều có dấu vết của anh, như vậy anh sẽ không bị xóa bỏ khỏi cuộc sống của em.

"Vậy chúc anh thuận buồm xuôi gió!" Cảnh Tô há hốc mồm, vậy không biết nói gì, chỉ có một câu chào tạm biệt này.

Cúp điện thoại, trong lòng cô chợt cảm thấy rất trống trải, thật ra kết hôn với Tư Mộ Thần là việc ngoài ý muốn, cùng yêu nhau với Hàn Từ Dương là có dự tính trước, cùng đính hôn với Dung Thiều Tước là giao dịch, cô gần như vượt qua vài thứ đặc sắc nhất trong đời trong nháy mắt. Có phải bây giờ cô nên bình thần rồi không?

Thật ra trong cuộc đời cô, trải qua những ngày tháng hạnh phúc cùng cô chỉ có Tư Mộ Thần, trước kia là anh, tương lai cũng là anh. Nghĩ đến đây, lồng ngực của cô như được lấp đầy.

Cô ở trong phòng, đột nhiên nghe bên ngoài có âm thanh vang lên, giống như tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Cô mở cửa, nhìn thấy Tư Mộ Vĩ té ngã trên mặt đất không ngừng co giật, bây giờ trong nhà không có ai, nhìn bộ dạng của anh ta dường như rất nghiêm trọng, bây giờ cô phải làm sao? Đúng rồi gọi điện thoại, tranh thủ thời gian gọi điện thoại.

"Này!" Tư Mộ Vĩ nghe được âm thanh của cô, phát tay giằng giằng muốn lấy lại điện thoại trong tay Cảnh Tô.

"Không, đừng!"

Cảnh Tô do dự một chút, hay là cúp điện thoại, nhưng nhìn Tư Mộ Vĩ giãy giụa rất lợi hại, anh ta gất gao cắn chặt môi mình, sau đó trong ánh mắt đều là nỗi thống khổ.

"Tư Mộ Vĩ, anh không sao chứ?" Cảnh Tô đỡ Tư Mộ Vĩ lên, nhưng anh ta rất nặng, không nỡ lòng nào nhìn anh ta một mình như vậy, cô đuổi tay đến trước miệng anh ta.

Cô sợ Tư Mộ Vĩ cắn trúng đầu lưỡi anh ta, mặc dù người đàn ông này rất đáng giận, anh ta là cho chồng cô ngồi tù, hiện tại ba chồng và mẹ chồng của cô còn đang trong thời gian cách ly.

"Này này, Tư Mộ Vĩ, anh có khỏe không?" Nhìn người đàn ông cuối cùng cũng tỉnh lại, sau đó cô cũng ngã ngồi dưới đất, mồ hôi lại chảy ròng, lúc này Cảnh Tô định đi băng bó tay mình một chút.

"Đừng đi!" Tư Mộ Vĩ bắt được chân Cảnh Tô, ý thức của người đàn ông vẫn không rõ ràng, nhưng khi bắt lấy chân cô lại không biết đang nói gì, làm cho Cảnh Tô nghe cũng không rõ, không còn cách nào, Cảnh Tô đỡ Tư Mộ Vĩ đi vào phòng, đặt Tư Mộ Vĩ lên thảm, sau đó lấy chăn đắp lên người anh ta.

Tự cô ra ngoài băng bó, sau đó bắt đầu làm một chút cơm chờ Tư Mộ Vĩ tỉnh lại, dù sao bây giờ Cảnh Thái Lam vẫn còn cần anh ta, chỉ cần trở về Cảnh Thái Lam điều tra nguyên nhân cái chết của ba cô, sau đó tổng hai mẹ con kia vào tù cũng được rồi.

Nghĩ như vậy, Cảnh Tô càng có động lực nấu cơm, vì vậy càng làm càng nhiều, từng món ăn thơm phức được đặt trên bàn ăn.

Chờ khi Tư Mộ Vĩ tỉnh lại, nghe mùi thơm của thức ăn, nhìn trong phòng bếp thấy bóng dáng đang bận rộn, trong chớp mắt trong lòng anh ta mềm xuống, nếu đây là người phụ nữ của mình thì thật là tốt.

Anh ta bị ý nghĩ của mình dọa sợ, người phụ nữ của mình, thật quá ngây thơ, nhìn đồng hồ, dường như đúng lúc đến giờ cơm, khó trách anh ta cảm thấy đói bụng.

"Tĩnh rồi?" Thật ra Cảnh Tô đã thấy Tư Mộ Vĩ từ sớm, nhưng vẫn không có phá vỡ sự suy nghĩ của anh ta.

"Cảnh Tô, em không hận tôi sao?"

"Không hận, anh cả!" Cảnh Tô gọi một tiếng anh cả, trong khoảnh khắc đó Tư Mộ Vĩ muốn tất cả tranh đấu bỏ xuống.

Thật ra mình đấu cái gì? Tranh cái gì? Quyền lợi? Tiền tài? Cái gì mà mình không có, thì ra đấu đến phút cuối cũng chỉ là trò cười.

"Ha ha ha.... .." Tư Mộ Vĩ đột nhiên cười to lên, làm cho Cảnh Tô có phần đoán không ra.

"Cảnh Tô, dùng hết cơm, em trở về đi!"

"Vì sao?"

"Đừng hỏi, đừng để tôi hối hận!" Thật vất vả lắm Tư Mộ Vĩ mới đưa ra quyết định này.

"Tư Mộ Vĩ, thật ra anh rất tốt!" Cảnh Tô vui vẻ rất nhiều, trước khi rời đi vẫn nói câu này.

Anh ta tốt không? thật ra từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên có người khen anh ta tốt, Cảnh Tô, đây là điểm đặc biệt của em đó sao? Nếu anh gặp em trước, anh nhất định sẽ yêu em.

"Giao người phụ nữa kia cho tôi!"

"Hả?"

"Mối tình đầu của tôi!" Thật ra cô làm những chuyện kia, Tư Mộ Vĩ làm sao không biết? Chỉ là anh ta tự bịa ra cái cớ lừa gạt mình thôi.

"Được, thật ra anh cũng biết đúng không?"

"Thông minh như em!" Không chỉ nói Cảnh Tô làm sao giành được tâm người khác, nhìn khi thì hiền lành, khi thì ôn nhu, khi thì rất thông minh, đừng bảo là trên đời này người phụ nữ có thể có cuộc sống rất hoàn mỹ, nhưng muốn tìm trên người phụ nữ đó những điểm đặc biệt, cũng đã đủ để cho ánh mắt đàn ông không rời, mà Cảnh Tô là một trong những người đó.

"Cảnh Tô, rốt cuộc tôi cũng biết lý do vì sao đám đàn ông muốn đem em trở thành bảo bối!"

"Là sao?" Cảnh Tô chỉ cười cười, cô là bảo bối sao?

"Cảnh Tô, nếu không đi, tôi cũng không muốn thả người, nếu tôi yêu em, tôi sẽ không buông tay!" Gương mặt trắng bệch của Tư Mộ Vĩ hiện lên một tia vui vẻ.

"Vậy anh phải chú ý giữ gìn sức khỏe!" Mặc dù Cảnh Tô có chút lo lắng cho anh ta, nhưng vừa nghĩ đến Tư Mộ Thần và Tiểu Bình, cô lập tức muốn về nhà, không bao giờ nghĩ muốn ở lại.

"Cứ như vậy thả cô ấy đi sao?" Người đàn ông quay đầu lại nhìn, trái lại vẫn thích xem náo nhiệt.

"Tổng Văn Tường, cô ấy là cháu gái của chú!"

"Ha ha, biết là cháu gái của tôi, dù sao cậu cũng sẽ không làm tổn thương nó!"

"Hàn Tử Dương đâu?"

"Không phải cậu cho người đến chỗ tôi lấy phần tài liệu đó, sao không làm đáng một chút đi? Bị thương!"

"Làm đáng gì nữa, cháu rể của chú rất lợi hại, tài liệu đã sớm bay vào trong tay cậu ta, bây giờ tôi tiền mất tật mang rồi!"

"Ha ha, cậu thiệt thòi cái gì? Trên người con bé Cảnh Tô còn có mật mã của ngân hàng Thụy Sĩ!"

"Mật mã của cô ấy ở đó? Sao không nói sớm?"

"Tôi nghĩ rằng cậu cũng biết! Chẳng lẽ R không truyền tin với cậu sao?"

"R? Cậu ta đến đây?"

"Cậu ta vẫn luôn nằm vùng!"

"Ồ, lão tự thật muốn bắt cậu ta, nhưng mà quên đi, thả Cảnh Tô, tôi cũng không muốn đấu, chú Văn Cường, từ về sau hắc bang giao cho chú xử lý!"

"Cậu muốn rửa tay gác kiếm?"

"Ừ!"

"Chỉ sợ hắc bang quốc tế sẽ không bỏ qua cho cậu! Cậu cũng biết quá nhiều bí mật!"

"Chú Văn Cường, người chết sẽ không tiết lộ bí mật gì!"

"Cậu đã lựa chọn, tôi cũng sẽ toàn thành cho cậu, nhưng mà hắc bang chúng ta lại mất đi một người, con bé Cảnh Tô nhà chúng tôi rất có sức hấp dẫn, thu phục bốn chiến tướng chủ lực hắc bang của chúng ta ngoan ngoan!"

Điều này cũng đúng, bạn xem, Tổng Trưởng, em trai Cảnh Tô, đối với Cảnh Tô đã nói là làm, tuy rằng Dung Thiệu Tước không phải là người trong hắc bang, nhưng có giao tình sâu đậm với Tổng Trưởng, nhìn Hàn Tử Dương bây giờ đã thành nô lệ của tình yêu rồi, hiện nay Tư Mộ Vĩ cũng muốn rửa tay gác kiếm, ài, ông cũng đã già rồi, xem ra cũng muốn ở cùng với chị em bọn họ ngắm mặt trời chiều rồi.

"Chú Văn Cường cũng muốn về hưu sao?"

"Đúng vậy! Tuổi đã già nên cũng muốn trải qua yên tĩnh!"

Thật ra lúc trước khi đi trên con đường này, cũng không nghĩ đến quay đầu giống như bây giờ, bây giờ suy nghĩ một chút thứ mình muốn vẫn là cuộc sống người bình thường.

"Đúng rồi, chú Văn Cường giúp tôi tìm một cô bé!"

"Ai?"

"Tôi, tôi không biết là ai!" đột nhiên Tư Mộ Vĩ không biết nói thế nào, gương mặt đổi sang màu gan heo.

"Nhìn tiểu tử cậu, có chuyện gì không thể nói với tôi, tranh thủ thời gian nói đi!"

"Tôi bị người ta cưỡng bức, là một người con gái!"

"Phốc!" Tổng Văn Cường muốn học máu, Tư Mộ Vĩ bị người ta cưỡng bức, lời này thật không có sức thuyết phục.

"Cậu xác định?"

"Xác định!"

"Làm sao giúp cậu?"

"Tôi muốn biết sổ ghi chép của khách sạn!"

"Cái này dễ thôi, tôi đưa đi Văn Phi đến đó lấy sổ ghi chép là được!"

"Ừ!"

"Nhưng mà tiểu tử cậu, tôi cảm thấy cậu thật sự không giống với lúc trước!" Trước kia Tư Mộ Vĩ rất tàn nhẫn, còn mang theo chút âm ngoan.

"Là sao? Thật ra Chú Văn Cường, tôi cảm thấy mấy năm nay là do tôi sai, Tư Mộ Thần vốn không tra soát cái gì với tôi! Chú nhìn người ta đi, hiện tại vợ con đầy đủ, thật ra làm người khác rất đồ kỵ, nhưng mà ngược lại là tôi, cô đơn vẫn cô đơn, trên lưng chính là nợ bản thân, nợ mạng người!" Làm hắc bang, không phải trên tay có vài mạng người sao?

"Mộ Vĩ, đứa nhỏ này, chính là quá buồn bã, bây giờ quay đầu lại còn kịp, mạng người không phải ở trên lưng cậu, nếu thật sự muốn chuộc lỗi, còn chú Văn Cường của cậu đây!" Tổng Văn Cường vỗ bả vai Tư Mộ Vĩ, sau đó nhìn sóng biển ngoài xa, rốt cuộc cũng đã kết thúc.

Sổ sách hắc bang quốc tế rửa tiền, bọn họ cũng sẽ đưa đi đúng hạn, nhưng nếu không có giữ lại bản gốc, tính mạng bọn họ làm sao giữ được? khoảng vàng ròng kia đã bại lộ trước mặt mọi người rồi, điều này nói lên món tiền bất chính sắp bị vạch trần?

Con đường phi pháp thông qua con đường giao hàng của Cảnh Thái Lam, việc chuyển chở thuốc phiện cũng sắp bị vạch trần, vẫn còn một ít tiền tham ô của công, có một số tiền được tẩy sạch, cuối cùng trở thành tiền tài của bọn họ. Buồn lậu thuốc phiện, lừa dối người, người buôn lậu, người bắt cóc, người mua bán súng ống đạn dược, phân tử khủng bố, xảo trá vợ vết tài sản người khác, người trốn thuế, người tham ô vân vân.... ..

Những ông quan lớn trên thế giới được ghi chép lại trong hồ sơ, hiện tại đã bị bạo động, một khi hành vi của bọn họ bị phơi bày ra ánh sáng, bọn họ sẽ chấm dứt kiếp sống chính trị của mình, vì vậy bọn họ không thể không gây áp lực với hắc bang, hiện tại hắc bang quốc tế muốn tồn tại nữa, như vậy bọn họ không thể không tìm được những người kia, đồng thời phải trừ đi từng người một.

Tiền tài vốn là một loại có tính trong sạch, vì vậy rửa tiền mới có thể có được mưu cầu danh lợi, trong hắc bang phái người đi rửa tiền, đi rửa tiền ở đâu, rửa sạch bao nhiêu tiền, tiền phát ra chỗ nào, không chỉ tòa án và cục cảnh sát cũng truy ra một khoản tiền, cái gọi là ngân hàng chỉ là nơi để hắc bang rửa tiền, vì vậy đây là nguyên nhân mà bọn họ thu lại sổ sách.

Mà trên người Cảnh Tô có cái gì chứ? Trên người Cảnh Tô có mặt mã ngân hàng Thụy Sĩ, bà nội Cảnh Lam chính là người giữ mặt mã, chồng của bà thật ra là người đứng đầu hắc bang nhưng đã qua đời từ lâu, trước khi chết bà giao mặt khẩu lại cho Cảnh Tô, thật ra trách nhiệm chính là nói cho mọi người biết, Cảnh Tô chính là người thừa kế hắc bang, nhưng mà thiếu chủ của bọn họ lại không được thừa nhận, vì vậy mới bị đối xử như thế, nhưng vì sao Cảnh Tô lại thích làm thiếu chủ, cô chỉ muốn gia đình của mình hòa thuận, cả đời hạnh phúc.

Ban đêm, Cảnh Tô về nhà vào đêm tối, trong nhà có vị khách không mời mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Quà sinh nhật đặc biệt

Thẩm Xuân Linh dẫn theo Cảnh Linh đi tới Nhà họ Tư, không biết do ai truyền tin tức ra. Cảnh Linh ngồi bên cạnh, giống như đang ở nhà mình, bắt chéo hai chân, sau đó nhìn bọn họ bằng một bộ dáng rất khinh miệt, Thẩm Xuân Linh thì đỡ hơn một chút, có thái độ cầu người, nhưng Cảnh Tô sẽ đồng ý à? Tuyệt đối không thể nào!

"Cảnh Tô." lúc này thoát nhìn Thẩm Xuân Linh rất dễ bảo, sau đó nhìn Cảnh Tô như kiểu van xin.

"Có chuyện gì sao? Thẩm đồng!" khẩu khí Cảnh Tô không mặn không nhạt, nhưng cũng mang theo chút ôn hòa, trong lòng Cảnh Tô, đối với đôi mẹ con này, đã là sóng nước cuộn trào, chẳng qua hận ý không nhất thiết phải biểu hiện trên mặt, trong lòng Cảnh Tô nghĩ như thế.

"Cảnh Tô, cầu con giọng cao đánh khẽ, Cảnh Thái Lam đã không có đường lui, hiện giờ Cảnh Thái Lam thật sự rất cần con cứu lấy nó, van cầu con!" Thẩm Xuân Linh cầu xin, "Cảnh Tô, trước kia là mẹ sai, chỉ cần con buông tha cho Cảnh Thái Lam, chúng ta có thể chia cổ phần cho con, chúng ta cùng nhau chia đều Cảnh Thái Lam!"

"Thẩm đồng nói cái gì vậy, tôi không rõ, mời người về đi!" Mặc kệ nói như thế nào, Cảnh Tô cảm thấy loại thái độ cầu người này, dù cho ai chăng nữa, cô cũng sẽ không đồng ý, không nói đến lúc này cô đang cực kỳ mệt mỏi, dù như vậy, thì sao chứ?

"Vậy, ngày mai chúng ta lại đến nhé!" Thẩm Xuân Linh có thể cảm nhận được Cảnh Tô không kiên nhẫn, cho nên bà cũng đành bất lực.

Ra khỏi cửa Nhà họ Cảnh, Thẩm Xuân Linh hung hăng đánh mạnh vào tay Cảnh Linh một cái!

"Mẹ, con làm sai cái gì rồi hả? Sao mẹ lại đánh con?"

"Con làm sai cái gì rồi hả? Con cho là con vẫn ở Nhà họ Cảnh sao? Đây không phải là nhà của con, con có thấy rõ không? Nhà của con chỉ là một nhà trọ, mà nếu Cảnh Tô không buông tay, ách, cả cái nhà trọ đó con cũng không được ở đâu, sau này con phải ở chính là phòng cho thuê mấy chục mét vuông mà thôi!"

"Không, mẹ, con không muốn ở phòng như vậy, con không muốn!"

"Con không muốn? Được rồi, vậy bây giờ con đi bồi rượu mấy vị đồng sự trường đi!" cảm giác của Thẩm Xuân Linh chính là không còn cách nào, nhìn Cảnh Linh mà hung tợn nói.

"Mẹ! Sao mẹ lại có thể lấy bộ dáng này đối với con?"

"Thế nào? Không được à? Không thể làm đại tiểu thư, vậy cũng chỉ có làm cô gái đi hầu rượu thôi!" Thẩm Xuân Linh nói rồi mang theo Cảnh Linh rời khỏi, Cảnh Linh sợ hãi, trong lòng quỳnh lên, sau đó lập tức nói bí mật ra.

"Mẹ, con mang thai rồi!" bước chân Cảnh Linh ngừng một chút, lời của cô khiến nhãn tình Thẩm Xuân Linh sáng lên, trong lòng có một chủ ý, nhưng bà không lộ ra.

"Là thật sao?"

"Ừ, thật!"

"Được, vậy thì ngày mai đi bệnh viện với mẹ kiểm tra một chút đi, nếu là thật, mẹ cho con ở nhà dưỡng thai thật tốt, nhưng mà cha của đứa nhỏ là ai?"

"Mẹ, cha đứa nhỏ chính là một người vô danh tiểu tốt, mẹ bỏ qua cho anh ta đi, lúc này con có thể cho Nhà họ Thẩm người kế tục là tốt rồi!" Cảnh Linh cho rằng dựa vào đứa trẻ này trong bụng của mình, cô có thể 'mẹ vinh nhờ con', sau này trở thành người thừa kế Cảnh Thái Lam như ý nguyện, ngay từ đầu chính là vì chủ ý này mới cô để bản thân mang thai.

Nhìn bộ dáng của mẹ, chủ ý này xem như đạt được rồi, cho nên trong lòng cô mừng thầm.

Cảnh Tô bắt đầu không đi đến Cảnh Thái Lam làm việc, bởi vì cô biết hiện tại Hoàng Đình đã khiến Cảnh Thái Lam bị cô lập đồng thời sụp đổ liên ngành, hơn nữa Cảnh Tô từng nói, dù sao Cảnh Thái Lam cũng không phải của cô, bắt đầu thế nào kết thúc ra sao thì nên để bọn họ định.

Tư Kiến Quốc được phán vô tội và được thả ra, Tư Mộ Thần đã tìm một số bằng chứng đặt trước bàn thẩm phán, định ra tội của cha nhà họ Trầm, nhưng là đầu sao họ Trầm cũng không ngu ngốc, tuy công ty bọn họ dưới quyền của thế lực hùng hậu, nhưng bọn họ không nắm trong tay mình mà là để người khác quản, nếu không đủ chứng cứ, bọn họ không thể nào bị nhốt tận gốc được, cho nên vì thế mà Tư Mộ Thần rất là đau đầu.

Trải qua một lần, cuối cùng Tư Kiến Quốc không còn tâm để tham luận quyền thế nữa, cho nên khi tranh cử thị trường, ông là chủ động lui bước, ông cho rằng vào tuổi của ông vẫn là thích ngâm kẹo chơi đùa với cháu con là tốt hơn, nhìn nhìn người phụ nữ bên người, đối với bản thân không oán không hối, luôn luôn phụng hiến bản thân.

Luôn tự trách mình hèn nhác, thực ra bản thân ông hiểu rõ, một nửa của Mộ Thần là do công lao của con bé, đứa nhỏ này rất ưu tú, bản thân cũng hổ thẹn, nếu bản thân từ già sự nghiệp khi còn đang trên đỉnh vinh quang, có lẽ ông còn có thể giúp đỡ cho con trai mình được. So với nhà quân sự thì có lẽ Tư Mộ Thần hợp với nhà chính trị hơn.

Nhưng Tư Mộ Thần chưa từng nghĩ như vậy, có lẽ trước kia có thể đúng, nhưng bây giờ Tư Mộ Thần thậm chí phải làm một chuyện, đó là cho Tiểu Tiểu Bình thêm một người em trai hoặc là em gái nữa.

Cảnh Tô cũng nghĩ như vậy, đợi đến khi bắt được hung thủ giúp cha, như vậy bản thân sẽ an toàn bên cạnh Tư Mộ Thần cả đời.

Ngày trôi rất nhanh, sinh nhật Cảnh Tô đã đến, tuy rằng Nhà họ Tư không bằng trước kia, nhưng là tốt xấu gì vẫn là một dòng tộc lớn, cho nên mặc kệ nói như thế nào, hay là muốn đến Nhà họ Tư để vuốt mông ngựa, đối với mấy loại như thế này Cảnh Tô không thích lắm, cho nên nhìn Nhà họ Tư nào nhiệt, bản thân đành phải làm bộ tiếp đón.

Người tới tặng lễ, Nhà họ Tư cũng là không tiện chối từ, huống hồ đây là người vợ mới lần đầu tổ chức sinh nhật tại nhà chồng, Nhà họ Tư cũng được xem như là một nhân vật có uy tín, cho nên tổ chức sinh nhật cho Cảnh Tô một phen.

Cô đang đón khách, chợt nghe tiếng di động vang lên, mở ra thấy là Tư Mộ Thần, có chuyện gì vậy?

Cô tiếp điện thoại, có giọng nói truyền đến.

"Bà xã ~ "

"Vâng!"

"Em đi lên đi?"

"Làm chi vậy? Em đang đón khách mà!"

"Bà xã, em mau lên đây đi mà!"

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

"Đến đây sẽ biết, anh sẽ đón em trên giường nhé!"

"Luu manh!" Cảnh Tô phản hận cúp điện thoại, nhìn nhìn mẹ chồng đứng bên cạnh mặt ý cười, mặt Cảnh Tô đỏ bừng.

"A Thần gọi con lên?"

"Vâng, mẹ!"

"Vậy thì mau lên đi! Ở đây có mẹ, đừng để nó đợi lâu!"

"Dạ, được!"

Mẹ chồng Cảnh Tô nhìn theo cô lên lầu, Cảnh Tô không biết Tư Mộ Thần lên lút làm cái gì, cho nên vào phòng cũng hơi dè dặt cẩn trọng, sợ là có kinh ngạc lớn.

"Tư Mộ Thần, anh ở đâu vậy?" Cảnh Tô mở cửa, bên trong tối như mực, trong lòng Cảnh Tô nghi ngờ, Tư Mộ Thần đi đâu rồi, sao lại không bật đèn?

"Tạch" Cảnh Tô mở đèn lên, cô la lên một tiếng, cảnh tượng bên trong khiến cô không thể nào dùng dùng ngôn ngữ để hình dung, cô thấy những cách hoa đỏ đầy mặt đất, trải khắp nơi, trên giường lớn của bọn họ, có một cái hình cái tim thật to, trách không được ánh mắt của mẹ chồng khi bảo cô lên lầu lại ái muội như vậy, bỗng chốc Cảnh Tô đen mặt, mẹ chồng đã biết, vậy chẳng phải mẹ chồng đang đợi bọn họ làm loại chuyện này? Ài nha, thật là xấu hổ, nghĩ đến mặt Cảnh Tô càng thêm đỏ.

"Nha đầu, em nghĩ cái gì vậy?" Tư Mộ Thần ôm lấy eo Cảnh Tô từ phía sau, vùi đầu vào giữa tóc Cảnh Tô, từ từ tận hưởng cảm giác anh muốn có, anh nghĩ đến việc, mấy ngày nay cô bồn ba bên ngoài chạy ngược chạy xuôi để lo vụ án này, không có thời gian ở cùng anh.

"Em nhớ anh!" Cảnh Tô nghiêng đầu, nhẹ nhàng nói một câu, điều này làm cho Tư Mộ Thần vốn đã rục rịch suốt chút nữa hóa thành vì sỏi.

Tư Mộ Thần kéo tay Cảnh Tô đến bên giường, sau đó anh và cô cùng nằm xuống, nằm ngay chính giữa hình trái tim, một đôi bích nhân, bên người đều là màu đỏ vây quanh.

Cảnh tượng này, Cảnh Tô đã từng tưởng tượng rồi, trước kia sau khi xem Kim phần thế gia, Kim Yến Tây mang theo Lãnh Thanh Thu giống hệt như thế này, họ dùng hoa cách hợp để làm hình trái tim, cô vốn cho rằng người đàn ông lãng mạn như thế sẽ không xuất hiện bên cạnh mình, nhưng cô thật không ngờ Tư Mộ Thần cũng là một người lãng mạn, tuy rằng lãng mạn này không phải mới mẻ độc đáo, nhưng như thế thôi cô cũng rất thỏa mãn rồi.

"Nha đầu, anh hi vọng chúng ta có thể hạnh phúc cả đời!"

"Vâng, chúng ta sẽ như vậy!"

"Nha đầu, chờ việc này xong, chúng ta sinh thêm một đứa nữa nhé!"

"Uhm, nghe anh hết!"

"Được!"

Đột nhiên Cảnh Tô cảm thấy mệt mỏi, nếu Cảnh Thái Lam bị bản thân thu hồi lại, cô nhất định phải bỏ gánh nặng lấy người, giao toàn bộ cho Tổng Tuyền, không chấp nhận cho thằng nhóc ấy thông thả nữa, đột nhiên cô nở nụ cười, bản thân thật đúng là không xứng với chức chị gái, em chỉ muốn ăn hiếp em trai mà thôi.

"Nha đầu hừ, lại nghĩ ra chủ ý gì xấu phải không?"

Cảnh Tô nghiêng đầu nhìn lại Tư Mộ Thần, cũng không phủ nhận, "Em vừa nghĩ với một chủ ý ăn hiếp Tổng Tuyền rất hay!"

Tư Mộ Thần nghĩ Tổng Tuyền sẽ bị chinh phục kỳ lắm, bởi vì Cảnh Tô là một đứa trẻ hư an tĩnh, nếu người khác không ức hiếp cô, cô sẽ rất lười vận động các tế bào thần kinh, chết cũng là chết tế bào thần kinh của mình, thật là không đáng, cho nên gặp rất nhiều chuyện, cô cũng vượt qua như vậy, cho nên mới khiến cho lúc trước Cảnh Linh và Thẩm Xuân Linh cảm thấy cô là người dễ ăn hiếp.

Nhưng mà, sao mấy người đó biết, đứa nhỏ này phúc hắc ra sao chứ! Thì ra tất cả đều do không muốn tranh đoạt mà thôi!

"Anh biết là được rồi! Nhưng mà không được nói ra ngoài!"

"Được!" Lúc này Tư Mộ Thần cảm thấy thật như hai đứa bé, không biết Tiểu Tiểu Bình có cô đơn hay không, có muốn thêm một em bé để chơi đùa hay không.

Tuy rằng quân nhân phải đi đầu trong việc thực hiện công tác kế hoạch hoá gia đình, nhưng anh vẫn muốn sinh thêm, cần chi bận tâm chứ, Tư Mộ Thần ơi Tư Mộ Thần, người thật là hồ đồ rồi.

"Nên đi xuống rồi!" Cảnh Tô đẩy Tư Mộ Thần, bảo anh đứng lên, nói như thế nào đi nữa đêm nay cô cũng là nhân vật chính.

"Không vội, nằm thêm một lát." Theo nguồn tin tin cậy, hình như đêm nay ai ai cũng diễn trò, cho nên đương nhiên nhân vật chính phải chờ diễn đủ, chuẩn bị tốt mới có thể xuất hiện.

Trong yến hội, Thẩm Xuân Linh dẫn theo Cảnh Linh đến đây, hai người đi xuyên qua sân nhảy, Cảnh Linh cẩn thận che chở bụng của bản thân, Thẩm Xuân Linh cũng xuất hiện lòng trắc ẩn nhưng trong nháy mắt nó đã biến mất.

"Cảnh Linh, biết vì sao mẹ dẫn con tới đây không?"

"Biết! Mẹ là muốn con tìm cha cho đứa trẻ trong bụng!" Ít nhất Cảnh Linh vẫn nghĩ như vậy, bây giờ bản thân vẫn còn là thiên kim của Cảnh Thái Lam, giá trị bản thân vẫn còn cao, cho dù là có thêm đứa nhỏ này thì như thế nào? Theo các nhân cô, bản thân không phải chỉ cần tùy tiện chọn một người là được?

"Con cho là người ta muốn con à?"

"Mẹ, mẹ phải tin tưởng con gái mẹ chứ! Con rất có lòng tin!" Cảnh Linh nói xong liền nâng váy lên rồi khỏi.

Vóc người cô không cao, hơn nữa là vì đang mang thai, nên cô mang một đôi giày đế bằng, càng thêm vẻ thấp bé, nhưng cũng chính vì thế mà Cảnh Linh càng khiến người ta yêu mến, cho nên khi cô đi bất chuyện, ít nhiều cũng có người nhìn cô thêm vài lần, dù sao bộ dạng Cảnh Linh cũng không phải là khó coi, cũng được coi là một mỹ nhân, mẹ không kém, con gái cũng sẽ không kém.

"Ồ, đây không phải là vợ chồng Tư Mộ Thần sao?"

"Ôi, chào ôi, trời ạ, trai tài gái sắc, thật là xứng đôi quá!" Phía dưới một trận xôn xao, bởi vì Tư Mộ Thần và Cảnh Tô đã đến, quang sáng vốn tập trung trên người Cảnh Linh hoàn toàn bị cướp đi, chỉ chừa lại đôi mắt phẫn hận của cô ta, nhìn như muốn đốt cháy hai người đang đi đến.

"Cảnh Tô, sinh nhật vui vẻ!" Thẩm Xuân Linh không biết đến trước mặt bọn họ lúc nào, bà ta đưa đại lễ ra, nhiều người nhìn như vậy Cảnh Tô không nhận cũng không tiện, mà nhận cũng không được, lúc trước lễ vật của Thẩm Xuân Linh đều bị trả về, nào biết bây giờ lại một tay quà như thế này.

"Cảm ơn!" Tư Mộ Thần biết Cảnh Tô oán hận người phụ nữ này, đã ẩn nhẫn rất lâu rồi, hiện giờ trước mặt mọi người, anh chỉ là cần phải duy trì hình tượng Nhà họ Tư, giả bộ bình thân như thế đương nhiên là không dễ rồi.

"Cảnh Tô, đợi chút, mẹ còn có phần quà tặng khác lớn hơn dành cho con!" Thẩm Xuân Linh lập tức tới ôm Cảnh Tô một chút, tất cả mọi người ở đây đều thấy Thẩm Xuân Linh ôm Cảnh Tô, kỳ thực Thẩm Xuân Linh nói cho Cảnh Tô, đợi chút nữa sẽ có một phần quà tặng còn lớn hơn nữa chờ cô.

Cảnh Tô nhướng mày, nhưng là rất nhanh đã bị người đàn ông bên cạnh vuốt vuốt trán.

"Anh nói xem, bà ta sẽ làm gì?"

"Xem ra, có lẽ mẹ con bà ta phải sửa lại trả cho em rồi!" Tư Mộ Thần ra vẻ thần bí, chính là nhẹ nhàng cười, kỳ thực đây chính là một mảnh đất ô uế, nhưng nếu không làm chuyện này, đôi mẹ con này sẽ không cam lòng, có lẽ là muốn làm một kích cuối cùng!

"Tô Tô, em đẹp lên thật đó!" Giang Phi Á đến đây, mang theo Lục Phạm tới, trên mặt là nụ cười hạnh phúc, cho nên Cảnh Tô nghĩ, Lục Phạm và Giang Phi Á là rất tốt? Kết quả này cũng không tệ.

"Nha Nha, chúc mừng chị!" Cảnh Tô cười nắm tay Giang Phi Á, Giang Phi Á một mặt thẹn thùng, một mặt này Giang Phi Thiên bên cạnh lại cảm thấy đau đớn, Giang Phi Á hạnh phúc, vì sao trong lòng anh lại khó chịu như thế, thậm chí là có một loại cảm giác điên cuồng, anh muốn hủy diệt hạnh phúc của bọn họ, hạnh phúc này vốn nên là của anh.

"Nha Nha, chúng ta đi qua bên kia ngồi một lát đi!" Giang Phi Thiên ôm lấy Giang Phi Á tránh ra, đợi đến Lục Phạm đuổi theo, nắm giữ rõ không khí, trong mắt Lục Phạm là một trận mất mát.

"A Phạm, không phải lo lắng, không phải bây giờ rất tốt sao? Ít nhất Giang Phi Á cũng đã nhận cậu rồi!" Tư Mộ Thần vỗ vỗ bả vai Lục Phạm, "Tôi phải đi chào hỏi khách khứa, cậu cứ tùy ý!"

Không biết có phải bởi vì Tư Mộ Thần cổ vũ hay không, Lục Phạm kiên trì tiến lên đi tìm Giang Phi Á, dám đi vào trung tâm cướp lấy chủ đề câu chuyện, tập trung sự chú ý của Giang Phi Á lên mình, hiển nhiên, anh thành công, có lẽ về sau trong thế giới của Giang Phi Á cũng chỉ có một mình Lục Phạm mà thôi. Chỉ còn lại Giang Phi Thiên một mình buồn rầu uống rượu, kỳ thực Giang Phi Á biết, nhưng cô đã hạ quyết tâm, người cô muốn yêu là Lục Phạm, ba ba đứa nhỏ cũng là Lục Phạm!

"Cảnh Tô! Cô đứng lại đó cho tôi!" Cảnh Linh thấy Cảnh Tô trước mặt mọi người, cười vui vẻ, trong lòng Cảnh Linh ghen ghét.

"Có chuyện gì?"

"Cô là kẻ tiện nhân, thu hồi nụ cười dối trá của cô lại!" Cảnh Linh bắt đầu khóc lóc om sòm.

Thẩm Xuân Linh tiến đến giữ chặt Cảnh Linh, không ngừng xin lỗi Cảnh Tô.

"Cảnh Tô, con bé kia từ nhỏ đã bị làm hư, con xem con có tiện không? Chúng ta đi ra ngoài trò chuyện đi, mẹ có việc muốn nói với con!" Thẩm Xuân Linh không muốn người cứu trợ tài chính lại trở thành mục tiêu để công kích.

"Được!" Cảnh Tô cho rằng bọn họ không dám làm ra động tĩnh gì lớn, đây là Nhà họ Tư, mọi nơi đều có binh sĩ canh gác, Cảnh Tô không tin hai mẹ con này muốn tự mình tìm chết, bọn họ yêu nhất là bản thân, làm sao có thể làm ra chuyện như thế?

Tư Mộ Thần thấy một màn như vậy, chính là tính tế quan sát, sau đó tính toán đi theo sau lưng bọn họ.

Trong hoa viên, Cảnh Tô đứng ở một bên nhìn hai người, nhìn xem có trò gì.

Đột nhiên, một tay Thẩm Xuân Linh đã đẩy ngã Cảnh Linh xuống đất.

"Mẹ, mẹ làm gì thế!" Cảnh Linh ngã trên mặt đất vẫn không quên che chở cho đứa nhỏ bản thân, dù sao cũng là tình thương của người mẹ, Cảnh Tô nhìn nhìn, cô vốn định kéo Cảnh Linh một phen, nhìn bộ dáng của Cảnh Linh cũng là muốn cô tới giúp?

Nhưng mà cô không quên được, lúc cô ta bỏ đá xuống giếng đập cô một cái.

"Cảnh Tô, con xem đi, bây giờ mẹ đã trở nợ lại cho con rồi đó!" Thẩm Xuân Linh hung hăng đá một cước vào bụng Cảnh Linh, Cảnh Linh mở to hai mắt nhìn Thẩm Xuân Linh, cô không thể tin được, đây là mẹ của mình, vì muốn lấy lòng người khác, mà hy sinh luôn cả đứa con của con mình.

"Mẹ, sao mẹ lại đối xử với con như vậy? Vì sao!" Giọng nói của Cảnh Linh vang vọng trong hoa viên Nhà họ Tư, trên mặt Thẩm Xuân Linh cũng tỏ vẻ đau xót.

Cánh Tô cứ nhìn máu phía dưới Cảnh Linh chảy ra, nhuộm đỏ cả lễ phục dạ hội màu trắng của cô ta, cô tay khóc lóc, tay giãy dụa, không ngừng xin cô và người mẹ của mình tìm bác sĩ giúp cô ta.

Không phải Cảnh Tô vô tình, mà là loại khổ nhục kế này không bằng một phần thù giết cha của cô.

Ánh mắt cô khẽ động một chút, đứa nhỏ là gốc rễ mỗi người mẹ, nếu không muốn mệnh của cô ta, tuy người này khá hư hỏng, nhưng là một người mẹ, cô ta vẫn là rất vĩ đại, cô tin Cảnh Linh cũng giống như vậy

"Đừng nhìn nữa!" không biết Tư Mộ Thần xuất hiện bên cạnh cô lúc nào, bịt kín ánh mắt cô lại, không muốn để cô nhìn thấy những thứ dơ bẩn như vậy.

Giữa khe hở, hô hấp Cảnh Tô gấp gáp, ánh mắt 潋 Phạt thoáng qua đều là màu đỏ, bên tai hình như là tiếng khóc của đứa nhỏ, đột nhiên cô nghĩ đến Tiểu Tiểu Bình, rất nhớ bảo bối của cô!

Tuy rằng Thẩm Xuân Linh nhẫn tâm, nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống, bà đang chờ Cảnh Tô nói tha thứ cho bọn họ, đây là một mạng đổi một mạng, cháu ngoại của bà có thể đổi với Cảnh Thái Sinh chứ? Mạng của cháu ngoại bà! Bà biết trong lòng bà cũng đang nhỏ máu.

"Cảm ơn màn biểu diễn của hai người!" Tư Mộ Thần nhàn nhạt đáp lại một câu, anh thấy dưới thân Cảnh Linh chảy ra mảng máu, nếu Cảnh Tô thấy chỉ sợ là không thể nhẫn tâm?

"Thẩm Xuân Linh, tôi đã gọi xe cứu thương, tự giải quyết cho tốt đi!" Tư Mộ Thần đi rồi, che lấy mắt của Cảnh Tô, người đề tiện mới có thể sử dụng được thủ đoạn này.

"Cánh Tô, mày thật nham hiểm! So với Cảnh Thái Sinh, mày càng nhẫn tâm hơn! Ha ha!" đột nhiên Thẩm Xuân Linh như nổi điên, cười như cuồng loạn.

"Cánh Tô, không phải mày muốn biết kẻ giết cha mày ư? Ha ha, tao nói cho mày, tao đến nói cho mày!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Chờ em thật lâu

Nhìn gương mặt dữ tợn của Thẩm Xuân Linh, Cảnh Tô rung mình một cái, theo bản năng cô che cổ, Tư Mộ Thần thấy thế, hạ tay cô xuống, đây chính là máy quay phim tốt nhất tùy thời có thể truyền lên sân chính, hiện tại tất cả đều có thể thành chứng cứ tương lai.

"Cánh Tô, tao nói cho mày biết, Cảnh Thái Sinh chết như thế nào, mày còn nhớ lúc chiếu lên cánh cửa, ông ta dùng chân đá mày hay không?"

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Cảnh Tô có chút trắng bệch, tuy rằng chuyện này cô biết đó là vì cha bảo vệ bản thân, nhưng một đá kia cực kỳ đau, đến bây giờ cô vẫn cảm thấy hình như có di chứng, ngực ần ần đau, không biết là do tác dụng tâm lý hay sinh lý nữa.

Thẩm Xuân Linh biết Cảnh Tô đã nhớ ra, cho nên bà ta tiếp tục nói, "Tao nói cho mày biết, thực ra Cảnh Thái Sinh có chết cũng không ngờ đá mày, ông ta thương mày cỡ nào chứ, ông ta để Cảnh Linh đến công ty làm, là vì muốn cho nó hư danh, còn thực danh thì giữ cho mày, nhưng tất cả mọi người đều không biết, chỉ cho rằng Cảnh Linh là hòn ngọc quý trên tay Nhà họ Cảnh! Kỳ thực lúc trước ông ta đã bị hạ thuốc độc từ rất sớm, mày có biết ông ta bị hạ thuốc gì không? Ông ta bị tao hạ thuốc bột làm kích thích, gặp phải chuyện gì cũng sẽ hấp tấp nóng nảy, càng là việc của mày, ông ta tưởng rằng đang diễn trò, nhưng tất cả lại là sự thật, vì tao muốn phòng ngừa ông ta biết mày là con gái thật sự của công ta, cho mày hận ông ta, nhưng mà Cảnh Tô à, vì sao mày lại không mang thù chứ?"

Sau này Cảnh Tô về nhà, vẫn trước sau như một tôn trọng Cảnh Thái Sinh, đến bây giờ thậm chí là quý trọng, điều này làm cho Thẩm Xuân Linh ghen tị đến phát điên.

Thẩm Xuân Linh nhìn nhìn Cảnh Linh trên đất, nghĩ đến con gái mình cực kì mạng thù, lúc này không biết là muốn đối phó mẹ nó như thế nào nữa.

Bà dùng lúc rảnh bắt đầu nói tiếp, "Lâu dần thuốc kích thích cũng giống thuốc độc, Cảnh Tô mày biết không? Tao cũng không muốn đâu, chỉ là tao muốn khống chế ba mày thôi, mãi đến ngày đó ông ta ngã bệnh, bác sĩ nói với tao là ông ta trúng độc, thật sự tao rất sợ, nhưng mà tao không thể để ba mày phát hiện được, tao cũng không muốn khống chế ba mày trong tay, cho nên, cho nên tao cứ tiếp tục thôi!"

"Thẩm Xuân Linh, cuối cùng bà hại chết ba tôi thế nào hả, chúng ta đều đã phát hiện bà hạ độc, cũng không để ba tôi tiếp xúc với cái gì, rốt cuộc là bà làm như thế nào!" giọng Cảnh Tô khàn khàn.

"Cuối cùng sao? Thực ra không có cuối cùng, ông ta vẫn luôn ăn thuốc độc, ông ta muốn uống trà, trong lá trà cũng là thuốc bột!" Nói ra, trong lòng Thẩm Xuân Linh cảm thấy không còn bị đè nén nữa, kỳ thực bản thân bà ta không ác như vậy, ít nhất bà ta cũng nghĩ vậy.

Cảnh Tô nghe xong những lời này dường như là muốn ngã nhào trên đất, cái gì cũng kiểm tra rồi, nhưng lại xem nhẹ lá trà, không ngờ đó lại là trí mạng

"Cảnh Tô, đá Cảnh Linh một cái, mẹ con chúng tao trả lại cho mày, đã mất đứa nhỏ, xem như là mạng ba mày. Chúng ta không thiếu nợ lẫn nhau, mày về giúp Cảnh Thái Lam đi, đó là tâm huyết ba mày đó!" Thẩm Xuân Linh nói những lời như là đương nhiên, không tồn tại cảm giác áy náy gì.

"Thẩm Xuân Linh, đứa trẻ này không có tội, cha tôi cũng là bà hại chết, bà còn nói là trả nợ sao?" đột nhiên Cảnh Tô cảm thấy Cảnh Linh rất bị thảm, mẹ cô buổi sáng thì vô cùng thương yêu cô, buổi chiều lại thương tổn cô vô cùng sâu sắc, cô thoáng nhìn qua người phụ nữ đầy máu kia.

"Mang cô ta đi gặp bác sĩ đi! Cảnh Thái Lam, ngày nào còn có bà, Cảnh Tô tôi sẽ không bước vào, có một ngày tôi sẽ đường đường chính chính lấy cổ phần công ty Cảnh Thái Lam về!" Cảnh Tô kéo tay Tư Mộ Thần, sau đó đi vào tiệc rượu, hiện tại cô cảm thấy tiệc sinh nhật của còn ấm áp hơn, cho dù sắc mặt đối trá cũng ấm áp.

"Cảm thấy tiếc cho đứa trẻ sao?" Tư Mộ Thần thấy đáy mắt Cảnh Tô có chút khó chịu, anh nghĩ như vậy.

"Không phải, là cho đến lúc này, chúng ta thiếu chút nữa không chăm sóc cho Tiểu Tiểu Bình thật tốt! Nếu thực là như vậy, em sẽ khó chịu cả đời!"

"Nha đầu ngốc, không phải rất tốt sao? Nói, khi nào chúng ta mới sinh cho Tiểu Tiểu Bình một em trai hoặc một em gái hả?" Nhìn mặt Tư Mộ Thần, Cảnh Tô hờn dỗi một tiếng.

Một màn này vừa khéo dừng trong mắt Hàn Tử Dương, kỳ thực là do Hàn Tử Dương vừa lúc trở về, anh nghe hôm nay là sinh nhật Cảnh Tô nên lập tức đi đến Nhà họ Tư, thậm chí anh còn không kịp thay đổi hình dạng suy sụp trên thân.

Bộ mặt râu ria làm người ta nhìn rất đau lòng, trên thân còn có vết thương, nhưng những cái này đều không quan trọng, nỗi đau trên thân đều kém hơn một màn trước mắt này, Cảnh Tô hạnh phúc, đột nhiên anh nghĩ, anh cô đơn một mình, đột nhiên anh nhớ tới những lời cha nói, trong lòng rất hối hận.

"Mọi người đi rồi!" bên người Hàn Tử Dương có thêm một cô gái, anh nhìn thoáng qua, rất sạch sẽ, nhưng anh không quen, anh đã bước đi, nhưng cô gái đó cứ bám riết không tha, có lẽ đây là một khởi đầu mới, đối với Hàn Tử Dương mà nói cũng không hẳn là không thể.

"Nha đầu, làm sao bây giờ, hoa đào thối của cô nhiều quá!"

"Đâu có gì lạ đâu, đào hoa thối của tôi chưa từng làm ra việc thương thiên hại lý, nhưng của anh thì không chắc đâu!"

"Là sao?"

"Còn không phải à? Tư Mộ Thần, anh còn giả bộ! Dương Tử Hi làm gì mà ngoan như vậy chứ?"

Cô còn nhớ ngày kết hôn có một mặt âm ngoan tới, ai biết được phía sau còn có động tác gì!

"Được rồi, có anh ở đây, em còn lo lắng sao! Hôm nay em là nhân vật chính đó, lâu như vậy mà chưa chịu ra sân chính, khách khứa ý kiến với chồng em là anh này!"

"Cất, ai thích anh tới chứ!" Cảnh Tô trực tiếp bước đi, chỉ để lại một trận gió thổi qua, tôn nghiêm người chồng của anh! Anh muốn lấy lại trang nghiêm đàn ông, nha đầu này đã được sủng đến vô pháp vô thiên rồi.

Cảnh Tô vừa mới đến sảnh yến hội, cảm thấy không khí quái dị cực kì, thì ra thì ra là, lúc này những cảnh bên ngoài của Cảnh Tô đều được trực tiếp trong sảnh, không khí ở sảnh yến hội như đông đặc, Tư Bang Quốc cũng tới rồi, ông ngồi phía trên của sảnh, ngồi nghiêm trang.

"Cảnh Tô, con qua đây ngồi cạnh ông nội!" Tư Bang Quốc vẫy tay với Cảnh Tô!

"Tôi nói với mấy người, đây là con dâu của nhà họ Tư chúng ta, bây giờ con dâu nhà chúng ta phải chịu ủy khuất, ông thông gia bị độc hại, thế lực nhà họ Tư chúng ta ngang bằng, con cháu không được như ngày xưa, ngày hôm nay tới dự tiệc đều là những nhân vật có tiếng tăm, ông lão này xin mọi người một nhân tình, mong mọi người làm chủ giúp, chủ trì công đạo giúp cho cháu dâu lão!" những câu nói Tư Bang Quốc là hạ thấp bản thân, theo lý mà nói thực ra chuyện này đối với nhà họ Tư mà nói là cực kì đơn giản, bây giờ cố tình nhà họ Tư xảy ra chuyện, lúc này lão tư lệnh đã xuất mã, mấy người ở đây còn dám giả hồ đồ sao?

Trong chốc lát cả đại sảnh vang lên tiếng phụ họa, Tư Bang Quốc rất vừa lòng, bây giờ nói thế nào đi nữa, tất cả mọi người đều đồng ý giúp bọn họ rồi.

Trong hoa viên, Thẩm Xuân Linh vừa mới đưa Cảnh Linh lên xe đã bị cảnh sát công tay.

"Các người muốn làm gì? Dựa vào cái gì mà bắt tôi?"

"Thực xin lỗi, bà Thẩm Xuân Linh, bây giờ chúng tôi đang nghi ngờ bà có liên quan đến một vụ án mưu sát, mong bà hợp tác với chúng tôi!" Cảnh sát nói một cách công thức hoá, Thẩm Xuân Linh giả vờ không ngừng, nhớ tới bộ dáng vừa nãy của Cảnh Tô, chẳng lẽ là cô ta tổ giác?

Không, không thể nào, Cảnh Tô làm sao có thể?

Bà ta quên bên người Cảnh Tô còn có một Tư Mộ Thần, hết thảy đều do Tư Mộ Thần an bày cả, kế hoạch này của Thẩm Xuân Linh an bày đều do một người cấp dưới làm, nhưng vì người kia sợ bản thân sớm muộn gì cũng phải ngồi tù, cho nên đã liên lạc với Tư Mộ Thần từ sớm, sau đó nằm vùng

cho Tư Mộ Thần.

"Lão tư lệnh Tư, tôi mang Thắm Xuân Linh đi, sẽ cho người một kết quả hài lòng!" Lại nói tiếp trước khi rời đài nhà họ Thắm vẫn còn quan hệ với Thắm Xuân Linh, thì ra Thắm Xuân Linh là đứa con rơi ngoài giá thú của nhà họ Thắm, cho nên bởi vậy cảnh sát không ngừng lập án, càng mượn cơ hội này để điều tra thêm về Thắm Xuân Linh, xem nhà họ Thắm này có cấu kết với bà ta hay không.

"Phiền cậu, Trịnh Cục!"

"Ngài an tâm hưởng phúc đi, không phải việc này chỉ cần một câu của ngài thôi à, không nên nổi giận! Vài ngày nữa sẽ cho ngài một câu trả lời thuyết phục!"

Tư Bang Quốc hài lòng, cần phải để tụi nhỏ gần nhau hơn nữa mới được, Kiến Bản với Kiến Quốc nhà bọn họ đều là mấy đứa trẻ có hiểu biết, nhưng vì sao lại không thể ở cùng một chỗ? Tư Bang Quốc nghĩ mãi không ra, nhìn nhìn Cảnh Tô, vẫn là con bé này thuận mắt hơn, về sau vẫn yêu thương bọn trẻ cùng tuổi.

Tư Bang Quốc hào phóng, lấy ra một khối ngọc bội vô giá, đây là vật báu vô giá.

Cảnh Tô nhìn Tư Mộ Thần trong lúc nhất thời cô thật không biết phải làm sao bây giờ.

Tư Mộ Thần cũng sững sờ, khối ngọc này là thứ ông nội thích nhất, chưa bao giờ đưa cho người ta nhìn một chút, bây giờ lại đưa cho Cảnh Tô!

Nhìn bộ dáng Cảnh Tô, lại nhìn nhìn biểu cảm ông nội như bán máu, vẫn là bản thân phải đi giàn xếp!

"Ông nội, ông thật là bất công, lúc trước con xin ông chẳng bao giờ chịu!"

"Hừ hừ, thằng nhóc này là người thô bạo, cho mày xem, mày còn không làm nó nát vụn à!"

"Vậy ông cho vợ con, con vẫn muốn xem, vẫn muốn ném vụn!" Tư Mộ Thần cười hi hi cãi lại.

"Tư Mộ Thần, thằng nhóc này càng nói như vậy, ông càng muốn đưa đồ vật cho con bé Cảnh Tô!"

Tư Bang Quốc nhét vào tay Cảnh Tô, bản thân thì rời đi, để mọi người thoải mái ăn uống, chơi đùa, thực ra ông cũng chẳng có tâm tình nào, ở lại cũng vì muốn gần nhà họ Tư!

- - phân cách tuyến - -

Thắm Xuân Linh bị bắt, thực ra đêm đó đưa lễ vật cho Cảnh Tô lí còn có một phần nữa, đó là giấy chuyển nhượng cổ quyền của Thắm Xuân Linh, vì muốn Cảnh Tô trở về, cho dù là cùng ngồi cùng ăn, bà cũng nguyện ý, nhưng vì đánh giá không đúng nên bây giờ tiền mất tật mang!

Bây giờ Cảnh Thái Lam chẳng khác gì con rỗng không đầu, giá cổ phiếu sụt giảm thê thảm, Cảnh Linh nằm trên giường bệnh cũng chẳng quan tâm, đối với thư ký cũng được, đồng sự cũng tốt, đều là không đáng để ý tới, cô muốn những thế mẹ mình luôn muốn duy trì biến mất, nhưng dường như Cảnh Tô là một chướng ngại vật rất lớn!

"Nha đầu, giá cổ phiếu Cảnh Thái Lam giảm đến mức thấp nhất lịch sử rồi!"

"Ừa, chúng ta phải mua vào thôi!"

"Nha đầu, có phải em đã tính toán từ sớm rồi phải không?"

"Đúng vậy, không phải bây giờ số cổ phiếu của em bằng với Thắm Xuân Linh rồi sao? Hiện tại lại đi mua, khẳng định là hơn bà ta, nhưng nếu đuổi bà ta ra khỏi Cảnh Thái Lam thì cũng không hay!"

"Sợ cái gì? Sau khi định tội toàn bộ cổ phần cô ty đều trả lại cho nhà họ Cảnh!"

"Toàn bộ cổ phần của em đều nằm trong tay Cảnh Linh!"

"Cảnh Linh? Buổi sáng hôm nay cô ta đã ủy quyền cổ phiếu sở hữu Cảnh Thái Lam lên thị trường chứng khoán rồi!"

"A? Thiệt hay giả vậy?"

"Thật mà!"

"Thật là quá tốt!"

"Nha đầu, em đừng vui mừng sớm như vậy, em có từng nghĩ, một hành động kia của Cảnh Linh, không thể nghi ngờ là muốn nói cho mọi người biết là Cảnh Thái Lam không còn gì cả, cô ta muốn hủy Cảnh Thái Lam đi!"

"Cảnh Linh làm như vậy thật là sẽ hủy Cảnh Thái Lam đi, nhưng mà Mộ Thần à, nếu mượn lực lượng của 'Hoàng Đình', Cảnh Thái Lam vẫn không thể

quật khỏi sao?"

"Hoàng Đình'? Em xác định Tư Mộ Vĩ nguyên ý giúp em ư?" Tư Mộ Thần có chút hoài nghi, tính cách Tư Mộ Vĩ không phải anh không biết, làm sao có thể giúp bọn họ chứ?

Trên thực tế, Tư Mộ Vĩ thật sự đã thay đổi, trở nên đáng yêu hơn so trước kia rồi.

"Đừng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, anh hai vẫn rất tốt bụng!" Cảnh Tô ru rú trong lòng Tư Mộ Thần lười biếng nói chuyện, bây giờ cô không muốn đến công ty một chút nào, ở nhà rất thoải mái, cô vẫn thích trạch ở nhà, về sau cô muốn ở nhà, giao toàn bộ Cảnh Thái Lam cho Tổng Trưởng.

"Được rồi, để bù lại bụng dạ nhỏ nhen của mình, ông xã quyết định dẫn bà xã ra ngoài dùng cơm!"

"Đi ăn cái gì đây hả?"

"Tất cả đều tuân lệnh phu nhân!"

"Được rồi, ta muốn đi cách vách nhà chúng ta, bên kia có thịt bò thăn!"

"Được rồi! Phu nhân ngồi yên, vì phu phải đi lấy xe trước!"

Tư Mộ Thần đi ra ngoài, nhưng thứ anh mang đến không phải là ô tô, mà là một chiếc xe kéo, đây là dùng sức người để kéo, Cảnh Tô nhìn rất buồn cười, trên đầu Tư Mộ Thần còn đội một cái mũ, có thể làm được trang phục và đạo cụ như thế này cũng là không tệ rồi! Không biết thuê ở đâu ra nữa!

"Mặc vào rất giống!" Cảnh Tô cười một tiếng.

"Được, phu nhân, em đừng có mà được tiện nghi mà còn khoe mẽ, xe ở cửa rồi mời phu nhân tôn giá, lên xe đi!"

Tư Mộ Thần kéo Cảnh Tô, từ từ kéo cô đi một vòng.

Cảnh Tô chưa từng đi dạo đêm như thế này, duy mỹ như vậy, tuy rằng mùa đông, nhưng không hề hui quạnh, chắc là vì sắp mừng năm mới rồi? Hết thấy đều vui mừng, thoạt nhìn cũng có hương vị khác!

Nhưng nhìn Tư Mộ Thần chạy bên dưới, bắt chợt miệng thở ra hơi trắng, tràn ngập quanh thân, Cảnh Tô cảm thấy đau lòng.

"Ông xã, em muốn xuống xe, rất lạnh!" ở trên xe Cảnh Tô nói, cô không đồng ý Tư Mộ Thần mệt nhọc như vậy dẫn theo cô chạy khắp nơi, vì muốn dỗ bản thân vui vẻ.

Đàn ông yêu thương bà xã anh ta, nhưng lfm vợ không thể không hiểu chuyện, vậy đây, cho nên coi như Cảnh Tô lý trí.

"Nha đầu, anh chạy nhanh đẩy em ngồi yên nhé, lạnh thì dẫn em đi ăn thôi!" Tư Mộ Thần nghe Cảnh Tô ở trên nói cảm thấy lạnh lập tức bước đi như bay, chạy đến đích.

Tuy rằng Cảnh Tô cảm thấy trong lúc này quá trình có chút xóc nảy, nhưng thật sự cảm thấy cực kì hạnh phúc!

Nhưng nhìn tiệm cơm, Cảnh Tô càng cảm thấy thần kỳ thêm, thì ra Tư Mộ Thầnáchy vòng quanh là vì để bọn họ chuẩn bị sẵn sàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Cho em kinh khủng, em vui không

Cảnh Tô nhìn mọi người, trong lòng tràn đầy kinh hãi.

"Ba, ba chưa chết?" Cô không biết giọng nói trong cuồng hòng trở về tự lúc nào, chỉ cảm thấy vừa giòn tan vừa mang theo tiếng nước nờ.

"Nha đầu ngốc, không phải ba khỏe mạnh đây sao?" Cảnh Thái Sinh đẩy xe lăn đi qua, kéo Cảnh Tô ngồi xuống.

Lúc trước đúng là Cảnh Thái Sinh trúng độc rất sâu, kề cận cái chết, lúc đấy bác sĩ cũng tuyên bố cứu chữa tiếp cũng không thể cứu được, Tống Văn Phi không chịu buông tay, kiên trì nhiều ngày, có lẽ là vì ý chí Cảnh Thái Sinh mạnh mẽ, dù sao đại nạn không chết, dứt khoát ông cũng già chết, chờ này để con này lộ ra bộ mặt thật.

Thực ra cũng có tư tâm, vì ông muốn Cảnh Tô tiếp nhận Cảnh Thái Lam, nhưng lại sợ kinh nghiệm Cảnh Tô không đủ, để Cảnh Tô phải vất vả đối phó với bọn họ, "Đến đây, ngồi xuống, Đại Công Thần nhà chúng ta!"

"Ba" lúc này Cảnh Tô cảm thấy rất viên mãn, cả nhà đều ở đây, Tổng Trưởng ngồi cạnh Tổng Văn Phi một mặt ý cười, Cảnh Tô đi tới bên cạnh Cảnh Thái Sinh, Tư Mộ Thần ngồi một bên cùng Cảnh Tô.

"Nha đầu, tặng cho em kính hi, thích không?" Tư Mộ Thần ôm lấy Cảnh Tô một mặt hiến vật quý.

"Thích!" Cảnh Tô nhìn nhìn mọi người, liên tục gật đầu!

Tối hôm nay Cảnh Tô uống rất nhiều rượu, bộ dáng cô gái nhỏ hiển nhiên không thể nghi ngờ.

- - đường phân cách - -

Nhà họ Tư, Dương Tử Hi đến đây, cô mang theo lễ vật tới, mừng năm mới, cô là có chủ ý này, cô biết đồ tết hàng năm đều là mẹ của Tư Mộ Thần đi mua, cho nên năm nay cô tính đến nhà người ta.

Mẹ của Tư Mộ Thần là một người phụ nữ dịu dàng, nhưng trong xương cốt của bà lại có quan niệm truyền thống, bà một lòng ở nhà giúp chồng dạy con, cho nên đối với thế giới bên ngoài cũng không quan tâm nhiều, mà Dương Tử Hi vừa vặn muốn lợi dụng điểm này.

"Bác gái!" Dương Tử Hi nhìn mẹ của trang phục Tư Mộ Thần, chắc là muốn đi ra ngoài rồi?

"À, Tử Hi đến đây à!" Mẹ của Tư Mộ Thần đối với Dương Tử Hi ấn tượng vô cùng tốt, nếu không có con bé nhà họ Cảnh này, vợ của Tư Mộ Thần bây giờ sẽ là Dương Tử Hi, nhà họ Dương với nhà họ Tư cũng là môn đăng hộ đối, tuy rằng nói nhà họ Cảnh cũng là một gia tộc lớn, nhưng là nhà họ Cảnh là thương gia không bằng bản thân là quân nhân thế gia.

"Bác gái, sắp tới năm mới rồi, con đi theo người cùng đi mua đồ được không được ạ? Nhiệm vụ mua đồ năm nay rơi xuống thân con rồi!"

"Cũng được, Tử Hi là một đứa bé hoạt bát, aiz, nói đến cùng cũng là Mộ Thần nhà chúng ta không có phúc khí này, không lấy được đứa bé tốt như vậy!"

"Bác gái, bác đừng nói như vậy, Cảnh Tô cũng là cô gái tốt mà!" Dương Tử Hi khen vài câu, sao Cảnh Tô lại không tốt được, dù gì thì bây giờ cùng là người nhà họ Tư, không thăm dò tình huống rõ ràng, không khen trước vài câu, đến lúc đó khéo quá hóa vụng thì không hay rồi.

"Điều này cũng đúng, Mộ Thần nhà chúng ta đúng là có phúc khí!" Mẹ của Tư Mộ Thần cũng cười cười, tính nết của đứa nhỏ Cảnh Tô này vô cùng tốt, nhưng mà bà vẫn không thích một phần tính yên tĩnh của Cảnh Tô, nhà họ Tư cực kì thích náo nhiệt, vốn Mộ Thần không thích âm ỉ, Cảnh Tô cũng không thích ồn ào, vậy quá yên tĩnh rồi.

"Bác gái, Mộ Thần đâu?"

Không nói thì thôi, vừa nói mẹ của Tư Mộ Thần đã nghĩ đến tối hôm qua hai người ra ngoài uống rượu, tình cảm hai người tốt, bình thường cũng một chút là dừng, vợ chồng son hai đứa nó có thể cãi nhau thì tốt quá, nhưng mà cái gì cũng không nói, thật là muốn chết mà.

Thực ra Tư Mộ Thần đâu hề cãi nhau với Cảnh Tô, yêu thương hết sức, hơn nữa gần đây xảy ra nhiều chuyện, tinh thần và thể xác Cảnh Tô đều mệt mỏi, tối hôm qua vừa khéo trút được hết, nên hai người đều tranh thủ trút ra.

Nhưng mà mẹ của Tư Mộ Thần không thể nào chấp nhận, cho nên sau khi ra ngoài cùng Dương Tử Hi, bà không ngừng oán giận chuyện này.

Ở cùng một chỗ với mẹ chồng thế nào cũng có chút mâu thuẫn, mẹ chồng không thích con dâu của mình cùng chia sẻ con trai, đây là đạo lý tự cổ chí kim, đặt vào tình huống của Cảnh Tô và mẹ của Tư Mộ Thần cũng giống vậy, Tư Mộ Thần quá mức yêu thương Cảnh Tô, cho nên mẹ của Tư Mộ Thần mới ghen.

Dương Tử Hi lạnh lùng nghe một ít, cô có thể từ đó nghe ra Cảnh Tô hạnh phúc cỡ nào, ngay cả mẹ chồng của cô ta cũng ganh tị, Dương Tử Hi càng thêm không cam lòng, vốn hết thấy yêu thương và hạnh phúc đều là của mình, tay của cô ta bất giác nắm lại, sau đó ấn mạnh vào da thịt.

"Tử Hi? Tử Hi?" Mẹ của Tư Mộ Thần đẩy Dương Tử Hi, kéo tâm tư đang bay loạn của cô về.

"Con xin lỗi, bác gái, con vừa nghĩ đến cuộc sống của Mộ Thần với Cảnh Tô đến xuất thần luôn rồi! Thật hi vọng con cũng có ông xã như vậy!"

"Aiz, Tử Hi, con bé ngốc này, bác gái biết con vẫn không buông được Mộ Thần nhà bác, nhưng nếu buông được thì hãy mau buông đi con nhé, bằng không chịu thiệt vẫn là bản thân con thôi!" Mẹ của Tư Mộ Thần xuống xe trước.

"Nhưng trả giá nhiều như vậy, có thu về được không?" Dương Tử Hi thì thảo tự nói, mẹ của Tư Mộ Thần quay đầu hỏi, "Tử Hi, con nói cái gì?"

Bà cho rằng cô nói với mình, cho nên xoa người hỏi lại.

"Không có gì. Bác gái, con chỉ nói người xuống xe cẩn thận một chút!"

"Aiz, đứa bé ngoan, bác sẽ cẩn thận! Aiz, nếu bác có đứa con gái như vậy thì tốt rồi!" Mẹ của Tư Mộ Thần kéo tay Dương Tử Hi vỗ hai lần, sau đó kéo tay cô đi vào cửa hàng.

Ngày hôm nay mẹ của Tư Mộ Thần rất là vui vẻ, hiếm khi có người cùng bà đi dạo phố, hơn nữa quan trọng nhất là Dương Tử Hi buôn bán chất liệu, dạo cửa hàng mà có nhiều học vấn như vậy, cho nên nghe mẹ của Tư Mộ Thần vui tươi hơn hẳn, bà theo bản năng so sánh với Cảnh Tô, nhưng Cảnh Tô là người không thích dạo phố, cô thích tốc chiến tốc thắng, nếu nhìn thấy mà thích là lập tức mua luôn, không cần phải mài từ từ, vì vậy cô không thích đi dạo phố.

"Aiz, aiz, Tử Hi, thật là muốn con ở với bác nhiều một chút, một mình bác ở nhà cũng không biết phải làm gì, thật là nhàm chán muốn chết, nếu mỗi ngày con có thể cùng bác đi dạo phố thì hay rồi!"

"Được, bác gái, về sau mỗi ngày con lại đến báo danh, chỉ cần người không chê con phiền là được rồi!"

Không ngờ, loại lấy lòng này đối với người phụ nữ đã kết hôn nhưng cô đơn lại càng hiệu quả, bằng không bà nội Tư Mộ Thần ở nước Anh cũng sẽ không bị cô ta lấy lòng đến mức dễ bảo, đến chuyện bắt cóc cháu gái, bà cũng nguyện ý nhúng tay vào.

"Bác gái, bây giờ cũng không còn sớm nữa, con phải về rồi!" Cô nhìn nhìn thời gian, giờ này hẳn là Cảnh Tô với Tư Mộ Thần cũng sắp trở lại, cho nên cô muốn đi nhanh một chút, cô không thể đối mặt với bọn họ được, tránh cho bọn họ suy nghĩ.

"Cũng được, con mau trở về đi!" Mẹ của Tư Mộ Thần cũng không nghĩ cái gì nhiều, vốn muốn giữ cô lại ăn cơm, nhưng nghĩ đến ông cụ muốn gặp thông gia, một đứa trẻ như Tử Hi thấy như vậy cũng đủ khổ sở rồi.

Tư Bang Quốc nghe nói Cảnh Thái Sinh vốn chết mà nay sống lại, cực kỳ vui vẻ, lập tức muốn mỗ tiệc rượu, người trong nhà chúc mừng một phen, ngay cả ở nước Anh xa xôi Lý Mục biết được tin tức này, cũng lập tức bay về, con trai của bà, chết mà sống lại, sao bà có thể không vui, hai đứa con trai của bà đều rất tốt.

Tuy rằng Cảnh Thái Sinh không phải là chính bà đẻ ra, nhưng dù sao cũng là thịt trên người bà, cho nên trên máy bay bà vui đến mức không biết nên làm cái gì bây giờ.

Vừa xuống máy bay, bà cố nội chạy vội về nhà, thấy cả nhà đoàn viên, bà thở là sẽ không chạy đến nước Anh quanh quẩn nữa, vẫn là vùng đất của mình là tốt nhất.

- - đường phân cách - -

So với náo nhiệt ở nhà họ Tư, nhà họ Điều đúng là một bàn tay vỗ không kêu, cha của Điều Mộng Lan một mình ngồi ở nhà, Điều Mộng Lan mất tin tức, mặc ông tìm kiếm thế nào cũng chỉ là không tìm thấy.

Đầu tiên ông nghĩ đến chính là Cảnh Tô, tiếp theo chính là Tư Mộ Thần, nếu Mộng Lan xảy ra chuyện gì, nhất định ông sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

"Điều lão đại!" (Lời tác giả: từ sau này, Điều lão đại là chỉ cha của Điều Mộng Lan!)

"Nói!"

"Có tin tức của cô rồi!"

"Mau nói, Mộng Lan sao rồi?"

"Cô, cô có thể không còn nữa!"

"Không thể nào! Các người tra xét cả chưa?"

"Tra xét cả rồi, ngoại trừ...."

"Ngoại trừ chỗ nào?"

"Ngoại trừ địa bàn của thiếu tướng Tư!"

"Khốn nạn, Tư Mộ Thần thì tính cái gì, mau đi điều tra đi!" Điều lão đại nói, nếu không đi tra tìm, kết cục bị thảm không phải là bọn họ sao?

Địa bàn của Tư Mộ Thần, mà lại để tin tức dễ dàng lọt ra thế nào? Nhưng mà Điều Mộng Lan không chết cũng phé đi nửa cái mạng, hiện giờ Điều Mộng Lan cũng chỉ là kéo dài hơi tàn, chết từ từ cũng không bằng còn sống, ngay cả dùng khí để chết cô ta cũng không có, nhưng mà trái lại, Cung Bản Kỳ Tuấn, anh ta đã chết muốn vài lần rồi, nhưng đều là bị người ta cấp cứu. Bây giờ anh ta chẳng khác gì một lão già, bị hành hạ trước khi chết, mỗi ngày còn bị đưa rất nhiều chất dinh dưỡng vào cơ thể, duy trì thể lực.

Phía dưới của anh ta đã bắt đầu hư thối, mỗi ngày Điều Mộng Lan ở chung với anh ta đều phải chịu mùi tanh tưởi, nếu là cùng đội làm thịt thì ở chung cũng được, nhưng Điều Mộng Lan khó chịu khắp nơi, tuy rằng khắp phòng đều khó ngủ, nhưng chỉ riêng chỗ này là đặc biệt tanh tưởi, không biết có phải là do anh ta là người nước ngoài không.

"Này, tôi nói sao anh còn không chết đi vậy!" Điều Mộng Lan dùng sức suy yếu của mình để nói chuyện, có lẽ anh đã chết, bản thân cũng có thể đổi chỗ ở, không thể vì anh ta đã chết, bản thân còn phải ở cùng với một thi thể chứ?

"Hừ!" Cung Bản Kỳ Tuấn khinh thường hừ lạnh, anh nghe không hiểu lời Diêu Mộng Lan nói, Diêu Mộng Lan cũng là quên, ông cụ non này là người nước ngoài.

Đối với hừ lạnh của anh, Diêu Mộng Lan cũng không trả lời, chính là tiếp tục nói lời của cô.

Có lẽ là Cung Bản Kỳ Tuấn sắp tắt thở, cho nên Diêu Mộng Lan thấy mắt anh ta trợn trắng và trào bọt mép, Diêu Mộng Lan mau đi gọi người.

"Này này, mau tới đây, anh ta sắp chết rồi!"

"Àm ỉ cái gì, âm ỉ cái gì" có người tới?

"Anh ta sắp chết! Anh ta sắp chết!" Giọng nói này nghe như thế nào cũng ra sự hưng phấn, người tới hèn mọn nhìn Diêu Mộng Lan, nói như thế nào cũng là bạn tù, sao lại đi ước người ta chết, thật sự là bi ai, nhưng mà người sắp chết, mau đi thông báo lên trên.

Đường Tuấn từng nói, nếu Cung Bản Kỳ Tuấn sắp chết, nhất định phải thông báo cho anh.

Sau khi Đường Tuấn nhận điện thoại, chính là đi như chạy tới đó.

Anh một phen đỡ lấy Cung Bản Kỳ Tuấn, "Cung Bản Kỳ Tuấn, mày sắp chết rồi, nhưng tao biết mày có chết cũng không tính ngộ, cho nên tao có một đề nghị, tao muốn cho mày ở thời khắc cuối cùng của cuộc đời nhớ lại hồi ức ‘đẹp đẽ’!" Đường Tuấn đâm vào một kim, có thể miễn cưỡng duy trì sự sống, cô đại không phải là có Nhân Sâm để kéo dài sinh mệnh sao? Bây giờ cũng giống vậy.

Dù nhân sâm chẳng nữa thì cái chết cũng đã định sẵn! Cung Bản Kỳ Tuấn cũng vậy, Đường Tuấn mang theo anh ta đi xem một đoạn phim, từng màn ảnh một, đều ghi thẳng vào lòng Cung Bản Kỳ Tuấn, bao gồm cả tình cảnh sau khi anh ta chết.

Anh ta không khỏi khàn giọng gào thét, cúi đầu, như một con thú mất đi lý trí, anh ta muốn tìm Đường Tuấn vật lộn, nhưng lực bất tòng tâm.

"Cung Bản Kỳ Tuấn, được rồi, chiếu theo còi trên, mày nên đi rồi!"

Kỳ thực phim nhựa đó là chuyện A Tỳ địa ngục xưa, nhưng mà hết thấy đều là tình cảnh chân thật, đây là thủ đoạn trước khi tử hình đám tử tù, cả đám đều là người ‘thập ác bát xá’. (phạm vào mười tội không thể tha thứ)

"Đường Tuấn, nếu tôi gặp cha mẹ cậu, tôi nhất định sẽ cho bọn họ biết trên dương gian cậu đã làm như vậy!"

"Không sợ, Dương Gian ở đây ít người, Âm Gian vẫn còn thiếu người kia! Mày đi xuống đi, chỉ cần một ngum, mày sẽ trở thành mây khói ngay lập tức!" Đường Tuấn lại đâm thêm một kim, anh nhìn Cung Bản Kỳ Tuấn bị hành hạ đến chết trước mặt anh một chút, đến hầu như không còn gì nữa.

Cung Bản Kỳ Tuấn đã chết, không vì vậy mà Đường Tuấn vui vẻ, ngược lại còn cảm thấy là mất đi mục tiêu để kiên trì, anh muốn trốn đi, rời khỏi nơi này, theo bản năng anh không muốn ở đây nữa.

Diêu Mộng Lan lại vui vẻ, bây giờ chỉ còn một mình cô, không còn mùi tanh tươi, không còn lão già bị hạ thuốc kích thích sờ loạn đùi cô, thật sự là bị biến thành bản thiêu dơ dáy, cô nhìn bản thân ở đây bản thiêu đến mức nào, ăn uống vệ sinh đều ở đây cả, vì sao ở chỗ khác đều có toilet, nơi này là không có, có lẽ Tư Mộ Thần hận mình như vậy? Vậy bản thân có thể được đổi sang chỗ khác hay không?

Trên thực tế, Tư Mộ Thần đồng ý, đổi chỗ nhốt sao lại không dễ dàng?

Diêu Mộng Lan thay đổi chỗ nhốt, hoàn cảnh lúc này thật sự rất tốt, nhưng mà mỗi đêm cô ta đều không ngủ được, phía sau nhà tù của cô ta là vách núi, bên cạnh là cái hang rắn, cô ta nhìn bản thân ở đây bản thiêu đến mức nào, ăn uống vệ sinh đều ở đây cả, vì sao ở chỗ khác đều có toilet, nơi này là không có, có lẽ Tư Mộ Thần hận mình như vậy? Vậy bản thân có thể được đổi sang chỗ khác hay không?

Thẳng đến một ngày, một người khách không mời mà đến theo dõi Đường Tuấn mới phát hiện ra chỗ này, nước mắt Diêu Mộng Lan lưng tròng, rót cục thì cũng có người tới cứu mình rồi.

"Sao các người bây giờ mới đến!" Diêu Mộng Lan đã khóc nhiều muốn chết, thấy thuộc hạ đắc lực Can Tương của cha đến, Diêu Mộng Lan ghé vào cửa lồng không ngừng vỗ.

"Tiểu thư, cô yên lặng một chút được không? Một lát người ta tới sẽ không hay đâu!"

Diêu Mộng Lan vừa nghe như vậy, lập tức không nao loạn nữa, nhưng mà hết thấy đều trong mắt Tư Mộ Thần, anh muốn bắt được Diêu lão đại, cho nên mới để lộ hành tung của Diêu Mộng Lan, bây giờ tất cả đều nằm trong tay của anh.

Trên người Diêu Mộng Lan đã sớm bị gắn rất nhiều Chip theo dõi, cô cho rằng mỗi ngày dẫn cô ta đi ra ngoài tản bộ, để cho cô ta ngủ đều là trong sáng à? Là muốn trả giá thật nhiều, không phải bọn họ rất muốn thứ gì đó trên người Cảnh Tô sao? Dám đụng đến người phụ nữ của anh, cũng phải hỏi xem Tư Mộ Thần anh có đồng ý hay không.

"Con gái bảo bối của cha, con sắp ra được rồi!" Diêu lão đại hưng phấn nói nhưng không hề bước qua ôm con gái nhếch nhác bảo bối của mình.

Diêu Mộng Lan cũng rất bình tĩnh, tất cả mọi người trên đường này đều ghét bỏ mùi thú của cô.

"Cha, con muốn mặc quần áo đẹp, con còn muốn thoa nước hoa, con muốn tắm bồn!" Diêu Mộng Lan gào lớn, cô sắp nổi điên rồi!

"Được, được, chúng ta đi tắm rửa!" Diêu lão đại lập tức phân phó cấp dưới làm việc.

Diêu Mộng Lan nằm trong bồn tắm lớn suy nghĩ rất nhiều, cô bỏ vào rất nhiều nước hoa, cô muốn trừ khử mùi trên cơ thể mình.

Mấy giờ lại thêm mấy giờ trôi qua, cuối cùng Diêu Mộng Lan cũng đi ra, nhưng lại là một mùi thơm nức đến mức bọn họ không thể nào chịu được.

Diêu lão đại nhìn mọi người một cách bất đắc dĩ, ý bảo bọn họ đi xuống đi.

"Mộng Lan, chúng ta đi ăn một chút gì đi!"

"Được, ba ba, con muốn ăn rất nhiều rất nhiều, đã thật lâu rồi con không được ăn đồ ngon đó!" mặc dù Diêu Mộng Lan ở trong ngục cũng ăn toàn đồ ngon, nhưng tâm tình khác cái gì cũng khác, cho nên bây giờ cô cảm thấy ở bên ngoài ăn cái gì cũng ngon.

"Được!" Diêu lão đại cũng vui mừng, đối với người vợ đã khuất, ông yêu sâu sắc, cho nên đối với Diêu Mộng Lan ông cũng cưng chiều vạn phần, nếu cô bị ức hiếp, bản thân không thể giúp nó được, cho nên bây giờ ông ta muốn Tư Mộ Thần nợ máu phải trả bằng máu. Dù sao lực lượng sau lưng bọn họ cũng không thể khinh thường.

Mà Diêu lão đại không biết là, Tư Mộ Thần cũng đang chờ bọn họ dốc toàn lực đánh một trận, anh cũng muốn an bình sống qua ngày cùng Cảnh Tô, cho dù là không quyền không thế, cũng được, chỉ cần hạnh phúc bình an là đủ.

Tư Mộ Thần vì lo lắng cho an toàn của Cảnh Tô nên tạm thời để hai mẹ con về lại nhà họ Cảnh, không phải là nhà họ Tư không an toàn, nhưng dẫu sao mọi chuyện đều nhằm vào anh.

Nhưng Cảnh Tô không ở nhà, mỗi ngày Dương Tử Hi thay đổi một bộ dạng xuất hiện trước mặt Tư Mộ Thần, không biết vì sao, mẹ của anh lại không phản đối chuyện này.

"Mẹ, nếu mẹ thích Dương Tử Hi, mẹ cho cô ta đến nhà cũng được, nhưng mà bảo cô ta đừng quấy rầy công việc của con! Hoặc là nếu người muốn người, thì chờ thêm một thời gian nữa Cảnh Tô về bởi người cũng được!" Tư Mộ Thần đau đầu nhìn mẹ mình, thật sự là đủ loạn.

"Hừ, sao mẹ có thể trông cậy vào Cảnh Tô bận rộn kia chứ! Phòng chừng lúc này đang ở nhà dạo phố với mẹ của nó đấy! Bằng không cũng là vội vàng chuyện công ty nhà nó, mẹ thấy từ đầu nó không phải là người nhà họ Tư!" Tại sao, Tư Mộ Thần toàn nghe sự bất mãn trong miệng mẹ, cho nên Tư Mộ Thần rất không vui.

"Mẹ, vậy ngài muốn nói Tử Hi là người nhà họ Tư?"

"Đúng vậy, mẹ đã xem Tử Hi như là con gái ruột rồi! Nếu không có Cảnh Tô thì người ta đã là con dâu của mẹ rồi!"

"Mẹ cảm thấy Dương Tử Hi xứng với con của mẹ?"

"Tâm địa Tử Hi thiện lương, đối với người khác hòa nhã, sao lại không xứng với con chứ?"

"Cô ta mà cũng xứng với bốn chữ ‘tâm địa thiện lương’ à! Mẹ xem đây là cái gì!" thật sự là Tư Mộ Thần cảm thấy mẹ mình và bà nội đều bị Dương Tử Hi mê hoặc rồi, cũng may bây giờ đã không còn hảo cảm với Dương Tử Hi, bằng không trong nhà không biết loạn đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Cái giá của một cọng tóc

"Mộ Thần, thôi, mẹ cũng không nói con bé Cảnh Tô kia không tốt, nhưng mà mẹ thấy Tử Hi càng hợp với tâm ý của mẹ, con đi đi!" Mẹ của Tư Mộ Thần ngăn lại Tư Mộ Thần nói ra cái gì đấy, bà chính là như vậy, tình nguyện tin tưởng thứ gì đó hoàn toàn tốt đẹp, cũng không muốn đối mặt với mặt sứt mẻ của nó.

Tư Mộ Thần biết tính cách mẹ mình, quả thực là rất ương bướng, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, bản thân vẫn phải cẩn thận một chút cho đảm bảo.

Hôm nay Dương Tử Hi mặc một áo bong in hoa, phía dưới một cái quần mỗi, vừa có vẻ tu thân lại vừa hào phóng, mẹ của Tư Mộ Thần nhìn mà khen ngợi liên tục, bộ dạng này khiến bà thích, phóng cách bà thích chính là pong cách này.

"Tứ Hi, hôm nay dẫn bác đi đâu chơi vậy?"

"Bác gái, người xem. Con đã đến đây lâu như vậy, mà vẫn không gặp được Cảnh Tô, có phải Mộ Thần cố ý không để con tiếp xúc không!"

"Làm sao có thể chứ? Con bé ngốc, con nghĩ nhiều rồi, Cảnh Tô gần đây không ở nhà, nó về nhà mẹ đẻ, cũng không biết nhà mẹ đẻ có cái gì tốt, mà nó không chịu về đây nữa, bác nhớ Tiểu Tiểu Bình hết sức!"

"Bác gái, hôm nay chúng ta phải đến công ty Cảnh Tô dạo dạo, người xem thế nào, nghe nói hương vị của Cảnh Thái Lam là tuyệt nhất, thật là muốn biết nếm vị Lão Thang được nấu ra như thế nào!"

"Cũng được, Lão Thang của Cảnh Thái Lam ăn rất ngon!" Đối với đồ ăn của Cảnh Thái Lam, mẹ của Tư Mộ Thần cũng cảm thấy nếm vị, nhất là Lão Thang kia ăn cực kỳ ngon, nếu thiếu Lão Thang, chiêu bài của Cảnh Thái Lam sẽ không còn tác dụng.

"Bác gái, người xem, sắp mừng năm mới rồi, Cảnh Tô nhất định sẽ về đây mừng năm mới, nếu cô ấy nấu cơm, nói cách làm Lão Thang cho người biết, nhất định người phải nhớ nói với con đấy, con sẽ không để lộ bí mật đâu!"

"Được, con bé tinh quái này, chúng ta mau đi ra ngoài đi!"

Hai người đi tới nhà xưởng Cảnh Thái Lam, nơi này là nơi tập trung chế biến nước dùng, không ai biết được gia vị trong tay nhau là gì, chỉ có tổng giám đốc mới biết được điều phối bên trong.

"Bác gái, người xem đây là nhà xưởng đó nha, lần đầu tiên con đến nơi như thế này đó!"

"Bác cũng vậy!" bình thường mẹ của Tư Mộ Thần không ra cổng trước không bước cổng trong, cũng chưa từng tới nơi như thế này, hai người tự biết giữ thân phận, chờ bảo vệ ra đón tiếp.

Nhưng đợi rất lâu, bảo vệ lại thờ ơ, mẹ của Tư Mộ Thần đồ lỗi giận của mình với bảo vệ lên đầu Cảnh Tô.

"Bác gái, bảo vệ này thật quá thất lễ, con lên dạy dỗ bọn họ!" Dương Tứ Hi như một bông hoa, một con chim công kiêu ngạo, khí thế đi tới.

"Mấy người biết chúng tôi là ai không?"

"Xin hỏi cô gái, cô có chuyện gì?" Đối mặt với chất vấn của Dương Tứ Hi, bảo vệ như lọt vào sương mù, lại nhìn nhìn bà già cách đó không xa, càng không rõ.

"Thật có lỗi, cô gái à, tôi không hiểu!"

"Anh, anh, anh bảo Cảnh Tô ra đây cho tôi!"

"Thực xin lỗi, tổng giám đốc vừa về, không có trong xưởng!" Bảo vệ đối với tổng giám đốc xinh đẹp của bọn họ cực kỳ che chở, cô gái xinh đẹp lại phóng khoáng như vậy, khiến người ta nhìn không được muốn yêu thương, bình thường lại bận rộn như vậy, cho nên điều duy nhất bọn họ có thể làm chính là thay Cảnh Tô bảo vệ nhà máy thật tốt.

"Vậy anh mau gọi cô ta đến đây!"

"Thực xin lỗi, cô à, tổng giám đốc nhà chúng tôi thân thể không khỏe, bây giờ đã về rồi!"

"Tôi nói cho anh biết, hôm nay mặc kệ Cảnh Tô thế nào cũng phải tới đây cho tôi, chúng tôi muốn gặp cô ta!"

"Thực xin lỗi, cô à, nếu cô có tình gây sự như vậy, chúng tôi chỉ có thể đuổi cô đi thôi!" Bảo vệ cũng phát hỏa, thái độ người này là cái quái gì vậy, thấy quần áo cũng cực kỳ sang trọng, không ngờ lại là dạng người này.

"Anh, anh... thật là tức chết tôi, anh không biết sao? Vị này là mẹ chồng Cảnh Tô, bây giờ bác ấy muốn đi vào bên trong xem tình hình, cũng không được sao?"

"Cô nói thật?" Phạm là chuyện của Cảnh Tô, bọn họ đều không dám chậm trễ.

"Anh không tin, gọi điện thoại đến hỏi Cảnh Tô là được!"

"Này, xin ngài chờ giây lát!" Bảo vệ đi, vội gọi điện thoại cho Cảnh Tô.

Dương Tứ Hi xem thường, thấy bọn họ không muốn nói chuyện, từ từ trở lại bên cạnh mẹ của Tư Mộ Thần, nói rằng bảo vệ của Cảnh Tô kém cỏi như thế nào, còn nói Cảnh Tô tới đây phải bảo Cảnh Tô đối bảo vệ.

Chẳng được bao lâu, Cảnh Tô vốn phải đến công ty lại phải quay về nhà xưởng.

"Mẹ, sao mẹ lại tới đây thế?" Cảnh Tô vội bước lên phía trước, có thể nhìn ra sắc mặt Cảnh Tô trắng bệch, nhưng con giận trong lòng mẹ của Tư Mộ

Thần sao lại đề ý đến mấy chuyện này.

"Tôi không cần cô lo, tôi còn là mẹ chồng của cô sao, ngay cả vào nhà xường cũng phiền phức như vậy!"

"Mẹ, nhà xường này là căn cứ gia công của Lão Thang, không thể tùy tiện cho người khác vào, ra vào cũng cần thủ tục bên trong nữa!"

"Vậy bây giờ ý của cô tôi là một người tùy tiện, không thể vào sao?"

"Mẹ, con không có ý đó!" Cảnh Tô thật là có lý cũng không thể nói rõ rồi.

"Được rồi, cô dẫn chúng tôi vào đi!" Mẹ của Tư Mộ Thần lên tiếng, cần phải vào nhìn một cái, nhưng mặt Cảnh Tô lộ vẻ khó xử.

"Làm sao, sợ chúng tôi trộm bảo bối của các người à? Hay là bên trong có hoạt động mờ ám không thể thấy?" Dương Tử Hi châm chọc Cảnh Tô, Cảnh Tô không thèm nhìn cô ta một cái.

"Mẹ, mẹ đi vào, đi mặc áo phòng khuẩn (mặc thêm lớp áo diệt khuẩn) trước được không?"

"Có ý gì, cô có ý gì thế, cô ghét bỏ tôi với bác gái bản sao? Bắt chúng tôi đi phải mặc áo phòng khuẩn?" Dường như Dương Tử Hi chỉ sợ thiên hạ không loạn nên cô ta la hét um sùm, như một con chó cái bị mùi một mắt.

"Cô Dương Tử Hi, đây là chuyện nhà họ Tư, có liên quan gì đến nhà họ Dương cô sao?"

"Cô..., bác gái, người xem cô ta kia, thái độ của cô ta là gì vậy!" Dương Tử Hi trở lại bên người mẹ của Tư Mộ Thần như mình bị ức hiếp.

"Được rồi, Tử Hi, con đừng tức giận, bác bảo Cảnh Tô xin lỗi con!" Mẹ của Tư Mộ Thần vỗ vỗ tay Dương Tử Hi, bày tỏ an ủi.

"Cảnh Tô, con thật là quá đáng rồi! Tử Hi là con gái nuôi của mẹ, làm sao có thể không phải là người nhà họ Tư chứ? Con mau xin lỗi con bé đi!" Thực ra ngay lúc Cảnh Tô nói Dương Tử Hi không phải là người nhà họ Tư, bà đã hạ quyết định, con bé Tử Hi này đối với Mộ Thần dư tình chưa dứt, khẳng định là vì Mộ Thần nhắm vào Cảnh Tô, nếu bản thân nhận người ta làm con gái nuôi, đây không phải là đẹp cả đôi đường sao? Ai cũng không thể đắc tội.

"Bác... bác gái, người đang nói cái gì thế!" Dương Tử Hi cũng giật mình luôn, thật sự cô không muốn làm con gái nuôi, cô muốn Tư Mộ Thần cơ!

"Con bé ngốc, nhận con làm con gái nuôi không tốt sao!"

Cảnh Tô nhìn thoáng qua cảnh tượng trước mắt cũng hiểu rõ, có lẽ hôm nay Dương Tử Hi đến chính là muốn tìm cô gây phiền toái!

"Mẹ, con sẽ không xin lỗi Dương Tử Hi, hai người trở về đi, về sau xin nhớ, nhà xường của nhà họ Cảnh có thể vào, nhưng những người râu ria không liên quan phải tránh ra!" Cảnh Tô rất giận, tự hỏi cô không làm sai cái gì, đối với mẹ chồng cũng thật tâm quan tâm lễ phép, nhưng sao mẹ chồng lại có thể giúp một Tiểu Tam đến ức hiếp con dâu của mình kia chứ?

"Cảnh Tô, cô đứng lại đó cho tôi!" Giọng nói của mẹ Tư Mộ Thần mang theo tia nghiêm nghị, bà cảm thấy rất mất mặt, ở đâu mà lại có kiểu con dâu chỉ trích mẹ chồng như vậy?

"Đứng, cô mau đứng lại cho chúng tôi!" Dương Tử Hi còn muốn tiến đến, cô ta muốn phải bắt được Cảnh Tô, không ngờ không bắt được, nhưng lại nhỏ đi một cọng tóc của Cảnh Tô.

Trong tay Dương Tử Hi còn cầm một cọng tóc của Cảnh Tô, đột nhiên cô ta cảm thấy trước mặt thổi qua một trận gió, Cảnh Tô bị Tư Mộ Thần ôm vào trong ngực.

"Cô dám bứt tóc của cô ấy sao?" giọng nói của Tư Mộ Thần lạnh lạnh, khiến Dương Tử Hi hít vào một ngụm khí lạnh.

Cô ngẩng đầu nhìn Tư Mộ Thần, Tư Mộ Thần đen mặt, trong mũi thở ra hơi thở dày đặc, hình như là cực kỳ tức giận.

"Dương Tử Hi, không biết cô có mấy lá gan mà dám tới khiêu chiến với Tư Mộ Thần tôi!" Chuyện ngược đãi Tiểu Tiểu Bình, anh không phát tác, giả mang thai, anh không có phát tác, đến nhà họ Tư, anh cũng không phát tác, nhưng có một số việc tên là quá tam ba bận, có một số việc tên là có chừng mực, nhưng hiển nhiên cô gái này không hề biết, này đã không biết, luôn muốn ném thù hươu vị kia mới bằng lòng bỏ qua.

Điều Mộ Lan rất biết tính toán, chơi cũng lớn, nhưng Dương Tử Hi thì khác, cô không có dã tâm lớn như vậy, cô thích chọn việc nhỏ mà làm!

"Tư Mộ Thần, anh muốn làm cái gì?" Dương Tử Hi từng bước từng bước lui về phía sau, nhưng động tác của cô ta sao so được với Tư Mộ Thần?

"Bác gái, bác cứu con đi! Bác mau cứu con!" Dương Tử Hi không ngừng giãy dụa. Hai tay đẩy Tư Mộ Thần.

"Mộ Thần, con đừng như vậy với Tử Hi, con muốn dẫn Tử Hi đi đâu!" Mẹ của Tư Mộ Thần ở phía sau gọi, bà thấy Tư Mộ Thần ném Dương Tử Hi lên xe.

"Mẹ, nếu mẹ lại gây chuyện, con sẽ nói với cha đấy!" Anh biết mẹ của mình luôn sợ cha, cho nên anh mới nói như vậy, mẹ của Tư Mộ Thần thành công

dừng bước.

"Tiểu Trương, cậu đưa mẹ tôi về nhà họ Tư đi!" Cảnh Tô quay đầu nói với anh bảo vệ Tiểu Trương.

"Vâng, tổng giám đốc, tôi nhất định sẽ đưa phu nhân về nhà an toàn!" Tiểu Trương rất vui, tổng giám đốc nở nụ cười với anh ta, thật sự là rất hạnh phúc!

Tiểu Trương vui vẻ rời đi, nhưng Tư Mộ Thần lại đen mặt, vợ của mình cười với người khác trước mặt mình, khiến anh rất là khó chịu.

Cảnh Tô lên xe, nhìn người đàn ông mặt khó chịu bên cạnh, chỉ cho là vì Dương Tử Hi.

"ừm!" Cảnh Tô thật không ngờ Tư Mộ Thần sẽ đột nhiên hôn cô, cô bị động tác bất ngờ này dọa sợ.

Vẫn chưa hết thỏa mãn, Tư Mộ Thần vuốt ve khiến mặt Cảnh Tô đỏ bừng.

"Biết bản thân làm sai việc gì không?" Tư Mộ Thần vuốt tóc mềm mại của vợ mình, tóc tốt như vậy làm sao có thể để người ta tổn hại chứ?

"Chuyện gì?" Cảnh Tô mờ mịt, thằng nhãi này đang nói cái gì vậy?

"Em thật không biết?"

"Ừa!"

"Em vừa cười với Tiểu Trương kia!" giọng nói Tư Mộ Thần mang theo cảm giác ủy khuất.

Phốc, bỗng chốc Cảnh Tô bật cười, "Vậy là anh ghen!"

"Hai người có muốn đi hay không? Đừng ân ái trước mặt tôi!" Ở sau xe, Dương Tử Hi chịu không nổi, cô ta không thể chịu nổi người trong lòng lại đi hôn người phụ nữ khác.

"Không giả bộ nữa à? Thành thật như thế này từ sớm có phải tốt không? Nhưng mà bây giờ đã chậm rồi, ai bảo cô làm hại cô gái của tôi? Làm sao bây giờ? Tư Mộ Thần tôi nhỏ mọn lắm!"

"Tư Mộ Thần, anh cho rằng tôi sợ anh sao? Anh không dám động tới người nhà họ Dương, huống hồ tôi có là chuyện gì làm hại tới Cảnh Tô đâu? Không phải chỉ là bứt một cọng tóc của cô ta thôi sao?" Dương Tử Hi khinh thường, chắc chắn là con tiện nhân Cảnh Tô này, chắc chắn là cô ta khóc lóc trước mặt Tư Mộ Thần.

"Dương Tử Hi, người không biết ta cô không biết Tư Mộ Thần luôn bao che sao, cái giá của một cọng tóc cô trả không nổi đâu!"

"Mắc cười, nhà họ Dương chúng ta sao lại trả không nổi? Tôi nói cho anh biết, Tư Mộ Thần, nhà họ Dương chúng ta vốn không để nhà họ Tư vào mắt đâu!" Dương Tử Hi rất đắc ý, đây là cô nghe từ chính miệng ông nội nói, chỉ cần bọn họ tác động đến nhà họ Tư, tức Tư Mộ Thần ly hôn, như vậy bản thân có thể gả cho Tư Mộ Thần rồi.

"Mộ Thần, anh bỏ Cảnh Tô đi, như vậy em sẽ bảo ông nội buông tha cho nhà họ Tư!" Dương Tử Hi rất cuồng vọng.

"Dương Tử Hi, ý của cô là nói, nhà họ Dương muốn động thủ với nhà họ Tư? Đúng không?" Tư Mộ Thần quay đầu lại hung bạo nhìn Dương Tử Hi.

Chờ phản ứng kịp, cô mới nhớ ra chính mình vừa ới cái gì, "Tôi, tôi không biết, cái gì cũng chưa nói!"

Dương Tử Hi dựa vào cạnh cửa sổ, bắt đầu giả bộ nhìn bên ngoài.

"Thôi, lái xe đi, ông xã, anh muốn đưa cô ta đi đâu?"

"À, mang cô ta tới một nơi tốt!" Tư Mộ Thần nhìn bộ dáng kia, nơi tốt chính là nơi không tốt bằng chỗ nào cả!

"Dương Tử Hi xuống xe!" Tư Mộ Thần mở cửa xe, từ bên trong kém chút nữa Dương Tử Hi ngã xuống đất.

"Đây là nơi nào?" Dương Tử Hi có thể nói, đây là một cửa hiệu làm tóc sao? "Anh dẫn tôi đến làm chi?" Dương Tử Hi lui về phía sau một bước.

"Abe, ra đây!" Tư Mộ Thần đối với bên trong đại hồ một tiếng.

"Ai, đây không phải là thiếu tướng sao? Thiếu tướng đến thăm, có gì chỉ thị!" trước kia Abe này là thủ hạ của Tư Mộ Thần khi tham gia quân ngũ, sau khi xuất ngũ thì mở tiệm uốn tóc.

"Cậu mang cô gái này đi cắt tóc đi, nếu không nghe lời, thì cứ dùng thủ đoạn đặc thù!" Tư Mộ Thần chỉ chỉ ghế dựa đặc chế của cửa tiệm, có thể khống chế người khác.

"Không biết thiếu tướng muốn kiểu tóc thế nào?"

"Không biết năm nay ni cô thịnh hành kiểu tóc gì, cứ làm kiểu tóc thịnh hành đó đi!" Abe suýt thở không được, ni cô mà cũng có kiểu tóc thịnh hành à? Anh ta muốn cho cô gái này đi tu? Ni cô thịnh hành nhất là cái đầu bóng lờng rồi chấm thêm vài chấm.

"Thiếu tướng, anh chờ chút, tôi phải đi bảo bọn họ chuẩn bị!"

Abe đi xuống, bảo người khác chuẩn bị cho thực tốt, Tư Mộ Thần mới buông Dương Tử Hi ra, để bọn họ mang đi vào.

Dương Tử Hi không biết Tư Mộ Thần nói với cậu kia cái gì, nhưng muốn cắt tóc, cô cũng cảm thấy không có chuyện gì lớn, nếu bản thân không cho cắt, bọn họ cũng hết cách, hiển nhiên cô ta quá ngây thơ rồi.

Cô vừa đi vào đã phải ngồi lên ghế kiểm chế rồi, cô định luôn cả đầu lại.

"Các người muốn làm gì, các người buông tôi ra, tôi nói cho các người biết, nếu các người làm gì tôi, tôi sẽ đi kiện các người! Này anh kia" Dương Tử Hi bị Abe tùy tiện nhét một cái tất thối vào miệng, Dương Tử Hi chỉ cảm thấy mùi thối chui vào mũi của cô ta, cô ta muốn chết ngất rồi.

Không gọi đầu, Abe dựa vào kinh nghiệm thuần thục của bản thân, không quá vài phần, một cái đầu bóng lờng hoàn mỹ xuất trước mặt mọi người.

"Này, mau nhìn xem đi!" Abe lấy tất trong miệng Dương Tử Hi ra, khiến cô ta mở to mắt nhìn bản thân trong gương.

Trụi lủi một mảnh, đỉnh đầu như tỏa sáng, dường như Dương Tử Hi không thể nhận ra bộ dạng này của bản thân, nàng nhấc người, ghế đã buông lỏng, cô khóc chạy ra ngoài, thấy ánh mắt Tư Mộ Thần đều là tan nát cõi lòng.

"Tư Mộ Thần, tôi hận anh!" giọng nói Dương Tử Hi rất lớn, Cảnh Tô có chút lo lắng.

"Ông xã, bộ dạng Dương Tử Hi như vậy không có việc gì chứ? Có phải chúng ta hơi quá đáng không?"

"Không có việc gì, phải dạy dỗ cô ta một trận! Cái giá của một cọng tóc, không phải cô ta nói người họ Dương vẫn trả nổi à?"

"Đúng rồi Abe, cậu xử lý sạch sẽ không?" Tư Mộ Thần vẫn không quên hỏi Abe một chút, tuy rằng tóc cạo, nhưng nếu mọc lại không phải phí công à?

"Ai nha, tôi làm việc anh cứ yên tâm, trên đầu cô ấy đã bị laser chiếu xạ, chân lông ở đỉnh đầu đã bị phá hủy toàn bộ!" Abe bắt đầu quơ quơ.

"Trách không được, vì vậy mà đỉnh đầu Dương Tử Hi sáng đến như vậy!" tuy rằng Cảnh Tô lo gặp chuyện không may, nhưng đối với Dương Tử Hi một chút cô cũng không đồng tình. Đồng tình là cái gì? Chỉ có kẻ yếu mới có tư cách được đồng tình.

"Nha đầu, chúng ta về nhà!" tâm tình Tư Mộ Thần rất tốt, ít nhất sắp tới Dương Tử Hi sẽ không dám xuất hiện ở nhà họ Tư nữa, đều là do cô gái này hại anh với người phụ nữ của anh không có thời gian thân thiết.

"Về nhà nào?" bây giờ Cảnh Tô có ba cái nhà rồi.

"Nha đầu, em biết anh muốn nói ở đâu mà!" Tư Mộ Thần thờ bên tai Cảnh Tô, khiến cho Cảnh Tô sợ run một trận.

"Ông xã, nhiều người nhìn như vậy kìa!"

"Ai dám!" đột nhiên Tư Mộ Thần hô một câu khiến những người này vốn đang nhắm mắt càng nhắm chặt hơn.

"Bạo Quân!" Cảnh Tô giẫm Tư Mộ Thần một cái rồi đi về phía xe.

"Ai ai, nha đầu, em phải nói rõ ràng, anh Bạo Quân ở đâu, anh là người bị vợ quản giáo nghiêm ngặt mà ~" Tư Mộ Thần oan uổng mà!

Lên xe, Tư Mộ Thần ép sát 'Mình Nguyệt Tiểu Uyên'.

*****

Tư Mộ Thần ôm lấy Cảnh Tô, đóng cửa lại liền bắt đầu giờ trò.

Trong phòng có tiếng vang, khiến Tư Tiểu Bình và người làm trốn trong này rất sợ, bé không thể bị cha phát hiện ở trong này được, làm sao trốn đi bây giờ?

Bé thấy họ từng bước một đi tới, không chút suy nghĩ liền chui vào trong chăn.

"Nha đầu, em để anh yêu em đi! Em đừng trốn!" dường như trong giọng nói Tư Mộ Thần mang theo sốt ruột, Cảnh Tô chính là không cho anh đạt được.

Tư Tiểu Bình nghe giọng nói của cha mình trầm mắng một tiếng, 'Nguu manh!'

Tay cầm cửa chuyển động, Tư Tiểu Bình vội vàng cút vào giường.

"Tư Mộ Thần, đừng mà!" Cảnh Tô phản kháng, không phải anh muốn hai mẹ con về nhà mẹ đẻ à? Bây giờ anh lại là muốn mình rồi.

"Nha đầu, anh sai rồi vẫn không được sao?"

"Anh sai chỗ nào?"

"Anh không nên cho hai người chuyển đi!"

"Vậy nên làm cái gì bây giờ?"

"Anh sẽ mang kiểu tám người khiêng đón em về!"

Cũng là, nếu không phải mình để hai người đi, mẹ cũng sẽ không tự khiến tình cảm của bản thân bất hòa.

"Ông xã, anh không thấy trong phòng là lạ à?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Ba, ba đang vụng trộm sao?

"Bé con, em suy nghĩ nhiều, đừng mượn cớ!". Tư Mộ Thần tiếp tục giờ trò với Cảnh Tô.

"Tư Mộ Thần, anh nghe em nói, hình như em thấy trong chăn có đồ, rõ ràng một góc chăn phồng lên".

"Bé con đó, là búp bê trước đó em đặt trong chăn ôm!".

Nếu Tư Mộ Thần không ở nhà, lúc Cảnh Tô ngủ sẽ ôm búp bê, quả thật ở đó có một con búp bê. Nhưng bây giờ đã bị Tiểu Tiểu Bình đá đi rồi.

Cảnh Tô nghe lời Tư Mộ Thần, mặc dù có đạo lý nhưng luôn cảm thấy chỗ nào đó không đúng.

Tiểu Tiểu Bình năm sau phải phân giường, nhìn ở bên cạnh rất khổ cực, bé gần như không thể hít thở, cho nên bé giùng giàng chui từ trong chăn ra, bé thấy ba và mẹ bé đã chui vào chăn, cho nên bé phải nắm chặt thời gian chạy đi.

Giày đâu? Giày ở bên kia! Đứa nhỏ luôn thành thật, phải đi giày, cho nên bé định chạy tới giường, nhưng khi muốn lấy giày về bé lại quên mất trên giường có người đang làm việc.

"Tiểu Tiểu Bình! Con muốn cha con đoạn tử tuyệt tôn sao?". Tư Mộ Thần cảm thấy trên người có sức nặng, quan trọng là con bé này giẫm lên mông anh, nếu giẫm lên nơi không nên đập thì sao, bây giờ anh thật sự là muốn khóc mà không thể.

Tiểu Tiểu Bình nhìn ba không mặc quần áo và Cảnh Tô cũng bị lột gần hết, nhìn lâu tới nổi mặt Cảnh Tô đỏ không thể đỏ hơn.

"Tư Mộ Thần, anh còn chưa đẩy đưa con bé ra ngoài để em mặc quần áo!". Cảnh Tô đẩy Tư Mộ Thần ra nogafl.

Tư Mộ Thần xách con bé ra ngoài, ai nói đứa nhỏ là thiên sứ của cha mẹ, bây giờ Tư Tieur Bình chính là ác ma của Tư Mộ Thần.

"Ba", Tư Tiểu Bình suy nghĩ thật lâu nhưng vẫn lên tiếng.

"Ừ!". Mặc dù chưa thỏa mãn dục vọng nhưng cũng không thể xả giận với đứa trẻ được!

"Con có thể hỏi ba một vấn đề không?".

"Hỏi!". Đứa nhỏ luôn có mười vạn câu hỏi tại sao, không biết lại muốn hỏi vấn đề cổ quái gì.

"Ba, ba đang vụng trộm sao?". Cảnh Tô vừa thay quần áo xong đã nghe được con gái mình nhỏ giọng hỏi, cô không còn bình tĩnh được.

"Tư Mộ Thần, anh dạy con vậy sao?", Con bé mới ba tuổi, vậy mà lại biết từ vụng trộm?

"Không, không phải, bé con, em hãy nghe anh nói, không phải anh. Tư Tiểu Bình, con nói đi, con học được những lời này ở đâu?".

"Ba, không phải ba và anh Tuấn nói sao. A Tuấn, có phải cậu lại đi tìm tâm can của cậu, bảo bối, vụng trộm?". Tư Tiểu Bình cực kỳ vô tội!

"Tư Tiểu Bình, con, con!".

“Ba, ba đừng phủ nhận, con đã nói với ba, con còn đi hỏi chú Phạm xem cái gì là vụng trộm! Chú Phạm nói, chỉ cần ba và mẹ cởi quần áo ở trên một cái giường, đó chính là vụng trộm!”. Tur Tiểu Bình nói rất có đạo lý, hơn nữa ba và mẹ thật sự đã cởi quần áo rồi.

Tur Mộ Thần bị chính cô con gái dờ hơi của mình làm cho giận đến không nói được câu nào, Cảnh Tô cũng buồn bực, nếu con gái nhà họ trưởng thành là tên lưu manh, đúng là chuyện rầu rĩ như thế nào!

“Ba, ba không vui sao?”. Không được, chú Phạm đã nói nếu mình biết chuyện này, ba sẽ thưởng cho mình!

“Không!”. Tur Mộ Thần kìm nén đến nội thương.

“Vậy ba, ba thưởng cho con đi!”. Tur Tiểu Bình không sợ chết còn muốn có phần thưởng.

“Muốn được thưởng đúng không?”. Tur Mộ Thần tà ác nhìn con gái bảo bối của mình, không biết đã nảy ra ý kiến gì hay.

“Tiểu Tiểu Bình, ba bôi con, có phải con ở nhà một mình chơi, rất cô đơn không?”.

Tur Tiểu Bình suy nghĩ một chút, đúng vậy, chơi một mình rất chán, cô bé gật gật đầu.

“Vậy phần thưởng của ba cho con chính là một cậu em trai, có được không?”.

“Được!”.

“Vậy bắt đầu từ bây giờ con phải nghe lời”.

“Tại sao?”.

“Bởi vì em trai đang ở trong bụng mẹ con, bây giờ con sẽ phải ở cùng với bà nội, chờ em trai ra đời!”.

“Không, con muốn ở bên mẹ chờ em trai ra ngoài!”. Tur Mộ Thần có cảm giác nhắc hòn đá đập chân mình.

“Tur Tiểu Bình, con như vậy sẽ dọa đến em trai! Con đến ở với bà nội, bà nội sẽ ở với con để chờ em trai!”.

Cảnh Tô nghe Tur Mộ Thần nói dối, trợn mắt nhìn, đúng là vất vả mời đại thần là con gái đi.

“Tur Mộ Thần, anh lừa gạt con nít như vậy, đúng là không biết xấu hổ!”.

“Ai nói là anh gạt người, em trai con bé không ở trong bụng em thì còn ở bụng ai?”.

“Nếu con bé nói lời này với bà nội, anh đợi bà nội anh giày vò anh thế nào!”.

“Bà nội thấy chúng ta đang tạo người, vui vẻ còn không kịp nữa là!”. Tur Mộ Thần ôm Cảnh Tô, khuôn mặt vui vẻ.

“Đúng rồi, bé con, trước tiên chúng ta không làm biện pháp, có được không?”.

“Anh đừng nói càn!”. Bây giờ Cảnh Tô cũng chưa muốn đưa nhỏ tới sớm như vậy, cô còn chưa thể chăm sóc tốt cho nó, và thân thể cô cũng chưa được tốt lắm

—— Tuyến phân cách ——

Bên này, cuộc sống của Cảnh Tô cuối cùng cũng đã khôi phục bình thường, nhưng ở nhà họ Giang đang rất rối loạn.

“Lục Phạm, làm sao bây giờ, không thấy anh cả đâu!”. Giang Phi Á và Lục Phạm còn chưa cử hành hôn lễ, mặc dù quan hệ của họ là chuyện ván đã đóng thuyền.

Mà từ ngày bọn họ tuyên bố tin vui, Giang Phi Thiên đã mất tích một tuần.

“Không có việc gì, Y Y, chúng ta đã tìm hết sức rồi, anh cảm thấy anh cả chỉ uống say, đang ở trong một khách sạn!”.

“Chỉ hi vọng như thế, nhưng em vẫn cảm thấy anh cả sẽ gặp chuyện không may!”.

“Cô bé ngốc, em đang suy nghĩ gì đấy, anh ấy nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì!”. Lục Phạm ôm vợ yêu vào ngực, suy nghĩ Giang Phi Thiên mất tích kỳ kỳ như vậy, nhất định là có gì đó.

“Lục Phạm, anh đi ra ngoài tìm anh cả đi, em ở nhà một mình không có việc gì!”.

“Ừ, vậy nếu sợ thì gọi điện cho anh, hoặc anh gọi chị dâu tới đây với em nhé!”.

“Không cần, anh cứ đi đi, nếu em sợ, em sẽ gọi Tô Tô tới đây!”.

“Được rồi, anh đi đây, con giao cho em!”.

“Ừ!”.

Giang Phi Á đi tới đi lui trong phòng, vẻ mặt nghi ngờ lộ rõ. Trong phòng, đứa nhỏ khóc vang lên, cô bị sợ hết hồn.

“A~, a~, con ngoan, không khóc nào, mẹ thương~”. Cô vừa dụ dỗ đứa nhỏ vừa suy nghĩ.

Cô nhìn con mình, rốt cuộc tâm tình cũng bình tĩnh trong chốc lát.

Vất vả lắm đứa nhỏ mới ngủ thiếp đi, một tiếng chuông chói tai phá vỡ tiếng trong căn phòng.

Giang Phi Á do dự tiếp điện thoại, cô sợ là bọn cướp hoặc là gì đó.

“Alo!”.

“Alo! Xin chào ngày, có phải ngài là Giang Phi Á tiểu thư không?”.

“Ừ, đúng là tôi?”.

“A, là thế này, ngài là hội viên làm đẹp của chúng tôi, ngài có muốn tiếp tục không?”.

“A, không cần, cảm ơn!”. Trong thời gian kinh hồn táng đờng này, cuộc điện thoại này gọi tới khiến Giang Phi Á thất vọng nhưng may mắn không phải là điện thoại uy hiếp, hoặc không có tin tức nghĩa là tin tức tốt.

Cô cúp điện thoại, xoay người đi vào phòng bếp, điện thoại lại vang lên lần nữa, thần kinh của cô khẩn trương cao độ. Cô không biết tại sao tự nhiên bây giờ nhịp tim lại đập nhanh như vậy/

“Ai đấy?”. Giang Phi Á bắt máy không hỏi thăm như thói quen, trực tiếp nói thẳng.

“Ha ha, sốt ruột rồi sao?”.

“Rốt cuộc là ai?”.

“Đừng vội, anh cô đang ở chỗ này! Tôi chiều cô anh ta rất tốt!”.

“Ông đã làm gì anh trai tôi?”.

“Giang Phi Á, đây là lời cảnh cáo vì việc cô không nghe lời, lúc đó cho cô làm trong bệnh viện, tại sao phải tổn thương tới mình? Cô xem một chút, nếu lúc đó cô phối hợp với chúng tôi, bây giờ chúng tôi còn bắt anh trai cô làm gì?”.

“Ông là đồ hèn hạ!”.

“Ha ha, Giang Phi Á, đây là kết cục cô không nghe lời!”.

“Làm sao ông mới có thể thả anh trai tôi?”.

“Vẫn là câu nói kia của tôi, giao đồ thì tôi sẽ tha cho anh trai cô!”.

“Ông có thể đảm bảo vật chứng kia sẽ không ảnh hưởng đến Cảnh Tô chứ?”.

“Cô yên tâm, không chừng con bé Cảnh Tô còn phải cảm tạ cô!”. Trong điện thoại truyền đến tiếng cười.

“Chú Diêu, chuyện chú làm là muốn tổn thương đến Cảnh Tô, chú cứ yên tâm, trong tay của cháu có thêm căn cứ phạm tội chính xác của chú!”.

“Cháu gái ngoan của ta, đừng nói những uy hiếp này, để ta cho cháu nghe giọng của anh trai cháu một chút, cháu đừng có quên anh trai cháu còn đang trong tay ta!”.

“A a, các người thả tôi ra! Tôi muốn, cho tôi, cho tôi!”. Giọng nói của Giang Phi Thiên ở đầu bên kia vô cùng thống khổ. Giang Phi Á quả thật không thể tưởng tượng được.

“Được, cháu đồng ý với chú!”.

“Cháu gái ngoan của ta, nếu như để cho chồng của cháu biết, mệnh anh trai cháu có giữ được hay không thì không biết được!”.

Tút tut, đối phương cúp điện thoại rồi, cô ngay cả nghe thêm giọng nói của anh trai cũng là một yêu cầu xa vời.

Giang Phi Á cúp điện thoại, cả người cúi sát mặt đất, chỉ cảm thấy từng đợt rét lạnh xâm nhập vào cơ thể.

Tô Tô à Tô Tô, sao lại là cậu, vì cái gì mà ba phen bốn bận đều là cậu, tớ sắp không chịu được nữa rồi.

“Em làm sao vậy, có chuyện gì thế?”. Lục Phạm vừa trở về đã nhìn thấy Giang Phi Á ngồi dưới đất, mà trong phòng đứa nhỏ khóc khàn cả giọng rồi!

“A, không có việc gì! Cục cưng khóc rồi, em đi xem con!”. Giang Phi Á sợ Lục Phạm nhìn được dấu vết gì đó.

“Này này, Y Y, Y Y!”.

Giang Phi Á coi như không nghe thấy tiếng Lục Phạm la lên, giận dỗi đóng cửa lại, Lục Phạm ăn canh bẻ môn!

“Y Y, em hãy nghe anh nói, là anh không tốt, em đừng tổn thương chính mình để hả giận, được không?”. Giang Phi Á nghe thấy lời nói của Lục Phạm... càng khóc lớn hơn.

“Lục Phạm, anh đi ra ngoài tìm anh trai em đi, để một mình em ở nhà! Van cầu anh!”. Giang Phi Á biết mình sắp không chịu được nữa, nếu như bị Lục Phạm biết, Tư Mộ Thần và Cảnh Tô cũng sẽ biết, đến lúc đó anh trai cô sẽ mất mạng.

“Y Y, anh không đi, em mau ra đây đi! Anh biết em rất sợ hãi, từ nay về sau anh sẽ không đi nữa, anh ở cùng với em, được không?”.

“Không được, đừng như vậy, Lục Phạm, anh mau đi ra ngoài, nếu anh không đi, em cắt cổ tay cho anh xem!”. Giang Phi Á cầm dao găm vọt từ trong phòng ra.

Lục Phạm, em không có ý, em chỉ không muốn để anh thấy bộ dạng Giang Phi Á như vậy, cho nên anh hãy đi đi, được không?

“Y Y, anh đi, anh đi, em đừng tổn thương chính mình!”.

“Đợi một chút!”.

“Làm sao vậy?”.

“Đưa con theo, trước tiên anh hãy đưa con đến nhà họ Tô đi!”.

Cô không muốn để con trai nhìn thấy mình làm loại chuyện không tốt này, bây giờ là thời điểm lâu linh nhất của con, nếu nó thấy mẹ làm chuyện xấu, có phải nó cũng sẽ học xấu không?

Không, cô không cho phép chuyện như vậy xảy ra, cho nên cô muốn Lục Phạm đưa cục cưng đi.

“Y Y, để con ở cùng em không tốt sao?”. Lục Phạm thật sự sợ là Giang Phi Á sẽ làm chuyện điê rồ, bởi vì tình cảm của Giang Phi Á với Giang Phi Thiên, tất cả mọi người đều thấy. Hai người họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Giang Phi Thiên lại không phải là con nhà họ Giang, tất cả mọi người đều nghĩ rằng Giang Phi Á sẽ gả cho Giang Phi Thiên, làm sao nghĩ được sẽ theo anh?

Mà ngay cả chính Giang Phi Á cũng không lường trước được kết quả này mà. Kỳ thật Giang Phi Á vẫn không thể tiếp nhận mình. Lục Phạm ôm đứa nhỏ từ trong phòng ra, đưa lưng về phía Giang Phi Á,

“Y Y, nếu em không quan tâm anh và đứa trẻ, anh sẽ thành toàn cho e!”. Lục Phạm nói rất đúng, không oan ức, người mẹ nhẫn tâm, rõ ràng không căm con mình.

“Lục Phạm, em...”.

“Y Y, em không cần nói gì, anh đều biết!”. Lục Phạm đi rồi, một mình Giang Phi Á trong phòng nghĩ nên làm thế nào mới tốt!

Có một em trai đến nhà họ Tư, người vui nhất là Tư Tiểu Bình, quả nhiên cha không lừa gạt bé, nhanh như vậy đã có một em trai rồi.

“Ba, ba thật sự không lừa gạt con, nhanh như vậy đã có em trai rồi, tốc độ của ba và mẹ thật nhanh!”.

Tư Tiểu Bình nói xong khiến mấy vị trong nhà bọn họ phun nước trà ra. Con bé nghĩ sinh con là về bùn nặn búp bê sao mà nhanh như vậy đã có!

“Tiểu Tiểu Bình, con xem, em trai ngập rồi để cho em trai đi ngủ nhé. Con chờ một lát để bà vú đi pha sữa bột, con một cốc, em trai một cốc!”.

“Con biết rồi, bà nội!”. Chân nhỏ của Tư Tiểu Bình chạy đi trước, trong lòng rất vui vẻ.

Tư Tiểu Bình nghĩ, anh Tuấn cũng là của mình, em trai nhỏ này cũng là của mình, không được, bé phải đi hôn một cái, đây là của bé! Bé lạch bạch chạy về, thom lên miệng đứa trẻ của Lục Phạm, nước miếng chảy ròng.

“Lão đại, thật ghê gớm, cô con gái của anh rất có di truyền của anh! Nhỏ như vậy đã hôn người. Còn nhớ lúc bé, anh cũng chộp tới rồi hôn Dương Tử Hi như vậy!”. Lục Phạm nói rất hăng say, không thấy khuôn mặt Cảnh Tô tái nhợt, một tay đặt bên hông, nhéo Tư Mộ Thần. Tư Mộ Thần cũng không dám nói gì, chỉ có thể nhìn Lục Phạm, ánh mắt giết người.

“khụ khụ, khụ khụ khụ ~”. Tur Mộ Thần ho vài tiếng, Lục Phạm cũng thật là, không nhìn trường hợp một chút.

Bà nội cũng chỉ nhìn rồi nhắm một con mắt mờ một con mắt, một người là cháu gái mình, một người cũng là cháu của mình, hai người liếc mắt đưa tình. Bà chỉ là một bà già, xê dịch mắt kính, sợ hiện vào trong mắt mình.

“Lão phu nhân, đại thiếu gia tới!”.

“Mộ Vĩ đến đây sao?”.

Anh ta đến có việc gì?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Hợp tác

"Bà nội, con đến rồi!" Tur Mộ Vĩ nhìn thoáng qua Cảnh Tô, bên cạnh còn chui ra một tiểu nha đầu, đây không phải Nhậm Thanh Thanh sao?

"Tur Mộ Vĩ, con rốt cục đã đến!" Lý Mục kéo tay cháu trai của mình qua, sau đó ra hiệu cho anh ngồi xuống.

"Mộ Thần, con cũng tới đây!" Lý Mục vỗ vỗ vị trí bên trái, để cho Tur Mộ Thần đến ngồi xuống.

"Bà nội, có chuyện gì sao?"

"Mộ Thần, lần này gọi Mộ Vĩ trở về là muốn thương lượng chuyện của hai anh em các con!"

"Bà nội, bà cứ nói!" Tur Mộ Thần nhìn nhìn bà nội mình mà không biết bà muốn làm chuyện gì.

"Cảnh Tô, con mang theo bọn họ ra ngoài ngồi một chút đi, bà muốn nói chuyện với Mộ Vĩ và Mộ Thần!"

"Con đã biết, bà nội!"

"Bà nội, hiện tại mọi người đều đã ra ngoài, bà cứ nói đi!" Tur Mộ Vĩ cũng rất tò mò, tới cùng là có chuyện gì.

"Mộ Vĩ, Mộ Thần, trước kia hai con vốn có thành kiến, bà cũng đã biết! Nhưng mà hiện tại bà nội gọi các con đến là muốn hai anh em các con hợp tác với nhau!"

"Hợp tác?"

"Bà nội, ý của bà là gì?"

"Mộ Thần, hiện tại con đang đảm nhiệm mọi công việc nên con cho bà nội là bà lão hồ đồ rồi sao?"

"Còn có con, Mộ Vĩ, bảo là muốn giúp đỡ em trai, nhưng mà bà cũng không thấy con xuống tay với Thẩm gia!"

"Bà nội, không phải là con đang bố trí sao?" Tur Mộ Vĩ đúng là không có cách nào với bà nội mình, ai bảo từ nhỏ bà đã yêu thương anh? Hơn nữa bà cũng luôn nghĩ tìm mọi cách thăm dò những suy nghĩ trong lòng anh!

"Được, các con đó, hiện tại lập tức bắt đầu hợp tác với nhau! Một người là thiếu tướng, một người là tổng giám đốc, đều là người có thể hô phong hoán vũ, làm cái gì lại có tiểu tâm tư, Mộ Thần, con đừng tưởng bà nội không biết con là vì chuyện của Cảnh Tô mới đề phòng Mộ Vĩ!"

"Khụ khụ, bà nội, con không có!" Tur Mộ Thần lòng dạ hẹp hòi, anh chính là sợ người anh trai này khi nào thì tới cho anh một cước.

"Bà nội, nói không chừng, nếu như Mộ Thần đối với Cảnh Tô không tốt, thì con đúng là muốn đoạt lại Cảnh Tô!"

"Không được!" Về mặt Lý Mục vốn luôn luôn ôn hòa với Tur Mộ Vĩ thì ngay lúc này cũng lập tức biến sắc.

"Tốt nhất là con nên thu lại những ý nghĩ này đi!"

"Bà nội, con muốn Cảnh Tô !" Càng không chiếm được thì anh càng muốn có.

"Nghịch tử, Mộ Thần, con đi ra ngoài cho bà, khăn trương mang theo Cảnh Tô đi!" Lý Mục tâm phiền ý loạn, bà muốn giục Tư Mộ Thần đi.

"Có chuyện gì, bà cứ coi như con không có mặt mà nói, không cần bận tâm cái gì cả!" Kỳ thật Tư Mộ Thần cũng rất muốn biết, vì sao trong ánh mắt bà nội tựa như đang có tức giận không nhỏ, nếu không phải vì Cảnh Tô là vợ của anh, thì sợ rằng Tư Mộ Vĩ có thể làm ra chuyện quá giới hạn gì đó.

"Mộ Thần, con còn đứng đó làm gì? Còn không mau đi!"

"Vâng, bà nội, con biết rồi!" Tư Mộ Thần thần sắc phức tạp nhìn thoáng qua Tư Mộ Vĩ, anh cảm thấy Tư Mộ Vĩ rất nguy hiểm.

"Bà nội, rốt cuộc là có chuyện gì giấu con?"

"Mộ Vĩ, bà nội biết, con thích Cảnh Tô, nhưng mà các con không có khả năng, không nói đến chuyện con bé không phải là vợ của Mộ Thần, nếu con bé độc thân thì các con cũng không được, cho nên bà nội xin con hãy đi tìm một cô gái tốt đi!" Đúng là bà đã biết, vì cấp dưới có đến báo cáo cho bà, Tư Mộ Vĩ thường xuyên uống say đến đêm khuya, hơn nữa lúc say rượu cũng chỉ kêu tên của Cảnh Tô.

"Bà nội, Cảnh Tô là một cô gái tốt, con chỉ là thích cô ấy mà thôi, không hề nghĩ sẽ làm ra chuyện gì!" Tư Mộ Vĩ ủy khuất, chẳng lẽ việc mình thích một người cũng không được?

"Ai, Mộ Vĩ, con đừng tưởng rằng bà nội không biết con nghĩ như thế nào! Mà hiện tại ngay cả tư cách thích Cảnh Tô con cũng không có!"

"Bà nội, tại sao? Bà không cần quá bắt công! Con chỉ là thích, mà con cũng đã nhường bước rồi!"

"Con bé chính là em gái của con!" Lý Mục cũng rất bất đắc dĩ! Nếu không phải là đàn anh nói cho bà biết hắc bang quốc tế đã phái người tới ám sát Cảnh Tô, bà cũng không cần cấp tốc gọi Tư Mộ Vĩ trở về.

"Bà nội, con biết là bà nói đùa để cho con chết tâm, nhưng bà nội không cần làm vậy, con không làm gì là được, không cần nói dối lừa gạt con!"

"Người nào lừa con, muốn tin hay không là tùy con, bà gọi con về là muốn con trở về hắc bang!"

"Bà nội, không phải bà không thích con trở về sao?"

"Ai cho con trở về?"

"Không phải bà vừa nói sao?"

"Bọn họ phái người tới ám sát nha đầu Cảnh Tô rồi!"

"Cái gì? Không phải kế hoạch đã trì hoãn sao?"

"Kế hoạch gì?"

"Bà nội, không có gì, con đi tìm bọn họ một chút!"

"Bà nội, chuyện bà vừa nói, con sẽ tự mình đi kiểm tra!"

"Tư Mộ Vĩ, nha đầu Thanh Thanh kia cũng rất tốt, hơn nữa, hơn nữa..., "

"Bà nội, con tự có chừng mực!" Bà nội của bọn họ có thể không cần phải Thần Thông Quảng Đại như vậy không, sự tình gì của bọn họ cũng đều biết cả rồi!

"Bà nội, con chỉ thích Cảnh Tô, cho dù cô ấy đúng là em gái của con thì con cũng không cần, nếu như Cảnh Tô lựa chọn con, con đều sẽ không màng chuyện thế tục gì đó ở trong mắt!" Nói xong, anh mạnh mẽ đóng cửa lại, khi vừa ra ngoài thì vừa lúc gặp phải mấy người Cảnh Tô cũng đi ra.

Tư Mộ Vĩ không để ý đến ánh mắt của mọi người, anh tiến lên gắt gao ôm lấy Cảnh Tô. Một màn này rơi vào trong mắt bà cụ ở lầu hai, khiến bà chỉ biết lắc đầu!

"Ai, đứa nhỏ này thật sự là ngang ngược nà!"

"Lão phu nhân, tôi tin tưởng đại thiếu gia nhất định sẽ tìm được hạnh phúc của mình!" Một người làm đứng bên cạnh nhìn lão phu nhân khó chịu cũng rất đau lòng nói.

"Chỉ mong như vậy!"

- - phân cách tuyến - -

"Tư Mộ Vĩ, anh đủ rồi!" Tư Mộ Thần cố nén xúc động muốn đánh người!

"Tur Mộ Thần, chỉ là cậu giành được trước một bước mà thôi, cậu không nên ép tôi bắt đầu theo đuổi Cảnh Tô lần nữa!" Tur Mộ Thần rất buồn bực, anh ta là đang ép anh sao?

"Ồ kìa, ông xã, không cần àm ỉ, anh trai cũng chỉ là ôm xã giao thôi mà, được rồi, chúng ta nhanh chóng đi thôi! Đi xem Nha Nha!" Cảnh Tô tuy biết rõ tình hình, nhưng mà chung quy cũng không thể để cho hai anh em họ đánh nhau được? Cô cũng không muốn là người gây ra tai họa.

"Đi thôi!"

"Cảnh Tô, các người muốn đi nơi nào?" Khi Tur Mộ Vĩ nói chuyện với Cảnh Tô thì đều là bộ dáng dửng dưng. Mặc kệ Nhậm Thanh Thanh và Tur Mộ Thần đứng ở một bên ăn dấm chua.

"Chúng ta muốn đi xem Nha Nha!"

"Có thể mang anh cùng đi không?" Tur Mộ Vĩ nghĩ chỉ cần Cảnh Tô mang anh đi đâu thì anh cũng cảm thấy rất hạnh phúc rồi.

"Ừm, có thể!" Cô vừa nói xong thì lập tức hối hận, nhìn mặt ông xã mình đen lại, còn có biểu tình mất hứng của em họ, cô chỉ đành ngượng ngùng lên xe.

Tur Mộ Vĩ lên xe của mình, gắt gao đi theo sau bọn họ.

"Nha đầu, anh muốn giam em lại!"

"Anh dám! Em lại không phạm lỗi gì!"

"Em không phạm lỗi sao? Em trêu hoa ghẹo nguyệt, hơn nữa còn là Đại Hoàng Phong (Bumblebee)! Cái loại ăn thịt không nhả xương này!"

"Đó là anh trai của chúng ta!"

"Anh trai thì làm sao? Hiện tại tính cái gì, anh trai và em gái. ~ "

"Ui da đau chết mất, bà xã, anh sai lầm rồi, anh sai lầm rồi còn không được sao?"

"Tur Mộ Thần, em muốn xuống xe, vậy anh cứ xem như em và anh trai tình duyên đi!" Cảnh Tô rất bực bội, một tay mở cửa xe ra khiến Tur Mộ Thần cuống quýt dừng xe lại!

Cảnh Tô xuống xe thì chui ngay vào trong xe Tur Mộ Vĩ, để lại Tur Mộ Thần đứng ở ven đường giương mắt nhìn bọn họ đi qua trước mắt mình!

"Anh rě, anh xem anh đã làm ra chuyện gì? Đây không phải là nói giáo cho giặc sao?" Nhậm Thanh Thanh liếc mắt nhìn Tur Mộ Thần, thật sự là anh rě quá hồ đồ.

"..."

Tur Mộ Thần bị nói một câu cũng không phản bác được, mỗi khi gặp phải sự việc như vậy thì lý trí thường ngày của anh đều chạy đến tận chín tầng mây rồi.

- - phân cách tuyến - -

"Nha Nha, Nha Nha, cậu có ở nhà không?" Cảnh Tô nhìn cửa nhà Giang Phi Á, cô không biết Giang Phi Á có ở nhà hay không, hiện tại Giang đại ca đã mất tích, cậu ấy nhất định là rất khổ sở, cô muốn Tur Mộ Thần tới đây là để xem trước khi Giang đại ca mất tích có để lại manh mối gì không?

Leng keng, leng keng, leng keng, Cảnh Tô lo lắng nhấn chuông cửa.

"Nha Nha, cậu có ở bên trong không? Minh là Cảnh Tô đây!"

Cảnh Tô ở bên ngoài đi qua đi lại thật lâu, ngay khi cô tưởng rằng bên trong không có ai thì Giang Phi Á lại mở cửa ra.

"Nha Nha, cậu làm mình sợ muốn chết!" Cảnh Tô tiến lên ôm lấy Giang Phi Á, dù đang là mùa đông nhưng cô ấy lại chỉ mặc một bộ quần áo mỏng manh, trong nhà điều hòa cũng không mở, mà miệng Giang Phi Á cũng đã sớm tím tái.

"Nha Nha, cậu đừng làm mình sợ, được không?" Cảnh Tô nhìn cô gái ngốc ngếch trước mặt, thật sự là khờ chết được!

"Tô Tô, Tô Tô, có đúng là cậu hay không?" Trong mắt Giang Phi Á hỗn độn không có tiêu cự.

"Đúng, là mình!"

"Tô Tô, cậu đi cứu anh trai mình có được hay không? Xin cậu đi cứu anh trai mình!" Giang Phi Á loạng choạng lay lay thân thể Cảnh Tô.

"Tại sao muốn Cảnh Tô đi cứu?"

"Bởi vì bọn họ nói., " nghe thấy giọng nói xa lạ, Giang Phi Á lập tức hồi tỉnh, "Bởi vì chồng của Tô Tô là thiếu tướng!"

Giang Phi Á nhìn Tư Mộ Vĩ mấy lần, ánh mắt anh ta thật đáng sợ, giống như là bóng đêm, liếc mắt một cái là có thể xuyên thấu tâm tư của cô rồi.

"Thật sao?"

"Vâng!" Giang Phi Á nhìn người đàn ông chất vấn, cô liên tục gật đầu, sợ người này không tin cô.

"Được rồi, anh trai, anh không cần dọa Nha Nha, trước đề cho Nha Nha nghỉ ngơi một lát đi!" Cảnh Tô đỡ Giang Phi Á đi vào phòng ngủ của cô ấy.

"Tô Tô, đêm nay cậu ở cùng mình có được không?" Giang Phi Á nằm trong chăn nhìn Cảnh Tô với vẻ mặt khẩn cầu, cô muốn nắm chặt cơ hội, nhất định phải nắm chặt cơ hội này.

"Được, đêm nay mình ở cùng cậu!" Cảnh Tô nghĩ cũng nên ở lại với Giang Phi Á, hiện tại nhất định là cậu ấy rất cần mình!

"Cảm ơn cậu, Tô Tô, cảm ơn cậu!" Giang Phi Á cực kì kích động nắm tay Cảnh Tô!

Nhưng một màn này ở trong mắt Tư Mộ Vĩ lại rất kỳ quái, bởi anh cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp lắm.

"Này, Tư Mộ Thần, cậu không thấy rất kỳ quái sao?" Tư Mộ Vĩ nhìn Tư Mộ Thần vừa mới tới hỏi.

"Cái gì kỳ quái?"

"Giang Phi Thiên mất tích, đêm nay Giang Phi Á lại muốn Cảnh Tô ở lại cùng cô ta!"

"Lục Phạm đã đi tìm kiếm Giang Phi Thiên, mấy ngày nay sẽ không về nhà, Cảnh Tô ở cùng Giang Phi Á cũng là bình thường! Đâu có chỗ nào kỳ quái?"

"Nhưng mà, cậu không biết là Giang Phi Á cố ý đuổi Lục Phạm đi sao?"

"Tư Mộ Vĩ, anh muốn nói cái gì?"

"Giang Phi Á có vấn đề!" Tư Mộ Vĩ đi thẳng vào vấn đề, anh không muốn Cảnh Tô bị thương tổn gì, cho nên dù chỉ có một điểm đáng ngờ thì anh cũng không muốn bỏ qua.

"Tư Mộ Vĩ, anh suy nghĩ quá nhiều!" Cho dù có điểm đáng ngờ, nhưng mà anh thích yên lặng xem xét, dù sao nếu như đêm nay Cảnh Tô ở lại đây thì chắc chắn là anh cũng ở lại đây.

"Tư Mộ Thần, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, hắc bang quốc tế đã phái người ám sát Cảnh Tô, mấy ngày nay tôi phải đi đến tổng bộ, cho nên cậu phải bảo vệ tốt cho Cảnh Tô, nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì, tôi đây sẽ cho các người chôn cùng Cảnh Tô!"

"Anh quá dễ tâm đến Cảnh Tô rồi! Anh trai!" Tư Mộ Thần đáp trả Tư Mộ Vĩ, anh ta dựa vào cái gì muốn anh chôn cùng với nha đầu!

"Tư Mộ Thần, đó là hành vi kiếm cơ của cậu, cái gì mà vì quốc gia, cái gì nghĩa vụ đều là do cậu lấy có! Nếu tôi mà là cậu, hiện tại tôi sẽ lập tức điều động một đại đội tới bảo vệ Cảnh Tô! Nhưng mà không biết những người này thảo trướng tròn Bình có còn biết sử dụng không đây!" Tư Mộ Vĩ nhìn thấy Tư Mộ Thần là lại khó chịu, thiếu tướng thì giỏi lắm sao!

"Tư Mộ Vĩ, thu hồi thủ đoạn lưu manh bất chính của anh lại đi!"

"Tư Mộ Thần, chúng ta hợp tác đi!" Tư Mộ Vĩ rút ra một điều thuốc ngậm trong miệng.

"Dù sao mục đích của chúng ta đều giống nhau, đều là vì muốn bảo vệ Cảnh Tô!"

"Được!" Tư Mộ Thần đột nhiên đột nhiên nhớ lại, ông nội tiểu Bình có nói, mặc kệ là Hắc Miêu hay là Bạch Miêu, nếu như có thể bắt được con chuột, đó chính là con mèo tốt!

"Tư Mộ Thần, cậu nhớ rõ phải xem trọng Cảnh Tô, nhớ rõ lời nói của tôi, Giang Phi Á có vấn đề!" Tư Mộ Vĩ một phen kéo Nhậm Thanh Thanh đi ra ngoài, ngày hôm nay mới gặp lại nha đầu này, anh còn chưa kịp trừng phạt đâu!

"Ồ kìa, anh muốn mang tôi đi đâu?" Trước có Cảnh Tô nên Nhậm Thanh Thanh không sợ, nhưng mà hiện tại người kia muốn dẫn một mình cô đi, cô có thể không sợ sao?

"Mang cô đi 'Vạn Đình!'" Nhậm Thanh Thanh vừa nghe thì chân đã muốn nhũn ra.

"Tôi không muốn đi!" Nhậm Thanh Thanh giãy dụa muốn thoát khỏi tay người đàn ông này.

"Không muốn đi sao? Muốn tôi dùng thủ đoạn mang cô đi sao?"

"Tư Mộ Vĩ, tôi là em họ của Cảnh Tô, anh không thể xằng bậy với tôi!"

"Nhậm Thanh Thanh, Cảnh Tô là Cảnh Tô, nếu tôi nói cho mỗi tình đầu của cô biết cô ở quán bar thượng một người đàn ông, anh ta sẽ nhìn cô như thế nào?" Sắc mặt Nhậm Thanh Thanh xanh mét, cô không phải Tư Mộ Vĩ, cô chính là bức bội tên đàn ông xấu xa kia, nếu không phải là anh ta thì cô có thể thương tên ác ma này sao?

"Cảm ơn anh, phiền anh đi nói cho tên xấu xa đó đi!" Nhậm Thanh Thanh hung hăng dùng ví da đánh Tư Mộ Vĩ, sau đó lập tức rời đi.

Tư Mộ Vĩ chỉ có thể đuổi theo ở phía sau, dù sao hôm nay anh cũng không thể để cho Nhậm Thanh Thanh chạy thoát được.

"Bác tài, phiền bác chạy nhanh lên một chút!"

"Cô gái, hiện tại là phổ xá sầm uất, không thể chạy nhanh được!"

"Vậy bác tài, phiền bác cho tôi xuống xe ở chỗ nào đông đúc nhất, tôi sẽ trả bác gấp hai lần tiền xe!"

"Cô xem, đây không phải là vấn đề tiền bạc.. "

"Năm lần!"

"Được!"

Nhanh như một làn khói, xe chạy vào phố xá sầm uất, không biết tại sao Nhậm Thanh Thanh lại xuống xe, xe taxi cũng không còn bóng dáng. Tư Mộ Vĩ mạnh mẽ vỗ mạnh vào tay lái!

"Nhậm Thanh Thanh, cô nhớ kỹ cho tôi, lần sau tôi bắt được, tôi cho cô khỏi chạy nữa!" Thích chạy như thế, lần sau nhất định phải để cho cô chạy đủ.

Nhậm Thanh Thanh đang ở trong một cửa hàng thử quần áo, trái tim nhỏ bé cũng nhảy dồn dập rồi.

- - phân cách tuyến - -

"Nha Nha, cậu muốn tìm cái gì?" Cảnh Tô đi vào trong phòng Giang Phi Á, nhìn thấy Giang Phi Á đang cầm túi xách của cô lục lọi này nọ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Bắt cóc

"Đại tiểu thư, em nói gì đi!" Cường Từ ôm Diêu Mộng Lan, anh ta rất thỏa mãn, có thể có được Diêu Mộng Lan, anh ta có nằm mơ cũng không nghĩ tới.

"Còn gọi em là đại tiểu thư hả?" Diêu Mộng Lan hờn dỗi một tiếng, trong mắt ẩn chứa chút khinh thường.

"Mộng, Mộng Lan!" Giọng Cường Từ hơi run rẩy, trời mới biết, trong lòng anh ta vui vẻ đến mức nào, những lời này anh ta nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

"Như vậy mới được chứ!" Được nghênh ngang chủ động hôn một cái lên môi, Cường Từ đã sớm cúi đầu vội vã trước mỹ nhân kế kia rồi.

Thấy đã đạt được mục đích, Diêu Mộng Lan lại càng nhiệt tình hơn, biến người đàn ông này thành công cụ làm việc ngày sau sẽ rất tốt, dù anh ta là người của ba, nhưng không chế trong tay mình chẳng phải sẽ càng tốt hơn sao, cũng được tính là hai tầng bảo hiểm rồi đây!

"Hi hi, Cường Từ, anh thật là đáng yêu đó!" Một bạn giường như vậy thực đúng là khiến mình hài lòng!

"Mộng, Mộng Lan, anh!" Cường Từ có chút xấu hổ, đầu lưỡi xoắn lại, anh ta không biết phải ứng đối thế nào với bộ dạng mềm mại nhiệt tình như lửa này của phụ nữ.

"Suyt, không cần phải nói gì cả!" Diêu Mộng Lan chủ động phủ kín môi Cường Từ.

"Muốn em đi?". Diêu Mộng Lan nhìn người đàn ông đang động tình, cười cực kỳ xinh đẹp.

Người đàn ông cũng không khách khí, nghiêng người mà lên, hưởng thụ tất cả, đêm nay thật yên ả tốt đẹp, ai cũng không cần biết đến ngày mai sẽ ra sao.

—— đường phân cách ——

Ánh nắng sớm lười biếng chiếu vào cửa mỗi nhà, ánh mặt trời mùa đông đúng là khó có được, nhất là rực rỡ như vậy, trên đường cái đều là náo nhiệt, mọi người vốn trốn trong nhà, đều ra ngoài vận động rồi, tựa như xua đi khói mù trước đó. Cảnh Tô cũng nghĩ vậy, cô muốn dắt Giang Phi Á ra ngoài đi dạo, giải sầu một cũng tốt, ít nhất cũng làm cho người ta có tinh thần hơn một chút, dù sao cũng không thể một người trở lại, một người ngã bệnh chứ? Nhưng hình như cô ấy không hề phản ứng trước lời nói của mình.

Mặc dù Cảnh Tô luôn ở đây bên Giang Phi Á, nhưng cô cũng có thể cảm nhận được tinh thần của Giang Phi Á càng ngày càng trở nên sa sút.

Hiện giờ Giang Phi Á không chỉ muốn lấy được điện thoại di động trên người Cảnh Tô, mà còn muốn biết Tư Mộ Thần bọn họ có kế hoạch gì, cô phải đảm bảo anh trai mình được an toàn.

Dùng xong cơm trưa, Cảnh Tô thấy hai ngày nay, Giang Phi Á vẫn luôn ngăn người ở trong phòng, Lục Phạm trở lại ăn miếng cơm xong liền đi ra ngoài, Tư Mộ Thần thì vẫn ở trong thư phòng Lục Phạm mày mò mãi.

Cảnh Tô nhìn bọn họ gấp gáp xoay vòng, bản thân mình lại không giúp được gì, hay là đi hỏi tình huống Nha Nha một chút, mấy ngày nay cô ấy ăn không nhiều lắm, làm chút thức ăn ngon cũng tốt, lại đi hỏi cô ấy, có lẽ có thể biết được chút tin tức không muốn người biết từ miệng cô ấy.

Giang Phi Á tựa vào giường, mắt nhìn không chớp ra ngoài cửa sổ, sắp hết năm, mọi người đều hết sức phấn khởi, ý cười đầy mặt, trên cửa đều dán một đôi câu đối, còn ở đây, trước cửa cũng đã treo một đôi đèn lồng lớn màu đỏ, nhưng nhìn vào mắt Giang Phi Á lại chằm chọc làm sao.

Cô nhìn từng chiếc lá cây héo úa, giờ cô cũng giống như chúng, có vẻ cô đơn chiếc bóng như thế.

Tại sao, nhiều chuyện như vậy đều đổ ập xuống nhà họ Giang, đầu tiên là rất nhiều tài sản của nhà họ Giang ra đi một cách không thể giải thích, không biết tung tích, tiếp theo là sản nghiệp nhà họ Giang liên tiếp bị đá kích, dù hiện giờ sản nghiệp nhà họ Giang đã được “Hoàng Đình” giúp đỡ, cô biết sự giúp đỡ của “Hoàng Đình” đều là nê mặt mũi Cảnh Tô, trong lòng cô cũng cảm kích, nhưng một khi “Hoàng Đình” rút tiền rồi, nhà họ Giang chẳng là gì cả, nói cho cùng, chẳng phải vận mệnh của bọn họ vẫn bị nắm giữ trong tay kẻ khác sao.

Không biết hai người lớn trong nhà hiện giờ ra sao, trong lòng cũng mong nhớ. Nếu như chuyện anh cả bị họ biết được, có phải họ cũng nóng ruột đến chết hay không? Không, mình không thể để hai người chịu loại đá kích đó, cô nhất định phải tìm được anh cả trở lại trước khi họ biết, không được, bây giờ cô nhất định phải lựa chọn hành động! Ánh mắt cô đột nhiên trở nên bén nhọn, trở nên độc ác, không thể cho phép bản thân mình lè mề nữa rồi.

Tiếng mở cửa, Giang Phi Á không cần nghĩ cũng biết là Cảnh Tô, trong mắt cô có từng tia oán hận thoáng qua, còn ẩn chứa sự chằm chọc nhàn nhạt, nhưng lúc quay lại, ánh mắt đọng đầy nỗi ưu thương, vào lúc này không thể để lộ ra chút dấu vết nào.

“Tô Tô, sao cậu lại vào đây?” Giang Phi Á vui vẻ nhìn cô, ngoắc ngoắc tay, để cô đến ngồi xuống bên giường, nụ cười ngọt ngào vui vẻ lại treo trên mặt.

Cảnh Tô ngồi xuống bên giường, vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn tiều tụy kia, cũng không rõ trong lòng là mùi vị gì. Mới có mấy ngày mà đã gầy đi nhiều như vậy, lúc sinh con cũng không bảo dưỡng cho đáng hoàng, nhìn Giang Phi Á gần như bộ xương, trông mắt đã muốn lòi ra rồi. Tóc cô về khô vàng, trước kia cô ấy thích vuốt tóc mình nhất, bây giờ đã bỏ mặc không chăm sóc ư?

“Nha Nha, có chuyện gì, cậu hãy nói ra đi, nếu khổ sở trong lòng, cậu hãy nói với mình!” Cảnh Tô cảm thấy mình chẳng làm được gì, cô cảm thấy như mình vô năng! Cô lặng lẽ cầm lấy chiếc lược, chải chuốt mái tóc rối bời, chỉ ít cũng không còn xơ rối, trông có tinh thần hơn một chút.

“Tô Tô, mình biết rồi, cậu đừng lo lắng cho mình!” Giang Phi Á nghe những lời này thì vẫn thầm có chút cảm kích, bởi vì ít nhất bây giờ, người bạn này của cô vẫn ở lại, bất kể chuyện trong nhà, hay là chuyện công ty, nếu là người khác, thì dầu mình có đi cầu xin cũng vô dụng, đã sớm cự tuyệt mình, đều sợ gặp phải chuyện gì đó. Nhưng nghĩ đến những việc này đều do cô dẫn tới, tâm tình vốn nhảy nhót cảm kích lập tức chìm xuống.

Cảnh Tô có thể cảm nhận được cảm xúc dao động của Giang Phi Á một cách rõ ràng, cho nên cô hỏi rất cẩn thận, sợ kích thích đến cô ấy.

“Nha Nha, anh Giang mất tích nhiều ngày như vậy rồi, cậu đều không nhận được tin tức gì sao? Nếu thật sự có? Cậu không sao đấy chứ?” Thời gian trôi qua càng nhiều, trong lòng bọn họ càng thêm lo lắng, hiện giờ mọi người đều không biết Giang Phi Thiên ra sao.

“Không có, không có, Tô Tô, mình không hề biết chút tin tức nào của anh cả!” Thần kinh Giang Phi Á căng thẳng, chỉ sợ Cảnh Tô biết được chuyện gì. Bây giờ ngay cả năm mơ cũng đề phòng bọn họ, cô sợ mình nói lỡ, nói ra những chuyện này.

“Thật sao? Nha Nha, mình cảm thấy chuyện này rất không bình thường, có phải anh Giang đã gặp chuyện gì hay không đây?” Cảnh Tô vẫn cảm thấy nếu nói không có tin tức, thì nhất định là sẽ không có chuyện gì chứ nhỉ? Dù sao thì cũng không thể bốc hơi khỏi trần gian, hơn nữa Lục Phạm còn điều tra địa điểm anh ấy xảy ra chuyện, nhưng Giang Phi Thiên lại hết như biến mất khỏi thế gian. Có lẽ Giang Phi Thiên cố ý muốn trốn tránh bọn họ, có phải tất cả những việc bọn họ làm hoàn toàn là công cốc hay không?

“Không thể nào, Tô Tô, cậu nói Tư Mộ Thần bọn họ trăm ngàn lần không được từ bỏ việc đi tìm anh cả, nhất định là anh ấy đã xảy ra chuyện!” Giang Phi Á vừa nghe vậy liền sốt ruột, bây giờ nhất định anh cả đang bị người kia hành hạ, nếu bọn họ đều buông bỏ anh ấy, vậy chẳng phải cơ hội trở về của anh cả lại càng nhỏ hơn sao? Và lại còn chưa chắc Điều hồ ly sẽ tha người.

“Đừng nóng vội, Nha Nha, chúng mình nói là không tìm bao giờ, chúng mình là nghĩ có nên xuống tay từ chỗ khác hay không! Cậu có muốn đến hỏi cha mẹ cậu, xem ở chỗ hai người họ có tin tức gì hay không?” Cảnh Tô biết Giang Phi Á nhất định không muốn để người trong nhà biết, nhưng kiểu này mà kim đáy biển cũng không được, mà còn không biết phải điều tra như thế nào.

“Tô Tô, cậu nhất định phải giúp mình, nếu ngay cả cậu mình cũng không chịu, thì mình biết phải làm sao đây?”.

“Nha Nha, cậu đừng gấp gáp, không phải Mộ Thần bọn họ còn đang nghĩ cách đó sao!” Cảnh Tô trách mình lắm mồm, tại sao lại hỏi Giang Phi Á những chuyện này vào lúc này chứ, đây không phải khiến lòng người khó chịu sao?

“Tô Tô, mình biết rõ cậu muốn tốt cho mình, đừng lo lắng cho mình, mình biết anh cả sẽ vì mình mà bảo vệ tốt bản thân”. Giang Phi Á cười gượng gạo.

“Nha Nha, hôm nay để mình nấu món ngon cho cậu ăn, cậu muốn ăn cái gì, mình đi mua thức ăn!”.

"Tô Tô, mình muốn ăn sườn xào chua ngọt, cậu thấy có được không?"

"Được chứ!"

"Vậy mình muốn ăn sườn ở chợ Đông, chỗ đó ăn ngon!".

“Biết rồi, cậu thích nhất là sườn ở đó, mình sẽ đi mua ngay!” Cảnh Tô nói, sau đó dự định ra ngoài.

“Tur Mộ Thần, em đi ra ngoài, anh nhớ chăm sóc Nha Nha cẩn thận đó! Cảnh Tô vội vàng vàng đổi giày ra ngoài, cô sợ đi trễ, sườn ở đó bán hết, cho nên đi sớm một chút thì vẫn tốt hơn.

“Này này, nhóc, anh đi với em!” Tur Mộ Thần ở phía sau hô, nhưng đã không còn kịp nữa rồi, anh trở mắt nhìn xe chạy ra khỏi biệt thự.

Giang Phi Á từ trong cửa sổ nhìn thấy xe chạy ra ngoài, vội vàng lấy điện thoại ra, báo tin cho bên kia.

“Này, Cảnh Tô đã ra ngoài, bây giờ đang đi về phía anh!”. Giang Phi Á nhỏ giọng nói, cô rất sợ bị Tur Mộ Thần phát hiện, cô biết rõ thủ đoạn của Tur Mộ thần, nếu như để anh biết mình làm ra chuyện có lỗi với Cảnh Tô, anh sẽ đối phó mình thế nào, cô cũng không dám tưởng tượng!

“Được, tôi sẽ để cho anh trai cô được dễ chịu hơn một chút!” Cường Tử là một người cứng rắn, anh ta vốn đã có lỗi với lão đại, làm trái ý lão đại, bây giờ còn tự mình uy hiếp người ta, cho nên lúc truyền dịch, anh ta thả lỏng một ít, không khiến người ta đến mức phải điên cuồng.

"Được, được, được!" Giang Phi Á nói liên tục ba chữ "được", khiến Tur Mộ Thần mới vừa vào cửa có chút hoài nghi.

"Giang Phi Á, cô đang làm gì?" Tur Mộ Thần nhìn giang Phi Á, trong mắt chứa sự nghi ngờ.

"Không có gì!" Giang Phi Á biết lúc này nói nhiều sai nhiều, tốt nhất là nói ít một chút, che giấu tâm tình của mình cẩn thận, sau đó che giấu cảm xúc đi.

“Giang Phi Á, nếu biết tin tức của anh trai cô thì hãy nói ngay với chúng tôi, đừng có làm chuyện mờ ám sau lưng, một mình cô không thể đối phó lại bọn họ đâu!” Tur Mộ Thần nói vậy, chỉ muốn để Giang Phi Á hiểu, bất cứ việc gì nói ra cũng tốt hơn, nếu một mình gánh lấy, sẽ trì hoãn thời gian cứu viện, lại vừa khiến mọi người rơi vào không khí căng thẳng hơn.

"Tur Mộ Thần, tôi không có tin tức của anh trai tôi!". Giang Phi Á thản nhiên phát biểu, bây giờ cô nhất định phải kiên trì!

"Vậy thì tốt, nếu có tin tức, hãy nói ngay với chúng tôi!"

“Tur Mộ Thần, đối với việc anh trai tôi mất tung tích, anh có tính toán gì?” Giang Phi Á muốn biết kế hoạch, chỉ một chút thôi cũng có thể đổi lấy sự bình an cho anh trai.

“Cô muốn biết một phần? Tôi chỉ có thể nói với cô rằng, chúng ta sẽ điều động toàn bộ lực lượng tình nhuệ tiến hành lục soát! Sẽ không để Giang Phi Thiên của cô bị thương!” Tur Mộ Thần nghiêm túc nhìn Giang Phi Á.

Giang Phi Á im lặng rơi xuống vài giọt nước mắt, “Tur Mộ Thần, cảm ơn anh! Cũng thật xin lỗi!”.

Tiếng “thật xin lỗi” này có chút quái dị, nhưng Tur Mộ Thần xem đó lời xin lỗi cô nói vì hành động vô lễ của mình, nên anh cũng không để trong lòng.

"Không có gì, chúng tôi phải cùng ra ngoài có việc một chút! Một mình cô ở nhà, được chứ?".

"Được!" Cô nắm chặt tay mình, cô chờ mong anh ra ngoài biết bao nhiêu.

“Được, tôi đi đây, có chuyện gì lập tức gọi điện thoại cho tôi” Tur Mộ Thần quơ quơ điện thoại trong tay, Giang Phi Á mới phát hiện, kia là chiếc điện thoại di động mà Cảnh Tô vẫn luôn dùng, lòng cô nhảy lên cực nhanh, đó chính là cây cỏ cứu mạng anh cả!

“Tur Mộ Thần, anh, có thể cho tôi mượn điện thoại di động của anh dùng một chút không?”.

"Giang Phi Á, tôi không nói nhầm với cô nữa, chờ tôi trở lại rồi hãy nói!" Tur Mộ Thần nhìn đồng hồ đã không còn sớm, bây giờ anh đang phải vội vàng đi với các anh em, hiện giờ hắc bang quốc tế muốn tới ám sát cô nhóc của anh, phải chuẩn bị cho chu đáo.

“Được, tôi chờ anh trở lại!” Cô biết mình nhất định không thể gấp gáp, nhất định phải từ từ.

"Ừm!"

Chờ đến lúc Tư Mộ Thần ra ngoài, Giang Phi Á nhanh chóng tiến vào thư phòng, cô gấp gáp muốn biết kế hoạch của bọn họ, không chỉ muốn cứu anh trai mình, mà quan trọng hơn là, cô muốn nhìn một chút xem anh trai cô có phải là mồi nhử trong kế hoạch của bọn họ, kỳ thật chính là để dẫn người sau lưng ra, Điều lão đại đã nói như vậy trong điện thoại.

Trong thư phòng có một bản kế hoạch khiến Giang Phi Á đỏ mắt, đây là cái gì, đây hoàn toàn là lấy sinh mạng anh cả nhà mình ra đùa giỡn, cái gì gọi là có thể hy sinh bất cứ lúc nào, rốt cuộc là ai cho bọn họ quyền hạn này?

“Tư Mộ Thần, nếu anh cả tôi có chuyện gì, tôi nhất định phải cho anh sống không bằng chết!” Giang Phi Á vô cùng giận dữ, cô cầm điện thoại lên, gửi phần tư liệu tuyệt mật kia sang địa chỉ Điều lão đại, để bọn họ biết kế hoạch của Tư Mộ Thần.

—— đường phân cách ——

Cảnh Tô vừa mới dừng xe ở cửa Đông, đã bị người ta dùng khăn đen bịt miệng kéo lên xe, đi mất, dưới tác dụng của Đê-ê-te, Cảnh Tô dần dần mất đi ý thức.

(*)Đê-ê-te: Diethyl ether C₂H₅OC₂H₅, một chất thuộc dòng họ nhà ete, có thể gây mê trong thời gian ngắn, đây là loại thuốc mê mà mình hay thấy trong phim người ta tẩm vào khăn để bắt cóc ý.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Như vậy, đủ sao?

Mặt trời vừa lúc xuống núi còn sót lại một tia sáng chiều tà rọi bóng hoàng hôn, chiếu vào trong cửa sổ, lưu lại trên người Cảnh Tô. Cảnh Tô mơ màng cảm thấy thân thể lạnh như băng, giống như bị ném vào trong hầm băng vậy. Cô chậm rãi mở mắt, tầm mắt lại mơ hồ, đôi mắt bị ánh mặt trời rọi vào sinh đau.

Giật giật tay chân, cũng không bị thứ gì trói buộc, chậm rãi nhìn từ mặt đất lên, qua hồi lâu thân thể lạnh như băng của cô mới có chút độ ấm, tay chân bắt đầu có thể linh hoạt.

“Đây là đâu?” Cô nhìn xung quanh tối đen, trí nhớ cuối cùng của cô là đang ra cửa định đi mua đồ ăn, tiếp theo là bị người ta.....

Chẳng lẽ bản thân cô bị bắt cóc rồi hay sao?

“Có ai không?” Cô bắt buộc bản thân bình tĩnh lại, đầu tiên là Giang Phi Thiên, sau lại đến cô. Cô nhất định phải bình tĩnh, nói không chừng ở trong này cô có thể tìm được tung tích của Giang Phi Thiên.

“Có người không?” Cô lại lên tiếng, vừa rồi rõ ràng cô đã nhìn thấy một bóng người.

“Không cần chơi trốn tìm, tôi nhìn thấy rồi!” Cảnh Tô đứng lên ôm lấy bản thân, giống như làm thế này có thể làm cho cô ấm áp hơn một chút.

Một chậu nước lạnh từ không trung đổ xuống, Cảnh Tô nghe âm thanh liền bước sang một bước lớn né tránh, nhưng vẫn không thể tránh được, cô vẫn bị dội trúng, cũng may là trúng tay trái. Cảnh Tô khẳng định đối phương có thể nhìn thấy cô sang một bước lớn né tránh, nhưng vẫn không thể tránh được, cô vẫn bị dội trúng, cũng may là trúng tay trái. Cảnh Tô khẳng định đối phương có thể nhìn thấy cô, cô muốn né tránh những chỗ có ánh sáng trong này.

“Cảnh Tô, chơi vui không?” Đây là giọng nói của một người đàn ông, nhưng mà cô chưa bao giờ nghe qua giọng nói này, sẽ là ai chứ?

“Anh là ai?” Cảnh Tô nhìn chỗ phát ra âm thanh, nhưng mà lại không nhìn thấy bộ dáng của người đàn ông, chỉ là một cái bóng mơ hồ.

“Tôi là ai? Không quan trọng. Cô vẫn là lo nghĩ cho chính mình thì hơn!” Người đàn ông lại không nói chuyện. Cảnh Tô càng thêm hốt hoảng. Đến cùng hẳn muốn làm gì đây? Nếu là người muốn tiền sẽ không đáng sợ, đáng sợ nhất là mục đích không thể giải quyết được nên mới bắt cóc!

“Chúng ta ngồi xuống nói chuyện không được sao?” Cảnh Tô nhất định phải tranh thủ cơ hội đàm phán, cô nhất định phải bắt được cơ hội chạy trốn duy nhất.

“Không cần uống phi tâm cơ.” Người đàn ông nói, bật toàn bộ đèn lên, nhìn Cảnh Tô đang tự ôm lấy thân thể của mình trong phòng.

Cảnh Tô suy nghĩ tìm cửa ra, cô nhìn thấy căn phòng này giống như là một mê cung, rất là bất an. Cô không ngừng lần mò vách tường, nhìn từng miếng gạch, nhưng vẫn không tìm được bất kỳ đường ra nào, xem ra, bản thân đã bị vây ở chỗ này.

Đột nhiên đèn trong phòng lại tắt hết, một tia sáng từ phía sau đánh tới, tiếng động nhanh chóng truyền đến lỗ tai, ngay sau đó, hình ảnh triển khai, cô liền

nhìn thấy Giang Phi Thiên nằm trên giường bệnh, bộ dáng của anh rất tiêu tụy, Giang đại ca đã bị những tra tấn gì rồi?

Nhưng một màn này thoát nhìn lại rất quái dị, đột nhiên màn ảnh chuyển đến một chỗ, bọn họ tản ra, chẳng bao lâu thì Giang Phi Thiên liền bắt đầu run rẩy dữ tợn, sau đó anh liền sùi bọt mép. Đây đến cùng là chuyện gì xảy ra?

“Đều nhìn thấy phải không?” Giọng nói người đàn ông theo microphone truyền đến, tại căn phòng trống rỗng càng thêm vang vọng. Giọng nói của hắn giống như đến từ bốn phương tám hướng truyền đến, tại căn phòng màu trắng này, cô nhìn không tới tận cùng, ở một khắc này dường như cô cảm thấy mình không còn hy vọng gì rồi.

“Anh nghĩ muốn làm gì cứ nói thẳng, không nên tổn thương người vô tội khác!” Cảnh Tô cảm thấy chuyện này không thoát khỏi quan hệ với bản thân, cho nên trong lòng cô càng thêm sốt ruột. Cô không muốn người khác vì chuyện của mình mà bị liên lụy, cô tình nguyện gánh chịu tất cả.

“Tốt, tôi sẽ chờ cô nói. Đến cùng cô có dũng khí bao lớn để gánh vác hậu quả này, cô hãy làm cho tôi nhìn thấy!” Người đàn ông chất vấn, nhìn nhìn người phụ nữ bên cạnh, hắn rất mâu thuẫn, nhưng mà người phụ nữ chột nhứu này, ý bảo hắn tiếp tục.

“Anh muốn tôi làm cái gì?” Trong giọng nói của Cảnh Tô đều là phẫn nộ, giọng nói phát ra rất là trong trẻo, công bằng, vừa vặn dừng bên chân Cảnh Tô.

“Chính cô nhìn mà làm đi! Nếu có thể làm cho tôi vừa lòng, tôi sẽ giữ lại Giang Phi Thiên.” Cường Tử thật không thích hợp nói dối, trong giọng nói của hắn mang theo nhiều chỗ xóc nảy, nên truyền ra có chút không hoàn chỉnh. Biết rõ chuyện này, cho dù Cảnh Tô có làm hắn vừa lòng, cũng sẽ không buông tha, huống chi Mộng Lan có thể muốn Cảnh Tô chết!

“Như vậy đủ sao?” Giọng nói của Cảnh Tô rất trầm, nhưng cũng không đến tình huống đánh mất hết lý trí. Cô cảm dao găm hướng về phía tay mình chính là rạch một nhát, máu tươi liền phun ra. Ngay cả thân là đàn ông hắn cũng có điểm bội phục dũng khí này của Cảnh Tô. Cô gái này làm cho hắn thương thức, nhưng mà cô cũng chính là người phụ nữ yêu thích của địch nhân của hắn!

Đêm qua, sau khi đồng ý thỉnh cầu của Điều Mộng Lan, suốt đêm hắn đã gọi điện thoại cho Giang Phi Á, thương lượng kế sách, gạt Điều lão bí mật bày ra chuyện này. Vì muốn bắt được Cảnh Tô, mà tiết mục video clip của anh trai Giang Phi Thiên này tự nhiên cũng được ký gởi qua nơi của cô.

Có thể nghĩ, lúc đó Giang Phi Á nhìn đến được trình độ lừa đảo khiếp sợ kia, cô nhất định là không bỏ được bộ dạng thê thảm của anh trai cô, huống chi người đàn ông tên Giang Phi Thiên từng là toàn bộ thế giới của Giang Phi Á, cô dường như là xoay chung quanh Giang Phi Thiên, đến bây giờ làm sao có thể dễ dàng xảy ra biến hóa chứ? Cho dù có là chồng, mối tình đầu của cô, một tình yêu hò hò lơ lơ mờ mờ như vậy làm sao dễ dàng qua đi?

Hắn còn nhớ rõ tiếng khóc của Giang Phi Á ở đầu bên kia điện thoại, trong lòng Giang Phi Á thống khổ bao nhiêu thì trong lòng hắn cũng đau khổ bấy nhiêu. Hắn càng ngày càng không thích bộ dạng này của bản thân, trở nên lè mề như vậy, hơn nữa lại càng nhân từ, nếu là trước kia, bản thân hắn chưa từng nghĩ đến bộ dạng bây giờ của mình. Hắn thậm chí nghĩ đến khi nào thì có thể không làm loại chuyện này. Thi sa chiếm được thì sẽ lo được lo mất, vì muốn thủ hộ hắn liền trả giá càng nhiều.

“Anh đang nghĩ gì vậy?” Điều Mộng Lan nhìn người đàn ông đang ngăn người bên cạnh, hình như là bộ dáng không đành lòng.

“Không, không có gì!” Cường Tử lấy lại tinh thần, tiếp tục làm việc của mình.

“Người nấp chỗ bí mật đó, các người đi ra cho tôi! Điều Mộng Lan, cô đi ra, có phải cô hay không, cô làm vậy không làm Nha Nha thất vọng hay sao?” Cảnh Tô giống như phát điên hét lên, cô gợn ngón tay đầm máu lên, hơn nữa cô có thể chuẩn xác chỉ ra vị trí của bọn họ.

Khóe miệng Điều Mộng Lan giương lên một nụ cười châm chọc, nhìn bộ dáng thống khổ của Cảnh Tô, cô rất là vui vẻ. Thật lâu rồi cô không được sáng khoái như vậy, Điều Mộng Lan đột nhiên muốn cười, nụ cười suông sã, cô rất là vui vẻ! Sờ sờ nước mắt trên mặt, may mắn là bản thân không trang điểm đậm, bằng không sẽ làm cho bản thân bê bối.

“Cảnh Tô, thật may là cô vẫn còn nhớ được tôi.” Giọng nói càn rỡ của Điều Mộng Lan truyền ra.

“Điều Mộng Lan, thả Giang đại ca ra! Có chuyện gì cô hãy nhắm vào tôi!” Cảnh Tô phẫn nộ rồi.

Thật uổng cho trước kia Giang Phi Thiên đối xử tốt với cô ta.

“Ha ha, Cảnh Tô, tôi thấy cô vẫn nên quản tốt bản thân mình đi! Thả Giang Phi Thiên? Việc này cũng không phải là chuyện tôi có thể làm, nhưng mà tôi có thể làm một việc, chính là tiếp đãi cô thật tốt! Ha ha ha.....” Điều Mộng Lan không biết chui ra từ chỗ nào, đi tới trước mặt Cảnh Tô.

“Cô thật đúng là nhẫn tâm, cô đã quên trước kia Giang đại ca đối xử với cô như thế nào sao?” Cảnh Tô nhìn Điều Mộng Lan, nhìn ánh mắt cô ta, giống như muốn kêu gọi lương tâm của Điều Mộng Lan.

“Cảnh Tô, tôi cảm thấy cô thật sự buồn cười. Chẳng lẽ tôi đối với cô không tốt sao? Cô còn muốn đến quản chuyện của tôi?” Điều Mộng Lan tiến lên vỗ một bàn tay của Cảnh Tô.

“Tôi nói cô, Cảnh Tô, nếu không phải cô, tôi đã sớm cho người bức điên Dung Thiệu Tước rồi, như vậy tài sản của nhà họ Dung đều sẽ thuộc về nhà họ Điều chúng ta rồi. Cho dù không bị tôi bức điên, cô cứu hắn ta cũng không có ích gì, vì sao phải vậy? Vì sao cô lại làm hắn ta yêu cô? Không biết cô đã làm loại chuyện xấu hổ gì rồi mới khiến Dung Thiệu Tước yêu cô!” Điều Mộng Lan hung hăng đẩy Cảnh Tô.

“Cảnh Tô, cô biết không? Tôi yêu Dung Thiệu Tước. Nếu không phải tại cô, hiện tại tôi đã là Dung phu nhân, tôi đã đoạt được tất cả mọi thứ của nhà họ

Dung rồi.” Lời nói của Điều Mộng Lan làm cho Cường Tử ở một nơi bí mật gần đó cảm thấy không thoải mái. Trong lòng Mộng Lan còn có bóng hình người đàn ông này, nhưng mà không sao, hẳn có thể chờ. Hẳn tin tưởng sẽ có một ngày trong lòng Mộng Lan sẽ chỉ có hắn, nhất định sẽ!

“Cảnh Tô, cô nói đi, cô lập gia đình cũng rất tốt, nhưng vì sao lại gả cho Tư Mộ Thần hả? Tư Mộ Thần là ai cô biết không? Hẳn chính là ác ma! Cô khẳng định là không biết phải không? Ha ha, cô có biết hắn ta làm thế nào lên làm thiếu tướng không? Lúc trước người khác tới gây sự, hẳn xuất động bộ đội vũ trang trấn áp toàn diện, lúc đó trên đường là máu, máu chảy thành sông. Cô có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đó không? Cảnh Tô, mỗi đêm cô cùng một tên Sát nhân cuồng ma ở cùng một chỗ không sợ hãi sao?”

Trong lòng Điều Mộng Lan đối với sự kiện này vẫn còn sợ hãi, tất cả mọi người tưởng chuyện này là phần tử khủng bố. Thật ra chẳng qua là vì người có quyền hành nhất hắc bang muốn tìm nhà họ Cảnh gây chuyện, vào thời điểm đó đại ca hắc đạo nổi lên chú ý với Cảnh Tô.

“Cảnh Tô, cô không cần dùng loại ánh mắt thương hại này nhìn tôi. Cô biết không? Người đáng thương chính là cô! Không phải tôi!” Điều Mộng Lan vươn tay chỉ, sau đó biến mất, để lại một mình Cảnh Tô trong phòng. Sau đó từ phía trên quan sát Cảnh Tô, cô phải nhìn xem Cảnh Tô làm sao để sống, làm sao đến cầu xin cô.

“Cảnh Tô, cô cầu tôi hãy bỏ qua cho cô đi!”

“Điều Mộng Lan, cô muốn tôi cầu cô sao? Chỉ cần như vậy?” Về mặt Cảnh Tô kinh ngạc nhìn Điều Mộng Lan, trong lòng cô rất vui vẻ: Điều Mộng Lan, cô cảm thấy đã thắng được người khác hay là bản thân mình đây? Hành vi của cô cũng giống như Điều Mộng Lan, hung hăng vỗ tay.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Anh ta là vì cô mà chết

“Cảnh Tô, cô có ý gì?” Điều Mộng Lan không muốn phải nhìn gì đó, cô hận, cô không cần!

“Điều Mộng Lan, có ý gì? Chẳng lẽ cô không nhớ rõ ràng sao?” Cảnh Tô vuốt ve tấm thẻ hình trên mặt dây chuyền trên cổ, cô biết đó là ác mộng cả đời không thể quên được của Điều Mộng Lan.

“Cảnh Tô, cô nghĩ rằng bộ dạng của cô thế này tôi có thể quên sao?” Điều Mộng Lan tiến lên một bước, “Tôi nói cho cô biết, nằm mơ!” Điều Mộng Lan muốn lại gần đồ vật trong tay Cảnh Tô, cô không nên nhìn khuôn mặt này, đó là ác mộng vĩnh viễn không thể phá hủy của cô.

“Điều Mộng Lan, cô có biết anh nhỏ nói với tôi thế nào không? Trước khi chết, anh nhỏ nói với tôi một vài chuyện, cô muốn biết không?” Cảnh Tô cử động bàn tay đầm máu để cho Điều Mộng Lan nhìn rõ mặt anh nhỏ. Cô thật sự rất hận, thì ra sự phục vụ quên mình của anh lại đổi lấy cái dạng phụ nữ này.

“Cảnh Tô, cô không cần nói nữa, tôi không thích nghe. Cường Tử, giết cô ta, giết cô ta!” Điều Mộng Lan không muốn nghe, cô không nên gặp gỡ người đàn ông đó. Cô không nên nhìn thấy người đàn ông đó chết trước mặt mình.

“Đại tiểu thư, đại tiểu thư, xin cô bình tĩnh một chút, trước tiên tôi đưa cô về đã.” Cường Tử không thể để Cảnh Tô chết. Tuy là hắn thích Điều Mộng Lan nhưng cũng không thể làm hồng đại sự của lão đại. Trong lòng hắn biết chừng mực, đã nhận tiền, Cảnh Tô vẫn chưa thể chết.

“Anh buông tôi ra, Cường Tử, tôi muốn anh giết chết cô ta!” Điều Mộng Lan thét chói tai, cô ta cầm dao găm trên đất lên muốn đâm chết Cảnh Tô.

Cường Tử lắc mình một cái, hắn thay Cảnh Tô chặn một dao kia.

“Điều Mộng Lan, muốn đâm chết tôi sao? Giống như là đâm chết anh nhỏ vậy sao?” Cảnh Tô nhìn ánh mắt Điều Mộng Lan, cô biết là cô ta sắp hỏng mất rồi, có ai có thể giết chết anh trai của mình sau đó còn có thể lạnh nhạt như vậy.

Nhìn gương mặt có vài phần giống với anh nhỏ, vì sao Cảnh Tô lại không thể hạ thủ thương tổn chứ?

“Điều Mộng Lan, cô biết không? Vì sao cô muốn giết chết anh ấy? Biết rõ cô là hung thủ nhưng tôi vẫn không thể xuống tay với cô! Điều Mộng Lan, cô nói đi, giết anh ấy, trong lòng cô không cảm thấy khó khăn sao?”

“Cảnh Tô, cô nói cho tôi, cô có tư cách gì nói tôi? Cô có biết vì sao tôi giết anh ta không? Điều là vì cô, vì cô!”

“Cô nói cái gì?” Cảnh Tô mơ hồ cảm thấy chuyện không đơn giản. Đối với cái chết năm đó của anh nhỏ, luôn luôn ở tình cảnh mê man, Cảnh Tô nghĩ là vì muốn bảo vệ Điều Mộng Lan mà không muốn nói ra sự thật, nhưng mà đến cùng là vì cái gì?

“Ha ha, Cảnh Tô, tôi nói cho cô biết, anh trai tôi hoàn toàn là vì cô mà chết, cô có muốn biết không? Tôi nói cho cô biết, một chút tôi cũng không cảm thấy áy náy, đều là vì cô, Cảnh Tô, cô biết không? Tôi hận cô, cô đã cướp đi tất cả mọi thứ của tôi, tất cả, ngay cả công việc của cha tôi cũng là do các người bỏ thí. Nếu không phải vì các người, cha tôi thật là không thể làm một bác sĩ nhỏ trong cái núi nhỏ kia, nhưng mà vì sao cô phải trợ giúp chúng tôi?”

Không phải vì muốn cha tôi bán mạng cho các người sao? Cô là đại tiểu thư, chúng tôi cái gì cũng không phải, anh trai cũng không phải!” Điều Mộng Lan dừng lại một chút, ý nghĩ của cô có chút hỗn loạn.

“Cảnh Tô, cô biết không? Anh trai tôi chuyện gì cũng nghĩ cho cô, cái gì tốt đều muốn giữ lại cho cô. Ngày đó, cha tôi đem về một thanh chocolate cho tôi, đó là thứ tôi thích nhất, là thứ tôi ao ước thật lâu, nhưng mà, cô biết không? Anh ấy muốn lấy thanh chocolate cho cô, tôi uy hiếp anh ấy, nếu đưa đồ vật này nọ cho cô, tôi sẽ giết anh ấy. Tôi để dao găm trên lồng ngực anh ấy, giống như thế này.” Điều Mộng Lan rút dao găm ra từ trên người Cường Tử, lại làm mẫu trên thân hắn. Cô ta gạt gao dè dao trên động mạch chủ của Cường Tử, từ dao găm chảy ra vài giọt máu tươi, sy nghĩ của Điều Mộng Lan giống như quay về tình cảnh ngày đó.

Điều Mộng Lan để dao trên động mạch chủ ở cổ của Điều Tuyết Thần “Anh trai, đưa chocolate cho em được không? Không cần đưa cho Cảnh Tô, nếu anh đưa cho cô ta, em sẽ giết anh!” Điều Mộng Lan hung tợn uy hiếp, nhưng Điều Tuyết Thần giống như cũng không vì thế mà thỏa hiệp. Anh ta tiếp tục đi về phía trước, nhưng mà dao găm đặt trên cổ anh đã rạch ra một đường vết khứa.

“Mộng Lan, anh muốn đi gặp Cảnh Tô!” Điều Tuyết Thần dòi đi dao găm của Điều Mộng Lan, nhưng mà Điều Mộng Lan cũng không vì thế mà buông tha.

“Anh trai, nếu anh bước chân ra khỏi ngưỡng cửa này, em sẽ giết anh!”

“Vậy em liền giết anh đi! Có lẽ là giết anh rồi, anh sẽ không thích Cảnh Tô như vậy nữa, cũng sẽ không vì cô ấy mà đau lòng.” Điều Tuyết Thần biết Cảnh Tô luôn xem anh ta là anh trai, nhưng mà anh đã yêu cô quá sâu, nếu anh không chết thì sớm hay muộn cũng sẽ làm ra chuyện càng thêm điên cuồng.

“Anh trai, anh đứng lại cho em!” Điều Tuyết Thần lại bước thêm một bước, “Anh trai, anh không nên ép em!” Điều Mộng Lan lại càng dè mạnh dao găm trên cổ Điều Tuyết Thần, vết rách trên cổ làm máu chảy ra càng nhiều.

“Mộng Lan, anh muốn đi gặp cô ấy!”

“Anh trai, là anh ép em!” Điều Mộng Lan thét thảm một tiếng, dao găm đã cắt vào yết hầu của Điều Tuyết Thần, máu từ động mạch chủ phun ra, bắn vào mặt Điều Mộng Lan, mà một màn này lại vừa vãn dừng trong mắt Cảnh Tô.

“Anh nhỏ, anh nhỏ, Mộng Lan, dừng!” Cảnh Tô tiến lên ôm lấy thân thể của Điều Tuyết Thần, cô không thể quản Điều Mộng Lan, cô cần phải đưa Điều Tuyết Thần đến bệnh viện.

“Anh nhỏ, anh ráng chịu đựng, chúng ta sẽ tốt thôi!” Cảnh Tô ở trên xe không ngừng an ủi Điều Tuyết Thần.

“Tô Tô, nha đầu, em hãy nghe anh nói! Hãy nghe anh nói!” Điều Tuyết Thần hy vọng Mộng Lan có thể sống thật tốt, cho nên anh không thể để Cảnh Tô làm ra chuyện thương hại đến Điều Mộng Lan.

“Anh nhỏ, anh nói đi, em nghe, em nghe!” Cảnh Tô khóc, thật là nhiều máu, cô rất sợ.

“Tô Tô, đó là tự do anh làm bị thương, không nên trách Mộng Lan, không cần trách em ấy, đồng ý với anh có được không?”

“Được, được!”

“Nha đầu, em phải nhớ kỹ hãy đối xử tốt với Mộng Lan. Mộng Lan là em gái anh, em ấy luôn tùy hứng, đồng ý với anh, được không?” Điều Tuyết Thần thậm lam nhìn Cảnh Tô, khuôn mặt này anh muốn khắc sâu vào tim. Anh vươn tay ra sờ gương mặt Cảnh Tô, máu tươi ấm nóng dính trên mặt cô, trong mắt Cảnh Tô, máu tươi kia chảy tới miệng cô.

“Anh nhỏ, em sẽ xem Mộng Lan giống như chị em tốt của em!” Cảnh Tô khóc đồng ý, “Anh nhỏ, anh nghỉ ngơi trước, nghỉ ngơi một chút, chờ chúng ta đến bệnh viện thì tốt rồi.”

“Được!” Điều Tuyết Thần biết bản thân đã ở cửa Quỷ Môn quan, thật ra anh không muốn sống, anh không muốn đối mặt với bộ dạng mâu thuẫn của bản thân. Anh nhìn Cảnh Tô mỗi ngày lớn lên, anh đã làm rất nhiều chuyện để có được Cảnh Tô, anh dè tiện như vậy, bộ dáng này đối với Cảnh Tô thuần khiết là cỡ nào không nên!

“Nha đầu, anh rất mệt, anh muốn ngủ!” Điều Tuyết Thần nhắm hai mắt lại thì thảo tự nói.

“Anh nhỏ, không cần, không cần, anh kiên trì một chút! Bác tài, chạy nhanh một chút đến bệnh viện!” Cảnh Tô thúc giục. Trong mắt cô bệnh viện chính là Thánh Địa cứu người, nhưng không nghĩ tới anh nhỏ của cô bị đưa vào bệnh viện là lần cuối cùng cô gặp mặt anh.

Bác sĩ lạnh lùng vô tình nói với Cảnh Tô “Thực xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

“Không, tôi không tin, tôi muốn gặp mặt anh nhỏ! Tôi muốn gặp mặt anh ấy!”

“Thực xin lỗi, tiểu thư, cô không có quyền, người nhà bệnh nhân đưa ra lệnh cấm bất kỳ người nào đến thăm di thể. Nếu cô muốn nhìn, chỉ có thể đợi đến ngày đưa tang.”

Cho tới bây giờ cô vẫn không biết thì ra bệnh viện còn quản cả chuyện này. Bọn họ cấm người khác vào thăm viếng, anh nhỏ của cô, cô đã không bao

giờ có thể thấy được anh nữa.

Đến khi da thịt truyền đến đau đớn, Diêu Mộng Lan mới kịp phản ứng.

“Ha ha, Cảnh Tô, đều là cô! đều là do cô!” Diêu Mộng Lan cười, cô ta gần như điên cuồng. Cô tiếp cận Cảnh Tô là muốn đoạt tài sản của Cảnh Tô, còn muốn trả thù, cô muốn hủy đi Cảnh Tô.

“Mộng Lan, em nói là sự thật?” Cường Tử cũng không thể tin, thì ra thiếu gia chết như vậy! Hắn không thể tưởng tượng được nếu lão đại biết được tin tức này như thế nào có thể tiếp nhận?

“Đúng vậy, chính là tôi giết!” Diêu Mộng Lan cũng không phủ nhận, hào phóng thừa nhận “Cường Tử, nếu không phải kẻ tiện nhân Cảnh Tô này, tôi sẽ giết anh trai mình sao? Không, tôi sẽ không! đều là do Cảnh Tô!” Đến bây giờ Diêu Mộng Lan còn tìm cớ cho mình.

“Cường Tử, tôi đang nói chuyện với anh đó, vì sao không nói chuyện nữa rồi?” Diêu Mộng Lan quay người lại nhìn mặt cha mình đang xanh mặt nhìn mình.

“Cường Tử, trước tiên mang nó về cho ta, đừng để nó trốn!” Diêu lão đại ra lệnh cho Cường Tử mang Diêu Mộng Lan ra ngoài. Ông nhìn Cảnh Tô, trên mặt âm trầm vẫn không thay đổi, tuy là Mộng Lan giết chết con trai yêu quý của ông, nhưng mà nguyên nhân lại là vì cô gái này.

“Muốn đi ra ngoài?” Diêu lão đại thấy Cảnh Tô không nói chuyện, ông tự lấy băng gạc băng bó cho Cảnh Tô. Nói đến cùng bản thân vẫn là bác sĩ, nhìn không được dưới mắt mình có người bị thương.

“Muốn ra ngoài, bác Diêu.” Cảnh Tô gọi một tiếng bác Diêu, cô vẫn tôn trọng người đàn ông này, không chỉ bởi vì ông là cha của anh nhỏ, càng vì lúc nhỏ cô đã nhận nhiều ân huệ của ông.

“Nha đầu Cảnh Tô, đưa đồ cho ta, ta sẽ để cho con cùng Giang Phi Thiên rời đi!” Động tác của Diêu lão đại cẩn thận băng bó cho Cảnh Tô, nếu không phải biết ông là người xấu, có lẽ vẫn cho rằng ông là một bác sĩ tốt, một người bác tốt.

“Bác Diêu, bác muốn cái gì? Con không rõ?” Cảnh Tô không rõ thứ bọn họ muốn đến cùng là cái gì.

“Di động, cái có thể điều khiển phi cơ!” Diêu lão đại nhìn Cảnh Tô không kiên nhẫn.

“Cái di động bà nội đưa cho con?” Cảnh Tô kinh ngạc một tiếng.

“Ừ!” Diêu lão đại đánh cuộc.

“Không được!” Nơi đó có bài thuốc bí truyền của Cảnh gia.

“Cảnh Tô, cho ta đi! Ta nói cho con biết, Tuyết Thần vẫn còn sống!” Diêu lão đại nhìn Cảnh Tô. Ông chỉ muốn lấy di động đi cứu con trai của mình, hơn nữa ông biết Cảnh Tô nhất định sẽ lấy di động ra cứu Diêu Tuyết Thần.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Anh đã tới chậm

“Chú Diêu, người nói thật không? Anh ấy không có chết?” Cảnh Tô không thể tin nhìn chú Diêu.

“Cảnh Tô, đúng vậy, Tuyết Thần không chết, cho nên muốn điều phi cơ tới cứu nó được không?” Diêu lão đại khẩn cầu.

“Không, chú Diêu để con gặp anh ấy, con liền cho người.” Cảnh Tô không thể dễ dàng đồng ý như vậy, trong lòng cô vùng vẫy.

“Tô Tô, thì ra con đối với Tuyết Thần chỉ có bấy nhiêu tình cảm mà thôi?” Diêu lão đại giống như cực kỳ thất vọng, ông bắt đầu tức giận, ông không muốn kết quả này. Ông đẩy Cảnh Tô ra ngoài, rầm một cái đóng cửa lại.

“Không cần, chú Diêu, người cho con nhìn mặt anh ấy một chút đi.” Cảnh Tô cầu xin, cô nhìn bóng dáng kia biến mất trước mặt mình. Anh trai của cô, cô nên làm cái gì bây giờ? Từ Mộ Thần, anh đang ở đâu? Từ Mộ Thần, em rất nhớ anh.

-----dây phân cách-----

“Tô Tô, nha đầu, kiên trì thêm một chút, không phải sợ.” Trong lòng Từ Mộ Thần yên lặng nói, anh giống như nghe được tiếng nói của Cảnh Tô.

Từ ngoài trở về nhà, anh không thấy Cảnh Tô ở nhà, anh liền biết đã xảy ra chuyện. Nhìn đến bộ dáng của Giang Phi Á, anh liền cảm thấy cực kỳ không

thích hợp, cho nên anh không tiếng động quan sát tiếp, phát hiện ánh mắt của cô ta một mực trốn tránh anh. Mà ánh mắt của Giang Phi Á đối với đồ vật xung quanh cũng không dám dừng lại quá lâu.

“Giang Phi Á, có nhìn thấy Cảnh Tô không?” Tư Mộ Thần làm bộ đánh giá, giả vờ anh hoàn toàn không có phát hiện chuyện gì.

“Tô Tô.... Tô Tô, em nhớ hình như cô ấy đi nhà mẹ đẻ rồi.” Giang Phi Á hốt hoảng, cô biết mình đã nói sai rồi.

“A.....không phải, Tô Tô, cô ấy đi mua đồ ăn rồi.” Giang Phi Á nhẹ nhàng thở một hơi, áp lực trong lòng giảm bớt không ít. Khí thế của Tư Mộ Thần quá mạnh mẽ.

“Giang Phi Á, thật ra tôi đã có tin tức của Giang Phi Thiên, nếu như Cảnh Tô xảy ra chuyện gì, tôi đại khái có thể không đi cứu viện Giang Phi Thiên. Nhà đầu nhà chúng tôi cảm thấy áy náy với nhà họ Giang các người, nhưng Mộ Tư Thần tôi sẽ không. Nếu tổn thương đến Cảnh Tô, tôi muốn cho toàn bộ thế giới chôn cùng cô ấy.” Tư Mộ Thần đóng cửa cái rầm, thân thể Giang Phi Á lập tức trượt ngã trên mặt đất.

Cô muốn Tư Mộ Thần bao nhiêu, Cảnh Tô là ở chỗ của Diêu lão đại, nhưng mà cô không dám, cô không dậy nổi, cô sợ vừa nói ra khỏi miệng, anh trai của cô sẽ bị giết hại. Cô không muốn anh trai bởi vì mình mà mất đi mạng sống, cô biết năm đó Diêu Mộng Lan đã giết anh trai của chính mình, cô không cần rập khuôn theo người phụ nữ kia.

“Lão đại, tôi tìm thấy được vị trí của đại tẩu rồi.” Giọng nói Đường Tuấn hưng phấn, anh sắp điên rồi. Tiếng khóc của Tiểu Tiểu Bình làm cho anh sốt ruột, anh sắp bị loại âm thanh này đã kích muốn chết, rất không dễ dàng tìm được đại tẩu, nhưng mà cái tiểu ác ma này lại muốn đi theo anh. Anh buồn phiền sắp chết rồi.

“Như thế nào?” Nghe bên kia điện thoại không có tiếp tục nói.

“Lão đại, báo bối nhà anh muốn cùng đi theo.” Đường Tuấn không có biện pháp, nhìn cô nhóc nhỏ treo trên người anh, thật là không biết nói gì, anh không thể gọi điện thoại.

“Vậy cậu không cần qua.” Tư Mộ Thần cúp điện thoại, anh lập tức đi về phương hướng kia.

“Lục Phạm, lập tức tập hợp tại ngã tư cổng phía Đông.”

“Rõ, lão đại.”

“Lục Phạm, không cần cúp máy.” Giọng nói Tư Mộ Thần đúng lúc ngăn cản Lục Phạm sắp cúp máy.

“Lão đại, làm sao vậy?” Anh cảm thấy giọng nói trong điện thoại đột nhiên mơ hồ không rõ.

“Không có việc gì, cậu mau chóng tới, nhưng là không cần cúp điện thoại.” Không biết Tư Mộ Thần nói gì.

“Lục Phạm, sau khi cậu ở đó tập hợp xong liền lập tức lên đường.” Lời Tư Mộ Thần trái ngược với mệnh lệnh, nhưng thật ra anh đã phát ra một tin tức đi, anh biết bọn anh đã bị nghe trộm rồi.

“Vâng, lão đại, tôi sẽ trực tiếp đi.” Bọn họ diễn trò cũng không tồi.

“Được.”

Điện thoại vẫn để trên xe, sau đó bọn họ chuẩn bị sẵn thiết bị ghi âm, còn tìm người làm tài xế, sau đó lại đổi xe, rồi mới hướng tới mục đích xuất phát.

“Lão đại, bị nghe trộm sao?”

“Ừ”

“Là người nào?”

“A Phạm, tôi nói ra không muốn không tin tưởng.”

“Được, lão.....lão đại, anh nói.” Lục Phạm nhát thời cả lăm.

“Là A Tuấn.” Tư Mộ Thần cũng không dám nói cho Lục Phạm nghe, nếu Lục Phạm biết rõ là Giang Phi Á, trong lòng anh không biết càng tăng thêm bao nhiêu tổn thương. Nếu mấy ngày nay anh một nhọc đôi lần chính là bị Giang Phi Á bán đứng, trong lòng anh sẽ có bao nhiêu rét lạnh. Cô ta chính là lấy mạng của bảo bối đổi mạng cho anh trai mình, trong mắt Tư Mộ Thần sâu thẳm.

“Lão đại, làm sao có thể là A Tuấn?”

“Không sao, là tôi kêu A Tuấn giả trang, nhưng mà tôi sợ trong quá trình nghe trộm A Tuấn thu được tin tức có lợi gì, hiện tại không phải là đem xe giao cho bọn hắn hay sao?” Cái có cực kỳ sứt sọc, nhưng mà Lục Phạm lại tin, cho nên Tư Mộ Thần cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Thật ra Lục Phạm cũng có hoài nghi, nhưng mà nghe lão đại nói, anh liền cảm thấy đặc biệt yên tâm.

“Lão đại, hiện tại chúng ta muốn trực tiếp vào trong đó hay sao?” Lục Phạm cảm thấy bọn họ đơn thương độc mã đi qua đó có phần nguy hiểm, dù sao nơi đó cũng đang vây hãm cậu anh.

“Ừ, nhiều người bại lộ.”

“Cũng đúng.”

“Lục Phạm, tôi biết cậu đang lo lắng cái gì, tôi nói cho cậu, hiện tại Cảnh Tô cũng nằm trong tay bọn hắn.” Tư Mộ Thần không dám mạo hiểm.

“Đại tẩu? Làm sao có thể?” Lục Phạm kinh ngạc, không phải là đại tẩu được bảo vệ cực kỳ tốt hay sao? Vẫn còn có người tóm được đại tẩu?

“Lão đại, A Tuấn nói là ở trong này?”

“A Phạm, chờ trời tối thì ra tay.” Hiện tại cách buổi tối còn không xa, anh đang cầu nguyện Cảnh Tô nhất định phải chịu đựng, anh sợ nha đầu của anh xảy ra chuyện gì.

“A Phạm, hành động, nửa tiếng sau nếu không thành công, tuyên bố nhiệm vụ thất bại, nhất định phải ra ngoài.” Tư Mộ Thần nghiêm túc phân phó, anh không thể để cho người thứ ba rơi vào trong tay bọn hắn.

“Được” Lục Phạm cũng biết ý tứ của Tư Mộ Thần, cho nên anh nhanh chóng gật đầu.

Tư Mộ Thần đi vào liền thấy Cảnh Tô bên trong một cái lồng thủy tinh trong suốt, cô đang chảy máu đầm đìa, bộ dáng của cô triệt để chọc giận Tư Mộ Thần. Anh không tiếng động rút ra súng lục, dồn sức bắn vào lồng thủy tinh.

“Nhưng mà đợi đến thời điểm lý trí trở về, anh lập tức nghĩ nếu thủy tinh vỡ trúng vào trên người nha đầu thì làm sao bây giờ?

“Tô Tô, nha đầu, em tỉnh lại đi.” Tư Mộ Thần không tiếng động nói, anh hy vọng Cảnh Tô có thể nghe được giọng nói trong lòng anh, sau đó sẽ tỉnh lại nhìn anh.

Anh không dám tùy tiện hành động, bên này khẳng định là có hệ thống giám thị.

“A Tuấn, cậu nhanh chóng cắt đứt nguồn điện, khoảng phút, mau.” Tư Mộ Thần cảm thấy bản thân nhìn Cảnh Tô nằm như vậy, trong lòng một trận băng lãnh.

Nhưng mà ngay lúc Tư Mộ Thần ra lệnh, Cảnh Tô liền nhìn Tư Mộ Thần, ánh mắt nháy một cái cũng không nháy, cô nhìn Tư Mộ Thần, nước mắt trong khóe mắt tràn ra.

Cô rút cuộc đợi được anh, anh làm một cái thủ thế, quả nhiên tâm linh tương thông, Cảnh Tô nhanh chóng tránh lui, sau đó nhìn hành động tiếp theo của Tư Mộ Thần.

“Nha đầu, không có việc gì, anh đến rồi, anh đã tới chậm.” Cảnh Tô không biết anh vào bằng cách nào, nhưng lúc này nhiệt độ ấm áp cơ thể anh vây quanh bên người cô.

“Tay bị thương?” Tư Mộ Thần hỏi, anh muốn biết tay cô bị người nào tổn thương, anh muốn giết kẻ đó.

“Người nào làm?”

“Bản thân em tự cắt.”

“Nha đầu ngốc em...”

“Điều Mộ Lan bảo em cắt.” Cảnh Tô nghĩ một chút, vẫn là để cho người đàn ông của mình báo thù cho mình. Nếu là chính cô động tay, vẫn là cái dạng tốt đẹp này.

“Cô ta kêu em cắt, em liền cắt?”

“Ừ”

“Mặt là bị ai làm?” Tư Mộ Thần hỏi tiếp, anh cố gắng phân tán lực chú ý của Cảnh Tô. Hiện tại bọn họ đang ở trên không trung, nếu Cảnh Tô biết được, không biết cô sẽ bị dọa đến như thế nào.

Thật ra Tư Mộ Thần cảm thấy sự tình tiến triển quá tốt đẹp, nhưng Lục Phạm không có may mắn như vậy, anh vừa mới đi vào liền bị 5 người đàn ông lực lưỡng chặn ở cửa, bọn họ đánh nhau mãnh liệt.

15 phút sau, Lục Phạm miễn cưỡng chạy trốn, trên thân anh có rất nhiều máu, nơi nơi đều là vết dao.

“Lão đại, nhanh chóng rời khỏi, bọn hắn đang đuổi tới.” Lục Phạm vừa lên xe lập tức khởi động xe.

“A Phạm, nhìn thấy Giang Phi Thiên không?”

Lục Phạm lắc đầu, tràn đầy thất vọng.

“Giang đại ca không phải ở trong này.” Cảnh Tô đột nhiên mở miệng, cô bị nhốt ở đó, gần như là bất cứ lúc nào cũng nhìn cái chỗ kia, cho nên không ai hiểu biết địa phương kia giống như cô. Bởi vì trước đây cô đều ở nơi đó chơi đùa, gần như là mỗi góc đều có dấu vết của cô, cho nên cô mới chắc chắn như thế.

“Đại tẩu, cô biết?” Lục Phạm như là nhìn cứu tinh nhìn Cảnh Tô.

“Ừ, A Phạm, tôi nói cho mọi người nghe.”

“Trở về rồi nói.” Tư Mộ Thần âm trầm nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắt lời hai người đang nói chuyện, xe bọn họ bị súng bắn tia theo dõi, trên cửa xe thủy tinh có điểm ánh sáng màu đỏ.

“Đầu nằm sấp xuống.” Tư Mộ Thần nằm sấp thân thể xuống, dùng một tay lái xe, mò mẫm trong đêm tối không ranh giới.

“Lão đại, đi phía bên trái, quẹo vòng, lái thẳng.” Lục Phạm mở cửa xe, ở bên ngoài dẫn đường. Trước kia lúc bọn họ làm nhiệm vụ cũng là cái dạng này, dù bị súng bắn tia nhắm, nhưng mà ban đêm đi trước trong xe, bọn họ không thể nhắm mấy quân nhân mà bắn. Bọn họ đã cất kỹ người nộm, một khi bọn kia đã kích, cũng sẽ có máu tươi chảy ra, nhưng mà người nộm cũng chỉ có thể mê hoặc bọn kia một lúc mà thôi.

“Lão đại, thoát khỏi một đoạn đường rồi.” Tư Mộ Thần nghe Lục Phạm quan sát, đột nhiên ngồi dậy.

“Nha đầu, chăm sóc tốt bản thân.” Khi nói chuyện xe giống như là một mũi tên xông ra ngoài, Cảnh Tô cảm thấy trái tim giống như bị ném về sau, sau đó lại chậm chạp theo đi lên. Nhưng mà trong lúc hỗn vía Cảnh Tô còn chưa có ổn định, thì bị một màn trước mắt dọa sợ.

“Lão đại, cẩn thận.” Lục Phạm hét lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Sinh tử cùng kẻ

Tư Mộ Thần nhìn về phía trước, đột nhiên đâm vào trong nước, trước đó bọn họ đều không ngờ tới.

“Bảo vệ tốt Cảnh Tô.” Tư Mộ Thần hét lớn một tiếng, anh biết xe rơi vào trong nước liền bắt đầu chìm, vội vàng mở cửa xe ra, Lục Phạm vốn là tài xế, anh bắt lấy Cảnh Tô liền chạy ra bên ngoài.

Cảnh Tô bị nước thành linh đánh vào, trong miệng sặc nước. Dòng nước lạnh băng chui vào trong quần áo của cô, làm cô cực kỳ khó chịu, nhưng mà cô lại không thể suy nghĩ được cái gì. Cô muốn cố gắng hoạt động thân thể để thân thể có nhiệt lượng, có thể di chuyển được trong nước.

Ở trong nước, cô không thể nhìn rõ ràng, may mà cô biết bơi. Cô bắt đầu bơi lên trên, thoát ra trên mặt nước, cô nhìn thấy Lục Phạm, nhưng mà trên mặt sông đang bị từng ngọn đèn chiếu rọi, trên đầu cô rất nhanh đã bị người ẩn xuống.

Trong nước, Lục Phạm đưa tay lên môi làm động tác im lặng. Cảnh Tô không tiếng động gật đầu, nhờ tia sáng mỏng manh trong nước cô bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Tô Mộ Thần. Cô mượn ánh sáng phát ra từ đèn xe bơi về phía càng sâu. Cô thật sự không thích nước mùa đông, giống như là một con dao thẳng tắp đâm vào da thịt mình, làm cho làn da giống như bị vỡ ra.

Nhưng mà Lục Phạm cùng lúc giữ lại Cảnh Tô, anh nhất định muốn phục tùng mệnh lệnh của lão đại, không thể để cho đại tẩu đi về phía sâu. Nhưng mà tính tình Cảnh Tô Lục Phạm có thể ngăn cản sao? Cảnh Tô mượn lực nước tránh ra ngăn trở của Lục Phạm.

Cho tới bây giờ cô đều không có kiên định như vậy, Tư Mộ Thần, tình yêu thì ra là đau khổ như vậy. Anh đã đem hạnh phúc của cô biến thành chuyện của hai người, nếu như anh mất, hạnh phúc của cô ai có thể tới cho? Trước mặt tình yêu, nước ấm nước lạnh gì đó cũng không là trở ngại gì đối với bọn họ, hai trái tim chỉ hy vọng kẻ sát, dựa vào thật chặt.

“Tư Mộ Thần, nếu như anh chết, em liền lập tức gả cho người khác, tức chết anh. Nhất định không để cho anh dễ chịu.” Cảnh Tô hung tợn nói như là đẩy đến hiệu quả, Tư Mộ Thần không còn chút sức lực; Tư Mộ Thần có sức lực rất lớn. Anh không thể buông tha chính mình.

“Nha đầu, em mơ tưởng vứt bỏ anh, không thể cho em một mình đi theo người đàn ông khác sống vui vẻ.” Tư Mộ Thần dùng lực mở cửa xe, lấy ra cái chân bị kẹt, máu tươi chảy theo dòng nước.

Nghe mùi máu tươi, Cảnh Tô bơi về bên cạnh phía trước. Cô không nhìn thấy Tư Mộ Thần, nhưng mà cô thấy được bóng dáng chiếc xe, đã là đến chỗ

rất sâu, cô gần như là hít thở không thông

Trong lòng cô cực kỳ lo lắng, cô không ngừng đẩy xe, giống như là muốn phát tiết. Tư Mộ Thần cảm giác xe lắc lư, anh tưởng là có thứ gì đó công kích tới, anh đột nhiên cẩn thận ra ngoài, thật ra chân của anh đã rút ra 2/3, chỉ cần nhẹ nhàng một cái, anh có thể từ bên trong thoát ra. Nhưng mà hiện tại anh không thể mạnh mẽ vọng động rồi.

Cánh Tô vất và đẩy phía trước, cô vòng đến bên kia xe, nhưng mà cổ của cô rất nhanh bị bóp chặt. Thì ra Tư Mộ Thần tưởng Diêu lão đại phái người tới.

Thấy là Cánh Tô, trái tim Tư Mộ Thần vốn đang lơ lửng được để xuống. Cánh Tô ngửi được mùi máu tươi dày đặc, trong lòng cực kỳ khó chịu. Cô kéo tư Mộ Thần ra sức bơi lên.

“Hò, rốt cuộc thi cũng ra khỏi rồi.” Cánh Tô thở mạnh ra một hơi, cô không dám chạy tới phía bên kia, chỉ có thể dựa vào ý chí mạnh mẽ dùng sức bơi đến chỗ khác. Cách xa chỗ bọn họ rơi xuống.

“Nha đầu, em cực khổ rồi.” Tư Mộ Thần biết cánh Tô đã sức cùng lực kiệt, hiện tại bọn họ vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, vì không còn sức lực mà thân thể Cánh Tô càng đi xuống. Hơn nữa lại dừng lại làm cho thân thể bọn họ có cảm giác băng lãnh, Tư Mộ Thần dùng sức ôm chặt Cánh Tô, muốn đem tất cả nhiệt lượng trên người anh truyền cho cô. Mà Cánh Tô cũng dùng hết sức ôm Tư Mộ Thần, nếu hiện tại bọn họ là nhất thể thì tốt quá.

“Nha đầu, em tỉnh tỉnh, không cần ngủ, không cần ngủ thiếp đi.” Thân thể Tư Mộ Thần đã tiếp cận trạng thái quá tải, mí mắt anh gần như đã đóng lại, nhưng mà anh lại cử động, anh không ngừng nói với chính mình. Anh muốn tiếp tục kiên trì, anh nhất định phải làm cho nha đầu hạnh phúc.

Đường Tuấn thông qua hệ thống định vị toàn cầu, rất nhanh tìm được vị trí của Tư Mộ Thần, nhưng mà trong lòng anh lại có một dự cảm không rõ ràng. Anh nhìn vị trí xe, hình như là bị một loại chất lỏng bao quanh, anh rất nhanh liền xuất động bộ đội tinh nhuệ, lập tức đi cứu đám người Tư Mộ Thần.

Sau khi Lục Phạm bị Cánh Tô tránh thoát, cũng ở dưới đáy sông không ngừng tìm kiếm, một môi anh liền trốn bên bụi cỏ lau, mà đám người Diêu lão đại dường như là vì nguyên nhân này mà buông tha bọn họ.

“Ai ai, các người nói xem, bộ dạng chúng ta hao tổn khổ tâm này là muốn làm gì? Lão đại không phải nói chúng ta buông tha người phụ nữ Cánh Tô kia sao?” Một người trên bờ sông nói xong, tràn ngập khó hiểu. Lục Phạm nín thở tập trung, nghe đoạn dưới của hắn.

“Cái này người cũng không biết? Không phải là chúng ta không buông tha Cánh Tô, là đại tiểu thư không buông tha cô ta. Hơn nữa người quên hắc bang trên toàn quốc đang toàn lực truy sát người phụ nữ này? Cho dù là chúng ta có buông tha, bọn hắn cũng sẽ không bỏ qua. Thêm nữa, hiện tại chúng ta phải lấy lòng đại tiểu thư, không chừng còn có thể trở thành rế hiền của Lão đại. Cả đời của chúng ta liền không cần cố gắng, dựa vào Lão đại, cũng có đủ cơm ăn rồi.” Một người khác đang mơ mộng hão huyền, còn cực kỳ thích ý.

Người nằm mơ đi, ta cảm thấy cả đời này của người, đại tiểu thư hẳn sẽ không nhìn tới.” Người đàn ông nói xong liền đi. Lục Phạm xuất hiện sau bụi cỏ lau, nhìn bọn họ có vẻ đầm chiêu. Như vậy xem ra, người bắt cóc đại tẩu Cánh Tô cũng không phải Diêu lão đại, mà là Diêu Mộng Lan. Hiện nhiên hắc bang trên toàn quốc cũng chia làm hai bang phái, hiện tại bọn hắn đã có ý kiến bất hòa, như thế bọn họ muốn làm thế nào để bảo vệ đại tẩu? Trong đầu anh rất nhanh xoay chuyển, trước tiên anh muốn nói tin tức này với Lão đại, nhưng mà anh đi đâu tìm Lão đại bây giờ? Trước mắt thấy trời cũng gần sáng, bọn họ không biết có thể tránh được kiếp này hay không.

Mà Tư Mộ Thần đang mơ mơ màng màng theo Cánh Tô gắt gao cầm lấy cỏ lau bên bờ sông. Tuy anh mơ hồ nhưng thần kinh một phút cũng không có thả lỏng, anh buộc chặt. Nhưng mà hình như anh nghe được một trận tiếng bước chân đến, theo bản năng anh móc ra súng lục, dùng một tay nắm bụi cỏ lau, một cánh tay khác mang theo Cánh Tô. Cánh Tô cũng có ý thức tự giác ôm chặt anh.

Đôi mắt Tư Mộ Thần đột nhiên mở ra, sau đó nhanh chóng càng quét chung quanh, tiếng động tới gần, anh giờ lên súng lục bắt đầu nhắm. Một khi có người tiếp cận, khẳng định kết cục là phải chết. Anh ngoan độc, chung quanh tản ra sát khí âm lãnh, làm cho người khác không dám tiếp cận, trông mắt anh đã đỏ lên.

“Làm sao tôi lại cảm thấy lạnh như vậy?”

“Tôi cũng cảm thấy vậy, hẳn là sẽ không có chuyện ma quỷ gì chứ?”

“Có thể, thật là, muốn chúng ta tới nơi này làm gì? Chịu tội, nhanh đi đi, đã nói nơi này không có ai.”

“Cũng được, đi thôi.”

Thì ra bất quá là hai tiểu lâu la ứng phó cho xong việc. Tư Mộ Thần buông xuống phòng bị, nhưng không quá bao lâu, anh lại nghe được một trận âm thanh. Âm thanh này nghe qua có vẻ dồn dập, có vẻ chính tề, như là được huấn luyện.

Thần kinh Tư Mộ Thần lại bắt đầu buộc chặt, mãi đến khi tiếng kêu gào của Đường Tuấn truyền đến, anh mới triệt để thả lỏng.

Anh lên tiếng đáp trả Đường Tuấn, gọi đối phương, rất nhanh Đường Tuấn liền tìm được bọn anh. Một phút nhìn thấy Đường Tuấn kia, anh liền hôn mê bất tỉnh, nhưng mà vòng tay mạnh mẽ ôm Cánh Tô vẫn không có tách ra.

Mãi đến khi đến bệnh viện cũng vẫn vậy, hai người được đặt trên giường cấp cứu, thân thể bọn họ đã lạnh băng, Đường Tuấn chỉnh máy điều hòa nhiệt độ đến cao nhất, bọn họ vẫn không cảm nhận được một chút hơi nóng nào. Hơn nữa còn là mấy cái máy điều hòa cùng nhau thổi, vẫn là tổn thương quá

nặng rồi?

Thời điểm bọn họ cứu được Tư Mộ Thần, chân đổ máu của anh đã trở nên trắng bệch, da thịt bên ngoài đoán chừng bị đông lạnh đến phá hủy. Nhưng đại tẩu Cảnh Tô của họ theo lý mà nói nên tỉnh rồi, tới cùng là chuyện gì xảy ra? Đường Tuấn gấp đến giật chân.

“Tới cùng là chuyện gì xảy ra? Các người không phải nói là rất nhanh liền tỉnh sao? Nhưng bây giờ chết tiệt là cái tình huống gì?” Đường Tuấn nhìn vị bác sĩ đứng đầu khoa tự cho mình là giỏi thật là vội muốn chết. Nếu để cho lão tư lệnh biết tình huống này thì phải gây nên động tĩnh lớn như thế nào đây.

Trên thực tế, Tư Bang Quốc cũng đã biết rõ chuyện này, hiện tại đang bàn bạc, nhắc lên sóng gió, quả thật là gió tanh mưa máu.

“Các người không phải là nói gia đình chúng tôi tự cho là đúng hay sao? Hiện tại mấy người già bọn ta mặc kệ không liên quan, ta nhìn xem các người ai muốn tiếp nhận tiêu đội của cháu ta. Con ta đã xuống đến nơi rồi, không cần các người nói cái gì nữa. Hiện tại lão tử liền ở trong này, các người cứ nói thẳng, đem cháu ta chơi đùa đến thế nào rồi?” Cây gậy chống của Tư Bang Quốc chống xuống mặt đất vang lên tiếng bang bang.... Âm thanh này làm cho trong lòng mấy cán bộ cao cấp run sợ, ông cụ như thế nào đi ra? Bọn họ phải làm sao bây giờ? Một đá người, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không có biện pháp nào.

“Khụ khụ, tư lệnh, chúng tôi đã cho người tận lực đi tìm thiếu tướng, ngài không cần lo lắng.” Thị trưởng mới nhậm chức bị buộc phải đi làm việc khổ sai này.

“Tìm? Các người tìm được rồi sao? Cháu của ta, các người ở trong này hưởng thụ, ta nói cho các người biết, nếu lão tử không gặp cháu ta nữa, các người liệu mà làm.”

Đây cũng không phải là nói đùa, ngẫm lại Tư Bang Quốc ông là ai? Nếu ông ở trong này nghe tin dữ, vài người bọn họ là muốn đi cùng.

“Không tốt, không tốt, thiếu tướng đã chết.” Không biết là tên quý liệu linh nào vào được, mà còn một đường la hét trong phòng, mọi người nhìn Tư Bang Quốc, bọn họ đang chờ núi lửa bạo phát.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Ông cụ muốn phát huy

"Tất cả mọi người ở đây à? Ha ha" Người đến tự giác từ từ lui về phía sau, mở cửa, anh ta muốn chạy ra ngoài, nhưng anh ta không biết rằng mọi người có thể buông tha cho anh ta dễ dàng như vậy sao?

"Tôi cảm thấy là tôi già rồi, tôi cảm thấy thính lực của tôi ngày càng kém, anh nói gì đó?" Tư Bang Quốc nhìn người kia, trong mắt có sự nghi ngờ, trái lại thật giống như có chuyện, nhưng mà người nọ dưới chân đã sớm miễm nhũn. Lúc Tư Bang Quốc thức dậy cũng vô ý đưa tay khiến thứ xếp thành hàng roi xuống, tiếng đồ sứ rơi xuống đất giòn giã như vậy, nghe rất êm tai, nhưng đây là đồ cổ quý giá, đều do thị trưởng sưu tầm, hiện tại bọn họ có thể nghe được tiếng khóc của thị trưởng.

"Lão, lão tư lệnh, tôi mở ra chơi, chơi thôi! Thiếu tướng, ngài, ngài ấy....." giọng nói cũng không rõ ràng, ông ta nhìn Tư Bang Quốc là có thể cảm nhận được rõ ràng đang tức giận.

"Nói rõ một chút cho tôi!" Tư Bang Quốc bước lên phía trước, sự hung bạo lạnh lẽo của ông lan tràn, đèn nén trong lòng mỗi người, cũng không biết bước tiếp theo ông sẽ làm cái gì. Áp lực vô hình đập vào người kia, làm cho sắc mặt của ông ta trắng bệch.

"Lão tư lệnh, tôi sai rồi, tôi không nên nói bừa! Tôi không nên nói như vậy, hiện tại vẫn không rõ tung tích của thiếu tướng! A!" hét thảm một tiếng, đường đường là cục trưởng của một sở lại bị một con chó sủa sủa sủa sủa cấn vào lỗi tai.

"Súc sinh, thật sự là không ngoan! Không thấy ta đang hỏi chuyện sao?" Tư Bang Quốc giận dữ mắng mỏ con chó sủa sủa, tiện thể vuốt ve bộ lông mềm mại của nó.

Con chó sủa sủa kêu lên một tiếng, ngoan ngoãn nằm sấp dưới chân ông, sau đó tiếp tục nghe chủ nhân ra lệnh.

"Thị trưởng, tôi cảm thấy tôi sống vô dụng hơn nửa đời người rồi, ngay cả cháu tôi mà tôi cũng không bảo vệ được, trái lại ông hãy làm chủ cho tôi, các người đều nói nhà họ Tư chúng tôi ý lại được chiều mà kiêu, nhưng nhà họ Tư chúng tôi được cái gì rồi? Các người nói xem, Mộ Thần nhà chúng tôi là vì muốn cái danh hiệu kia sao?" Mới đẹp yên được đám chó sủa, ông lại bắt đầu nổi giận với thị trưởng, không phải ông tức người kia trước đây cùng nhà họ Điều thân thiết một chút, bây giờ lỗi tai ông ta cấn một cái lỗi tai đèn cũng tốt.

"Tôi thấy, tôi còn để cho lão Tần mang theo quân đội của mình đến thành phố Đàm Sơn điều tra một lần, ông nói xem, thị trưởng?" Tư Bang Quốc không ngần đầu vẫn vuốt lên thân con chó sủa sủa, thật đúng là nghe lời, ngay cả một con chó đều nghe lời như vậy, có thể thấy được người nuôi thật sự là nuôi hồ gây họa.

"Đạ đúng, lão tư lệnh, ngài xem, nếu chúng tôi tìm được thiếu tướng, chúng tôi lập tức báo cáo với ngài, ngài thấy thế nào?" Thị trưởng nhìn cục trưởng kia túm lấy một bên lỗ tai máu chảy đầm đìa, ông ta bắt giắc lui về sau một bước, nhìn qua ánh mắt con chó săn lớn, ông ta theo bản năng che đững quần của mình, nếu làm ông ta mất hứng, mạng sống của mình sẽ thành món ăn của nó rồi.

"Lại tiếp tục như vậy thì không được, ở thành phố của chúng ta là xảy ra chuyện lớn rồi!"

"Vậy ông có cách gì? danh tiếng Tư Bang Quốc của ông ta đặt ở đâu, cho dù là người lãnh đạo một nước cũng phải cho vị cán bộ kỳ cựu này vài phần mặt mũi, chúng ta có cách gì? Không biết trong trung ương đều là học trò cũ của lão tư lệnh sao?"

Lời của bọn họ không lớn không nhỏ, vừa đủ để cho mọi người có thể nghe được, Tư Bang Quốc nhìn hai người bọn họ, trong ánh mắt lóe lên tia tinh quang.

Người nói là vô tâm, nhưng trái lại người nghe lại có, một vài vị ở đây đều im lặng ghi nhớ, đặc tội với nhà họ Tư, bọn họ chính là đặc tội với rất nhiều cán bộ trung ương, lại nói, Tư Bang Quốc cũng là một kỳ tài lớn nhất, dưới tay ông ta có rất nhiều học trò cùng thuộc hạ sĩ quan cao cấp đều dựa vào sự cố gắng của bản thân bò lên để quản lý trung ương, chỉ bằng với danh tiếng Tư Bang Quốc của ông, ở thành phố Đàm Thị cũng không thể thay đổi được.

Nhưng hết lần này đến lần khác, mấy người bọn họ đều chạm vào nòng súng, bọn họ đều biết rõ chuyện Tư Mộ Thần, bọn họ đều có tham gia trong đó, Tư Bang Quốc ông hiện tại thành cái dạng này, bọn họ đều không có biện pháp nào, lập được nhiều công lao to lớn làm cho bọn họ không thể quên, nhưng mà một tiểu bối, bọn họ có nhiều cách để trừng trị, không phải anh rất yêu thương vợ mình sao? Khi ở nội thành đã biết có người bắt cóc vợ con anh, cho dù bọn họ muốn tiếp cận, thì vệ sĩ Tư Mộ Thần phải đi theo bảo vệ Cảnh tô sẽ ngăn cản bọn họ lại.

Bọn họ nghĩ rằng cũng chỉ là vụ án bắt cóc đơn giản, nhưng mà hiện tại Tư Mộ Thần và cô bé kia lại không rõ tung tích, lần này bọn họ thật sự rất sốt ruột.

Không bao lâu sau, Tổng Trưởng cũng đến, anh ta thay mặt cho Cảnh Thái Lam.

Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, cậu thiếu niên Tổng Trưởng này rất có sức hấp dẫn, cậu rất giống ba của mình là Cảnh Thái Lam, đây cũng là cháu của ông.

"Thị trưởng Trương, nghe nói chị tôi mất tích có liên quan đến vài người có trách nhiệm phải không?" Tổng Trưởng không mời mà đến, hơi thờ kiêu ngạo của cậu ta tràn đầy căn phòng, làm cho mọi người không nhìn được cảm thán bộ dáng của cậu thật sự có vài phần giống Cảnh Thái Sinh trước kia, nhưng bây giờ nhìn lại có bóng dáng của lão tư lệnh Tư Bang Quốc chứ?

"A, đây không phải là con trai của chú Cảnh sao? Lại nói, tôi đã nghe nói về cậu! Đến đây, ngồi một chút!" Thị trưởng kéo tay Tổng Trưởng.

Nắm tay, trong mắt đều là kích động, dù sao người cũng đã đến đây, có lẽ đây còn là vị cứu tinh của bọn họ, ông ta không thể kích động sao?

"Ngài thị trưởng, tôi cần câu trả lời rõ ràng nhất!" Giọng nói của Tổng Trưởng lạnh đi vài phần.

"Chao ôi, cháu ngoan, con không nên gấp gáp mà! Chúng tôi đã phái người đi tìm! Tin rằng rất nhanh sẽ có tin tức!"

"Đúng không? Thị trưởng, nghe nói quan hệ giữa ngài và nhà họ Thẩm không nhỏ! Không biết chuyện này có liên quan đến chuyện nhà họ Thẩm hay không?" Tổng Trưởng giả vờ thông minh, lời nói của cậu ta lại ần ần nguy hiểm.

"A, trái lại vợ con của tôi là họ hàng xa với nhà họ Thẩm!" Theo ông ta được biết, nhà họ Thẩm và nhà họ Tư có quan hệ không nhỏ, vì vậy theo lời ông ta nói không có vấn đề gì, nhưng bọn họ không ngờ, chỉ vì một câu nói muốn lấy lòng mà ngài thị trưởng phải hạ thấp mình.

Thật ra trong mắt bọn họ, nếu người nhà họ Tư ngồi lên vị trí này, như vậy quyền lợi thuộc về hai bên, nhưng hết lần này đến lần khác đều là người này, những người này đều là nhà kinh doanh hoặc người có uy tín danh dự nhất, ông ta nhất định phải hạ thấp mình.

"Đúng không? Vậy là tốt rồi!" Tổng Trưởng nói chuyện có hàm ý, cậu ta nhìn Tư Bang Quốc, biết rõ Tư Bang Quốc nhẫn nhịn lâu lắm rồi, cậu ta đi đến phía trước đỡ Tư Bang Quốc dậy.

"Ông nội, chúng ta về nhà trước!" Tổng Trưởng đỡ Tư Bang Quốc dậy nghĩ muốn đi ra ngoài, trong chớp mắt ông cụ rất vui vẻ, nhưng rất nhanh cậu ta đã nhớ ra, hôm nay cậu ta đến đây là có việc, sao có thể trở về dễ dàng như vậy?

"Trưởng Trưởng à, con chờ ông nội một chút, ông nội đến đây là vì làm chính sự, bây giờ người ngoài càng ngày càng ko để nhà họ Tư chúng ta vào mắt rồi!" Tư Bang Quốc phui phui miệng, định đứng lên, lấy cặp công văn đem theo bên người ra, chính xác mà nói đó là một hiệp ước mới.

Thị trưởng nhìn thấy mà mồ hôi lạnh chảy ròng, cái gọi là "Hoàng Đình" và "Cảnh Thái Lam" nộp thuế có 5% là cần được miễn? Chỉ điều này thôi bọn họ đã bị dọa sợ, nhưng cũng không còn cách nào khác, ông lão đã nói, nếu các người không đồng ý, tôi vẫn ngồi ở đây, tôi không muốn ăn cũng không muốn uống, các người mở mắt ra nhìn! Nhìn trận chiến này, bọn họ dám ăn dám uống sao?

"Lão tư lệnh, tôi ký, tôi ký!" giống như ký một hiệp ước không bình đẳng, lật từng trang giấy nhanh chóng viết tên mình vào, cùng với tên của một nhóm nhân viên khác.

Tư Bang Quốc thấy trò chơi này chơi không tẻ, nên thu bộ dáng lại.

"Tường Tường à, nghe nói Mộ Thần đã tỉnh rồi phải không? Vậy chúng ta đi thăm nó đi!" Tư Bang Quốc "có lòng tốt" nói cho mọi người đó nghe, sau đó nhìn mọi người ngẹn đỏ cả mặt, bọn họ tức giận mà không dám nói gì, rõ ràng Tư Bang Quốc đến đây gây sự, làm như vậy chính là áp đảo tinh thần của bọn họ, ở thành phố Đàm Sơn, tôi chỉ cần đến đây ngồi một chút, thì ngày chết của các người cũng không còn xa.

"Vậy có phải ông muốn thả tôi ra không?" Tư Bang Quốc nói với bọn họ.

"Dạ, dạ, tôi sẽ cho người đưa ngài đi tìm bác sĩ?"

"Vậy cũng được, nhưng tôi là một ông già, trong lòng của tôi luôn không yên, aiz..."

"Aiz, tiểu Trương, vậy cậu đến bệnh viện sắp xếp, chúng tôi cũng nên đến bệnh viện thăm thiếu tướng!" Thị trưởng cũng không thể chậm trễ, nhưng làm sao Tư Mộ Thần lại ở bệnh viện chứ?

Người bác sĩ đó trước kia là cánh tay đắc lực của Diêu lão đại, ông ta đi rồi, nhưng vậy cánh để lại bao nhiêu, thì không ai biết được.

Chờ khi nhóm người thị trưởng đi, cả một bệnh viện vốn không có bóng dáng Tư Mộ Thần, Tư Bang Quốc thở dài một hơi, thật ra ông cũng đang lo lắng bọn họ sẽ bị đưa đến bệnh viện, vì an toàn của bọn họ cho nên ông muốn đưa ngài thị trưởng đi theo, làm sao có nhiều người lại nhìn bọn họ cũng không nể mặt bọn họ.

"Tôi mệt rồi, để cho Tổng Tường đưa tôi về!" Tư Bang Quốc phát phát tay, mọi người nhìn bộ dạng ông lão khá mệt mỏi, vì vậy bọn họ cũng cho rằng ông lão đã bị ép buộc đủ rồi.

"Được được, cháu ngoan này, làm phiền con chăm sóc lão tư lệnh!" Thị trưởng cười híp mắt, nhưng sau đó trong ánh mắt ông ta hiện lên tia độc ác, sớm muộn gì có một ngày ông ta sẽ phá hủy nhà họ Tư, làm cho nhà họ Tư ngã xuống, đến lúc đó khi nhà họ Thẩm vùng lên, cũng chính là lúc ông ta một bước lên trời, nhưng mà ông ta không nghĩ đến thói kiêu ngạo của nhà họ Tư, tại sao ông ta có thể kiêu ngạo sống trong thành phố Đàm Sơn này được.

"Tường Tường à, đưa ông đến quân khu đi!"

"Được, ông nội!" Tổng Tường đi vào trong đó, thật ra là vì sau khi nhìn thấy Tư Bang Quốc có thể đi vào trong quân khu, đi xem tình hình chị của cậu ra sao.

"Tường Tường à, không hỏi ông nội vì sao lại làm như vậy?"

"Ông nội cũng vì muốn tốt cho nhà họ Tư và nhà họ Cảnh thôi!"

Tư Bang Quốc nhìn đứa nhỏ này, không biết phải gần gũi như thế nào, cũng giống như ba của nó.

Lúc xe được lái vào trong quân khu, từng dãy bộ đội cũng sắp hàng hai bên đường chào đón Tư Bang Quốc vị anh hùng thứ hai trong lòng bọn họ.

"Kính chào lão tư lệnh!" Một tiếng rống to, sau đó là âm thanh dùi núi lấp lánh.

"Kính chào lão tư lệnh!"

"Các đồng chí cực khổ rồi!" Tư Bang Quốc càng già càng dẻo dai, giọng nói của ông vẫn to như trước, điều này làm cho những tân binh kia hồ thẹn cúi đầu, nhưng đáp lại bọn họ là giọng nói càng thêm to của vị lão thủ trưởng này.

"Vì nhân dân phục vụ!"

"Dạ, bảo vệ quốc gia!"

"Trung thành với đảng! Nhiệt tình yêu thương nhân dân!"

Tư Bang Quốc cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, ông càng muốn ra chiến trường rồi, nhớ đến cuộc chiến đấu kia, ông có loại cảm giác muốn ngược về quá khứ theo chân bọn họ kẻ vai sát cánh cùng nhau chiến đấu.

"Lão tư lệnh, xin mời đi bên này!" Đường Tuấn dẫn đường cho Tư Bang Quốc.

"Tên nhóc này, còn câu nệ làm gì như vậy?" Tư Bang Quốc gõ hai cái vào đầu cậu.

"Ài da, ông ơi, đây không phải đang ở trước mặt nhiều đồng chí sao? Nhưng con vẫn muốn người dẫn đầu đội ngũ!" Thật là, ông cụ nhà họ Tư này chẳng thừa dịp này gần gũi mình, tinh thần này làm sao cậu ta có thể lãnh đạo cấp dưới đây?

"Tốt lắm, không đùa cậu nữa, tranh thủ thời gian dẫn tôi đi gặp Mộ Thần đi!" Tư Bang Quốc thật sự rất vui, mặc dù cháu nội và cháu dâu của ông thập tử nhất sinh, cũng may là không có chuyện gì, nếu có chuyện.... ..

"Chuyện gì xảy ra?" Tư Bang Quốc nhìn bọn họ đen mặt lại.

Trên giường bệnh có hai người đang ôm nhau ngủ, không có dấu hiệu tỉnh lại, vậy ai đã nói bên tai mình hai người đã tỉnh?

"Bây giờ, bây giờ!" Đường Tuấn đỏ mặt không dám nói gì.

Người sáng suốt đều có thể thấy được, lúc hai người phát sinh chuyện đúng lúc bị bọn họ cắt đứt, sau đó tiếp tục giấc ngủ.

"Không được, các người đi gọi bác sĩ đến cho tôi, tôi nhất định phải hỏi rõ ràng!" Tư Bang Quốc sốt ruột, băng nhóm Thố Tử Môn này, ông nhất định bắt bọn họ nợ máu phải trả bằng máu.

"Lão Trần! Ông bảo quân đội điều tra cho tôi, cho dù san bằng cả thành phố Đàm sơn, các người cũng phải tìm ra Diêu Đại cho tôi!" Tư Bang Quốc cảm điện thoại trực tiếp gọi cho lão Trần, ông thật sự không thể bình tĩnh được.

"Làm sao bây giờ, ông nội đã hành động rồi!" Cảnh Tô cất giọng yếu ớt nói.

Ông nội ở ngoài cửa phòng bệnh thật là đáng sợ.

"Anh thấy chuyện này cũng có chút nghiêm trọng!" Tư Mộ Thần thông minh như vậy làm thế nào cũng không ngờ phát sinh chuyện này.

"Đều tại anh!" Cảnh Tô không chút lưu tình dùng tay véo vào eo Tư Mộ Thần, Tư Mộ Thần hét lên một tiếng, thành công vén chăn lên.

Đúng lúc hấp dẫn ánh mắt mọi người, mang theo cái chân quần đầy băng vải, quần áo trên người hoàn toàn cởi ra, chỉ mặc một quần lót bên trong, nhìn cảnh Tô chôn chặt đầu trong chăn, cuối cùng Tư Bang Quốc cũng hiểu được hai người đã xảy ra chuyện gì.

Đây là vì nhà họ Tư khai chi tán diệp*, nhưng mà việc này cũng rất không hợp lý, sao có thể làm chuyện này ở quân khu chứ? làm ô uế kỷ luật quân đội.

Mặt Tư Bang Quốc đen như tờ giấy, trầm trầm nói vài chữ: "Mặc quần áo tử tế, đi ra ngoài!"

Rõ ràng bị bắt gian tại trận!

*Khai chi tán diệp = Tương tự như "Đâm chồi nảy lộc", ý chỉ việc con đàn cháu đống, nối dõi tông tông.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Bỏ thuốc

"Ông nội" Cảnh Tô cúi đầu đi vào, cô cúi đầu nhìn xuống mặt đất chứ không dám nhìn ông nội mình.

"Mộ Thần đâu?" Tư Bang Quốc nhìn Cảnh Tô cúi đầu đi vào, nhìn phía sau cô không thấy Tư Mộ Thần.

"Chân Mộ Thần bị thương, anh ấy nằm nghỉ rồi." Cảnh Tô nhỏ giọng trả lời.

"Tiểu tử chết tiết này, chân không linh hoạt được mà vẫn còn lăn qua lăn lại như vậy!" Tư Bang Quốc tức giận nói một câu, càng nói càng làm cổ của Cảnh Tô đỏ bừng, cô không biết trả lời thế nào.

"Ha ha, bà chị già, em vẫn đang chờ chị sinh cho em một đứa cháu trai để chơi đùa với em, nếu không thì đứa cháu của em đến cho bọn lưu manh trong giới hắc đạo!" Tổng Tường rất vô lại, nói xong còn đưa tay đặt lên bụng Cảnh Tô.

"Cậu buông tay ra!" Tư Mộ Thần ngồi trên xe lăn, tay cầm một cây gậy dùng sức đánh về phía tên tiểu tử Tổng Tường kia, có dũng khí dám đụng vào người phụ nữ của anh.

"Anh rể, anh anh thật hẹp hòi, em sờ chị gái của em thì thế nào?" Tổng Tường rất buồn bực, cậu nhìn Cảnh Tô, vẻ mặt cười xấu xa.

"Không được, tên tiểu tử này cậu buông tay Cảnh Tô ra cho tôi!" Tư Mộ Thần đến bên Cảnh Tô, sau đó gương mặt tràn đầy địch ý nhìn Tổng Tường, xem ra ông nội của bọn họ khá ngạo mạn.

"Tiểu tử này, vẫn còn để ý nhé, như vậy là bắt nạt em trai con!" Tư Bang Quốc tức giận đến râu ria đều vểnh lên.

"Ông nội, ông đến đây là có chuyện gì?" Tư Mộ Thần khôn khéo dừng lại vấn đề này, nếu không sẽ không bao giờ kết thúc.

"A, ông đến đây thăm các con một chút! Ngoài ra cũng không có việc gì, ông đã để trên bàn con một chồng văn kiện, con muốn chơi thế nào thì chơi thế này."

Tại sao Tư Mộ Thần cảm thấy ông nội anh không có ý tốt chứ? Chẳng lẽ tình cảm này là nghịch thiên sao?

"Dạ, con biết rồi!"

"Vây, vậy chúng tôi về trước!" Tư Bang Quốc thật sự không nghĩ ra ông cần phải ở lại nói cái gì, nói cháu nội ông tính toán thông minh hơn ông, ông đã già rồi, già rồi!

"Mộ Thần, lúc làm việc phải cẩn thận chân mình một chút!" Xong xuôi hết, lúc Tư Bang Quốc đi ra ngoài còn dẫn theo Đường Tuấn và Tống Tường, còn đóng cửa lại giúp bọn họ.

Trong phòng làm việc, chỉ nghe giọng nói của Tư Mộ Thần vang lên, doanh trại này đều biết rõ thiếu tướng của bọn họ bị bà xã chinh rồi, thiếu tướng của bọn họ nhất định là bị bà xã chinh thể thâm rồi.

"Bà xã, anh không muốn ở quân khu nữa, chúng ta về nhà đi!" Tư Mộ Thần năn nỉ, thật ra ở trong quân khu cũng thật là bất tiện, bọn họ đều là người không có vợ, nói khó nghe một chút chính là để cho các bộ đội cấp dưới biết là có thể nhìn chứ không thể ăn, sớm muộn gì cũng náo loạn, anh cũng không thể lấy việc công làm việc tư, phải không!

"Được, chúng ta về nhà!" Cảnh Tô cũng hiểu được đạo lý này, vì vậy cô quyết định đi gọi Đường Tuấn đến, để Đường Tuấn đưa Tư Mộ Thần về nhà, còn cô đến nhà Giang Phi Á đón cô ấy.

"Chị dâu!" Lục Phạm xuất hiện, nhìn Cảnh Tô vội vàng rời đi, cậu ta nhanh chóng gọi lại, cậu ta phải biết được đại ca của bọn họ đang ở đâu.

"Lục Phạm, có chuyện gì sao?"

"Chị dâu, chị muốn đi đâu vậy?"

"A, tôi muốn đi tìm Nha Nha! Đúng lúc tiện đường cùng về nhà!"

"Được!" Lục Phạm nói xong đi đến nhà để xe lấy xe của mình.

"Chị dâu, thật ra em muốn hỏi một chút, đại ca, anh ấy đang ở đâu?"

"Causeway Bay!" Cảnh Tô không chút do dự nói ra chỗ này, Vịnh Đồng La là nơi cô và anh nhỏ thường hay đi chơi, mỗi một tấc đất chỗ đó, bọn họ quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

"Chị dâu, sao lại là Causeway Bay?" Lục Phạm không thể không nghi ngờ, bọn họ đưa người đến Vịnh Đồng La tìm rất lâu, nhưng vẫn không tìm được bất kỳ manh mối nào, sao lại là chỗ đó?

"Ngoại ô Causeway Bay!" Cảnh Tô nhanh chóng nói ra địa chỉ cụ thể, Lục Phạm nhìn nơi vắng vẻ, này, thật đúng là bọn họ chưa từng đi.

Thật ra Cảnh Tô biết rõ đó là ngoại ô Causeway Bay là vì hiện tại căn phòng Giang Phi Thiên đang ở đích thực là do cô sắp xếp, nơi đây lúc trước khi anh nhỏ gặp chuyện không may, anh ta thường xuyên đến nơi này vui chơi, vì vậy bọn họ thường xuyên ở trong này, hầu như căn phòng này là nơi bọn họ thường hay ở, chỗ ở đã sắp xếp này đều là do chính bọn họ chọn.

Viên bảo thạch bằng kim cương trên vách tường, bọn họ đều cho là món đồ chơi, kỳ thực đó chính là một viên kim cương! Lúc ấy ánh sáng của nó bắn ra bốn phía trong video thì cô mới nhận ra được.

"Vì sao?"

"Bởi vì đó là chỗ ở của anh nhỏ!" Lời Cảnh Tô nói.....Làm cho Lục Phạm không hiểu, nhưng mà cậu ta biết Giang Phi Thiên nhất định sẽ ở đó.

"Chị dâu, bây giờ em nhanh chóng đưa chị vào trong nhà!"

"Không cần, cậu đỗ xe ở cửa chính phía đông đi, xe tôi đang ở chỗ đó!" Cảnh Tô chợt nhớ đến chiếc xe của mình.

"Vây sao.....Sao được? Tôi đưa chị trở về!" Cửa chính phía đông đang xảy ra sự cố, nếu đã xảy ra chuyện, không biết lão đại có muốn giết người không?

"Được rồi, ngừng xe ở chỗ này đi!" Cảnh Tô rất kiên trì, làm Lục Phạm cũng không có cách nào khác.

"A Phạm, trở về đi, cậu đi thẳng đến nhà của chúng tôi, đón Nha Nha đi!" Cảnh Tô cũng không muốn Lục Phạm lo lắng, cô cô chăm sóc Giang Phi Á cũng yên tâm một chút.

"Được, chị dâu, Nha Nha làm phiền chị rồi!"

"Được rồi, đi thôi!"

"Nha Nha, theo mình trở về!" Cảnh Tô về đến nhà, vừa bước vào nhà liền nghe một mùi thuốc lá nồng nặc, còn kèm theo một mùi rượu.

"Nha Nha, cậu đang ở đâu?" Cảnh Tô có chút lo lắng, cô sợ Giang Phi Á gặp chuyện không may, cô đột nhiên nghĩ đến nếu ngày đó bản thân xảy ra chuyện.... .., đã hai ngày rồi. Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Càng đi vào bên trong, cô thấy có rất nhiều đầu thuốc lá, ở trong căn phòng của bọn họ, Cảnh Tô thấy thuốc lá chưa hút rơi đầy mặt đất, còn có lon bia được vứt đầy mặt đất.

"Nha Nha, cậu đây là đang làm gì vậy?" Cảnh Tô nhìn thấy Giang Phi Á đang ngồi dưới đất, trong miệng còn ngậm vài điếu thuốc, làn khói bay lượn lờ xung quanh cô ấy.

"Cảnh Tô, đừng động vào mình!" Giang Phi Á đẩy Cảnh Tô ra, cô không cần ai đồng tình với mình, hiện tại dùng thuốc lá là để làm bản thân say, rất tốt, ít nhất có thể làm cho cô tạm thời quên đi chuyện phiền não.

"Đi, theo mình về nhà!" Cảnh Tô đỡ Giang Phi Á đi ra bên ngoài, Giang Phi Á vốn đã đói bụng vài ngày, một chút sức lực cũng không có, hơn nữa sau khi sanh non, cô vẫn luôn chịu giày vò, vì vậy cơ thể cô thật nhẹ, Cảnh Tô đỡ Giang Phi Á nửa tỉnh nửa mê lên xe.

Đến Nguyệt Nha Tiểu Uyển, cô gọi cho bác sĩ gia đình đến xem bệnh cho Giang Phi Á, tiện thể treo một bình dịch dinh dưỡng cho cô ấy, chỉ có thể dựa vào cách này để hấp thu dinh dưỡng được nhiều hơn, để chống đỡ cơ thể của cô ấy.

"Bé con, đây là thế nào?" Tư Mộ Thần đẩy xe lăn đi ra nhìn tình huống của Giang Phi Á cảm thấy hơi tệ.

"Không có việc gì, lúc em đến nhà cô ấy, cô ấy uống rất nhiều rượu, đầu mẩu thuốc lá đầy đất, em cũng hơi lo lắng!" Cảnh Tô xoa xoa trán của mình, cố gắng làm cho mình không cảm thấy khó chịu.

"Đừng lo lắng, tất cả đều sẽ tốt hơn!" Tư Mộ Thần nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Cảnh Tô, không đến một tháng nữa là bước sang năm mới rồi, trong một tháng này hy vọng có thể vượt qua tất cả khó khăn!

"Đúng vậy, sẽ tốt hơn!" Cảnh Tô chỉ có thể nói thầm trong lòng.

"Mộ Thần! thật ra tất cả đều bởi vì em có phải không?" Cảnh Tô bắt đầu nói, nhưng cô cũng không biết nên nói thế nào cho đúng?

"Bé con, đừng suy nghĩ nhiều!"

"Mộ Thần, có lẽ em nên đi nói chuyện với bọn họ thì sẽ tốt hơn!" Cảnh Tô năn nỉ người đàn ông này, từ sau chuyện này, anh trông giữ cô ngày càng chặt chẽ hơn.

"Tốt lắm, vết thương của em cần phải thay thuốc rồi!" Tư Mộ Thần hỏi một đấng, trả lời một nẻo, nắm một tay không bị thương của Cảnh Tô đi ra ngoài.

Sau khi họ rời đi, Giang Phi Á vốn đang ngủ mê lập tức mở mắt ra, ánh mắt nhìn bọn họ hiện lên tia chế nhạo.

"Tư Mộ Thần, em về công ty một chuyến!" Cảnh Tô đột nhiên nhận được tin nhắn, sau đó vội vàng nói với Tư Mộ Thần, rồi đi ra cửa.

Hành động của bọn họ đều lọt vào tai Giang Phi Á, trong đầu Giang Phi Á nhanh chóng hoạt động, cô phải tìm ra cách gì tốt nhất.

Giang Phi Á lấy điện thoại trong túi ra, nhanh chóng soạn một tin nhắn rồi gửi đi.

Àm, Tư Mộ Thần đóng cửa phòng ngủ lại, Giang Phi Á lấy một món đồ trong tay ra, không biết đã ra tay từ lúc nào. Lục Phạm từng nói trong phòng này chỗ nào cũng có camera, cô sợ cô chưa kịp ra tay đã bị Tư Mộ Thần bắt được.

Cô nhỏ kim tiêm truyền dịch treo trên tay ra, bước xuống giường, cô đến gõ cửa phòng Tư Mộ Thần.

"Tư Mộ Thần!" Giọng nói Giang Phi Á vốn rất lớn, bây giờ đã khôi phục lại một chút, làm suy nghĩ kế hoạch của Tư Mộ Thần bị xáo trộn.

"Có chuyện gì?" Tư Mộ Thần lạnh lùng nhìn Giang Phi Á, ánh mắt của anh làm cho Giang Phi Á theo bản năng lùi về sau một bước, cô cảm thấy Tư Mộ Thần đang nghi ngờ cô, nhưng cô vẫn lấy can đảm nói với bản thân là không có chuyện gì.

"Tôi muốn ăn mỳ sợi! Tôi đói bụng!" Giang Phi Á xấu hổ sờ lên bụng mình, thoát nhìn bộ dạng tràn đầy thành khẩn, Tư Mộ Thần thờ ra một hơi, có lẽ là anh suy nghĩ nhiều quá.

"Tay cũng tôi bắt tiện, vậy cô sẽ nhào nặn bột!" Tư Mộ Thần chỉ chỉ hai tay của mình, mặc dù thoát nhìn khỏe mạnh, nhưng lại lạnh giống như ngâm trong nước đá lâu, sắp bị đông lạnh đến hóng rồi.

"Được!" Giang Phi Á phải suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra được cách này.

Giang Phi Á đi vào phòng bếp, bắt đầu nhào nặn khối bột vốn bị vế loạn trên tay, sau đó chờ Tư Mộ Thần vào để làm mỳ sợi.

"Được rồi, đến ăn đi!" Tư Mộ Thần làm hai chén, anh nghĩ mình cũng đã đói bụng, ăn từng ngậm từng ngậm.

"Tôi muốn về phòng vừa chơi máy vi tính vừa ăn!" Giang Phi á cũng không để ý đến Tư Mộ Thần, sau đó bung chén mỳ sợi đi, thật ra món mỳ sợi này rất ngon.

Cô dán chặt tai lên cánh cửa, nghe âm thanh bên ngoài, cô nghe Tư Mộ Thần về phòng anh, có lẽ là lúc này, cô đã nắm chắc được thời gian, cô cũng đi ăn mỳ, tiếp đó đến phòng ngủ của Tư Mộ Thần cởi sạch đồ trên người anh ra, sau đó chính cô cũng trần truồng đi vào nằm cạnh anh.

Gương mặt biểu hiện nét mặt rất đau đớn, sau đó cô ta bắt đầu rơi vào trạng thái hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Cảnh Tô bỏ trốn

"Em đã trở về!" Giọng nói của Cảnh Tô vang vọng, nhưng kỳ quái không có ai ra đón mình. Trên mặt đất lại có nhiều quần áo, thoạt nhìn trông rất quen mắt.

"Mộ Thần, em đã trở về." Cảnh Tô mở cửa phòng ra thì một màn trước mắt khiến cô đau xót không thôi. Hèn gì cô kêu hoài mà Mộ Thần cũng không tỉnh lại. Đang trong giấc ngủ say sưa, trông Tư Mộ Thần có vẻ an tường cỡ nào. Mà nhìn biểu tình đau khổ của Nha Nha như vậy thì rõ cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Hai người cô thương yêu nhất đi chung với nhau? Là phản bội cô sao?

Sau khi ra cửa, Cảnh Tô mới cảm thấy chuyện này có gì không ổn. Mộ Thần trong lòng cô không phải là người như vậy. Cô muốn quay trở lại nhưng bước chân nặng nề, không nhúc nhích nổi. Đợi chút rồi hãy trở về, bây giờ bọn họ cũng còn chưa thức tỉnh mà.

"Đứng lên đi!" Tư Mộ Thần thức dậy, nhìn Giang Phi Á không nói thêm lời nào nữa. Chàng qua anh cảm thấy đầu óc rất choáng váng.

"Ừ!" Trong lòng Giang Phi Á cảm hận, tại sao Cảnh Tô còn chưa trở về?

Đang lúc cô ta chậm rãi mặc lại quần áo chỉnh tề, Cảnh Tô bước vào.

Rốt cuộc trong lòng Giang Phi Á cũng thở phào nhẹ nhõm, vở kịch này vẫn có thể diễn tiếp rồi, bằng không tất cả đều uống công phí sức của cô.

"Tô Tô, tớ..." Nhìn bộ dáng của Giang Phi Á rất oan ức.

"Không phải như em nghĩ!" Tư Mộ Thần nhìn Cảnh Tô, anh đau đầu không muốn cho Cảnh Tô biết đến chuyện này, nhưng hết lần này tới lần khác cũng không tránh khỏi.

"Em biết!" Cảnh Tô không nói thêm gì nữa, bỏ đi. Điều này khiến cho Giang Phi Á không thấy dễ chịu hơn chút nào. Tuy rằng mục đích đã đạt được, nhưng trái tim hai người đã bị tổn thương rất nặng.

"Giang Phi Á, tôi mặc kệ cô có mục đích gì, nhưng hiện tại tôi vẫn còn chưa nói ra với Cảnh Tô chỉ vì hy vọng có thể cho cô một con đường để lui bước. Quan hệ của cô với Cảnh Tô rất tốt, cô ấy biết cô là người như vậy thì sẽ rất đau lòng. Nguyên nhân Giang Phi Thiên mất tích nhất định là có liên quan tới Cảnh Tô, cô có trách chúng tôi thì chúng tôi cũng không biết phải làm sao. Nhưng từ nay trở đi, chúng ta đã không còn nợ gì nhau nữa. Giang Phi Á, hi vọng không cần đến nỗi tôi già cũng không thể lui tới với nhau!" Tư Mộ Thần đẩy xe lăn, định ra khỏi phòng ngủ.

"Tư Mộ Thần, so với tôi, anh càng ích kỷ hơn!" Giang Phi Á lớn tiếng kêu. Tư Mộ Thần cũng không trả lời, tiếp tục đi ra phía ngoài.

"Tư Mộ Thần, anh cho rằng tôi không biết Diêu Tuyết Thần chết như thế nào sao? Đều là Tư Mộ Thần anh ích kỷ, nếu không phải anh, Diêu Tuyết Thần đã có thể được cứu!" Bộ dáng giống như điên cuồng, Giang Phi Á hét lên.

Tư Mộ Thần khựng người lại: "Cô nói cái gì?"

"Ha ha, Tư Mộ Thần, không lẽ không đúng sao? Năm đó, khi Diêu Mộng Lan ám sát Diêu Tuyết Thần, vì bị mất máu quá nhiều, bệnh viện lại không tìm được mẫu máu thích hợp, không phải lúc đó anh thấy chết mà không cứu sao? Giang Phi Á từng bước hỏi ép, cô nhất định phải khiến cho Tư Mộ Thần chính miệng thừa nhận.

Tư Mộ Thần nhìn Giang Phi Á, ánh mắt phức tạp: "Tôi biết bệnh tình Diêu Tuyết Thần rất nguy kịch!" Bởi vì Tư Mộ Thần áy náy mà đau khổ, nói ra những lời này xem như là gián tiếp chấp nhận những suy nghĩ của Giang Phi Á. Thế nhưng khi lời nói vừa khỏi miệng, anh ý thức được là mình đã tự bản đứng chính mình rồi.

Mà bởi vì Tư Mộ Thần đưa lưng về phía Giang Phi Á, căn bản là không biết cô đang làm cái gì. Đợi đến khi xoay người lại thì thấy Giang Phi Á đang

cúp điện thoại.

“Cô làm cái gì?” Tư Mộ Thần giận dữ, anh hoàn toàn không biết thì ra một cô gái hiền lành như thế lại có thể từng bước ép sát mình.

“Anh không được qua đây, anh không được qua đây!” Giang Phi Á hét to, “A!”

Tư Mộ Thần bắt được cánh tay của Giang Phi Á, tay trái giận dữ đánh xuống. Nhưng ngay lúc này, tay trái của Tư Mộ Thần lại bị một cánh tay khác mạnh mẽ hơn bắt được.

“Lão đại, tay của anh còn bị thương. Việc dạy dỗ người này để em làm đi!” Lục Phạm đã tới, anh nhìn thấy Lão đại nhà mình còn chưa tỉnh hồn, không biết Giang Phi Á sẽ biến thành bộ dạng gì nếu ăn phải cái tát kia.

“A Phạm~” Giang Phi Á cẩn thận đi đến bên Lục Phạm, ngã vào ngực anh ta. Trong lòng cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, màn vừa rồi thật quá kinh khủng.

“Không phải sợ! Không phải sợ, anh tới rồi ! Anh dẫn em về nhà!” Lục Phạm dỗ dành người con gái trong ngực, âm thầm oán giận Cảnh Tô, không phải đã nói sẽ chiều cô tốt tới Nha Nha hay sao?

“A Phạm, gọi a Tuấn tới đây đi!” Tư Mộ Thần hết nhìn Giang Phi Á rồi lại nhìn tới Lục Phạm, có lẽ nên sớm để bọn họ rời khỏi nơi này.

“Lão đại, em biết!” Lục Phạm mang theo Giang Phi Á đi ra ngoài.

Nhưng Giang Phi Á vừa nghe được tin tức như thế này, nhất định không chịu về nhà. Hiện giờ Tư Mộ Thần gọi Đường Tuấn tới nhất định là có kế hoạch mới, cô nhất định phải biết được kế hoạch này. Chỉ cần biết được kế hoạch này thì bọn họ sẽ đáp ứng để mình gặp được mặt của anh trai.

“A Phạm, em muốn ở lại chờ Tô Tô, em muốn ở chung với Tô Tô!” Giang Phi Á đưa ra yêu cầu, nhưng Lục Phạm có phần khó xử. Xem tình hình như thế này thì khẳng định Lão đại nhà bọn họ muốn làm việc.

“Không sao, cậu để cho cô ta ở lại đây đi!” Không biết từ lúc nào thì Tư Mộ Thần xuất hiện ở sau lưng bọn họ, nhìn Giang Phi Á như có thâm ý.

Lục Phạm thấy Lão đại nhà mình cũng đã lên tiếng, vậy thì mình cũng không có ý kiến gì.

“Lão đại, em đi tìm A Tuấn tới cho anh!” Thật ra Lục Phạm có tin vui muốn báo Giang Phi Á, nhưng nhìn tình huống này thì còn phải chờ mấy ngày nữa đi!

“Ừ! Tôi đợi ở phòng sách!”

Trong phòng sách, dường như Tư Mộ Thần có vẻ đắm chìm. Anh nhìn di động của mình, không biết làm sao mở miệng với Cảnh Tô.

Khi đó, vừa đúng lúc anh thi hành nhiệm vụ trở về, lại thật trùng hợp, chỉ có nhóm máu của anh là thích hợp với Diêu Tuyết Thần. Nhưng mà lúc đó anh lại bị hôn mê vì mất máu quá nhiều, đến khi anh tỉnh lại thì mới biết tin tức này.

Anh lục tìm tới lui trong mục thông tin, dừng lại trước hai chữ ‘bà xã’ nhìn thật lâu.

Thật ra thì Cảnh Tô cũng không biết phải làm sao. Ở trong xe, cô cũng nhìn số phone của Tư Mộ Thần đến gần người ra.

Cô muốn nghe Tư Mộ Thần nói, nhưng cô lại sợ kết quả mình nghe được, cho nên trong lòng của cô càng thêm rối rắm!

Cuối cùng, cô vẫn bấm máy trả lời.

“Này!”

“Ừ!”

“Là anh!”

“Em biết!”

.....

Im lặng thật lâu, cả hai người đều không biết mở miệng như thế nào.

“Giang Phi Á nói là sự thật!” Tư Mộ Thần mở miệng nói trước, phá vỡ sự yên lặng.

“Ừ!” Tuy lúc này cũng nghe được, nhưng bây giờ chính miệng Tư Mộ Thần xác thực, trong lòng cô lại càng đau khổ hơn.

“Nhưng là sau này anh mới biết. Khi đó anh đang thi hành nhiệm vụ, hôn mê!” Thật ra Tư Mộ Thần không muốn giải thích. Anh biết Tô Ca khổ sở ở trong lòng, nhưng vẫn tin tưởng anh!

“Mộ Thần, anh nói Nha Nha thay đổi, hay là em thay đổi?” Cảnh Tô biết Giang Phi Á cố tình gây ra bất hòa giữa anh và cô. Phòng chừng một màn trong phòng ngủ kia cũng là do Giang Phi Á tự mình đạo diễn.

“Nhóc à, về nhà trước đi” Tư Mộ Thần không biết trả lời như thế nào. Không khí nặng nề và đau thương.

“Mộ Thần, em muốn ra ngoài một chút, trước năm mới sẽ trở về!” Cảnh Tô không đợi Tư Mộ Thần trả lời liền cúp máy, sau đó tắt luôn điện thoại đi động.

“Mẹ, con muốn ở với mẹ vài ngày!” Cảnh Tô gọi điện thoại cho Tống Văn Phi. Ngay lúc này, cô chỉ muốn dựa đầu vào ngực mẹ mẹ một lát, để cho tâm tư của mình được yên tĩnh một chút.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Ở bên kia điện thoại, Tống Văn Phi quan tâm hỏi thăm. Bà nghe ra được tình thần của Cảnh Tô không được tốt.

“Không có chuyện gì đâu mẹ. Con chỉ là muốn ở vài ngày thôi, nhớ mọi người lắm.” Nói chuyện với Tống Văn Phi, Cảnh Tô cố làm ra vẻ nhẹ nhàng thoải mái.

“Mẹ, thật không có chuyện gì mà. Con cúp máy đây, về tới rồi nói chuyện!”

“Ừ!”

Cúp điện thoại, nhìn mặt mày vợ yêu ủ rũ, Cảnh Thái Sinh ôm bà vào lòng.

“Chuyện gì thế? Gặp phải chuyện không vui?”

“Em nghe ra được đứa con gái lớn của chúng ta có chuyện giấu mình, hình như cũng không phải là chuyện vui về gì!” Tống Văn Phi trả lời mà mặt mày buồn xo, ai nói con cháu đều có phúc của con cháu.

“Văn Phi, em đang lo lắng cái gì? Lo lắng con bé kia sẽ theo bước chân của chúng ta sao?” Năm nay, Cảnh Thái Sinh vẫn luôn biết được trong lòng Văn Phi thấp thỏm lo âu. Ông cũng rất sợ con gái mình đi theo con đường xưa.

“Thái Sinh, con bé Cảnh Tô kia rất giống em, tính tình rất ngang bướng. Em sợ!”

“Văn Phi, Mộ Thần không phải là anh, cho nên con bé đó sẽ không đi theo con đường kia đâu. Em thả lỏng tinh thần chút đi! Em đó, mau đi làm thức ăn ngon đi, Cảnh Tô trở về thì sẽ có bữa ăn ngon miệng. Nhất định là con bé nhớ mùi vị thức ăn ngon của mẹ!” Cảnh Thái Sinh đẩy bà vào phòng bếp.

“Cảnh Thái Sinh, anh chỉ mượn cớ con gái thôi. Thật ra anh cũng rất muốn ăn phải không?” Mặc dù ngoài miệng oán giận, nhưng trong lòng Tống Văn Phi cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Bà nhìn chồng của mình, cảm thấy rất hưởng thụ cuộc sống như thế này.

“Tốt rồi, anh dẫn em đi mua đồ nấu ăn!” Thừa dịp này, Cảnh Thái Sinh muốn được ở chung cùng một chỗ với vợ đẹp. Hiện giờ mình rảnh rồi, nhưng bà thì không. Công ty mình tạo ra không có con cái cai quản, mọi người trên dưới đều dựa vào bà để chống đỡ. Con gái cũng bị mình sai đi quản lý Cảnh Thái Lam. Bọn họ thật là không tìm ra người thích hợp để nối nghiệp rồi. Thật là hối hận không thể sinh thêm một đứa nữa để nối nghiệp.

“Bà xã, chúng ta~” Cảnh Thái Sinh thì thầm với Tống Văn Phi, dẫn đến Tống Văn Phi đuổi theo đánh thẳng Cảnh Thái Sinh. Cái gì sinh thêm em bé, không phải bọn họ già lắm rồi sao?

“Bà xã, được rồi, mau đi mua đồ ăn, con gái sắp trở lại rồi!”

“Già rồi mà không nên nết! Đi mau!” Đường đường là một chủ tịch mà bây giờ chạy theo chân bà xã đi chợ thì đúng là một chuyện mắc cười quá đi thôi.

Cảnh Tô đứng xa xa nhìn cha và mẹ cùng nhau xuống lầu. Mặc dù đã trên năm mươi, nhưng bọn họ chăm sóc bản thân mình rất tốt, nhìn họ liếc mắt đưa tình rất đáng yêu. Cảnh Tô nhìn thấy bọn họ như vậy, khóe mắt không khỏi ứa lệ.

“Hình như em nhìn thấy Cảnh Tô thì phải?” Sau khi ra khỏi tiểu khu, Tống Văn Phi mới nhớ ra chiếc Ferrari màu đỏ khoa trương kia như thế không phải là của Tư Mộ Thần hay sao?

“Bây bà, làm gì có đến mau như thế?”

“Ai mà biết? Rõ ràng mới vừa nhìn thấy chiếc Ferrari màu đỏ của Tư Mộ Thần mà!”

“Nhất định là em nhìn lầm rồi. Bằng không thì gọi tên nhóc Tống Tường kia qua đây đi đón chị của nó đi!”

“Cũng được!”

Nhìn bóng hai người đi thật xa, Cảnh Tô xuống xe, nhưng mới vừa bước ra thì đã bị gọi lại.

“Cảnh Tô, thật là em sao?”

Chương 95: Dẫn em đi đi

“Tư Dương!” Cảnh Tô nhìn người đang đi tới kinh ngạc. Cô không nghĩ là mình sẽ gặp Hàn Tư Dương ở đây. Tính ra thì từ ngày cô kết hôn với Tư Mộ Thần, đã lâu rồi cô không gặp lại anh.

“Cảnh Tô, gần đây em có khỏe không?” Cổ họng Hàn Tư Dương như có vẻ nghẹn ngào. Anh cũng không nghĩ tới mình sẽ gặp Cảnh Tô ở đây, còn là gặp gỡ trong tình trạng này. Theo bản năng, anh giấu tay ở sau lưng, không muốn để Cảnh Tô nhìn thấy.

“Em tốt lắm!” Cảnh Tô nhìn người đàn ông này, không biết phải nói cái gì, ánh mắt lại vô cùng bất đắc dĩ. Đã từ khi nào mà hai người đã từng yêu thương nhau lại không tìm được bất kỳ đề tài nào để nói chuyện với nhau?

“Tốt là tốt rồi!” Ánh mắt Hàn Tư Dương âm trầm. Người con gái này có hạnh phúc hay không đều không liên quan tới anh nữa rồi. Anh biết là anh nên bỏ đi, nhưng anh biết anh không có sự phóng khoáng của Dung Thiếu Tước. Ít ra, anh còn chưa phải từ bỏ cái thành phố này. Anh có thể đứng xa xa nhìn cô là một chuyện rất hạnh phúc.

“Hàn Tư Dương, dẫn em đi đi!” Đột nhiên Cảnh Tô nói ra một câu mà ngay cả cô nghe được cũng sợ hết hồn.

“Em nói cái gì?” Ánh mắt của Hàn Tư Dương như trò tàn vừa mới bùng cháy, nồng nhiệt nhìn Cảnh Tô, anh có nghe lầm không?

“Dẫn em đi, trước khi em đổi ý, dẫn em đi đi.” Cảnh Tô dường đột bước tới, nắm tay của Hàn Tư Dương!

“Được!” Hàn Tư Dương kéo Cảnh Tô đi về hướng xe của anh.

“Đi đâu?”

“Mang em tới Italy đi!” Hiện giờ, Hàn Tư Dương không muốn suy nghĩ nhiều, chỉ cần Cảnh Tô vui vẻ là được rồi, nhưng chẳng qua là anh cần suy nghĩ cẩn thận một chút, xem Cảnh Tô muốn đi Italy để làm gì?

“Được!”

Cảnh Tô bỏ đi lại không mang theo bất cứ giấy tờ chứng nhận nào, cho nên xuất cảnh phải bị trì hoãn lại vài ngày. Hàn Tư Dương cần phải đi làm hộ chiếu xuất cảnh.

Bên này Tống Văn Phi làm một bàn đầy thức ăn, chờ Cảnh Tô, nhưng cô lại không tới.

“Thái Sinh, anh nghĩ xem có phải Cảnh Tô đã xảy ra chuyện gì không? Tại sao giờ này còn chưa tới?” Tống Văn Phi lo lắng.

“Không thì gọi điện thoại hỏi thăm Tư Mộ Thần một tiếng đi!” Cảnh Thái Sinh cũng bắt đầu lo lắng, Cảnh Tô là một đứa nhỏ luôn đúng giờ.

“Này, Mộ Thần!”

“Dạ, mẹ. Mẹ gọi có chuyện gì không ạ?” Tư Mộ Thần đang ở trong phòng sách, mới vừa bàn bạc công việc với Lục Phạm. Anh ần ần thái dương của mình, chuyện ở bên kia thật khó giải quyết, còn có Giang Phi Thiên đã trở về, nhưng có vẻ Giang Phi Thiên đã dính vào độc phẩm rồi.

“Tư Mộ Thần, nhóc con nhà ba mẹ có về bên con chưa?” Giọng điệu của Tống Văn Phi ở trong điện thoại có vẻ gấp gáp.

“Mẹ, cô nhóc không có ở đây!” Trong lòng Tư Mộ Thần thấp thỏm, không biết chuyện gì đã xảy ra. Cảnh Tô nói ra ngoài chơi một chút, anh có nghĩ tới cô có thể ra nước ngoài, cũng có thể đi tìm người kia.

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng, con sẽ tìm người trở về!” Tư Mộ Thần cúp điện thoại, lập tức gọi hình cho tất cả sân bay, ra lệnh phải chặn Cảnh Tô lại.

“Được, được!” Tống Văn Phi vừa nói xong, trong lòng không yên.

“A Tuấn, ngừng tất cả công việc đang làm, đi sân bay mang chị dâu của cậu về đây!”

“Đại ca, đã xảy ra chuyện gì?” Đường Tuấn vội vàng dừng xe lại, sau đó đợi câu trả lời của Tư Mộ Thần.

“A Tuấn, Cảnh Tô đi tìm anh ta, lập tức ngăn cản cô ấy!”

“Lão đại, làm sao chị dâu có thể?”

“Tôi sợ cô ấy sẽ đi. Mau tới phi trường chặn người lại cho tôi!” Tư Mộ Thần vội vàng chạy ra cửa, vết thương vừa mới khỏi, sợ rằng sẽ rách ra lại.

“Dạ, em đi đây!” Đường Tuấn vội vàng quay đầu xe lại, sau đó chạy về hướng phi trường.

Nhưng tìm khắp phi trường, cửa khẩu nào cũng đã có hình của Cảnh Tô, nhưng Cảnh Tô vẫn biệt tăm biệt tích, bọn họ lo lắng vô cùng.

“Lão đại, lão đại, từ đầu tới cuối chị dâu không hề xuất hiện ở sân bay!” Đường Tuấn sốt ruột đi tới đi lui ở phi trường.

“Trước tiên trông chừng sân bay, tiếp đó điều tra bến cảng xem sao!”

“Dạ, biết rồi!”

“Ừ, tôi sẽ tới ngay!” Tư Mộ Thần chạy về hướng bên kia.

Nhìn bọn họ bận rộn vài ngày, cầm trong tay vé máy bay, Hàn Tử Dương nhếch miệng cười khê. Sớm biết sẽ xảy ra chuyện này, cho nên lúc làm hộ chiếu cho Cảnh Tô, anh đã cố ý trì hoãn thời gian, khiến cho Tư Mộ Thần mất đi tin tức của Cảnh Tô. Anh có ý đồ riêng, muốn ở chung với Cảnh Tô thêm vài ngày nữa.

Gạt bỏ tàn thuốc trong tay, anh vội vàng đi vào nhà.

“Cảnh Tô, anh đã về, đói bụng không?” Trong tay Hàn Tử Dương cầm hộp cơm, nhưng khi nhìn thấy món ăn ở trên bàn, anh há hốc miệng.

“Sao vậy? Thực phẩm khô để làm gì, mau ngồi xuống ăn đi!” Cảnh Tô nhìn Hàn Tử Dương cười hi hi nói, “Còn có một món có thể ăn!”

“Được, em đi bới cơm đi!” Chẳng qua trong lòng Hàn Tử Dương cảm thấy chua chát.

“Được!” Cảnh Tô trả lời một tiếng, sau đó đi vào phòng bếp.

Trên bàn cơm, Cảnh Tô ăn một cách vui vẻ. Đã lâu lắm rồi, cô đã không ăn đồ ăn như thế này, cho nên cô rất vui vẻ.

Nhưng Hàn Tử Dương lại nuốt không vô. Anh nhìn Cảnh Tô, thờ dãi một tiếng.

“Cảnh Tô, em nói đi, nếu thời gian có thể quay ngược lại thì tốt biết mấy!” Ánh mắt Hàn Tử Dương tràn đầy yêu thương, so với trước lại càng nhiều hơn. Anh lại nhớ tới trước kia, lần đầu tiên anh nhìn thấy cô.

Tiếp cận cô không phải là chủ ý của anh, nhưng lần đầu tiên anh nhìn thấy Cảnh Tô, anh cảm thấy kinh ngạc, người con gái này không chỉ có bề ngoài tươi đẹp, càng nhìn anh càng bị cô cuốn hút bởi má lúm đồng tiền sâu hút, hoàn toàn quyến rũ anh.

“Đến đây ăn đi. Khó có khi em được xuống bếp lắm!” Cảnh Tô cười cười đưa đĩa cho Hàn Tử Dương.

Hàn Tử Dương nhìn chén cơm đầy đồ ăn, đột nhiên nghĩ đến trước kia, có lẽ Cảnh Tô đã vì anh mà ở nhà nấu cơm, nhưng bọn họ chưa từng ở cơm ở nhà.

“Cảnh Tô, đừng để anh không thể buông em ra!” Lời nói của Hàn Tử Dương khiến Cảnh Tô vốn là đang đưa tay ra liền thụt trở lại.

“Hàn Tử Dương, thật ra thì chúng ta đều biết là không thể trở lại khi xưa được!” Cảnh Tô nói như than thở.

“Cảnh Tô, anh là bắt đắc dĩ! Em, bao gồm cả Cảnh Linh, có người nào quan tâm đến cảm giác của anh không? Yêu em, gây tổn thương cho em cũng đều là anh làm. Cảnh Tô, cho tới bây giờ, anh vẫn không biết mình làm như vậy là rất hèn nhát!” Hàn Tử Dương giận dữ cầm một cái xuống bàn, thức ăn trong tô canh đều văng ra hết bên ngoài.

Cảnh Tô tiếp tục ăn đồ ăn của mình: “Tử Dương, không lẽ người lên giường với Cảnh Linh lúc trước là người khác sao?”

“Cảnh Tô, cũng bởi vì bộ dạng như vậy mà em liền xử anh từ hình hay sao?” Hàn Tử Dương nắm chặt tay của mình, nói ra sự đau khổ cùng bất đắc dĩ của chính mình.

“Hàn Tử Dương, công bình một chút, là anh đẩy em ra, là anh muốn kết hôn với Cảnh Linh, bây giờ lại muốn trút hết trách nhiệm lên đầu em sao?” Cảnh Tô bỏ lại chén cơm còn chưa ăn xong, đi ra ngoài. Cô nghĩ hôm nay cô bị điên hay sao mới yêu cầu người này mang cô đi.

“Cảnh Tô, không cần đi, không cần đi. Là lỗi của anh, lỗi của anh!” Hàn Tử Dương kéo Cảnh Tô đang sắp bước ra khỏi cửa lại. Cảnh Tô nhìn ánh mắt của Hàn Tử Dương, mặc dù trong lòng muốn bỏ đi, nhưng biết đi đâu bây giờ, hay là ở lại?

“Lúc nào thì có vé máy bay?”

“Ba ngày sau!”

“Sao lâu quá vậy?” Cảnh Tô cảm thấy kỳ lạ!

“Ba ngày sau mới lấy được hộ chiếu cho em!” Cảnh Tô nhìn bộ dạng của Hàn Tử Dương như vậy không giống như nói láo. Cô cũng không nói thêm lời nào, trở lại ăn tiếp đồ ăn của bọn họ. Thật ra thì Hàn Tử Dương rất lưu luyến cảnh ấm áp này.

“Hàn Tử Dương, đừng để Tư Mộ Thần biết được hành tung của em!”

“Ừ!” Vốn là anh làm như vậy sẽ khiến Cảnh Tô khổ sở, nhưng xem ra Cảnh Tô cũng không muốn Tư Mộ Thần biết được cô đang ở đâu.

“Cảnh Tô, uống ly sữa nóng đi!” Hàn Tử Dương nhìn trạng thái không tốt của Cảnh Tô, sữa nóng sẽ khiến tinh thần Cảnh Tô tốt hơn.

Thật ra đây cũng là lần đầu tiên Hàn Tử Dương quan tâm tới con gái, vì con gái mà suy tính. Nhìn bộ dạng của Cảnh Tô, anh thật nghĩ không ra mình phải làm cái gì để người con gái mình thích cảm nhận được cảm giác quan tâm này.

Anh nghe nói, Tư Mộ Thần là một người đàn ông rất tỉ mỉ. Anh ta có thể khiến cho Cảnh Tô cảm nhận được hạnh phúc. Nhưng bây giờ lại để anh phát hiện được anh ta làm Cảnh Tô không vui, anh thật muốn làm người có thể đem lại niềm vui cho Cảnh Tô, hay là anh có thể chiếm được tình yêu của Cảnh Tô.

“Tô Tô, nếu như, nếu như, Tư Mộ Thần, anh ta, anh sẽ chờ em!” Hàn Tử Dương không biết cách nào để có thể xoay chuyển Cảnh Tô, nhưng anh biết Cảnh Tô hiểu ý của anh nói.

“Hàn Tử Dương, lúc em muốn biến hạnh phúc của chúng ta trở thành chuyện của hai người, anh chỉ khiến em cảm nhận được nỗi đau của em mà thôi!” Đã từng nghe qua câu nói giống như vậy, hạnh phúc của chúng ta là cùng yêu cùng khổ, hạnh phúc là chuyện của hai người.

“Cảnh Tô, Cảnh Tô!” Hàn Tử Dương đập cửa phòng khép kín của Cảnh Tô, giống như cô sẽ vĩnh viễn khép kín trái tim mình đối với anh.

Mấy ngày sau đó, Cảnh Tô đều ở trong phòng mình đợi chờ thời gian qua đi. Cô đã tính toán rất nhiều đường đi, tuy rằng có đường vào, nhưng cô không biết làm sao đi.

“Chuẩn bị xong chưa?” Hàn Tử Dương thu hồi laptop của Cảnh Tô, sau đó cất vào trong rương. Bọn họ chuẩn bị ra sân bay. Hôm nay Cảnh Tô cải trang thành một phụ nữ có thai. Tuy rằng Tư Mộ Thần không còn ở sân bay, nhưng nơi nào cũng có thêm người của anh ta.

Có lẽ tâm linh cảm ứng, đang lúc kiểm tra hành lý thì Tư Mộ Thần xuất hiện. Trong lòng Tư Mộ Thần có cảm ứng rất mãnh liệt, Cảnh Tô đang ở phi trường, nhưng anh nhìn khắp nơi đều không thấy Cảnh Tô đâu.

Bộ dáng người đứng xa xa ở đằng kia rất giống Cảnh Tô, nhưng nhìn cái bụng cong cong thì đúng là một phụ nữ có thai, nên anh lắc đầu liên tục.

Thật ra thì anh không biết, lúc Cảnh Tô nhìn thấy Tư Mộ Thần thì tâm tình khản trương vô cùng, cho nên cô chúi đầu dẫu mặt trong lòng của Hàn Tử Dương.

“Chào ông, ông khỏe không? Xin ông kiểm vé ạ!” Hàn Tử Dương và Cảnh Tô đứng yên ở cửa soát vé rất lâu, mãi đến khi nhân viên công tác nhắc nhở bọn họ, Hàn Tử Dương nhìn thấy bóng lưng dần xa của Tư Mộ Thần thì mới lật đật đi lên kiểm vé.

Ngay trước lúc lên máy bay, Cảnh Tô quay đầu nhìn bóng dáng của Tư Mộ Thần, ánh mắt của bọn họ chạm nhau, Tư Mộ Thần giống như người điên, phóng nhanh đến cửa soát vé.

“Nhóc con, Tô Tô, không được đi!” Tư Mộ Thần hét lớn về phía Cảnh Tô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Làm hậu thuẫn của tôi

Cảnh Tô cũng không vì vậy mà quay đầu, chỉ tiếp tục đi về phía trước. Tư Mộ Thần, trước kia anh cung chiều tôi, tôi thậm chí còn không biết ngoại trừ bề ngoài xuất chúng ra, tôi còn có gì để anh yêu?

Hàn Tử Dương thích tôi là vì anh ta có thứ cần tìm, Dung Thiếu Tước thích tôi là do ngẫu nhiên, còn anh thì sao? Toàn bộ toàn bộ đều là trùng hợp như thế, có lẽ chỉ vì tôi là mẹ của Tiểu Tiểu Bình, nhưng trong quá trình này, không thể phủ nhận tôi đã giao ra chân tâm của mình rồi.

Cho nên cô nhất định phải làm một người phụ nữ kiên cường, có trách nhiệm, nếu chuyện này là cô bắt đầu, vậy cô sẽ giải quyết tận gốc! Hóa ra làm một người phụ nữ dám yêu cũng rất hạnh phúc!

Trước khi lên máy bay, cô gửi đi một tin nhắn: Làm hậu thuẫn của tôi!

Một khắc Tư Mộ Thần nhìn Cảnh Tô bước lên máy bay kia, anh hận không thể lập tức tìm chuyên cơ đến đi cùng cô, nhưng tin nhắn của Cảnh Tô khiến Tư Mộ Thần phải lui bước lại.

Anh không muốn ngăn cản người phụ nữ muốn bay kia nữa, nhưng sao anh lại thấy đôi tay đang ôm Cảnh Tô kia chường mắt như thế.

“Lão đại, tra được rồi, chị dâu là đi cùng Hàn Từ Dương!” Đường Tuấn vội vàng chạy tới sân bay, phát hiện lão đại nhà mình đang ngơ ngác nhìn phương xa.

“Lão đại?”

“Tôi biết rồi!”

“A, vậy sao còn không nhanh chóng đuổi theo đi?” Đường Tuấn nói xong đã muốn đuổi theo đến cửa lên máy bay.

“Không cần nữa, A Tuấn, tôi tin chị dâu cậu sẽ chuẩn bị tốt công việc ở Ý! Từ giờ trở đi, cậu để cho thuộc hạ liên thủ với người của Tổng Trưởng, cùng đón người kia trở về!” Nếu nhà đầu nhà bọn họ muốn anh làm tốt công tác hậu thuẫn, vậy anh sẽ không để cô thất vọng. Nước Ý là nơi rông rần hỗn tạp, anh đúng là cần làm tốt công tác cần quét cho nhà đầu nhà mình.

“Lão đại, tôi biết rồi!”

“Đường Tuấn, đợi thêm một thời gian nữa, tôi muốn cho cậu thay vị trí của tôi!” Tư Mộ Thần nhìn Đường Tuấn, anh đã suy nghĩ rất lâu, anh thấy Đường Tuấn là người thích hợp với vị trí này nhất, nên anh mới có thể nói như vậy.

“Lão đại, tôi không làm!” Đường Tuấn cực kì kiên quyết cự tuyệt Tư Mộ Thần, anh sao có thể lấy vị trí của lão đại chứ?

Thời điểm làm nhiệm vụ trong rừng nguyên thủy, là lão đại mang theo bọn họ vượt qua nơi hiểm yếu, gần như là mấy ngày mấy đêm không ăn uống gì, nếu không phải có lão đại chống đỡ cho bọn họ. Trong lòng bọn họ, lão đại đã trở thành thần, hoặc là một tín ngưỡng trong tâm tưởng!

Kỳ thật Tư Mộ Thần cũng không nỡ bỏ bọn họ, nhưng mà tương lai, anh không muốn để nhà đầu nhà mình phải lo lắng hải hùng nữa, có lẽ chỉ khi anh rời đi mới có thể yên ổn qua ngày.

“Lão đại, kỳ thật chúng tôi đều biết nỗi khổ của anh, nhưng vị trí này, tôi tin rằng bất luận là Đảng và Nhà Nước đều sẽ luôn luôn giữ lại cho anh.” Lão đại công hiến nhiều hơn bọn họ rất nhiều, trộm cơ mật quốc gia của nước láng giềng, phá án và vạch kế hoạch bắt giam địch nhân, thậm chí là đánh nát kế hoạch chiếm lãnh thổ quốc gia mình của kẻ địch đều do lão đại nhà họ lãnh đạo!

“Đừng nói nữa, tôi đã quyết định rồi!” Tư Mộ Thần nắm chặt tay, một lúc lâu sau mới buông ra.

“Đi thôi!”

Giang Phi Á đứng trong nhà Tư Mộ Thần, đã mấy ngày không nhìn thấy Cảnh Tô, lúc không có ai ở nhà, cô cũng thường xuyên ra ngoài thư phòng nói những kế hoạch này cho Diêu lão đại nghe.

“A Phạm, sao không thấy đám người Tô Tô vậy?” Giang Phi Á kỳ quái nhìn anh!

“Nhà Nha, chúng ta về nhà trước đi! Chị dâu ra nước ngoài rồi, khoảng thời gian này hẳn là không trở lại, bây giờ chúng ta về nhà thôi!” Lục Phạm cẩn thận nói với Giang Phi Á, anh có phần sợ hãi, nhớ tới Tư Mộ Thần khiến lòng anh thấy không công bằng.

“À, vậy sao?” Giang Phi Á nhìn Lục Phạm, trong lòng có chút mất mát, Tô Tô không để ý tới mình nữa sao? Vì sao cô cảm thấy có chút khó chịu?

“Đừng vậy, Nha Nha, chúng ta về nhà đi! Trong nhà còn có một kính hi đang chờ em đó!” Lục Phạm đột nhiên nhớ tới lễ vật đang chờ Giang Phi Á ở nhà họ Liễu, trong lòng càng thêm kích động, có lẽ Nha Nha cũng không giống như lão đại nói.

“Được rồi!” Giang Phi Á nhìn Lục Phạm, ánh mắt không che giấu vẻ mất mát, “Chúng ta về nhà đi! Lục Phạm, em nhớ bảo bảo nhà chúng ta rồi!”

“Nhà Nha, có kính hi! Em vui lên chút đi!” Lục Phạm ôm Giang Phi Á vui vẻ đi về phía xe.

“Nhà Nha, em đi đón bảo bảo trước, anh vào nhà dọn dẹp!” Lục Phạm nhìn Giang Phi Á, trong lòng cực kì kích động.

“Được!”

“Anh đưa em ra taxi!” Lục Phạm vẫy một chiếc xe taxi rồi nói địa chỉ với tài xế, kỳ thực anh có chút lo lắng cho Giang Phi Á, cho nên anh phải sớm nói chuyện với ba mẹ vợ.

“Đi đường cẩn thận!” Lục Phạm cẩn thận dặn dò tài xế.

“Được rồi, chúng ta đi thôi!” Giọng nói của Giang Phi Á rất thấp, hiện tại cô rất phiền muộn trong lòng.

“Được!” Lục Phạm rất bất đắc dĩ, chẳng lẽ trong lòng Giang Phi Á chưa từng có anh? Nhưng không sao, anh tin anh nhất định sẽ làm cho cô thích mình!

“Đại ca, đại ca?” Lục Phạm quay về nhà, không nhìn thấy bóng dáng Giang Phi Thiên đâu.

“Đại ca?” Lục Phạm tìm khắp ngõ ngách trong phòng nhưng không thấy.

Anh chạy đến WC, Giang Phi Thiên ngã trên đất đang cuộn người lại, sắc mặt anh ta xanh xao, miệng run run!

“Đại ca, đại ca, anh nhện chút, em đưa anh đi bệnh viện!” Lục Phạm khẩn trương cõng anh đi bệnh viện.

Nhưng Giang Phi Thiên lại giữ chặt tay Lục Phạm: “A Phạm, không cần, không cần, chú cho anh vô phòng ngủ!” Giang Phi Thiên không muốn để người khác biết tình huống của mình!

“Đại ca, chúng ta đi bệnh viện đi!” Lục Phạm vẫn lo lắng, nhưng Giang Phi Thiên không đồng ý.

“Tìm Tư Mộ Thần tới cho anh!” Giang Phi Thiên biết đây là đến con nghiện, anh nhất định phải vượt qua nó.

“Được!” Lục Phạm vội vàng đi tìm Tư Mộ Thần, để Tư Mộ Thần tới cứu anh vợ của mình.

“Lão đại, lão đại, anh mau đến cứu Giang đại ca đi!” Trên đường, Lục Phạm vượt vô số đèn đỏ, tìm được Tư Mộ Thần liền lập tức lôi anh ta lên xe.

“Làm sao vậy?”

“Giang đại ca lên con nghiện!” Lục Phạm biết đó là một loại ma túy!

“Mau đi thôi!” Tư Mộ Thần mang theo một sợi dây thắt lưng.

Giang Phi Á đưa bảo bảo về nhà, nhưng cô vừa về đã nghe thấy tiếng kêu la thống khổ của anh trai từ phòng ngủ truyền đến. Giang Phi Á kích động trong lòng, chẳng lẽ anh trai quay lại rồi?

“Đại, đại ca!” Cô đứng ngoài cửa gọi, cô không dám tùy tiện đi vào, bởi vì đại ca không thích người khác vào phòng mình!

“Ừ...” Âm thanh thống khổ của Giang Phi Thiên truyền ra, anh trả lời cũng như không trả lời, khiến Giang Phi Á vô cùng lo lắng.

“Anh, em vào đây!” Cô vốn định vọt vào, nhưng Giang Phi Thiên hét lớn một tiếng, sau đó khóa chặt cửa phòng lại.

“Đại ca, anh rốt cuộc làm sao vậy, anh nói gì đi!” Giang Phi Á ôm bảo bảo đứng ngoài cửa lớn tiếng gọi, cũng mặc kệ bảo bảo đang khóc rống trong lòng mình.

“Nha Nha, em ở đây làm gì?” Lục Phạm đi vào, vội vàng nhận đứa bé trong tay cô, hai mắt đỏ lên. Cô vì anh trai mình, có lẽ nên nói là người yêu, mà ngay cả con mình cũng không quan tâm sao?

“Lục Phạm, anh nói cho em biết, anh có phải đã sớm biết đại ca trở lại rồi không?” Giang Phi Á chất vấn, Lục Phạm gật đầu, nhưng nghênh đón anh lại là một bạt tay!

“Lục Phạm, sau này tôi không bao giờ muốn thấy anh nữa!” Giang Phi Á như gặp ma chướng, cô nổi điên đánh đập không ngừng.

“Nha Nha, em bình tĩnh lại, chúng ta vào phòng ngủ, để lão đại chăm sóc cho đại ca đi!” Giọng điệu của anh vẫn tận lực giữ bình tĩnh, anh không muốn cãi nhau với Giang Phi Á. Nhìn đứa bé trong lòng khóc nước mắt đầy mặt, anh càng thêm không đành, anh muốn con của mình nhanh ngừng khóc.

“À... Ồ... bảo bảo đừng khóc, đừng khóc, ba ba mang con đi ăn ngon nha!” Lục Phạm dỗ, có lẽ vì không có kinh nghiệm làm ba nên anh cũng không biết phải làm sao bây giờ.

Giang Phi Á không chịu vào phòng, nhưng Giang Phi Thiên không cho cô vào. Cô liền ngồi ngay ngoài phòng khách đợi tin tức của họ.

“Giang Phi Á, em đừng lo lắng, đại ca tạm thời vẫn tốt!” Tư Mộ Thần đi ra, nhìn thấy dáng vẻ của Giang Phi Á, anh có lòng nói một câu.

“Hừ, ai bảo anh đến đây mèo khóc chuột già từ bi vậy?” Giang Phi Á độc địa nói, cô vốn luôn cảm thấy Tư Mộ Thần không có ý tốt gì.

“Giang Phi Á, cô đừng tưởng tôi làm toàn bộ những việc này là vì cô, đại ca cô đi tìm nha đầu trở về, cô ấy không muốn người bên cạnh mình bị thương tổn nên đã ra nước ngoài đi tìm bọn họ! Giang Phi Á, tôi khuyên cô đừng càng chạy càng sai nữa! Đây cũng là lần cuối cùng tôi giúp cô!” Dứt lời, Tư Mộ Thần cũng không quay đầu lại rồi đi.

Anh nhớ lời Giang Phi Thiên nói, nếu đến lúc vạn bất đắc dĩ thì cầu xin anh hãy tự mình giết anh ta!

Cần bao nhiêu dũng khí mới có thể nói như vậy, Giang Phi Thiên là một người đàn ông kiêu ngạo, anh ta thà rằng chết cũng không muốn trở thành con rối cho ma túy. Chính anh cũng biết ma túy kiểm soát những người liên can như bọn họ, mà Giang Phi Thiên không chỉ hút vào một loại ma túy. Nếu không có nghị lực lớn cần bản là cai không được!

“Tư Mộ Thần, anh đợi đã!” Lúc đi ra cửa, Giang Phi Á đột nhiên gọi anh lại, nhét một vật vào tay anh.

“Đây là cái gì?” Tư Mộ Thần hoài nghi nhìn Giang Phi Á, tuy biết Giang Phi Á hẳn là không có ý gì nhưng anh vẫn cảm thấy nghi ngờ, dù sao cô cũng đã từng thiết kế anh, may mà nha đầu nhà anh vẫn tin anh, sau khi trải qua chuyện của Hàn Tử Dương mà cô vẫn còn có thể tin tưởng anh.

Nghĩ tới đây, trong lòng anh lại cảm thấy ngọt ngào. Nhưng anh vẫn không quên chính sự.

“Sẽ có một ngày anh dùng tới nó!” Giang Phi Á hình như không muốn nhiều lời thêm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Ông lão

Lúc Cảnh Tô đi Ý, cô đi theo chân bọn họ.

“Tuyệt Thần, chúng tôi trở lại rồi, anh xem!” Người đàn ông có mái tóc bạc thả rối trên vai, sắc mặt anh ta trắng bệch bất thường, sự xuất hiện của anh ta tại sân bay dẫn đến sự chú ý, bất luận là bên ngoài xuất chúng hay là kì dị thì đều làm người ta thấy mắt sáng lên.

“Tuyệt Thần, anh xem, bọn họ đều đang nhìn anh đó! Nếu anh có thể tỉnh để nhìn thấy thì thật tốt!” Người đàn ông vuốt ve gương mặt của người đàn ông kia, nói nhỏ, ánh mắt tràn đầy đau lòng.

Người này đã sống thực vật nhiều năm, bất luận anh cố gắng đến thế nào cũng không được đáp lại, chỉ khi ngẫu nhiên nhắc đến tên của cô gái kia anh ấy mới có một chút phản ứng. Nếu cô gái kia có thể làm anh ấy tốt hơn, anh cũng bằng lòng thành toàn cho bọn họ. Nhiều năm như vậy, anh cũng đã nghĩ thông suốt rồi.

“Tuyệt Thần, chúng ta về nhà đi!” Nghe đến chữ nhà, tay người đàn ông hơi run run, Hàn Tử Tuấn thấy vậy thì kích động trong lòng, anh ta càng thêm vui vẻ đẩy xe lăn ra ngoài phi trường.

“Đó là Hàn Tử Dương sao?” Đường Tuấn nhìn bóng lưng rời đi, người nọ và Hàn Tử Dương giống nhau như đúc, nhưng sao tóc của Hàn Tử Dương lại trắng? Đường Tuấn vừa lúc đi ngang qua, thấy tổ hợp bọn họ có chút kỳ quái, mà người ngồi trên xe lăn kia là ai? Vì sao ánh mắt Hàn Tử Dương nhìn người đàn ông kia lại tràn đầy tình ý như vậy?

Đường Tuấn cũng không phải người nhiều chuyện, cho nên anh chỉ nghĩ một chút rồi đi hội họp với lão đại. Đã có tin tức mới nhất, gián điệp nước láng giềng đã vào trong nước, nghe nói là tọt trộm một phần cơ mật quốc gia, mà hắc bang quốc tế cũng bắt đầu buôn lậu hàng loạt thuốc phiện trong nước, hiện tại bọn họ cũng phải toàn lực phối hợp nhân viên cảnh vụ tới làm tốt công việc này.

Cảnh Tô đi trên đường cái ở Ý, tìm kiếm rất lâu, hóa ra hắc bang trong truyền thuyết chính là như vậy!

xxx

Nghe bà nội nói, ông nội là một trong những người thừa kế hắc bang, hắc bang phân ra vài người đồng thời thừa kế, cho nên Cảnh Tô cũng là người thừa kế hắc bang. Bọn họ tương truyền nhiều đời, Cảnh Lam quyết định muốn để Cảnh Tô đến kế thừa vị trí này, sau khi bà và chồng qua đời thì cô sẽ kế thừa nó.

Mà đời trước của Cảnh Thái Lam chính là buôn lậu tẩy tiền đen, dưới sự lãnh đạo của bà, thành phố Đàm Sơn dần dần trở thành địa bàn trong tay.

“Cô là ai?” Người tới nói bằng tiếng Ý, ông ta cho rằng Cảnh Tô không hiểu tiếng Ý nhưng kỳ thật cô hiểu rõ hết!

“Cảnh Tô!” Lúc Cảnh Tô nói ra những lời này, Hàn Tử Dương đứng bên cạnh cô cũng thần phục, anh ta chưa từng biết Cảnh Tô nói tiếng Ý lưu loát như vậy.

“Cảnh?” Hàn Tử Dương mang theo Cảnh Tô rời đi, để người kia đứng đó lăm bằm một mình.

Cảnh Tô liếc mắt nhìn người kia một cái, cảm thấy quen thuộc, cũng cảm thấy đó hẳn là người tốt. Cho nên cô mở tay Hàn Tử Dương ra, nhét một tờ địa chỉ quán rượu của họ vào tay ông ta, buổi sáng ra ngoài cô tiện tay mang danh thiếp theo.

“Cảnh Lam!” Người kia thì thào, hai chữ Cảnh Lam này Cảnh Tô nghe thấy rất xuôi tai.

Cảnh Tô biết người này có quan hệ không ít với bà nội, nhưng hiện tại cô không thể để Hàn Tử Dương đi theo bên cạnh, cô muốn bắt đầu tìm hiểu. Nếu bây giờ cô có thêm năng lực kia, cô nhất định phải để đám người đáng chết đó giải tán cái tổ chức này!

Trên đường phố nước Ý, Hàn Tử Dương gần như là đi theo Cảnh Tô một tấc không rời. Bọn họ cùng ở phòng tổng thống, cho nên Hàn Tử Dương luôn

đặt Cảnh Tô trong tầm nhìn, cô hoàn toàn không có bất kỳ cơ hội nào ra ngoài.

Người kia đã đợi dưới lầu mấy ngày rồi, cô nhất định phải đi xuống gặp người đó!

Nhìn bóng dáng già nua kia, không biết có phải bà nội trên trời có linh thiêng đang nhắc nhở hay không, cô luôn cảm thấy đau lòng cho ông ấy.

Lúc Cảnh Tô đang thu dọn và li, cô lục ra được một chai rượu đỏ năm 92, linh cơ chợt lóe, cô đã biết làm thế nào để Hàn Tử Dương rời đi rồi. Cô luyện tập trong phòng một lúc lâu, rốt cuộc cũng tập được một nụ cười mình vừa ý, sau đó cô đi ra ngoài.

“Từ Dương, em muốn ăn thịt bò bít tết, em có mang rượu đỏ tới đây! Đêm nay chúng ta ăn bữa tối dưới ánh nến đi!” Cảnh Tô nhìn Hàn Tử Dương, trong mắt cô đầy ý cười, nụ cười đó khiến Hàn Tử Dương bị hòa tan trong nháy mắt.

Hàn Tử Dương rốt cuộc cũng tin câu nói kia, anh hùng thật khó qua ải mỹ nhân, huống chi anh còn không phải anh hùng!

“Được, Cảnh Tô, em chờ một chút, anh xuống dưới nói với bọn họ!” Đây là khách sạn năm sao, có lẽ thịt bò làm cũng không tệ!

“Được!” Hàn Tử Dương không nghĩ nhiều, nhưng trong phòng vẫn chưa có nến, cho nên anh phải xuống nói với phục vụ một chút, quan trọng nhất là anh muốn có bầu không khí kia!

Nhìn Hàn Tử Dương rời đi, Cảnh Tô rục rịch trong lòng, cô muốn đi xuống tìm người kia hỏi rõ ràng một chút, nhưng lý trí lại ngăn cô lại!

Cảnh Tô mở chai rượu đỏ, bắt đầu rót rượu, cô lấy một bao thuốc màu trắng ra hạ thuốc cho Hàn Tử Dương, để anh ấy ngủ ngon một giấc!

“Cảnh Tô, em mau tới đây, xem anh chuẩn bị cho em này!” Hàn Tử Dương biết Cảnh Tô thích sườn xào chua ngọt, trước kia cô luôn nói với anh nhưng anh chưa từng để trong lòng, cho nên lúc này anh mới muốn mua một phần mang lên cho cô, hiếm khi được ăn món sườn xào chua ngọt mê người như vậy ở Ý.

“Ừm, em rất thích!” Cảnh Tô cũng không thể hiện nhiệt tình quá, vì cô đang khấn trương, nhưng hành vi này của Cảnh Tô trong mắt Hàn Tử Dương lại tưởng rằng cô không thích!

“Vây mau ăn đi!” Hàn Tử Dương không che giấu được thất vọng trong lòng, anh không biết phải nói với Cảnh Tô như thế nào nữa.

“Được!” Cảnh Tô nhắc đĩa lên ăn, cô rất thích vị chua đó, mấy ngày không có khẩu vị nên hiện giờ càng thêm thèm ăn, ăn nhiều thêm mấy miếng!

Leng keng, leng keng~

Chuông cửa vang, Hàn Tử Dương khấn trương đi ra mở cửa!

Nhìn phục vụ khách sạn cẩn thận đặt thịt bò lên bàn, bày biện đẹp mắt, kéo màn, vì không phải buổi tối nên bọn họ không đạt được hiệu quả ánh sáng mong muốn, cho nên phải kéo màn.

Nhân viên phục vụ sắp xếp xong thì lấy nến ra, sau đó đưa hoa hồng cho Hàn Tử Dương.

“Tiên sinh, có cần người ở lại phục vụ không ạ?”

“Ừm...” Hàn Tử Dương đang phân vân.

“Không cần đâu!” Cảnh Tô đoạt lời của Hàn Tử Dương, lên tiếng nói trước!

“Được rồi, các anh đi xuống trước đi, làm phiền rồi!” Hàn Tử Dương khách khí nói, mấy người phục vụ kia nhìn đến mặt đỏ tai hồng, vì lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy người ngoại quốc đẹp trai như vậy.

Đi sau cùng là một người châu Á, vóc dáng rất xinh xắn.

Trước khi đi cô ta nhìn họ một cái, như có nỗi khổ tâm gì đó. Sau khi nhóm phục vụ kia rời đi thì cô gái vẫn đứng ngốc ngoài cửa phòng!

“Cảnh Tô, ăn thịt bò đi!” Hàn Tử Dương cảm thấy rất vui vẻ, như được quay về như lúc trước, cũng là bữa tối dưới ánh nến như thế này, trong lòng anh khỏi nói thư thái bao nhiêu. Bây giờ ngẫm lại, quãng thời gian kia là lúc mà anh cảm thấy vui nhất!

“Được!” Cảnh Tô ăn vài ngụm, cảm giác ghê tởm kia lại dâng lên, nhưng vì để thành công cô nhất định phải nhịn xuống.

“Để anh rót rượu!” Hàn Tử Dương có ý tốt đề nghị!

“Được!” Cảnh Tô lấy ra hai ly rượu có sẵn đá, Hàn Tử Dương thuận thực rót rượu, không đợi Cảnh Tô nói anh đã uống hết một ly rượu đầy.

“Cảnh Tô, ly rượu này là anh nhận lỗi với em, trước kia mặc kệ anh lạnh nhạt thế nào, anh dùng ly rượu này bồi tội với em!” Hàn Tử Dương lại rót thêm một ly nữa, Cảnh Tô chỉ mỉm cười nhìn anh, trong mắt đầy vẻ bất an nhưng Hàn Tử Dương không hiểu, anh chưa bao giờ hiểu cô!

Nếu là Tư Mộ Thần thì đã sớm nhìn thấu tính toán của cô rồi! Tư Mộ Thần sẽ phối hợp diễn xong với cô, nếu an toàn, anh sẽ làm bộ như không biết gì, nếu không an toàn, anh sẽ đứng lúc cứu cô ra.

“Cảnh Tô, sao anh lại thấy choáng váng vậy? Cảnh Tô, anh, anh muốn...” Hàn Tử Dương nhào lên ôm chặt Cảnh Tô, Cảnh Tô vội vàng né tránh. Cô chạy chậm ra ngoài, ngay cả cửa phòng cũng không đóng.

Cảnh Tô thậm chí còn xem nhẹ người bên ngoài cửa phòng, đợi đến khi cô ta đi vào, Hàn Tử Dương nhìn dáng đáp rất giống Cảnh Tô thì bắt đầu hôn môi với cô ta.

Cô gái không phản kháng, vóc dáng nhỏ nhắn vốn không phải đối thủ của anh!

Hàn Tử Dương mơ hồ thấy thiếu cái gì, cô gái đã vội vàng nhặt quần áo trên đất rồi rời khỏi phòng. Cô không thể để những người này biết mình, cô tới đây đã là trái với quy định của khách sạn, bây giờ càng thêm sai lầm, dám xảy ra quan hệ với vị khách tôn quý đó!

“Đinh Tiểu Vũ, mày làm sao vậy, sao có thể lớn mật đến thế!” Cô thích vị khách kia, nhưng nằm mơ cô cũng không ngờ hai người có thể có quan hệ xác thịt!

Cảnh Tô vội vàng chạy xuống lầu. Người kia nhìn Cảnh Tô, ánh mắt vô cùng kích động!

“Đi theo tôi!” Ông lão để Cảnh Tô đi theo mình, Cảnh Tô cũng nghe theo, không biết vì sao mà cô rất có cảm giác an toàn với ông ta!

Đi tới một cây đa lớn thì ông lão ngừng lại, xung quanh vắng lặng, bên cạnh có một căn nhà cổ cũ nát, xem ra đã lâu không có người ở!

“Vào thôi!” Ông lão nhìn nhìn chung quanh, để Cảnh Tô khấn trương trong nhà.

“Sao lại mang tôi tới đây?” Cảnh Tô nghi hoặc hỏi, ông lão phức tạp nhìn cô.

“Bà nội của cô thế nào rồi?” Ông lão đột nhiên mở miệng lưu loát nói tiếng Trung, điều này khiến Cảnh Tô hơi kinh ngạc.

Đợi đến khi ông lão cảm vũ khí lên, cô mới ý thức được đây không phải là người Ý mà là người giống như cô!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Cái gọi là sâu xa

“Ông là ai?” Cảnh Tô dùng tiếng Trung hỏi lại lần nữa, cô nhìn ông lão kia, trong lòng có chút phòng bị.

“Ta là ông nội con.” Ông ta trả lời một câu vô cùng khó tin, nhiều năm như vậy, bọn họ chưa từng nghe thấy tin tức của ông nội, lúc này ông ta đột nhiên nói ông ấy là ông nội mình, cô có chút khó thừa nhận nổi.

“Làm sao có thể?” Trong lòng Cảnh Tô, ông nội nhà bọn họ không thể nào là một người như vậy.

“Bé con, không tin cũng phải tin thôi, bà nội con vẫn tốt chứ?” Ông lão có chút lo lắng bồn khoăn, thoát nhìn cứ như người nghèo không tìm được cách giải quyết vấn đề no ấm của bản thân mình vậy.

“Bà nội đã qua đời rồi.” Dù ông ấy đã nói là ông nội mình, nhưng cô vẫn không thể tự nhiên được, tâm lý vẫn còn xoắn xuýt.

“Chúng ta trước đến nhà hàng nhỏ gần đây ăn một bữa cơm đi.” Cảnh Tô đề nghị, bụng của ông đã kháng nghị không ít rồi.

“Được.” Ông ngưng ngưng gãi đầu đi theo sau Cảnh Tô, còn thỉnh thoảng nhìn người xung quanh, ông biết hành động của mình sẽ mang đến rất nhiều trở ngại cho Cảnh Tô, nhưng mà ông không kìm lại được.

“Cảnh Tô, đi theo ông!” Thấy người bên kia đang tới, ông vội vàng gọi tên Cảnh Tô sau đó bắt đầu chạy. Bọn họ chạy vào các đường phố nhỏ của Ý, may mà Cảnh Tô đã theo Tư Mộ Thần học được một ít, mấy con đường này cô vẫn có thể ứng phó được.

Nhưng Cảnh Tô không biết là cô đã tạo thành một cảnh đẹp trên đường, một phóng viên đang chụp hình, nhìn thấy cô gái phương Đông xinh đẹp kia thì lập tức lấy máy chụp lại, sau đó dùng làm ảnh bìa cho tạp chí của Ý, bởi vì loại xinh đẹp linh động này của cô đã phát huy ở đôi mắt vô cùng nhuần nhuyễn.

“Được rồi, đây là khu an toàn.”

Nhìn một vòng chung quanh, chỗ bọn họ chạy tới vẫn là cây đa kia!

“Ông lão, rốt cuộc ông muốn nói gì với con?” Cảnh Tô không kêu tiếng “ông nội” được, chỉ có thể nói qua loa như vậy.

“Nha đầu Cảnh Tô, con nhanh chóng rời khỏi Ý đi! Mau mau rời đi!” Về mặt ông lão đột nhiên vô cùng khẩn trương.

“Vì sao?”

“Chẳng lẽ con không biết những người Ý phái ra kia vẫn luôn đang lùng bắt con sao?” Ông lão cảm thấy kì quái, vì sao cô lại không biết được?

“Con biết, con đến Ý là để giải quyết chuyện này.” Cảnh Tô kiên định nhìn ông, cô không muốn người thân cạnh mình lại bị thương nữa.

“Con bé ngốc, con có biết mình đang làm gì không? Con là đang chui đầu vô lưới, nghe lời ông mau chạy đi!” Nếu Cảnh Tô bị bắt, cô sẽ gặp phải kết cục tệ hại!

“Con phải giải quyết chuyện này, nếu không người bên cạnh con sẽ luôn bị thống khổ hành hạ!” Cảnh Tô chân thành nhìn ông.

Ông lão cảm thấy mình không thể ngăn cản quyết tâm của đứa nhỏ này nữa, nhưng cô ít nhất cũng phải có quyền hiểu rõ chân tướng!

“Nếu con đã quyết định, như vậy ta sẽ nói hết mọi chuyện với con.” Ông lão khe khẽ thở dài, đều là nghiệt ông tạo ra, ông có lỗi với người phụ nữ đó, càng có lỗi với con cháu của mình.

“Kỳ thực việc này đều là lỗi của ông, đều là ông nội vô dụng, nếu lúc trước không phải ông, bà nội con cũng không cần trải qua việc này. Cảnh Tô, bà nội con chính là thủ lĩnh bang phái!” Thật ra ông cũng là do bất đắc dĩ, ông chẳng qua chỉ là nắm giữ một nhánh nhỏ trong bang mà thôi, lúc trước sau khi Cảnh Thái Lam thương tâm đi đến Ý, sáng lập hắc bang này, ước nguyện ban đầu của bà chẳng qua là muốn trợ giúp những tên hắc bang không có nhà để về, hoặc bị bắt làm hại.

“Sau này, bà ủy thân gả cho ông, chúng ta đã có ba con, sau đó là chú con, nhưng chính ngay thời điểm bà con đến kỳ sinh, bọn chúng đã có động tĩnh. Ban đầu là những bộ hạ không cam lòng phục tùng nên bắt đầu đề cử những tên có năng lực lãnh đạo, vì thế bang phái mới chính thức đi lên đường hắc bang, trước kia vốn chỉ là một bang phái thuần túy mà thôi.” Ông lão nhớ đến ngày đó, bọn họ đã có khao khát thế nào, nhưng ai lại muốn nghênh đón những ngày thống khổ như thế sau này đâu, điều bọn họ có thể làm cũng chỉ là nhìn hạnh phúc vượt khỏi tầm tay mà thôi.

“Bà của con vẫn có uy vọng với các anh em, tên lãnh đạo kia sợ bà con một khi nói ‘không’ thì hẳn sẽ phải xuống đài, cho nên hẳn muốn nghĩ cách giải quyết hai chúng ta! Nhưng trước đây bà con có ân với một người, cho nên vừa nghe bọn họ muốn đối phó chúng ta thì cậu ta suốt đêm báo tin tới đây, dù vậy vẫn chậm một bước. Bà nội con mang theo ba con về nước, còn ta thì bị kẹt ở đây!” Ông lão suy sút nhìn cây đa, hốc mắt đầy nước, chuyện thống khổ nhất đời chính là phải xa rời nhau!

“Bà nội con sáng lập công ty, có ai ngờ nó là dùng để tẩy tiền đen, đều dùng thuốc phiện để giao dịch.”

“Làm sao có thể?” Cảnh Tô kinh ngạc, Cảnh Thái Lam luôn buôn bán thực phẩm mà?”

“Bà con làm vậy đều vì ông, cho đến khi ba con tiếp nhận công ty, ba con mới dùng khả năng của mình đưa công ty thoát khỏi tay bọn chúng, mà ta được sự trợ giúp của người kia cũng trốn thoát.” Có thể nghĩ, sau đó là những ngày trốn trốn tránh tránh của ông, nhìn tất cả những thứ này, tin rằng đó đều là nguy trang của ông phải không?

Cảnh Tô e ẩm trong lòng, “Mang con đi gặp những người đó đi!” Cảnh Tô vẫn chấp nhất, cô nhất định muốn kết thúc mọi chuyện, hiện tại bọn họ chỉ cần vui vẻ qua ngày, cũng không muốn đoạt về cái gì cả.

“Kỳ thực những người đó vẫn luôn ở cạnh con.”

“Cái gì?” Cảnh Tô kinh ngạc, làm sao có thể?

Quả thật là vậy, Hàn Tử Dương vẫn luôn bên cô, Hàn Tử Dương là người đầu tiên hắc bang phái đến tiếp cận Cảnh Tô, cả cha của Hàn Tử Dương cũng vậy.

“Ông nội Hàn Tử Dương chính là một trong những người lãnh đạo?”

“Không thể nào, không thể nào!” Cảnh Tô liên tiếp lùi về sau, không thể chấp nhận sự thật này, đúng là kết quả cô không ngờ nổi.

“Nha đầu, con biết Hàn Tử Tuấn không? Tên gia hỏa đó vẫn luôn đuổi giết con, mà các trưởng lão trong bang còn muốn lấy tư liệu buôn lậu thuốc phiện trước kia của bà nội con trong tay con nữa.”

“Hàn Tử Tuấn là ai?” Cảnh Tô mê man, cô luôn không biết Hàn Tử Dương còn có một em trai nữa.

“Là em trai của Hàn Tử Dương, cậu ta sở dĩ đuổi giết con là vì một người đàn ông, tên là Điều Tuyết Thần.”

“Điều Tuyết Thần sao?” Đó là tên của anh trai mà, hóa ra anh ấy không chết, anh ấy không chết!

“Anh ấy ở đâu, con muốn đi tìm anh ấy!” Cảnh Tô nắm chặt lấy cánh tay của ông lão, cô vô cùng chờ mong với tin tức này.

“Bọn họ đã về nước rồi.”

“Họ về nước làm gì?” Cảnh Tô nghi hoặc, chẳng lẽ anh ấy đã tỉnh?

“Nha đầu, bọn họ về nước là để tìm con.” Bởi vì người kia còn ôm một chút ảo tưởng cuối cùng, mỗi lần nghe thấy tên Cảnh Tô, cậu ta sẽ có phản ứng, cho nên người trong bang mới ngừng đuổi giết Cảnh Tô.

“Con lập tức quay về.” Cảnh Tô ngắt lời ông lão, dẫn theo ông về khách sạn, không phải không muốn trực tiếp đi nhưng ông khẳng định không có hộ chiếu.

Trong khách sạn, Hàn Tử Dương vẫn đang ngủ say, Cảnh Tô nhìn quần áo phân tán trên đất, trong lòng cô khủng hoảng, có phải Hàn Tử Dương gặp chuyện gì rồi không?

“Hàn Tử Dương, Hàn Tử Dương?” Cảnh Tô vội vàng đi vào, nhưng cô bị ông lão kéo lại, ông cảm thấy con gái không thích hợp nhìn thấy cảnh tượng này.

Nhưng ngoài dự kiến của ông, Hàn Tử Dương không ngủ khỏa thân. Ông nhìn cậu ta, rút một cây súng bên hông ra, ông hận người này, chính xác mà nói thì ông hận cả nhà của người này!

“Dừng tay!” Cảnh Tô đang lo lắng, vừa vào thì nhìn thấy ông đang giơ súng vào Hàn Tử Dương, tim cô nhảy vọt lên cổ họng! Tuy rằng anh ta đã làm chuyện không tốt với cô, thậm chí có thể nói là thù hận gia tộc, nhưng cô chưa từng muốn tiếp tục để những chuyện này rồi rầm đến đời sau, Hàn Tử Dương cũng không làm chuyện gì quá đáng với họ.

“Vi sao?” Trong mắt ông lão đầy nghi hoặc, ông không thể hiểu tâm tình của cháu gái mình, rõ ràng giữa họ có thù hận mà?

“Chúng ta còn phải dựa vào anh ấy để lấy được hộ chiếu.” Cảnh Tô tùy tiện nêu một lý do, sau đó kéo ông lão ra ngoài dùng cơm.

Nhưng trong khách sạn năm sao, một cô gái quần áo sang trọng mang theo một người chật vật như ăn mày khiến bảo vệ trong khách sạn chú ý, bọn họ cho rằng Cảnh Tô đang bị uy hiếp.

“Tiểu thư, phiền cô mở cửa ra, cô vẫn ổn chứ?” Bảo vệ đến trước cửa phòng hỏi.

“Các anh có chuyện gì không?” Cảnh Tô nghi hoặc nhìn nhìn ông lão, mấy người này có khi nào gây bất lợi cho họ không? Cô biết hiện giờ cô không thể tin tưởng người nào.

“Tiểu thư yên tâm, chúng tôi sẽ không uy hiếp đến tính mạng của cô, chúng tôi chỉ muốn xác nhận là cô an toàn.” Bảo vệ nói rồi nhìn thoáng vào trong phòng, Cảnh Tô hiểu ra bọn họ đang hoài nghi ông nội. Xem ra không thể không cho họ vào rồi.

“Mấy người vào đi.” Cảnh Tô chỉ có thể để họ nhìn thấy tình hình thật, nếu không sẽ bị nghi ngờ.

Nhìn người vừa đi ra khỏi phòng tắm, ngay cả Cảnh Tô cũng thật không ngờ ông lại suất khí như vậy, tuy ông đã già nhưng vẫn có thể nhìn ra vẻ tuấn mỹ khi còn thanh niên. Hơi thở của ông hòa với mùi máu, dù là khuôn mặt người phương Đông nhưng sống mũi và góc cạnh vẫn có cảm giác cương nghị của người Ý.

“Xin lỗi, đã quấy rầy rồi!” Rất hiển nhiên, người quý khí này và người như ăn mày lúc này là một, cũng không phải làm chuyện xấu gì, bọn họ đã hiểu nhầm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Đại Kết Cục

Hàn Tử Dương thức dậy, thấy tình hình thực tế của mình, anh một lòng tưởng rằng Cảnh Tô, cho nên trong ánh mắt nhìn Cảnh Tô mang theo dày đặc say đắm và yêu thương, bởi vì chú ý tới trong phòng còn có người thứ ba, Hàn Tử Dương cũng không có truy xét tường tận làm cái gì, nhưng mà anh lại lơ là nhìn xuống đồ tươi trên giường, Cảnh Tô đã là mẹ của một đứa bé, sao còn có thể như vậy?

“Cảnh Tô, vị này là?” Trong ý thức của Hàn Tử Dương, hình như Cảnh Tô không biết người như vậy?

“Tử Dương, ông ta là bà con của em ở Italy, bây giờ chúng ta lập tức trở về nước đi!” Trong ánh mắt Cảnh Tô có lo lắng, bộ dạng nhìn Hàn Tử Dương rất là thống khổ.

“Được rồi, chúng ta lập tức đi ngay!” Hàn Tử Dương kéo Cảnh Tô, bắt đầu chuẩn bị hành lý, Italy, anh giấu lại đều là nguy hiểm, lúc trước anh điên rồi

mới đáp ứng cô chịu đến Italy, một khắc mang cô đi, anh liền hối hận

“Từ Dương, từ từ, anh giúp ông ta làm hộ chiếu đi!” Cảnh Tô nhìn anh, lập tức không biết xưng hô như thế nào, bởi vì cô chưa bao giờ biết rõ tên của ông ta.

“A, Từ Bang Kỳ!” Đối với ánh mắt kỳ quái của hai người, trong mắt ông chỉ có cô đơn.

Thật ra trong lòng của Cảnh Tô hơi hộp một chút, Từ? Chỉ là giống thôi, hay là trùng hợp như vậy?

Hàn Từ Dương biết rõ trong lòng Cảnh Tô xuẩn quýt, nhưng mà cũng không nói ra, chỉ là ôm chặt Cảnh Tô

Nhưng mà rất nhanh, Cảnh Tô liền tránh khỏi ôm ấp của Hàn Từ Dương, cho dù chỉ là cái ôm đơn giản cũng làm cho cô cảm thấy không thoải mái, trong xương cốt của cô vẫn là một thiếu nữ cực kỳ truyền thống, cô cho rằng Từ Mộ Thần, cả đời này, cô hi vọng cùng một mình Từ Mộ Thần hạnh phúc đi tiếp, nhưng mà, lời nói của ông cụ có thật không?

Nhưng mà hiển nhiên ông cụ không chú ý đến không khí cổ quái giữa bọn họ, ông cũng chỉ đắm chìm trong thế giới của mình

"Anh lập tức đi làm!"

- - phân cách tuyến - -

Quốc nội, Hàn Từ Tuấn đặt chân ở chỗ đó, nghe nói, đó là nơi anh và cô cùng nhau du ngoạn, nơi mà cả hai từng có khoảng thời gian vui vẻ

“Tuyệt Thần, tôi mang anh đến rồi, anh có muốn mở mắt to để nhìn xem đây có phải là nơi anh từng đến hay không?” Hàn Từ Tuấn nhìn Diêu Tuyệt Thần không dám nháy mắt, anh nỗ lực nhìn anh ta, một động tác rất nhỏ, anh cũng không dám bỏ qua

Hiển nhiên, anh thật sự có thêm hứng thú với Cảnh Tô, bằng không vì cái gì mỗi khi nhắc đến Cảnh Tô, anh đều có phản ứng, xem ra lần này về nước thật sự đáng giá!

“Alo, chú Diêu, còn nhớ con không?” Hàn Từ Tuấn móc điện thoại ra điện cho Diêu lão đại một cuộc, anh chỉ muốn nói cho ông biết, anh và Tuyệt Thần đã về nước, chỉ là thế mà thôi

“Từ Tuấn, con, sao con lại gọi điện thoại đến đây? Có phải là Tuyệt Thần nó?” Trong lòng Diêu lão đại khủng hoảng, ông rất lo lắng cho con của mình, để cải thiện y thuật tốt hơn, ông đã học tập với rất nhiều người, thậm chí ông còn đi nghiên cứu máu nhân tạo, sở dĩ Diêu Tuyệt Thần hôn mê lâu như vậy, là bởi vì anh bị mất quá nhiều máu, dẫn đến bị sốc, mấy năm nay anh ở nước ngoài bị truyền vào rất nhiều máu, nhưng hình như cũng không có bao nhiêu tác dụng, quan trọng nhất là chính bản thân anh không muốn tỉnh lại

"Không có gì, bác trai, chúng con chỉ là trở về nước, con nghỉ ngơi về nước, có thể Tuyệt Thần sẽ sớm tỉnh lại!" Hàn Từ Tuấn nói qua điện thoại, sau đó ôm người đàn ông đến trên giường, bởi vì hôn mê nên người đàn ông rất nhẹ, rất nhẹ, cho nên dường như chỉ cần một mình Hàn Từ Tuấn là có thể ôm người lên

"A? Các con về nước rồi à? Nhưng mà chúng ta vẫn còn chưa đến Cảnh gia để lấy đồ, chúng ta.." Giọng nói của Diêu lão đại lo lắng lộn xộn, ông rất là sợ hãi, nếu như nó muốn làm ra chuyện gì với con trai của mình, vậy mình nên làm gì bây giờ?

Lúc trong lòng ông đang suy nghĩ, đồng thời cũng âm thầm oán hận người con gái không tốt kia, nếu như không phải cô ta, Tuyệt Thần không phải là bộ dạng như bây giờ, Tuyệt Thần của ông, trong lòng ông đang rỉ máu!

“Chú Diêu, không nên gấp gáp, đồ tự nhiên là chúng ta phải nhận được, nhưng mà hiện tại quan trọng nhất là làm cho Tuyệt Thần sớm tỉnh lại” phong cách này một chút cũng không giống Hàn Từ Tuấn, trong mắt ông, Hàn Từ Tuấn là âm độc, không đạt mục đích không bỏ qua, bộ dạng như vậy ngược lại làm cho ông có chút không quen.

"Ha ha, vậy là tốt rồi, con nhà đầu Giang gia kia cũng bị chúng ta nắm ở trong tay rồi, hành động của Từ Mộ Thần đều ở dưới mắt của chúng ta, cho nên chúng ta không cần lo lắng, kế hoạch của bọn họ chúng ta đều biết đến!" Diêu lão đại vui vẻ nói, nhưng mà người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại lại không nghĩ như vậy, Từ Mộ Thần là ai? Nếu như có thể dễ dàng đánh bại như vậy, cũng sẽ không trẻ tuổi như vậy đã ngồi vào vị trí thượng tướng, cho nên anh vẫn có chút quyết đoán.

“Thật sao? Tốt lắm, chú à, mấy ngày nữa chúng con trở về thăm các người một chút! Tốt nhất là nhìn thấy Mộng Lan!” Giọng nói của anh u ám, nhưng lúc này Diêu Mộng Lan cũng đã sớm không còn ở trong nước rồi, cô đã sớm đến Italy

Mà Từ Mộ Thần cũng nhận được tin tức, nghe nói là Hàn Từ Tuấn trở về nước, anh càng lo lắng kế hoạch lúc đầu bị cản trở

"A Tuấn, gia tăng tốc độ, kế hoạch của chúng ta phải tiến hành trước thời hạn!"

Anh nhìn Giang Phi Á, giao cho anh ta cái gì đó. Dù thế nào cũng thật không ngờ, anh lại là người vạch ra trận chiến tranh không khói lớn nhất

"Được!"

"A Tuấn, chị dâu của anh ở nước ngoài cũng không biết có ổn hay không?" Từ Mộ Thần nói lảm nhảm một câu

“Lão đại, bằng không anh tự mình đi đón chị dâu trở về đi! Nơi này có chúng tôi!” Anh còn không có người yêu, cho nên không biết cái cảm giác khác cốt ghi tâm, cho nên không thể nói yêu say đắm như thế nào mới lo lắng như vậy

"A Tuấn, chờ sau khi chúng ta cần quét hết, tôi và cậu sẽ ra nước ngoài đón chị dâu cậu!" Kỳ thật chờ đến khi chuyện này kết thúc, không biết anh còn có thể ở trong bộ đội hay không

“Được!” Đường Tuấn cúp điện thoại, liền tranh thủ chọn ra mấy bộ đội tinh anh tản ra bốn phương tám hướng, những công an chìm này đã sớm mai phục tốt ở các bến cảng, lần này một người cũng không thể chạy thoát!

“Đường Liên, phát hiện nhân vật khả nghi đang tiến đến bến cảng!”

"Lập tức chặn đường, sau đó bí mật giam giữ, tất cả đều tiến hành âm thầm!" Sau khi nhận được tin tức, bọn họ nhất định không thể để sót một người. Khoa trương đã lâu như vậy, cũng đủ rồi, giấu lại lão đại và chị dâu bị cấp dưới kích động đắc tội, anh đều vì bọn họ mà đau lòng, còn có Lục Phạm kia, không biết là khiếm khuyết bẩm sinh, trước kia không chỉ là gián điệp, còn cưới một người vợ có thân thể lớn, tuy nhiên về tình cũng có thể tha thứ, nhưng mà, trong lòng anh vẫn không thể xem trọng!

"A phạm, anh cho tôi chết đi, đừng có hương pha ôn nhu, trận địa của chúng ta cần phải có anh!" Đường Tuấn ngồi ở trên xe việt dã, chính là đang tiến đến biên cảnh. Bọn họ chết cũng phải canh giữ chặt trận

"Nha Nha, anh cùng A Tuấn đi chấp hành nhiệm vụ trước! Em phải ngoan ngoãn ở nhà, chăm sóc tốt cho cục cưng và đại ca!" Mấy ngày nay Lục Phạm thấy Giang Phi Á yên lặng, trong lòng mơ hồ chờ mong, có lẽ cuộc sống tương lai cũng không phải không có hi vọng.

"Được, anh đi đi!" Giang Phi Á nhìn anh nhu thuận trả lời, cô đang dỗ cục cưng bú sữa, sau đó cười ngọt ngào với Lục Phạm

“Nhớ chăm sóc tốt cho mình!” Lục Phạm hôn lên trán cô một cái, sau đó rời khỏi

Ngay khi Lục Phạm ra ngoài, Giang Phi Á lái xe mang theo đại ca và cục cưng trở về nhà mẹ đẻ, để bọn họ ở nhà mẹ đẻ

“Mẹ, mẹ giúp con chăm sóc đại ca và cục cưng, đại ca chỉ có thể ăn nhẹ gì đó, nếu như phát hiện tình trạng đại ca bất thường, mẹ lập tức tìm bác sĩ cho đại ca!” Giang Phi Á nhẹ nhàng nhắn nhủ vài câu, sau đó rời khỏi, cầm hộ chiếu của mình, bay đi Italy, Tô Tô, việc trước kia đều là do mình sai, bây giờ mình tới bảo vệ bạn

Cô biết tin tức mới nhất, Diêu Mộng Lan đã đến Italy rồi, hơn nữa đi với Cảnh Tô, cô chỉ có thể lập tức đặt chuyến bay đến Italy, hi vọng còn kịp

Thời điểm máy bay đáp xuống, Giang Phi Á vừa mới ra khỏi cửa, sau đó nhìn thấy đám người Cảnh Tô đang chuẩn bị đi kiểm vé, không biết vì cái gì, cô muốn xem bọn họ kiểm vé, lo lắng trong lòng không hạ xuống, ngược lại càng thêm lo lắng

Cô đứng nguyên tại chỗ dường như quên đi về phía trước, lúc cô thấy Cảnh Tô xoay người đi bỏ rác, bị một bàn tay to mạnh mẽ bắt được, cô thậm chí không kịp la lên, bọn họ rất nhanh đã đem Cảnh Tô đi, đợi tới khi Giang Phi Á phản ứng kịp, cô vội vã đuổi theo

Hàn Tử Dương và ông cụ cũng không nhìn thấy màn này, bởi vì thật sự là quá nhanh, đợi đến lúc đăng ký, Hàn Tử Dương chờ mòn chờ mỏi mà người cũng không đến, anh mới bảo ông cụ lên phi cơ, anh ở lại tìm người, anh gọi điện thoại cho Tư Mộ Thần, dù sao Tư Mộ Thần cũng là chồng của Cảnh Tô, thân thích của Cảnh Tô, Tư Mộ Thần sẽ an bài tốt!

“Alo, Tư Mộ Thần, trên chuyến bay từ thành phố Đàm Sơn đến Italy có một người bà con của Cảnh Tô, anh nhớ đi đón ông ta!” Hàn Tử Dương nói xong vội vàng cúp điện thoại, anh muốn đi tìm Cảnh Tô

“Cảnh Tô, Cảnh Tô, em đang ở đâu?” Hàn Tử Dương ở trong phi trường lại gọi to như vậy, mà vừa vặn lúc Giang Phi Á đuổi theo Cảnh Tô ra phía sau sân bay, thấy xe chạy mất

Cô chỉ có thể nghĩ tới người đàn ông trong phi trường kia, sau đó tranh thủ thời gian đi tìm Hàn Tử Dương

“Hàn Tử Dương, mau theo tôi!” Đối với sự xuất hiện của Giang Phi Á, trong mắt Hàn Tử Dương đều là kỳ quái, chẳng lẽ cô ta có liên quan đến việc Cảnh Tô mất tích?

“Giang Phi Á, tại sao cô lại xuất hiện ở Italy, cô nói, Cảnh Tô đột nhiên không thấy đâu, có phải liên quan đến cô không?” Hàn Tử Dương đỏ mắt, anh nhìn Giang Phi Á bằng ánh mắt lạnh lùng

“Được rồi, Hàn Tử Dương, anh đừng động kinh, tranh thủ thời gian đi theo tôi đi! Cảnh Tô bị người ta bắt đi, bây giờ anh tin tôi một lần đi! Thấy không, cái này chính là số đuôi xe Hàn Tử Dương, nếu không tìm thấy Cảnh Tô, anh lại tìm tôi tính sổ, được không? Dù sao tôi cũng không chạy được!” Giang Phi Á nhìn xe càng ngày càng xa, cô cấp bách dậm chân

Hàn Tử Dương nhìn bộ dạng của Giang Phi Á, cũng không giống đang lừa gạt anh

Thấy Hàn Tử Dương đã tin mình, cô liền kéo Hàn Tử Dương tiến đến bên kia

Hàn Tử Dương ngăn một xe taxi lại, sau đó rất nhanh anh đã liên lạc với người ở chỗ này, anh án theo bản số xe này, sau đó rất nhanh bọn họ đã khóa

chặt mục tiêu

Đi vào một cái sân rộng trước, bọn họ mất đi tung tích chiếc xe kia, sau đó bọn họ rất nhanh xuống xe.

"**!" Hàn Tử Dương xuống xe đạp tăng đá trên đường, sau đó chờ xe anh vừa gọi tới

"Đại thiếu!" Người tới cung kính cúi đầu với Hàn Tử Dương

"Được rồi, tranh thủ thời gian đuổi theo dấu vết!" Hàn Tử Dương bức bối nhìn bọn người vô dụng này, sau đó lên xe, anh tới Italy đã phân phó bao lâu, bảo bọn họ bảo vệ Cảnh Tô cho tốt, lại để cho người ta bắt cóc cô ở sân bay, trong lòng anh cực kỳ giận dữ

Ngồi trên xe, Giang Phi Á nhìn Hàn Tử Dương, trong ánh mắt đều là vẻ phức tạp

Cô vốn tưởng rằng Hàn Tử Dương chỉ là con trai của doanh nhân bất động sản bình thường, xem ra, anh và tổ chức xã hội đen Italy không thoát được quan hệ, rốt cuộc anh là ai, có thể ở Italy điều động nhiều người như vậy

"Từ Tuấn đâu?" Hàn Tử Dương mở miệng, sao anh không biết Hàn Tử Tuấn đang làm trò quỷ, đúng, tại sao anh không nghĩ chỉ có Hàn Tử Tuấn mới có thể bắt cóc Cảnh Tô

"Tiểu thiếu ra nước ngoài" Người áo đen mặt không biểu tình nhìn về phía trước.

"Đi nơi nào?"

"Đi nước Z!"

"Nước Z! Đi rồi sao?" Hàn Tử Dương quả thật không thể tin, đi nước Z, Cảnh Tô bị nó mang trở về nước sao?

"Đại thiếu, Tiểu Thiếu đi tìm một người tên là con gái của Cảnh Tô!"

Nghe được lời của bọn họ, thần kinh Hàn Tử Dương bắt đầu khẩn trương, quả nhiên nó đang tác quái

"Đi khi nào?"

"Đi khoảng một tuần!" Người áo đen nghi hoặc nhìn thiếu gia, sau đó hần càng thêm cẩn thận trả lời

"A " Anh thất vọng rồi, anh cho là anh đã giữ bí mật tốt như vậy, sao có thể để cho bọn họ biết được tin tức của anh. Trừ bọn họ ra, còn ai có thể đánh chủ ý lên Cảnh Tô

"Không cần suy nghĩ, Hàn Tử Dương, là Diêu Mộng Lan mang Cảnh Tô đi, kế hoạch của cô ta tôi đều biết rõ!" Kỳ thật cô không biết tại sao Diêu lão đại lại tiết lộ tin tức này cho cô, ông tự mình cho Diêu Mộng Lan biết kế hoạch, mặc dù là hoài nghi, nhưng mà Diêu Mộng Lan có thể làm tính, cô vẫn tin tưởng.

"Làm sao cô biết?"

"Không cần lo cho làm sao mà tôi biết được, tranh thủ thời gian tiến đến bến cảng đi!" Giang Phi Á thúc giục.

"Đi cảng buôn lậu lớn nhất!" Nếu như bọn họ muốn đem người ra ngoài, nhất định là phải đến bến cảng!

"Dạ!" Người áo đen đặt tới hai trăm mã lực, mặc dù không phải nhanh nhất, nhưng mà tuyệt đối xem như là dòi phong cảnh trên đường cao tốc. Mặc kệ đèn đỏ, bọn họ đều không ngừng xông qua.

Một đám người lục lọi bến tàu, nhưng mà hoàn toàn không tìm được chút dấu vết gì để lại

Vài người bên kia chú ý tới vẻ mặt Giang Phi Á, Giang Phi Á vẫn luôn luôn chú ý đến bọn họ, thấy ánh mắt của bọn họ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào một chỗ, hơn nữa là về mặt khẩn trương cao độ

"Hàn Tử Dương, đi vào trong đó, đi vào trong đó nhìn xem!" Giang Phi Á chỉ vào phía nhà máy, cô hoài nghi Cảnh Tô bị nhốt ở bên trong, bằng không tại sao bọn họ lại gấp gáp như vậy

Ngay khi bọn họ nhìn về chỗ kia, một chiếc xe màu đen có rèm che, nhanh chóng lái lên sàn tàu, đối mặt với Giang Phi Á đang đứng gần boong tàu chờ tin tức, sau khi xe chạy lên boong tàu, cô cũng kịp thời chạy lên, thân thể trên thuyền bổ nhào về phía trước, Hàn Tử Dương quay đầu lại nhìn một màn kia, lập tức hiểu rõ, bọn họ trúng kế diệu hổ ly sơn, lập tức triệu tập ca-nô ở bến cảng

- - phân cách tuyến - -

Trong biên giới nước Z, Tư Mộ Thần lần lượt nhìn từng tấm ảnh chụp, mặt không biểu tình.

"Lão đại, đám người kia còn không có hành động, nhưng mà bọn họ lui tới với tất cả quan viên trong đơn vị, nội dung đơn giản đều muốn làm cho anh

xuống đài, bọn họ muốn lợi dụng hai chuyện lần trước!” Lục Phạm và Đường Tuấn nhìn Tư Mộ Thần, vẫn đang chờ chỉ thị tiếp theo của anh

"Không có việc gì, cứ yên lặng xem xét!" Tư Mộ Thần đứng lên, nghĩ là ngồi quá lâu, tâm phiền ý loạn, giống như nha đầu Cảnh Tô kia xảy ra chuyện

"Lão đại, vậy vẫn tiếp tục hành động sao?"

"Tiếp tục, từ giờ trở đi chuyển một phong thư đến Viện Kiểm Soát, để cho bọn họ thụ lí án kiện!" Tư Mộ Thần nhìn một xấp thư tín dày đặc trên bàn, đều là những bằng chứng phạm tội, bọn họ muốn một ngày lại một ngày gửi đi Viện Kiểm Soát, trái lại anh muốn nhìn đám người kia bắt đầu bối rối như thế nào

"Đạ!" Đường Tuấn và Lục Phạm bắt đầu xoa tay, kỳ thật chờ ngày này, bọn họ đợi đã bao lâu, từ ba năm trước khi bọn họ nhận được danh sách này trong tay Cảnh nhị thúc, bọn họ từng bước từng bước tiến hành kế hoạch này, bọn họ muốn từ từ thu lưới, nhưng mà hình như bây giờ càng dẫn thêm nhân vật cụ thể rồi

"Lão đại, Dương gia kia làm sao bây giờ?" Trong mắt bọn họ tình hình của Dương gia có vẻ phức tạp, bọn họ cảm thấy muốn xử lý, tổ chức lão thái công không biết là trách bọn họ như thế nào, tốt xấu gì Dương lão và Tư lão cũng là lão chiến hữu, nhưng mà nếu như chiến hữu đã tâm quá lớn, không biết Tư Bang Kỳ có thể tha thứ được hay không

"Làm như thế nào, làm như thế nào, trước khi Thẩm gia khai đao!" Phong thư đầu tiên gửi đi chính là Thẩm gia, Đường Tuấn cảm thấy lão đại nhà bọn họ nhất định là quan báo tư thù, Thẩm gia kia không phải đã từng muốn đạt được chị dâu sao.

"Ồi, A Phạm, anh nói, lão đại của chúng ta có phải là lòng dạ rất hẹp hòi không?"

"Tại sao nói như vậy?"

"Anh xem, lão đại của chúng ta động thủ đều là những người từng có ý nghĩ với chị dâu, Dung Gia, Hàn gia, Thẩm gia, Dương gia, " Đường Tuấn liệt kê từng cái

"Cậu biết cái gì là thuần chủng xử nam, cậu biết, lão đại của chúng ta thích chị dâu là của riêng, biết không? Giận đỏ cả mặt vì hồng nhan! Bây giờ lão đại đang làm chuyện này!" Nhưng mà, nếu không phải vì an toàn của Cảnh Tô, Tư Mộ Thần không cần thiết làm những việc này, nhưng mà chuyện này nhất định là liên quan đến Cảnh Tô, như vậy anh liền muốn đem những thế lực hung ác đó nhỏ ra hết

"Lục Phạm, tôi cũng cảnh cáo anh, anh nói như vậy liền coi như xong, nhưng mà không thể nói ở trước mặt người khác! Nếu không tôi liền nói chuyện tình yêu của anh cho con nha đầu Giang Phi Á kia!" Đường Tuấn không biết chuyện tình cảm, nhưng mà anh biết rất rõ chuyện tình của con bướm hoa hoét này, mỗi lần hấn đi tán gái, không phải lợi dụng mình sao?

"Được, được, xem như cậu lợi hại, Đường Tuấn, tốt nhất cậu nên cầu nguyện, cả đời cậu cũng không có vợ!" Lục Phạm hung tợn uy hiếp

"Nói đi thì nói lại, tại sao Giang Phi Á nhà anh không tới, lúc trước không phải theo chân anh thật gần sao?"

"Ở nhà!"

"A, nhưng mà cũng ba ngày rồi, một cú điện thoại cũng không có sao?" Đường Tuấn hồ nghi nhìn Lục Phạm, điều này làm cho Lục Phạm cảm thấy cũng rất là kỳ quái.

"Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy kỳ quái, tôi gọi điện thoại về nhà xem một chút!" Lục Phạm nghĩ như thế, nhưng mà điện thoại nhà cũng không có người tiếp, mà điện thoại của Giang Phi Á ở trạng thái không liên lạc được, rốt cuộc là làm sao vậy?

"A Tuấn, trong nhà không có người nghe điện thoại, hơn nữa điện thoại của cô ấy cũng không có người tiếp nghe, tôi muốn tranh thủ thời gian về nhà một chuyến, anh giúp tôi! Hoa đại ca giúp tôi tìm người!"

"Được!"

Thế nhưng sau khi Lục Phạm tìm khắp nơi, bọn họ cũng không tìm thấy bất kỳ tung tích gì, anh vội vàng trở lại nhà mẹ đẻ Giang Phi Á, nhưng mà chỉ nghe được tin cô để đại ca và cục cưng ở trong nhà

"A Tuấn, không thấy Nha Nha nữa, tôi đi tìm cô ấy, anh nói với lão đại vài câu!" Lục Phạm tranh thủ thời gian cúp điện thoại, sau đó vội vàng đi tìm người

Tư Mộ thần vừa nghe nói việc này, anh cũng lo lắng có phải bị Diêu lão đại bắt đi hay không, xem ra người đầu tiên anh phải xuống tay phải là Diêu lão đại mới phải

"A Tuấn, tập hợp người, lập tức xuất phát!"

Vừa lúc Diêu lão đại chuẩn bị lui lại, nhưng mà bọn họ không kịp trở tay đâm thủng cánh cửa. Diêu lão đại quả thực là không thể tin, tại sao chỗ của bọn họ lại bị xuyên qua? Trái lại Hàn Tử Tuấn, vẫn lạnh lùng không ít, nhìn tới mọi người, cũng chỉ là hơi chau mày, sau đó dùng thân thể che ở phía trước Diêu Tuyết Thần, hình như không đành lòng để cho tiếng động rầm rĩ bên ngoài quấy rầy đến anh!

“Xem ra ông phải cùng chúng tôi đi một chuyến!” Tư Mộ Thần nhìn Điều lão đại, bộ dáng rất là bất đắc dĩ, nhưng mà hiển nhiên ánh mắt của anh lưu chuyển không rời một chỗ.

“Thà bọn họ ra, bọn họ vô tội!” Điều lão đại chỉ con trai hôn mê của mình còn có Hàn Tử Tuấn, Tư Mộ Thần nhìn bọn họ, anh dường như chỉ cần liếc mắt là nhận định, đó là tiểu ca ca của Cảnh Tô, bộ dáng vẫn không có chút biến hóa

“Đẫn bọn họ về nhà của tôi!” Nếu như chờ Cảnh Tô trở lại, nhìn thấy bọn họ hẳn là vui vẻ, Tư Mộ Thần đang chờ nha đầu Cảnh Tô giải quyết xong mọi việc trở về

“Đây là nơi nào?” Hàn Tử Tuấn nhìn Tư Mộ Thần, âm lệ nhìn anh, Tư Mộ Thần nhìn người đàn ông mở miệng, mới phát hiện, người đàn ông này lại giống Hàn Tử Dương như vậy

“Hàn Tử Dương là gì của cậu?” Tư Mộ Thần quay đầu không nhẹ không nặng hỏi một câu, Hàn Tử Tuấn nhìn người đàn ông trong đầu óc lục soát rất nhanh, người đàn ông này là thiếu tướng, hay là chồng của cô gái kia, xem ra vẫn tương đối giá trị, bọn họ chỉ có thể ngoan ngoãn phục tùng một chuyến rồi

“Tôi là em trai của anh ta!” Anh thu hồi lệ khí trên người, sau đó giúp Điều Tuyết Thần tiếp tục đi về phía trước

“Không phải anh nói muốn mang bọn tôi về nhà của anh sao?” Người đàn ông tốt bụng quay đầu nhắc nhở Tư Mộ Thần một cái, nhắc nhở anh dẫn bọn họ về nhà

“Ừ, đi thôi!” Tư Mộ Thần không ngừng rửa sạch quan hệ, Hàn Tử Dương có người em trai như vậy, như vậy chỉ sợ Hàn gia cũng không đơn giản như mình đã điều tra, ở trong Hàn gia là nhân vật gì. Chỉ sợ không phải cầu kết với Tam gia cùng một chỗ mà là vì lực đức chính trị với nhau mà thôi

“Cậu từ đâu trở về?” Mặc dù cảm thấy ý nghĩ kia là chột lóc lên, nhưng mà luôn luôn cảm thấy được là cái dạng này, hẳn là cái dạng này

“Italy!” Hàn Tử Tuấn nhìn anh đột nhiên nở nụ cười, anh biết rõ anh ta đang lo lắng cái gì, nhưng mà anh ta lo lắng cái gì thì chính là cái đó

Trong lòng Tư Mộ Thần bỗng chốc hồi hộp, trong đầu sáng tỏ thông suốt

Lúc trước Hàn Tử Dương tiếp cận Cảnh Tô, bây giờ là em trai của anh ta, bọn họ đều có mưu tính trước

“Kế hoạch của các người là gì?” Tư Mộ Thần tận lực làm cho bản thân bình tĩnh lại

“Kế hoạch của chúng tôi? Khả khả, kế hoạch của tôi chỉ là muốn gặp mặt Cảnh Tô, đánh thức người anh em tốt đang hôn mê này thôi! Tại anh không biết? Anh ta đã từng một lần không được, nhưng mà tôi nói cho anh ta biết, nếu như anh ta chết, tôi liền cho Cảnh Tô chôn cùng anh ta, cho nên tôi liền cho người đuổi theo giết Cảnh Tô, chỉ làm như vậy, anh ta sẽ luôn luôn có ý chí sống sót!” Trong nội tâm Hàn Tử Tuấn tức giận nói chuyện với người đàn ông, nếu không anh thấy chết mà không cứu được, Điều Tuyết Thần cũng sẽ không biến thành cái dạng này

“Nếu là như vậy, tôi rất tiếc nói cho cậu biết, Cảnh Tô đi Italy rồi, chính là đi tìm cậu!” Tư Mộ Thần phần hận, rốt cuộc thì anh biết rõ người đàn ông điên cuồng này, vì Điều Tuyết Thần, hẳn là làm ra chuyện như vậy, hẳn có thể nghĩ ra đuổi giết Cảnh Tô, để cho Điều Tuyết Thần sống sót

“Phải không? Tuyết Thần, xem ra chúng ta lại phải về Italy rồi, nếu như anh vẫn chưa tỉnh lại, tôi sẽ hiến tế Cảnh Tô ở Italy cho anh xem, có lẽ tế lễ sẽ làm cho anh tỉnh lại!” Hàn Tử Tuấn nhìn Điều Tuyết Thần hoàn toàn không điểm xia đến sự tồn tại của Tư Mộ Thần

“Hỗn đản, vậy lần bắt cóc trước kia?” Tư Mộ Thần đột nhiên nhớ tới lần kia, Tư Mộ Vĩ nói lần đó là hắn làm, thực sự không phải là như vậy, thoát nhìn hẳn là có hai nhóm người.

“Khả khả, đều nói Tư thiếu tướng thật bản lĩnh, quả nhiên là như vậy! Sự thật là, Tư Mộ Vĩ muốn đối phó với anh, tôi cũng nhân cơ hội tham gia trong đó, lần trước bắt cóc Cảnh Tô quả thực là người của tôi!” Hàn Tử Tuấn đứng sừng sững đối với Tư Mộ Thần trên đất trống

“Nhưng mà đáng tiếc là Cảnh Tô đi Italy rồi sao, tự chui đầu vào lưới rồi, người của chúng tôi sẽ bắt cô ấy trở về! Yên tâm, trước khi Tuyết Thần tỉnh lại, tôi sẽ không thương tổn cô ấy!” Hàn Tử Tuấn tốt bụng nói xong, hình như anh vừa nhìn thấy tay người đàn ông kia cử động, anh thật vui vẻ, xem ra người con gái kia có bản lĩnh!

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì? Cậu muốn được cái gì?” Tư Mộ Thần đã tức giận tới biên giới rồi

“Tôi muốn được cái gì? Trên thế giới này mọi người là vì danh, vì lợi, nhưng tôi thật lòng chỉ muốn người anh em tốt của tôi tỉnh lại, vì cái gì mà không công bằng?” Hàn Tử Tuấn chất vấn Tư Mộ Thần, làm cho trong lòng Tư Mộ Thần cũng run lên, anh không ngừng hỏi chính mình, nếu như Cảnh Tô cũng thành cái dạng này, có phải mình cũng sẽ điên cuồng như vậy hay không?

“Chỉ cần cậu không làm tổn thương đến Cảnh Tô, tôi nhất định sẽ làm cho Điều Tuyết Thần sớm tỉnh lại!” Mặc dù Tư Mộ Thần nói xong, nhưng mà trong nội tâm cũng không tư vị, đối với Điều Tuyết Thần, trong lòng Tư Mộ Thần cũng không biết là nghĩ như thế nào, Cảnh Tô là của anh, lúc trước cũng là mình ‘Thấy chết mà không cứu’.

“Không cần anh giả bộ tốt bụng, lúc trước nêu như không phải anh không truyền máu cho đại ca Tuyết Thần, bây giờ anh ấy sẽ có bộ dạng như vậy sao?” Về mặt Hàn Tử Tuấn kích động

“Này, anh nói cái gì vậy? Chính anh cũng biết rõ lúc đó, lão đại của chúng tôi vừa chấp hành nhiệm vụ trở về, thời điểm đó anh ấy cũng đang độ sức với tử thần, sao có thể truyền máu cho Điều Tuyết Thần?” Đường Tuấn vì lão đại của mình lên tiếng bất bình, bọn họ là ai, thật là..

“A Tuấn, đừng nói nữa, dẫn bọn họ vào nhà!” Kỳ thật ý tứ của Tư Mộ Thần giống như giam lỏng

Cho tới hôm nay, Điều lão đại mới bị bắt, số phận của Điều gia hoàn toàn kết thúc, từ này về sau Điều gia sẽ không được đặt chân vào mấy đại gia tộc ở thành phố Đàm Sơn

“Lão đại, Điều gia bị bắt, Dung gia có hành động rồi!” Đường Tuấn vừa nhận được tin tức, Dung gia không thể chờ được đã nhanh chóng đem tài sản giá trị chuồn mất, còn kém là người đi ra ngoài

“Trước tiên đừng động vào Dung gia, bắt đầu từ Thẩm gia!” Sắc mặt Tư Mộ Thần âm trầm, anh vô nát tờ giấy, bây giờ Thẩm gia đang phái người đến Italy

Nếu như bọn họ dám đi, như vậy để xem bọn họ có mạng trở về hay không.

Nghe nói, ngày đó trong nháy mắt mưa gió biến đổi, bầu trời quang đặng bỗng nhiên mưa như trút nước, mà chuyên cơ của Thẩm gia phải đi ra không rõ nguyên nhân rơi xuống, người trên phi cơ không ai sống sót, trong này bao gồm cả đứa con cả của Thẩm gia

Trong lúc người Thẩm gia còn đang bị thương, Tư Mộ Thần cảm chứng cứ tham ô nhận hối lộ đi tới Thẩm gia

“Thẩm phó tướng, hiện tại hoài nghi ông có liên quan đến một vụ án tham ô kinh phí quân đội, mời ông theo chúng tôi một chuyến!” Tư Mộ Thần lấy giấy chứng nhận bắt giữ, sắc mặt Thẩm phó tướng không dùng được, ông ra hiệu cho vợ mình băng ánh mắt, bây giờ cũng chỉ có người ở phía sau màn có thể cứu bọn họ ra.

“Tư Mộ Thần lạnh lùng nhìn tất cả trong mắt mình, đi tới áp giải hắn

Mấy đại gia tộc này, Dung gia là không bình tĩnh nhất, hành động của bọn họ đã sớm bại lộ rồi, điều này làm cho người phía sau màn rất lo lắng

Dương gia người là an tĩnh nhất, không nói đến là Dương gia, ngay cả Dương Tử Hi cũng yên tĩnh quá đáng, đột nhiên xuất hiện trong Tư gia, bây giờ Dương Tử Hi cũng không thấy bóng dáng, không ai biết rõ trong khoảng thời gian này Dương Tử Hi đang làm cái gì

- - phân cách tuyến - -

Sau khi Dương Tử Hi đến Mạnh Mãi, chuyện đầu tiên làm là mua một máy quay tốt một chút, cô vẫn muốn xem, cô ta hạnh phúc như thế nào?

Tư Mộ Thần, không phải anh coi người phụ nữ này như bảo bối sao? Tôi đây sẽ cho anh xem bảo bối của anh bị hủy diệt trong tay của tôi như thế nào, tôi nhất định phải chụp thật đẹp để gửi cho anh nhìn, tôi nhất định phải làm anh sống không bằng chết, cho anh ném thứ đau đớn lúc trước của tôi

Lúc nhìn thấy gương mặt xinh đẹp tròn trịa bởi vì ghen ghét hay là cừ hận mà biến thành khuôn mặt dữ tợn xấu xí, Điều Mộng Lan cực kỳ vui vẻ, cô nhìn gương mặt đồng mình của mình, quân đội thù hận Cảnh Tô càng ngày càng lớn, cô thật là vui vẻ, ở bên cạnh cô, đã lâu không thấy Cảnh Linh

Lần trước sau khi Giang Phi Á liên hệ với Cảnh Linh, cô liền đưa dây số cho Điều Mộng Lan, Điều Mộng Lan có dây số này liền tìm đến Cảnh Linh, Cảnh Linh vốn là đứa trẻ đánh mất, hơn nữa Hàn Tử Dương lại đối với mình như vậy, cô liền căm hận Cảnh Tô muốn chết, cho nên lúc Điều Mộng Lan tìm được cô, cô không chút suy nghĩ đáp ứng Điều Mộng Lan rồi đi vào Mạnh Mãi, cô cam tâm tình nguyện nhúng cuộc làm ăn này

Dương Tử Hi và Cảnh Linh tới một mức độ nào đó đều là thiên kim tiểu thư chưa từng trải qua việc đại sự, đối với mọi chuyện đều cao ngạo, không giống như Điều Mộng Lan từng lăn lộn trong giới diễn viên nghệ sĩ, có tâm kế như vậy, giới việc lợi dụng người khác, bằng không bây giờ bọn họ cũng sẽ không bị sai khiến vòng vòng

Nhìn Cảnh Linh và Điều Mộng Lan, Dương Tử Hi khinh thường nhìn hai người, bộ dáng vô cùng kiêu ngạo

“Này, ánh mắt của cô như vậy là sao?” Cảnh Linh liền nổi giận nhìn Dương Tử Hi, ánh mắt kia làm cho người ta vô cùng muốn đánh cô ta, bây giờ cô ta vẫn cảm thấy mình là một công chúa cao quý sao? Đây là địa bàn của cô, nếu như làm cho cô mất hứng, cô lập tức cho người cường bức cô ta, xem cô ta còn dám kiêu ngạo như vậy không

“Thôi, Cảnh Linh, chúng ta có chuyện muốn nhờ Dương tiểu thư mà!” Điều Mộng Lan quăng một ánh mắt cảnh cáo Cảnh Linh, Cảnh Linh cũng thức thời ngậm miệng lại.

“Được rồi, tiện nhân Cảnh Tô đâu?” Dương Tử Hi đến chính là muốn xem bộ dáng xấu xí của cô ta, tại sao không thấy người?

“À, Cảnh Tô, cô ta còn trên đường, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn!” Điều Mộng Lan nhú mày

Ngay tại ngày hôm qua, đội tàu đã trải qua gió lốc trên biển, bây giờ không biết gió lốc có ngừng hay chưa, nếu như không phải ngoài ý muốn quá lớn, đêm nay sẽ tới

Mà trong gió lốc trên biển, Cảnh Tô mất đi ý thức, một mực mê mải Giang Phi Á trốn ở dưới đáy thuyền, cố gắng không để cho người khác phát hiện tung tích của cô, nếu như cô muốn cứu Cảnh Tô ra, thì nhất định phải bảo vệ tốt cho mình

Mà Hàn Tử Dương sau khi trải qua gió lốc trên biển, cũng lập tức quay ngược mũi tàu tiến đến quốc nội, anh muốn lập tức đề nghị Tư Mộ Thần tiếp viện, trễ một bước, anh cũng không biết chuyện gì sẽ phát sinh

Giang Phi Á trốn ở trong phòng bếp, cô muốn mức một chút đồ ăn, nhưng không biết tại sao, người vốn đã đi ra ngoài lại trở lại

“Này, tôi nói cho cô biết, ở trên sàn tàu có một cô gái rất đẹp”

“Sao cô biết?” Người còn lại hỏi, hiển nhiên là không tin

“Chắc, cô khoan hãy hỏi, tôi nói cho cô biết, tôi đang chăm sóc cô ta! Bộ dáng giống như tiên nữ, nhưng mà một mực hôn mê, cũng không biết lúc nào sẽ tỉnh.” Nghe giọng nói của người hình như có nhiều ý tiếc hận

“Cô than thở cái gì, tôi ngược lại thà rằng cô ta không tỉnh lại! Tỉnh lại thì số phận cũng không trốn thoát, cô gái xinh đẹp như vậy đến cuối cùng còn không phải số phận như vậy sao?” Người còn lại nói xong thì cảm khái, cuối cùng không phải chết thì là sống không bằng chết

Nghe được những lời này Giang Phi Á kinh hồn bạt vía, cô nhắm ngay người phụ nữ kia, chờ một chút bọn họ đi, cô nhất định đi nhìn cô ta một chút

Không bao lâu, từng người bọn họ mức đồ ăn rời khỏi, Giang Phi Á vội vàng lấy một cái bánh bao sau đó đi theo phía sau bọn họ. Cô không dám đi tới, phía trên đều là thủ vệ, cô chỉ có thể đứng nhìn xa xa, cô nhớ kỹ đường đi sau đó lập tức đi xuống, ở phòng bếp đợi cơ hội ra tay

Lúc thấy người phụ nữ kia, Giang Phi Á nhìn đứng cơ hội, một bước dài tiến đến bóp chặt cổ người phụ nữ, ý bảo cô ta đi theo cô

“Đi về phòng của cô!” Giang Phi Á uy hiếp, người kia sẽ trở lại thật nhanh, cho nên bọn họ phải lập tức đi vào trong phòng

“Không được kêu!” Giang Phi Á tăng lực đạo lên vài phần, trước kia đi theo Cảnh Tô luyện Taekwondo, võ thuật cái gì đó, bây giờ cũng có công dụng rồi

“Cô là ai?” Sau khi được buông cổ họng ra, người phụ nữ khàn khàn hỏi, thoát nhìn cô gái gây rối với mình là một cô gái tốt, bà sống hơn nửa đời người, còn có thể là không rõ?

“Bà không sợ tôi sao?” Giang Phi Á chần chờ hỏi một câu.

“Được rồi, bé gái, cô nói đi, là chuyện gì!” Người phụ nữ cũng thông tình đạt lý, xem chừng là từng trải qua không ít chuyện nguy hiểm đến tính mạng, cũng vui vẻ giúp cô, bà thấy một đám cô gái trẻ gặp nạn, cũng vô cùng khó chịu

Nhìn cô bé trước mặt có vẻ mặt chật vật, đại khái cũng bị thương, trong ánh mắt bà có đồng tình

“Bác gái, mới vừa rồi đối với bác như vậy là bất đắc dĩ, nhưng mà tôi thật sự có chuyện muốn bác giúp đỡ!” Giang Phi Á nói xong, quỳ xuống trước mặt bác gái, cô thấy bộ dạng bác gái này không giống người xấu, ngược lại là một bộ dáng nhiệt tình, làm cho trong lòng Giang Phi Á vốn tuyệt vọng cũng thức tỉnh!

“Ồi, cô bé ngoan, cô đứng lên trước đi, trên mặt đất rất lạnh!” Bác gái không thể nhìn như vậy, liên tục kéo Giang Phi Á

“Bác gái, tôi có một người bạn bị bọn họ giam giữ trên boong tàu, tôi muốn cứu bạn của tôi ra, mong bác giúp tôi một chút!”

“Bạn của cô? Boong tàu?” Trong đầu bà lập tức nghĩ tới Cảnh Tô, cô gái trẻ xinh đẹp kia

“Chính là cô gái trẻ xinh đẹp!”

“Phải, phải!” Giang Phi Á găt đầu, nhìn bác gái lộ vẻ khó xử, cô cũng không biết nói sao mới tốt

“Bác gái, tôi van bác!” Giang Phi Á dập đầu trên mặt đất, đụng vào mặt đất vang lên, nghe được lớn như vậy trong lòng bác gái không phải không cảm động

“Haiz, bé gái, coi như tôi muốn giúp cô, cũng không có khả năng! Bạn của cô đang hôn mê!” Bác gái bất đắc dĩ nhìn Giang Phi Á

“Phải không? Bác gái, nói cho tôi một chút, tại sao bạn tôi lại hôn mê?”

“Còn không phải là ăn thuốc kia sao? Trong cơm và thức ăn của cô ta đều bị kê đơn, chỉ cần cô ta tỉnh lại lần thứ nhất, sau đó ăn đồ ăn lại tiếp tục ngủ say!” Bác gái nói chi tiết, mỗi lần đi thu bát đĩa, chỗ đồ ăn đó đều khô sạch, cho nên, bà nghĩ chính là như vậy

“Bác gái, đồ ăn tối nay để tôi đem đi là được rồi, tôi chỉ muốn đi nhìn bạn!” Giang Phi Á khẩn cầu, sau đó về mặt buồn bã nhìn bác gái

“Ồi. Đứa bé này! Được, cô đi!” Bác gái nhìn cô giống như đã quen biết rất nhiều năm, trên người cô dường như có thể nhìn thấy bóng dáng của người kia, cho nên bác gái mới thích đứa bé này như vậy

“Cám ơn bà, bác gái!” Nói xong Giang Phi Á lại cúi đầu

“Được rồi! Mau đứng lên đi! Cô ở chỗ này nghỉ ngơi trước, chờ một chút tôi tới gọi cô!”

“Bác gái, tôi cùng bác đi ra làm việc!”

“Cũng được, nhưng mà cô không thể đi ra ngoài như vậy!” Đứa nhỏ này bộ dáng quá xinh đẹp, sẽ gây ra nhiều phiền toái

“Xoa mấy thứ này đi!” Bác gái giống như ảo thuật móc ra một cái hộp màu vàng gì đó, cho Giang Phi Á xoa lên, mặc dù là cảm thấy khó coi, nhưng mà bác gái vì tốt cho cô, cho nên cô liền tiện tay thoa lên mặt

Giang Phi Á làm việc trong phòng bếp, một người khác nhìn tròn tròn mắt, tại sao phòng bếp lại có thêm một người, mình còn không biết chuyện!

“Này, tại sao cô dẫn theo học trò?”

“Haiz, cái gì học trò, đây chính vợ của cháu tôi, lúc trước say tàu nên để nó ngủ trong phòng tôi, bây giờ nó khỏe rồi, nói thế nào cũng muốn đi theo tôi làm việc!” Bác gái nói xong cũng cười với mọi người, trên mặt đều là dáng vẻ hạnh phúc

“Ôi, nhìn cô, thật đúng là phúc khí tốt!” Người còn lại vui vẻ bỏ đi, sau đó bác gái nhanh chóng làm cơm

“Này, cô, cho cô!” Một người Mã Sơn đem đồ ăn đến nơi này, sau đó đem vật kia đưa cho bác gái

Bác gái khúm núm mức lấy món đồ, sau đó chờ người kia đi. Sau đó bà yên lặng làm cơm, toàn bộ đều rơi vào mắt Giang Phi Á, Giang Phi Á cực kỳ khó chịu, không phải cô đã nói, đừng bỏ thuốc vào thức ăn sao?

“Bác gái, không phải bác đã đồng ý với tôi? Không phải bác đã nói sẽ không để cho Tô Tô ăn những thứ này sao?” Giang Phi Á phẫn nộ hỏi

“Suyt, suyt, nha đầu này!” Bác gái liên tục bảo cô cầm miệng, bà ra hiệu bằng ánh mắt, bà biết rõ bên cạnh phòng bếp còn có người giám thị bà nấu cơm!

“Bác gái, tôi giúp bác!” Giang Phi Á biết mình làm sai chuyện rồi, tranh thủ thời gian hay đổi động tác ngăn cản, biến thành động tác phụ giúp, người ta nhìn thấy bề ngoài cũng không biết bọn họ nói cái gì, nhìn thấy bọn họ đã bỏ thuốc vào trong thức ăn, vậy bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ

Mặc dù nói, đây là rơi đầu gì đó, nhưng mà bọn họ vẫn cảm thấy có một số việc không cần phải để ý như vậy

Giang Phi Á đợi đến lúc tối, tìm được cơ hội đi nhìn Cảnh Tô rồi.

“Cô là ai?” Người canh giữ không muốn mở cửa cho Giang Phi Á đi vào, nhìn bộ dạng Giang Phi Á bọn họ cũng không quen thuộc, nhưng mà phía trên có bảng tên, nên bọn họ cho người tiến vào

Giang Phi Á nhìn Cảnh Tô vẫn ngủ không nhúc nhích trên giường, cô tiến lên ngồi ở bên người Cảnh Tô. Nước mắt không tự giác chảy xuống, đây là người bạn tốt nhất của cô, nhưng mà cô lại tổn thương cô ấy lớn như vậy

Nước mắt của cô từng giọt từng giọt rơi trên tay Cảnh Tô, làm cho Cảnh Tô nhướn mày, Cảnh Tô giật giật tay, nhìn Giang Phi Á

“Tô Tô, có phải cậu tỉnh lại hay không? Tô Tô?” Giang Phi Á nhẹ nhàng lên tiếng, Cảnh Tô rất nhanh mở mắt, cô thấy Giang Phi Á thì trong mắt đều là hoài nghi, tại sao người này lại biết mình?

“Tô Tô, là mình! Mình là Nha Nha!” Giang Phi Á kích động nói xong, nhưng tay nắm Cảnh Tô rất chặt. Đầu ngón tay cô truyền đến nhiệt độ, làm cho Cảnh Tô cảm nhận sâu sắc được sự thật này

“A, Nha Nha?” Cảnh Tô thật vất vả mới tìm lại được âm thanh của mình, mấy ngày liên tiếp hành hạ đã tiêu hao tất cả thể năng của cô rồi

Mỗi ngày cô chỉ ăn một chút đồ ăn, cho dù là hôn mê, nhưng mà cô vẫn có thể duy trì một khoảng thời gian tỉnh táo

“Tô Tô, cậu tranh thủ ăn đi! Bữa cơm này không có kê đơn!” Thì ra phần cơm kê đơn kia đã được giải quyết, bọn họ làm hai phần, sau đó thấy người kia không chú ý, bọn họ vội vàng xử lý đồ ăn sạch sẽ

Cảnh Tô không nói lời nào, vội vàng ăn xong đồ ăn, ăn rất no

“Tô Tô, cậu chồi mình tới cứu cậu, mình rất nhanh có thể cứu cậu ra ngoài, mấy ngày nay đều là mình làm cơm, cậu có thể yên tâm ăn!” Còn chưa kịp để cho Cảnh Tô hỏi mấy câu, Giang Phi Á đã vội vàng rời đi

Cảnh Tô di động thân thể của mình, cô biết gian phòng mình bị phong kín, nhưng mà thỉnh thoảng cũng có thể hít thở không khí, hương vị mặn mặn của nước biển từ trong gió thổi tới, cô không biết mình sẽ đi đâu, càng không biết tại sao Giang Phi Á lên thuyền, mà bọn họ sắp sửa đi chỗ nào

Nhưng mà thủy chung Giang Phi Á cũng không tìm được cơ hội ra tay, mãi đến khi trước khi rời thuyền vài giờ, Giang Phi Á đi vào phòng Cảnh Tô

“Tô Tô, mình thay thế cậu, cậu đi nhanh lên!” Giang Phi Á nói với Cảnh Tô xong, nhưng mà nói thế nào Cảnh Tô cũng không chịu đi

“Nha Nha, mình không cần cậu mạo hiểm như vậy!” Vô luận là ở phía sau, hay là từ lúc nào, Cảnh Tô đều đối với Giang Phi Á trước sau như một, nước mắt Giang Phi Á rơi thẳng xuống dưới

Cô phù phù một tiếng quỳ gối trước mặt Cảnh Tô, “Tô Tô, mình có lỗi với cậu!” Nói xong trái tim Giang Phi Á đều đang nhỏ máu, cô quả thực không thể đối mặt với Cảnh Tô

"Nha Nha, thật ra không có gì phải xin lỗi, không có việc gì, Nha Nha, cậu đứng lên đi!" Cảnh Tô đợi đến giờ phút này, cô biết rõ từ nay về sau giữa bọn họ sẽ không tồn tại ngăn cách nữa, nhưng mà sẽ không chết nơi đất khách quê người chứ!

“Tô Tô, cậu để mình thay thế cậu đi! Mình sẽ không để cho bản thân gặp chuyện không may!”

“Không, Nha Nha, bọn họ nhắm vào mình, cậu không cần lợi vũng nước đục này!”

“Tô Tô, có phải cậu không tha thứ cho mình hay không?” Ánh mắt Giang Phi Á nhìn Cảnh Tô đều là khẩn cầu, nhưng thấy bộ dạng Cảnh Tô rất kiên định

Đốc đốc, trên boong thuyền có tiếng bước chân, Giang Phi Á thừa dịp Cảnh Tô không chú ý đi qua, một tay đánh cô từ phía sau choáng váng, sau đó rất nhanh lấy y phục của cô mặc lên trên người mình, bóng lưng Giang Phi Á và Cảnh Tô rất giống nhau, hai người bọn họ đều là tóc dài cuốn tảo biển, chiều cao trên người cũng không kém bao nhiêu

Mặc quần áo Cảnh Tô vào nằm xuống, bóng lưng cô quay về cửa ra vào, cô đã khóa trái cửa toilet, hi vọng, bây giờ bọn họ không phát hiện cái gì đó.

Về mặt Giang Phi Á khăn trương nằm trong chăn, nhưng mà bọn họ vừa đến là chụp lên đầu Giang Phi Á thứ gì đó, sau đó mang Giang Phi Á rời khỏi

Cảnh Tô ở trong phòng tỉnh lại làm thế nào cũng không mở cửa ra được, cô sợ bên ngoài có người nào đó, nhưng cô cẩn thận nghe xong, sau đó cầm cây búa toilet, nện vào cửa phòng

Cô lặng lẽ nhìn bên ngoài, cơ hồ là không có thủ vệ, người của bọn họ đi nơi nào rồi, cô nhìn quần áo của mình, cô có thể trà trộn vào người của bọn họ

Đi ra ngoài, bọn họ cũng đang bàn luận một việc.

"Anh em, đến Mạnh Mãi rồi, còn không đi chơi chỗ đó!" Một người đàn ông cầm điều thuốc nói với một người đàn ông khác

"Không đi, phụ nữ chỗ đó không sạch sẽ!" Một người đàn ông khác tương đối lạnh lùng.

"Đêm nay có mỹ nhân! Nghe nói là cô gái lúc trước ở trên boong thuyền của chúng ta! Gặp qua thân thể của cô ta có thể nói là *** hết sức, nếu như tôi có thể qua đêm với người như vậy, tôi chết cũng không tiếc!" Người đàn ông hướng tới, nhưng lời của hắn vừa nói xong, thì hắn cũng ngã xuống đất không dậy nổi, nào trúng một phát đạn

Đồng bọn của hắn bắt đầu khăn trương, sau khi quan sát chung quanh, hắn vội vàng chạy xuống thuyền, Cảnh Tô theo đuôi ở phía sau hắn, thật ra phát sung mới vừa rồi là cô bắn, trước kia Từ Mộ Thần có tặng cô một khẩu súng lục vô thanh, đến Italy, cô đã sớm chuẩn bị kỹ càng

Đi theo người kia, tới bên trong một kho hàng, ở đây đều là nơi để hàng hóa, cô nhìn thấy một đám người, cô nhìn thấy Nha Nha bị bọn họ trói lại để trên mặt đất, giống như đang chờ người nào đó

"Lão đại, huynh đệ của chúng ta bị giết rồi!" Người kia vội vàng vàng kêu, nhưng người cầm đầu giống như không lộ vẻ xúc động, ngược lại một phát sung liên bắn chết người kia

Sau đó sai người đóng cửa kho hàng, “Xác định xem có người đi theo vào hay không!”

"Dạ!"

"Lão đại, Diêu tỷ đến đây!" Cũng có người đến, Cảnh Tô thở dài một hơi, cô ngu ngốc ở chỗ này rất nhanh sẽ bại lộ, bây giờ cô cũng không dám đi chuyển!

“Diêu tỷ khỏe!” Mọi người cùng kêu lên, Cường Từ chỉ nhìn người phụ nữ đó cười

Diêu tỷ? Trong đầu cô chợt lóe lên hình bóng của Diêu Mộng Lan, ngay sau đó, cô nghe được âm thanh của Diêu Mộng Lan

“Mọi người khỏe! Cường Từ, mang người tới chưa?” Diêu Mộng Lan nhìn Cường Từ, vẻ mặt vui vẻ.

"Mang đến, Mộng Lan!"

"Thật tốt, Cường Từ!" Diêu Mộng Lan tiến lên ôm Cường Từ hôn một cái, nhưng mà Cảnh Linh và Dương Từ Hi nhìn thấy đều chán ghét

"Diêu Mộng Lan, ít giả vờ dùm tôi, chúng tôi muốn thấy Cảnh Tô!" Âm thanh kiêu ngạo của Cảnh Tô vang lên, trong lòng Cảnh Tô âm thầm lo lắng

"Ha ha, hai vị tỷ tỷ, không nên gấp gáp" Bàn về tuổi, quả thực bọn họ lớn hơn Điều Mộng Lan vài tuổi

"Điều Mộng Lan, nhanh!" Dương Tử Hi cũng lên tiếng!

"Mộng Lan, Cảnh Tô ở trong này!" Nhưng mà Cường Tử kéo người bị che đầu ra thì tất cả mọi người đều kinh ngạc, tại sao lại là Giang Phi Á

"Tại sao lại là cô?" Điều Mộng Lan chỉ vào cô, lơ mờ, "Cường Tử, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

"Ha ha, Điều đại tiểu thư, không phải là cô lừa gạt chúng tôi tới Mạnh Mãi để xem diễn trò chứ?" Cảnh Linh lên tiếng châm chọc

"Chuyện gì xảy ra? Cường Tử!" Trong âm thanh của Điều Mộng Lan mang theo tức giận, sau đó bắt mắt nhìn Cường Tử

"Mộng Lan, chúng ta bắt được Cảnh Tô, nhưng tại sao lại xuất hiện Giang Phi Á, cho phép tôi đi điều tra một chút!" Cường Tử nói xong đi ra bên ngoài

Lưu lại mọi người hai mặt nhìn nhau, nhưng dường như bọn họ lại nghĩ tới điều gì xấu xa hơn

"Điều Mộng Lan, nếu Cảnh Tô không tới, chơi đùa người hầu nhỏ bên cạnh Cảnh Tô cũng không tệ!" Dương Tử Hi đề nghị, trong mắt của cô, Giang Phi Á cũng làm cho cô cảm thấy chán ghét, sau đó cô phóng ánh sáng trong mắt nhìn Giang Phi Á

"Được, Dương Tử Hi, cô muốn chơi như thế nào tùy cô, nhưng mà không nên chơi đến tai nạn chết người", Điều Mộng Lan vẫn còn có việc muốn dựa vào Giang Phi Á!

"Điều Mộng Lan, cô sợ cái gì, coi như chơi tới chết, cũng không có người phát hiện!" Dương Tử Hi rất là cuồng ngạo.

"Tôi đã nói với cô, Dương Tử Hi, nếu cô ta chết, tôi sẽ làm cho cô thành đàn bà hạ đẳng ở Mạnh Mãi!" Điều Mộng Lan hung tợn uy hiếp

Bọn họ tháo miếng vải bỏ ra khỏi miệng Giang Phi Á, "Giang Phi Á, tôi hỏi cô, Cảnh Tô đâu?"

"Ha ha, Điều Mộng Lan, tôi không hiểu!" Giang Phi Á không có nhìn Điều Mộng Lan, mà là lo lắng tình hình hiện tại của Cảnh Tô, nếu như người kia trở về, như vậy cảnh tô nhất định sẽ bị bắt được.

"Ha ha, Giang Phi Á, Giang Phi Thiên còn đang ở trong tay của chúng tôi, cô nhìn lại cô, cũng ở trong tay của chúng tôi, cho cô một cơ hội, nếu nói ra nơi ở của Cảnh Tô, chúng tôi có thể bỏ qua cho cô! Bằng không, cô nhìn bốn phía một chút, cô suy nghĩ xem có thể làm những chuyện gì đây!" Điều Mộng Lan uy hiếp, nhưng thấy Giang Phi Á vẫn thờ ơ như vậy

Điều Mộng Lan vung tay lên, bọn họ được phép động thủ với Giang Phi Á, Giang Phi Á nhắm mắt lại, nghĩ cùng lắm cũng là cường bạo, ngoài ra có thể làm gì?

Thế nhưng khi tay của bọn họ chân chính tiếp xúc đến da thịt của cô, cô vẫn theo bản năng la hét

"Không cầ, các người thả tôi ra!" Tiếng hét chói tai của Giang Phi Á lọt vào lỗ tai Cảnh Tô, làm cho chân của Cảnh Tô từng bước di chuyển về hướng đó

Đột nhiên, người đang làm xàng làm bậy trên người Giang Phi Á đột nhiên ngã xuống trước mặt cô. Một dòng máu tươi nhiệt liệt phun trên mặt Giang Phi Á

"Thả cô ấy ra!" Mặc dù quần áo rất là mộc mạc, nhưng vẫn khó nén được khí chất xuất trần trên người cô, điều này làm cho bọn họ rất là ghen ghét

"Rốt cuộc cũng chịu đi ra rồi sao? Ha ha..." Về mặt Điều Mộng Lan đặc ý nhìn Cảnh Tô, hai người kia cũng vui vẻ! Thật sự là vất vả!

"Tôi tới rồi, thả cô ấy ra!" Trong giọng nói Cảnh Tô có phần nộ, không biết là đối với Giang Phi Á hay đối với mình!

"Muốn tôi thả cô ta? Được! Nghe nói Cảnh Tô đại tiểu thư khiêu vũ rất đẹp, bằng không tôi nhảy một đoạn, làm cho mấy anh em của tôi hài lòng, liền thả cô ta!" Cảnh Tô ngay cả lông mày cũng không nhăn thoáng chốc bắt đầu khiêu vũ! Cảnh Tô học chính là Tước Sĩ, để lại nàng!"Cảnh Tô ngay cả lông mày đều không nhăn thoáng cái mà bắt đầu khiêu vũ! Cảnh Tô học chính là Tước Sĩ, nhưng mà bộ quần áo rộng thùng thình kia cũng không biểu hiện ra được Tước Sĩ gọi cảm, cho nên nhảy chính là gọi cảm xinh đẹp, nhưng mà làm cho bọn họ vẫn chưa thỏa mãn!

Nhìn biểu tình của những người đàn ông ở đây, Điều Mộng Lan rất hài lòng

Các người tự làm đi! Ánh mắt của cô lạnh lẽ truyền tin tức, nhưng sau khi bọn họ tiếp cận, Cảnh Tô đưa cây súng ra dùng sức đánh bọn họ, làm cho bọn họ không dám tới gần!

"Đỡ súng xuống, nếu không sẽ tiêm máu có nhiễm AIDS ày vào cơ thể Giang Phi Á!" Điều Mộng Lan giờ kim tiêm đầy máu, sau đó bộ dáng điên cuồng nhìn Cảnh Tô

"Điều Mộng Lan, tôi buông!" Cảnh Tô đi tới bọn họ, không biết vì cái gì, khí thế của Cảnh Tô làm cho bọn họ có cảm giác e ngại, hình như là kính sợ!

"Còn, còn không thả cô ta lại!" Lúc Điều Mộng Lan mở miệng nói chuyện, có chút cà lăm, thủ hạ cũng một hồi lâu mới phản ứng kịp

Nhưng mà trước khi bọn họ tiến lên, Cảnh Tô khẳng khái muốn nhìn bọn họ thả Giang Phi Á

“Cảnh Tô, cô thật sự quá ngây thơ, cô cho rằng đã tới lúc này rồi, cô còn có thể làm được cái gì sao? Nơi này đều là người của tôi, cô có tư cách gì ra điều kiện với tôi?” Bộ mặt Diêu Mộng Lan thay đổi, khá hung dữ, cô vô cùng chán ghét bộ dáng này của Cảnh Tô, thật sự rất chán ghét, hơn nữa chuyện gì cũng đều là bộ dáng lạnh nhạt như vậy

“Cho gương mặt Giang Phi Á một dao, tôi muốn xem xem Cảnh đại tiểu thư quan tâm bằng hữu nhiều đến mức nào!” Diêu Mộng Lan móc một cây dao ra, thủ hạ liền quay về mặt Giang Phi Á rạch một dao

“Không cần!” Ngay lúc Cảnh Tô lên tiếng, một dao kia đã hạ xuống, miệng vết thương không phải rất sâu, nhưng nhìn máu tươi chảy ra, rốt cuộc Cảnh Tô cũng không chịu nổi. Cô phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, nhìn ba người phụ nữ, trong nội tâm có tức giận, nhưng mà nhiều nhất vẫn là lo lắng.

“Ôi, tôi còn chưa nói cái gì mà, đã quỳ xuống chúng tôi rồi sao! Thất thần làm gì, ra tay! Diêu Mộng Lan thấy thủ hạ đứng như gỗ rất không hài lòng, quay đầu lại muốn tự mình tuyển chọn mấy người vừa ý!

“Hai vị tỷ tỷ, người ta mang đến cho hai người, hai người muốn chơi thế nào, tôi cũng mặc kệ, tôi đi hưởng thụ một phen thật tốt!” Diêu Mộng Lan nói mập mờ, nhưng nhìn ánh mắt của cô hình như đang chờ cửa ai, Dương Tử Hi và Cảnh Linh chỉ gật đầu

Bị người ở phía sau đẩy, Cảnh Tô lão đảo ngồi xuống bên cạnh Giang Phi Á, tay cô bị trói chặt, cho nên cô chỉ có thể dùng mặt trấn an con đau đớn của Giang Phi Á, vết máu trên mặt của cô đều dính lên mặt của Cảnh Tô

Kỳ thật sao mọi người lại không rõ Diêu Mộng Lan là mượn đao giết người, nhưng mà cây đao này, bọn họ cam tâm tình nguyện cấp cho cô!

“Cảnh tô, cô biết tôi chờ đợi ngày này đã bao lâu chưa?” Dương Tử Hi đột nhiên khóc lên, không biết là bởi vì hưng phấn hay là bởi vì sao.

Cô lấy một máy quay từ cái túi mang theo bên mình ra, sau đó nhắm ngay bọn họ bắt đầu quay

“Cảnh Linh, cô bắt đầu đi!”

“Được!”

Đánh bất ngờ, bọn họ cũng không làm cái gì, chỉ là thả hai người ra

“Tôi cho hai người đào tẩu, điều kiện tiên quyết là hai người chạy thoát được!” Một cánh cửa thủy tinh kéo lên ngăn cách bọn họ với hai người, Dương Tử Hi và Cảnh Linh đứng chỗ này nhìn Cảnh Tô và Giang Phi Á

Sau khi Cảnh Tô được thả ra, lập tức nâng Giang Phi Á dậy đi ra phía ngoài, nhưng trong không khí dường như có một hương vị không tầm thường, dày đặc tàn ra trong hơi thở

Cảnh Tô quay đầu lại thấy bọn họ cười quỷ dị, lập tức là ý thức được cái gì, sau đó che miệng và mũi của mình, cũng bịt kín Giang Phi Á

Rất nhanh, trong phòng xuất hiện mấy người đàn ông, thấy bộ dáng phát điên của bọn họ, Cảnh Tô nhanh chóng hiểu được, bọn họ cũng ở trong không khí mê độc rồi

“Tô Tô, mình nóng quá!” Giang Phi Á mới vừa cực kỳ đau đớn, chắc chắn năng lực chống đỡ không khí kém hơn vài phần, cho nên cô phát tác rất nhanh

“Nha Nha, cậu rang chịu đựng! Không có chuyện gì! Chúng ta nhất định có thể đi ra ngoài!” Nhưng nhìn mấy người đàn ông càng ngày càng tiến gần, trong nội tâm Cảnh Tô rất không nắm chắc, không biết trước được.

Cô đàn xếp Giang Phi Á trong một góc, sau đó nhìn những người đàn ông điên cuồng, cô từng bước từng bước tiến hành vật lộn, sau đó đánh ngã.

Trong lúc vận động, những chất động kia vận hành càng nhanh, thật sự làm cho Cảnh Tô dường như muốn ngã, không cần thận ngã xuống đất một cái, ánh mắt cô mơ hồ, nhanh chóng muốn mất đi ý thức của bản thân

“Nha đầu, em phải sống, em phải sống!” Dường như Cảnh Tô nghe được âm thanh của Tư Mộ Thần, cho nên rất nhanh cô liền mờ hai mắt của mình, cô cố nén lửa nóng trong cơ thể, sau đó run run rẩy rẩy từ trên mặt đất đứng dậy

Cô vừa đứng dậy, lại bị một người đàn ông bỏ nhào ngã xuống đất

Cảnh Tô dọc theo bắp đùi của mình, từ trong giày của mình móc ra một cây đao, hung hăng ghim xuống sau lưng người đàn ông. Máu tươi phun đến trên mặt Cảnh Tô, dường như cảm thấy nóng, Cảnh Tô có chút thanh tỉnh, cô lẻ lười liếm liếm máu tươi trên mặt mình, ánh mắt cô đỏ lên, giống như ma, điên cuồng ám sát những người tiếp cận bọn họ

Nhưng mà rất nhanh Cảnh Tô đã bị tiêu hao hết năng lượng, thân thể của cô xụi lơ trên mặt đất, cô nhanh chóng tuyệt vọng nhắm mắt lại, cô nhanh chóng cảm nhận được một đám đàn ông xé rách quần áo của mình, cô nghe được âm thanh quần áo của mình vỡ vụn

Trên người mát rượi, bị người đè sát, cô gần như đã chuẩn bị tốt để cắn lưỡi tự sát, nhưng mà ý thức của cô lại từ từ xói mòn.

“Nha đầu, chờ anh! Chờ anh!” Nghe được âm thanh Tư Mộ Thần, cô nhanh chóng tỉnh lại, tại phòng tuyến cuối cùng, Cảnh Tô rất nhanh phản kháng, nên đã đến tình hình vô dụng

Dường như tuyệt vọng, Tư Mộ Thần, tạm biệt! Trong lòng Cảnh Tô yên lặng nói

Dương Tử Hi và Cảnh Linh thoải mái ở nơi đó theo dõi, vui vẻ, rốt cuộc bọn họ cũng nhìn thấy bộ dạng chán nản của Cảnh Tô rồi, đương nhiên lúc này còn có Diêu Mộng Lan từ một nơi bí mật gần đó, những thứ này Diêu Mộng Lan đều đã từng trải qua, nhưng cô chẳng quan tâm, không biết Cảnh Tô luôn luôn giữ mình trong sạch trải qua chuyện như vậy sẽ bị đá kích như thế nào

Oanh một tiếng, trong lòng mấy người rung động hốt hoảng, mà mấy người đàn ông ghé vào trên người Cảnh Tô cũng ngã vào trong vũng máu

Tư Mộ Vĩ đến đây!

Ánh mắt Dương Tử Hi mang theo thống hận, tại sao anh Tư Mộ Thần lại không tới? Nếu tới đây, thì có thể nhìn thấy bộ dạng xấu xí của người phụ nữ kia rồi, vì cái gì mà hết lần này tới lần khác là hấn!

“Tư Mộ Vĩ, tại sao anh lại tới đây, tại sao không phải Tư Mộ Thần?” Dương Tử Hi chửi mắng Tư Mộ Vĩ một trận. Hành vi của Dương Tử Hi làm cho Cảnh Linh và Diêu Mộng Lan trầm mắng ngu xuẩn

“Xử lý cô ta!” Tư Mộ Vĩ đi tới ôm Cảnh Tô, sau đó ra lệnh cho thủ hạ xử lý Dương Tử Hi, Dương Tử Hi ngã trong vũng máu, chết không nhắm mắt, Cảnh Linh thấy cảnh đó liên tục lui về phía sau.

Hết thấy đều bại lộ, chết chính là kết thúc toàn bộ sự việc, Cảnh Linh đã chết, chỉ giữ lại một mình Diêu Mộng Lan

"Mộ Vĩ, Nha Nha!" Cảnh Tô sử dụng chút khí lực còn sót lại mở miệng nói câu này

Nhưng mà không thấy Giang Phi Á, anh cũng tìm cả kho hàng rồi

"Tur đại ca, nghe nói Nha Nha bị bắt tới đây rồi, anh tìm được cô ấy không?" Lục Phạm cũng từ chỗ Đường Tuấn vội vàng nhận được tin tức, vội vàng đuổi tới bên này.

"Tôi thật xin lỗi, A Phạm, chúng tôi còn đang tìm kiếm Giang Phi Á, còn có Diêu Mộng Lan!"

"Diêu Mộng Lan?" Lục Phạm đột nhiên giật mình một cái, người phụ nữ độc ác này có thể làm ra chuyện gì

"Tur đại ca, tôi đi đuổi bắt cô ta!" Lục Phạm quay lại đấu tranh thủ thời gian đuổi theo.

Ngay lúc bước chân của anh còn chưa bước đi, từ trong rương chui ra một cái đầu

“A Phạm” Sắc mặt Giang Phi Á ửng hồng, đã không tốt, nhưng mà cô cũng nghe được âm thanh của bọn họ, bất kể có phải là ảo giác hay không đều quyết định mau chạy ra đây

"Nha Nha, Nha Nha." Lục Phạm vội vàng tiến lên ôm lấy cô

"Lục Phạm, mau đưa cô ấy đi bệnh viện, tình hình của cô ấy và Cảnh Tô giống nhau!"

“Những người khác tiếp tục tìm người phụ nữ kia cho tôi, xử quyết tại chỗ!”

Lúc này Tư Mộ Vĩ mới yên tâm, sau đó cùng bọn họ tiến đến bệnh viện

“Bác sĩ, tình hình của bệnh nhân như thế nào?” Tư Mộ Vĩ nhìn thấy bác sĩ liền hỏi, nhưng mà bác sĩ một mực lắc đầu

“Cảnh Tô không cứu được sao?” Người này vẫn lắc đầu, Tư Mộ Vĩ nhanh chóng phát cáu, hung hăng đánh bác sĩ kia một trận

“Rốt cuộc Cảnh Tô làm sao?”

Bác sĩ bụm mặt, nói với Tư Mộ Vĩ, “Hu hu, không phải tôi không muốn nói cho anh, là tôi không biết mở miệng như thế nào!”

“Vậy ông nói!”

“Hu hu, phu nhân anh trúng mị độc, chỉ cần giao hoán là tốt rồi, không cần trị liệu gì! Nhưng mà nếu như trong vòng tám giờ không kịp thời giao hoán, như vậy phu nhân của anh chắc chắn phải chết! Hiện tại đã qua ba giờ rồi!” Lời nói này làm cho một vài thủ vệ bên ngoài cúi đầu cười

Khuôn mặt Tư Mộ Vĩ đen lên, “đều rút lui hết cho tôi!” Anh ra lệnh một tiếng, bọn họ nhanh chóng rút lui khỏi lân cận phòng bệnh cao cấp

Xung quanh phạm vi vài thước dường như không có sinh vật chuyển động. Anh không thể để cho bất kỳ động vật giống đực nào đến gần Cảnh Tô, anh

đang chờ Tư Mộ Thần, nếu như Tư Mộ Thần không tới kịp trong thời gian chỉ định, ngộ nhờ nha vậy, độc tính Cảnh Tô phát tác, vậy không nên trách đại ca này lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn

“Cảnh Tô?” Tư Mộ Vĩ đi vào vuốt ve gương mặt Cảnh Tô, thấy đã hồng giống như một quả cà chua, anh có chút đau lòng

Vén chặn lên, anh nhìn làn da giống như tôm luộc, dường như cảm thấy trên cổ của mình có hơi thở đánh ụp tới, Cảnh Tô bỏ nhào về anh. Mới là hôn môi, cũng đã làm cho Tư Mộ Vĩ ý loạn tình mê, nhưng mà Cảnh Tô cảm thấy hương vị này không quen thuộc với mình, cho nên cô dường như tỉnh táo lại, cô thấy bộ dáng Tư Mộ Vĩ chồng lên bộ dáng Tư Mộ Thần, cô lắc đầu tiếp tục hỗn loạn

“Cảnh Tô, Cảnh Tô?” Thấy Cảnh Tô đánh đầu của mình như vậy, Tư Mộ Vĩ cực kỳ đau lòng

Tư Mộ Thần chết tiệt, nhất định phải để cho nó tới cứu vợ của nó, cũng là muốn trách mình là vừa lúc ở Mạnh Mãi làm việc!

"Tư Mộ Vĩ, vợ của tôi đâu, Cảnh tô đâu!" Bên ngoài phòng bệnh, một âm thanh thuần chất vang lên trong không khí, trên hành lang có vẻ lo lắng, sau đó một hàng bước chân chinh tề đứng lại trên hành lang

Cái này thoát nhìn giống như là trận chiến muốn đập bỏ bệnh viện, viện trưởng đã không tiếp thu được, vừa rồi Tư Mộ Vĩ đã muốn xoi tái mạng già của bác sĩ, bây giờ lại tới một bộ đội đẳng cấp điều này làm cho trong lòng của ông lo lắng hãi hùng

Vấn đề là người Trung Quốc, cho nên bọn họ càng thêm lo lắng dẫn tới chiến tranh giữa hai nước, cho nên bọn họ muốn xử lý vấn đề này thật tốt

"Vị tướng quân này, xin hỏi ngài có việc gì?" Thông qua phiên dịch, bọn họ biết rằng đây là một thiếu tướng Trung Quốc, đi vào bệnh viện bọn họ là để tìm vợ của anh ta, nếu như ông biết rõ vấn đề, như vậy ông liền có thể đúng bệnh hết thuốc rồi.

“Tôi muốn tìm vợ tôi!” Tư Mộ Thần một lời tiếng anh lưu loát nói với viện trưởng, vẻ mặt viện trưởng cũng kinh ngạc, không thể tưởng tượng được anh văn của Tư Mộ Thần tốt như thế

"Xin hỏi thiếu tướng, vợ của ngài là ai, tôi giúp ngài đi xác nhận một chút!"

“Cô gái Trung Quốc mới vừa vào hôm nay!” Viện trưởng lập tức nghĩ tới cô gái xinh đẹp bên cạnh người đàn ông phát hỏa kia, nhưng mà người kia không phải chồng của cô ta sao?

“A, tôi dẫn ngài đi xem, có phải cô ấy là người ngài muốn tìm hay không?”

“Nhanh!” Tư Mộ Thần thật sự là buồn bực, vị viện trưởng này thật sự là già rồi, bệnh viện bọn họ sẽ có mấy cô gái quốc tịch Trung Quốc vào ở? Nếu không bận tâm đến vấn đề hữu nghị giữ hai quốc gia, anh sẽ không muốn đi theo nói chuyện khách khí với viện trưởng như vậy

"Chính là trong này!" Viện trưởng còn chưa nói xong, Tư Mộ Thần đã xông vào, viện trưởng bế môn tạ khách, cũng chỉ có thể sờ sờ cái mũi của mình đi khỏi

"Mẹ nó! Tôi trẻ như vậy!" Tư Mộ Vĩ đi lên liền cho Tư Mộ Thần một quyền, nếu như Tư Mộ Thần đến trẻ chốc lát, tình trạng của Cảnh Tô như thế nào?

"Nha đầu làm sao vậy?" Một quyền này Tư Mộ Thần cam tâm tình nguyện bị đánh

"Nếu như cậu tới chậm trong chốc lát, cô ấy liền là của tôi!" Trong lời nói của Tư Mộ Vĩ có phần công kích. Hơn nữa Tư Mộ Thần nhìn môi Tư Mộ Vĩ, vừa vận cũng có phần sưng đỏ giống môi Cảnh Tô, bởi vì động tác của Cảnh Tô mang theo điên cuồng

"Anh hỗn đản!" Tư Mộ Thần cũng đánh cho Tư Mộ Vĩ một quyền

"Tư Mộ Thần, nếu như cậu không muốn cứu Cảnh Tô, vậy thì mời cậu đi ra ngoài!" Tư Mộ Vĩ thấy chỉ còn lại một giờ, trong lòng anh càng thêm lo lắng

"Không cần anh tới!" Tư Mộ Thần phẫn nộ từ trong kẽ răng gạt ra mấy chữ, Tư Mộ Vĩ cũng nhìn Tư Mộ Thần, mặc dù là không cam lòng.

"Tư Mộ Thần, nếu như, tôi muốn đoạt được cô ấy, tôi sẽ không để ý bất kỳ thủ đoạn nào!" Tư Mộ Vĩ chăm chú nhìn Tư Mộ Thần nói xong, sau đó đóng cửa lại dùm bọn họ

"Nha đầu, anh tới rồi! Thật xin lỗi đã tới chậm!" Anh cởi quần áo của mình chui vào trong chăn

Cảnh Tô dường như cảm nhận được có gì đó làm cho mình thoải mái, sau đó đề lên cô, cô lè lưỡi liếm liếm, cảm thấy như vậy hình như có thể giảm bớt nhiệt lượng trên đầu lưỡi

"Quý nha đầu, gấp như vậy!" Tư Mộ Thần quyết định từ từ, không thể sốt ruột, nếu không sẽ thương tổn đến Cảnh Tô

"Từ từ sẽ đến, từ từ sẽ đến, không nên gấp, anh dẫn dắt em!" Nhưng mà dường như Cảnh Tô không nghe được âm thanh của anh, sau đó xoay người một cái ngồi xuống trên người Tư Mộ Thần.

Mặt trời phía Đông lặn về phía Tây, cũng đến buổi trưa, Cảnh Tô dường như mờ mắt, cô nhìn hoàn cảnh chung quanh, đây là nơi nào?

Nhưng mà cô nhớ lại từng cảnh lúc trước, thân thể cô đột nhiên cứng ngắc, cô thật sự không thể tưởng tượng được người ngủ bên cạnh mình là người như thế nào

Một đôi tay to từ phía sau bao bọc thân thể Cảnh Tô, sau đó bên tai bị một hơi thở nóng bỏng bao vây lấy

"Tỉnh?" Âm thanh Từ Mộ Thần truyền đến bên tai cô, Cảnh Tô cười thầm là mình suy nghĩ quá nhiều, có thể do bản thân quá nhớ Từ Mộ Thần rồi

"Tại sao không quay lại nhìn anh một chút?" Từ Mộ Thần nhìn bộ dáng ngốc hồ đồ của Cảnh Tô.

"Quay lại!" Từ Mộ Thần điều chỉnh thân thể của Cảnh Tô, nhưng mà Cảnh Tô vẫn nhắm hai mắt lại

"Mở mắt ra!" Từ Mộ Thần hung tợn nói xong, chỉ thấy Cảnh Tô cẩn thận mở to mắt

Đập vào mi mắt hé ra chính là khuôn mặt Từ Mộ Thần, đột nhiên cô muốn khóc, lo lắng ban đầu của cô cũng bị quét sạch

"Nha đầu ngốc, khóc cái gì!" Từ Mộ Thần vuốt tóc Cảnh Tô, sau đó nhìn Cảnh Tô liều mạng chút vào trong lòng anh

Nhưng mà cô cũng cảm nhận được phía dưới người đàn ông biến hóa "Mộ Thần" Cảnh Tô hôn dỗi tựa đầu chôn trên lồng ngực của anh

Kỳ thật trong đầu óc cô chột lóc lên hoảng sợ, cô nhớ tới một màn kia, cô có một cảm giác ghê tởm chán ghét

"Nha đầu, em nghĩ gì thế? Có phải nghĩ tới chuyện tối ngày hôm qua không?" Từ Mộ Thần cười nói

Cảnh Tô đang suy nghĩ bị Từ Mộ Thần kéo trở về, mặt của cô

Bạo hồng, tối hôm qua

"Bà xã, tối hôm qua em rất nhiệt tình!"

Cảnh Tô vốn định trốn xuống dưới chăn, tối hôm qua bọn họ cái gì cũng thử qua. Bộ dạng nhiệt tình này của Cảnh Tô, vẫn là lần đầu tiên sau khi kết hôn Từ Mộ Thần gặp được, haiz haiz, thật sự hy vọng bà xã như vậy nhiều hơn mấy lần, thỏa mãn hạnh phúc của mình.

"Từ Mộ Thần, mau đứng lên!" Cảnh Tô cũng không muốn cả ngày ngu ngốc trong chăn, đại khái còn khoảng hơn nửa tháng là lễ mừng năm mới rồi, cô còn không tìm được một chút đầu mối

"Nha đầu, chúng ta trở về đi! Trong nhà còn có kinh hi đang chờ em!" Từ mộ thần nói rất là thần bí, làm cho trong lòng Cảnh Tô Địch mong đợi.

"Đứng rồi, Nha Nha đầu!" Cảnh Tô quay đầu hỏi Từ Mộ Thần, việc trước kia Giang Phi Á làm, bọn họ biết rõ, nhưng mà lần này, Giang Phi Á liều cùng chết, trong nội tâm của Cảnh Tô cũng cảm kích

"Cô ấy không phải cũng rơi vào tình huống giống em sao!" Ngu ý là, bọn họ cũng đang chiến đấu hăng hái. Nhưng mà nhớ tới khuôn mặt của Giang Phi Á, may mắn trị liệu kịp, bằng không không biết tiểu nha đầu của anh sẽ áy náy như thế nào!

"Đứng rồi, Từ Mộ Thần, tối hôm qua anh không có dùng biện pháp an toàn!" Cảnh Tô đột nhiên nhớ tới cái này, Từ Mộ Thần đen mặt ra

"Lão tử không muốn mặc vào!" Thật sự không rõ, vì cái gì nha đầu của anh không muốn mang thai

"Lão tử muốn một đứa con trai!" Từ Mộ Thần liên tục nói lão tử mấy lần làm cho Cảnh Tô trợn trắng hai mắt, thật sự là không dứt rồi.

"Từ Mộ Thần, anh không biết xấu hổ, anh là một người lính, còn là cán bộ quốc gia, anh còn thô lỗ như vậy, còn muốn dẫn đầu phá hư kế hoạch hóa gia đình của quốc gia!" Cảnh Tô nói xong liền xuống giường, định đi tới phòng tắm, nhưng mà dưới chân mềm nhũn, lại ngã nhào trên giường

"Nha đầu, em gấp gáp yêu thương nhớ nhung anh như vậy, anh đây liền không khách khí!" Nói xong, Từ Mộ Thần đã hóa thân thành con soi đánh tới Cảnh Tô.

"Từ Mộ Thần, không cần, chân em mỏi! Em mệt mỏi quá!" Cảnh Tô bị Từ Mộ Thần áp dưới thân thể, cô vội vã cầu xin tha thứ.

"Mệt mỏi?"

"Ừm, ừm, không muốn động!" Cảnh Tô đáng thương nhìn Từ Mộ Thần, hy vọng anh buông cô, nhưng lại không ngờ.

"Không có việc gì, em không cần động, để anh động!" Kết quả là, hai người phấn đấu từ buổi trưa đến mặt trời chiều ngã về Tây

- - phân cách tuyến - -

Diêu Mộng Lan không chết, cô bị mang về Quốc Nội, so với giết cô, Từ Mộ Thần cảm thấy để cho anh trai của mình tự xử lý sẽ tốt hơn

Tư Mộ Thần và Lục Phạm xuất hiện tìm vợ, mà Đường Tuấn vội vàng hôn mê, một người đi qua một phòng lớn chuyển nhượng rất nhiều tư liệu, lại phải chiếu cố vây bắt những người đó quy án

Kỳ thật bây giờ Dung gia đã là cá trong chậu rồi, Thẩm gia đã tuyên án trên pháp trường, nhân viên tham dự trong đó đều bị phán hình phạt. Mà Hàn gia nghĩ số vận của mình đã hết, chủ động đi đầu thú, bây giờ chỉ còn lại Dương gia

Kỳ thật hành động lần này của Hàn gia chỉ làm cho Hàn gia giảm bớt tổn thất, hơn nữa ba của Hàn Tử Dương làm như vậy cũng chỉ vì bảo vệ cho hai anh em của họ

Rốt cục đã trở lại, cô đang trên đường trở về nhà, từ nay về sau sẽ không gặm dổi đi ra ngoài, chuyện mình không thể giải quyết thì để đó cho người đàn ông của mình giải quyết, mặc dù là muốn độc lập, nhưng mà bên cạnh có người đàn ông hữu dụng như vậy cũng không phải dùng để trưng bày

Huống hồ năng lực của mình cũng còn kém

“Ông xã, anh nói kinh hi gì?” Cảnh Tô về đến nhà thấy trong nhà trống rỗng rất là khó hiểu, đâu có cái gì kinh hi! “Anh gạt em!”

"Không nên gấp gáp! Bọn họ rất nhanh sẽ đến!" Tư Mộ Thần vừa phụ giúp Cảnh Tô vào phòng, nhưng mà chuông cửa lại vang lên

“Anh đi mở cửa!” Tư Mộ Thần cười đi mở cửa, bọn A Tuấn đến rồi

“Mau vào đi!” Cảnh Tô nghe âm thanh cũng đi đến xem

Lần đầu tiên Cảnh Tô nhìn thấy Hàn Tử Tuấn còn tưởng là Hàn Tử Dương, nhưng mà đáng vẻ Hàn Tử Dương không phải như vậy

"Hàn Tử Tuấn!" Tư Mộ Thần nhìn bộ dạng mê hoặc của Cảnh Tô, sau đó nói với cô

Cảnh Tô vừa nghe liền hiểu rõ, là em của Hàn Tử Dương, “Tử Tuấn, mời anh ngồi!” Cảnh Tô hào phóng bày ra một nụ cười tươi tắn

Đây là lần đầu tiên Hàn Tử Tuấn nhìn đến Cảnh Tô, cô gái này rất đẹp, trách không được Tuyết Thần sẽ thích cô gái này, hơn nữa cô gái như vậy cũng thích hợp với Tuyết Thần, cô ấy và Tuyết Thần sạch sẽ giống nhau

“Xin chào!” Âm thanh của anh không được tự nhiên, có lẽ là bởi vì trên người cô mang theo hơi thở giống như Tuyết Thần, cho nên anh mới thân cận với Cảnh Tô như vậy

“Đây là, đây là!” Cảnh Tô vừa mới xoay người lại, liền thấy được Diêu Tuyết Thần ngồi ở trên xe lăn, đây không phải là tiểu ca ca của mình sao?

"Tiểu ca ca, tiểu ca ca" Cảnh Tô vuốt ve khuôn mặt người đàn ông, nước mắt trên mặt bắt đầu lan tràn, tiểu ca ca của cô không có chết!

Anh động tay, còn động mí mắt, Hàn Tử Tuấn nhìn tất cả ở trong mắt, sau đó ánh mắt nhìn cô càng thêm nóng bỏng

“Mộ Thần, em nên làm gì bây giờ, em nên làm gì bây giờ?” Cảnh Tô lớn tiếng khóc rống, nhắc tới cũng kỳ quái, Diêu Tuyết Thần dưới sự kích thích của cô từ xe lăn ngã xuống

“Tuyết Thần, Tuyết Thần!” Hàn Tử Tuấn nhanh chóng tiến lên đỡ Diêu Tuyết Thần

“Tô, Tô!” Mặc dù Diêu Tuyết Thần nhắm mắt, nhưng mà thần năng anh vẫn kêu lên tên Cảnh Tô.

“Anh ta nói chuyện, anh ta nói chuyện!” Hàn Tử Tuấn giống như người đàn ông vui vẻ kêu lên, sau đó lập tức đưa Diêu Tuyết Thần đến bệnh viện.

Ở trong bệnh viện, Diêu Tuyết Thần sớm tỉnh lại, Tư Mộ Thần đứng là mất hứng, từ khi tên gia hỏa kia tỉnh lại, tay của hắn vẫn luôn cầm tay Cảnh Tô chưa từng buông ra, đương nhiên Hàn Tử Tuấn cũng không vui, Diêu Tuyết Thần coi như mình không tồn tại!

Hàn Tử Tuấn chỉ có thể yên lặng ngồi ở một bên gọt hoa quả cho bọn họ, sau đó đưa tới từng miếng từng miếng.

“Tuyết Thần, đến ăn trái cây!” Hàn Tử Tuấn vui vẻ nói, nhưng Diêu Tuyết Thần giống như không nghe được lời của anh.

“Tiểu ca ca, chúng ta ăn trái cây đi!” Cũng một câu, nhưng trong miệng Cảnh Tô nói ra lại được Diêu Tuyết Thần đáp lại.

Hàn Tử Tuấn nhìn ở trong mắt, trong ánh mắt đều biểu lộ tổn thương, cho nên anh phần nộ rồi đi.

Nhìn Hàn Tử Tuấn rời đi, trong mắt Diêu Tuyết Thần có mơ hồ mất mát, mà Cảnh Tô và Tư Mộ Thần đều thấy tất cả ở trong mắt.

“Tôi đi xem Hàn Tử Tuấn!” Tư Mộ Thần biết giữa hai người bọn họ có chuyện muốn nói, cho nên anh tự động lui xuống cho bọn họ có nhiều không gian.

“Tiểu ca ca, anh” Cảnh Tô không biết nói như thế nào mới phải, nhưng mà cô biết tiểu ca ca hiểu rõ ý của cô.

“Em muốn biết cái gì, em cứ hỏi đi!” Diêu Tuyết Thần nhìn Cảnh Tô trên mặt đều là thần nhiên.

“Tiểu ca ca, kỳ thật anh không nỡ bỏ Từ Tuấn đúng không?” Cảnh Tô thử hỏi, dĩ nhiên đã khẳng định đáp án, bởi vì trên mặt Diêu Tuyết Thần đều là bi thống.

“Tô Tô, em nói, người đời sẽ nhìn anh như thế nào? Anh đã yêu một người đàn ông sao? Trong lúc hôn mê anh thường hỏi chính mình, cho nên anh tình nguyện ngủ, cũng không muốn đối mặt với tất cả, xin hãy tha thứ cho anh nhu nhược!” Anh cúi đầu không dám nhìn Cảnh Tô, anh biết ba của anh sẽ vì anh mà làm ra chuyện gì.

“Không có việc gì, tiểu ca ca, đây không phải lỗi của anh! Nếu như anh yêu thì cứ yêu! Anh biết không? Tiểu ca ca, anh vẫn là dung cảm nhất, cho nên anh không cần bận tâm đến cảm nhận của người khác mà để cho người khác lo lắng vì anh!” Cảnh Tô an ủi Diêu Tuyết Thần, khích lệ anh đừng cảm đi đến tình yêu!

“Tô Tô, anh vẫn cho rằng người anh yêu là em, nhưng mà anh ta đối xử với anh như vậy, trong lòng của anh lại cảm thấy khó chịu, cho nên anh thật sự không biết phải làm sao cho phải!” Lúc này giống như một cô nữ sinh rơi vào tình yêu khó khăn, từng biểu hiện của anh đều giống như lúc kia mình tưởng tượng, cho nên cũng có thể đoán được ý nghĩ của anh, đó là ý nghĩ muốn yêu mà không dám yêu.

“Tiểu ca ca, anh phải cố gắng bắt đầu cuộc sống của anh, Hàn Từ Tuấn là người không tồi, cho nên nếu như các anh bắt đầu tình yêu của mình, hoặc là sống chung chúng tôi đều ủng hộ anh!” Cảnh Tô nắm tay Diêu Tuyết Thần, trong lòng rất vui vẻ, rốt cuộc cô không có vi phạm lời hứa giữa bọn họ, bọn họ có thể hạnh phúc ở cùng một chỗ.

“Được!” Diêu Tuyết Thần nhìn cô cực kỳ vui vẻ.

Ngoài cửa phòng, Tư Mộ Thần nhìn khuôn mặt Hàn Từ Tuấn, vẻ mặt tiêu tan!

“Không sợ vợ anh chạy theo người khác?” Hàn Từ Tuấn dùng vẻ mặt trêu tức nhìn Tư Mộ Thần.

“Đương nhiên là tôi không sợ, tôi tin tưởng bà xã của tôi!” Vẻ mặt Tư Mộ Thần kiên định

“Ha ha, anh đúng là kiên định, nhưng mà tôi sợ người đàn ông của tôi chạy theo người phụ nữ của anh!” Hàn Từ Tuấn vội vàng đẩy cửa phòng bệnh ra, sau đó về mặt vui vẻ nhìn bọn họ.

“Nhìn xem, tôi mua cái gì đến cho cậu ăn?” Trong tay anh mang theo vật gì đó giống như là đáng vật quý lên nhìn Cảnh Tô và Diêu Tuyết Thần.

“Bánh xốp” Cảnh Tô nhìn bánh xốp trong tay Hàn Từ Tuấn, trong mắt đều là hấp dẫn.

“Tiểu ca ca, đã lâu rồi chúng ta không ăn bánh xốp!” Cảnh Tô vui vẻ lôi kéo tay Diêu Tuyết Thần, nhưng mà nhìn sắc mặt Hàn Từ Tuấn không được tốt, cho nên cô vội vàng thả tay Diêu Tuyết Thần ra, không thể làm cho anh ta hiểu lầm, tình cảm giữa hai người cũng không thể bị dao động.

“Diêu Tuyết Thần, cậu ném thử, ăn ngon không? Có phải là hương vị khi còn bé không?” Mặc dù Hàn Từ Tuấn mất hứng khi nhìn thấy bọn họ nắm tay cùng một chỗ, nhưng mà vẫn rất cao hứng phô trương.

“Ăn ngon!” Diêu Tuyết Thần ăn, trong ánh mắt đều là ngọt ngào, nhưng mà trong mắt Cảnh Tô đều là thất vọng, cũng không ăn được hương vị ấu thơ, cho nên trong ánh mắt Cảnh Tô đều là giả bộ tươi cười.

Thì ra rơi vào bẽ tình là cái dạng này, sau đó Cảnh Tô ở giữa bọn họ yên lặng lui ra ngoài.

“Làm sao vậy? Bỏ không được hả?” Bộ dáng Tư Mộ Thần tràn đầy ghen tuông, sau đó kéo Cảnh Tô vào trong ngực của mình.

“Em không nghĩ là bỏ không được, nhưng mà nếu như người nào đó nghĩ em bỏ không được! Vậy em tiếp tục đi vào!” Cảnh Tô lại muốn đi vào bên trong.

“Không được đi!” Tư Mộ Thần cảm kích lôi kéo Cảnh Tô đi ra bệnh viện, cô đã ở cùng người kia một đêm, tối hôm qua một mình anh khó ngủ.

Ngay lúc bọn họ liếc mắt đưa tình, Hàn Từ Tuấn từ trong phòng bệnh đi ra, anh nhìn Cảnh Tô như là có chuyện muốn nói với cô.

“Nha đầu, các người cứ nói chuyện thoải mái, anh đi mua ly cà phê để trên xe cho em!”.

“Được!”.

“Anh có chuyện muốn nói với tôi sao?” Cảnh Tô nhìn bộ dáng kia của Hàn Từ Tuấn, hình như muốn nói ra suy nghĩ của mình, nhưng mà không biết mở miệng thế nào.

“Đừng!” Hàn Từ Tuấn gượng gạo nói một câu.

“Cảnh Tô, thực xin lỗi!” Hàn Từ Tuấn nhần nhịn cả buổi, mới nói ra mấy chữ nhần nhịn này.

“Cái gì?”

"Cảnh Tô, cô không cần về Italy, mọi chuyện cần thiết tôi đều sai bọn họ làm! Nhờ cô mà Tuyết Thần mới có thể sống sót, có nhiều dự định đuổi giết cô, chỗ Diêu lão đại cũng là do tôi phân phó!" Hàn Từ Tuấn nói xong, lòng mày chăm chú nhìn cùng một chỗ. Anh cảm thấy cô gái kia sẽ không tha thứ cho mình, bởi vì mình ác liệt như vậy, kỳ thật cô ta không tha thứ cho mình cũng không sao cả, nhưng mà mình muốn Diêu Tuyết Thần vui vẻ, cho nên mới muốn nói với Cảnh Tô những lời này.

"Không có việc gì, Hàn Từ Tuấn, có những phút tôi rất hận người ở phía sau màn, nhưng mà anh nói anh vì tiểu ca ca, tôi cũng rất là vui vẻ, tôi đã trở thành động lực sống sót của tiểu ca ca, Hàn Từ Tuấn, đối xử thật tốt với tiểu ca ca, Cảnh Tô không muốn so đo cái gì, cuộc sống luôn luôn có mất có được, buông tha người khác chính là buông tha chính mình, anh nói có đúng hay không đây?" Kỳ thật Cảnh Tô không là một người thiện lương, cô cũng có thể hung ác, có thể độc ác, nhưng mà nếu như mọi người có thể khỏe, thì cô nguyện ý bận tâm, cô có thể yêu ai yêu cả đường đi.

"Cảnh Tô, nếu như, tôi là đàn ông, nếu như tôi gặp cô trước, tôi cũng sẽ yêu cô, nếu như lúc trước phái người ra ngoài làm nhiệm vụ là tôi, thì tôi nhất định không để cho cô biến thành vợ của Tư Mộ Thần!" Hàn Từ Tuấn nói, luôn cảm thấy phía sau là một mảnh u ám.

"Phải không? Hàn Từ Tuấn tiền sinh, tôi cho rằng anh không có cơ hội gì! Đúng rồi, tôi nhớ rõ hình như tôi còn mang theo hung thủ trước kia tổn thương Diêu Tuyết Thần từ Mạnh Mãi về đây!" Dám nói đùa với nàng dâu của mình, kẻ thù của anh ở trong tay của tôi, xem anh làm thế nào.

"Ai?"

"Diêu Mộng Lan! Em gái của Tuyết Thần, lúc trước chính là cô ta dùng dao găm cắm vào trái tim Tuyết Thần!" Tư Mộ Thần nhìn Hàn Từ Tuấn chờ anh quyết định.

"Giao dịch?"

"Đồng ý, giải tán hắc bang!" Anh muốn vĩnh tuyệt hậu hoạn.

"Cái này không được, tôi không có quyền hạn đó, cho dù tôi tập hợp tất cả các trưởng lão lại cũng vô dụng! Tất cả quyền lực của bang phái đều trên người bang chủ!"

"Chẳng lẽ anh không phải bang chủ?"

"Tôi không phải! Nhưng tôi sẽ cung cấp tư liệu cho anh, giao dịch này, anh xem có thể không?"

"Được!"

"Tám giờ tối dẫn anh đi gặp người!"

"Được!"

Thấy bọn họ nói chuyện xong, Cảnh Tô muốn tranh thủ thời gian về nhà, rốt cuộc bây giờ không còn lo lắng gì

"Chúng ta về nhà thôi!" Cảnh Tô nắm tay Tư Mộ Thần về nhà, trong mắt cô đều là ngọt ngào.

"Tô Tô, chúng ta về Thang gia đi! Bà nội đang chờ chúng ta!" Tư Mộ Thần đột nhiên nhớ tới lời Lý Mục phân phó, sau đó đi vào trong nhà

"Ông xã, em đột nhiên nhớ tới đã lâu rồi chúng ta không đi gặp Tiểu Tiểu Bình, em thật không xứng làm mẹ!" Cảnh Tô âm thầm, sau đó muốn tranh thủ thời gian về nhà.

"Đúng vậy, kỳ thật nó thích chúng ta sinh cho nó một người em trai để chơi đùa!" Tư Mộ Thần tràn đầy vui vẻ ôm Cảnh Tô, trong nội tâm đều là ngọt ngào.

"Mộ Thần, đến lễ mừng năm mới rồi! Kết thúc tất cả mọi thứ mới tốt, một năm mới muốn bắt đầu!" Cảnh Tô kiên định nhìn Tư Mộ Thần, cho nên Tư Mộ Thần biết rõ, Cảnh Tô chỉ những chuyện kia

"Nha đầu, em yên tâm, thật sự sẽ tốt!"

Tư gia, bọn họ hai mặt nhìn nhau.

Dù thế nào đi nữa bọn họ cũng không ngờ Tư Bang Kỳ đã trở lại, hơn nữa còn có vợ của ông là Cảnh Lam, tin tức này làm cho bọn họ không cách nào tiếp nhận. Tuy nhiên Tư Bang kỳ và Tư gia không có nhiều quan hệ huyết thống, nhưng trên luân lý bọn họ đều không qua được, cho nên bọn họ mới nghiêm túc như vậy

"Bang Kỳ, những năm nay cậu làm những gì, chúng ta cũng không tìm thấy cậu!"

"Anh hai, chị dâu, em chỉ ngu ngốc để ý tới đại lợi, em vẫn luôn chờ Cảnh Lam trở về, nhưng mà em thật không ngờ, Cảnh Lam cô ấy, cô ấy" Nói xong âm thanh của anh nghẹn ngào, trong mắt Tư Bang Kỳ cũng không dễ chịu, dù sao cũng là người phụ nữ mình từng yêu.

Đợi lúc bọn họ trở lại, hào khí dày đặc như vậy, Cảnh Tô nhìn người liên quan, trong đó còn có ông cụ cô mang từ Italy về, thì ra ông thật sự là người của Tư gia, bước chân của cô lao đảo một cái, Tư Mộ Thần là cháu trai của Tư Bang Quốc, mà mình lại là cháu gái của Tư Bang Kỳ, trong lòng cô có

chút không chịu nổi, rốt cuộc đây là chuyện gì xảy ra?

Cô dường như là không quay đầu lại chạy ra ngoài, ai có thể nói cho cô biết, đây là một cuộc hôn nhân, hôn nhân này thu được kết cục gì.

Tư Mộ Thần nhìn bọn họ vài lần, cũng không biết là chuyện gì xảy ra, sau đó ôm Tiểu Tiểu Bình đi ra, mặc kệ người ở phía sau gọi anh lại như thế nào!

“Đây không phải là Cảnh Tô sao? Sao nó lại bỏ đi?” Tư Bang Kỳ nhìn Cảnh Tô bỏ đi, trong nội tâm nghi hoặc.

“Cậu biết Cảnh Tô? Biết người của Cảnh gia?” Lý Mục đề xuống chuyện của Tư Mộ Thần, đặt tâm tư trở lại trên người Tư Bang Kỳ.

“Ừ, chính là Cảnh Tô mang em về Italy!” Thoáng chốc trong nội tâm Lý Mục hiểu rõ phản ứng vừa rồi của Cảnh Tô.

“Cậu chưa nói quan hệ giữa cậu và Bang Quốc sao?”

“Chị dâu, lời này của chị là có ý gì?”

“Ý tôi là, cậu có nói với Cảnh Tô cậu và Bang Quốc không có quan hệ máu mủ chưa?”

“Cái này thì chưa!” Tư Bang Kỳ nghi hoặc nhìn chị dâu của mình

“Tư Bang Kỳ, cậu biết không? Nha đầu Cảnh Tô kia đã gả cho Tư Mộ Thần của chúng ta rồi! Nếu cậu không nói rõ ràng, nha đầu kia sợ là cho rằng chính mình ** rồi!” Mặc dù Lý Mục cảm thấy cái dạng này trái với đạo lý, nhưng mà nhìn hai tiểu bảo bối của mình bởi vì yêu nhau mà chết đi sống lại, trong nội tâm cũng rất có tư vị.

"Ai, em đuổi theo nha đầu kia nói?"

“Không cần, Bang Kỳ, tôi tin tưởng Tư Mộ Thần sẽ xử lý tốt!” Lý Mục cực kỳ có lòng tin.

"Chỉ hy vọng như thế!" Kỳ thật ông đã trở lại, không ngờ gia tăng cho họ ít nhiều phiền toái.

Cảnh Tô chưa có về nhà!

Tư Mộ Thần vẫn đợi ở nhà cho đến đêm khuya cũng không phát hiện bất kỳ tình huống gì.

“Lão tử, có phải mẹ không cần ba nữa không?” Tiểu Tiểu Bình nhìn ba mình hỏi, ánh mắt neho lại, cực kỳ mệt mỏi rồi.

“Nói bậy bạ gì đó?” Tư Mộ Thần ôm con gái cưng của mình, vuốt ve đầu nó, nhìn bộ dáng của nó nhớ tới Cảnh Tô, trong nội tâm rất là thỏa mãn.

"Được rồi, lão tử, ba đã có lòng tin như vậy, vậy con đi ngủ trước!" Nói xong thân hình bé nhỏ từ trong ngực Tư Mộ Thần trượt xuống, sau đó đi chuyển về phòng mình.

Tư Mộ Thần ngồi trên sofa, vẫn xem tivi, trong nội tâm không biết là đang suy nghĩ gì.

Nửa đêm, một bóng dáng say khướt về đến nhà, thấy Tư Mộ Thần trên ghế sofa, nước mắt của cô đều là không cầm được chảy xuống.

"Nha đầu, em đi uống rượu?" Tư Mộ Thần ôm Cảnh Tô say khướt ngồi trên ghế sofa.

“Tư Mộ Thần, anh có thể không quan tâm em hay không? Có thể không?” Cảnh Tô ôm cổ Tư Mộ Thần về mặt chua xót.

“Cho dù trái đất ngừng lại, anh cũng sẽ không buông tha em!” Tư Mộ Thần nhìn nha đầu ngốc nhà mình, trong nội tâm đều là tràn đầy sùng nịch.

Lần đầu tiên thấy cô, cô tươi cười phấn khởi, ánh mắt làm cho trái tim mình ấm áp, cho anh biết trên thế giới này còn có một loại gọi là vừa gặp đã yêu.

Lần thứ hai thấy cô, cô là người của anh, anh biết rõ từ nay về sau Cảnh Tô sẽ làm cho thế giới của anh tràn đầy sắc màu.

Lần thứ ba thấy cô, cô là thiên sứ của anh, sạch sẽ như vậy, làm sạch sẽ tâm tư phức tạp của những người tới gần anh, từ lúc đó anh đã muốn trông coi cô gái này.

Lần thứ tư thấy cô, cô yếu ớt như vậy, bất lực, làm cho anh muốn vươn tay ra ôm cô, truyền cho cô ấm áp.

...

Cô gái Cảnh Tô này đã xông vào trong máu Tư Mộ Thần, đời này, nếu như anh và Cảnh Tô tách ra, như vậy sẽ làm cho toàn thân anh thay máu một lần nữa.

“Nha đầu, em nói cho anh biết, là chuyện gì xảy ra?” Tư Mộ Thần dụ dỗ, anh rất ít khi nhìn thấy Cảnh Tô cam chịu như vậy.

“Em nói với anh, ông xã, em đột nhiên phát hiện, em với anh là anh em!” Cảnh Tô nói với Tư Mộ Thần xong, nhưng mà vì cái gì nước mắt từ trong ánh

mắt, từ trong lòng bắt đầu chảy xuống, toàn thân đau đớn, lan tràn đến trong lòng.

"Coi như là anh em, chẳng lẽ em liền không thương anh sao? Nha đầu, anh đã nói với em coi như chúng ta là anh em, anh cũng sẽ không buông tha cho em! Nghịch ý trời, anh cũng sẽ không hối tiếc!" Trong giọng nói Tư Mộ Thần mang theo cuồng vọng, nghịch ý trời thì như thế nào, trong lòng anh chưa bao giờ là một người an phận, anh nhận định Cảnh Tô, như vậy đời này, nếu như có người ngăn cản tình yêu của bọn họ, gặp thần sát thần, gặp phật sát phật.

"Tư Mộ Thần, em mệt mỏi! Chúng ta đi ngủ đi!" Cảnh Tô rời khỏi ôm ấp của Tư Mộ Thần đi vào phòng, trong lòng của cô phức tạp, bởi vì cô không biết làm thế nào để bản thân tiếp nhận tin tức này, nói cho cùng, cô là một người dân đen, cô cũng là một người nhu nhược.

"Cảnh Tô, em nhu nhược như vậy sao? Tại sao không dám đối mặt với tình yêu của chúng ta?" Tư Mộ Thần quát Cảnh Tô, nhưng mà anh biết rõ trong lòng cô hiểu được ý tứ của anh.

Nhưng mà Cảnh Tô vẫn không trả lời bất cứ gì.

Liên tiếp vài ngày, Cảnh Tô đều ở trong bệnh viện với Diêu Tuyết Thần, cô không muốn đối mặt với Tư Mộ Thần.

"Mẹ, tại sao mẹ phải trốn tránh lão tử?" Tiểu Tiểu Bình không hiểu hỏi Cảnh Tô.

"Không có đâu! Mẹ muốn mang con theo để gặp một chú này!" Cảnh Tô ôm Tiểu Tiểu Bình, bộ dạng rất là vui vẻ, xa Tư Mộ Thần, người phụ nữ này quật cường cũng tốt, tinh táo vài ngày cũng tốt.

"Tô Tô, em đến rồi à?" Diêu Tuyết Thần hỏi Cảnh Tô, nhìn khuôn mặt đầy tâm sự của cô.

"Không có việc gì, anh tịnh dưỡng cho tốt, không cần phải ngồi dậy!" Cảnh Tô nhanh chóng dè Diêu Tuyết Thần đang muốn ngồi dậy ở trên giường.

"Tiểu ca ca, đây là con gái của em!" Cảnh Tô từ phía sau lôi ra một bóng dáng béo ục ịt.

Ánh mắt của nó nhìn Diêu Tuyết Thần đều là vẻ vô tội, rất là đáng yêu.

"Bé gái thật trắng trẻo, giống y chang em hồi nhỏ!" Diêu Tuyết Thần nhớ lại khi còn bé, sau đó trong lòng và vẻ mặt đều hạnh phúc.

Thấy bộ dáng của anh hạnh phúc như thế, thì ra hạnh phúc của anh đơn giản như vậy.

Diêu Tuyết Thần ngoắc tay gọi Tiểu Tiểu đi qua, anh nhìn bé, trong nội tâm đều là vui vẻ.

"Làm sao vậy? Thích trẻ con à?" Hàn Tử Tuấn ôm Diêu Tuyết Thần sau đó hỏi, nếu như anh ta thích trẻ con anh không ngại đi nhận nuôi một đứa.

"Tôi đúng là rất ưa thích trẻ con, ngược lại không biết anh có thích không?" Diêu Tuyết Thần nhìn Hàn Tử Tuấn cười nói, "Tử Tuấn, anh mang đứa bé ra ngoài dạo đi! Để xem anh và đứa nhỏ ở cùng một chỗ có thích không!"

"Được! Tôi biết rồi!" Mấy ngày nay, tình cảm giữa bọn họ ấm lên không ít, Hàn Tử Tuấn lĩnh mệnh mang theo Tiểu Tiểu Bình ra ngoài.

"Tô Tô, em không có gì muốn nói với anh sao?" Diêu Tuyết Thần nhìn thấu cô.

"Tiểu ca ca, em..." Cảnh Tô ấp úng, làm cho trong nội tâm Diêu Tuyết Thần đều là nghi hoặc.

"Tô Tô, rốt cuộc làm sao vậy?"

"Tiểu ca ca, nếu như em nói em và Tư Mộ Thần là anh em, em nên làm gì bây giờ?" Cảnh Tô thống khổ nhìn Diêu Tuyết Thần, trong âm thanh của cô đều là bất đắc dĩ.

"Nha đầu ngốc, em cố vũ anh nên cố gắng yêu đi! Nhưng khi đến bản thân mình thì tại sao lại băn khoăn hả? Em đang lo lắng cái gì? Tư Mộ Thần không thương em? Anh ta quan tâm em là em gái của anh ta? Hay là lo lắng em sinh ra một đứa trẻ dị dạng? Tô Tô những vấn đề này đều không tồn tại! Như vậy em có thể lo lắng cái gì? Là tiền đồ của Tư Mộ Thần sao? Chẳng lẽ anh ta sẽ thật sự vui vẻ khi có tiền đồ mà không có em? Cảnh Tô em nên tin tưởng tình yêu giữa bọn em đi!"

Nghe lời nói của Diêu Tuyết Thần, Cảnh Tô sáng tỏ thông suốt! Đúng vậy! Cô xoắn quýt cái gì? Cô yêu Tư Mộ Thần, không cần quan tâm bất cứ cái gì!

"Tiểu ca ca, em hiểu rồi! Em trở về! Hoàn toàn không lo lắng gì cả! Là em suy nghĩ quá nhiều!"

Nhưng mà lúc cô về nhà, Tư Mộ Thần vừa lúc ra khỏi, hôm nay anh muốn làm một chuyện, chuyện này làm cho anh khổ sở như vậy.

"Đương gia gia, theo chúng tôi một chuyến!" Tư Mộ Thần nhìn lão chiến hữu ngày xưa của ông nội, cũng nhìn anh lớn lên, dù thế nào anh cũng không muốn xúc phạm tới tình hữu nghị của hai nhà!

"Ai ai... Mộ Thần! Chuyện sai lầm nhất đời này của tôi là tin tưởng con sói vô hại như cậu!"

“Đương gia gia, ông cũng nói tôi là một con sói, trước kia ông cũng không phát hiện!”

“Ha ha...Được! Tư Mộ Thần! Tôi nhìn xem cậu rat ay với tôi như thế nào!”

“Không nhọc Đương gia gia quan tâm! Tôi nhất định căn cứ theo pháp luật quốc gia xử lý chuyện này!”

“Cậu không sợ mũi ô sa của cậu không bảo đảm sao?”

Tư Mộ Thần trầm mặc không nói, ông ta cho là mình sẽ quan tâm cái danh hiệu này sao?

“Ông nghĩ rằng tôi và ông sẽ quan tâm sao?” Khi anh nhìn ông ta đi vào nhà tù quân nhân chuyên dụng thì Dương lão tư lệnh nói đến câu đấy, bây giờ Dương gia là không có bất luận quyền lợi gì, con của ông hoàn toàn là một người vô dụng, ngược lại vợ của ông ta có vài phần lợi hại! Ông nội nhưng mà cả đời, đến cuối cùng không có mấy người ở chung một chỗ!

Anh đi ra nhìn không trung, đột nhiên rất muốn ôm nha đầu của mình.

"Tư Mộ Thần!" Anh nghĩ như vậy, trên thực tế, nguyện vọng của anh hình như trở thành sự thật rồi, nhưng xem ra là không thực tế.

"Nha đầu, thật là em sao?"

"Ừ, là em!" Tư Mộ Thần càng thêm dùng lực ôm Cánh Tô, thân thể anh run rẩy nói cho Cánh Tô biết, hình như không tầm thường.

"Không chạy?"

"Không chạy, đời này đều là không chạy!"

"Kỳ thật em không phải em gái của anh, ông nội của em và ông nội của anh không phải anh em ruột!" Ai kêu em chạy nhanh như vậy!

“Két?” Cánh Tô vốn đang chuẩn bị cảm động nhưng mà một câu cũng không nói ra được

Tại một chỗ khác ở Tư gia, bởi vì Tư Kiến Quốc liên quan đến tham ô, tội danh bán đứng bí mật quốc gia đã bị bắt, mà người xin lệnh bắt này chính là Tư Mộ Thần

“Nha đầu, anh tự bắt ba của mình!” Nghe giọng nói của Tư Mộ Thần mang theo rung động, Cánh Tô biết anh đau khổ, chỉ có thể tùy ý Tư Mộ Thần ôm, cho dù là thân thể bị anh ôm bắt đầu đau đớn

“Chúng ta đi thăm ông một chút!” Biết rõ trốn tránh không được, cho nên bọn họ muốn đối mặt. Một người đã từng là người ba mình kính trọng nhất, nhưng bây giờ là tội phạm tham ô, quan trọng nhất là ông còn bán đứng bí mật quốc gia, như vậy cũng sẽ bị hình phạt nặng nhất, hoặc là bị phán tử hình

Tư Mộ Thần không biết nên nói cái gì, nhưng mà Cánh Tô đã mang theo anh đến nhà tù chính phủ

Tư Kiến Quốc đã là phạm nhân số một, theo lý mà nói là không thể thăm hỏi. Nhưng hạ lệnh bắt là Tư Mộ Thần, cho nên Tư Mộ Thần có thể tiến hành thăm hỏi, trên cơ bản, có khả năng chính Tư Mộ Thần sẽ thụ lý án kiện này

“Ba, chúng con tới rồi!” Cánh Tô cầm điện thoại, nhìn Tư Kiến Quốc, không biết nên là nói cái gì, cô lại kéo Tư Mộ Thần từ phía sau ra ngoài

Cô cảm thấy cha con bọn họ nên nói rõ trong lúc này, nếu không giải quyết, cô biết rõ trong lòng Tư Mộ Thần sẽ có vướng mắc, có thể sẽ bất an cả đời

“Mộ Thần, em ở bên ngoài chờ anh!” Cô không tiếp xúc với cha chồng nhiều lắm, nhưng mà cô cũng biết rõ quả thực cha chồng là một nhân vật

“Ba!” Về mặt Tư Mộ Thần khản trương nhìn Tư Kiến Quốc, môi của anh giật giật, chỉ phun ra một chữ này

“Đã đến đây rồi, ngồi đi!” Tư Kiến Quốc chỉ vào ghế bên ngoài nhà tù. Tuy nhiên Tư Mộ Thần không nghe được âm thanh, nhưng nhìn động tác tay, anh cũng biết rõ

Tư Mộ Thần ngồi xuống, nhìn Tư Kiến Quốc đang chỉ chỉ điện thoại phía ngoài

"Ba!" Âm thanh của Tư Mộ Thần từ trong microphone truyền ra rõ ràng

"Không cần khăn trương, chúng ta nói chuyện rõ một lần, chỉ là giữa cha và con, Mộ Thần, ngẫm lại thật lâu rồi chúng ta không nói chuyện!" Tư Kiến Quốc thoáng qua như già đi vài tuổi, trong nội tâm Tư Mộ Thần có hối hận, vì cái gì mình không thể ích kỷ một chút hoặc là không hô hào một chút?

“Mộ Thần, con muốn biết cái gì, con đều có thể hỏi, không cần bận tâm, trong lúc này chỉ có hai người chúng ta!”

“Ba, tại sao phải làm như vậy?” Tư Mộ Thần nhớ tới những chuyện kia, mặc dù giọng nói mang theo oán hận, nhưng cũng không che giấu được nồng đậm quan tâm

“Mộ Thần, kỳ thật ba vẫn không nói cho con biết thân thể của con, kỳ thật ba không phải là con ruột của ông nội con, con ruột của ông nội con là ba

của Cảnh Tô, Cảnh Thái Lam!”

“Con biết rồi!” Kỳ thật lúc trước Tư Mộ Thần đã điều tra, đã biết rõ thân thế của mình

“Con đã biết rồi, sao không tới hỏi ba vấn đề này! Con cũng biết rằng, Cảnh Lam phu nhân chính là người sáng lập hắc bang, mà ba chính là người nối nghiệp hắc bang!”

Đã sớm biết rõ đáp án này, nhưng mà từ trong miệng ba mình xác nhận, vẫn là đau lòng như vậy

“Cho nên, ba liền lợi dụng Cảnh Tô để che giấu, đuổi giết, những gì muốn từ trên người Cảnh Tô đều là giả dối đúng không? Cũng đều vì để cho ánh mắt của người ngoài đời đến trên người Cảnh Tô! Phải hay không?”

“Đúng! Nhưng mà, Mộ Thần, trên người Cảnh Tô quả thật có vật người của xã hội đen cần tìm, đó chính là mật mã mở kết sắt của một ngân hàng Thụy Sĩ, bên trong lưu lại một tài sản lớn của Cảnh Lam!”

“Phải không? Ba, tài sản kia không phải sẽ sớm là của ba sao?” Tư Mộ Thần liền vì Tư Kiến Quốc di chuyển một số tiền lớn mà bắt đầu sinh nghi

“Con, Mộ Thần, khi nào thì con biết?”

“Khi nào thì sao? Ba, từ sau khi con gặp được Cảnh Tô lấy di động, ba đến nhà của con, đúng không? Mặc dù ba tránh khỏi tất cả các camera, nhưng mà tại góc chết ghi lại ba trong nháy mắt.”

“Ba, không phải ba muốn nói chuyện rõ ràng sao? Vậy thì nói rõ ràng đi? Không cần giấu diếm con, ba giấu diếm, con đều biết rồi!”

“Mộ Thần, con trưởng thành, nói cho Cảnh Tô, ba có lỗi với nó! Trong lòng ba muốn nói như vậy!” Tư Kiến Quốc thừa nhận tất cả hành vi phạm tội với Tư Mộ Thần

“Mộ Thần, con trở về đi! Ba không trách con, kỳ thật ba sớm chuẩn bị tốt ngày hôm nay, từ chức phó thị trưởng, cũng là muốn hưởng thụ thời gian nhàn hạ, cùng mẹ con hưởng thụ cuộc sống! Từ nay về sau cũng không cần đến thăm ba, chăm sóc tốt cho mẹ của con!”

Trong đầu Tư Mộ Thần một mực vang vọng lời ba mình vừa nói, về đến nhà ngày hôm sau, bọn họ nhận được bản án của Tư Kiến Quốc, xét thấy thái độ tốt bụng của Tư Kiến Quốc, còn điều tra rõ chuyện bán đứng bí mật quốc gia không phải là thật, mà số tiền tham ô đã được bổ sung toàn bộ, cho nên Tư Kiến Quốc được án tù chung thân, từ nay về sau xem xét thái độ của ông để giảm nhẹ hình phạt

Kết quả này đối với gia đình bọn họ đã là tin tức tốt

Từ đạo đó, mấy người thích làm xằng làm bậy trong Đàm Sơn thị đều bị bắt vào phòng giam, chỉ còn lại vài người kéo hơi tàn

“Nha đầu, ngày mai là giao thừa rồi! Không đi qua ba mẹ ăn tết sao?” Tư Mộ Thần ôm vợ con của mình, trong nội tâm đã rất là hài lòng.

“Đương nhiên là muốn đi, chỉ có điều con rể như anh không phải là nên chủ động đi qua sao? Lúc trước cũng không biết là ai nói cung chiêu em cả đời, cho tới bây giờ liền không muốn cung em nữa rồi hả? Có phải cảm thấy em già rồi không?” Cảnh Tô hờn dỗi, nhìn ông xã nhà mình, cô muốn trêu cợt một chút

“Bà xã, anh có thể không đi không?” Tư Mộ Thần đen mặt, kêu anh đi đón ba mẹ vợ, đây không phải là đường chết sao?

Anh còn nhớ rõ lần trước, anh qua nhà ba vợ, chẳng qua là kêu mẹ vợ ra ăn cơm, ba vợ nhà anh đen mặt từ trong phòng đi ra, một bộ dạng chưa thỏa mãn dục vọng

Là đàn ông đều hiểu được, anh đã cắt ngang chuyện gì, ngay sau đó mẹ vợ đỏ bừng cả khuôn mặt đi ra

“Bà xã, em không muốn anh sống qua mùa xuân năm sao?” Tư Mộ Thần khấn cầu vợ yêu của mình

“Nếu anh không đi, em liền không nói cho anh tin tức tốt!” Cảnh Tô cố ý treo khẩu vị của mình

“Được, được! Anh đi!”

Mấy ngày trước Tư Mộ Thần có chuyện treo rồi, bây giờ lại bị hứng thú của mình câu lên

“Con rể đến đây à? Tranh thủ thời gian ngồi một chút!” Về mặt Cảnh Thái Sinh hoan nghênh nhìn Tư Mộ Thần, xuân phong đắc ý

Nhưng tại sao nhìn dáng vẻ mẹ vợ lại quái dị như vậy, khó hiểu

“Ba ba, nha đầu Tô Tô kia bảo con tới mời hai người qua ăn bữa cơm đoàn viên!”

“Tốt lắm, cảm tình tốt! Bà xã, em không cần vất vả nấu cơm!” Cảnh Thái Sinh thoải mái tùy ý nâng Tống Văn Phi dậy

“Mẹ vợ ngã bệnh sao? Sắc mặt không tốt lắm!” Tư Mộ Thần chỉ muốn nói đi bệnh viện kiểm tra một chút!

Nào biết, "Tur Mộ Thần, tên tiểu tử này, cậu mới bệnh đó!" Cảnh Thái Sinh nhìn anh thật sự là một bụng tức giận.

"Ba ba, con đi xuống chờ mọi người!" Tur Mộ thần vội vàng từ bên trong đi ra, không khí bên trong thật là quý dị

"Cậu cũng ra đây?" Ở bên ngoài còn có Tống Tường, trong miệng anh ngâm một điệu thuốc, ngâm mây nhả khói

"Chuyện gì xảy ra?" Tur Mộ Thần hoài nghi, ba mẹ vợ của mình đang làm cái quỷ gì đây, thoát nhìn không tầm thường!

"Không có việc gì, thật ra tôi đã đáp ứng chị của tôi, muốn giữ bí mật, cho nên cứ chờ chị của tôi tự mình nói đi!" Tống Tường vứt tàn thuốc xuống chui vào bên trong Ferrari

"Mộ thần, lái xe!" Thật vất vả mới chờ đợi ba mẹ vợ tới nơi, nhưng mà sắc mặt mẹ vợ thoát nhìn không tốt

"Đến đây, đến đây, tranh thủ thời gian xuống xe!" Tur Mộ Thần đưa tay đỡ mẹ vợ của mình ra ngoài, nhưng mà đều bị ba vợ đẩy ra

"Cứ để ba!" Cảnh Thái Sinh từng bước một mời Tống Văn từ trong xe ra ngoài, sau đó đi vào trong nhà, chính bản thân ông từng bước một ôm đi vào!

"Mẹ, uống ly trà!" Cảnh Tô vui vẻ nhìn mẹ của mình, sau đó chờ người Tur gia tới, là có thể ăn cơm rồi.

"Tô Tô, con cho ma ma con uống cái gì, mấy thứ này không thể uống loạn!"

"Ba yên tâm đi, ba ba, con hiểu!" Thiệt là, ông già này liên tục lo lắng

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi! Ba chính là sợ con quên!" Cảnh Thái Sinh liên tục gật đầu.

"Bà xã nhà bếp thế nào rồi?"

"Nhanh tốt lắm, anh đi xem!"

Cơm tất niên tương đối phong phú, mỗi năm có cá, Tur Mộ Thần liền làm tốt một món ăn, mẹ vợ của anh bị nôn không làm được

"Bà xã, anh thấy thân thể mẹ vợ không tốt lắm, anh vừa mới hỏi ba vợ, nhưng mà ông thóa mạ anh một trận!" Tur Mộ Thần trăm mối vẫn không có cách giải.

"Đổi lại là em, em cũng mắng anh!" Cảnh Tô liếc Tur Mộ Thần, trong mắt cô đều là không lời

"Bà xã, em nói cho anh biết đi"

"Không nói!"

"Xem anh có trị được em hay không" Tur Mộ Thần ra sức chọc lét Cảnh Tô, nhưng mà hình như Cảnh Tô rất bình tĩnh, trời mới biết cô nhin cười gian khổ đến cỡ nào

"Không được! Không cần nào loạn! Ông nội bà nội sắp đến đây!"

Tur Bang Kỳ mang theo Lý Mục, còn có Tiểu Tiểu Bình, đằng sau còn có mẹ Tur sắc mặt tiểu tụy

"Ông nội bà nội, mẹ, các người tới rồi à?" Cảnh Tô vội vàng mời bọn họ ngồi xuống

"Ừ! Nếu là bữa cơm đoàn viên, nhưng mà thiếu một người, cho nên, thời gian sung sướng như thế nào, đều thiếu một phần tư vị.

"Leng keng!" Không biết lúc này, ai sẽ đến nhà bọn họ.

"Ba, ba, sao ba lại tới đây?" Cảnh tô ngạc nhiên nhìn Tur Kiến Quốc.

"Ba chỉ ra đây ăn một bữa cơm liền đi!" Đằng sau đương nhiên vẫn có hai người đồng chí cảnh sát

"Dạ, dạ, mau vào đi! Ba ba, hai vị đồng chí, mời hai người vào!" Cảnh Tô vội bảo nhóm người bọn họ tiến vào, sau đó cho bọn họ một ly nước ấm

"Nha đầu, gọi điện thoại cho A Tuấn đi!" Tur Mộ Thần cũng đỏ hai mắt của mình, chính mình ném cục diện rồi rầm kia cho Đường Tuấn rồi

Kỳ thật sau khi qua sang năm Tur Mộ Thần muốn đỡ trọng trách đó xuống, từ đó về sau anh là một người dân bình thường, không biết nha đầu nhà anh sẽ vui vẻ như thế nào!

"Được! Con gọi" Vốn định gọi điện thoại cho bọn Giang Phi Á, nhưng nghĩ bọn họ có nhà của mình, trong lúc này cũng đang ăn bữa cơm đoàn viên, nhất định là bọn họ không tới được rồi!

“Ông xã, A Tuấn không đến, tựa hồ là có cái gì, có cái gì hèn à?” Cảnh Tô hoài nghi, Tiểu A Tuấn nhà bọn họ cũng yêu đương rồi à?

“Hèn hồ? Tiểu tử kia, càng tốt chứ sao! Không biết là ai đó?”

“Ông xã, anh ta nói anh ta thật sự muốn cùng một chỗ!”

“A?” Lần này Tư Mộ Thần cả kinh ném tạp dề xuống đất

“Tiểu tử này thật sự đến?”

“Em làm sao biết? Bằng không anh đến hỏi đi!” Cảnh Tô đối với ông xã nhà mình cũng đều là bất đắc dĩ

“Được rồi! Anh đi ăn cơm trước!”

“Tô Tô, con mau tới đây, cho ma ma con túi thuốc!”

“Dạ!” Cảnh Tô tranh thủ thời gian đi lấy túi thuốc, nhưng mà không biết có phải là do gấp gáp quá hay không, cô không cẩn thận run tay lên, lọ thuốc lăn một vòng trước mắt mọi người

"Khụ khụ, thông gia, chúc mừng!" Vẫn là Tư Kiến Quốc kịp phản ứng trước nhất

"Đúng vậy, chúc mừng, chúc mừng, " Tư mẫu đã rất vui vẻ rồi, thấy bà thông gia nhà mình tuổi này lại mang bầu, trong ánh mắt đều là hâm mộ.

"Khụ khụ " Thấy tất cả mọi người đều biết, ngược lại Cảnh Thái Sinh có chút lung túng

“Ba vợ à, ba đúng là càng ngày càng dẻo dai!” Ông cụ này quả thật quý giá vô cùng

“Tiểu tử, đó là do con vô dụng!” Tức chết ông, tiểu tử này tại sao lại không sợ chết như vậy!

“Ba vợ, không phải con không thể mà do Tô Tô không chịu!” Tư Mộ Thần ưỡn khuỷu nhìn lão trượng nhân

“Tư Mộ Thần, món ăn trong bếp khét rồi!” Lúc này Cảnh Tô cảm thấy sắc mặt hồng từng khối từng khối nhỏ

Nhìn vợ chồng son ngọt ngào như vậy, trong lòng hai người già cũng đều an ủi

“ai uy uy, nha đầu, em mau tới giúp anh!” Nhìn trong nhà tình huống này, chỉ sợ là muốn vây quanh tra khảo Cảnh Tô

“Tô Tô, con tới với mẹ, ba ba sẽ đi phòng bếp!” Trong phòng bếp, con rể cùng ba vợ trình diễn đại chiến, cái này gọi là mẹ con thích khẩu vị không giống nhau cũng đúng là phiền toái

“Nha đầu Cảnh Tô, tới đây với bà nội!” Lý Mục bảo Cảnh Tô ngồi bên cạnh bà, sau đó Tiểu Tiểu Bình nhân cơ hội nhào lên người Cảnh Tô. Cảnh Tô theo bản năng che chở bụng mình, Lý Mục vội vàng tóm lấy Tiểu Tiểu Bình trên người Cảnh Tô xuống. Xem tình huống này, có lẽ tiểu tử Mộ Thần kia vẫn chưa biết tình hình của bà xã mình

“Bà cóc, con muốn mẹ ôm thôi, đêm nay con muốn ngủ với mẹ! Trước kia lúc ở nhà, ba ba cũng không cho con ngủ với mẹ, chưa có một lần cảm giác mẹ ngủ với con, bà cóc, ô ô” Tiểu Tiểu Bình càng nói càng ủy khuất, căng lên

“Ai uy uy, tiểu tử tông của bà, đêm đoàn viên, con khóc cái gì! Bà cóc nói cho con nghe, bây giờ thân thể mẹ con không thoải mái, con không thể quấy rầy mẹ con ngủ, con muốn ngủ chung, mẹ con còn phải chăm sóc con, con xem, như vậy có phải buổi tối mẹ con không thể ngủ ngon nữa không?” Mặc dù Lý Mục nói như vậy, nhưng mà Tiểu Tiểu Bình vẫn không thể hiểu

“Đến, uống sữa!” Vừa nghe uống sữa, Tiểu Tiểu Bình không khóc không náo loạn, có sữa liền là mẹ, bé ôm bình sữa của mình đi. Mặc dù qua năm là hết bốn tuổi rồi, nhưng mà bé vẫn còn thích bú sữa

“Bà nội, bà làm sao vậy?” Lý Mục nhìn Cảnh Tô, trong mắt đều là mập mờ.

"Nha đầu cóc, con vẫn còn muốn gạt bà?"

“Bà nội, bà khoan hãy nói nha, người ta muốn cho Mộ Thần một kinh hi!” Cảnh Tô thẹn thùng cúi đầu.

"Mấy tháng? Chưa tới nửa tháng!"

“Nửa tháng?” Lý Mục kì quái, nửa tháng có thể bị phát hiện như vậy

“Hôm nay đi kiểm tra thân thể, bác sĩ nói là một nửa tháng rồi!”

“A a, may mắn là phát hiện sớm, bằng không tết âm lịch cũng bận bịu, đây còn không phải là, phi phi, cái miệng ăn mắm ăn muối này, đến, con ngồi xuống đi, đợi một chút bà nội bụng thức ăn ra!” Lý Mục cao hứng hồng hồng rồi, bà không chút suy nghĩ đi tới phòng bếp

"Dạ!"

Theo Tur Mộ Thần hô to một tiếng, cuối cùng một món ăn là kết thúc công việc

Năm nay tất cả mọi người thu hoạch rất nhiều, sau bữa cơm chiều, tất cả mọi người vây tại một chỗ đón giao thừa.

Theo khói lửa nỏ rộ, Cảnh Tô lặng lẽ nói tin vui vào tai Tur Mộ Thần

"Thật sự?" Giọng nói của Tur Mộ Thần đều là không thể tin

"Ừ!"

"Tur Mộ Thần tôi sắp làm cha, Tur Mộ Thần tôi sắp làm cha rồi!" Bóng dáng của anh theo pháo hoa vang lên thật lâu

Mọi người trong phòng nhìn vợ chồng son hạnh phúc đều là vui vẻ

Nhưng mà Tur Mộ Thần rồi rầm, mẹ vợ của mình mang thai, nha đầu nhà anh cũng mang thai, đứa trẻ này sinh ra thật sự là, thật sự là, loạn!

Nhưng mà bất kể như thế nào, tất cả mọi người vẫn là đang hạnh phúc, đều trải qua thời gian vui vẻ

Đời người mười phần có vài phần không như ý, quanh đi quẩn lại, có lẽ đều là sẽ gặp phải cái việc ấy

Thịnh thế, làm chuyện gì tốt? Đương nhiên là cưng chiều vợ con của mình, yêu vợ con của mình, nhìn lên phi cơ bay qua trên đầu, sau đó nhìn con gái của mình âm ỉ trong phòng khách

- - phân cách tuyến - -

Qua sang năm ngày đầu tiên, Tur Mộ Thần tháo xuống tất cả gánh nặng trên vai, anh bắt đầu làm một thiếu tướng hữu danh vô thực

Qua sang năm, tháng chín, Cảnh Tô bắt đầu sinh nở

"A!" Trong phòng sinh, từng tiếng kêu gào làm cho Tur Mộ Thần cháy mồ hôi ròng ròng, tại sao sin hem bé lại thống khổ như vậy?

"Tur Mộ Thần, anh vào đây cho em!" Cảnh Tô quả nhiên trung khí mười phần, rầm rộ.

Tur Mộ Thần nghe được âm thanh này, giống như đứa trẻ chuồn mất mặc quần áo tử tế đi vào

"Tur Mộ Thần, em đau!" Cảnh tô cảm thấy ủy khuất vô cùng, sinh đứa bé thống khổ như vậy, trước kia là mổ bụng, sớm biết như vậy mổ bụng là tốt rồi

"Được, được, ngoan, đừng khóc, nha đầu của anh, lần sau anh cũng không muốn sinh!" Làm sao Tur Mộ Thần còn quan tâm về sau, bây giờ nói vậy sau này sẽ bàn lại

"Tur tiên sinh, tình hình hiện tại của sản phụ cực kỳ không ổn, chuyện anh cần làm là trấn an sản phụ thật tốt, làm cho sản phụ nhanh chóng điều chỉnh trạng thái của mình, để cho sản phụ có lòng sinh con!

"Được, được, tôi biết rồi!" Tur Mộ Thần nhìn Cảnh Tô không biết nên nói gì, cho nên anh lớn tiếng hát lên bài "Tôi tham gia quân ngũ" trong phòng sinh

Tôi tham gia quân ngũ

Có gì bất đồng

Đơn giản là vì chúng tôi đều mặc quân trang giản dị

Tôi tham gia quân ngũ

Có gì bất đồng

Từ khi rời khỏi quê hương

Liên khó gặp cha mẹ!

"Được rồi, được rồi, đừng hát nữa, biết anh tham gia quân ngũ rồi! Đây là lần đầu tiên nhìn thấy sản phụ cười mà sinh em bé ra." Bác sĩ nữ đỡ đẻ là bất đắc dĩ, thật là một người chồng hoa tuýet thế

Nếu như bác sĩ đỡ đẻ là bác sĩ nữ, ở bên trong làm việc đều là nữ, cũng không biết viện trưởng thu bao nhiêu tiền, mới an bài cái dạng này

Nhìn Tur Mộ Thần, trong ánh mắt nữ y tá đều là khinh thường, thoát nhìn ngược lại tiền rất nhiều, hẳn là đứt lót rồi.

"Dạ, đây là con của anh!" Nữ y tá muốn đưa con cho anh, thoát nhìn là một người đàn ông không tệ, cô cũng muốn nhân cơ hội này góp một lời nói

Nhưng mà người ta lấy cũng chưa lấy, trực tiếp đi vào phòng bệnh của bà xã mình

"Thật sự là chưa thấy qua người cha như vậy, ngay cả con mình cũng không thích, chỉ thích chạy theo bà xã!"

"Ai, cô lại không hiểu? Đây là biểu hiện xót bà xã!"

"Điều này cũng đúng!" Nữ y tá cũng là hâm mộ, "Chẳng qua là cảm thương đứa trẻ này!" Nữ y tá ôm cục cưng vào phòng giữ ấm

Tư Mộ Thần một mực canh giữ ở bên giường Cảnh Tô, Cảnh Tô ung dung xoay đầu nhìn Tư Mộ Thần, trong lòng cũng là tràn đầy hạnh phúc.

Tư Mộ Thần một mực canh giữ bên giường Cảnh Tô, nhìn chăm chăm Cảnh Tô, Cảnh Tô ung dung xoay đầu lại nhìn Tư Mộ Thần, trong lòng cũng là tràn đầy hạnh phúc.

"Nha đầu, em đã tỉnh?" Tư Mộ Thần nhanh chóng truyền một ngụm nước trên môi cô

"Ông xã, cục cưng đâu?"

"Cục cưng?" Tư Mộ Thần hậu tri hậu giác mới nhớ tới, cục cưng của bọn họ đâu?

"A, cục cưng ở chỗ y tá!" Anh nhớ lại, có y tá muốn anh ôm cục cưng một chút

"Ừ, anh ôm cục cưng đến cho em xem một chút!"

"Được!"

Nữ y tá vừa vịn thả cục cưng đến giường, thì Tư Mộ Thần đến. Cô nhìn Tư Mộ Thần cười cười, "Tôi đòi cục cưng?"

"Ừ!"

Tiếp nhận cục cưng, Tư Mộ Thần chạy tới phòng bệnh "Nha đầu, em xem nó là một.."

(◡◡). . . Con trai hay con gái?

"Tiểu tử!" Mặc kệ, mình cứ nói bừa

"Phải không! Cục cưng đến đây với mẹ!"

Có con trai của rồi, con trai liền muốn cướp đoạt bà xã của ba, Tư Mộ Thần nghĩ Cảnh Tô đối với đứa trẻ này tốt như vậy, từ nay về sau cuộc sống của mình phải trải qua như thế nào?

Từng người hạnh phúc, lại đến xem Dung Thiểu Tước ở nước ngoài

Dung Thiểu Tước ở đầu đường lớn, anh gặp một cô gái nhỏ bị giật túi tiền

Nhưng mà cô bé này đối với mình thật đúng là, thật sự bá đạo?

Túi tiền bị mất, cô lại hung hờ kêu mình nuôi cô. Cô gái này thật đúng là vô lại

Kiều Từ Ân, nhìn người đàn ông trước mắt cực kỳ yêu thích, cô cảm giác mình nhất định phải ở cùng với người đàn ông xinh đẹp này, cho dù cô gốc ghếch ở bên cạnh, thì cô cũng nguyện ý

"Này, anh tên là gì?" Kiêu Từ Ân hồn hển đuổi theo Dung Thiểu Tước

"Này, tôi cho anh biết, tôi tên Kiêu Từ Ân, anh phải nhớ kỹ!"

Dung Thiểu Tước nhìn khí trời thật đúng là làm cho người ta vui vẻ, rất là thích hợp ở lại, quả nhiên là thích hợp Cảnh Tô

"Này, Tô Tô, bây giờ em khỏe không?" Dung Thiểu Tước nhìn giống như là gọi điện thoại thông thường

Kỳ thật chỉ có mình tình tường, anh chỉ giả vờ gọi điện thoại cho Cảnh Tô, hình như chỉ có như thế, anh mới có thể nói lời trong lòng cho cô nghe

"Tô Tô, bây giờ anh muốn ăn cơm, không cần phải lo lắng cho anh!" Kiêu Từ Ân ở sau lưng nhìn bộ dáng của Dung Thiểu Tước, nghĩ cái người gọi là Tô Tô kia thật hạnh phúc! Thật sự làm cho cô ghen ghét

"Ông chủ, tôi cũng muốn một phần ăn giống như anh ta!" Kiêu Từ Ân ngồi đối diện Dung Thiểu Tước, gọi người bán hàng một bữa ăn y như đức

“Rốt cuộc cô muốn làm gì?” Dung Thiểu Tước trầm thấp hỏi, anh muốn bảo trì phong độ ga lăng, tốt đẹp được rèn luyện hằng ngày không cho phép anh nổi giận ở bên ngoài, Nhưng mà cô gái này dường như đang khiêu chiến sự nhẫn nại của anh.

“Mặc kệ, túi tiền của tôi bị mất, tôi muốn đi theo anh!” Nét mặt Kiều Từ Ân quấy nhiễu

Quay mặt về phía Kiều Từ Ân đang quấy nhiễu, anh trực tiếp thanh toán rồi đi, nhưng mà không nghĩ tới Kiều Từ Ân dùng tiếng anh hô lớn ở trong phòng ăn

"Em có con của anh, sao anh có thể nhẫn tâm bỏ em lại!" Kiều Từ Ân diễn kịch, cho nên bọn họ đều đồng tình không tiếng trách móc, Dung Thiểu Tước bắt đầu đi trở về. Sau đó ngồi đối diện Kiều Từ Ân, nhìn Kiều Từ Ân ăn uống cực kỳ vui vẻ

"Ăn xong rồi, tôi cho cô một số tiền, chúng ta mỗi người một ngã!" Sau khi ra khỏi cửa, Dung Thiểu Tước từ trong ví móc ra một khoảng tiền đặt trong tay Kiều Từ Ân

Kiều Từ Ân nhìn bóng dáng đi xa, cô âm thầm quyết định

"Này, tôi quyết định sẽ trả tiền cho anh, cho nên trước kia trả xong tôi sẽ không đi!" Kiều Từ Ân bá đạo nói xong đi theo anh, anh có thể nói cái gì. Một đám người trên đường đều dùng ánh mắt ái muội nhìn bọn họ

"Vây cô cứ theo!" Dung Thiểu Tước mở một công ty, đúng lúc thiếu một quản lý? Đúng, cô gái này muốn đi theo anh, vậy để cho anh trả thù thật tốt, đúng, trả thù một phen, sau này cô ta chịu hết nổi, sẽ tự nhiên rời đi

"Được!"

"Tôi công ty của tôi làm!" Dung Thiểu Tước nhìn bộ dáng của Kiều Từ Ân luôn cảm thấy từ trên người cô có thể tìm được hình bóng của Cảnh Tô

"Oa, thì ra anh làm việc ở Tô Cẩm?" Kiều Từ Ân hâm mộ nhìn Dung Thiểu Tước, nghe nói ông chủ là người trong nước Z, nếu như cô có thể nhìn thấy ông chủ kia thì tốt rồi!

"Ừ, từ nay về sau cô làm việc ở chỗ này!" Dung Thiểu Tước đi, sau đó phân phó người trông coi Kiều Từ Ân, thấy Kiều Từ Ân là người Dung Thiểu Tước mang tới, như vậy cô có khả năng được chiếu cố quá mức

"Xin hỏi cô là?"

"A, xin chào, tôi là Kiều Từ Ân!"

"A, Từ Ân tiểu thư, ông chủ của chúng tôi muốn cô làm việc chỗ đó," nhân viên chỉ phòng làm việc nói xong, nơi đó rõ ràng viết ba chữ phòng giải khát, Kiều Từ Ân không thể tin, muốn cô làm việc phòng giải khát sao?

"Tôi làm việc ở trong đó sao?"

"Đúng vậy, việc của cô là dọn dẹp phòng giải khát!"

"Được, được rồi!" Kiều Từ Ân cứng rắn dùng bất cứ giá nào để tiếp cận người đàn ông kia

Nhưng mà, vừa rồi người kia nói cái gì? Anh ta nói, ông chủ? Người vừa rồi chính là ông chủ?

Dung Thiểu Tước? Trời ạ, Kiều Từ Ân quả thực không thể tin, cô chờ nào muốn gọi điện cho anh trai, nhưng điện thoại di động của cô cũng bị cướp rồi, cô liền cầm tiền trong tay đi mua điện thoại di động

"Anh, đoán xem em đến Italy nhìn thấy người nào?" Kiều Từ Ân lén lút trốn ở góc phòng nói

"Em nhìn thấy Dung Thiểu Tước rồi, anh à, Dung Thiểu Tước đó!" Kiều Từ Ân là nha đầu không biết trời cao đất rộng, vừa vặn sau lưng cô hình như có một cảm giác lạnh lẽo

Cô không tự giác ôm chặt thân thể của mình.

"Cô đang làm gì thế?"

"Anh là ai không thấy tôi đang gọi điện sao?" Kiều Từ Ân ghét nhất lúc cô đang gọi điện thoại bị người ta cắt ngang

"Cô nói xem tôi là ai?" Dung Thiểu Tước cắn răng nghiêng lợi.

"A a a, anh à, em cúp máy trước!" Kiều Từ Ân vội vàng cúp điện thoại nhìn Dung Thiểu Tước, cực kỳ khản trương

"Kiều Từ Ân?" Anh đặt điện thoại xuống bàn làm việc, tại sao tên lại quen thuộc như vậy?

"Đến!" Cô chào anh theo kiểu nhà binh!

"Làm việc cho tốt, nếu lại để cho tôi nhìn thấy, cô liền cắt đi!" Dung Thiều Tước nhìn Kiều Từ Ân sau đó rời đi

Buổi chiều Dung Thiều Tước lại tới nữa

Mặt hướng về nha đầu Kiều Từ Ân đang ngủ thiếp đi trong phòng trà, hơn nữa phòng trà nước lộn xộn

"Kiều Từ Ân!" Dung Thiều Tước nâng cao đề xi ben, cô gái này thật sự là khiêu khích sự kiên nhẫn của mình, thật làm cho anh bức hỏa

"Không nên quấy rầy người ta ngủ! Buồn ngủ quá!" Kiều Từ Ân trở mình, nhưng mà cô quên mình đang ở trên ghế, sau đó là từ trên ghế ngã xuống

Dung Thiều Tước bước một bước dài lên ôm Kiều Từ Ân, nhìn đôi môi đỏ mọng trong gang tấc, Kiều Từ Ân nghĩ nếu có thể hôn một cái thì tốt rồi

Nghĩ như vậy, cô cũng làm như vậy, cô dung hăng hôn môi Dung Thiều Tước một cái

Ăn ngon thật! Ngọt ngào, còn mang theo một chút hương vị thuốc lá?

Giống như là như vậy.

"Không biết thế!" Dung Thiều Tước rõ ràng là cảm thấy trong lòng biến đổi, nhưng mà miệng anh lại nói ra lời này

"Anh!" Kiều Từ Ân phản hận nghĩ, cái này không phải mình muốn, cô úy khuất ngay cả nước mắt đều là phát ra.

"Dung Thiều Tước, tôi nhất định sẽ làm cho anh yêu tôi, nếu như anh yêu tôi, tôi nhất định sẽ hung hăng bỏ mặc anh!" Kiều Từ Ân hung hăng nghĩ, nghĩ như vậy, cô chính là không quá khó chịu rồi

Kiều Từ Ân bắt đầu làm việc rất nhanh, nếu như cô vui vẻ làm tốt công việc, cô nhất định phải làm cho Dung Thiều Tước nhìn cô bằng ánh mắt khác xưa

"Kiều Từ Ân, hôm nay cô pha cà phê không ngon, pha lại một lần nữa!" Mỗi ngày Dung Thiều Tước đều tới phòng giải khát nho nhỏ này nhìn Kiều Từ Ân, sau đó mỗi ngày bới móc.

Không biết từ lúc nào, cô đã tiến vào trong lòng anh, Dung Thiều Tước ở trong phòng làm việc nghĩ có thể là do cô giống Cảnh Tô, tính tình cũng quật cường như vậy

"Kiều Từ" Chữ Ân anh cũng không nói ra, nhìn phòng giải khát rộng tuếch, anh đột nhiên cảm thấy hoảng hốt

"Kiều Từ Ân đâu?" Thấy vẻ mặt Dung Thiều Tước khản trương như vậy, tại sao anh cảm thấy có chuyện xấu xảy ra? Không thể là thật, anh tự an ủi mình

"Kiều Từ Ân, cô ấy, cô ấy nhập viện rồi!" Hôm nay mấy người phụ nữ nói cô câu dẫn ông chủ của mình, cho nên bọn họ muốn giáo dục cô gái này cho tốt. Cho nên mình cũng mắt nhắm mắt mở cho xong

Nhưng thật không ngờ bọn họ làm Kiều Từ Ân bị thương, bây giờ đã đưa đi bệnh viện rồi

"Chuyện gì xảy ra!" Dung Thiều Tước nhìn người áp úng, thoát nhìn là đang xảy ra chuyện.

"Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nếu không muốn nói, liền tự mình rời đi!" Dung Thiều Tước hạ thông điệp sau cùng

"Ông chủ, tôi, tôi, thực xin lỗi!"

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Thịnh Thế Của Thiếu Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.